

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

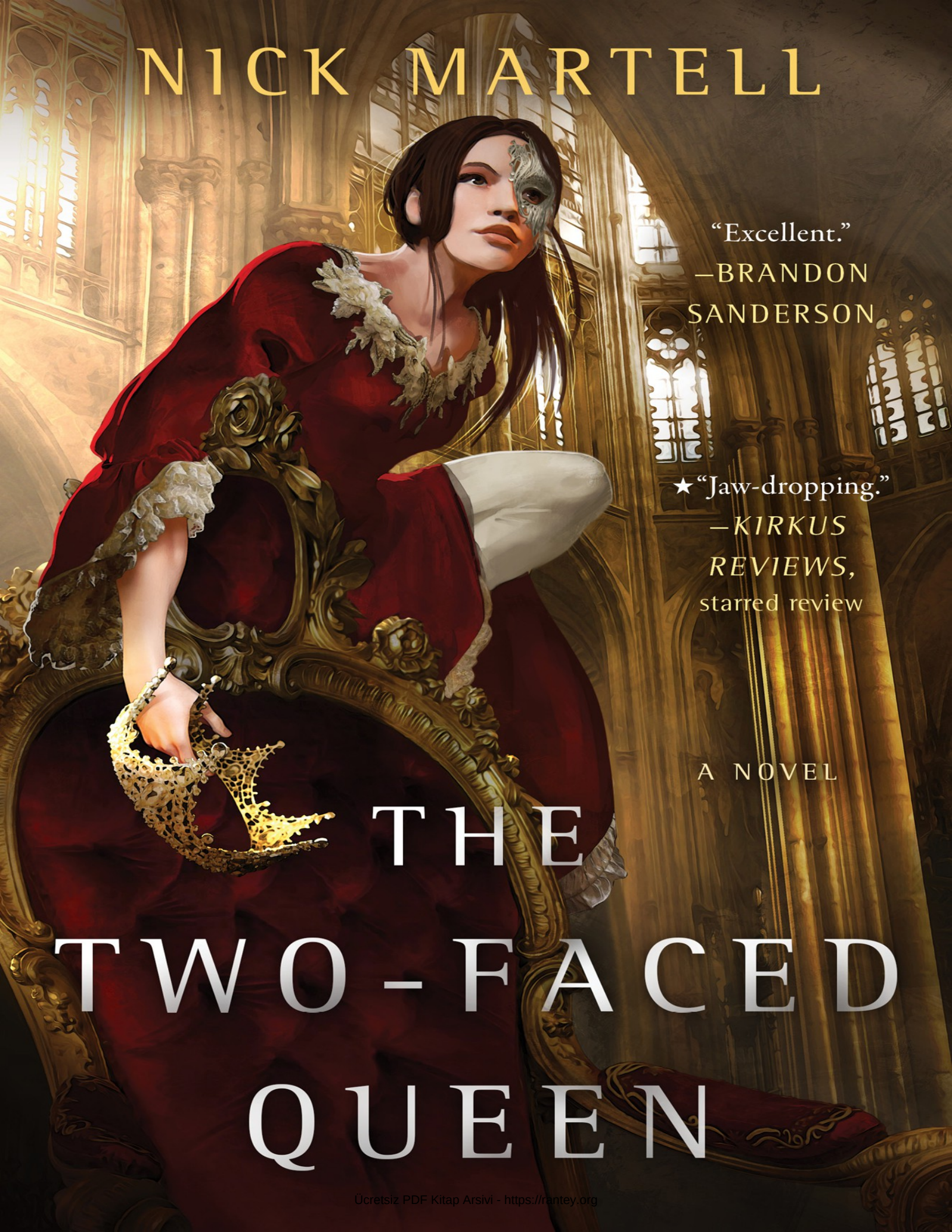
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICK MARTELL

“Excellent.”
—BRANDON
SANDERSON

★“Jaw-dropping.”
—KIRKUS
REVIEWS,
starred review

A NOVEL

THE
TWO-FACED
QUEEN

MERKEZİNİN YASALLIĞI

THE
WO- A DC
QU

A Novel

Nick Martelli

SAGA PRESS
LONDON SYDNEY NEW YORK TORONTO NEW DELHI

Yayıncı Bildirimi

Yayıncı, kişisel cihazlarınızda okumanın keyfini çıkarabilmeniz için bu e-kitabı Dijital Haklar Yönetimi (DRM) yazılımı uygulanmadan size sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: simonandschuster.biz/online_piracy_report.

Büyükannem ve büyükbabam Douglas ve Mary Martell için

DRAMATIS PERSONAE

KINGMAN VE ROYALS:

Michael Kingman:	Kingman ailesinin ortanca çocuğu. Hollow'da kral katili ve ejderha avcısı olarak bilinir. Kingman'ı Hollow Prensesi'ne bağladı.
Gwendolyn Kingman:	Kingman ailesinin en genç üyesi. Kingman'dan Adreann Hollow'a.
Lyonardo Kingman:	Kingman ailesinin en büyük çocuğu. Merhum Davey Hollow'a bağlı. Yüce Soylu Kayleigh Ryder ile nişanlı.
Juliet Kingman:	Kingman ailesinin reisi. David Kingman'ın dul eşı.
David Kingman:	"Çocuk Prensi Öldüren Kingman" olarak bilinir. Öldü.
Davey Hollow:	Öldürülen çocuk prens. Hollow tahtının eski varisi. Lyonardo Kingman'a bağlı. Öldü.
Serena-Hollow:	Hollow Prensesi. Tahtın varisi. Michael Kingman'a bağlı.
Adreann Hollow:	Tahtın ikinci sıradaki varisi. Hollow'da "Yozlaşmış Prens" olarak bilinir. Gwendolyn Kingman'a bağlı.
Isaac Hollow:	Hollow'un eski kralı. David Kingman'a bağlı. Öldü.

HOLLOW'UN YÜKSEK SOYLULARI:

Charles Domet:Hollow Kütüphanesi'nin çok takdir edilen hamisi.

Alexander Ryder:Ryder ailesinin reisi.

KayleighRyder: David Kingman'ın yakın arkadaşı.

Ryderailesinin ilkLyonardo

Kingman ile nişanlı.

Kyros Ryder:Ryder ailesinin

üçüncü çocuğu.

"Kai" olarak

biliniyor. Kör.

Joey Ryder:

Ryder ailesinin en küçük çocuğu.

Sessiz.

Danielle Margaux:

Michael'ın çocukluğundan unuttuğu bir Yüksek Asil.

Margaux ailesinin en büyüğü.

"Şafak" ve "Kırmızı Kız" olarak biliniyor.

MaRem Braven:

Braven ailesinin reisi.

Edward Naverre:

Naverre ailesinin reisi.

Edgar Naverre:

Naverre ailesinin en büyük çocuğu.

Patrick Naverre:

Naverre ailesinin ikinci en büyük çocuğu.

Katherine Naverre:

Naverre ailesinin ortanca çocuğu.

Edgill Naverre:

Naverre ailesinin ikinci en küçük çocuğu.

Evelyn:

Naverre ailesinin en genççocuğu.

KUZGUNLAR VE TERAZI ÜYELERİ:

EfyraMason:

Kuzgunların

KaptanıChloe Mason'ın

annesi

Chloe Mason:

Tek Tüylü Kuzgun.

Efyra Mason'ın kızı.

Karin Ryder:

İki Tüylü Kuzgun.

Ryder ailesinin ikinci çocuğu.

Rowan Kerr:

Üç Tüylü Kuzgun.

Michelle Cityborn:

Dört Tüylü Kuzgun.

Hannah Hyann:

Beş Tüylü Kuzgun.

Jasmine Andel:

Altı Tüylü Kuzgun.

Bryan Dexter:	Scales'teki Evokers'ın komutanı.
	Naomi Dexter'ın babası.
Naomi Dexter:	Scales'in Cellat Bölümü'nün eski üyesi.
Angelo Shade:	Michael, Gwen ve Lyon Kingman'ın koruyucu babası.
	Ölçekli Gözcülerin Komutanı.

ORBIS PARALI ASKER ŞİRKETİ:

Karanlık:	Orbis Şirketi için işe alım görevlisi. "Kara Ölüm" olarak bilinir.
Tai: Orbis Şirketi	Komutanı.
Imani:	İkinci komutan.
Alexis:	Silah Ustası.
Beorn:	Zehir Ustası.
Haru:	Silah Ustası.
Cassia:	Yelken Ustası.
Gael:	Patlayıcı Ustası.
Otto:	Sihir Ustası.
Jade:	Hafıza Ustası.
Nonna:	Tarih Ustası.

DIĞERLERİ:

Symon Anderson:	"Hikayeler Kralı" olarak bilinir.
	Cazibesıyla tüm dünyada tanınır.
Treyvon:	Michael Kingman'ın en iyi arkadaşı.
Jamal Wiccard:	Trey Wiccard'ın küçük kardeşi.
	Öldü.
Sirash:	Michael'ın dolandırıcı suç ortağı ve eski işkelet.
	Gerçek adı Omari Torda.
Arjay:	Sirash'ın küçük kardeşi.
Jean Lorenzo:	Sirash'ın kız arkadaşı.
	Müzik Koleji'nde öğrenci.
Olivier Comar:	Mültecilerin lideri.
Rian Smoak:	Ebedi Alev Kilisesi'nin Ejderha Tarihçisi.

Başbüyücü:	Yazar ve Usta Cerrah. Ölümsüz.
Drisig Tiro: Gezgin Kilisesi için	Yeni Kurtarıcı.
Zain Antoun:	Goldano'daki Altın Damar Kumarhanesi
Büyükelçisi. Şampiyon Prasai Alareata:	Thebian İmparatorluğu Eskiler Şampiyonu
Emelia Bryson:	Hollow isyanının lideri. "İmparator" olarak bilinir. Eski bir kurban.

ŞİMDİYE KADARKI HİKAYE

Michael Kingman, ailesinin mirasını ve hikayesini bana bırakarak ölmesi gereken, büyüklük kuruntuları olan iğrenç, kibirli bir çocuktan ama piç kurusu yaşadı. Bu yüzden, ne yazık ki, onun sefil hayatını anlatmaya devam etmek zorundayım.

Eğer hikâyesinin ilk cildini kaçırdıysanız, sizi Kral Isaac'i öldürmek suçundan yargılandığı için yaptığı mızımız açıklamayı dinleme zahmetinden kurtarayım. Michael Kingman, on yıl önce çocuk prensi öldüren kötü şöhretli hain David Kingman'ın ortanca çocuğudur. Babasının idamından bu yana Michael zamanını Hollow şehrine gelen soylu ziyaretçileri dolandırarak geçirmiştir; onun ilkel planlarına kanacak kadar aptal olan tek kişi de Michael'dır. Asi ordusu Doğu Yakası'ndaki Milis Mahallesi'ne saldırıp arkadaşlarından birini öldürdükten sonra Michael, kız kardeşi Gwen'in kendisine Yüce Soylu Charles Domet'in yanında iş bulmasıyla nihayet düzgün bir iş sahibi oldu. Domet'in işindeyken Michael, Sonsuz Vals'e katılırken Fabrikasyonların nasıl çalıştığını öğrenmeye çalıştı - yıllardır Fabrikasyonlarını kullandığı gerçeğinden habersizdi. Rezalet! Bu büyük etkinlik, soyluların Hollow'da kur yapması ve kalıcı ittifaklar geliştirmesi için ayrılmıştır, kızgın genç adamların duruş sergileyip ejderha öldürmeyi reddetmesi için değil. Michael, Sonsuz Vals'i kullanarak kralın doğum günü partisine bir davetiye kazandı ve burada kralın anılarını çalmak gibi yanlış bir girişimle babasının çocuk prensi gerçekten öldürüp öldürmediğini anlamaya çalıştı. Girişimi felaketle ve en iyi arkadaşına karşı tabancayla düello yapmasıyla sonuçlandı.

Mirası hakkında daha fazla sızlandıktan sonra, bir Paralı Asker, Michael'ın aptalca çaldığı bir eşyayı geri almak için arkadaşlarından birini kaçırdı ve onu fidye için alıkoydu. Michael arkadaşını kurtarmaya çalışırken, paralı askerin elinde çocuk prensi öldürmek için kullanılan tabancanın ikizi olan bir tabanca olduğunu keşfetti. Bu kanıt, çocukta daha fazlası olduğunu kesin olarak kanıtladı.

daha önce düşünülenden daha fazla. Michael gerçeği öğrenmek için çaresizlik içinde Hollow Kalesi'ne gizlice girmiş ve babasının davası hakkında kralla yüzleşmiştir. Michael'a göre kral babasının masumiyetini kabul etmeyecekti, ancak kralın acısı ~~oğlunu kaybetmekten ve krallığını terk etmekten dolayı~~ doruk noktasına ulaştı ve... ve Kral

Michael'la kahramanca bir anlaşma yaptım: annesini bir Unutulmuş'un kaderinden kurtarmak için yardımına karşılık onun hikayesini takas edecektim. İtiraf etmeliyim ki, şimdi bile bunu nasıl başardığımızdan emin değilim. Belki de büyülü yeteneklerimizin bir birleşimiydi? Ne olursa olsun, annesi güvende olan Michael teslim oldu ve ailesini korumak için ölmeye hazırlandı... ta ki idamdan kaçıp bir kiliseye saklandığı ve Orbis Paralı Asker Şirketi tarafından kurtarıldığı son ana kadar.

Şimdi Michael Kingman, Mercenary Dark'ın çırağı. Ve kralı öldürmediği şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlanana kadar Hollow'daki her örgüt tarafından avlanıyor. Bu satırları yazarken, daha fazla hayatta kalacağından şüpheliyim. Kraliyet bile intikam için dışarıdayken...

Symon Anderson yazdıklarının üzerini tek bir vuruşla çizdi, tereddüt etti ve Michael Kingman'ın hikâyesinin sonunu tekrar yazmaya çalıştı. Dört kelime yazabilmişti ki tüy kaleminin ucu sayfada çok uzun süre kaldı ve nokta olması gereken yerde büyük siyah bir mürekkep lekesi bıraktı. Küfretti, bir kenara itti ve nefes alışını kontrol etmek için ellerini başının arkasına koydu. Hikâyede bir sorun vardı. Sadece ne olduğunu bilmiyordu. Michael ona bir konuda yalan mı söylemişti? Ve eğer öyleyse, neden? Neyi korumaya çalışmıştı? Ve neden infazı sırasında Gezgin Kilisesi'ne girmişti?

Tek tüylü Kuzgun Başbüyücü odasının kapısından içeri girdi, Symon masanın diğer tarafında durana kadar plaka zırlı şingirdadı. "Kayıtçı," dedi metal miğferini yan tarafına dayayarak. "Cevaplayabileceğinizi umduğum birkaç sorum var."

"Ne hakkında?" diye sordu Hikâyeler Kralı, neşelenerek. "Komutan Angelo Shade."

O deRated. "Oh. Onun hakkında bazı bilgilerim var. Ama kral katili hakkında daha fazla şey bilmek istemez misiniz?"

"Hayır."

Symon etrafındaki kâğıtları buruşturup duvarlara fırlatmak istedi. Kimse duymak istemeyecekse Imbecile Kralı'nın hikâyesine ulaşmanın ne anlamı vardı? Şu anda, Thebian İmparatorluğu'nun savaş şampiyonunun şiir koleksiyonu kadar işe yarıyordu.

"Gözcülerin Komutanı'nı neden bu kadar önemsiyorsun?" "Onun tarihi manipüle ettiğini düşünüyorum."

"Arşivleri ben denetliyorum," dedi Symon gülerek. "Gerçekten de bazı kas beyinlilerin-"

"Sembol olarak kırık bir taç kullanan Paralı Asker şirketini biliyor musunuz?"

"Kırık bir taç mı? Ne..." Symon, daha önce hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelerle dişlileri yerine oturttu. Boğazındaki basınç arttı, tırnakları masayı çizdi ve Kuzgun'a sanki ona tokat atmış gibi ters ters baktı. "Bunu nasıl anladın?"

"Gezgin Kilisesi'nde istemediğim bir şey duydum." "Belki de Michael'ın yaşaması bir lütuftu." Hikayeler Kralı Kuzgun'a ona katılmasını işaret etti. "Gerçeği birlikte keşfedelim mi?"

KADERE BAĞLI

Bugün bizim doğum günümüzdü ve Hollow Prensesi on yıldır ilk kez beni doğum günümüzü onunla kutlamaya davet etti.

Annem gitmememi söyledi. Bunun bir tuzak olacağını. Prenses intikam almak için her fırsatı kullanacaktı, çünkü babasının ölümünde baş şüpheli bendim. Ama kardeşlerim Lyon ve Gwen, ben itiraf etmeden önce ne yapacağımı biliyorlardı.

Hayatlarımızın en başından beri birlikteydik. Hollow Prensesi ve ben aynı gün doğmuştuk. O erken, ben ise geç doğmuştum. Baharın yaklaştığı yılın son kar yağışında meydana gelmiş, tüm şehri ağır beyaz bir örtüyle kaplamış, ebelerin annelerimize ulaşmasını engellemiş ve babalarımızı bizi doğurmaya zorlamıştı. Kader o günü tekrarlamaya karar vermişti, karların arasında hedefime doğru ilerlerken, çok uzakta olmamasını diliyordum. Tüccarlar şehirdeki yolların bakımını yapmaya çalışıyordu ama Yukarı Mahalle'de karı temizlemek Kraliyet'in sorumluluğundaydı ve Kral Isaac'ın ölümünden beri kale sessizliğe gömülmüştü. Bir anıt mezar da olabilirdi, çünkü o zamandan beri hiçbir dedikodu, söylenti ya da fısıltı çıkmamıştı.

idamımdan kurtulmuştu. Prensesin kime güvenebileceğini ve kimi ortadan kaldırması gerektiğini belirlediğine şüphe yok.

Gençliğimde duyduğum hikâyelere göre, çoğu kişi ikili doğumumuzun gelecekteki iyi şeylerin bir alameti olduğunu düşünüyordu. Hollow tarihinde Kingman ve Hollow'a bağlı bir çiftin dünyaya birlikte geldiği sadece bir kez daha olmuştu ve o da Hatırlanan Montagne ve Gereksiz Yuri'ydi. Birlikte Hollow'da altın bir çağ yaratmışlardı ve istemeden de olsa... biz de aynısını yapmak için omuzlarımızda bir baskıyla doğmuştuk. Varisleri olmasak bile. Belki de bu yüzden miraslarımıza ve atalarımıza takıntılı hale gelmiştik.

Bu sözde kader yüzünden, ailelerimiz bağlı bir çift için bile ne kadar yakın olduğumuza hiç şaşırmamışlardı. Konuşmadan iletişim kurabildiğimiz zamanlar oluyordu, bakışlar ve gülümsemeler bunun yerine geçiyordu. Birlikte mükemmeldik, istemeden de olsa birbirimizin kusurlarını örter ve güçlü yanlarımızı öne çıkarırdık. Prenses zeki ve sanatsaldı ama kalabalıklar içinde sessiz ve gergindi; ben ise kendinden emin ve konuşkandım, onun deyiimiyle zehirli dilimle insanları kendime çekiyordum. Ayrıca ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun yalanlarımı görebilen tek kişiydi... O her zaman gerçeği bilirdi. Ve şimdi, kralın ölümünden sorumlu tutulduğum için, en büyük düşmanım olmak üzereydi.

Eğer onu masumiyetime çabucak ikna edemezsem, planladığı intikamın gerçekleşmesi an meselesiydi. Umudum, bu davetin olanları açıklamam için bir şans olmasıydı. Yalanlarımı görebildiği sürece, babasıyla arasında geçenlerin gerçek olduğuna inanabilirdi. Ama eğer bu bir tuzaksa.

Kral Bahçesi'nin kapısının önünde durdum. Kar burada şehrin geri kalanına göre daha yüksekti ve içeriye doğru takip edilebilecek sadece tek bir ayak izi vardı. Benimkilerden daha küçüktüler ve kime ait oldukları belliydi. Prenses bahçelere gelmişti. Ve başka kar izi olmadığına bakılırsa... sadece ikimiz olacaktık.

Prensesin benim için bıraktığı izi, etrafımdaki kar, sulu kar ve çamurların arasından takip ettim. Prensesin yolu beni yaşlı huş ağaçlarından oluşan bir çembere götürdü; yaprakları, ben henüz olgunlaşmamış bir çocukken

hayatı hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu ve temel şeylerle -öfke, bencillik ve büyüklük sanrıları- besleniyordu. Ama bir ay önce olduğum gibi değildim. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum, sanki omuzlarımdaki ağırlık tamamen yok olmuştu.

Yine de, sonuçlarla ilgili olan şey, her zaman eninde sonunda yakalanmalarıydı. Prenses - asla boşuna kutlama yapmazdı - doğum günüm için bana bir hediye bırakmıştı. Tam olarak bir mezar ve mezar taşı.

Bedenimi içine alabilecek büyüklükte bir çukurun yanı sıra, üzerinde "*Burada Michael Kingman Yatıyor*" yazan, kabaca yontulmuş mermerden bir mezar taşı vardı. Kenarlarında kurumuş kan ve donmuş deri parçaları ile birlikte sayısız dört parmak izi vardı. Kışın ortasında, toprak elmas kadar sertken, prenses çıplak elleriyle bana bir mezar kazmıştı. Mezar taşı da onun el emeğiydi. İne tozuna dönüşmemiş mermer parçaları yakındaki toprağı kirletiyordu. Çukurun dibinde hafifçe karla kaplanmış bir buket Ay'ın Gözyaşları duruyordu. Çardaklar tertemiz ve parlaktı, hâlâ soluk beyaz bir parıltı yayıyorlardı. Yakın zamanda toplanmışlardı. En fazla birkaç saat önce.

Mezar taşının yanına gittim ve üzerinde biriken karı temizledikten sonra üzerine oturdum. Derin bir nefes alarak, sesimin net ve sakin çıkacağından emin olana kadar kalp atışlarımı düzenledim. Gökyüzüne bağırmanın bir anlamı yoktu. Prenses buralarda bir yerdeydi. Tehdidine ve savaş ilanına hayran kalmamı izleme fırsatını kaçırmayacaktır. Ama eğer kendisi karşımda durmayacaksa, kesintisiz konuşma fırsatını değerlendirebilirdim.

"Hediye için teşekkürler," diye başladım, parmaklarımı mermerin kenarlarında gezdirerek. "Bunu yapmak uzun zaman almış olmalı. Son on yıldır bana hiçbir şey almamış olmanı kesinlikle telafi ediyor." Nefesimi verdim ve nefesimin beyaz ve kesik kesik çıkmasını izledim. "Bugün sana o kadar iyi bir şey alamadığım için üzgünüm. Hediye vermek hiçbir zaman benim güçlü yanımdı - Lucky hariç. O hediyeyle gurur duydum."

Ayağa kalktığımda rüzgâr yüzüme doğru eserek bana cevap verdi. Diğerlerinden biraz daha büyük olan yakındaki bir ağaca doğru yürüdüm, ellerim hâlâ soğuktan korunmak için ceplerimdeydi. "Ama günlük işlerde iyiydim, değil mi? Büyük anları doğru yaşamak benim için hep zor olmuştur. Çok

çok fazla baskı. Üzerimde çok fazla göz vardı. Sanki yaptığım her şey izleniyormuş... inceleniyormuş gibi hissediyordum." Tereddüt ettim. "Yedinci yaş gününde sana gizli sırlar ve kemik tozu kokan siyah deri ciltli bir kitap aldığımı hatırlıyorum. Fikrini sorduğum herkes bunun bir Kingman'ın Kraliyet ailesine vereceği uygun bir hediye olduğunu söyledi. Pratikti ve bağlı ilişkimizin doğasını anladığımı gösteriyordu. Olgunlaştığımı ve artık görevimin ötesine geçmediğimi gösteriyordu."

Önünde durduğum ağacın dibine bir tekme attım ve karın dallardan yere düşüşünü izledim. Yumuşak bir patırtıyla yere indi. "Berbat bir hediye idi. Ne olduğumuz için çok kişiliksizdi. Tatlı tatlı gülümseyip dişlerini sıkarak teşekkür ettiğinde bile bundan nefret ettiğini biliyordum. Biz en iyi arkadaşlık ve bağlı bir çift olmak ilişkimizin sadece bir parçasıydı, temeli değil." Derin bir nefes aldım. "Sana istediğim gibi kalp şeklinde cam bir kolye vermeliydim. O zamanlar doğru hediye buydu. Ve her ne kadar sana dokuzuncu yaş günü hediyeni verme şansım olmasa da... geç olsun güç olmasın, değil mi?"

Kelimeler ağacın gövdesine çocuksu bir karalamayla gelişigüzel kazınmıştı.

Michael ve Prenses kaderleri tarafından birbirlerine bağlandılar ama yine de birbirlerini seçtiler.

"Bu kaçırdığım bir doğum günü hediyesi. Çocukça olduysa beni bağışlayın. Bunu yaptığımda sekiz yaşındaydım." Çukurun kenarına döndüm, ayak parmaklarım sanki atlayacakmışım gibi sarkıyordu. "Şu anda söyleyeceğim hiçbir şey beni affetmeni ya da babanın ölümüyle hiçbir ilgim olmadığına inanmanı sağlamayacak. O yüzden tatmin olana kadar izlemeye devam et. Aradığın canavarı bulamayacaksın. Sadece bir zamanlar tanıdığın o aptal çocuğu bulacaksın."

Her yerden ve hiçbir yerden bir ses geldi. "Seni öldüreceğim, Michael Kingman."

Bir anda sel gibi akan ve neredeyse kafamı yaracak olan Dawn'la ilgili anılarımın aksine... Prensesle ilgili anılarım bana bir ritim gibi akıp geliyordu. Onunla ilgili anılarımın manipüle edilip edilmediğini ya da unutulup unutulmadığını ya da çocukken babamdan sonra sevdiğim birini daha kaybetmemek için onları zihnimin gerisine mi ittiğimi merak ettim.

Zihnimde bir şeyler açılırken, uzun bir aradan sonra adı bana geri dönerken tehdidine gülümseyerek cevap verdim. "Sahip olduğun her şeyle üzerime gel

Serena Hollow var." Ağacın üzerindeki yazı değişti. Prenses, "Serena "ya döndü. "Sana söz veriyorum, bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim."

Yanıt vermedi, zaten vermesini de beklemiyordum. Serena baskı altında geri dönüşlerde hiçbir zaman iyi olmamıştı. Eylemler onun, sözler benim gücümde ve eğer düşman olacaksak, bu benim göreceli bir güç ya da güvenlik pozisyonunda olmak için sahip olduğum son şansım olacaktı. Serena dikkatsiz değildi. Onun savaşından sağ çıkabilmek için her zamankinden daha iyi olmalıydım.

Parçalanmış ay ve dağılmış yıldızların altında Kingman Keep'e doğru yürümeye başladım.

Bir gün hükmedeceği şehirde yürürken Serena aklımdan çıkmıyordu. Tatlıcıların önünden geçerken, kendine yazı hatırlatmak için çilek reçeli sürülmüş hamur işlerini odasında nasıl biriktirdiğini hatırladım. Ne zaman Wanted posterlerinin yanından geçsem, burnumun kötü bir siğil gibi dışarı fırlamış haliyle dalga geçeceğini bildiğimden, zihnimde onun kahkahalarını duydum. Alçak Soylular Justice Hill'deki evlerin pencerelerinden bana küfürler yağdırırken onun en sevdiği parfümü -portakal ve limon otu- kokladım. Ve bazen onu gözlerimin ucuyla gördüm, nefesini enseme hissedecek kadar yakındım ama arkamı döndüğümde gitmişti.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki... neredeyse yirmi yılı aşkın süredir gerçekleşmeyen bir şeyi fark etmemiştim.

Hollow'un kapılarında içeri girmek için yalvaran mülteciler vardı.

Bir insan sürüsü sendeleyerek şehre girdiğinde bölgedeki herkes hazırlıksız yakalanmıştı. Çoğu inliyor ve Advocator'ların bacaklarına tutunarak dizlerinin üzerine çöküyordu. Başlangıçta bir ya da iki düzine gibi görünen sayı kısa sürede birkaç yüze ulaştı ve insanlar gelmeye devam ediyordu. Bazıları sargılıydı, bazılarının kanaması vardı, bazılarında taze kırmızı ve yırtık yanıklar vardı. Diğerlerinin uzuvları eksikti. Vücutlarını kırmızı çizgiler kaplayan birkaçı, ayakları arnavut kaldırımlı sokaklara değdiği anda kendiliğinden ateş aldı. Celona'nın merhameti için çılgın atarak ölürken, etraflarındakiler Yozlaşmanın Hollow'a ulaştığını, Goldani lanetinin büyü bir enfeksiyona dönüşerek mültecileri Rames ile içten dışa öldürdüğünü haykırıyordu.

Nereden geldiklerine dair hiçbir belirti yoktu; başka bir şehirden ya da tamamen farklı bir ülkeden. Başlangıçta geri çekilip gelenleri izleyen içi boş vatandaşlar

Mülteciler aniden daha ağır yaralılara ulaşmak için daha sağlıklı olanları iterek geçiyordu. Tüm düzen tek bir anda yok olmuştu.

Prens ve prenses şehrin neresinde olurlarsa olsunlar, muhtemelen benden daha fazla şok olmuşlardır. Kral Isaac'ın isyanla uğraşması bir şeydi, şimdi de bu... Tahtta onlarca yıllık deneyimi vardı. Prensesin ise bir ayı vardı.

O ne yapardı? Kalmalarına izin verir miydi? Onları kovar mıydı? Birdenbire Serena'nın önceliğinin artık ben olduğumdan şüphe etmeye başladım.

MÜREKKEP ANILARI

Sabah sadece acı getiriyordu. İster gözlerimdeki ışık, ister vücudumu kaplayan donuk ağrı, ister ince, cızırtılı bir battaniyenin altında geçirdiğim bir gecenin ardından kemiklerime işleyen soğuk olsun. En son ne zaman gece boyunca uyuduğumu hatırlayamıyordum. Kralın intiharıyla ilgili kâbuslar genellikle zihnimi rahatsız ederdi. Kingman Keep ayaklanmalarıyla ilgili olanlardan daha kötüydüler ve şehir uyurken beni oyalayacak şeyler aramaya itiyorlardı. Huzursuzluğumdan doğan tek iyi şey, o zamanı silah atmakta daha iyi hale gelerek geçirmiş olmamdı. Her yerde boyalı hedeflerin hor gördüğü biriydim.

Normalde kalkmak için acele etmezdim ama bugün öyle olmadı. Annem kahvaltıyı birlikte yapmamızı istiyordu. Nedenini, kız kardeşimle paylaştığım odadan gözlerimdeki uykuyu silerek çıktığım anda anladım. Güneşin aydınlattığı büyük salonun ortasında, rahatlıkla otuz kişinin oturabileceği devasa bir akçaağaç masa vardı. Diğer her yerdeki çürümüş ahşap, toz ve yıkıntıların arasında göze çarpıyordu ve gençliğimde burada duran masadan çok farklıydı, ama parmaklarımı pürüzsüz ahşap üzerinde gezdirirken babamı ve her yemekten önce yaptığı özenli kadeh kaldırmaları hatırladım. Bu kadar yorgun olmasaydım ağlayabilirdim.

"Dün gece sen uyuduktan sonra Ryders getirdi," dedi siyah saçlı ve güneşte kızarmış tenli kız kardeşim. Ön kolları çoğu askerinkinden daha belirgin olan bir demircinin vücuduna sahipti ve sol elinin arkasındaki taç damgası görünecek şekilde kollarını sıvamıştı. Annemizin kırmızı atkısı boynundaydı. "Madem burada yaşayacağız, bari yemek yiyecek bir yerimiz olsun dediler. Annem ve Lyon ağladılar. Hem de çok."

"Aile yemeklerinin annem ve babam için ne kadar önemli olduğunu unutmuşum."

"Nasıl yapabildin bilmiyorum," dedi annem Gwen'in arkasından girerken. Lyon onun yanındaydı ve elinde dumanı tüten bir tencere taşıyordu. Gwen'in aksine, kaşının üstündeki damga örgü şapkasının uçlarıyla gizlenmişti. "Onlar olmasaydı, hiçbiriniz aile geçmişimiz hakkında hiçbir şey öğrenemezsiniz. Bunun ne kadar önemli olduğunu ve gelecekte de ne kadar önemli olacağını söylememe gerek yok sanırım."

Lyon tencereyi masaya koydu, her birimize birer kaşık verdi ve sonra masada benim ve kız kardeşimin yanında yer aldı. Annem masanın başındaki sandalyenin arkasında durdu. Orası babamın koltuğuydu ve artık onun koltuğuydu. Zihinsel olarak kendini toparladıktan sonra kehribar gözlü çocuklarına baktı ve şöyle dedi: "Önümüzdeki günlerde pek çok zor karar vermemiz gerekecek. Bazılarından hiçbiriniz hoşlanmayacaksınız, bazılarından ise hepiniz hoşlanacaksınız."

"Bu kararlar yatak almayı da içerecek mi?" diye sordum. "Çünkü Roor'da uyumak tam bir eziyet."

"Michael."

"Üzgünüm
anne."

Gwen kulaktan kulağa gülümsüyordu. "Yeniden evde olmak çok güzel." "Bir kez olsun Michael'ı azarlayan ben olmadığım için mutluyum," dedi Lyon. "O kadar da kötü değildi, Lyon."

Gwen kaşığıyla oynarken, "Siz ikiniz nadiren tartışmadan bir gün geçiriyorsunuz," dedi.

"Aynı odada birlikte bulunamazdık," diye ekledi Lyon.

"Bu biraz dramatik, sence de öyle değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Hayır," dediler uyum
içinde. "İkiniz de-"

"Yeter," dedi annem yerine otururken. "Hepimiz Michael'ın seçici işitme özelliğinin farkındayız. Çocukluğundan beri var."

"Anne!"

Ben acele ederken masada kahkahalar vardı.

"Herkes işinin başına. Yataklardan sonra, söz veriyorum tabak ve kase getireceğiz." Hiçbirimiz kaşıklarımızı tencerenin gizemli kırmızı içeriğine doğru hareket ettirmedik.

Tereddüt ettiğimizi fark eden annem, "Ne?" dedi.

"Bunu kim yaptı?" Ben sordum. "Ve bu ne?"

"Ben yaptım. Pancar lapası. Ben küçük bir kızken büyükannen benim için yapardı," dedi annem. "Babanla evlenmeden önce harika bir aşçıydım ve... Sadece bir şans ver."

Cesurca kaşığımı tencereye daldırdım ve denedim. "Keşke yanında biraz ekmek olsaydı ama sanırım beğendim."

"Ciddi misin? Ange ile kıyaslanamaz-" Gwen onun tam adını söylemeden önce kendini tuttu, onun yerine 1. parmaklarını sıktı.

"Bize ne yaptığı hakkında konuşacak mıyız?" Lyon sessizce sordu. "Yoksa kaçınılmaz olanı ertelemeye devam mı edeceğiz?"

"Bu geciktirmek değil. Sadece... Angelo'ya karşı henüz açıkça harekete geçemeyiz," dedi annem. "Kraliyet ailesi ve Efyra, Michael'ın Kral Isaac'i öldürdüğünü düşündükleri sürece, onlara karşı yapacağımız her harekete şiddetle karşılık vereceklerdir. Scales için çalıştığı sürece Angelo da buna dahil. Michael için gelemeyebilirler ama biz o kadar şanslı değiliz."

"O zaman ne yapacağız?" Gwen tereddütle sordu.

"Hazırlanıyoruz," dedi annem. "Michael'ın suçsuzluğu kanıtlandıktan sonra Angelo Shade ile başa çıkabileceğiz. Ama onun kim olduğunu ve amaçlarının ne olduğunu öğrenene kadar suda yüzeceğiz. Bu zamanı öğrenmek için kullanalım."

"Hedeflerinin ne olduğunu biliyorum," dedim. "Tüm Yüksek Asilleri yok etmek istiyor çünkü karısına ve doğmamış çocuğuna bir şey yaptılar."

"Ama 'yok etmek' tam olarak ne anlama geliyor? Her şeyi yakıp yıkmak ve kendini kral yapmak mı istiyor? Yıkıntıların üzerinde durup sonra da çekip gitmek mi istiyor? İkisinin de nihai hedefi aynı ama biri çok daha farklı."

Lyon'un yüzü kıpkırmızıydı ve ön kolundaki bir kabuğu kanayana kadar karıştırdı. "Bu çok saçma. Bu adamla on yıl birlikte yaşadık. Nasıl olur da onun hakkında hiçbir şey bilmeyiz? Nasıl oldu da hiçbirimiz manipüle edildiğimizi fark etmedik?"

"Hepimiz kendimize odaklanmıştık," dedim. "Daha iyisini yapmalıyız."

Kardeşlerimi utandıracak bir şey varsa, o da bencil ağabeylerinin kendisine fazla odaklandığını itiraf etmesiydi. Annem kalkıp kaslarını güçlendirmek için masanın etrafında yürürken hepimiz yemeğe başladık. Arada sırada o da yemek yiyordu, son on yılda bir öğünü bile kaçıramayacak kadar kilo vermişti.

Lyon sessizliği bozdu: "Hepinize iletmem gereken bir konu var. Kayleigh ve ben birkaç gün içinde Ryder Keep'te düğünümüzü ve doğacak çocuğumuzu resmen duyurmak için bir etkinlik düzenleyeceğiz. Hepinizin katılmasını isterim. Sosyal bir etkinlik olacak. Ama küçük bir etkinlik. Umarım."

Angelo hakkında konuşmak ruh halimi bozmuştu, bu yüzden bir şaka yapmadım. Sadece "Orada olacağım. Hiç şüphe yok. Aile aileye bakar."

Gwen ve annem de benzer duyguları dile getirdiler ve Lyon derin bir iç çekti. Bu basit sorunun onun zihninde ne kadar büyük bir yük oluşturduğunu fark ettim. Etkinlikte benim de olmam kolay olmayacaktı.

Prenses de muhtemelen orada olacaktı. Çocukken Serena ve Ryder'ların kızları, prensesin görevleri elverdiğince ayrılmaz bir grup olmuşlardı. Belli ki aralarındaki bağ, Karin Ryder'ı Kuzgunlar'a katılmaya ve yakın arkadaşını korumaya zorlayacak kadar güçlüydü. Onlara yaklaşırken ne kadar kendinden emin görünürsem görüneyim, çocukken grup bana çok korkutucu gelmişti. Birbirine yakın bir şekilde toplanmış bir grup kızla ilgili bir şey, bir tonozdan daha aşılmaz görünüyordu.

Başka kimse konuşmadan Lyon, "Michael, yeni bir dövme yaptırmaya giderken benimle yürüyebilir misin?" diye sordu.

Gwen bana ters ters baktı ve sessizce bu sefer ne yaptığımı sordu. Ama tek yapabildiğim omuz silkmek oldu. İlk kez Lyon'la ilişkimiz düzeliyor gibi görünüyordu. On yıllık tartışmalar güvenin yeniden tesis edilmesini zaman aldığı için hâlâ anlaşmazlıklarımız vardı ama benimle yalnız konuşmak istediği şey tam bir muammaydı. Annem ve Gwen kahvaltıdan kalanları temizlerken Kingman Keep'ten birlikte çıktık. Batı köprüsünü geçip Öğrenci Mahallesi'ne doğru ilerleyene kadar ikimiz de konuşmadık.

"Sence kaç mülteci vardır?" Lyon yolun oluklarında biriken sert karı tekmelerken sordu. Kar zar zor hareket ediyordu.

"Hollow şanslıysa yüzlerce. Şanslı değilsek binlercesi."

"Kayleigh ailesinin erzakların azaldığını fark etmeye başladığını söylüyor. Daha az sayıda paralı asker şirketi ihtiyacımız olan sevkiyatları korumaya istekli. Açgözlülük ya da bıkkınlık, sözleşmeleri neden reddettiklerini söylemek zor. Eğer Yüksek Asiller dikkat etmeye başlar ve prensese bu isyanı kararlı bir şekilde sona erdirmesi için baskı yaparlarsa, belki de hepimiz açlıktan ölmekten kurtuluruz."

"Prenses tek bir darbeyle bu işi bitirebilseydi, sizce de Kral Isaac bitirmez miydi?"

Lyon boynu çatlayana kadar başını yana eğdi. "Savaş nefreti yeniden yönlendirir. Doğru oynarlarsa bir tiranı kahraman gibi gösterebilir. Prenses sevilmiyor. Sevilmecek kadar yok. Herkes ondan kardeşinden daha az nefret ediyor ve... yani sana kızgın."

"Bu yakın zamanda değişmeyecek."

"Efyra nefes aldığı sürece değişmeyecek."

"Harika," dedim başımı sallayarak ve küçük bir kahkaha atarak. Prenses yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de onun manyak muhafızlarının lideriyle uğraşmak zorundaydım. Gezgin Kilisesi'nde Chloe'yi yenmiş olmam, diğerlerine karşı bir şansım olduğunu düşünecek kadar aptal olduğum anlamına gelmiyordu.

"Peki," diye başladım, sessizliği bozmaya çalışarak, "Kayleigh ile düğün için bir tarih belirlediniz mi?"

"İlkbahar. Belki de yaz. Kesin olarak bilmek zor. Kayleigh için ideal bir talip olmasam ve çocuğumuz bir skandal olarak algılanabilecek olsa da... düğünümüz hala politik. En azından aşkımız değil."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Tüm bu politika mı?" diye sordu. Ben başımı sallayınca Lyon devam etti: "Hayır. Neye bulaştığımı biliyordum. Dikkate almadığım tek şey..."

Lyon, düşüncesini kaybetmediğini ama devam etmek istemediğini belli edecek şekilde konuşmasını sonlandırdı. Ben de onun yerine devam ettim.

"Her şeyi ben mi karıştırıyordum? Kingman ailesinin varisi yine sensin."

"Ben her zaman varis oldum," dedi Lyon. "Kayıp bir mirasın ve bir örümcek ağının varisi

ama her zaman bir varis. Yüksek Soylular bunu unutmama asla

izin vermediler." "Şimdi unutmak mı istiyorsun?"

"Fark eder mi?" diye karşı çıktı. "Ben Lyonardo Kingman'ım, şu andan öleceğim güne kadar tarihin en kötü şöhretli ailesinin varisiyim. Ve bir gün çocuğum da bu yükü üstlenmek zorunda kalacak."

"Eğer istersen varislik görevinden feragat edebilirsin. O zaman sorumluluk bana ait olur."

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Sen artık Orbis Şirketi'nin bir parçasısın. Eğer isteselerdi, sen de onlardan biri olduğun için Kingman'ın tüm varlıklarını kendilerine mal edebilirlerdi."

Kafamı kaşıdım ve bir ara sokağa girdiğimizde duvara yaslanmış kapüşonlu bir adamın bizden kaçışını izledim. "Bu çok saçma."

"Kanun böyle. Dark'ın seni kurtardığını biliyoruz ama neden kurtardığını bilmiyoruz. Bunu öğrenene kadar Ma'nın onlara fırsat vermek isteyeceğinden şüpheliyim."

"Yani Ryder ailesinin adını almaya kararlıysanız, mal varlığımızı korumak için Kingman adı üzerindeki tüm haklarımdan feragat etmem gerekecek. Kanunen artık bir Kingman olamam... ve Gwen de ailenin gelecekteki reisi olur."

Sözcükleri anlamını bilmeden söylemiştim. Eğer bu gerçekleşirse, soyadımı korumama izin verilebilirdi ama toprak ve miras hakları da dahil olmak üzere diğer her şeyden vazgeçebilirdim. Aksi takdirde, ailemin geçmişindeki tüm izlerimi silebilirlerdi. Mirasımı Kaydedici Symon'a devretmek zor olmuştu ama yine de bir Kingman olacağımı biliyordum. Bu hamle bunu elimden alabilirdi.

"Hala..." Cevabı bilmekten çok korktuğum için cümleyi tamamlayamadım.

Daha fazlasını sormak istedim. Kardeşimin kim olduğunun aksine, kim olması gerektiğini düşündüğünü çözmek için. Neden idam ettiği her kişinin adını vücuduna dövme olarak yaptırdığını öğrenmek için. Kimse ona bunu yapmasını söylememişti. Bunu kendi başına yapmıştı ve nedenini hiç anlamamıştım. Onca acıyı kim hatırlamak isterdi ki?

Ama yapamadım. Lyon bir kapı aralığında, kazara olamayacak kadar kana benzeyen kırmızımsı bir kahverengiyle *Gönüllü Bıçaklamalar* yazan, acemice boyanmış bir tabelanın altında duruyordu. Çok şık.

"Burada bekleyin. Uzun sürmez. İsimler asla uzun sürmez."

"Madem beni dışarıda bekletecektiniz, neden geldim?"

"Çünkü vücudumda başka kaç isim olduğunu görmeni istemiyorum."

Lyon binaya girdi. Kapı arkasından kapandığında, duvara yaslanarak yere oturdum ve insanların geçişini izledim. Saat erkendi, bu yüzden herkes hâlâ güne hazırlanıyordu. Domet'in içki alışkanlıklarını taklit ediyor gibi görünen kapüşonlu bir kadın, yanımdaki duvara düşmeden önce bir ileri bir geri sallanıyordu. Lağım kokuyordu.

Sarhoş kadın bana şişesinden bir yudum uzattı, ama ben reddedince omuz silkti ve kendisi de bir yudum aldı, sonra kolunu bana doladı ve başını omzuma yasladı. "İyi hissettirdi mi?" diye sorduğunda onu itmek üzereydim.

"Ne iyi hissettirdi mi?"

Keskin tırnaklarını boynumun yan tarafına doğru kaydırды. Bol kıyafetlerinin gizlediği Rintlock tabancasının ucunu tenime dayadığında omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Kral Isaac'i öldürmek tabii ki. Başka ne demek istemiş olabilirim ki?"

Asi İmparator Emelia Bryson yanımda oturuyordu. Saçlarını kısa kestirmiş, yanlarını kazıtmış ve sağ gözünün altından çene çizgisi boyunca uzanan ve sonra ensesinde kaybolan çok belirgin yara izini kapatmak için makyaj yapmıştı. Yine de korkutucu derecede güzeldi ve Hollow'a bu şekilde girmeye istekli olduğuna göre kafadan çatlağı.

"Emelia," dedim.

"Hatırlarsın," dedi yumuşak bir sesle, tırnaklarını derimi kırmayacak kadar nazik bir şekilde boynumda aşağı yukarı gezdirerek. "Mezarlıktaki buluşmamızdan sonra endişelenmiştim. Çok soğuk, çok uzak, çok... kayıp görünüyordun."

"Jamal'ı sen

öldürdün."

"Kimi?"

"Jamal Wiccard, mezarlıkta benimle birlikte olan çocuk. İsyancılarından birine onu vurmasını emrettin."

"Hmm, hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun-"

"Ah-ah-ah," dedi Emelia silahı yanıma doğru iterken. "Kaba olma, Michael. Seni öldürmek için tetiğe bir kez basmak yeter. Eğer şansın yaver gitmezse, bu açıdan gelen bir kurşun seni sadece belden aşağı felç eder."

"Yap şunu," diye kışkırttım. "Vur beni. Beni saplantı haline getirdiğin şehit yap."

Emelia yüzünü buruşturdu ama silahı hâlâ yanıma dayayarak sessiz kaldı.

"Beni öldürecek olsaydın, mezarlıkta öldürürdün. Sözlerini unutacağımı mı sandın? Her ne sebeple olursa olsun, senin için öldüremeyeceğin kadar değerliyim. Eğer konuşmak için geldiysen, konuşalım."

"Sözlerimi hatırlıyorsun! Bu beni *çok* mutlu ediyor." Asi İmparator ısıklık çaldı. İki adam yakındaki pencere kepenklerini açtı, kollarını çerçeveye dayadı ve sonra yukarıdan bize baktı. Her ikisinin de sol kaşlarının üzerinde asilerin kapalı kırmızı 1 dövmesi vardı. Sonra yüzünde bir gülümsemeyle silahı ellerime tutuşturdu. Tetiği kayıptı, ahşabı parçalanmıştı ve tüm iç mekaniği paslanmıştı. Ateş etmiyordu ve çaresiz kalırsam ancak bir sopa olarak işe yarayacaktı. "Korumalarım seni izleyecek ve tek yaptığın şeyin konuşmak olduğundan emin olacaklar. Anlaştık mı?"

"Adil," diye itiraf ettim. Tırnakları boynumda kaldı, kaslarımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Ona takmak istediğim tüm isimleri ısırarak geri aldım. "Ne istiyorsun Emelia?"

"İkinci favorim Kingman'ın nasıl olduğunu görmek için. Babamı Yozlaşmış Prens'in gazabından kurtarmaya çalıştığını duydum. Aranızdaki öfkeye rağmen, ölmeden önce ona iyi davrandığın için minnettarım."

"Onu kurtarmaya çalışmadım. Onu kendim öldürmeden önce tereddüt ettim. Yozlaşmış Prens bunu daha hızlı yaptı."

"Bu tereddüt aşktır, Michael." Başını tekrar omzuma yasladı. "İsyana katılmaya hazır olup olmadığını merak ediyorum. İster inan ister inanma, normalde Hollow'a gelmem. Ama tanışmam gereken biri vardı ve bu karşılaşma kaderin bizi bir araya getirme yolu olabilir."

"Arkadaşımı öldürdün. Gerçekten sana katılacağımı mı sanıyorsun?"

"Neden olmasın?" dedi olması gerekenden daha alçakgönüllülükle. "Kral Isaac'i öldürdün. Asilerim senin adını babaninkinden daha çok anıyor. Sen bir ikonsun. Bir sembol. Bir delance efsanesi." Alt dudaklarını ısırdı. "Yeni neslin mükemmel bir temsilcisi."

Onu kışkırtmak istiyordum ama ona daha çok sormak istediğim bir şey vardı. "Mahkemeden sonra fırsatın varken neden Kral Isaac'i öldürmeye çalışmadın? Olanları öngörebilmenin hiçbir yolu yoktu."

Tırnaklarını enseme gezdirirken kıkırdadı. "İsyanın hedefinin kral olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Mezarlıkta demiştin ki-"

"İsyan, rejimi asla sona ermeyecek olan bir zorbadan dünyayı kurtarmak için burada. Kral, yozlaşmış olmasına rağmen, bir tiran değildi. Tarihi o şekillendirmedi. Önemli biri değildi. Ölü kız kardeşinin gölgesinden asla çıkamayan bir adamdan başka bir şey değildi."

"O zaman kim-" Kendimi durdurdum.

Onu tanıyor olamazdı... değil mi? Bu imkansızdı.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Emelia yakınımı eğildi ve kulağıma fısıldadı, "O gece duymaması gereken bir şeye kulak misafiri olan tek kişi sen değildin. Babanın mirasını devraldık. Ama merak ediyorum, hangimiz kahraman olarak hatırlanacağız? Ve kim kötü adam olacak?"

"Saçmalıyorsun," dedim sesim titreyerek.

Sessizce söyledi ama ben çok net duydum: "Charles Domet ölümsüzdür."

Domet yanılmıştı. Onun sırrını bilen başkaları da vardı. Ama o nasıl biliyordu? O, onca insan arasından?

"Bunu nasıl anladığımı bilmek ister misin?" diye alay etti. "Kibarca sorarsan sana anlatırım."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yalancı. Gerçek adını öğrenmek ister misin? Oldukça ilginç."

Tereddüt ettim ve bu onun yüzünde bir gülümseme yarattı. Ne kadar bilmek istesem de itiraf edemezdim. Bu sadece onu daha fazla tatmin ederdi. Bu konuşmadan saygınlığının bir kısmını koruyarak kaçmalıyım. Ne yazık ki.

"Gerçekten onu durdurabileceğini düşünüyor musun? Başka kimse durduramazken?"

"Bunu yapabilecek tek kişi benim." Emelia önümde diz çökmek için hareket etti ve sonra dudaklarını kulağıma dayadı. "Eğer kaybeden tarafta olmaktan sıkılırsan, kampıma gel. Sana doğruca çadırıma kadar eşlik edecekler. Yeni bir nesli yönetmek için mükemmel bir ikili oluruz, değil mi? Bunu bir düşün."

Bundan çok keyif alıyordu, ben de onun ruh halini bozabilecek tek şeyi söyledim. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Emelia tereddüt etti ve sonra "Ne?" dedi.

"Beni size katılmaya ikna edemeyeceğinizi mi? Domet'ten nefret ediyorum ama sana yardım etmektense onun ayaklarını öpmeyi tercih ederim. Bir Kingman istiyordun ve şimdi bir tane var. Planlarınız ne olursa olsun, beni hesaba katmadılar."

Bir gülümseme. "Nerede yaşadığımı biliyorsun. Şimdi, Michael, beni takip etmeye çalışma. Hollow'daki işim kişiseldir."

Yukarıdaki korumalarına işaret ettim. "Bunu yaparsam kardeşime zarar verecek misin?" "Hayır." Omzunun üzerinden bakarken kişiliğinde bir şey yumuşadı.

"Onun bu savaşdaki zamanı doldu. Ve bir zamanlar bana gözlerinde kalplerle bakan birini incitmek istemiyorum." Döndü, kollarını uzattı ve geri geri koşarak benden uzaklaştı. "Yapabilirsen beni durdur Michael."

Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda peşinden koştum, ancak onun giydiğiyle aynı şekilde giyinmiş insanlarla dolu bir yola çıktım. Sanki bir girdabın merkezindeymişim gibi etrafımda döndüler ve Asma Bahçeleri'nin yakınlarında bir yerde Emelia'yı gözden kaybedene kadar beni her yere çarptılar. Sonra Ries gibi dağıldılar ve beni yalnız bıraktılar.

Beni nasıl alt ettiğine gülmekten kendimi alamadım. Ona mavi dediğimde Emelia'nın kontrolünü kaybettiğini düşünmüştüm ama bu sadece beni aşırı güvene sürüklemek içinmiş. Gözümün önünden kaçmasına yardım edecek bir ordusu vardı. Bir dahaki karşılaşmamızda, tekrar kaçmasına izin vermeyecektim. Onu durdurmak için müttefiklere ihtiyacım olacaktı. Emelia Hollow'da kiminle buluşmayı planlıyorsa, tek umudum yeni bir saldırı planlamıyor olmalarıydı.

İşe yaramaz silahı oluklara attım ve Lyon yeni hafıza dövmesiyle ortaya çıkmadan önce geri döndüm. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle dövmenin etrafındaki deriyi ovuşturuyordu. Sol bileğinin üzerindeki dövmede kürek yazısıyla basitçe şöyle yazıyordu: *Kayleigh*. Lyon, "Dövmeciye onun el yazısının bir örneğini eşleştirmesini söyledim," dedi. "Kayleigh buna karşıydı. Çok utanç vericiydi. Ama ben onu ikna ettim."

Emelia'yla karşılaşmam beni sinirli ve kırgın bir hale getirmişti ve aklımda Emelia'nın ölümü ya da zincire vurulmasıyla sonuçlanacak binlerce senaryo kuruyordum. Tercihen bu sırayla. Ama duygularımı belli etmemek

için elimden geleni yaptım ve "Harika görünüyor" dedim.

"Öyle değil mi? Artık ondan bir parça hep yanımda olacak."

"Bu kadar mutlu olmana sevindim."

"Ben de öyle." Lyon durakladı ve binadan ayrıldığından beri ilk kez bana odaklandı. "Öyle misin, Michael?"

"Neyim

ben?" "Mutlu

musun?"

Bu soruya nasıl cevap vermem gerekiyordu?

"Aşık olman ve dışarıda bir hayat kurman için hala zaman var, biliyorsun... önce..." Lyon Kingman Keep'e doğru baktı. "Olmak için yetiştirildiğimiz şeye dönüşmeden önce. Aşkın bu yükü hafifletip hafifletmeyeceğini hep merak etmişimdir."

Yer değiştirdim ve omuzlarımdaki görünmez ağırlık da değişti. "Sence olacak mı?"

Lyon parmaklarını hafifçe sol bileğinin üzerinde gezdirdi. "Umarım öyledir."

İşler daha da garipleşmeden vedalaştık. Lyon nişanlısına yeni dövmesini göstermeye gitti, ben de Kingman Keep'e döndüm.

Sadece annem oradaydı, önünde yarısı yenmiş bir somun ekmekle masada oturuyordu.

"Anne?" Ona yaklaşırken söyledim.

Sesimi duyunca canlandı ve bana döndü. "Michael! Yakında döneceğini umuyordum. Sana birkaç sorum olacaktı." Bir duraklama. "İstersen bu ekmek senin. Gwen ve ben çoktan yedik."

Oturdum ve yemeye başladım. "Bu mirasla mı ilgili?"

"Hayır," dedi usulca. "Lyon ve ben hala bunu tartışıyoruz. Başka ayrıntılar bildiğinizi umuyordum. Mesela kasalarımızın neden boş olduğu gibi."

"Alındı. Çoğunlukla Kraliyet tarafından ama isyancılar da yardım etti."

"Peki ya Cutter, Page ve Harbour aileleri? Siz üçünüze miras kalması için bazı varlıklarımızı korumuş olmalılar."

Bir lokma ekmeğin etrafında, "Da idam edildikten kısa bir süre sonra bizimle ilişkilerini kestiler," dedim.

Annem parmaklarını masaya vurdu. "Demek ki Lyon, Ryder'ların şehirdeki tek müttefikimiz olabileceğini söylerken abartmıyormuş."

"Şimdilik öyleler."

"Oh?" dedi kıkırdarak. "Bunu değiştirmeyi düşünüyor musun?"

"Değiştireceğim."

"Paralı Asker şirketiniz hayatınızı kurtardığı için ne kadar müteşekkirim olsam da, onlara o kadar güvenmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ama her şeyi 1 katına çıkaracak bir planım var." "Michael-"

"Ciddiyim," dedim, sesim giderek sertleşiyordu. "Lyon ve Gwen'in sana ne kadar düşüncesiz olduğumu söylediğini biliyorum ama ben değiştim. İşleri yoluna koymam gereken pek çok insan var ve bunun üzerinde çalışıyorum."

Annem ellerini masanın üzerinde düzeltti. "Peki nihai hedefin ne?" Elimdeki tek şey yeni hedefim olan Paralı Asker Kralı olmaktı ki bu çok naifti, ve kesinlikle ilerleyebileceğim net bir hedefim yoktu. Ta ki bu sabaha kadar. Serena'yı masumiyetime ikna etmek için, beni sadık bir Kingman olarak kabul etmesini sağlayacak bir şey yapmalıydım. Ve ne yapacağımı biliyordum.

İmparatoru öldürecek ve isyanı sona erdirecektim.

Ailem bunu istemeden yaratmıştı, bu yüzden onu yok edecek daha iyi bir insan yoktu.

"Şimdilik insanlarla aramı düzeltereğim," dedim. "Sonra da Serena'ya bir kral katili olmadığımı kanıtlayacağım."

Annem hafifçe gülümsedi. "İnanılmaz derecede inatçı bir çocuktur. Bu hiç kolay olmayacak."

"Biliyorum. Yapacak çok işim var," dedim yerimden kalkarken. "Ekmek için teşekkürler anne."

"Bir şey değil. Michael? Sirash ve Trey ile tanışmak istiyorum. Onları yemeğe davet et."

Sirash'ı son gördüğümde birini öldürmek üzereydi. Trey ve ben mezarlıkta farklı yönlere gittiğimizi fark ettik. Her ikisinin de benim için akıllıca olacağından şüpheliydim. Anneme bunu söylemedim ve sadece "Elimden geleni yapacağım" dedim.

Anneme veda öpücüğü veremeden, tek tüylü Kuzgun Chloe tarafından bölündük. Tanıdık zırhını giymişti ve elleri havada bize doğru yürüyordu. Çok fazla duygu göstermeyen annem

Babamızın cinayetini bile unutmuş, nefesini tutabilmek için elini ağzına götürmüştü. "Chloe Mason? Bu gerçekten sen misin?"

Olduğu yerde durdu. "Evet, Juliet."

Annem ona doğru koştu ve sıkıca sarıldı. Ben şaşkın şaşkın onlara bakarken Chloe de belli belirsiz karşılık verdi. Bu ilişki nereden çıkmıştı?

"Çok büyümüşsün!" Annem ona tam olarak bakabilmek için geri çekildi. Kıvrıkcık saçlarındaki tavus kuşu tüyünü görünce kaşlarını çatı. "Görüyorum ki sen de annen gibi Kuzgunlar'a katılmışsın."

"Ben bunu yapmak için doğmuşum."

"Kader belirlenebilir. Bunu sana defalarca söylemedim mi?"

Chloe gözlerini kaçırdı. "Ne olursa olsun. Şato sizin varlığınızı talep ediyor. Bu talebin ne kadar ciddi olduğunu belirtmek için buradayım."

Annem gerildi. "Prenses mi prens mi?" "İkisi de değil."

"Erica değil, değil

mi-" "Efyra."

"Ah," dedi annem yüksek sesle nefes vermeden önce. "Bunu tahmin etmeliydim."

Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Kuzgunların kaptanı beni şimdi mi istiyor?"

"Evet. Size eşlik edeceğim."

Annem kaşlarını kaldırarak, "Son on yılın ona nasıl davrandığını merak ediyorum," dedi. "Michael, gitmeye hazır mısınız?"

"Ne?" dedim. Dedim.

Chloe şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. "Juliet, bu tekil bir davetti. Michael'ı kaleye getirmen Komutan Efyra'nın hoşuna gitmeyecektir. Belli nedenlerden dolayı."

Annem Chloe'nin omzunu sıvazladı. "Buna hiç gerek yok, Chloe. Ama annen kraliçeymiş gibi benim varlığımı emredecekse, aramızdaki onca geçmişten sonra, onu buna pişman edeceğim. Michael'ı getirmeme izin veren yasa ve yönetmeliklerden bahsedebilirim ya da bunları benim kadar iyi bildiğin için kendimize zaman kazandırabiliriz. Seçim senin."

Chloe gülümseyerek, "Seni özledim Juliet," dediğinde, görevine aşırı derecede takıntılı biri olarak şaşırdım.

TAŞ TAHT

Sonsuz Vals boyunca kaledeki tüm maceralarım sırasında taht odasına hiç girmemiştim. Çoğu kişi için gördükleri tek şeydi, ama benim için... Buraya kaç kez geldiğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim. Babam beni oraya ilk kez getirdiğinde tahtın neden asla benim olamayacağını ama tahtta kim oturursa otursun onu korumanın benim görevim olduğunu öğretmişti.

İkinci ziyaret babamın idamından hemen sonraydı. Damgalar hala Raky ve tazeyken, kral beni ve kardeşlerimi sıraya dizmiş ve Doğu Yakası'nda yanlış bir sokağa sıarsak ya da bir soylunun şapkasını düşürürsek, buraya geri getirileceğimiz ve durumumuzun yeniden değerlendirileceği konusunda bizi uyarmıştı. Bunun kellelerimizi kaybetmek anlamına geldiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bu nc seferdi. Ve annem intikam peşindeymiş gibi göründüğünden, bunun şimdiye kadarki en eğlenceli yolculuk olacağını hissediyordum.

Altın taht odası, küçük bir Raw dışında zengin ve tertemizdi: kalenin etrafında inşa edildiği sade taş taht. Babam bana bunun kasıtlı olduğunu, çünkü bir Kraliyet mensubunun bu kadar güce sahip olmaktan asla hoşlanmaması gerektiğini ve Raunt'a göre bunun sadece delileri ve tiranları yarattığını söylemişti. Her zaman gülerek, inanılmaz derecede rahatsız olmasının onu daha iyi yaptığını da eklerdi.

Ama Efyra buna aldırıyor gibiydi.

Beşinci ve altıncı tüylü Kuzgunlar, Hannah Hyann ve Jasmine Andel, kışını tahtın üzerine yaslarken onun yanında yer aldılar. Bunun dışında odada annem, ben ve Chloe'den başka kimse yoktu. Annem fokur fokur kaynıyor olmasaydı, tüm bunların saçmalığıyla ilgili bir şaka yapmaya çalışırdım. Soyadı Hollow olmayan hiç kimsenin orada olmaması gerektiği için yüzü, içinden ışık geçirilmiş bir yakut gibi kıpkırmızıydı.

Babam hâlâ hayatta olsaydı Efyra'yı hain ilan eder ve oracıkta öldürürdü. Gwen'in Efyra'dan hoşlanmamasının daha akıllıca olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum, her zaman düşündüğüm gibi babamızın kralın yanında olmasından hoşlanmamanın basit bir adiliği değil. Efyra'nın bunca zamandır Angelo Shade ile birlikte çalışarak kendini tahta yaklaştırmaya çalışıyor olma ihtimali var mıydı?

"Efyra," dedi annem, güçlü ve net bir sesle, ondan biraz uzakta. "Juliet," diye cevap verdi, ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadan. Efyra ağır bir zırh giyyordu.

Dizlerinin üzerinde kavisli bir kılıç vardı, kıvrırcık siyah saçları dar yüzünü çerçeveliyordu. Yüzünü korumak ya da öfkesini kontrol etmek için olsa gerek, varlığını asla kabul etmedi.

"Görüyorum ki seni hatırladığım kadar tatsızsın. Hâlâ kesmek için kullandığın kılıçla yemek mi kesiyorsun?"

"En azından bir çocuk katiliyle yatmadım ve bir kral katili doğurmadım."

"Yakaladım beni," dedi annem sahte bir utanç ifadesiyle. "Kekemeliğini nihayet atlattığını duyduğuma *çok sevindim*. Artık benim ya da Erica'nın arkasına saklanamayacağın için muhtemelen gerekliydi."

"Ben hiç kimsenin arkasına saklanmadım."

"Yalancı. Sen sadece kralın yanında yer aldın." Annem yanındaki Kuzgunları işaret etti. "İşte bu yüzden bu gösteri yapılıyor. Özel olarak konuşabilirdik ama sen gösteri istedin, ben de bir gösteri sunmak için buradayım," diye hırladı. "Özür dilerim. Akıl hastanesinde geçirdiğim yılların beni uysal ve güçsüz yapacağını mı sandınız?"

"Demek oradaydın." Efyra parmaklarını tahtın üzerine vurdu. "Öldüğüne aptalca inanmaktansa cesedini bulmak için tüm şehri aramalıyım." Durakladı. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Buna fırsatın olmayacak. Senden daha uzun yaşayacağım."

Efyra'nın yanındaki Kuzgunlar silahlarını çekti. "Beni bir daha tehdit edersen seni olduğun yerde keserim."

"Dene bakalım," dedi. "Seni o kadar çok kış üstü yatırdım ki, keşke bir Fabrikatör olsaydım. O zaman tüm bu işe yaramaz anılar için bir kullanımım olurdu."

"Geçmiş geçmişte kaldı. Ve sen artık eskisi gibi değilsin."

"Hala bir sürtük olduğuma eminim."

"Görünüşe göre zaman her şeyi 1 katına çıkaramıyor."

Gözlerim kapalı olsaydı, yanımdakinin kız kardeşim mi yoksa annem mi olduğunu anlamak zor olurdu. İkisi de korkusuzdu. Gwen'in onlara ne kadar benzediğimi bilip bilmediğini merak ediyordum; tıpkı benim babama yakın olduğum gibi. Sadece görünüşlerini değil, kişiliklerini de miras almıştık.

"Ne istiyorsun Efyra?" diye sordu annem. "Seni neredeyse Kuzgunlar'dan attırdığım için hâlâ intikam peşinde misin? Yoksa konuşmaya değer bir şey mi var?"

Efyra boynunu kırdı. Ses yüksek ve belirgindi. "Bir kez olsun haklısın. Konuşmamız gereken başka konular var. Eskiden Kingman olarak bilinen yerde ikamet ederek Hollow yasalarını ihlal ediyorsunuz-"

"Biz Kingman'ız. Orada olmaya hakkımız var."

"On yıl önce, Kral Isaac Kingman ailesinin Yüksek Asil unvanlarını ellerinden almadan önce bunu yaptınız. Hollow'daki malikaneler sadece kraliyet tarafından Yüksek Soylu ailelere ödünç verilir-"

"Kingman Keep hariç. Ailemizin hırslı bir Kraliyet tarafından asla kontrol edilemeyeceğinden emin olmak için. Belli ki Anne, Kuzgunlarının kaptanının adı dışında her şeyiyle bir Kraliyet mensubu sayılacak kadar yükseleceğini tahmin etmemişti."

Efyra sakın ve ifadesizdi, yanındaki Kuzgunlar ise birbirlerine ters ters bakıyordu. Her ikisi de tahttaki bir sahtekârın yanında isteyerek durdukları için görünmeleri gerekenden daha yıpranmış görünüyorlardı.

Kuzgunların Kaptanı ayağa kalkıp annemin gözlerinin içine bakarak, "Peki," dedi. "Eğer kurallara uymak istiyorsan, o zaman bize izin ver. Kingman ailesinin geri döndüğünü iddia ediyorsun, bunu kanıtlamalısın. Ailenizin onurunu geri kazanmak için prensesin taç giyme törenine kadar vaktiniz var."

"Daha açık ol Efyra. Şartlarınız muğlak olduğu için başarısız olduğumuzu iddia etmenize izin vermeyeceğim."

"Kral Isaac'ın ölümünden kimin sorumlu olduğunu belirleyeceksin. Aşılmaz kanıtlarla."

"Yani işini senin için yapmamızı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi Efyra, elinin tersini tırmalayarak. "Ve onları öldürmeni istiyorum. Şahsen. Kim olursa olsun."

"Ya soruşturma daha uzun sürerse?"

"O zaman sen ve ailen Hollow'u sonsuza dek terk edeceksiniz ve Michael bir daha Hollow'a ayak basarsa öldürülebileceğine dair bir anlaşma imzalayacak. Orbis Şirketi'nin tepkisi olmadan."

Ağzım kurudu. Annemin bu şartları kabul etmesine imkân yoktu. Efyra bu kadar çaresizse, muhtemelen benimle ilgili elle tutulur bir şeyi yoktu... bu da muhtemelen yasaları görmezden gelmekten bir adım uzakta olduğu anlamına geliyordu. Peşimden kimi ya da neyi göndereceklerini merak ediyordum. Umarım Evokerler, Gardiyanlar ve Tweeker'lar en kötüleridir. Hayatta kalmak için savaşmak zorundaydım. Ama müttefikim, param ve Kral Isaac'ın kendini öldürdüğünü kanıtlamanın bir yolu yokken, bu anlaşmayı kabul etmek delilikti-

"Anlaşt

ık."

Oh,

hayır.

"Kan yemini istiyorum," dedi Efyra.

Belli ki Kuzgunların Kaptanı benim kadar deneyimli bir tarihçi değildi. Kan yeminleri o kadar çok kez bozulmuştu ki, etkili oldukları tek dönem Hollow'un kuruluş dönemi idi... ve birden Domet'in birlikte çalışmaya başladığımızda bana neden bir yemin önerdiğini anladım. Umarım Efyra başka bir Ölümsüz değildir. Bir tanesi yeterince baş belasıydı.

Annem bu öneriden rahatsız olmuş gibiydi. "Ciddi misin?"

Efyra kemerinden bir hançer çıkardı. "Ciddiyim."

İki kadın hançerle ön kollarının arkasını kestiler, kanı avuç içleriyle sildiler ve sonra el sıkıştılar. Basit, sağlıksız bir jestti, birkaç dakika içinde bitti ve saray eskortumuz Chloe ile birlikte ayrılmak için döndük. Kaleden çıkana kadar başka bir şey konuşulmadı ve

Domet'in evinin yakınındaki Fatih eşmesi'ne ulaşmıştık. Annem ve ben çeşmenin kenarına oturduk ve Yukarı Mahalle'de dolaşan bazı Düşük Soyluları ve tüccarları izledik. Bazıları yemek için dışarı çıkarken, bazıları da Yüksek Asillerin partisi için giyinmiş, loş kış ışığının tadını çıkararak bir o yana bir bu yana dolaşıyorlardı. Sakinleşmek için neredeyse donmuş çeşmenin suyuna parmaklarımı sokmayı düşünürken Chloe dikkatini bana çevirdi.

"Sana bir teklifte bulunacağım, Michael," dedi, bir eli yanındaki kılıcın üzerindeydi. "Senin hayatını kurtaracak ve prensese yas tutması için zaman ve alan sağlayacak bir teklif. Belki kafası netleştğinde başka senaryoları da görebilir."

"Oh? Yani masum olduğumu kabul ediyorsun?"

"Kral Isaac'ın ölümünün herkesin inandığı kadar basit olmadığını kabul ediyorum." Bir duraklama. "Ama gerçeğin konuyla ilgisi yok. Hollow'u terk etmeni istiyorum. Ve eğer bu gece gidersen... sana bunu vereceğim." Zırhının içine uzandı, küçük bir kutu çıkardı, açtı ve sonra çevirdi. İçinde donuk mavi renkte parlayan bir ay-düşü parçası vardı. "Dikkat çekici görünmeyebilir. Ama bu, Birleştirme Enstitüsü'nün Celona'yı kimin ya da neyin parçaladığının sırrını sakladığını düşündüğü ışıltılı parçalardan biri. Eğer diğerlerini de bulursanız, dünyanın en büyük gizemlerinden birini çözebilirsiniz."

"Chloe," diye fısıldadı annem. "Bunu kraliyet kasasından mı çaldın? Biri fark etmeden geri koy onu! Hollow bunlardan biri yüzünden neredeyse İskelet Sahili'yle savaşa giriyordu!"

"Kaçınmaya çalıştığım şey savaş." Chloe onu bana doğru salladı. "Bunu yapacak mısın? Hollow'dan ayrılmak zor olabilir, ama bu gerçekten senin için-"

"Yapamam."

Yüzü düştü. "Atalarının mirasını geçebilecek bir mirasa sahip olma şansını gerçekten geri mi çeviriyorsun?"

"Bu benim mirasım ile ilgili değil." Kelimeler dilimde acı bir his uyandırdı. "Hollow'dan henüz tam anlamıyla ayrılamam. Ben bir paralı asker çırağıyım. Dark nereye giderse ben de oraya giderim ve o gideceğimizi söyleyene kadar iyi ya da kötü buradayım."

"Elinde olsa gider miydin?"

Başımı salladım. "Artık sorunlarımdan kaçmak istemiyorum."

Chloe kutuyu kapattı. "O zaman hiçbir şey kaderini değiştiremez. Serena boğazını kesecek ve cesedini çıplak elleriyle kazdığı mezara atacak.

eller."

"Rair'ini dramatize etmek için kaybetmediğine sevindim."

"Michael, eğer Serena'ya bir zamanlar tanıdığın çocukmuş gibi davranırsan... hayatta kalma şansın yok."

Annem elini omzuma koydu. "Artık yalnız olmaması iyi o zaman. Onu gerçeğe birlikte ikna edeceğiz."

"Kendi iyiliğin için, umarım yaparsın."

Chloe kaleye doğru yürürken, "Şu ayın düşüşünün ne dediğini duymama izin verme şansın var mı? Dün benim doğum günümdü."

Bir kahkaha. "Güle güle Michael. Güle güle, Juliet."

Chloe gözden kaybolduktan ve etrafımızda hiçbir Savunucu olmadığından emin olduktan sonra anneme sordum, "Şatodaki tüm bunların ne hakkında olduğunu açıklamak ister misin? Bazı bağlamları kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Efyra ve ben hiçbir zaman göz göze gelmedik," dedi annem. "Ama Chloe ve ben her zaman yakın olduk. Efyra seninle ya da Asillerle oynamasını yasakladığı için büyürken pek arkadaşı olmadı. Diğer Yüksek Soylular onu kendilerinden daha aşağı görüyorlardı ve Düşük Soylular da onun yanında rahat olamayacak kadar korkuyorlardı, bu yüzden hayatının erken dönemlerinin çoğunda yalnızdı." Annem nefes verdi. "Onun güvenebileceği biri olmaya çalıştım. Bir anneden çok bir abla gibi."

"Chloe'nin bizimle oynaması yasak mıydı? Cidden mi?"

Annem duraksadı, ellerini önünde kavuşturdu. "Efyra sizinle fazla yakınlaşmamasının en iyisi olduğunu düşündü."

"Bu çok aptalca. Bütün çocuklar biraz eğlenmeyi hak eder. Davey kimse endişelenmeden saatlerce ortadan kaybolabilirdi ve o varisti!"

"Kuzgunların çocuk sahibi olmaması gerekiyor," dedi annem yavaşça. "Yani Chloe doğduğunda Efyra'nın uyması gereken bir standart yoktu. Kızının bir geleceği olduğundan emin olmak için aşırı önlemler aldı... katı bir gelecek olsa bile."

"Efyra ile birlikte olmak işleri zorlaştırıyorsa Chloe neden babasıyla yaşamadı?"

"Chloe'nin babasının kimliği Hollow'un en büyük gizemlerinden biridir. Baban..." Gözlerini standart bir göz kırpmadan daha uzun süre kapattı. "Baban biliyordu. Ama ben bilmiyordum ve-"

"Seni rahatsız ediyorsa bana söylemek zorunda değilsin."

Bana nazik bir gülümseme verdi ve sarılmak için yaklaştırdı. "Efya'dan ne kadar hoşlanmasam da, bu sır sadece onu etkilemiyor. Chloe'nin bilmediği bir şeyi senden ya da başka birinden öğrenmesini istemiyorum. Bu çok zalimce olur."

"Anladım."

"Teşekkür ederim, Michael. Eğer gerekli olursa sana onun kimliğini söyleyeceğim." Annem gözlerini kaleye dikti. "Ama bunun olacağını hiç sanmıyorum... Bazı sırlar sadece acı getirecekse açıklanmaları gerekmez."

Parmaklarımı taşa vurdum ve sevdiğim insanları korumak için gerçeği sakladığım bir zaman gelip gelmeyeceğini merak ettim. Çünkü eğer gerçek insanları özgür kılmıyorsa, neye yarardı ki?

PERDENİN ARKASINDAKİ KIZ

Anneme veda öpücüğü verdikten ve görmem gereken insanlar olduğunu söyledikten sonra onu Yukarı Mahalle'de bıraktım ve Margaux Keep'e gittim.

En son bir arkadaşına hayatının en kötü haberini vermek için ziyaret etmiştim. Ancak geri döndüğümde, daha önce gizlenmiş anıların yeni keşfedilmiş bir hazinesiyle karşılaştım. Son on yılda bu kadar az şeyin değişmiş olması gerçekten şaşırtıcıydı.

Çocukken Dawn'ın odasına görünmeden girmek bir oyundu; devriyelerden kaçmak için ağaçlara ve duvarlara tırmanacak kadar ileri gitmiştim. Dawn'ın babası Yüce Soylu Antoine bunu eğlenceli bulur ve güvenliklerini test etmeme izin verirdi - bir çocuktan asla korkmazdı. Üvey annesi bundan hiç hoşlanmadı ve bugün yakalansaydım Gardiyanları ya da Kuzgunları çağırırdı. Ama Dawn'dan özür dilemek için bu riski almaya hazırdım. Olanlar için ne kadar üzgün olduğumu gösterebilirdi.

Duvarların kendisi hatırı sayılır bir yükseklikteydi ama kalenin genel düzeni mimarların yaratabileceği en iyi güvenliği sağlıyordu. Kalenin merkezinde

Zemin, bir çit labirenti ve kalenin alt katlarını gizleyen bir ağaç çemberi ile çevrili çok katmanlı üçgen bir yapıydı. Ziyaretçiler ana girişe ulaşmak için labirentten geçmek zorundaydı ve çitleri kesmeye çalışacak kadar aptal olan herkes taş dolu bir yüzle karşılanıyordu. Neyse ki, içinde yaşayan ve çalışanlar için kaleye girip çıkmanın başka yolları da vardı ama ben onları kullanmayacaktım. Çocukken kullandığım yolu aynen kullanacaktım.

Çit labirentinin kuzey girişi Yukarı Mahalle'ye baktığı için her zaman en yeni muhafızlara sahipti. Bir fırsat bekledikten sonra dış duvara tırmandım ve labirentin içine indim. Buradan sonra sağ, sol, sağ, sağ, sol, sağ, sol, düz ve sonra ana girişe ulaşmak için sağ. Bu yolu neredeyse aynen takip ettim, ancak son düzlük yerine sola döndüm ve sadece Dawn, Sebastian Margaux, Davey, Serena ve benim bildiğimiz çitlerin arasındaki bir açıklıktan gizlice geçtim. On yıl sonra hâlâ oradaydı. Tıpkı Dawn'ın yatak odasının hemen dışındaki kalın, kıvrık dallı büyük meşe ağacı gibi.

Oradan sonra kolay bir tırmanış oldu.

Dawn'ın penceresine vurdum, bekledim ve hiçbir şey olmayınca pencereyi zorlamaya karar verdim. Çok basitti ve kısa süre sonra Dawn'ın odasına yuvarlanıyordum.

Daha büyük bir yatak, duvarlarda asılı daha yeni tablolar ve içinde kesilmiş Çardaklar bulunan düzinelerce vazodan oluşan odası büyük ölçüde değişmemişti. Yine de bir yatak odasından çok müzedeki bir resim sergisine benziyordu. Odanın köşesinde bir battaniye tarafından kısmen gizlenmiş tekerlekli bir sandalyeden bir giysi izi uzanıyordu. Dawn aceleyle çıkmış olmalı. Ayrıca odasında tuhaf bir şeyler vardı. Sanki hava sürekli bayattı ve yıllardır duvarlara bir esinti değmemişti.

Buradaki en ilginç şey yatağının karşısında asılı duran tabloydu. Üç erkek ve iki kız olmak üzere on beş çocuk bir bahçede oynarken resmedilmişti. Oğlanlar etrafta koşuşturuyor, sopaları kılıç gibi sallıyor, kızlar ise bir battaniyenin üzerinde oturmuş yüzlerini buruşturuyor ve oyun arkadaşlarına gülüyorlardı. Bu resimdeki çocuklardan biri de bendim. Davey, Kai, Serena ve Dawn ile birlikte.

Beni unutmamasına şaşmamalı. Beni her gün görüyordu.

Gitmenin mi yoksa onun dönüşünü beklemenin mi daha akıllıca olacağına karar veremeden biri kapı kolunu sallamaya başladı. Yatağın altına daldım, elimi ağzıma götürdüm ve kim olduğunu görmek için bekledim.

Odanın kapısı açıldığında, sadece sihirli bir şekilde tanımlanmış bir çift ayak ve onlara eşlik eden gümüş Fareleri görebiliyordum. Ayaklar saklandığım yerin önünde dururken bir ses, "Michael, dışarı çıkabilirsin. Yanımda başka kimse yok."

Dawn'ın bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Çocukluk arkadaşım sıcak bir gülümsemeyle beni bekliyordu ve beni sıkıca kucakladı. Kırmızı olmasa da Sonsuz Vals sırasında olduğu kadar gösterişli giyinmişti ve ben de ona sarılırken kıyafetlerini kırıştırmamak için elimden geleni yaptım.

"Hatırlıyorsun," diye fısıldadı.

"Son zamanlarda bunu ne kadar sık duyduğuma şaşıracaksınız." Başının etrafında beyaz güllerden oluşan bir halka vardı, bu da tüm gözlerin başka kimsenin değil onun üzerinde olması gerektiğinin açık bir işaretiydi. Dawn sanki onu takmadan önce dikenleri çıkarılmamış gibi saplarını kopardı. "Çok güzel görünüyorsun."

Dawn beni bıraktı ve tekerlekli sandalyeye doğru ilerlemeden önce yanağımdan öptü. "Bunu garipleştirmedğin için teşekkür ederim."

"Kelimelerle aramın iyi olduğu söylenir. Nasıl oldu da bu kadar süslendin?"

"Daha fazla potansiyel kocayla görüşüyordum." Tekerlekli sandalyesinin üzerindeki battaniyeyi attı ve oturdu. Oturur oturmaz bacaklarındaki ağırlık eriyip gitmiş gibiydi. "Ne yazık ki hiçbirinin benim gibi ağzı açık çiğneyen ve sürekli kıkırdayan birini tekrar görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Artık incelikli olmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Babam gittikçe umutsuzluğa kapılıyor ve ben de gittikçe umutsuzluğa kapılıyorum.

Ya istediğimi yapmama izin verecek ya da beni kendinden uzaklaştıracak."

"Seni uzaklaştırmak mı?" Ona yaklaşıırken sordum. "*Bu da* ne demek oluyor?" Yüzü kızarmıştı. "Önemli değil. Peki, nasıl hatırladın?"

"Babamın idamından önce kulak misafiri olduğum bir konuşmayı unutturmak için yapılmış bir Karanlık Uydurmasıydı. İçinde senin adın geçiyordu... Seni hatırlamama izin verilemezdi."

"On yıl," diye mırıldandı. "Hayatının yarısı boyunca anılarını değiştiren Karanlık Uydurmalarla mı yaşadın? Oh, Michael."

"Bu benim olgunlaşmamışlığımı açıklıyor. Hiç büyüme şansım olmadı... hep geçmişe takılıp kaldım," dedim gülerek. "Bazı şeyler hala belirsiz. Ve bazen tek bir olay için iki farklı anı setiyle hokkabazlık yapmak zor, ama iyileşiyorum."

Dawn elbisesini düzeltmekle meşguldü.

"Krala ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?" "Herkes ister."

Derin bir nefes aldım. Bu hikâyeyi ayrıntılarıyla anlatmak giderek kolaylaşıyordu. Şimdiye kadar olanları kaç kez anlatmıştım? Bir düzine mi? Ona olanları anlatmam uzun sürmedi. Ama yine de bir şey söylemesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Kral... kendini mi öldürdü?"

"Bana inanmıyor musun?"

"Tamamen anladığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Hiç-"

"Biliyorum," diye araya girdim. "İnan bana, biliyorum. Eğer orada olmasaydım, buna inanacağımdan şüpheliyim. Ailemin inanmasının tek nedeni onların aileden olması."

Dawn güldü ve ben de hazırlıksız yakalandım. Nedenini sormama fırsat vermeden şöyle dedi: "Fark ettim ki bunların hiçbiri ayrı ayrı mantıklı değil. Ama hepsi bir araya gelince gerçek olamayacak kadar çılgınca. Kralın sağ kolu çocuk prensi öldürüyor. Kral kendini öldürüyor. Ve sen tüm bunların Hollow'u yok etmek isteyen birinin çılgın planı olduğunu iddia ediyorsun ama yine de isim vermiyorsun."

"O kısmı bilmesen daha iyi olur."

"Neden? Seni onlara ele vereceğimden mi korkuyorsun?" "Dürüstçe mi? Sayılır."

Angelo Shade'in bana yaptıklarından sonra birine güvenmek zordu. Dawn her zaman benim iyiliğimi düşünüyor gibiydi. Ama önümde kanıtlar olana kadar Angelo Shade de öyle yapmıştı. Onu hatırlamadığım zamanlarda beni kabul etmeye razı olduysa, bu durum başımıza gelmişken bile bana güveneceğini umuyordum.

Neyse ki, o yaptı. "Kendince sebeplerin var," dedi. "Ama eninde sonunda öğrenmeyi umuyorum. Eğer arkadaşlarından sonuncusu ben olursam, seni hadım ederim."

Bir gülümseme. "Not edildi. Annem akşam yemeği için arkadaşlarımı

davet etmemi istiyor, ister misin-" Çok geç, bacaklarını hatırladım ve nasıl

Fabrications'ı sadece yürümek için kullanmak. Onu bir şeye davet etmek, sanki ondan anılarını alıp Roor'un üzerinde parçalıyormuşum gibi hissettirdi.

"Bacaklarım yüzünden bana farklı davranmayın. Bunu istemiyorum," dedi. Gözleri kısılmıştı. İstedğimden daha büyük bir sinire çarpmıştım. "Ben kendi seçimlerimi yaparım."

"Ama her yürüdüğünde anılarını kaybediyorsun. Bu bedel buna değer mi?"

"Hayır, ama insanların yürüyemememden daha fazlasını görmelerini sağlamak için memnuniyetle öderim. Fabrikasyonlarımı nasıl kullanacağımı öğrenmeden önce, kurtarılmayı bekleyen o zavallı prensesler gibi bu odada kapana kısılmıştım. Dünyayı görmek istiyordum. Geceleri çekici partnerlerle dans etmek, gülmek ve sabaha kadar kemiklerimin üzerine ağırlık koyarsam kırılacağını unutmak istiyordum. Durumumu bilmeden birinin bana aşık olmasını istedim. Gençken yabancıların bana nasıl baktığını hayal bile edemezsiniz."

"Ya bir Unutulmuş olursan?" Yumuşakça sordum.

Dawn gözlerimin içine baktı. "Eğer anılarım bir sakattan başka bir şey olarak bilinmek için ödemem gereken bedelse, öyle olsun."

"Bu dar görüşlülük."

"Olabilir. Ama ben kendi önlemlerimi aldım," diye açıkladı. Sandalyesini eski bir sandığın yanına götürdü, sandığı açtı ve içine bakmamı işaret etti. İçinde tarihlerle etiketlenmiş düzinelerce günlük vardı ve hepsi büyük bir özenle istiflenmişti. Hollow Kütüphanesi'ndeki Başbüyücü odası bile amatörce görünüyordu.

"Her günün olaylarını kaydediyorum," diye açıkladı. "Kendi başıma yazabildiğimden beri tek bir günü bile kaçırmadım. Unutulmuş biri olabilirim ama en azından geriye dönüp baktığımda dolu dolu bir hayat yaşadığımı görebileceğim. Umarım müstakbel kocam beni anlayışla karşılar."

"Başlangıçta onları unuttuğum için bana bu kadar bok atan biri için... bir gün *beni* unutacaksın gibi görünüyor."

Dawn kendini geri çekti. "İstedğimiz zaman hepimiz ikiyüzlü oluruz."

"Peki ya bir gün Unutulmuş olduğun için seni affetmezsem?"

"Sakin ol, Michael. Bunun olmasına izin vermeye hiç niyetim yok. Yani endişelenecek bir şey yok."

"Niyetler ve gerçekler çoğu zaman aynı değildir."

Omuz silkti. "Kendim için her zaman farklı bir kader hayal etmişimdir."

Daha fazla tartışmak anlamsız olurdu. Daha sonra tekrar denemek zorunda kalacaktım. Bunun yerine konuyu değiştirdim. "İki gece sonra Lyon ve Kayleigh için düzenleyeceğimiz aile etkinliğinde benimle çıkmak ister misin?"

"Ben zaten davet edildim," dedi gözlerini devirerek. "Yüksek Asillerin çoğu davet edildi. Kimse bunu kaçırmaz. Kingman ailesi ve Kayleigh'in hamileliği asil sosyetenin en sıcak konuları."

Acaba Lyon bu küçük olayın ne kadar büyük olacağını biliyor muydu? Ya da ailemiz için ne kadar tehlikeli olabileceğini. "Hâlâ benim eşim olabilirsin. Zaten davetliysen daha da kolay olur."

"Öyle ama bu, güzeller güzeli Yüce Asil Raine Solarin'e artık ona eşlik edemeyeceğimi söylemem gerektiği anlamına geliyor. Bana çok tatlı bir teklifte bulundu ve ben de onun kalbini kırmak istemiyorum. Kusura bakma Michael ama o senden çok daha çekici."

Yüce Asil Raine Solarin, ben küçükken neredeyse her asil çocuğun ilgi odağı olmuştu. Yedi yaşındayken, Kai onu yaz festivaline davet etmek için bir sone yazmıştı, ancak o çoktan başka birinin davetini kabul etmişti. Bunlar çocuk oyunları ve çocukların öncelikleriydi. Yine de o zamanlar her şey demekti.

Birisi Dawn'ın odasının kapısını çaldı ve bana pencereye gitmemi işaret etti. Kaynaşma zamanımız buraya kadarmış.

"Yüce Asil Danielle!" dedi kapının arkasından bir ses. "Konuklarınız nereye gittiğinizi merak ediyor. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Oraya kendi başıma gidebilirim," diye araya girdi Dawn. "Tüm bu yıldız avcılarıyla etkileşime girmek zorunda kaldığım için ellerimdeki çamuru yıkadıktan sonra."

Bir tereddüt oldu ve sonra ses, "Babanıza haber vereceğim, Yüce Soylu Danielle," dedi.

Dawn bir elini kaldırdı ve iç geçirmeden önce 1 ve'den geriye doğru saydı. "Yapamadığımız için üzgünüm..." Ardından hüznü şakacı bir gülümsemeye dönüştü. "Aslında, seni bekleyen biri var mı?"

"Pek sayılmaz. Neden?"

"Dışarıdaki partiye benimle birlikte katılmak isteyen var mı? Ben ve bir grup talibim var ve sırtımı yaslayabileceğim bir arkadaşla gerçekten ihtiyacım var."

"Kai orada değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Ailem aptal değil. Eğer öyle olsaydı başka biriyle görüşmeyeceğimi biliyorlar. O kadar platoniktik ki, reşit olduğumuzda yalnız kaldığımızda bir refakatçinin bizi izlemesi zahmetine bile girmediler. Özel hayatımızda skandal yaratacak bir şey yapmamızdan bu kadar az endişe duyuyorlardı." Ellerini birbirine kavuşturdu. "Lütfen, Michael?"

Ses tonu, isteğinin kelimelerden daha güçlü görünmesine neden oldu. "Biri beni fark etmeyecek mi?" Markama dokundum. "Gerçekten göze çarpmayan biri değilim ki."

Dawn yatağının altına uzandı, etrafı karıştırdı ve sonra bana tam yüz maskesini fırlattı. Simsiyahtı, gözlerin ve ağız deliğinin etrafında süslü altın çizgiler vardı.

"Herkes maskeli baloda mı?" diye sordum. Dawn gülümseyerek başını salladı. "Ben hariç."

Elimdeki maskeyi çevirdim. Yakamı kaldırırsam yüzümü ve damgamı gizleyebilirdim. "Beni gerçekten orada mı istiyorsun?"

"Biraz daha kal," dedi. "İşaretlerime dikkat et ve istenmeyen ilgiyi uzaklaştır. Tek istediğim bu."

"Sadece senin için." Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Kayıp zamanı telafi etmek için."

Dawn elimi tuttu ve kendini ayağa kaldırdı, bacakları bir kez daha doğal olmayan bir şekilde delnize olmuştu. "Ne kadar çekicisin." Elbisesinin ceplerinden birine uzandı, üzerine unutmabeni kazanmış bir iğne çıkardı ve yakama taktı. "Bu seni rahatsız edilmekten koruyacak. Bu benim iyiliğimin bir işareti."

"Ne kadar cömertsiniz." Kollarımız birbirine kenetlenmiş halde odadan çıktık ve lüks bir koridordan geçerek aşırı gürültünün kaynağına doğru ilerledik. "Hepsinden nefret ettiğinizi tahmin ediyorum ama potansiyel kocalarınızdan en azından biraz ilginç olan var mı?"

"Pek sayılmaz. Ama dürüst olmak gerekirse, çoğunun suçu yok. Şu anda hayallerimdeki partneri zihnimden söküp alsanız yine de sıkıcı bulurdum. Aşık olmanın cazibesinin yarısı seçim yapmaktır ve görücü usulü evlilikler bunu ortadan kaldırır." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirmek için durakladı.

"Bir parçam birinin

Benimle konuşmayı çok isteyen biri bu etkinliğe gizlice girip beni kaçırarak ve ben de kitaplarda okuduğunuz o aşklardan birini yaşayacağım."

"Kurtarılmak istemediğini sanıyordum."

Kur yapma etkinliğinin düzenlendiği balo salonuna açılan büyük kapının önünde durduk. "Bu kurtarılmakla ilgili değil. Bu bir macera yaşamakla ilgili... ve bunu kim istemez ki?"

Hiçbir şey söylemedim, maskeyi taktım ve kapıyı açmasını izledim. Talipler onu görüp açgözlü bir şevkle yaklaşırken Dawn neredeyse anında benden uzaklaştı.

Herkes Sonsuz Vals sırasında yaşadıklarımın çok ötesinde, abartılı bir şekilde giyinmişti. Herkes maskeli olmasına rağmen, takılarına, aksesuarlarına ve hatta giydikleri kıyafetlerin tarzına bakarak bazılarının nereli olduğunu anlamak kolaydı. Goldaniler ışıktaki parıldayan ve bir bahsin karşı konulamayacak kadar çekici hale gelmesi durumunda teminat olarak kullanılmak üzere kolaylıkla alınabilen Rashy takıları takarken, Gold Coast'tan gelenler tenlerini daha fazla gösteren daha bol kıyafetler giyiyordu. Hatta Yeni Dracon Şehri'nden gelen birkaç kişi bile vardı, formda yelekleri, çizgili pantolonları ve çirkin şapkaları bunu kanıtlıyordu. Ve burada paralı askerler bile vardı.

Diğer ülkelerden gelen bu insanlar neden buradaydı? Yüksek Soyluların çoğu, yabancı güçlerle bağlantılar geliştirmek yerine güçlerini pekiştirmek için Hollow'daki diğer soylularla evlenmeyi tercih ederdi. Genelde bunlar Kraliyet ailesine ayrılırdı. Dawn düşündüğümünden daha fazla soyluyu kovalamış olmalı. Aferin ona.

Bir işaret beklemekten başka yapacak pek bir şeyim olmadığından, Dawn'ın yaklaşacak kadar cesur olan herkesle etkileşimini izlerken tek başıma şarap içtim. Hepsiyle dans etti ve hatta odanın diğer ucundan bakanlara yaklaşmak için kendi yolundan çıktı. O bir halk kadınıydı ve bu, şimdiye kadar gördüğüm, bir kraliyet mensubunun davranışlarını taklit eden birine en yakın şeydi. Sadece ayaklarının cilalı Rooring üzerinde süzülüşünü izlemenin ve bunun neye mal olduğunu bilmenin verdiği suçluluk duygusuyla o anı tam olarak takdir edemedim.

"Büyüleyici biri, değil mi?" dedi yanımdaki yakışıklı adam. Kısa siyah saçları ve normalden büyük kulakları vardı, şarap bardağını tam bir asilzade gibi orta ve yüzük parmağı arasında tutuyordu ve yüzünün yarısı

kar beyazı maske. Diğer yarısında karmaşık kemik dövmeleleri vardı. Bir iskelet. Ve Dawn'ın beğenisini kazanmış biri. Unutma beni iğnesi yakasındaydı.

"Öyle," dedim şarabımdan bir yudum daha alırken.

"Ne yazık ki kardeşi onun yarısı kadar bile zarafete sahip değil," dedi adam. "Yozlaşmış Prens'e bulaşan herkes benim gözümde pislikten biraz daha fazlasıdır."

Neredeyse içkimi yudumlayacaktım. Bir Yüksek Asil'e ve Yozlaşmış Prens'e aynı cümle içinde hakaret edecek kadar cesursa kesinlikle Hollow'dan değildi. "Evlenmek istediğin kişinin kardeşine hakaret etmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum."

İskelet omuz silkti. "Farklı düşündüğünden şüpheliyim. Ama bunu inkar ediyor olabilir. İnsanlar çok geç olana kadar ailelerindeki kötülükleri nadiren görürler." Yaslandığımız yemek masasını inceledi. "Peki, merak ediyorum, onun iyiliğini kazanmak için ne yaptın?"

"Biz çocukluk arkadaşız. Ya sen?"

"Zengin ve güçlü. Her zamanki gibi. O kadar da ilginç değil. Ama biraz şaşırdım. Çok fazla çocukluk arkadaşı olduğunu sanmıyordum. Bariz olanlar dışında."

"'Belli olanlar' mı?"

"Şu Kingman hainleri." İskelet dekoratif limon dilimlerinden birini aldı ve tüm suyunu emdi. "Hiç biriyle tanıştın mı? Çok istedim ama henüz fırsat bulamadım."

"Hayır," dedim dürüstçe. "Yapmadım."

"Çok yazık. Bana yardım edebileceğinizi düşünmüştüm."

"Neden biriyle tanışmayı bu kadar çok istiyorsun?" Merakıma yenik düşerek sordum.

İskelet bana baktı, gözlerinde sert ve zehirli bir şey vardı. "Çok açık değil mi? İstiyorum-"

Kısa boylu bir adam omzuma dokunarak konuşmamızı böldü. On yaşından beri aynı saç kesimini yaptıran ve farklı bir şey yaptıрма önerisi onu durdurulamaz bir öfkeye sürükleyen birinin duruşu ve havası vardı. Kollarını arkasında kavuşturmuş bana bakıyordu.

"Evet?" Temkinli bir şekilde söyledim.

"Adınızı, mesleğinizi ve kökeninizi öğrenebilir miyim?"

"Ren Arsenius," diye başladım, eski bir çocukluk takma ismine güvenerek. "Ben Machina Şirketi'nin paralı askeriyim. Nereli olduğum gerçekten önemli mi?"

"Başka bir paralı asker mi? Çok saçma. Ne düşünüyorlardı ki?" Kısa boylu adam gözlerini devirdi. "Beni takip et, Paralı Asker."

İskelet bana el sallayarak veda ederken şarap kadehimi yakındaki bir masaya bıraktım. Olay çıkarıp Dawn için daha fazla sorun yaratmak istemediğimden, ilk fırsatta sıvışmayı planlayarak kısa boylu adamı takip ettim. Beni minderler, şarap ve yiyeceklerle dolu, neredeyse transparan siyah bir perdenin odayı ikiye ayırdığı pelüş bir yan odaya sokana kadar hiç şansım yoktu. Odanın diğer tarafında birileri hareket ediyordu ama kim olduklarını anlayamadım. Kapı, duyulabilir bir klik sesiyle arkamdan kilitlendi.

"Bu işe bulaştığınız için üzgünüm," dedi perdenin arkasındaki kadın. Bir bardağa dökülen bir sıvının sesi duyuldu. "İçecek bir şey isterseniz yakınlarda şarap var." Ve sonra, nefesinin altından, "İhtiyacım olduğunu biliyorum," diye ekledi.

"Bu da ne böyle?" O kadar büyük bir minderin üzerine oturdum ki içine gömüldüm.

"Potansiyel talipleri araştırıyorum." Kadın bir yere oturdu. "Yüce Asil Danielle Margaux'nun ailesi bu etkinliği ikimiz için de düzenleyecek kadar cömert davrandı. Başka bir yerde olmayı tercih etsem bile."

"Bu kadar gizli olduğuna göre oldukça önemli biri olmalısın." Dilimi yanağımın iç kısmına bastırdım. "Siz Prenses Serena Hollow musunuz?"

"Tanrım hayır," dedi çabucak. "Anlamadım ama o bir sürtük. Soyluları onun hakkında ne düşünüyor bilmiyorum ama Hollow dışındaki herkes ondan ve çıkarıcı eğilimlerinden nefret ediyor. Ben biraz daha incelikli ve zarif olduğumu düşünmek istiyorum."

Perdenin diğer tarafındaki kadının söylediği hiçbir şey beni onun Serena olmayabileceğine ikna etmedi. Gerçek kimliğimle yüzleştüğimde gizli kalmaya çalışıyor olsaydım yapacağım şey tam olarak kendimi aşağılamak olurdu. Ama rahatça konuşuyor gibi görüldüğüne göre, bu fırsattan yararlanabilirdim. Özellikle de buraya fark edilmeden girebileceğimden şüphelenmek için hiçbir nedeni olmadığı için.

"Adil," dedim. "Peki, adın dışında ne istersem sorabilir miyim?"

"Hemen hemen."

"Bir talip size bir hediye getirse, bunun çardaklar mı, tatlılar mı yoksa mücevherler mi olmasını tercih edersiniz?"

"Ne tür tatlılar?" diye sordu tereddüt etmeden.

"Güneş damlası keki." Serena'nın çocukken en sevdiği şeydi. "Güneş damlası keki. Tartışmasız."

Teorimi desteklemek için daha fazla kanıt. "Çocukken en sevdiğin oyun neydi?"

"Saklambaç," dedi mutlu bir şekilde. "Ve ben tüm dünyadaki en iyi saklanan kişiydim."

Serena da öyleydi. Bir keresinde oynadığımızda, onu kalede bulmam tüm günümü almıştı, ancak tüm zaman boyunca beni takip ettiğini keşfettim. İlerlemeye o kadar odaklanmışım ki, arkama bakmak hiç aklıma gelmedi. O böyle zekiydi. Her zaman göz önünde saklanırdı.

"Ne tür hikayelerden hoşlanırsın?"

"Trajediler," dedi usulca. "Beni ağlatabilen bir hikayede akıldan çıkmayacak kadar güzel bir şey var."

"Goro Lafette'e olanlar gibi mi?" Ben de cevap verdim.

"Hayır, hiç de öyle değil. Bu romantik bir trajedi, kahramanca bir trajedi değil." İnledi. "Bu hikaye beni deli ediyor. Hangi kadın düğün gününde sevdiğinden evlenemeyeceğini söyleyen bir not almak ister ki? Özellikle de Goro Lafette'in başka bir kadına aşık olduğu için ayrıldığı söylenirken."

Serena ile bir başka benzerlik. Bir keresinde onu Goro Lafette hakkında bir hikaye okurken yakalamış ve kahramanlık ve romantik trajediler arasındaki farkla ilgili aynı soruyu sormuştum. Neden çok farklı oldukları ve bu ayrımın neden önemli olduğu konusunda benzer -ama çok daha uzun- bir yanıt almıştım. Kahramanca bir trajedi iyi bir ağlamaydı, romantik bir trajedi ise kötü bir ağlamaydı.

Eğer bu gerçekten Serena'ysa -ki öyle olduğundan neredeyse emindim- çocukluğundan beri pek değişmemişti. Hâlâ aynı zevke sahipti ama emin olmak için daha bariz bir soru sordum. "Hiç en iyi arkadaşın olarak kabul edebileceğin biri oldu mu?"

Perdenin arkasındaki kadın diliyle bir tık tak sesi çıkardı. "Benim gibi insanların en iyi arkadaşları olmaz. Bu mesleki bir tehlike."

"Küçükken bile mi? Çocuklar normalde taşları önemsemezler."

"Hayır, yok, ama... bekle, ben... ben taş taktığımı hiç söylemedim."

"Taşlar, tahtlar, miraslar ve soyadları... hepsi aynı. Dünyadaki her önemli kişinin en az bir tane vardır," dedim yüzümdeki sıcaklık artarak. "Kim olduğunu bilmiyor olabilirim-"

"Yalan söylüyorsun."

Gülümsememi bastıramadım. Yüzümü görmese bile Serena yalan söylediğimi her zaman anlayabilirdi. Bu noktada doğruyu söylemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. "Haklısın. Haklıyım." Nefes verdim ve elimden geldiğince cesaretliymişim gibi davrandım. "Merhaba, Serena."

Sessizlik.

"Adımı söylememi ister misiniz, yoksa kim olduğumu zaten biliyor musunuz?"

Oturduğu yerden kalktı, sağ eli titremeyi hafifletmek için sol bileğini sıkıca kavradı. "Nasıl?"

"Ortak arkadaşlarımız var."

"Lanet olsun Dawn," diye mırıldandı nefesinin altında. "Gitmelisin. Kendimi kaybetmeden önce."

"Söyleyeceklerimi dinlemek istemiyor musun?"

"Git buradan," diye hırladı.

İlk kez kraliyet talimatlarını dinledim ve benden sonra Serena'nın odasına girmek üzere olan serçe maskeli zavallı aptaldan özür dileyerek oradan ayrıldım. Dawn beni görünce çocuksu bir neşeyle odanın öbür ucundan zıplayarak yanıma geldi.

"Bana tuzak kurdun," dedim.

"Öyle mi yaptım?" diye sordu. "Bunu yapmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki?"

"Bilmiyorum, ama sen yaptın. O iğneler senin lehine işaret etmiyordu, değil mi? Serena için aday seçiyordun." Şakaklarıma masaj yaptım, arkamda duyduğum çığlıkların Serena'ya ait olup olmadığını merak ediyordum. "Sen ve Serena arkadaş falan mısınız?"

Dawn gülümsemesini kaybetti. "Hayır. En azından artık değil. Çocukluğundan beri birkaç cümleden fazla konuşmadık. Dürüst olmak gerekirse, Kuzgunları dışında arkadaşısı var mı bilmiyorum. İğneleri içimden geldiği için dağıttım. Kur yapma süreci benim için bir kabus... Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Neden bir tane de bana verdin? Benden nefret ettiğini biliyorsun."

"Senin yaptığını düşündüğü şeyden nefret ediyor," diye düzeltti Dawn. "Eğer onu aksi yönde ikna etme şansın olacaksa, onu gafil avlamalısın. Kral katili ya da kötü adam gibi davrandığınızı değil, gerçek sizi, yani aptalı görmesi gerekiyor."

Başım ağrımaya başlamıştı - Dawn'ın suçu yoktu. Serena'yla ilgili her şey durup etkileşimlerimizi gözden geçirmeme, çarpan kalbimi sakinleştirecek bir şey ya da herhangi bir şey aramama neden oluyordu. Her zaman olduğu gibi, hiçbir şey yapmadı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece kendin ol." Dawn bir ayağından diğerine kayd. "Yaptığım şeyden rahatsız mı oldun?"

"Hayır, sen doğru olanı yaptın. Serena ve ben, ilişkimizi onarmak için herhangi bir umut varsa etkileşimde bulunmaya devam etmeliyiz." Markamı kaşıdım. "Akşam yemeği için planın var mı? O zaman arayı kapatmaya devam edebiliriz, çünkü burada daha fazla kalırsam Serena'nın kafamı koparabileceğini düşünüyorum."

"Yarın Joey'nin ameliyatından önce Kai'yi görmeyi ve Ryder Keep'te yemek yemeyi planlıyordum... ama belki de biraz ailece vakit geçirmelerine izin vermeliyim." Bir duraklama. "Ameliyat için orada olacak mısınız? Kai sana bahsettiğini söyledi."

"Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

"O zaman anlaştık. Kai'yi gördükten sonra akşam yemeği için Kingman Keep'e geleceğim."

Dikkatimi dağıtır. Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Kaseler. Bizde hiç yok."

"Kase mi?" diye sordu.

Elimi sanki bir top tutuyormuşum gibi kavradım. "Böyle görünüyorlar."

"Oh! Çorba tutucular!" Genişçe gülümsedi ve başının arkasını ovuşturdu. "Özür dilerim. Fabrikasyon kullanımı yüzünden bir noktada bu kelimeyi unutmuş olmalıyım." Tekrar tereddüt etti. "Kingman Keep'te bir şeyiniz var mı?"

"Bir masamız var."

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

Margaux Keep'ten girdiğim gibi çıktım, Serena hakkındaki düşüncelerimi toplamak için tek başıma geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum. Labirentten çıkıp dış duvarı aştıktan sonra gün bana kalmıştı... ta ki Dark'ın duvara yaslanmış beni beklediğini görene kadar.

Paralı asker akıl hocam saçlarını arkadan bağlar ve yanlarını tıraş ederdi, soğuk gri gözleri düşüncelerini asla belli etmezdi ve açıkça bir balta ve ikiz tabancalardan birini taşırdı. Uzun boylu, sert kaslı ve aşırı iyimserdi: kışın sonundan ziyade yaz için giyinmişti. Gölgesi hiçbir yerde görünmüyordu, loş ışıktaki yoktu.

On yılı aşkın bir süre boyunca anılarımın Karanlık Fabrikasyonlar tarafından manipüle edilmesinden sonra, herkesin gölgesini not etmeye başlamıştım. Sadece değer verdiğim hiç kimsenin benim yaşadığım travma ve kaderi yaşamadığından emin olmak için. Ailemin gölgeleri bütün ve sağlıklıydı - benimkilerin aksine, ki onlar da benimkiler gibi

-Ama Dark'ınki şu anda kayıp olduğu için... Kendi anıları hakkında henüz kesin bir şey söyleyemezdim. Yapmak isteyeceğim son şey gerçeği göremeyen biriyle çalışmak olurdu. Ama Karanlık İmalatçıların hafızaları manipüle edilebilir miydi? Bilmiyordum ama yakında öğrenecektim.

"Beni nasıl buldun?" Ona yaklaşıırken sordum.

Yaslandığı duvardan kalktı. "Tahmin edilebilirsin." Bunun üzerinde çalışmam gerekecek. "Ne istiyorsun?"

"Şirket dövmesini yaptırdın mı?"

Başımı salladım. Derim artık ham değildi ama Orbis Şirketi'nin sürekli yanan meşale sembolünü hâlâ pazumun iç kısmında hissedebiliyordum. Tıpkı boynumdaki ihanet damgası gibi, beni belirli çevrelerden uzaklaştıracak başka bir damgam daha vardı. Ben bir Paralı Askerdim ve hayatımın geri kalanında da öyle olacaktım... istesem de istemesem de.

"Görmen gerekiyor mu?"

Dark başını salladı. "Bu konuda yalan söylemek seni sadece öldürtür."

"Her zaman çok naziksin. Bana geçen ay nerede olduğunu söyleyecek misin? Ya da neden New Dracon City yakınlarında bir yere kendimle ilgili bir mektup göndermemi sağladığını?"

"Nerede olduğum beni ilgilendirir," dedi. "Ama mektup Nonna içindi. Onun taleplerini sorgulamamak en iyisi. Muhtemelen, benimle ilgili bilgi almak istiyordu."

olayların doğal düzenini kataloglamasına yardımcı olur. Tek önemseddiği şey bu." " 'Olayların doğal düzeni' mi?"

Omzunun üzerinden baktı. "Ne? Hollow'un yalanları ve uydurmaları arasında gerçeğin izini sürenlerin yalnızca Arşivciler olduğunu düşünmedin, değil mi? Ne kadar cahilce."

Bir ay boyunca ortadan kaybolup birkaç cümleyle beni ay çarpmış bir aptal gibi hissettirmesinden nefret ediyordum. Yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değil miydi?

"Sen artık bir paralı askersin Michael. Hollow'a ve onun mücadelelerine odaklanmak muhakeme yeteneğini gölgeleyecektir. İnsanlar bundan faydalanacaktır," dedi Dark. "Doğu Denizi'nde Eham'ın ötesinde ne olduğunu biliyor musun? Ya da Thebian İmparatorluğu'nun liderinin unvanının ne olduğunu?"

Bilmiyordum, ama bunu zaten bildiğini varsayıyordum.

"Yapmalısın," dedi Dark Mülteci Meydanı'na vardığımızda. "Senden oyununu geliştirmeni bekliyoruz Michael. Sonsuz Vals'i Orbis Şirketi'ne kabul ritüelin olarak düşün. Değerini kanıtladın, ama şimdi ait olduğunu kanıtlaman gerekiyor. Bu da Orbis Şirketi'ni seni tam yetkili bir paralı asker olarak seçecek kadar etkilemek anlamına geliyor."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Yüksek bir Asil'in bize vermek istediği sözleşmeyi tamamlamama yardım ederek." "Hangi soylu?"

Dark bana bir çocukmuşum gibi baktı. "Bunun bir önemi var mı? Gel, bir Paralı Asker gibi davranmaya başlamanın zamanı geldi."

BİR KUMARBAZIN ÇILGINLIĞI

Hollow'da bir söz vardır: Çalışmaya istekli olan herkes bulunduğu konumun üstüne çıkabilir. Bu elbette saçmalık. Kitleleri yatıştırmak için balla kaplanmış bir yalan. Goldano'nun sözü ise gerçeğe daha yakın: Şans onların yanındaysa ve ruhları satılıksa herkes zengin ve ünlü olabilir.

Goldaniler kendilerini dürüst sanmayı severlerdi ama gerçekte onlar her zaman bir sonraki büyük heyecanın peşinde koşan profesyonel kumarbazlardı. Hiçbir bahis çok yüksek ya da ahlak onlar için avantaj sağlayamayacak kadar sarsıcı değildi. Ve sonuç olarak bölgeleri merhametli tefeciler, becerikli kemikçiler ve altının tadını bilen aptallarla doluydu.

Yakında gelecek olan müşterimiz gibi: Yüce Asil MaRem Braven.

Dark'ın bana anlattığına göre, Yüce Asil MaRem günlerini Hollow Altın Damarı Kumarhanesi'nde geçirmeyi ve işine gelen her şeye bahis oynamayı seviyormuş. Önemli dini ya da asil işleriyle ilgilenmediği zamanlarda. Ki bu çoğu zaman oluyordu.

Hollow'daki Gold Vein Kumarhanesi titizlikle tasarlanmıştı. İçeri girdiğimde hiçbir koku almadım. Ki bu daha önce hiç olmamış bir şeydi.

Daha önce. Hollow bir nehrin üzerindeydi ve kokusu şehri sarmıştı. Burası hariç. Ama beni tedirgin eden bu değildi. Burası Kraliyet ailesinin bir parçasına sahip olmak için can atacağı bir düzenle çalışıyordu.

Kaşları piercingli iri yarı adamlar çuvallar dolusu bozuk parayı masalar arasında dolaştırırken, görevliler de kimsenin elinde içki olmadığından emin oluyordu. Tüm masalar doluydu ve akla gelebilecek her oyun burada oynanıyordu. Rulet ve on iki binlikten kırbaç ve üç kardeşe kadar.

İki Düşük Soylu'nun bir savaş oyunu oynamasını ve kumarbazların etraflarında onları izlemesini izlemek için biraz durdum. Birinin diğerinden daha yetenekli olduğu açıktı ama bunu sadece Goldani görevlileri fark etmişti. Biliyordum çünkü kumarbazları, elindeki doğum lekesinin şanslı olduğunu söyleyerek zayıf oyuncuya bahis oynamaya zorlamaya başlamışlardı. Oyunun gidişatına bakılırsa, kumarhane yakında onların yalanlarından bir servet kazanacaktı. Hollow'daki en iyi dolandırıcı olmayabilirdim ama ben bile gördüğümde kolayca etkilenen bir av olduğumu anladım.

"Yüce Asil MaRem nerede?" Başka tarafa bakarak sordum.

"Etrafı embesillerle çevrili olacak," dedi Dark. "Ama önce Orbis Bölüğü'nün ikinci komutanına ihtiyacımız var. Onlar olmadan şartları müzakere edemeyiz."

"Neredeler?"

Dark kumarhanenin köşelerinden birindeki büyük bir kalabalığı işaret etti. "Orada."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü toplum içinde hep olay çıkarıyor."

Kalabalığın arasından öne doğru ilerledim. Çemberin içinde iki kişi vardı. Bir ile altı arasında bir sayı söyleyerek bağırان tanıdık bir Goldani büyükelçisi ve gözleri kapalı, tek parmaklarının arasındaki ilgili noktaya bıçak saplayan siyah bir kadın. Nereye gideceği söylenemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu ve aşağıdaki ahşap masaya tek bir kan lekesi bile bulaşmamıştı. Dilimi tuttum ve hayranlıkla izledim.

Paralı Asker bıçağı masaya, orta ve yüzük parmaklarının arasına sapladı. Etrafımızdaki herkes alkışlamaya başladı. Zain Antoun, Goldano'daki Gold Vein Casino'nun elçisi, içlerinde en gürültülüsü. Onunla tekrar karşılaşmayı beklediğimi söyleyemem.

"İmani," dedi Dark tezahüratlar arasında. "Bu biraz aşırı değil mi?"

Tek gözünü açtı, Dark'a baktı ve gülümsedi. "Biraz yaşa, Dark.

Herkesin ara sıra biraz eğlenceye ihtiyacı vardır. Biz paralı askeriz, asker değil." "Bir dahaki sefere bana bağırdığında bu cümleyi hatırlayacağım."

Herkes İmani'yi etkileyici performansı için tebrik etmeye devam ederken, Zain kalabalığın arasında beni gördü ve koşarak yanıma geldi, şimdiye kadar gördüğüm en sıkı sarılmayla beni kucakladı. Keskin bir parfüm kokuyordu ve sarı saçları ıslak ve parlak bir şeyle geriye doğru taranmıştı.

"Michael Kingman! Kader bizi bir kez daha bir araya getirdi!" diye haykırdı yanaklarımı peş peşe öperken. "Burada ne işin var? Ben de seni arıyordum."

Bunun iyi bir şey olduğundan şüpheliydim. "Paralı askerlerle birlikteyim. İş için."

Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüştü ve bizi oyunlarına dönen kalabalığın arasından çekip çıkardı. Zain beni kendisine odaklanmış halde tutarken Dark ve İmani özel olarak konuşuyorlardı.

"Sanırım sizi bir oyuna ya da içkiye davet edemem?"

"Ne yazık ki, bu sefer değil, Büyükelçi. Belki başka bir gün?"

Zain parmaklarını sakalının arasından geçirdi. "Keşke, ama yarın Kader Seçimi için Goldano'ya dönüyorum. Yeni yönetici sınıf belirlenmeli, yeni elçiler seçilmeli ve kim bilir her şey bittiğinde ben nerede olacağım. Bu bir trajedi."

"Eminim bir noktada tekrar görüşeceğiz."

"Oh, yapacağız, Michael Kingman," dedi Zain yavaşça. "Tek soru ne zaman ve nerede olacağı. Yeni Dracon Şehrindeki Gece Pazarı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bir süre daha orada olacağımı sanmıyorum."

Omzuma vurdu. "Goldano o zaman. Beni Gold Vein Casino'da bul."

"Eğer orada olursam, yaparım," diye söz verdim ve hatta bir parçam bunda ciddiydi. Goldano müttefiksiz olunacak bir yer değildi, bu müttefik bir İskelet tutan ve dilini kesen Zain Antoun olsa bile.

"Güzel! Sana esenlikler dilerim, Michael Kingman. Tekrar karşılaşana kadar şans meleği seni korusun."

Zain bana garip bir şekilde bir kez daha sarıldı ve sonra başka birinin peşinden koşmaya başladı. Konuşmalarına kulak misafiri olmak için Imani ve Dark'a gizlice yaklaştırmaya çalıştım, ancak Imani beni bir gülümseme ve omzumu 1rm tutuşuyla yakalayamadan yakaladı.

"Michael, seni son gördüğümde daha iyi durumda olduğunu görüyorum. Bu kadar kötü koşullar altında olması ne yazık. Göğsündeki yara iyileşti mi?"

"Bir tane," diye cevap verdim. Belli bir şekilde hareket ettiğimde hâlâ acıyordu ama kesiğin kendisi uzun zaman önce kaybolmuştu. Kolay kolay yara izi bırakmazdım. "Özür dilerim ama siz kimsiniz?"

Imani Dark'a döndü ve şakacı bir şekilde omzuna yumruk attı. "Ona hiçbir şey öğretmiyor muydun? Son bir aydır ne yapıyordun? Sen-"

"Meşguldüm," dedi Dark zorla.

"Ah, evet, bilinmeyen diyarlara yaptığınız meşhur geziler. Bunları nasıl unutabilirim ki?" dedi gözlerini devirerek. Bana bakarak, "Ben Imani Orbis, dünyada Dark'a ne yapması gerektiğini söyleyebilen birkaç kişiden biriyim. Ara sıra bunu yapar. Orbis hakkında herhangi bir sorunuz var mı?"

Dark kollarını kavuşturdu. "Imani, onu daha sonra tanıştıracak mıyız? Buraya mümkün olduğunca çabuk girip çıkmak istiyorum."

Dark ne zamandan beri nasıl hissettiğini açıkça gösteriyor?

Imani de aynı şeyi düşündü ve benden önce konuştu. "Goldanilerin hayranı değil misin, Dark?"

"Onlar bir. Öte yandan MaRem Braven..."

"Anlıyorum."

Imani, Dark'ı Braven ailesinin sembolü olan üçgen şeklinde üç fincan taşıyan ev askerleri tarafından korunan bir odaya doğru itti. Bizi soru sormadan ya da yönlendirmeden içeri aldılar ve fazla gecikmeden bu yerin geçmişteki Yüksek Asil müşterilerinin resimleriyle süslenmiş köhne bir koridorda yürüdük.

"İkiniz de onun gözüne bakmamayı unutmayın," dedi Imani. "Beorn geçen sefer buraya geldiğimde unuttu ve neredeyse her şeyi mahvediyordu."

"Gözünün nesi var?" Ben sordum.

Dark, "Müritlerini Azilya yağmur ormanlarındaki Reşha yiyen kenelerden korumak için onu feda ettiğini iddia ediyor," dedi.

"Gerçekte ne oldu?"

Dark gülümsedi ama bana cevap veren İmani oldu: "Metresi onu paslı bir kaşıkla gözünden bıçakladı. Hayatta olduğu için şanslı."

"İnsanlar enfeksiyon hikayesine gerçekten inanıyor mu?"

Imani'nin eli kapının kolundaydı. "Bazı insanlar otoriteyle söylenen her şeye inanır."

Kapıyı çaldık ve odaya girdik. Üzerinde saçma bir şekilde büyük görünen cüppeler giyen çok ince bir adam küçük bir ocağa odun koyuyordu. Yakındaki kumar masasının üzerinde bir yığın bozuk para vardı ve sağ gözünün olması gereken yerde rengi solmuş Reş'ten bir delik olduğunu ve kemikten çok gümüşe benzeyen bir gülümsemesi olduğunu gördüm.

Imani öne çıktı ve arkasından Dark ile bana kıpırdamadan durmamızı işaret etti. "Sizi tekrar görmek büyük bir zevk, Yüce Asil MaRem Braven."

Yüce Asil İmani'ye doğru bir tahta parçası kaldırdı. İmani odunu ondan aldı ve İre'nin içine yerleştirdi. Odun tütmeye ve çıtırdamaya başladıktan sonra MaRem Braven, İmani ile birlikte pelüş sandalyelere oturdu. Biz kapının yanında kaldık.

"Imani, kral katilini habersizce buraya getirerek bana büyük bir kötülük yapıyorsun," dedi Yüce Asil Braven dolu çaydanlığı eline alırken. Önce kendi fincanını, sonra da İmani'ninkini doldurdu. Güçlü bir Rowery kokusu vardı ve bize ulaştığında Dark'ın yüzü ekşidi. Bu onu o kadar dehşete düşürmüştü ki gizlice burnunu tutmaya çalıştı. Müşterimize hakaret etme pahasına da olsa.

"Özür dilerim, Yüce Asil Braven. Ancak, sözleşmenin ilk detayları göz önüne alındığında, Hollow geleneklerine en aşına olan Paralı Asker'i getirmek akıllıca görünüyordu."

Porselen fincanından bir yudum aldı. "Yine de. Beni zor bir duruma soktun. Komutan Efyra, Yozlaşmış Prens ya da Prenses Serena onunla ilişki kurduğum için beni vatana ihanetle suçlayabilir."

"Kimse seni böyle tuhaf bir fikirle suçlayamayacak," dedi. "Ve Dark, Michael'ın sizinle yapacağı her toplantıda ona eşlik edecek."

"Ne kadar rahatlatıcı," dedi MaRem. Küçük kekler ve lezzetlerle dolu bir tabak aldı. İmani, üzerinde deniz kestanesi olan bir parça kızarmış ekmek aldı ve ısırırken sözlerine şöyle devam etti: "Ama yine de bir sigorta istemeliyim. Bu hassas bir konu

ve kral katilinin etrafta dolaşıp hakkımda yalanlar yaymayacağına dair kanıt istiyorum."

"Karanlık," dedi Imani.

Dark kolumu yakaladı, arkamdan büküldü ve sonra beni Imani'nin sandalyesinin arkasına doğru itti. Yüksek sesle küfrettim. Hareket ettiğini bile görmemiştim. Görünüşe göre Nullify Fabrications ile bile Dark'a karşı her zaman yenik düşecektim.

Imani tostunu bitirdi. "Dark, Michael'ı kontrol altında tutmaktan çok daha fazlasını yapabilir. Yoksa daha fazla kanıta mı ihtiyacınız var?"

Dark kayıtsızca kemerinden baltayı çıkardı ve yanağıma dayadı. Bıçak içeri doğru. Boynumdaki tüyler diken diken oldu.

Yüce Asil Braven ona el salladı ve ben de tutulduğum yerden kurtuldum. Kolumu ovuşturdum ve kapının yanındaki yerime dönerken hiçbir şey söylemedim. Dark, Imani'nin yanında sessizce duruyordu.

"Sözleşmenin ayrıntılarını açıklamak üzereydiniz, Yüce Asil Braven."

"Öyleydim," dedi. "Hollow kırılgan bir durumda, kralın ölümü arasında ve duvarlarımızın dışında giderek büyüyen isyan. Erzak sınırlı, iş az ve Yüce Asiller olarak bu sıkıntılı zamanlarda barışı korumak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Ne Dark ne de Imani bir şey söyledi.

"Bu nedenle, ne yazık ki, şehrimizin hayatta kalmasını sağlamak benim omuzlarıma düşüyor. Hollow'a akın eden bu mültecilerin nereden geldiklerini ve gelişlerinin bizi zayıflatmaya yönelik bir asi komplosu mu yoksa gerçekten ülkemizin dış mahallelerinden gelen namuslu vatandaşlar mı olduğunu belirlemenizi istiyorum."

Imani süte uzandı ve çayına birkaç damla damlattı. Test etti, kendi kendine başını salladı ve ardından, "Açıklığa kavuşturmak gerekirse, bu mültecilerin kökenini ve bağlılıklarını belirlememizi istiyorsunuz, doğru mu?" dedi.

"Doğru."

"Başka bir şey var mı? Bazı mültecileri araştırmak bize ödediğiniz ücrete değecek gibi görünmüyor. Bir Evoker daha ucuza gelir."

"Bir Evoker," dedi ismini söyleyerek, "kendi bağlılıkları vardır. Ülke, kraliçe ve tüm bu saçmalıklar. Orbis Şirketi böyle bir şey yapmaz ve ben ne istersem onu yapar. Görevler etik dışı olsa bile."

"Yani Hollow vatandaşı değillerse onları öldürmemizi istiyorsun," diye tersledi Dark. "Ne?" Düşünmeden söyledim. "Mültecileri öldürmemizi mi istiyorsun?"

Bu hayır-"

Dark'ın eli ağzımı kapattı. Imani hiç istifini bozmadı ve şöyle dedi: "Büyük bir ek ödeme yapmadan bu mümkün değil. Ancak başlangıçta nereden geldiklerini belirlememizi istediğinizi söylediğinize göre, daha fazla bilgi edindikten sonra atacağımız adımları tartışacağımızı varsayıyorum."

"Kesinlikle. Özünde bu bir iş anlaşmazlığı. Loncalarım, iş zaten yeterince nadirken yeni gelenleri istihdam etmek istemiyor. Söyledikleri kişi olduklarından emin olmak istiyoruz."

"Tamamen anlaşılabilir. Nerede olduklarına ya da liderlerinin kim olduğuna dair herhangi bir bilginiz var mı?"

"Anladığım kadarıyla, çoğu Milis Mahallesi'nin kalıntılarına yerleşmiş durumda."

Tabii ki o mahalleyi seçmişlerdi.

Jamal öldüğünden beri orada fazla zaman geçirmemiştim. Emelia'nın kim olduğunu hatırlamış olsaydım, belki onu kurtarabilirdim. Belki hâlâ hayatta olurdu. Bu benim en büyük başarısızlığımdı ve bunun için kendimi affedebileceğimden emin değildim.

"Peki ya liderleri?" Imani sordu.

"Onlar için kimse ortaya çıkmadı. Yüksek Asillerin şüphelenmesinin bir başka nedeni. Kimin bir lideri yok ki?"

"Barbarlar," dedi Dark sırtarak. "O

halde anlaştığımız açık."

"Sanırım öyle, Yüce Asil Braven," dedi Imani oturduğu yerden kalkarken. "Mülteciler hakkında daha fazla bilgi edinmek ya da ihtiyaçlarınız hakkında daha fazla açıklamaya ihtiyaç duyarsak geri döneceğiz."

Yüce Soylu olduğu yerde kaldı. "Güzel. Ev muhafızlarımdan biri kumarhaneden anlaştığımız miktarın yarısını alacak. Sen ve Dark'ın beni istediğiniz zaman görmenize izin verecekler. Ama kral katilini değil."

Yüksek Soylular her zaman çok zeki ve tedbirli olduklarını düşünürler.

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca oradan ayrıldık. Giderken tek kelime konuşulmadı, sadece Dark ve Imani arasında birkaç el hareketi oldu,

o da beni işaret etti, sonra

Sanki elleriyle boynumu sıkmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlamamak zordu. Neyse ki Imani el hareketlerini tamamlayamadan yanımdan ayrıldı.

Dışarı çıktıktan sonra Dark kolunu arkaya doğru uzattı ve başını yana eğdi. "Sana ders vermem gerekiyor mu yoksa ikimiz de vermişim gibi mi davranalım?"

"Rol yapmak benim için birdir."

"Öyle olsa iyi olur. Her gün bir embesille uğraşacak enerjim yok. İçerideki küçük patlamandan sonra Imani'nin maaşından kesinti yapmadığına şükret."

"Bekle," dedim, "Para mı alıyorum?"

Dark yavaşça dönüp bana baktı. "Paralı askerlerin bedava çalıştığını mı sanıyordun?"

Hatırlatsana, senin aptal hayatını neden kurtarmıştım?"

"Bilmiyorum. Bana hiç söylemedin. Sanırım bunun babana karşı çıkmak istemenle bir ilgisi var. Eğer istersen bu konuşmayı yapmaya hazırım."

Adam başını salladı. "Yapmayacağım. Zaten zamanımız da yok. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum ki daha önemli şeylere odaklanabileyim."

"Bunu bir noktada tartışmalıyız." "Ben istemezsem olmaz."

"Ama buna hakkım var-"

O kadar hızlı hareket etti ki, bir de baktım alnı alnıma değiyor ve gri gözlerinin içine bakıyordum. "Cömertliğim sayesinde sana bu kadar uzun yaşama hakkı verildi. O kilisede ölmene izin verebilirdim. Bunu sakın unutma."

O anda gururumu ve öfkemi yuttum. Söyleyebileceğim hiçbir şey onu hazır olmadan konuşturamazdı. Sırlarını dökmeden önce istediği bir şeye ya da üzerinde bir şeye ihtiyacım vardı. Şimdilik sabırlı olacaktım.

Paslanmış gibi yaparak gözlerimi Dark'tan kaçırdım ve hafifçe uzaklaştım. "Milis Mahallesi o zaman?"

WAYLAYERS

Milis Mahallesi'nin buraya son gelişimden daha iyi durumda olmasını neden bekliyordum bilmiyorum ama öyleydi.

Ne kadar safça.

Ama değişmişti. Bir zamanlar yaşı ve tarihi belli olan bir bölge şimdi yerle bir edilmiş ve yerine çadırlardan ve saman çatılı evlerden oluşan, yağmuru ve soğuğu dışarıda tutmak için çok az şey yapan derme çatma bir şehir kurulmuştu. Kışın neredeyse bitmiş olması ve baharın sadece bir rüya kadar uzakta olması iyi bir şeydi.

En iyi tahminim, büyük siyah kazanları ve sağlam 1repitleri çevreleyen çadırların Hollow vatandaşlarını barındırdığı, kül ve taş çemberlerle dolu yeni kazılmış çukurları çevreleyenlerin ise mültecileri barındırdığı yönündeydi. Yıkılan kolezyumun yakınlarında çok az çadır çemberi olduğunu fark ettiğimde bu düşüncem daha da pekişti. Sonuçta, Hollow'dan kim onun yakınında yaşamak isterdi ki? Kaç kişi arkadaşlarını ya da ailesini kaybetmişti?

Bir zamanlar Milis Mahallesi'nde evleri olan vatandaşların yanından geçerken Dark kendini tutma konusunda benden daha iyi bir iş çıkarıyordu. Yaklaştığımızda dağılan temkinli çocuklara ya da

insanların yediğı yarı çürümüş yiyecek yığınları. Ve Ries, her yerde Ries vardı.

"Mültecilerin nereden geldiğini nasıl anlayacağız?" Yoldaki bir çukurdan geçerken sordum.

Dark gözlerini önden ayırmadı. "Onlara sorarız."

"Bize yalan söyleyebilirler."

"Herkes yalan söyler."

"O zaman onlara nasıl güvенеceğiz?"

"Babamın gerçekte kim olduğunu merak eden bir çocuk için çok aptalca sorular soruyorsun."

"'Buraya gel', 'Oraya git' ve 'Beni takip et'ten daha fazlasını duymak istediğim için beni bağışlayın" dedim.

Kolezyum duvarlarına yaklaşmıştık. "Daha fazlasını öğrenmeyi hak ettiğinizde, öğreneceksiniz."

İsyancıların Hollow'a saldırısı sırasında en çok zarar gören bölgeye girdiğimizde dilimi tuttum. Kolezyumdaki molozlar ve cesetler temizlenmişti ve tehlikeli bölgelerin çoğu ya kapatılmış ya da birkaç ay dayanacak kalitesiz bir onarım yapılmıştı. İlk patlamanın açtığı çukurun etrafında çadırlar vardı ve çukurun kendisi bulanık suyla doluydu.

Geldikleri yer ne kadar kötüydü ki bunun daha iyi olduğunu düşünüyorlardı?

Eğer mümkün olsaydı... Hayır, Hollow'u terk etmezdim. Kral Isaac'ın ölümünün ardından teslim olmadan önce her şeyi bırakıp gitme seçeneğim vardı. Olmak istediğim yerin burası olmadığını düşünmek anlamsızdı.

Solmuş giysiler içindeki yaşlı bir adamın etrafında toprakta oturan bir grup mülteciye doğru ilerledik. Hepsi birbirinden çok farklıydı: kimi solgun, kimi güneş öpücüğü almış, kimi esmer, kimi de zeytin tenliydi. Ama hepsi yaralıydı. Daha şanslı olanların uzuvları eksikti. Diğerleri, yaşlı adamın solundaki ela gözlü kız gibi, bandajlarla öylesine kaplıydı ki sadece irisleri görünüyordu.

Dark çemberi kırdı ve yaşlı adamın önünde durdu, tüm gözler onun üzerindeydi. "Benim adım Dark, Orbis Paralı Asker Şirketi'nden. Siz mültecilerin lideri misiniz?"

Adam başını kaldırıp Dark'a baktı. Elleri titriyordu ama hiçbir şey söylemedi. Dark sorusunu tekrarladı, bu kez paltosunun gizlediği tabancayı çekiştiriyordu, ama hala bir yanıt alamadım.

"Seni anlayamaz," dedi yanındaki bandajlı kız. "O zaman hangi dili konuşuyor?"

"Ailevi," dedi hafif bir aksanla. "Ama bunun bir önemi yok."

"Neden olmasın?"

Sargılı kız yaşlı adamın omzuna dokundu ve elleriyle bir hareket yaptı. Adamın gözleri parladı ve boş ağzını açtı. İçinde olması gereken her şey eksikti: dil, dişler ve bademcikler dahil. Geriye sadece çürük kalmıştı.

Dark yüzünü buruşturdu ve gözlerini sargılı kıza çevirdi. "O sizin lideriniz değil o zaman."

"Hayır, değil."

"O zaman kim? Sen misin?" Ben sordum.

Bandajlı kız kendini kucakladı. "Hayır."

"Sadece bilmemiz gerekiyor. Size zarar vermeyeceğiz," dedi Dark çemberdeki insanlara.

Ries'in uğultusu dışında sessizlik.

"Hep böyle derler," dedi bir kadın. "Evlerimizden Red edilmeden önce bize söylenen buydu."

"Nerelisin sen?" Ben sordum.

Sessizlik. Dark dilini şaklattı ve etrafındaki mültecilere baktı. Muhtemelen bize bilgi vermeye en kolay kimin zorlanabileceğini belirlemeye çalışıyordu. Siyah saçlı hamile bir kadında karar kıldı.

Dark onun önünde diz çöktü. "Bana bilmek istediğim şeyi söylersen sana yardım edebilirim. Çocuğuna da. Diğerleri gibi boş vaatlerde bulunmam."

"Biliyorum," dedi usulca. "Sen daha kötüsün. Tek istediğin-"

Bir el silah sesi duyuldu ve kadının kafasının yarısı kırmızı bir sis içinde patladı. Kadının kafatasından kopan parçalar saçlarına ve yüzüne sıçrayınca Dark'ın gözleri büyüdü. Etrafımızdaki mülteciler çığlıklar atarak yere yığıldı ve Dark bir şeyler bağırdı. Ne dediğini anlayamadım ama ayağını yere vurduğunu ve buzdan bir bariyerin yükselip bizi sardığını gördüm.

Buz çatı tam olarak oluşmadan bir silah sesi daha duyuldu. Bir kurşun duvardan sekti, sonra da dilsiz yaşlı adamı sırtından vurdu. Keskin bir nefes aldı ve kaskatı kesildi. Buz kubbemizin içi demir gibi kokmaya başladı.

"Bize kim ateş ediyor?" Kalp atışlarımı kulaklarımda duyarak sordum.

Dark elini yarattığı buz kubbesine dayadı. Bir kurşun daha duvara saplandı, buzu parçaladı ama kırmadı. "Bilmiyorum."

"Onları görebilmemiz gerekmez mi?"

"Teorik olarak," dedi Dark. Bana döndü. "Uzun menzilli silahları duymuştum ama şimdiye kadar hiç görmemiştim." Bir duraklama. "Muhtemelen kolezyumun tepesinden bize ateş ediyorlardır. Bölgedeki en iyi görüş noktası. Oldukça da yetenekli olmalılar."

Tüm mülteciler en uzak köşede bir araya toplanmıştı. Bir parçam onlara katılabilmeyi diledi.

"Nasıl bu kadar isabetliler?" Sesimde fark edilir bir titremeye söyledim. Tek bir tetik çekişiyle insanları öldürebilmek yeterince ürkütücüydü. İnsanların bize çok uzaktan ateş etmesi mümkün hale gelirse, ben şehirde dolaşırken Angelo'nun bunu yapmasını engelleyecek ne vardı?

"Belirsiz," dedi.

Üçüncü bir mermi Dark'ın durduğu yerin tam önündeki buz duvara isabet etti. Çatlamaya devam etti ama Dark'ın buzu düşündüğümünden daha sağlamdı.

"Ne yapacağız?"

Dark parmaklarını buzun üzerinde gezdirdi. "Yeni başlayanlar için, Nullification Fabrications'ınızı kullanmayın. Eğer kullanırsan, kalbime bir kurşun yerim. Bunun ikimiz için de ne kadar can sıkıcı olacağını açıklamama gerek yok."

Sürekli silah tehdidi altında olsa bile, Dark yine de böbürlenene bir pislik olmayı başardı.

Olağanüstü.

Kendimi sakinleştirmek için babamın yüzüğünü boynuma doladım. Bu beni bir aşinalık hissine sürükledi ve nefes alışverişim normale dönmeye başladı. Dark'ın yanına gittim ve atıcıya doğru baktım. Ben yanında dururken iki el daha buza isabet etti.

"Yani," diye başladım, "eğer haklıysan ve silahlı adamımız yukarıdaysa, yayılım ateşini durdurmak için ona ulaşmamız gerekecek."

"Doğru," dedi Dark. "Fabrikasyon açısından yapabileceklerimiz sınırlı. Yakın mesafede olmadığınız sürece Nullification yetenekleriniz işe yaramaz ve benim Karanlık İmalatlarım da öğle güneşi altında pek iyi değil."

Fabrikasyonlar hakkında soru sormak için ağzımı açtım, sonra detaylar hakkında endişelenmek için daha iyi bir zaman olduğunu fark ettim. Saldırıya uğramadığım zamanlar gibi.

"Yani Ice Fabrications'a güveniyoruz," dedim.

Dark başını salladı ve kollarını kavuşturdu. Mermiler buza ara sıra isabet ediyordu. Topçu, kadını ve yaşlı adamı öldüren hassasiyetle değil, büyük bir güçle buzu kırmaya çalışıyordu ve çatlaklar hızla yayılıyordu. Dark onu güçlendirmedeği sürece fazla zamanımız yoktu.

"Yukarıda bir buz yolu oluşturabilir misin?"

"Evet ama siper alamayız," dedi Dark. "Bu topçunun isabet oranı göz önüne alınırsa, göğsümüze bir ya da iki kurşun yeriz."

Cevap vermedim, kalan kolezyum duvarlarına odaklandım. Çatlamış ve kırılmışlardı ve tırmanmaya çalışırsak ağırlığımızı taşıyamazlardı. Naomi burada olsaydı, tıpkı geçen sefer yaptığı gibi tek bir sıçrayışla oraya çıkabilirdi. Ama o burada değildi ve biz de dışarı çıkmak zorunda kalacaktık.

Aklıma bir fikir geldi.

"Hadi yıkalım şunu."

"Detaylandır," diye emretti

Dark.

"Duvarlar dengesiz. Onları yıkmak ve topçuyu bize doğru zorlamak için fazla bir şey gerekmez. Yüksek yer olmadan avantajlarının çoğunu kaybedecekler ve eğer yakın mesafeye girebilirsek, onları ele geçireceğiz."

"Bu plan kubbeden çıkar çıkmaz vurulmayacağımızı varsayıyor."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Dark burnundan nefes verdi. "Üç deyince. Gözünü

kırpma. "Birde.

"İki.

"Üç."

Dark'ın yaptığı şey Milis Mahallesi'ne yapılan saldırıyı çocuk oyuncağı gibi gösterdi. Buz kubbe bir anda eridi, aşağıya su sıçradı. Bir mermi başımın yanından vızıldayarak geçti, arkamızdaki toprağa çarptı ve toz kaldırdı. Dark ellerini çırpı ve sonra yere vurarak çıkıntılı buzdan bir duvar yükseltti ve

Colosseum duvarlarına doğru fırlattı. Sismik bir gümbürtüyle yapının geriye kalan az bir kısmıyla çarpıştı. Buz ve taş, sanki iki titan bir çıkmazda kilitlenmiş gibi birlikte devrildi. Ama aralarındaki fark, birinin Dark tarafından kontrol ediliyor olmasıydı ve o kolay kolay sallanmıyordu.

Dark l'lerini sıkarak buz duvarının hasar gören kısımlarını yeniden büyüttü ve ardından kalıntıları yok etmek için elini sola doğru savurdu. Kolezyumun her bir izi yok olana kadar buz duvarını tamamen şekillendirmeye ve sürekli yenilemeye devam etti. Enkaz, ufalanmış Celona parçaları gibi düştü. Sonuncusu da yere düştüğünde üzerimize bir toz dalgası savruldu ve sanki dipsiz bir kuyuya d ş yormuş asına gittikçe yumuşayan kulak tırmalayıcı bir uluma duyduk.

"Sence nişancı hayatta mı?" Ben sordum.

Dark sığ nefes aldı. Gri gözleri bir an için kırmızıya döndü, tıpkı bir tweeker'ın kafası iyiyken yaptığı gibi. "Eğer  yleyse, şu anda canları yanıyor demektir. Bundan kurtulmak için... eşsiz olmaları gerekir."

Dark'ın aradığı kelime " l ms z" idi. Domet'in bağırsaklarını kendi gözlerimle oyduğunu görmeseydim buna asla inanmazdım. Dark'ın Domet gibi başkalarıyla tanışıp tanışmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Dışarıda o kadar çok olamazdı... değil mi?

"Molozları kontrol edelim mi?" Ben sordum.

"Ben yaparım. Mültecileri kontrol et. Onlardan bilgi almak için saldırıyı kullanın. Buna ihtiyacımız var."

Silahını  eken Dark, ateş ettiğinden şüphelendiğimiz kişinin olabileceği enkaza doğru yürüdü. Eğer bir silah sesi duyarsam ona yardıma koşacaktım. O zamana kadar, yaşlı adamın nabzını kontrol eden sargılı kızın yanına gittim. Adam  lm şt . Diğerleri kadının cesediyle ilgileniyordu. I ilerinden biri yakmak için odun toplamaya başlamıştı bile.

"Onunla yakın mıydınız?" Kıza sordum.

"Pek sayılmaz," dedi. "Buraya gelirken yolda tanıştık. Ama iyi biriydi. Yanıklarım henüz tazeyken bandajlarımı değiştirmeme yardım etti."

"Nereden geldin sen?"

Sonrasında kıpırdandı ve yüzünü buruşturdu. Her hareketi başlangıçta fark ettiğimden daha fazla acı veriyordu. Buraya gelmek için ne kadar ve ne kadar yol yürümüştü? Kuşatma altındaki bir şehirde yaşamak, kirli su içmek ve bir arkadaşının gözleri önünde öldüğünü görmek için mi?

onu. Sonunda dedi ki, "Nereden geldiğimizin ne önemi var? Artık buradayız."

"Birisi bizi 1. çıkış için tuttu."

"Cevabı beğenmezlerse bize zarar verecekler mi?"

"Bilmiyorum. Ama alamazlarsa kesinlikle verecekler."

"Celona'nın merhameti," diye mırıldandı. "Peki sizi bizi tehdit edenlerden farklı kılan nedir?"

Derin bir nefes aldım. Ailemin ne kadar geniş kapsamlı olduğunu görmenin zamanı gelmişti. "Benim adım Michael Kingman. Dark gibi ben de Orbis Paralı Asker Şirketi'nin bir üyesiyim. Ama onun aksine ben... Söz veriyorum size yardım edeceğim. Geçmişte bazı hatalar yaptım ama tek ihtiyacınız olan küçük bir yardımken Hollow'un sizi görmezden gelmesine ya da zorbalık yapmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Sargılı kızın gözleri büyüdü. "Bizi buraya getiren kişi ailenizden bahsetti. Kingman'ların diğerlerinin yanı sıra titanlar olduğunu söyledi. Elinizi sallayarak şimşekleri yakalayabildiğinizi ve ayın düşüşünü engelleyebildiğinizi söyledi." Bir duraklama. "Buraya gelmemizin sebebi aileniz. Ama buradaki herkes senin gittiğini, kırıldığını, öldüğünü, ölümlü olduğunu ve inanılmaz derecede sıradan olduğunu söyledi. Bu doğru değil, değil mi?"

"Hayır, bu doğru."

Kızın yüzü asıldı ama o tekrar konuşmadan ben devam ettim: "Babam vatana ihanetten idam edildi ve annem bir akıl hastanesine kapatıldı. Ama şimdi geri döndük ve her şeyi daha iyi hale getirmek için elimizden geleni yapacağız. Şimdi, lütfen, nerelisiniz? Ve sizi buraya kim getirdi?"

"Biz Savaşan Devletler'den geliyoruz," dedi sesi 1rm ve netti. "Uyuyan Tarikatçılar tarafından kovulduk ve Hollow bizim tek şansımızdı. Olivier Comar bizi buraya getirdi. Sizinle tanışmak isteyecektir. Kingman'ın hâlâ var olduğunu bilmek isteyecektir."

Kalbim mideme battı. Savaşan Devletler, şeytanların zihninden çıkmış kâbus gibi bir manzaraydı. Sadıklar, tarikatçılar ve haberciler tarafından harap edilmiş eski bir imparatorluktu ve başkent taşlaştıktan sonra büyük bölgenin kontrolü için yarışan dört eyalete ayrılmıştı. Eski yöneticilerin çoğu ya kaybolmuş ya ölmüş ya da obsidyenle kaplanmıştı. Duyduğum söylentilere göre, o ülkede umutsuzluktan başka bir şey yeşermemiş.

Mülteciler Hollow'dan değildi ve Yüce Asil MaRem, Orbis Şirketi'ni ne pahasına olursa olsun onlardan kurtulmaya zorlayabilirdi. Ama belki de yapmazdı... Sargılı kıza teşekkür ederken kendime bu yalanı söyledim.

Dark bir elinde kırık bir fener, diğer elinde de demir bilyeler ve barut şişeleriyle dolu bir torbaya benzeyen bir şeyle döndü. Yüzünde çatık bir ifade vardı.

"Ceset yok mu?"

"Ceset yok," diye tersledi. "Sanırım bir Yol Katili'ydi."

Neredeyse onu azarlayacaktım. Waylayer'lar uluslararası suikastçılardan oluşan efsanevi bir birlikti. Ben dahil çoğu kişi onların ejderhalar ya da titanlar kadar gerçek olduğunu düşünüyordu. Ama Ölümsüzler gerçekse, bir suikastçılar birliğine inanmak o kadar da zor değildi. Gerçi Dişsiz Wyvern'le tanışmak bana ejderhaların ait oldukları yerde, embesillerin hayallerinde kalabileceklerini kanıtlamıştı.

"Bunu sana söyleten nedir?"

Dark kırık feneri havaya kaldırdı ve yırtıp attı. Küçük, dağınık harflerle *Kıtlık* ismi kazınmıştı. "Bu Waylayer'ların kullandığı kod adlarından biri. İnsanlığın felaketlerini ve çöküşlerini severler. Ama neden burada bir tane olsun ki? Bana ya da mültecilere saldırması hiç mantıklı değil. Bu da demek oluyor ki-"

"Ben," diye araya girdim. "Kıtlığın Efyra'ya ne kadara mal olduğunu merak ediyorum."

Dark güldü ve feneri fırlatıp attı. "Sana bir kurşun sıkmak zorunda kalacağımdan daha fazla." Bir duraklama. "Imani'nin Hollow'da faaliyet gösteren bir Yol Katili olduğunu bir an önce öğrenmesi gerekiyor. Gel, Michael."

Bana söyleneni yaptım ve Dark'ın peşinden koşmaya başlamadan önce sargılı kıza el sallayarak veda ettim. Duvarların olduğu enkaz çemberinden çıktıktan sonra Dark, "Nereden geliyorlar?" diye sordu.

"Bana söylediğini nereden çıkardın?"

"Sen bir embesilsin ama beceriksiz değilsin."

Yıkılmış kolezyum duvarını ve büyük bir toz bulutunu işaret eden bir grup avalın yanından geçerken "İyi," dedim. Gözlerimi yaşarttı. "Sana bilgiyi takas edeceğim."

Dark yürümeyi bıraktı. "Böyle şeyler söylediğinizde akıl sağlığınıza zarar verirsiniz."

ciddi şekilde Ő p he ediyorum."

"Elinizde istediğim bilgi var ve bunu bana isteyerek vermiyorsunuz. Başka ne seçeneğim var? İstersen önce bana hakaret et, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Tabii İmani'ye geri dönüp mültecilerden hiçbir bilgi alamadığını söylemek istemiyorsan."

"İyi oynadın, Michael. Sorunuzu sorun."

Bu beklenmedik bir şeydi. Geçmişte olduğu gibi bana vuracağını ya da beni tehdit edeceğini düşünmüştüm. Şartlarımı kabul etmesi bir yana, bana iltifat etmesi, Dark'ın nasıl çalıştığını anlamaya başlayıp başlamadığımı merak etmeme neden oldu.

Sorumu dikkatlice seçmeliydim. Ona babasını mı soracaktım? Ne istediğini, nereden geldiğini ya da aralarının nasıl bozulduğunu mu? Yoksa birden fazla Fabrikasyon uzmanlığını nasıl kullanabildiğini mi sormalıydim? Olasılıklar sonsuzdu ama Angelo'nun bana yalan söylemediğinden emin olduğum tek bir şey vardı. O da karısıydı.

"Annen nasıl öldü?"

Dark'ın soruma hazırlıksız yakalanıp yakalanmadığını söylemek zordu. Heykelleri deşifre etmek ondan daha kolaydı. Bana bakmadan, "Büyükbabam onu kazayla öldürdü. Babamı öldürmeye çalışıyordu."

"Bekle, hangi dede?"

"Annemin babası. Edward Naverre. Adını duymuş olabilirsiniz. Bu bilgiyi bedava olarak kabul edin."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Bekle, sen bir Naverre'sin. Sen bir Yüksek Asilsin! Ama Naverre'nin ilhakı sırasında hepsi diri diri yakıldı. Bu imkansız. Sen kimsin?"

"Bir paralı asker," diye fısıldadı. "Şimdi, mülteciler nereden geliyor? Işıklar sönmeden önce İmani'ye söylemek istiyorum ki bir sonraki hamlemizi planlayabilelim."

"Savaşan Devletler. Liderlerinin adı Olivier Comar."

"Güzel. Bu gece başını belaya sokma. Güne seni kurtararak başlamak istemiyorum."

Dark, Doğu Yakası'ndaki Little Eham'a doğru yola çıktı. Nedenini kim bilebilirdi ki? Nadir, egzotik mallar bulmak için harika bir yerdi, ancak oradan bir şey almaktansa bir kol ve bir bacağı kesmek daha ucuzdu. Tek başıma ve hâlâ onun ifşaatının şokuyla Kingman Keep'e doğru uzun yürüyüşüme başladım. Akşam yemeğinden önce hâlâ vakit vardı,

Bu yüzden şehrin bu kısmının tam olarak neler yaşadığını anlamak için uzun yolu seçtim.

Milis Mahallesi'ndeki işyerlerinin çoğu kapalıydı ve sahiplerinin öldüğünü belirtmek için kapılarına büyük X işaretleri çizilmişti. Bazıları da Rowers tarafından işaretlenmişti. Ancak tweeker nüfusu eskisine göre daha az belirgindi. Sadece birkaç sönük, dudaklarının altında böğürtlenlerle yolun kenarlarında oturuyor, gözleri kıpkırmızı oluyordu. Bu mahallede bir şeyler yolunda gittiği için mutluydum. Bu sadece bağımlıların aylaklık edecek daha karanlık yerler bulması olsa bile.

İsyancıların saldırısı bu yerde tam olarak iyileşmesi mümkün olmayan yaralar bırakmıştı. Keşke *neden* bu mahalleye saldırmayı seçtiklerini anlayabilseydim. Neden soyluları ya da Scales üyelerini değil de sivilleri ve Milis üyelerini öldürmüşlerdi? Saldırı, davalarına sempati toplamak için hiçbir şey yapmamıştı. Aksine, bu isyanın kenarındakileri soyluların tarafına itmişti. Peki amaç neydi? Emelia'nın Domet'i durdurmasına nasıl yardımcı olacaktı?

Adaya giden doğu köprüsünü geçtikten sonra Kingman Keep'in etrafındaki terk edilmiş binaların yanından geçtim. Çoğu çürüyordu ve ya bir duvarı ya da çatısı eksikti. Yaşanmaz haldeydi. Eğer annem bu binalara tekrar insan yerleştirmek isterse, muhtemelen ilk önce yıkılmaları ya da kapsamlı bir şekilde onarılmaları gerekecekti.

Kendi hayatımın çalkantılarına rağmen, Dark hakkında öğrendiklerim üzerinde durdum. Onun ailesi benimkinin tam tersi gibi görünüyordu: Sevgi ve sadakat yerine cinayet ve ihanetle doluydu. Lyon'la birbirimizin boğazına sarıldığımız zamanlarda bile ona zarar vermeyi hiç düşünmemiştik. Yine de Dark ve Angelo hakkında daha fazla şey öğrenmeye niyetliydim. Fırsat bulduğumda Naverre ailesini incelemem gerekecekti. Angelo hakkında biraz daha fazla şey bilmek bile faydalı olabilirdi.

Kingman Kalesi'ne girdiğimde derin düşüncelere dalmıştım ve ancak büyük salona yaklaştığımda oradan gelen kahkahaları duydum. Dawn belli ki oraya benden önce varmıştı ve birini davet ettikten sonra geç geldiğim için Gwen'den ne kadar Rak alacağımı merak ettim.

"Üzgünüm geciktim, her-"

Kendimi kestim. Masada mültecilere benzer bir durumda olan fazladan bir misafir daha vardı. Annem yaşlı bir beyefendinin yanında oturuyordu. Beyefendinin tuzlu ve biberli saçları ve yüzüne göre biraz büyük bir burnu

vardı, tıpkı

Lyon'un. Odanın uzak köşesinde Roor'un üzerinde oturmuş, kaselerden yemek yiyen iki muhafız vardı. Muhtemelen Dawn'ın evinin muhafızları.

Annem kapı aralığında donup kaldığımı fark edince oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Yaşlı adam da ona eşlik etti ve Lyon, Gwen ve Dawn sessizleştiler.

"Michael," dedi annem, "seni Olivier Comar ile tanıştırmak istiyorum. Büyükbaban."

BİR KOR HASTALIĞI

"Büyükbaba mı? Büyükbaba," diye tekrarladım, ses tonum değişmişti. "Açıkla."

Olivier gülümseyerek, "Oldukça açıklayıcı," dedi. "Ben annenin babasıyım."

Lyon'un burnuna ve Gwen'in tuhaf yarım gülümsemesine sahip olmasaydı ona inanmazdım. Teni ve saç rengi anneminkiyle aynıydı. Cildi kırışik ve sol elinin parmaklarının uçları eksik olan bu adam benim ailemdi. Anneme bakışından bu anlaşılıyordu. Dikkat etmediğimizi düşündüğünde bize baktığı gibi.

"Eğer ailedenseniz," diye başladım, "o zaman neredeydiniz? Yardıma ihtiyacımız olduğunda neredeydiniz?"

"Ölüyorum," dedi. Ciddi olup olmadığını anlamak zordu. "Şaşırtıcı bir şekilde, dünya Kingman ailesinin etrafında dönmüyor. Şimdi gel de masadaki herkese katıl. Annen yemek yaptı ve soğumasını istemiyorum."

Olivier koltuğuna geri döndü. Annem de aynısını yapmadan önce elini nazikçe sırtımda gezdirdi ve ben de isteksizce Dawn'ın yanına, kız kardeşimin karşısına oturdum. Dawn, sözüne sadık kalarak akşam yemeğine kâse getirmişti ve

Olivier yüzünde bir gülümsemeyle hepimize biberli bir güveç dağıttı. Çatal bıçak olarak ekmek kullanmak zorundaydık. Bir Yüksek Asil için tam olarak uygun bir yemek olmasa da, masadaki hiç kimse bunu umursamıyor gibiydi.

Hepimizin önünde yemek olduğunda, "Neden buradasınız?" diye sordum.

Olivier basitçe, "Buraya mültecilerle birlikte geldim," dedi. "On yılı aşkın bir süredir kaybedilen bir savaşıyla mücadele ediyoruz. Sonunda hiç umut olmadığını fark ettim ve elimden geldiğince çok kişiyi dışarı çıkardım."

"Sadece inek-"

"Michael," diye homurdandı annem, "kibar ol. Baba, Quinn nerede? Seninle gelmemeyi mi tercih etti? Ve hâlâ Bernard'la evli mi? Şimdiye kadar bakmaları gereken yedi oğulları olduğu için çok yorulmuşlardır herhalde."

"Kız kardeşin öldü. Bernard da öyle," dedi Olivier. "Yaklaşık iki yıl önce oldu. Uyuyan Tarikatçılarla savaşıyorlardı. Onurlu bir şekilde öldüler."

"Umarım kocam onları öbür dünyada ailesi olarak karşılar," diye fısıldadı annem. "Çocukları mı?"

"Hepsi yıllar önce fırsatını bulduklarında gittiler. Nerede oldukları ya da hala hayatta olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

Annem ciddiyle başını salladı.

"Demek Olivier," dedim çiğnerken, "mültecileri Hollow'a götüren sensin, değil mi?"

Ekmeğini kâsedeki karışıma batırdı. "Ben."

"Onları neden buraya getirdiniz? Hollow, Savaşan Devletler'den daha iyi olamaz."

Dawn kaburgalarımın dirsek attı. Nedenini bilmiyordum ama annem yemeyi bıraktı ve Olivier'in cevap vermesini bekledi. Sinirime dokunmuş olmalıyım.

"Hollow'un duvarlarının dışında isyancılar var ve yiyecek, su ve yaşam sıkıntısı çekiyorlar." Çiğnemeyi bitirdi. "Ancak ülkemiz felaketin eşiğinde olsa da, Savaşan Devletler buna çoktan yenik düştü. Yaz eyaletinde Dük kızları kaçırıyor ve onları zehir direnci eğitimi konusunda uzmanlaşmış bir askeri okula gönderiyor. Kaçırılan her kız için, dengeyi korumak amacıyla vahşi yaşama bir erkek çocuk bırakılıyor."

Lyon, "Bu barbarlık," dedi.

Olivier, "Yaz eyaleti Savaşan Devletler arasında en uysal olanıdır," diye cevap verdi. "Arazinin ormanlarla kaplı olduğu sonbahar eyaletinde, yirminci yaş gününe kadar ebeveyn olmayan herkes yağmur ormanlarını temizlemeye zorlanır. Çoğu bir yıl bile dayanamaz. Kanlarını taşa çeviren böcek kaynaklı bir hastalığa yakalanırlar. Eğer biri on beş yıl hayatta kalacak kadar şanslıysa, sonbahar ordusuna transfer ediliyor. Bunun nasıl bittiğini tahmin edebilirsiniz."

"Ben de Hollow'dan daha acımasız bir yer yok sanıyordum," diye mırıldandı Gwen.

Olivier, "Savaşan Devletlere bu adın verilmesinin bir nedeni var," dedi. "İster inanın ister inanmayın, Hollow'a ulaşmayı başaranlar şanslı olanlardır. Burada umut var."

"Yıllardır burada olan insanlar için değil," dedi Lyon yumuşak bir sesle. "Özellikle de kralın ölümünden sonra."

Annem hariç herkes yemeğini bitirmişti. Bu konuşma sırasında pek bir şey söylememişti ama dikkatle dinlemişti.

"Nasıl oldu da şimdiye kadar Savaşan Devletler'den olduğumuzu hiç bilmiyorduk?" Gwen aniden sordu. "Bir Kingman olmaktan gurur duyuyorum ama... sadece bu olmadığımı bilmek güzel olurdu."

Annem ensesini ovuşturdu. "Baban ve ben, Hollow'a dönmeden önce Savaşan Devletler'den olduğumu gizleme kararı aldık. Bazı Yüksek Asillerin geçmişimi kullanarak babanın konumunu zayıflatabileceğinden endişe ediyorduk. Özellikle de tarikatçılar yönetimi ele geçirmeye başladıktan sonra evim ne kadar kaotik bir hal almıştı."

"Bu bize neden hiç haber verilmediğini açıklamıyor," dedi Gwen.

"Kingman mirası çok güçlü," dedi annem yumuşak bir sesle. "İnsanlar bana nereli olduğumu sorduklarında, onlara Kingman çocukları doğurduğumu ve Kraliyet ailesiyle eşitlermiş gibi yemek yediğimi, yani bir Kingman olduğumu, başka bir şey olmadığımı söyledim. Bunu o kadar çok söylemiş olmalıyım ki, daha önce olduğum kişinin bir önemi olmadığı ve dünyanın Kingman ailesinin etrafında döndüğü yalanına inandım."

"Ama öyle değil," diye açıkladı Lyon.

"Öyle değil," diye tekrarladı. "Ama şu anda var. Hollow'u bırakıp gidemeyiz. Baban hepimizin yaşamasını sağlamak için hayatını verdi. Bunu ona borçluyuz."

bu şehri koruyacağız. Angelo mezara girdiğinde, Kingman mirasıyla ilgili ne yapacağımıza bir aile olarak birlikte karar verebiliriz, ancak o zamana kadar biz Kingman'ız ve intikamımızı alacağız."

"Aile İmparatorluğu'nun gerçek bir kızı gibi konuştun," dedi Olivier.

Annem ona ters ters baktı. "Savaşan Devletler hakkında sorularınız varsa, büyükbabanızla konuşmanızı tavsiye ederim. Uzman olan o. Deden ne derse desin, ben de Hollow'da doğmuş olabilirim."

Ne Lyon ne de Gwen annemin, ailenin onun tarafını öğrenmemize neden engel olunduğuna dair açıklamasından tatmin olmuş görünmüyorlardı. Ama bunun üzerinde daha fazla durmaktansa, bir sorum daha vardı ve bu en rahatsız edici soru olacaktı. "Olivier, öleceğini söylerken ne demek istedin?"

"Öyleyim," dedi tereddüt etmeden. Olivier kirli kolunu yukarı çekti ve sağ kolunu masanın üzerine koydu. Uzaktan bakıldığında derisindeki işaretler dövme sanılabilirdi. Ancak derisindeki kırmızı çizgiler sanki böcekler içine girmiş, çoğalmış ve şimdi dışarı çıkmak için mücadele ediyormuş gibi hareket ediyor ve kıpırdıyordu. Çizgilerin tam olarak nerede bittiğini söylemek zordu ama dirseğini kolayca geçiyorlardı.

"Bu da ne?" Gwen sordu.

"Savaşan Devletler'deki doktorlarım buna Yolsuzluk diyordu. Tedavisi yok.

Bu kırmızı lekeler yüzümü kapladığında öleceğim."

Annem hemen, "Buradaki doktorlar Savaşan Devletler'dekilerden daha iyi," dedi. "Her şeyi deneyeceğiz. Onların sözüyle senden vazgeçmeyeceğiz."

"Teşekkür ederim, Juliet. Ama ben zaten her şeyi denedim. Sadece Ebedi Alev Kilisesi'nin nasıl tedavi edileceğine dair bir fikri var gibi görünüyor, ama onlar da kaçamak cevaplar veriyorlar-"

"Ne gerekiyorsa yapacağız baba."

Kâseme bakarak gülümsememi gizlemek zorunda kaldım. Olivier bile annemin ilgisine ve emirlerine karşı koyacak güçte değildi. Bunu sadece bana ve kardeşlerime yapmadığını görmek güzeldi.

"Michael'ın sorgulayıcı yapısı konusunda sizi uyarmıştım. Şimdi tüm aile buradayken ele almamız gereken başka endişeler var. Yüce Asil Margaux, eğer bunları duymaktan rahatsız oluyorsanız, gidebilirsiniz. Aksi takdirde, bizimle birlikte olduğunuzu varsayacağım," dedi annem başındaki sandalyesinden kalkarken

masanın. Şafak kıpırdamadığında cevabımızı almıştık. Annem elinden geldiğince hızlı bir şekilde günün erken saatlerinde Efyra ile yaptığımız görüşmeyi anlattı. Herkesin içinde sadece Lyon bu haberden gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuş görünüyordu. Belki de son zamanlarda annemle art arda yaptığı konuşmalar pek iyi gitmemişti.

"Michael'ın Kral Isaac'i öldürmediğini kanıtlamak için nasıl yeterli delil bulabiliriz?" Gwen özellikle kimseye sormadı.

Büyükbabam bana baktı. Hollow'a geldiğinde bu ayrıntıyı duymamış olmalıydı. Ölü bir kralın gölgesi daha kaç kez üzerime düşecekti? "Ben yapmadım. Kral kendini öldürdü," dedim sıçan gibi.

Bunu kabul etmiş görünüyordu.

Annem ellerini masanın üzerine koydu. "İlk işimiz Kingman Keep'i eski ihtişamına kavuşturmak. Şu anda bizim için çalışmak isteyen insanları arıyorum. Biraz yardım aldıktan sonra, dışarıdaki evleri onarmamız gerekecek. Bekleyin. Baba" -ona döndü- "Hollow'da ne yapmayı planlıyorsun? Ben sadece-"

Büyükbabam sadece kollarını kavuşturdu, başını salladı ve devam etmesini işaret etti. Geniş ailemiz bile hayatım boyunca yaşadığım özellikleri paylaşıyor gibiydi: aile aileyi gözetir.

Annem gülümseyerek devam etti. "Geçmişte yaptığımız hataları tekrarlamadığımızdan emin olmak için bence..." Şafak'a yaklaşırken köşede oturan iki muhafıza bakarak arkasını döndü. İçlerinden biri kulağına öyle bir şey fısıldadı ki Şafak dramatik bir şekilde iç çekti. "Herkesten özür dilerim," dedi. "Görünüşe göre kendimi affettirmem gerekiyor. Muhafızlarıma babam tarafından Işıklar Sönmeden önce beni eve getirmeleri talimatı verildi. Görünüşe göre isyancı saldırılarından tedirgin."

"Size çıkışı göstereyim," dedim. Kimse sorgulamadan Dawn'ın elini yavaşça tuttum ve birlikte Kingman Keep'ten çıktık. Soğuk gece havasına çıktığımızda, muhafızlarını geçici olarak geride bıraktıktan sonra gitmesine izin verdim. Sadece birkaç dakika yalnız kalabilecektik.

"Kurnazlık senin gücün değil, değil mi Michael?" Dawn gömleğini düzeltirken şöyle dedi.

"Pek sayılmaz."

"Sorun nedir?"

"Bu uygun..." Son zamanlarda başıma gelenleri ve arkadaşlarıma karşı dürüst olsaydım her şeyin ne kadar kolay olacağını hatırlayarak sessizliğe gömüldüm. "Orbis Paralı Asker Bölüğü, bir Yüce Soylu tarafından mültecileri araştırmakla görevlendirildi. Şimdi de liderlerinin büyükbabam olduğunu öğrendim. Yüce Asil'i aksi yönde ikna edemezsek soruşturmanın şiddetle sonuçlanmasından endişe ediyorum ama şirketimin emirlerine itaat etmezsem beni terk edecekler ve prenses de kısa süre sonra beni idam edecek."

"Oh," dedi.

"Kesinlikle."

Dawn bir an için düşündü. "Kuralları değiştirebilir misin?" "Neyi?"

"Sözleşmeyi değiştirin. Bunun bir felaketle sonuçlanacağından eminseniz, şirketinizi Yüce Soylular yerine mültecilerin yanında yer almaya ikna edin." Bir duraklama. "Asil benim babam ya da üvey annem değil, doğru mu?"

"Hayır, değil."

"Güzel, o zaman Orbis'in taraf değiştirip değiştiremeyeceğine bakın."

"Ama nasıl? Yüce Soylu'nun mültecilerden çok daha fazla paraya erişimi olacak," dedim. Muhafızları bize yetişmişti ve ikisi de Kingman Keep'e doğru koşturmalarından memnun görünmüyordu.

"Bu her zaman-" Sözünü yuttu. "Her zaman parayla ilgili değildir, Michael."

"Paralı Askerler için."

"Öyle mi? Dark için bile mi?" diye sordu muhafızlarıyla birlikte uzaklaşmaya başlarken. "Zeki olduğunu düşünmeyi seviyorsun. Başka bir çözüm bul."

Bu uzun zamandır aldığım en güzel iltifatlardan biriydi. Harekete geçmeden önce düşünmeye başladığımda, insanların Sonsuz Vals sırasında olduğu gibi aptallığım için beni aşağılamak yerine bana etkileyici başarılar gösterebilecekmişim gibi davranmaları inanılmazdı. Bunu hak etmiştim ama yine de acıttı.

Büyük salona döndüğümde, kaseleri ve tencereleri temizleyen Olivier dışında salon terk edilmişti. Başımı kaldırıp beni gördü ve şöyle dedi: "Herkes gece için çekildi. Annen herkesin iyi bir gece uykusu çekmesini istedi. Yarın yeniden inşa etmeye başlamak için yapacak çok şey olacak."

Her zaman vardı. Ona iyi geceler diledim ve Gwen'le paylaştığım odaya gittim. Ateşi çoktan yakmış ve önünde kıvrılmıştı. Ben de aynısını yapmak için Roor'un üzerine bir battaniye çektim. Kız kardeşimin akşam yemeği hakkında bir şeyler söylemesini bekledim ama o çoktan uyumuştı ve hafifçe horluyordu.

Denememe rağmen, uyku beni asla bulamadı. Büyükbabamı Yüce Soylu MaRem Braven'dan nasıl kurtaracağım konusunda o kadar endişeliydim ki dinlenemedim. Ve gecenin bir yarısı, 1re öldüğünde ve Gwen gelişigüzel bir şekilde yayılmış uyurken, Ragstones üzerindeki bir sandalyenin gıcirtısı boş kalede cınladı.

Çoktan uyanmıştım, araştırmaya gittim.

Büyükbabam, önünde yanan bir fener ve bir sürahi su ile büyük salondaki masanın yanında oturuyordu. Ben de onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"Uyuyamadın mı?" Ben sordum.

"Hiç denemedim," dedi. "Su? Bardak yok. Sürahidен içmek zorundasınız."

Bardak yok. Resim yok. Yatak yok. Yine de Angelo'nunkinden daha çok ev gibi hissettiriyordu. Bir bardak su içtim, serinliği hafif bir baş ağrısını hafifletti, sonra "Uyumaya çalışmıyorsan ne yapıyordun?" diye sordum.

"Buraya getirdiğim insanlarla buluşuyorum. Duvarlardan biri çöktüğünde birkaçı kolezyumun yanında kalıyordu. Hatta ikisi öldü."

"Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu gerçekten utanç verici. Özellikle de düşen molozların altında kalmadıklarını, vurulduklarını öğrendiğimde. Görünüşe göre iki paralı asker onları sorgulamaya gelmiş ve yanlarında bir suikastçı getirmişler. Hatta içlerinden biri senin tarifine uyuyordu. Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Michael?"

Koltuğumda kıpırdandım ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Suikastçıyı yanımızda getirmedi. Biz sadece sizin nereden geldiğinizi öğrenmek ve mülteci lideriyle temas kurmak için oradaydık. Suikastçının beni öldürmek için orada olduğuna inanıyorum. Bir fırsat gördü ve değerlendirdi." Alnımı ovuşturdum, omuzlarımda yine tanıdık bir ağırlık vardı. "Benim yüzümden iki kişi öldü."

"Onları suikastçı öldürdü, sen değil. Ama duyduğum söylentiler abartılı değilmiş demek ki. Herkes gerçekten senin kellenin peşinde."

"Ödül iki yüz güneş," dedim. "Onu toplamaya çalışan kimseyi gerçekten suçlayamam."

"Orbis Şirketi neden mültecilerle ilgileniyor? Bir paralı asker şirketi ancak eleman arıyorsa ya da bu iş için tutulmuşsa ilgilenir."

"İkincisiydi."

Büyükbabam koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirerek gözlerini kapattı. "Kim?"

"Fark eder mi? Ben seni korurum. Aile bakar-" "Peki ya mültecilerin geri kalanı?"

İlk başta cevap vermedim, tek ses pencerenin dışındaki baykuşun ötüşüydü. "Onlar senin için neden önemli?"

"Çünkü bana güvendiler," dedi büyükbabam sessizce. "Sırf güvendeyim diye onları terk etmeyeceğim. Korunmak için bana bakıyorlar ve ben de sırf bu artık uygun değil diye onları terk etmeyeceğim. Liderler böyle çalışmaz. Baban sana bu kadarını öğretmiş olmalı. Ya da belki de tanıştığımızda olduğu kadar umutsuz bir öğretmendi."

Çocukluğum boyunca erkekler, olmamı istedikleri kişi olmam için beni manipüle etmek amacıyla babam gibi davranmaya çalışmışlardı. Ve son zamanlarda olanlardan sonra, bana dostça tavsiyeler vermek isteyen hiçbir erkeğe güvenmedim. Bazı çocukluk travmaları güneş yanıkları gibiydi, diğerleri kırık kemikler, en uçları ise solmuş ama unutulmamış yara izleri gibiydi.

"Babam ailemizi korumak için canını verdi." Parmak eklemlerimi sıktım ve yüzümün ısındığını hissettim. "Sakın onun anısını küçümsemeye cüret etme. Aileden ya da değil, bunu yaparsan kafanı masaya vururum."

"O zaman çocuk gibi davranarak onun anısını lekelemeyin," diye tersledi büyükbabam. "Aile ailedir, ama bu onları korumak için dünyadaki diğer her şeyden vazgeçebileceğin anlamına gelmez. Eğer bir şey varsa, atalarınız dünyanın geri kalanını ilk sıraya koymanın önemini biliyorlardı. Ne kadar kaybedeceklerini umursamadan yapılması gerekeni yaptılar."

"Tarihin bir parçası değil, gözlemcisi gibi konuşuyorsun ihtiyar."

Büyükbabam sanki karnında güçlü bir Rame yanıyormuş gibi öksürerek kül ve kor tükürdü. Sanki ciğerlerini tıkamak üzereymiş gibi korkunç ıslak bir ses çıkarıyordu. Diğerlerini uyandıracak kadar gürültülüydü ve o zaman damarlarının neden bu kadar kırmızı ve çıkıntılı olduğunu anladım. Vücudunda her ne oluyorsa ondan dolayı kızarmışlardı. Bu bir Fabrikatörün vücudu değildi, daha ziyade çarpıtılmış ve bozulmuş bir şeydi ve açık bir ölüm cezasıydı. Belki de tıp onu iyileştiremezdi. Sadece Ebedi Alev Kilisesi'nin bir tedavi bilebileceğini söylerken doğru mu söylüyordu?

"Yaşlı adam," diye tekrarladı. "Hoşuma gitti. Daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti. Kendi çocuklarım çok saygılıydı ama anlaşılan torunum öyle değil."

"Eğlenceli değilsem ben bir hiçim."

"Ve ben dürüst değilsem hiçbir şey değilim. Eğer bana inanmıyorsanız, belli ki hayatınızın büyük bir bölümünde kaşıkla yalanla beslenmişsiniz."

Ayağa kalktım, ellerimi masaya koydum ve ona doğru eğildim.

"Muhtemelen fark ettiğinizden daha doğru bir ifade."

Büyükbabam da benim duruşumu taklit etti. "Daha fazlasını duymak ister misin? Baban sana başka ne öğretmedi? Biliyor musun o-"

"Baba."

İkimiz de masanın diğer ucunda duran, saçları dağınık ve yüzünde o an için hiç de sabırlı olmayan bir ifade olan anneme doğru döndük. Gerginliğin bir kısmı üzerimizden akıp gitti.

"Baba," diye tekrarladı. "Yatağına git. Sen de Michael. Beni bir daha uyandırma."

Hiçbirimizin ona itaatsizlik etmeyeceğinden emin olarak gitti. Ama büyükbabam son bir öğüt vermekten kendini alamadı: "Sadece ailenizden saydığınız kişileri korursanız, kendinize Kingman demeye hakkınız olmaz. Bu onların mirası değildi ama senin olabilir. Daha iyi ol, Michael."

Sözleri canımı yaktı ve o gittikten sonra bile masadan kalkmadım. Ailemi korumak için ölmeyi seçmek kolaydı. Atalarımın mirasını yaşatmak çok ama çok daha zor olacaktı.

Ne yapacaktım ki?

Yapılacak tek bir şey vardı: ilerlemek. Mültecilerle ne yapacağıma dair cevaplara sahip olmayabilirdim.

Yüce Asil Braven'ı... onları kovmaya... ama Dark'ın bana yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Naverre ailesi hakkında her şeyi bir an önce öğrenmem gerektiğini biliyordum. Belki ona karşı elimde bir koz olursa Olivier ve mültecileri kurtarması için onu ikna edebilirdim. Umutsuz bir plandı ama elimdeki tek plan buydu.

Zaten uyanık olduğum için zamanımı akıllıca kullanabilir ve bana yardım edebilecek tek adamı ziyaret edebilirdim.

Symon Anderson, kendini Hikayeler Kralı ilan eden ve mirasımı fidye için elinde tutan adam. Bu konuşma ne büyük bir keyif olacaktı.

GERÇEKLERİN AKTARILMASI

Hollow Kütüphanesi, kaçak bir kral katili olarak annemi kurtarma şansı karşılığında mirasımı yok etmeye kafayı takmış bir adamla hikâyemi takas etmek için yaptığım son ziyaretimden bu yana çok az değişmişti. Sonunda, aldığım riske değmişti. Annem iyileşmişti. Ama benim hayatta kalmam beklenmedik bir şeydi. Symon'ın bunu nasıl karşıladığını kim bilebilirdi ki?

Daha önce yaptığım gibi, aynı rotayı izleyerek kütüphaneden gizlice geçtim. İçimi rahatlatan bir şekilde güvenliklerinden hiçbiri değişmemişti ve çok geçmeden Başbüyücü odasının kapısındaaydım.

Symon, "Bu kadar dramatiklik yeter Michael, içeri gel," diye seslendiğinde kapıyı zar zor açmıştım.

Kapıyı arkamdan kapatırken, "Kendini Hikâyelerin Kralı ilan eden biri olarak, onlardan pek hoşlanmıyor gibisin," dedim. Symon odanın ortasındaki masada oturuyordu ve etrafı bir Ölümsüz tarafından yazılmış düzinelerce günlükte çevriliydi. Alamet-i farikası olan kırmızı cübbesini giymişti, kapüşonu inikti ve saçlarının döküldüğünü gösteriyordu. Parmak uçları mürekkepten siyaha boyanmıştı ve elindeki kalem birçok kılıç ustasının kıskanacağı bir hızla sayfanın üzerinde hareket ediyordu.

"Otur Michael. Her zaman olduğu gibi konuşacak çok şeyimiz var."

Yerime oturduktan sonra, "Hayatta kaldığım için kızacağımı düşünmüştüm" dedim.

"Oh," diye güldü. "Öyleyim. Öfkeliyim aslında. Daha önce gelmediğin için şanslısın. Senin saçmalıklarınla daha fazla uğraşmaktansa gözüne bir bıçak sokmayı bile düşünebilirdim."

"Bunu yaparsan prenses seni soylu yapabilir."

"Farkındayım. Ne yazık ki bu tür başarılar benim için bir şey ifade etmiyor. Benim istediğim tarihin kendisi." Kalemmini yere bırakmak için durakladı, sonra mürekkebin kuruması için kâğıdı hafifçe havalandırdı ve yanındaki desteye taşıdı. "Bu senin hikâyenin son sayfası. Sen ve ailen hakkında anlatmak istediğim hikâyenin içine yazılmış. Okumak ister misin?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Çok hoş olduğundan şüpheliyim."

"Hiç de hoş değil," dedi bir kahkaha daha atarak. En azından Symon'ın hikâyemi yazıya dökmesi neden bu kadar mutlu görüldüğünü açıklıyordu. Rahatsız ediciydi. "Bunu idamından sonra dağıtmayı planlıyordum. Beni bunu ertelemeye zorladın, bu bir rahatsızlık, ama şimdi daha büyük planlarım var."

"Beni de dahil ettiklerine şüphe yok."

"Var, ama sürprizi bozmayacağım." Symon yine acayip bir sırıtışla tüm dişlerini gösterdi. "Neden buradasın Michael? Seni kovalamak zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Bilgiye ihtiyacım var."

Symon dilini dişlerinin arasındaki boşlukta gezdirerek, "Elbette biliyorsun," dedi. "Ne hakkında?"

"Naverre ailesi."

Symon'ın gözleri kısıldı. "İlginç bir seçim. Takas edecek neyiniz var? Senin hakkında zaten bir sorum olduğunu hatırlıyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Belli değil mi?"

İfadesini beğenmem mümkün değildi ama yine de "Açıkla" dedim. Hata olmadığından emin olmak için."

"Hikayeni istiyorum, Michael. Her parçasını. Bir kısmını zaten kontrol ediyorum, ama içimden bir ses bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyor. Sen bir Kingman paralı askerisin.

öngörülemeyen siyasi huzursuzluk dönemi. Ya ölene ya da..." diyene kadar tüm bunların ortasında kalacaksınız. Arkasından gitti.

"Yoksa ne olur?"

"Tahminlerimin doğruluğunu kanıtlayın ve tahtı kendinize alın."

Bir Kingman'ın tahtta oturacağını ima etmek neredeyse duyulmamış bir şeydi. Hayatımın büyük bölümünde, babam idam edildikten ve biz damgalandıktan sonra bile aynı şeyi düşünmüştüm. Sonra Trey'e, hak ettiği sürece prensesin tahtını korumasına yardım edeceğime, aksi takdirde bir Paralı Kral'ın taç giyeceğine dair yemin ettiğimi hatırladım. Hollow'u kurtarmak için aklıma gelen tek yol buydu. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Ama Symon'ın bunu bilmesine gerek yoktu, ben de ünlü bir cümleyi ezbere söyledim: "Kingman tahtın yanında dur."

"Geçmişte, evet. Kingman'ın aynı zamanda kral katili olmadığı zamanlarda. Ya da paralı askerler.

Senden önce."

Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Ailemden nefret eden biri olarak bana çok saygı duyuyor gibisin. Bu da yeni bir şey. Herkes benden nefret eder."

Symon başparmağını, mahkûmunun zincirlerinin sıkı olduğundan emin olan bir gardiyan gibi yanındaki kâğıt yığınının üzerinde gezdirdi. Bunlar onun sözleriydi ama benim hikâyemdi. İkimiz için de bir lanet. "Hikâyenizin potansiyeline değer veriyorum. Benim yardımımıyla, şimdiye kadar anlatılmış en büyük hikâye olabilir. Artık herkesin dilindeki isim olmadığına, tarihte unutulmuş bir dipnottan ziyade."

"Sana bu kadar çok verdim çünkü çaresizdim. Bugün çaresiz değilim. Başka bir şey söyleyin."

"Bu konuda söz hakkın yok, Michael. Ya hikâyeni bana kendi isteğinle anlatırsın ya da insanlar gerçeğe kurguyu ayırt edemez hale gelene kadar hikâyeni alır ve çarpıtırım," dedi Symon oturduğu yerden kalkarken. Bir kitaplığa doğru ilerledi, tereddüt etti ve raftan bir günlük aldı. Bir sayfayı çevirdikten sonra okuyabilmem için kitabı önüme koydu. "Sondan ikinci paragraf."

Yakınına çektim.

Michael Kingman ne olursa olsun ya da ne olacaksa olsun, kral katiline

giden yolu erken yaşıta belirlenmişti ve tamamen ve tamamen kaçınılmazdı.
0

kendisini ölü görmek isteyen bir şehirde sadece hayatta kalmak için gerekeni yaptığını iddia etmek isteyebilir, ama bu ne kadar doğru? Michael kendini cesur bir haydut olarak sunmayı seviyor. Bu sadece daha kötücül bir şey için bir paravan mı? Öyle olduğuna dair güçlü kanıtlar var. Çünkü çocukken yaptıklarına baktığımızda cevap çok açık.

"Bu bir tehdit mi?" Ben sordum.

"Açıkça."

"Senin blü ng olmadığını nereden bileyim?" "Yeşil-beyaz çizgili ev."

Kitabı kapattım ve hiçbir şey söylemedim. Çaresizce yakamı çekip tenime biraz hava aldırarak istiyordum. Symon bulmasını istediğim en son şeyi bulmuştu. Dayanılmaz hıyar.

"Önerim şu Michael," diye başladı Hikâyeler Kralı. "Cevaplamak ikimiz için de faydalı olduğu sürece soruya soru. Yalan ya da ihmal yok. Sadece mutlak gerçek. Eğer bir şeyleri gizlemeye ya da yaptıklarını daha iyi göstermeye çalışırsan, hikayeni gördüğüm gibi yazacağım. Sunuluş şeklinden hoşlansanız da hoşlanmasanız da."

"Peki ya benim üzerimde zaten sahip olduğun soru?"

"Kullanmaya karar verdiğimde anlarsınız," dedi Symon. "İstediğin kadar soru sorabilirsin. İşin bittiğinde ben de sana eşit sayıda soru soracağım. Birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu ikimiz de kabul etmişken ileri geri gitmeye gerek yok."

Symon'la olan bu karşılaşmadan değer verdiğim bir şeyi kaybetmeden çıkmayı beklemiyordum. Şimdiye kadar her şey olabildiğince iyi gidiyordu. Hâlâ hikâyemi -mirasımı- rehin tutuyordu ama benim de katkım olacaktı. Belki de onun haberi olmadan yazdıklarını etkileyebilirdim. Beni ve ailemi, onun görünmesini istediğinden daha iyi bir şekilde resmedebilirdim. Doğruyu söylerken onu manipüle etmenin bir yolu var mıydı? Yakında öğrenecektim.

"Edward Naverre'nin çocukları kimlerdi?"

"Domet'in kitabında onlar hakkında bilgi yok mu?"

"Hayır," dedim. "Geriye dönüp baktığımda bu beni şüphelendirmeliydi. Ama söylenmeyenin söylenenden daha önemli olduğunu fark edemeyecek kadar kendimi kaptırmışım."

Symon bir tüy kalem aldı ve yeni bir kâğıt parçasına yazmaya başladı. Bitirdiğinde masanın üzerinden bana doğru uzattı.  abucak okudum.

*Edgar Naverre-Eldesr. Georgina Boleyn'in oğlu-Aşırı sıkıntıda intihar etti
Patrick Naverre- kinci büyük  ocuk. Georgina Boleyn'in oğlu-Asılarak intihar
etti Katherine Naverre-Ortanca  ocuk. Jane Cityborn'un kızı-Zehirlenerek
 ld r ld *

*Edgill Naverre- kinci genç. Elizabeth Cleves'in oğlu-İsyancılar tarafından yakılarak
 ld r ld  Evelyn Naverre-Genç. Elizabeth Cleves'in kızı-Bir at tarafından ezildi*

Angelo Shade'in ölen karısının adını hiç bilmiyordum. Bundan hiç bahsetmemişti ve kardeşlerimden hiçbiri onu bunu öğrenmeye zorlamamıştı. Saygıda dolay  a ınmıştık. Bu ne büyük bir hataydı. Katherine ve Evelyn arasında bir seçim yapmam gerekiyordu.

"Katherine ya da Evelyn evli miydi?" diye sordum.

" kisinin de evlendiğine dair bir kayıt yok."

Bu şaşırtıcı değildi. Hangisinin Dark'ın annesi olduğunu anlamak için çok kolay bir yol olurdu. Ama sorduğum her soruyla birlikte Symon da bir o kadar soru sorabilecekti. Onunki benimkinden çok daha tehlikeli olurdu.

" ld kleri sırada ikisi de anne ya da  ocuk sahibi miydi?" " kisi de öyleydi," dedi Symon. "Yüce Asil Katherine'in hamileliği neredeyse öldüğünde tamamlanmıştı. Kayıtlara göre doktorlar çocuğu kurtarmaya çalışmış. Başbüyücü yardım için Hollow'dan getirilmiş. Ama sonuçta ne anne ne de  ocuk hayatta kaldı."

"Ya Evelyn?"

"Yüce Asil Evelyn, talibi Yüce Asil Elliot Castlen ile at sürerken sırtından bir ok yedi. Oktan kurtulmuş olabilir ama atı düşerken başını ezmiş. Hamileliği ancak öldükten sonra anlaşıldı."

Her iki kadın da Angelo'nun karısı ve Dark'ın annesi hakkında sahip olduğum az sayıdaki bilgiden biriydi ve evlilik dışı hamilelikleri nedeniyle her ikisinin de sırları vardı. Aralarındaki sınırı daraltmak için başka bir yolum yoktu, bu yüzden daha fazla bilgiye sahip olduğum daha sonraki bir noktada yeniden toparlanmam gerekecekti. Böylece "Sorularımı bitirdim" dedim.

"Benim sıram," dedi Symon gülümseyerek. " lk soru: Boğulurken gördüğünü iddia ettiğin  ocuk Davey Hollow'un tarifine uyuyor. Davey miydi o?"

Kollarımı kavuşturdum. "Evet, öyleydi."

"İlginç. İkinci soru: Asil lakabınız nedir?" "Asil lakabım mı?"

Tekrar ettim.

"Sahte cehaletinizi bana saklayın. Siz Yüksek Asillerin hepsinde var. 'Kyros', 'Kai'ye. 'Gwendolyn', 'Gwen'e. 'Lyonardo', 'Lyon'a. 'Cyrus', 'Cy. Yeni nesilden tanımadığım sadece iki kişi var. Sizininki de onlardan biri."

"Çünkü benim yoktu."

"Sana inanmıyorum."

"Eğer yapsaydım birilerinin bunu bileceğini düşünmüyor musun? Nasıl olursa olsun herkes bana hep Michael der-"

"Diğer eksik olan Prenses Serena'nınki. Bir Kingman ve Kraliyet mensubunun uzun süredir devam eden bir Hollow geleneğine katılmayan tek iki kişi olması garip bir tesadüf, değil mi?"

Symon'a doğru eğildim ve gülümsedim. "Biz her zaman kuralın istisnalarıydık. Bunun bizi özel yapacağını düşündük. Eşsiz. Bu bir Kingman ve Hollow için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor." Arkama yaslandım. "Bana inanmıyorsan Serena'ya sor. Eminim benimle ilgili çocukluk anılarını anlatmayı çok ister."

Symon nefesinin altında kaba bir şeyler mırıldandı ve sonra devam etti. "Son soru: Eski üvey babanız Angelo Shade ile şu anki ilişkiniz nedir?"

Tam bir karmaşa.

Onun yerine, "Gergin. Bizim etrafta olmamamıza pek alışmadı. Sanırım bizi çocukları olarak görüyordu."

"Bu bir yalan," diye tersledi Symon. "O kilisede olanların çoğunu biliyorum. Onun peşinden gidiyordun. Neden?"

Symon kilisede o noktaya kadar olan her şeyi zaten bildiği için, ben de onun eksiklerini tamamladım. Gerçek bir arşivci gibi hiç yorum yapmadı ya da kendi önyargısını katmadı, sadece başını salladı ve bir ya da iki kez açıklama istedi. Hiçbirine şaşırmış görünmüyordu, bu da ne kadarını bildiğini merak etmeme neden oldu. Ya da şüphelendiğini.

Symon yazmayı bitirdiğinde, "Elimdekilerin hepsi bu," dedi. "Şimdilik."

Aramızdaki tüm düşmanlığa rağmen Symon'ı hafife almış olabilirim. O, Yozlaşmış Prens ya da bir başka

İmparator. Tüm parası ve statüsüyle Domet bile onunla kıyaslanamazdı. Symon'un gücü geçmişte, günümüzde ve gelecekte yatıyordu. Tarih onun kontrolündeydi ve bu çoğu kişinin fark ettiğinden daha korkutucuydu. Herkes tarihin kazananlar tarafından yazıldığını söyler. Ama Hollow'da bu adam tarafından yazılmıştı. Kendini Hikâyelerin Kralı ilan eden bu adam, sırf hoşuna gitmediği için aileleri ve olayları kayıtlardan silebiliyordu. Bilgi güçtü ve onun tüm bilgiye sınırsız erişimi vardı. Onu daha ciddiye almaya başlamalıydım.

"Ne kadar keyifli olsa da gitmeliyim," dedim. "Beni bilirsiniz: öldürülecek krallar, korkutulacak çocuklar ve tüm bunlar."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu Symon'da küçük bir kahkaha uyandırdı. Ve insanlar benim komik olduğumu düşünmedi. "Bu bir, Michael. Normal çalışma saatleri başlamadan önce yapmam gereken daha çok şey var. Sakıncası yoksa Kingman Keep'te benim için bir oda hazırlasınlar."

"Ne?"

"Sana söylemiştim. Yaşadığın sürece seni izliyor olacağım. Kingman Keep'te yaşamak bunu benim için daha kolay, senin içinse saklanmayı daha zor hale getirir. Seninkine yakın bir odaya ihtiyacım olacak."

"Kingman Keep'in şu anda ne kadar köhne olduğunun farkında mısınız?"

Omuz silkerek şöyle dedi: "Bazen insan büyüklüğe ulaşmak için intihar etmelidir. Bunu anlayışla karşılamalısınız."

"Düşündüğünden daha az."

"Bu gece görüşürüz, Michael."

Konuşacak bir şey kalmayınca Başbüyücü odasından çıktım ve gizlice kütüphaneden çıktım. Güneş yükseliyor, şehir yumuşak turuncu bir ışıkla kaplanıyordu. Paralı Asker akıl hocamı bir kez olsun hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden, Kingman Kalesi'ne dönmek için Asma Bahçeler'den geçen en kestirme yolu seçtim. Her şeyin başladığı geceden beri oraya geri dönmemiştim ama bu bölgeyi karanlığa gömen ağaçların altından, çürümüş Reş'in kokusu arasından geçerken, iplere asılı cesetlere bakmaktan kendimi alamadım, çoğu sabah zaferleri gibi mordu. Bazıları masum, bazıları suçluydu. Bu sahneyi asla unutamayacağım bir anı olarak zihnime kazıdım.

Burası benim şehrim değildi. Neredeyse on yıldır benim değildi. Çarpıtılmış ve bükülmüştü, hiçbir şeye benzemeyen bir şeye dönüşmüştü.

Çocukluk hikayelerinde duyduğum güzellik. Hollow'a hiçbir şey borçlu değildim. Ama harekete geçmezsem, sırf birileri ait olmadıklarını söylediği için yakında bu isyancıların yanında asılı mülteciler olacaktı.

Paralı Asker olmak insanlık dışı davranmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Şehri değiştirmenin ve kuralları gördüğüm gibi yeniden yazmanın zamanı gelmişti.

Symon tarihi istediği gibi kontrol edebilirdi. Ne hakkında yazdığını ben kontrol ederdim.

Gelenek olduğu üzere.

BİR PARALI ASKERİN YEMİNİ

"Tekrar söyle. Bu sefer daha az aptallıkla."

"Bence bugün Yüce Asil ne derse desin mültecileri korumalıyız," dedim ve Dark'ın bu savunmayı yaparken sesimin çatladığını fark etmemesini umdum. Biraz gergin olmaktan çok daha fazlasıydım.

Dark tepemde dikildi, dilini yanağının iç kısmına bastırırken kollarını kavuşturdu. "Aptalca olmadan dedim. Tekrar dene. Yavaş olduğunu biliyorum."

"Mültecileri korumalıyız."

"Sen embesil misin?" Dark beni yakamdan tutup duvara çarparak tersledi. Nefesim kesilmişti ve acı veriyordu. Dark bana ters ters baktı. "Biz *paralı askeriz*. Para için çalışırız. Ne yapacağımız konusunda söz hakkımız yok ve sen de katıldığında bunu biliyordun. Hayatını kurtardığım için beni pişman etme. Peşinde olduğun şey her neyse, tekrar dene."

"Ya mültecilerin elinde Yüce Soylu Braven'in bize verebileceği her şeyden daha değerli bir şey varsa?"

"Bu pek olası değil," dedi ve arkasını dönerek.

"Ama ya yaparlarsa? O zaman dinler miydin?"

"Evet," dedi ve bunda ciddi olduğunu biliyordum.

"O zaman sanırım konuşmamız gerek Paralı Asker," dedi tanıdık kaba bir ses arkamızdan.

Büyükbabam, Dark'la tanıştığımız odanın açık kapısında duruyordu. Döndüğümde bunu ona önermişim, şimdi sadece işe yaramasını umabilirdim. Dark daha iyi bir anlaşma yapmayı çoktan kabul etmişti. Büyükbabamın ona bir yığın altından daha değerli bir şey vermesi gerekiyordu.

"Kimsin sen?" Dark sordu.

"Olivier Comar, mültecilerin lideri." Durdu ve bana baktı. "Ve o çocuğun büyükbabası."

"Başınız sağ olsun."

"Minnettarım," dedi büyükbabam. "Beyefendiler gibi konuşabilir miyiz?" Dark diliyle küçümseyici bir ses çıkardı. "Gerekirse."

Olivier, Dark'a kendisiyle birlikte yere oturmasını işaret etti ve o da bacak bacak üstüne attı. "Sadede geleyim Paralı Asker. Torunum bana, Yüce Soylu işvereninizin bizim Hollow'un dış mahallelerinden olmadığımızı öğrendiğinde, gerekli olan her türlü yöntemi kullanarak bizden kurtulmanızı emretme ihtimali olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Dark başını salladı. Dikkatli bir şekilde aralarındaki Roor'a oturdum. Ailem ve Paralı Asker olmak arasında bir seçim yapmayacaktım. Ne olursa olsun, her ikisine de sadık kalabileceğimden emin olacaktım. Babamın yüzüğü göğsümde ağır bir his uyandırıyor ve doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Olivier'in Dark'a ne vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umarım bunu başarabilirdi.

"Yalan söyleyip Hollow'dan geldiğimizi söyleme ihtimaliniz var mı? Bu Yüksek Asillerin hiçbiri bu ülkenin daha kırsal bölgeleri hakkında bir şey bilmiyor. Eğer söylerseniz, buna inanırlar."

"Orbis Şirketi dürüstlüğüyle tanınır. Bunu değiştirmeyeceğim."

"Anlıyorum," dedi büyükbabam. "O zaman bir teklifte bulunmama izin verin. Size saldıran ve iki adamımı öldüren Yol Katili'nin kimliğini bildiğime inanmak için sebeplerim var. Savaşan Devletler ve Hollow arasında birkaç kaçak yakaladık. Muhtemelen Kıtık da onlardan biriydi."

"Elinde ne kanıt var?" Dark sordu.

"Alaycı Kuş adını kullanıyorlardı ve onları sizin için teşhis edebilirim."

Dark, "Bir isim hiçbir şeyin kanıtı değildir," dediğinde sesinde hiçbir dalgalanma yoktu.

"Çok doğru," dedi büyükbabam. "Kaşları kaldıran şey anlattıkları hikâyelerdi. Hollow'da Tanrı'nın yarattıklarını yok etmeye ve ölümü tersine çevirmeye çalışan bir adamla buluştuklarından söz ediyorlardı."

"Babamla buluşmayı planlamışlar," diye mırıldandı Dark ayağa kalkarken. "Yeterince duydum. Benimle gel Michael. Bu sabah Yüce Asil Braven ile buluşacağız ve mültecilerin nereden geldiğini öğrendiğimize göre atacağımız adımları konuşacağız."

Görünüşe göre Dark bana köpek gibi davranmaya devam ediyordu. Bazı şeyler ebediydi. O kadar aceleyle ayrıldık ki Olivier ile vedalaşmaya ya da anneme nereye gittiğimi söylemeye fırsatım olmadı. Neyse ki o sabah erkenden Olivier'ye Orbis Şirketi'nin ne yapmakla görevlendirildiğini anlatırken yakında Kingman Keep'te bir misafirimiz daha olacağını söylemiştim. Bunu komik buldu ve tadilat tamamlandığında Symon'a benimkine yakın bir oda vermeyi kabul etti. Mükemmel.

Altın Damar Gazinosu'na doğru yürürken hiç konuşmadık, sadece Dark'ın bir ara sokağa işemesi için durduk. Dark'ın sessizliği neredeyse ürkütücüydü ve Olivier'in Paralı Asker akıl hocamın sinirine dokunup dokunmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, not almam gerekecekti. Şimdiye kadar en iyi başardığım şey, iğneleyici bir yorum yapmaktı.

Kumarhane görüş alanımıza girdiğinde Dark beni tersledi, "Ben konuşurken doğrudan emretmediğim sürece hiçbir şey söyleme."

Dark ilk kez anlayıp anlamadığımı sormadı, anladığımı varsaydı. Bugün garip davranıyordu. Tüm tavırları tuhaftı ve Yüce Asil Braven'le buluşmak üzere kumarhane Roor'u geçerken ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de en iyisi buydu. Dark kutsal mekânın kapısını çaldı, bir yanıt duydu ve içeri girdi. Beni kapının yanında beklemeye yönlendirdi.

Biz geldiğimizde Yüce Soylu Braven orucunu açıyordu. Önünde tereyağı sürülmüş kızarmış ekmek, süt ve balda yulaf, ızgara şeftali ve neredeyse ölene kadar kömürleşmiş domuz pastırması içeren büyük bir tepsi vardı. Birden fazla insanı doyurmaya yetecek kadar yiyecek vardı ama yine de Hollow'da açlık çeken insanlardan herhangi biriyle paylaşacağından şüpheliydim.

"Paralı Asker Dark, sizi bu kadar erken görmek bir zevk. Bazı cevaplarınız var mı?"

"Evet efendim," diye başladı Dark. "Mültecilerin lideri Olivier Comar adında bir adam. Kendisi Savaşan Devletler'den bir bahar adamı. Yanındaki insanlar her eyaletten gelen ve oradaki her şeyi kuşatan savaştan kaçmaya niyetli bir karışım."

Yüce Soylu MaRem çatal bıçak takımını bıraktı, onun yerine parmaklarıyla bir parça kızarmış ekmek kopardı. Erimiş tereyağının parıltısını bulunduğu yerden görebiliyordum. "Onlar için ne büyük bir trajedi. Keşke Hollow onları desteklemek için daha iyi bir yerde olsaydı."

"Kararınızı etkileyecekse, efendim, şiddet yanlısı olduklarını sanmıyorum.

Sadece kalacak bir yere ihtiyaçları var."

MaRem tostı ağzına götürürken, "Ama şehirde yaşamak pahalıya patlıyor, Paralı Asker," dedi. Konuşurken kırıntıları etrafa saçtı. "Onları nerede barındıracağız? Onları kim istihdam edecek? Kendi halkımızı desteklemekte yeterince zorlanıyoruz. Mülteciler bizi sadece daha da aşağı çekecek. Zor kararlar alınmalı."

"Orbis Şirketinin ne yapmasını istersiniz, efendim?"

Yüce Soylu sudan bir yudum aldı ve ağzındakini yuttu. "Onlardan kurtulmalıyız."

"Efendim," dedi Dark, "Orbis Şirketi'nin mültecilerle ilgili isteklerinizi yerine getirirken Kraliyet'in ya da diğer Yüksek Asillerin gazabına uğramayacağına dair bir teyide ihtiyacım var. Biz laik bir devletiz ve dilediğimizi yaparız ama Kingman son zamanlarda bize gereğinden fazla düşman kazandırdı."

MaRem gülümseyerek, "Orbis Şirketi hiçbir incelemeye tabi tutulmayacak," dedi. "Ne yazık ki, Kraliyet söz konusu olduğunda izin istemek yerine af dilemek daha iyidir ve Hollow'un ekonomimiz üzerindeki bu lekeden kurtulduğundan emin olmak için bu acıya katlanacağım. Arşivciler yapılması gerekeni yaptığını anlayacaklardır."

Eğer benim söz hakkım olsaydı, hayır. Eğer bize ağza alınmayacak şeyleri yapmamızı emretmişse, bu acınası adam müsveddesinin tam da olması gerektiği gibi hatırlanmasını sağlardım.

"Anlaşıldı efendim," dedi Dark. "Mültecilerle ne yapmamızı istersiniz?"

"Bir hafta içinde Hollow'u terk etmelerini emredin," dedi Yüce Asil MaRem. "Onlara ciddi olduğumuzu göstermek için, emirlerinize açıkça karşı çıkan herkesi öldürün. Liderlerinin muhtemelen asılması gerekecek ama Scales'in bazı üyelerinin bana iyilik borcu var. Liderleri bir gün içinde Asma Bahçeleri'ne götürebilirler. Eğer mültecilerin misilleme olarak isyana katıldığına dair tek bir söylenti çıkarsa, daha sert önlemler almak zorunda kalabiliriz."

Yüce Asil MaRem peçetesini kucağından aldı, tepsisinin yanına koydu ve devam etti. "Bir kez daha düşündükten sonra, u y g u n güzellik standartlarına sahip herhangi bir erkek ya da kadın kalabilir. Stokları incelemeleri ve en iyilerini seçmeleri için kendi hizmetkârlarımdan bir ya da ikisini aşağıya göndermem gerekecek. Güzel şeyler için pek çok yer ve kullanım alanı var."

"Peki ya çocuklar, efendim?"

"Çocuklar," dedi kendi kendine. "Kaç tane var?"

Dark başını hafifçe salladı. "Hangilerinin Doğu Yakası vatandaşı, hangilerinin mülteci olduğunu söylemek zordu. Muhtemelen iyi bir sayı."

"Eğer dikkatli olmazsak Doğu Yakası bizi istila edecek," dedi hırılayarak. "Başka bir günün sorunu. Eğer çocuklar kaçarsa, bırakın kaçsınlar. Kalanlar da aileleri kaçarsa giderler. Bu makul görünüyor. Bana başka sorunuz var mı, yoksa ödeme pazarlığına geçelim mi?"

"Yeterli bilgiye sahibim efendim," dedi Dark. "Orbis Şirketi'nin sunduğunuz güncellenmiş sözleşmeyi reddettiğini bildirmekten üzüntü duyuyorum. Bu bize uygun değil. Şu ana kadar yaptığımız iş için sizden ücret alacağız."

Gülümsememi gizlemek için dilimi sertçe ağzımın çatısına bastırdım. Olivier'in verdiği bilgiler Dark'ı bizim tarafımıza çekmeye yetmişti.

Yüce Asil MaRem memnun değildi. "Ne?"

"Sanırım kendimi açıkça ifade ettim, efendim."

"Benim için çalışıyorsun, yapamazsın-"

"Başlangıçta bize verilen işi tamamladık," diye araya girdi Dark, daha dik durarak. "Komutanım ilk aşama tamamlandıktan sonra diğer talimatları görüşeceğimizi kabul etti. Yeni teklifinizi reddetmeye karar verdik."

Yüce Asil MaRem ellerini masasına vurdu ve bir hikâyedeki abartılı kötü adam gibi Roor'a kadeh kaldırdı. "Imani duyacak-"

"Imani kararına katılacaktır. Mültecileri götürmeniz karşılığında verebileceğiniz hiçbir şey yok. Biz Regal Şirketi değiliz ve burası da Vurano değil."

"Peki," dedi koltuğuna geri çökerken. "Arzuladığım şeyi gerçekleştirecek başkalarını bulacağım. Gidin buradan. Derhal."

"Memnuniyetle. Orbis Şirketi'nden bir görevli halihazırda borçlu olunan ödemeyi tahsil edecek," dedi Dark.

Yüce Asil MaRem onu görmezden geldi ve kalan kahvaltısıyla yüzünü sıvazladı. Kıpırmızı kesilmişti ve kapı arkamızdan kapandığında kızgınlıkla çığlık attı ve duvara bir şey fırlattı. Koridordaki muhafızlardan ikisi yardımına koştu.

Kumarhaneden çıktığımızda heyecanımı kontrol etmek zordu ve Dark'a söyleyebileceğim tek şeyi söyledim: "Teşekkür ederim."

Sokaklarda yürürken "Yapma," dedi.

Sokakta yiyecek ve para isteyen dilenciler vardı. Onlara verebildiğim kadarını verdim. Surların dışındaki açık isyanın etkileri şehrin daha zengin kesimlerinde bile görülmeye başlamıştı.

"Sözleşmeye başından beri karşıydık. Imani bu işi bana bıraktı. Büyükbaban sadece kararımı kolaylaştırdı."

"Yani sizce Alaycı Kuş babanızla tanışmaktan mı bahsediyordu?"

"Annem öldüğünden beri babam onu hayata döndürmeye kararlı. Eğer mecbur kalırsa, bunu yapmak için dünyayı yok eder ve yüzünde bir gülümsemeyle yıkıntıların arasında onunla birlikte otururdu," diye açıkladı Dark. "Anneme olan aşkı felaket boyutlarında."

Dark ya da Angelo hakkında, annesinin Katherine ya da Evelyn olduğunu gösterebilecek bir şey biliyor muydum? Herhangi bir detay... ve sonra kim olduğunu bildiğimi fark ettim. Bunu kaçırarak kadar nasıl kör olabilmişim? Angelo hakkında kesin olarak bildiğim tek şey çay kokusundan ne kadar nefret ettiğiydi. Ve pek çok şey gibi, Dark da bu özelliği babasıyla paylaşıyordu.

"Annen Katherine Naverre'di, doğru mu?" Ben sordum. O ve Angelo'nun çaydan bu kadar nefret etmelerinin nedeni buydu. Katherine bazılarında zehir içerek ölmüş olmalıydı.

Dark ellerini ceplerine soktu. Bana doğru bakmadı. "Şanslı tahmin."

"Ben araştırmamı yaptım. Sen de bana neler olduğunu anlatabilirsin. Baban hakkında ne kadar çok şey bilirim o kadar iyi olur."

Dark bıkkın bir ses çıkardı. "Angelo ve ben hâlâ Naverre'de yaşarken korkunç bir mide hastalığına yakalandık. Annem hamileliğine rağmen bizi sağlığınıza kavuşturmaya çalışıyordu ve büyükbabam da midemizi rahatlatması için bize çay yapmıştı. Ravor'u test etmek için denedi ve beğenmeyince biz uyurken biraz daha demlemeye gitti. Uyandığımızda onun çok korkunç bir hastalığa yakalandığını, gözlerinden ve burnundan kan gelmeye başladığını öğrendik. Bir hafta sonra da ölmüştü. Erken doğan kız kardeşim de bir gün sonra öldü. Babam kederli ve şüpheliydi ve gerçeği öğrendiğinde tüm Naverre ailesinden intikam almaya yemin etti."

"Ama onlar artık ölü. Neden Yüksek Asillere karşı kan davasını sürdürüyor? Sadece bir ailenin yaptıkları yüzünden mi?"

"Sizi koşulsuz sevmesi gereken insanlar size ihanet ettiğinde... bu sizin insanlığınızı çarpıtır. Gittiğiniz her yerde düşmanlar görmenize neden olur. Sonrasında yeniden sevmek zordur. İntikam kolaydır," dedi Dark.

Ama bunu babasının yaptıklarını hatırlıyormuş gibi söylemedi. Benim idamımdan önce konuştuğum gibi konuştu. Kaderine boyun eğmiş, ayrılmadan önce son bir şey yapmaya niyetli ölü bir adam gibi. Dark'la neyi kaçırmıştım?

"Ama bu açıklamıyor-"

"Ailem hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter," dedi. "İmani ile görüşmem gerekiyor ve senin de yapman gereken işler var."

Dark bana, Yukarı Mahalle'de kimin Aranıyor posterlerinin asılı olduğunu belirlemekten üç şişe Thebian şarabı almaya kadar, üzerinde yerlerin ve şeylerin yazılı olduğu bir liste uzattı. Hayati önem taşıyan bir şey değildi, bu da Dark'ın beni meşgul etmeye ya da beladan uzak tutmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Muhtemelen ikisinden de biraz. Listeyi şikayet etmeden aldım ve Dark'ın sessizliğim karşısında yüzünün buruşmasını izledim. Bu işi onun istediğinden daha çabuk nasıl halledeceğimi planlamaya başladığımı bilmiyordu.

"Kingman Keep'te buluşmadan önce bitir. Büyükbabanla görüşmeliyim - bugün ya da yarın, ne zaman zamanım olursa- ve bana söz verdiği şeyi borçlu olduğunu hatırladığından emin olmalıyım. Hollow'da başka bir sözleşme yapmazsak, bu ay içinde yola çıkabileceğimizi unutmayın."

"Hollow'dan ayrılmak mı?"

Dark başını salladı. "Kaç kere, Michael? Bizler paralı askeriz. İş neredeyse oraya gideriz. Ne oldu? Tüm hayatını Hollow'da geçireceğini mi sanıyordun? Orbis Şirketi'ne katıldığında bile mi?"

"Ben sadece-"

"Umurumda değil. İşlerinizin yolunda olduğundan emin olun. Yeni bir yer gibisi yoktur."

YLWE HVBJ YLWE LJ VLKFS

Dark'ın işleri muhtemelen beklediği gibi yarım gün yerine bir saatten az sürdü. Doğu Yakası'na gidip mültecileri kontrol etmek yerine yakındaki bir fırına gittim ve fırıncının kızı Em ile yaptığım tek bir konuşmada tüm gün boyunca öğreneceğimden çok daha fazlasını öğrendim. Bazı Yüce Soylu dedikodularını paylaştığımda bana yarım somun siyah ekmeği bedavaya verdi. Üç şişe Thebian şarabı almak biraz daha zordu, ancak koşucuların teslim edecek fazla postası olmadığından, birini benim için elçilikten almaya ikna etmek kolaydı. O kadar pahalı bile değildi.

Yukarı Mahalle'de kimin Aranıyor posterleri olduğunu bulduktan sonra - benimki, Dark'ınki, imparatorun kadın olduğu ortaya çıkmadan önce Emelia'nınki ve ayda bir adam olduğu konusunda soyluları taciz etmekten vazgeçmeyen oldukça eksantrik görünümlü bir adamınki- Joey'nin ameliyatını kontrol etmek için hastaneye gitmeden önce biraz zamanım kalmıştı.

Ve Ebedi Alev Kilisesi'ne çok yakın olduğum için, Olivier'i öldüren her neyse onu araştırmaya çalışmasaydım kendimi ikiyüzlü bir pislik gibi hissedirdim.

Rian Smoak, Domet'in dostu, düşmanı ya da her neyse, kilisesinin geri kalanı öğle uykusuna yatmış olsa bile, Rames'in

kafirlerin topuklarına. Bilginler her zaman potansiyel atılımlar için uykuyu feda ediyor gibiydiler ve Rian'ın da bu eğilimi takip ettiğini görmek beni mutlu etti.

Kapıyı açtığımda, masasında bir günlük yazan, uyumsuz renkli gözleri olan göbekli bir adamla karşılaştım. Duvarlarını Celona ve Tenere'nin düzinelerce diyagramı kaplıyordu.

"Michael!" dedi Rian neşeyle. Topallayarak ayağa kalktı ve yanındaki yüksek kitap yığınlarından ikisini devirdi. Sövdü, onları tekrar dizmeye çalıştı ve hemen vazgeçti. "Ne beklenmedik bir sürpriz!"

"Diğerlerinin benim görünüşümü bir ikram olarak değerlendireceğinden emin değilim."

"Ben hiçbir zaman başkaları gibi düşünen biri olmadım," dedi neşeli bir sırıtişla. "Ejderhalarla ilgili olmayan hiçbir şeye karışmamaya çalışıyorum. Hayatımı daha az dramatik kılıyor. İnsanlar da beni okumam için yalnız bırakıyor. Ki buna bayılıyorum. Asla yeterince öğrenemezsiniz."

"Sanırım," dedim ve kapıyı kapattım. Burası son gelişimden daha dağınık görünüyordu. Açıkçası bu etkileyiciydi. "Ama şu anda ejderhalar üzerine araştırma yapıyor gibi görünmüyorsun. Aylarla falan mı ilgileniyorsun?"

Rian deRated. "Ah, hayır. Sadece Fısıldayan için bir iyilik yapıyorum. Gece gökyüzüne kafayı takmış durumda. Ve bahanelerinizi tükenmeden önce daha iyisini ancak bu kadar çok geri çevirebilirsiniz." Uzun tırnaklarıyla dişlerini kaşıdı. "Ama senin için ne yapabilirim, Michael? Sebepsiz yere gizlice girmeye karar verdiğinden şüpheliyim."

Sorular ve düşünceler kafamda endişe verici bir hızla dönüp duruyordu. Derin bir nefes aldım ve kendime Sirash ateş ederken benim konuşmamın bir nedeni olduğunu hatırlattım.

"Sonsuz Vals'in ikinci etkinliği olan avı duyup duymadığınızı merak ediyordum." Dedim ki. "Prens Adreann'ın elinde tutsak bir Dişsiz Wyvern var."

Rian'ın dudağı seğirdi ama hemen gelip geçti. "Duydum."

"Onu sahiplenecek misin? Son gördüğümde hâlâ yaşıyordu."

Rian dişlerini emdi ve çıkan ses iğrençti. İnsandan çok hayvandı. "Çoktan gönderildi. Gold Coast'a. Vargo'ya. Kraliçe'nin şehrine, benim ve kilisenin ulaşamayacağı birkaç yerden birine."

"Ne kadar trajik," dedim dikkatlice odaya doğru ilerlerken. Tek bir şey için burada olmam, şu anda araştırmakta olduğu şey hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatını boşa harcayacağım anlamına gelmiyordu. Ama el yazısı çok kötü olduğu için hiçbir şey anlayamadım. "Keşke her yere gidebilen birini tanısaydın."

"Ne istiyorsun, Michael?"

Masasına doğru ilerledim, Rian sandalyesinin arkasından bana bakarken masaya yaslandım, kendi elleri de sandalyenin arkasındaydı. "Bilgi."

"Başka bir şey olsaydı endişelenirdim," dedi. "Domet hakkında daha fazlası mı? Sana gereğinden fazla şey anlattığımı sanıyordum. Patron Victoria Tapınağı'nın başına gelenler utanç verici. Ne tesadüf, değil mi?"

"Oldukça. Ama hayır, buraya Domet hakkında bilgi almaya gelmedim. O ilişki şimdilik sona erdi."

"Domet bunu biliyor mu?"

"Farkında olduğunu sanıyorum." Bir duraklama. "Toothless Wyvern'ü geri almanıza yardım etme karşılığında ne tür bilgiler verirsiniz?"

"Balık mı tutuyorsun, Michael? Senden daha iyisini beklerdim." Masanın üzerindeki yanmayan piposuna uzandı, derin bir nefes çekti ve ardından bir duman çıkardı. Yüzümü yıkadı ve gözlerimi sulandırdı ama kabul etmeyi reddettim ve elimi masasına doğru kaydırırken öksürdüm. "Sana değerli bir şey verebilirim. Eğer artık bir paralı asker çırağı olmadığında Toothless Wyvern'ü geri almama yardım edeceğine söz verersen."

"Ve bu?"

Elini omzuma koydu. "Artık çırak olmadığın zaman geri gel. Şu anda benim için işe yaramazsın."

1'lerimi sıktım, gururumu bir kenara bıraktım ve "Yolsuzluk hakkında bilgiye ihtiyacım var" dedim.

Rian hareketin ortasında durdu. "Yozlaşma mı? Neden sende... Kimde?"

Ona baktım ve ellerimin titremediğini umdum.

"Derilerindeki izler nerede? Ve henüz köz kusmaya başladılar mı?"

"Boyunlarının dibinde ve evet, öyle."

Rian yavaşça koltuğuna oturdu. "O zaman artık çok geç. Bilgi ve güç için oynadığımız tüm bu oyunlardan ne kadar keyif alsam da, zamanları sınırlı olduğu için gerçeği bilmeyi hak ediyorsunuz." Rian piposundan bir nefes daha çekti. "En fazla bir haftaları var."

Sözleri kafamın içinde yankılandı. "Bir hafta mı? Bu..."

"Özür dilerim, Michael. Ama gerçek bu. Ölüm hakkında yalan söylemem."

"Sana neden güveneyim ki? Domet senin arkadaşın. Ve o adam konuşmayı öğrendiğinden beri doğruyu söylemedi."

Rian'ın gözleri loş fener ışığında kıpkırmızı görünüyordu. "Domet atlar. Yalan söylemez. Ama şüphelenmekte haklısın." Yakındaki bir kitap yığınının doğru eğildi, içinden küçük kırmızı bir günlük çıkardı ve yığını yere yuvarladı. Sonra bana uzattı. "Şuna bir göz at. Enfeksiyonun ilk elden anlatımlarını içeriyor."

Yaptım ve hemen Rian'ın doğruyu söylediğini öğrendim. Yozlaşmanın kaynağı bilinmiyordu. Bazıları Goldano'dan geldiğini iddia ediyordu ama onlar bunu şiddetle reddediyor, bunun Thebian propagandasından başka bir şey olmadığını söylüyorlardı. Birine bulaştığında, konakçısının organlarını Rames'e dönüşmeden önce yavaşça küle çeviriyordu. Birinin derisindeki işaretler ne kadar süre yaşadığını belirliyordu. Ama bir kez yüzü kapladı mı, bir gün içinde ölüyorlardı.

"Tedavisi var mı?"

"Bildiğimiz bir tane bile yok," dedi Rian yumuşak bir sesle. "Ve kilise büyüden bilime kadar her türlü potansiyel tedaviyi tüketti, ama her zaman hiçbir şey bulamadı. Üyelerimiz İres'in arındırıcı ve kutsal olduğunu düşünüyor, bu yüzden dünyada kurbanlarını içlerinde doğan Rames'e hapsederek öldüren bir hastalığın olması itibarımız için kötü." Daha fazla duman çıkardı. "Tahmin edebileceğiniz gibi."

"Yani onun için her şey çoktan bitti,"

diye mırıldandım. "Ne yazık ki."

"Teşekkür ederim, Rian." Kapıya doğru gittim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Cevap veremeden oradan ayrıldım, güneşin tenime vurmasını arzuluyordum. Dışarı çıktıktan sonra bir ara sokağa girdim ve duvarları tekmelerken çığlık attım. Büyükbabam ölecekti ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve annem ne kadar az zamanı kaldığını bilmiyordu. Ona nasıl söyleyecektim? Söyleyebilir miydim ki? Lanet olsun. Olivier zamanı

kısıtlıymış gibi konuşmuştu ama

O kadar da kısa değil. Neden daha açık konuşmadı? Bir gün rastgele cesedini bulmamızı falan mı istiyordu? Yoksa kendini tanımıyor muydu?

Yakındaki bir zil çaldı ve düşüncelerimi böldü. Eğer koşmazsam Joey'nin ameliyatını tamamen kaıracaktım. Olivier'le ne yapacağıma sonra karar verirdim. Bu yüzden kendimi tokatladım ve sevdiğim insanları korumak için neden her zaman gszmişm gibi hissettiğimi merak ederek neşeli yoluma devam ettim.

AMARANTH TARLALARI

Beni hastanelere götüren hep o kokuydu. Çok sahte, çok keskin, tatlı ve bunaltıcı. İçeri girdiğimde neredeyse öğürüyordum ve Hollow'da alışkın olduğum 1sh bağırsaklarının her zaman var olan kokusunu özlememe neden oluyordu. Ama bir arkadaşşıma destek olmak için Hawthorn Tıp Fakültesi'nde ydım ve idare etmek zorundaydım.

Resepsiyon görevlisi beni Joey Ryder'ın diğ er hasta odalarından uzak bir alanda bulunan muayenehanesine yönlendirdi. Hastanenin ortasında, insanların içeri yi görmesini sağlayan tavandan tabana cam duvarları olan küçük bir sahne vardı. Ameliyat alanının hemen üstünde insanların bekleyebileceği bir balkon bile vardı. Dawn camın arkasından Kai, anne babası Kayleigh, Lyon ve Karin'i izliyordu. Hepsi el ele tutuşmuşlardı.

Altlarında, beyaz cerrahi önlükler giymiş dört kişı ameliyatın ortasında ydı ve korkunç bir rahatlıkla birbirlerine aletleri uzatıyorlardı. Ameliyatın inceliklerinin hiçbirini göremiyordum. Joey yüzü dışında tamamen örtülü ydü.

Dawn'ın omzuna dokundum. "Nasıl gidiyor?"

Bir eli bardağın üzerinde, izlemeye devam etti. "Neredeyse bitti. Şimdiye kadar çok iyi."

"Ameliyat ne için?"

"Kötü bir kalbi var, o yüzden değiştiriyorlar."

"Onlar *ne*?" Rabberg şaşkınlığıyla sordum. "Bunu yapabiliyorlar mı?"

"Karmaşık bir durum. Benim anlayışımın ötesinde. Daha önce sadece bir kez başarıyla yapıldı ve bunu sadece bir cerrah yapabilir. Alexander Ryder baş cerrahı buraya getirebilmek için şimdiye kadar borçlu olduğu tüm iyilikleri istemek zorunda kaldı," dedi. "Ama tek seçenek bu. Bu işe yaramazsa birkaç ay içinde ölecek."

Sırtımı ameliyata vererek cama yaslandım. "Joey'nin durumunun bu kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum."

"Sessiz kaldılar."

Gözlerimi kapattım. "Çok duyarsız bir pislik oldum."

Dawn geldiğimden beri ilk kez bana bakarak, "O zaman Kai'nin yanında ol," dedi.

"Yapacağım. Peki kim bu süper yetenekli cerrah?" "Başbüyücü."

Ayağa fırladım ve iki elimi cama dayadım, sonra da "Hangisi?" diye sordum.

Dawn siyah cüppeli olanı işaret etti. Gözleri dışında her yeri kapalıydı ve iki yanındaki diğerlerine neredeyse tıpatıp benziyordu. Ama onu buradan görmek bile kalbimi hızlandırdı. Başka bir Ölümsüz. Bu düşüncüyü hiç dile getirmemiş olsam da, bir yanım hep Başbüyücü ile Domet'in aynı kişi olup olmadığını merak etmişti. Ama Domet'ten daha zayıftı ve kendini taşıma şekli farklıydı. Daha rahattı.

"Bir parçam onun bir efsane olduğunu düşünüyordu," dedim zar zar fısıldayarak.

"Daha önce bir kez karşılaşmıştık," dedi. "Hastanede çok kaldığım zamanlardı. Bacaklarımı yeniden kullanabilmem için bana yardım etmeye çalıştı. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Bu şekilde yürümek istersem Metal İmalatlarımın kendimi destekleyecek kadar güçlü olacağını söyleyen oydu."

"Seni bir Unutulmuş olman konusunda uyardı mı?"

"Sadece bir kez. O yolu seçersem hayatımı boşa harcamamamı söyledi."

"Her zaman çok geç olmadan durabilirsin. Şimdi olduğu gibi. Neden ayakta duruyorsun? Neden bir sandalyeye ya da Roor'a oturmuyorsun?"

Dawn bana bakmadı. "Anlamıyorsun." "Neyi anlamıyorum?"

"Durumumu öğrendiklerinde beni asla bir sakattan başka bir şey olarak görmeyecek olan insanlardan aldığım bakışlar." Bir duraklama. "Seni gördüklerinde babanın yaptıklarının ötesini göremeyenler gibi düşün. Bu acımasız bir şey."

"Kai bir keresinde bana açıklamaya çalışmıştı. Bir şekilde anladım."

"Tek istediğim özgürlük. Kim olduğuma, kim olacağıma ve dünyanın beni nasıl gördüğüne karar vermek."

Nefes verdi ve bana kız kardeşimi hatırlattı. Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. "Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ve bunu takdir ediyorum. Ama kaderim benim seçimim."

Başımı cama yaslamak için arkama yaslandım. "Eğer beni unutursan, sana vurmayacağıma söz veriyorum."

Dawn gülümsedi, sonra doğruldu. "Başbüyücü gidiyor. Ameliyat neredeyse bitmiş olmalı."

"Her şey için kalmıyor mu?"

"Hayır," dedi. "Sadece kendisine ihtiyaç duyulduğunu düşündüğü sürece." Tereddüt ettim.

Bana baktı. "Onunla tanışmak ister misin?" "Beni tanıştıracak mısın?"

"Değil... Yani... Evet, yapabilirim. Benimle gel, çabuk olacağız."

Dawn'ı takip ederek merdivenlerden indim ve ameliyathanenin yanındaki küçük bir odaya girdim. Koyu tenli bir adam buharlı su dolu küçük bir leğenin önüne oturmuş, tırnaklarının altında kan kalmadığından emin olmak için ellerini yavaşça yıkıyordu. Etrafında sanki dışarıdaymışız gibi sürekli bir esinti dolaşıyordu ve derisinin açıkta kalan her yeri mürekkeple kaplanmış gibiydi. Gözleri dışında yüzü hâlâ bez bir maskeyle örtülüydü. Mavimsi bir gri.

Dawn "Başbüyücü" diyene kadar bizi fark etmedi. Ben sabırlı Seven-White- Lilac, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Başbüyücü yaptığı işi bıraktı, sağ kolunu yukarı çekti ve orada dövmesi olan kelimelere baktı. Uzaktan bakıldığında bir çizelgeye benziyordu ama sözcüklerin hiçbirini seçemiyordum.

"Seven-White-Lilac... Kemik. Ameliyat. Çocuk. Bu kategoride çok az kişi var. Ölüyor musun?"

"Hayır. Fabrikasyonları kemiklerimi güçlendirmek için kullanıyorum, böylece yürüyebiliyorum."

"Ah," dedi ve başka bir şey söylemedi.

"Seni yakın arkadaşım Michael Kingman ile tanıştırmak istiyorum," dedi Dawn ve beni öne doğru itti.

Başbüyücü maskesini indirerek sakalının gölgesini ve ince dudaklarını ortaya çıkardı. Bir asırdan fazla yaşamış biri için benden daha yaşlı görünmüyordu. "Ölüyor musun?"

"Hayır, sadece seninle konuşmak istedim. Günlüklerinizin çoğunu okudum." "Ölümsüz olmak mı istiyorsun?"

İlk başta cevap vermedim, Şafak'ın önünde ne kadarını söyleyeceğimi merak ediyordum. Ona güveniyordum ama bu yükü ona yüklemek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ama sonuçta, hayatımın bir parçası olmak istemeseydi -tam anlamıyla- burada olmazdı diye düşündüm. Kingman Keep'te ya da kralla olanlardan sonra olmazdı.

"Hayır, bir tanesini nasıl öldüreceğimi bilmek istiyorum."

Dawn sessizdi ama bana baktığını hissedebiliyordum.

Başbüyücü sanki söylediklerim rutin bir şeymiş gibi boynuna masaj yaptı. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Bir başkası."

"İki tür ölümsüzlük vardır. Gerçek ve Canavar. Canavar Ölümsüzler yaşla, hastalıkla ya da zamanla ölmezler ama diğer ölümlüler gibi öldürülebilirler. Silahlar en çok onlar üzerinde işe yarar. Kafalarına nişan alın."

"Peki ya gerçek ölümsüzlüğe sahip olanlar için?" Omuz silkme.

"Hatırlamıyorum."

"Yalancı."

Parmaklarını teker teker kırarken gözleri keskinleşti. "Ben bir Unutulmuş'um. Bilmediğim çok şey var-"

Kendi sözlerini tekrarlardım. " 'Belki de o kadar uzun yaşadım ki ölümden korkmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Belki de kefaretim Ölümsüzleri öldürmenin bir yolunu bulmak olmalı. Elbette ben bu duruma geldiysem, başkaları da gelmiştir ve insanların sonsuza kadar yaşamaması gerekir. Hayatımızı dolu dolu yaşarız ve sonra da hayatta kaldığımız kısa süre içinde unutulmaz bir şey yapmış olmayı umarak ölürüz. "

"Araştırmanı yapmışsın," dedi. "Bu iyi bir şey. Seni çıraklarımın çoğundan daha hazırlıklı yapıyor. Taç giyme töreninden önce beni tekrar bul ve konuşalım. Şu anda dinlenmekten başka bir şeye odaklanamayacak kadar

yorgunum."

"Beni unutmayacağını nereden bileyim?"

Başbüyücü ayağa kalktı ve esnedi. Elleri cebinde bana doğru yürüdü.

"Adın neydi senin?"

"Michael Kingman."

"Mi-chael. Kral-adam," diye tekrarladı. "Tekrar karşılaştığımızda bana şunu sor..." Arkasını döndü ve sağ bileğindeki çizelgeyi tekrar kontrol etti. "...amaranths."

"Seni nerede bulacağım?"

El sallayarak uzaklaştı ve "Geçmişin görülebildiği her yerde olacağım" dedi.

Sadece biz kaldığımızda Dawn, "Açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Bu bir acil durum planı."

"Ölümsüzler hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun? Babana komplo kuran kişi de onlardan biri mi?"

"Hayır."

"O zaman kim?" diye sordu.

"Bunun bilmek istemeyeceğiniz bir sır olduğunu söylediğimde bana güvenin."

Dawn durakladı, babama komplo kuran adamdan daha kötü kim olabilir diye düşünmeye çalışıyordu. Tek bir seçenek vardı ve gözleri büyüdüğünde kimi kastettiğimi anladığını gördüm. Yavaşça, "Onlar güncel bir tehdit mi?" dedi.

Başımı salladım. "Ben buralarda olduğum sürece hayır." "Yardıma ihtiyacın olursa bana gelir misin?"

"Elbette. Ama geri dönmeliyiz. Kai'yi kontrol edelim."

İtiraz etmedi ve Kai'nin tek başına cama yaslanmış, gözleri kapalı olduğu balkona doğru yürüdük. Ailesinin renklerini giymişti ama onu daha önce gördüğüm her şeyden çok daha az resmi giyinmişti. Biz yaklaşırken, "Ameliyat başarılı geçti. Doktorlar iyileşmesi konusunda iyi hissediyorlar. O da çoktan uyandı. Yorgun ve halsiz ama uyanık."

"Şimdiden mi?" Dawn sordu.

"Ya da en azından öyleydi. Şimdiye kadar uykuya geri dönmüş olabilir." "Bu oldukça... hızlı bir iyileşme, değil mi?" Ben sorguladım.

"Hepimiz şaşırdık. Babam hariç. Joey'nin hepimizden daha güçlü olduğunu bildiğini iddia ediyor. Ama Başbüyücü'nün ne düşüneceğini ve

nasıl bir kurtarma planı önereceğini görecekiz. Uzman olan o."

Joey'nin bu kadar çabuk iyileşmesi bana hiç mantıklı gelmiyordu. Onun ameliyatından daha uzun süre beni rahatsız eden enfeksiyonlar geçirmişt看. Ama iyi bir şeyi sorgulamak bana düşmezdi, bu yüzden dilimi tuttum.

"Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim," dedi Kai ikimize de sarılırken. "Ama benim ailemle birlikte olmam gerekiyor. İkiniz de yarın Lyon ve Kayleigh'nin partisine gidecek misiniz?"

Başımızı salladık.

"Güzel, güzel. O zaman görüşürüz. İkinize de tekrar teşekkür ederim. Çok minnettarım."

"Ee," dedim Kai'nin aceleyle uzaklaşmasını izlerken, "günün geri kalanı için bir planın var mı?"

Dawn'ın bir eli kalçasındaydı. "Resim yapacağım. Muhtemelen Kral'ın Bahçesi'nde. Son zamanlarda gölün yakınında ebedileştirmek istediğim bazı güzel kış yaseminleri açtı. Babamın peşimden gönderdiği uşağın onların yanında kontrolsüzce hapşırması daha da iyi."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Başını salladı ve sonra gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Ona doğru uzandım. "Dawn, sorun ne-"

"Ben 1ne'yim," diye tersledi onları silerken. "Özür dilerim. Sanırım Joey'nin ameliyatı konusunda düşündüğümde biraz daha duygusalım. Beni görmezden gelin."

Neden aniden ağlamaya başladığı konusunda baskı yapıp yapmamam gerektiği konusunda tereddüt ettim ama yapmamaya karar verdim. Kai ve Dawn yakındı. Bütün gün onun için cesur bir yüz takındıktan sonra küçük bir patlama yaşaması çok da endişe verici değildi.

Gülümsemesini takındıktan sonra önceki konuşmamıza devam etti. "Peki ya sen?"

"Emin değilim."

"Arkadaşlarının yanına git. Kai ve benden başka arkadaşların da olmalı." "Bu biraz karışık."

"Şimdiye kadar öğrenmiş olman gereken bir şey varsa, Michael," dedi sırtımı sıvazlarken, "o da arkadaşlarla yaşanan her sorunun bir özürle çözülebileceğidir."

"Ya işe yaramazsa?"

Dawn yüzünü bana dönebilmek için geriye doğru yürürken, "O zaman belki de başlangıçta gerçekten arkadaşın değillerdi," dedi.

O haklıydı. Her zaman haklıydı. Bu huyundan nefret ederdim. Ama telafi etmem gereken o kadar çok insan vardı ki, eğer başlamazsam hiçbirine ulaşamayacaktım. Ve başlamak için Omari'den daha iyi bir insan olamazdı, onu manipüle etmiş ve ihtiyacı olduğu anda terk etmiştim.

Beni affedebilecek miydi? Öyle umuyordum. Bazen gerçekten hayal görüyordum.

ÖLÜLER İÇİN BİR AĞIT

Üniversiteyi görmeden önce müziği duyabiliyordum.

Bininci kez çalınan bir başyapıtın ağır ağır tınlayan melodisine, ay ışığında işkenceci olabilecek bir şarkıcı eşlik ediyordu. Yine de şarkıya kendi tarzlarını katmışlar ve onu dinlemesi güzel bir hale getirmişlerdi. Nedense bana şarkıcı Red'i hatırlattı.

Müzik Koleji, Öğrenci Mahallesi'nin bir köşesinde, halkın göremeyeceği bir yerdeydi. Ben de dahil olmak üzere yerel halkın çoğu katılımcılardan mümkün olduğunca uzak durma eğilimindeydi. Tek konuşmak istedikleri şey şefin parçayı falan filan dilinde bestelemeye karar vermesiyken onlarla anlamlı bir sohbet yapmak zordu. Hiçbir şey hakkında konuşup dururlardı.

Duvarların dışında isyancılar, kendilerini öldüren krallar ve kellemi almaya gelen suikastçılar varken müzik benim için en önemsiz şeydi. Ama kolejliler başka hiçbir şeyi umursamazdı. Anlaşabildiğim tek kişi Jean olmuştu. Muhtemelen sınıf arkadaşlarının çoğunun aksine, bir aile üyesinin yüklü bir bağışta bulunması yerine oraya gelmek için çalışmak zorunda kaldığı içindi. Kimse sevmezdi

Kabul etmek istemezdim ama burası soyluların reddedilen çocuklarının gittiği yer olarak bilinirdi. Ve onların piçleri. Bir sürü piç burayı evleri yaptı.

Müzik Koleji'ni uzaktan birçok kez görmüş ve duymuş olmama rağmen, duvarlarının içinde sadece bir kez bulunmuştum: uzun zaman önce, daha aptal ve daha dikkatsiz olduğum ve ünlü bir müzisyenin türünün tek örneği olan bir bestesini çalmaya çalıştığım zaman. Tüm girişim tam bir başarısızlıktı - o gece kaçıp kurtulduğum tek şey hayatımdı - ama Omari ve ben bu devasa başarısızlığımız üzerine birbirimize bağlanmıştık. Bu, hâlâ değer verdiğim bir dostluğun başlangıç noktası olmuştu.

Yaşanan onca şeyden sonra onu, Arjay'i ve Jean'i tekrar hayatımda görmek istiyordum. Aile aileye bakardı ve ben onlara büyükbabamdan daha yakındım. Omari yaptığım şey için beni affetmek zorunda değildi ama affedeceğini umuyordum.

Bahçede, uzun dikdörtgen binanın hemen dışında, küçük gruplar halinde enstrüman çalan pek çok öğrenci vardı. Jean muhtemelen diğer Rautistlerle birlikteydi. Son etkileşimimiz ne kadar kötü gitmiş olursa olsun, Omari'ye ulaşmanın başka bir yolu yoktu. Eski evlerini terk etmişlerdi ve risklere rağmen hep birlikte Müzik Koleji'nde yaşadıklarından şüpheleniyordum. Jean sevdiği insanları gözünün önünden ayıracak biri değildi, özellikle de Son Şövalye ve Omari'nin tutsaklığıyla yaşadıkları onca şeyden sonra.

Yoldan geçenleri yaşam kutlamalarına katılmaya ikna etmeye çalışan müzisyenlerden kaçmak için elimden geleni yaptım. Sadece beni taciz etmekle kalmıyor, Serena'nın taç giyme töreninden iki gün önce şarkıcı Red'in vereceği başka bir konser için hazırlık yapan işçileri de rahatsız ediyorlardı. Bu, üniversitenin on blokluk yarıçapında olmayan hiç kimsenin umursamadığı minyatür bir iç savaşı. Sonunda, Fat Sun'ın "The Angels of Naverre" yorumunu washboard ve mızıka ile duyarsam hayatımın değişeceğini iddia eden bir müzisyeni neredeyse yumrukladıktan sonra koleje girdim ve resepsiyondaki görevliye yaklaştım.

Kısa kesilmiş saçlarıyla yaşlı bir müzisyen olan görevli, ben elimi masaya vurup boğazımı temizleyene kadar beni fark etmedi. Yüksek sesle.

"Dikkatli ol, dostum," dedi görevli. "Burada hassas bir ameliyat yapıyorum."

Hayır, bir enstrümanın tellerini karıştırıyordu. Bu müzisyenlerin nesi vardı? Sanki ejderhaların gökyüzünde hüküm sürdüğü başka bir dünyada yaşıyorlardı.

ve yaramaz canavarlar hamamlarda gizleniyordu.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldıktan sonra, "Jean Lorenzo'yu arıyorum," dedim. "Beni kaldığı yere yönlendirebilir misiniz?"

Görevli öyle bir ses çıkardı ki şehrin başka bir yerinde olsa dayak verdi. Enstrümanını aramızdaki masaya bırakması için geçen uzunca bir sürenin ardından, bacaklarını sandalyenin etrafında çevirerek bana doğru döndü ve önündeki büyük kitabı açtı. Aynı satıra karalanmış, haklarında bilgiler içeren bir isim listesi idi.

"Arkadaşının adı neydi, dostum?" "Jean Lorenzo."

Çenesini bana doğrultarak ve yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle, "Onu tanıyorum! Çok güzel bir kadın. Rute'unu tutuş şekli bir erkeğin... biliyor musun?"

"Umurumda değil."

"Bana sarılmasını istediğimi söylüyorum-" "Sadece nerede yaşadığını söyle."

Görevli başını salladı. "Sadece sohbet etmeye çalışıyorum, dostum." Kitabının birkaç sayfasını karıştırmak için durakladı. "Jean, binanın Nefesli Kanadı'nda üçüncü katta yaşıyor. Oda 1fty-three. Ona birlikte akşam yemeği yemek isteyip istemediğini sorabilir misin-"

Cezasını tamamlayamadan oradan ayrıldım. Neyse ki tüm bina iyi organize edilmişti ve her yerde insanları Rüzgâr Kanadı'na, İşkence odalarına, Rüzgâr Kanadı'na ya da bu ucube yerin mahkûmlarına sunduğu diğer şeylere yönlendiren tabelalar vardı.

Jean'i tekrar gördüğümde dilimi tutmayı unutmamalıydım. Onun yaşadığı ve gelişmeyi umduğu yere hakaret etmek hata olurdu. Bu, birinin Kingman ailesini yüzüne karşı aşağılamasına eşdeğer olurdu.

Koridorlarda daha fazla müzisyenden kaçınmak zorunda kalmama rağmen, Woodwind Wing'deki 1fty-üç numaralı odayı kolayca buldum. Kapıda sadece *Jean Lorenzo, Flüt, altıncı derece* yazan bir tabela vardı. Kapıyı çalmadan önce parmağında babamın yüzüğüyle oynadım.

Kapının arkasında iki ses mırıldandı, sonra bir gürültü koptu ve kapı açıldı. Omari'nin ince siyah saçlı kız arkadaşı Jean beni orada gördü. O görmedi.

Hemen bir şey söylemedi ve söyleyecekmiş gibi de görünmüyordu. "Jean," dedim. "Merhaba."

"Ne istiyorsun Michael?" diye sordu. Kolu kapının pervazındaydı ve odaya girmemi engelliyordu.

"Sirash'ı görmek istiyorum."

"Oh, beni şaşırttınız. Sadece iki ay oldu. Bizi unuttuğunu sanıyordum. Çocukların sizin için düşmanlarınızı öldürmesine izin vermekle çok mu meşguldünüz?"

İçgüdüsel olarak geri çekildim. Arjay'ın sırf benim hayatımı kurtarmak için birini öldürmesini asla istemeyeceğimi söylemek. Ama yapmadım. Ailemin ve arkadaşlarımin beni nadiren gördüğü bir şeyi yaptım. Özür diledim. Hem de bolca.

Jean, hakkını yemeyelim, yüzünde hiç duygu belirtisi yoktu. Sözlerimi bitirdiğimde, "Madem bu kadar üzgünsün, neden Sirash'ı görür görmez ona söylemedin? Çünkü o öğrendi. Hepimiz öğrendik."

"Çünkü bencildim ve Hollow Kalesi'ne girmek için onun yardımına ihtiyacım vardı." "Ve hala ona -herhangi birimize- arkadaş deme hakkına sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jean alay etti.

"Bizler bir insanı ham olmasına rağmen severiz, ham olmadığı için değil."

Jean bana bağırarak için ağzını açtığı anda, odanın içinden Omari, "Bırak girsin Jean," dedi.

İstemediği belli olmasına rağmen Jean Omari'yi dinledi ve beni içeri aldı. Oda küçük ve sıkıştı, odanın bir köşesinde bir kişinin yatabileceği büyüklükte bir yatak vardı. Arjay başka bir köşede hamaktaydı. Bana bakmadı. Duvarlara yığılmış giysilerin yanında bir masa, bir gardırop ve bir sandalye vardı. Odanın ortasındaki halının rengi değişmiş, orijinal beyazı çamurlu bir ten rengine dönüşmüştü.

Omari yatağın kenarına oturdu. Onu son gördüğümde daha iyi görünüyordu. Yanıkları ve kesikleri iyileşmiş, geride sadece yara izleri kalmıştı. Yüzünün yarısı hala gözle görülür şekilde kırıksık ve renksizdi ve hayatının geri kalanında da böyle olacağından şüpheleniyordum. Ama bu durum, altın rengine çalan yeşil gözlerini çok daha belirgin hale getiriyordu. Ayrıca ucunda gümüş bir fener olan bir kolye takıyordu. İnanılmaz derecede tanıdık geliyordu ama nereden geldiğini hatırlayamıyordum. Jean onun yanına oturdu ve üçü de benim konuşmamı bekledi.

"Özür dilerim," dedim. "Omari, seni Kingman Keep'te terk ettiğim için özür dilerim. Çok geç olmadan Jean ve Arjay'i kontrol etmediğim için. Arjay'in birini öldürmesine izin verdiğim için. Olanları sana daha önce anlatmadığım için. Her şey için. Berbat bir arkadaşım. Çok özür dilerim."

"Buna değdi mi?" Omari sordu. "Geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydin, Kingman Keep'e girmek için bana yine yalan söyler miydin?"

Hollow Kalesi'ne girmemek Isaac'in kendini öldürmesini engelleyebilirdi ama o zaman Angelo Shade kendini bana göstermeyebilirdi. Ortaya çıktığı için onu durdurma fırsatımız oldu. Buna değer miydi? Bunu bilmek zordu ama karşı koymadan ne kadar zarar verebileceğini hayal edebiliyordum. Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

"Ben... Ben bilmiyorum."

Ve bu gerçektir, dava açmam için satın alındı ve ödendi.

Omari bana baktı. "Arjay için seni sorumlu tutmuyorum. Onu sen kurtardın. Benim sorunum yalan söylemen Michael. Benim ailem olman gerekiyordu ama sen beni bir yabancıymışım gibi manipüle ettin."

"Omari, ben-"

Ayağa kalkarken "Yeter," dedi.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kulaklarım duyuyordu. Bu çok tanıdıktı. Bir an için dövme eliindeki Reş eriyip gitmiş, altındaki sarımsı kemiği ortaya çıkarmış gibiydi. Ama standart bir göz kırpmasının ardından geri döndü ve Omari'yi kaybetmenin paniğinin bana hayal kurdurup kurdurmadığını merak etmeme neden oldu. Sadece tarihin tekrür etmemesini umabilirdim. Omari'yle olmaz. Lütfen, Omari'yle olmaz. Her şeyi yaparım.

"Bir daha buraya gelme ve gerçek adımı ağzına alma," dedi Omari, sesi şimşek gibi çakıyordu. "Şu andan itibaren aramızdaki her şey tersinden olacak. Ne kadar farklı olmasını dersen dile. Ve Azrail'in nefesi kesilene kadar da öyle kalacak. Anladın mı?"

Sirash beni dışarı çıkardı ve kapıyı arkamdan çarptı. Çoktan gözlerimden akan yaşları siliyordum.

Jamal öldükten sonra Trey beni reddettiğinde, bu beni neredeyse mahvediyordu. Ve şimdi Sirash da aynısını yapıyordu. Ben bir canavardım. Dark'tan daha kötüydim. Kilisenin önünde ölmeyi hak etmişim... Her şeye rağmen Kral Isaac'e katılmalıydım...

Hayır, hayır. Bunun üzerinde duramazdım. Hâlâ yapacak çok şey vardı.
Sirash, Arjay ve Jean'i kendi kararlarım yüzünden kaybetmiştim.

Hâlâ bana ihtiyacı olan insanlar vardı ve onları tekrar hayal kırıklığına uğratamazdım. Daha iyi olmak zorundaydım.

YANIK İNANÇ

Kingman ailesi, Hollow'un sıradan vatandaşları için her zaman bir muamma olmuştur. Toplumda garip bir alanda var olurlar. Kraliyet ailesi kadar nüfuz sahibidirler ancak Hollow'un en önde gelen kalelerinden birinde yaşamalarına rağmen Doğu Yakası'ndan geliyormuş gibi davranırlar. Adadaki tek kale olmasının bir sebebi var. Hollow, kalıcı ifadelerin ve ebedi anıtların şehridir. Yine de, Michael Kingman'ın -kral katili, Ejderha Katili, her neyse o- eylemleri ışığında Kingman ailesini yeniden inceleme ve geri dönmelerini isteyip istemediğimizi ya da onların zorla bakımı olmadan daha iyi olup olmadığını sorma fırsatımız var.

Birçok arşivci Kingman ailesinin daha ünlü üyelerini -Fatih, Asil ve Anne- incelemek istese de ben daha az bilinen iki üyeyi incelemek istiyorum. Yerli ve Yürüyüp Giden Kingman.

Yerli, unvanını ve efsanevi ailesi arasındaki yerini belki de en saçma nedenden dolayı kazandı: hiçbir şey yapmadı. Yerli, İsimsiz'in dört çocuğundan biriydi ve kardeşleri Kumarbaz, Kaşif ve Denizci olmaya devam ederken o Hollow'da kaldı, evlendi ve iki çocuk sahibi oldu. O olmasaydı Kingman ailesi sona erecekti. Kardeşlerinin her birinin soyu, beklenenden çok önce, sonunda tükendi. Bu ilginç.

Kingman ailesinin eylemlerini ve kahramanlıklarını ne kadar övsek de, eğer Domestic evde oturmak yerine hayatıyla ilgili daha fazla şey yapmayı seçseydi, onların yok olacağını düşünmek çok zor.

Yürüyüp Giden Kingman farklı bir vakadır. Kardeşlerinin aksine, Kan Soyları Savaşı sırasında desteklemek için bir Kraliyet seçmeyi reddetti. Bunun yerine, basitçe... gitti. Bu Kingman tarihinde duyulmamış bir şey. Hollow'un çatışmalarından asla kaçmazlar, öyle ki Barışçıl Kingman bile

Annem başımı geriye çekti ve gözlerimin içine bakarak onları okuduğum şeyden uzaklaştırdı. "Senin için bir işim var, Michael."

"Bana hep daha çok okumam gerektiğini söyledin. Ve bir kez okuduğumda, bırakmamı mı istiyorsun?"

El yazısıyla yazılmış günlüğü elimden aldı. "Bu konuda çok bilgilisin. Hem bunu nereden buldun? Yeni gibi görünüyor."

"Çaldım," dedim gülümseyerek. "İçinde ben de varım. Arşivcilerin hakkımda ne yayınladıklarını bilmem doğru olur."

Günlüğü aramıza bıraktı. Büyük salonda başka kimse yoktu, herkes meşguldü ve Sirash'ı gördükten sonra rahatlamak istemiştım. Kafamı daha iyi bir yere yerleştirmeye çalıştım. Annemin yüz ifadesinden, bu ayak işinin hoşuma gideceğinden şüpheliydim. Ona da söyledim.

"Patron Victoria Tapınağı'na gitmeni istiyorum."

Kendimi toparlamak için bir an durdum ve daha fazla açıklama istedim. "Büyükbaban-"

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Michael," dedi sertçe. "Eğer son on yıldır ortalıkta olmadığım için beni suçlamıyorsan, o zaman büyükbabanı affedebilirsin. Biz bir aileyiz ve ona karşı aptalca bir kin beslemeyeceksin. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel." Yanıma oturdu. "Şimdi, Patron Victoria Tapınağı'na gitmeni istiyorum. Orada güvенеbileceğim birine ihtiyacım var."

"Neden? Neler oluyor?"

"Yüce Asil Domet'e sembolik bir jest olarak Adreann tapınağı yeniden inşa ediyor. Bugün temel atıyorlar ve Prens de katılıyor. Büyükbaban mültecilerin kalmasına izin vermesi ve hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları temel malzemeleri vermesi için ona yalvarmaya gitti."

"Bu adam aptal mı?"

"Michael! Dilini kullan."

"Üzgünüm anne."

"Büyükbaban aptal değil, sadece... son derece onurlu biri. Aile'de işler farklı yürür... Savaşan Devletler'de. Orada Fabrikatörlerimiz yoktu, bu yüzden soylular asla manipülasyona ya da yalan söylemeye meyilli değildi. Her çatışma dürüstlikle ele alınırdı. Bu ona doğduğundan beri öğretileni yapıyor."

"Bir iç savaşta savaşmanın bu düşüncüyü düzelterek düşünürdünüz."

Annem bir parmağını masaya vurdu. "Yakında öleceğini bilmek işleri değiştiriyor. Kendi şartlarınla gitmek istiyorsun."

Sadece saf büyükbabamla uğraşmak zorunda kalmadım, aynı zamanda o da kendi hayatını inkâr ediyordu. Harikaydı. "Aptalca bir şey yapmadan önce onu yakalayıp geri getirmemi ister misin?"

"Evet. Lyon'a soracaktım ama o... Ryder ailesine karşı yükümlülükleri nedeniyle rahatsız ve anladığım kadarıyla Gwen şu anda Adreann'la iletişim kurması gereken son kişi."

"Muhtemelen Yozlaşmış Prens'in benden daha çok nefret ettiği tek kişi o." "Yozlaşmış Prens mi? Senin bu gereksiz unvanlarla derdin ne? Hepsi önemsiz insanlara daha fazla yetki vermektir. Eğer onu aşağılamak istiyorsanız, ona Adreann deyin."

"Sen öyle diyorsan, anne. Şimdiye kadar onunla kendi yöntemimle oldukça iyi başa çıktım." Kollarımı gerdim ve sonra bacaklarımı salladım. "Akşam yemeğinden önce onu geri getireceğim. Domet'in orada olup olmayacağını biliyor musun?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama küstahlaşma, Michael. Unutma, şehirde müttefikler edinmeye çalışıyoruz, bizden nefret etmeleri için onlara daha fazla sebep vermeye değil."

El sallayarak veda ettim. "Arkadaş edinmek benim en iyi yaptığım şey." Annem güldü ve benimle aynı fikirde olmadığı belliydi.

Patron Victoria Tapınağı'na dönmek konusunda tedirgin hissediyordum, çünkü buraya son gelişimde... şey, intikam almak için burayı yakıp kül etmiştim. Bir zamanlar gri bir çölde yemyeşil bir vahaydı. Şimdi tanınmaz haldeydi. Bölgedeki tüm bitki örtüsü yok olmuş, tüm ahşap kül olmuş ve mermer patika yıldızsız bir geceden daha siyah bir şekilde kavrulmuştu. Havuzun üstü bile artık bir balık bağırsağından daha kaygan ve kalın yeşil bir yosunla kaplanmıştı. Tapınağın kendisi kendi üzerine çökmüştü, bir zamanlar nerede durduğunun tek göstergesi karla kaplı birkaç ahşap keresteydi.

Heykelden hiçbir yerde iz yoktu ve belki de bunun için biraz da olsa minnettardım. Onu görmek canımı yakabilirdi. Yaptığım şey affedilemezdi... ama yapılmıştı. Geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı yoktu. Bırakalım sonuçlar beni nasıl etkiliyorsa öyle etkilesin.

Koruyucu Victoria Tapınağı'nda bir düzine kadar işçi, 1re'nin yol açtığı hasarı incelemek için etrafta dolanıyordu. Girişin yakınında ileri geri volta atan birkaç muhafız vardı, yanlış yerde gezinenleri ya da bir Kraliyet mensubuyla görüşmek isteyen soyluları korkutmak ve kovmak için oradaydılar.

Büyükbabam ortalıkta görünmüyordu ve bu beni Yozlaşmış Prens'le yüzleşmekten daha çok endişelendiriyordu. Umarım çok geç kalmamışımdır. Bu yüzden mantıklı olan tek şeyi yaptım.

"Adreann!" Açıklığa doğru yürürken bağırdım. Girişteki muhafızların omzuna hafifçe vurdum ve gözle görülür bir şaşkınlıkla karşılaştım. "Beni özledin mi?"

Yozlaşmış Prens köprüünün ortasından bana yan gözle baktı. Yok edilmemiş olan tek şey oydu. Yanında iki Kuzgun vardı. Dört tüylü olan Michelle Cityborn ve iki tüy takan kadın Karin Ryder. Tipik Kuzgun kıyafetlerini giymişlerdi: plaka zırh, göz korkutucu duruşlar ve sırtlarına bağlanmış tercih ettikleri silahlar. Karin için bir mızrak, Michelle için bir kalkan kulesi ve kısa bir kılıç.

Adreann her zamanki gibi canavar gibiydi. Etrafındaki herkesten ağır basan ve onları gölgede bırakan bir adamdı. Sağ yanağındaki hilal şeklindeki kabarık yara izi dışında neredeyse kusursuzdu; bu yara izi, benim varsayılan ölümümünden önce ona verdiğim bir veda hediyesiydi. Bunu gördüğüme sevinmiştim.

"Michael," dedi, beni gördüğünde olacağını düşündüğümünden çok daha

sessiz ve sakindi. "Sahte bir hoş geldin mi demeliyim, yoksa şu kısma geçebilir miyiz?

Birbirimizi hor gördüğümüzü açıkça gösterelim mi?"

Köprünün önünde, kolumun erişemeyeceği bir mesafede durdum. "Yaşadığımız onca şeyden sonra birbirimize karşı dürüst olabileceğimizi düşünüyorum. Yanak nasıl?"

"Acı verici," dedi. "Ama bunu takdir ediyorum. Odaklanmamı sağlıyor."

Damgam zonkluyordu. Bu en son ne zaman olmuştu? "Anlayabiliyorum."

"Sanırım yapabilirsin," dedi boynunu kırarken. "Neden buradasın Michael? Kafanı bir kurtçuk gibi ezmem için bana bir sebep mi vermeye çalışıyorsun?"

"Bir paralı askeri tehdit edecek kadar cesursun. Başka bir savaş mı istiyorsun? Kazanma şansınızın olmadığı bir savaş mı? Yoksa isyan senin için yeterli değil mi?"

"Ne cüretle-" diye homurdandı Michelle, kılıcını çekmek üzereydi.

Yozlaşmış Prens onun bileğini kavradı ve Kuzgun'unun önüne geçti. "Doğru koşullar altında herkes öldürülebilir, Michael. Sen. Beni de. Kız kardeşim. Kuzgunlarım. Ölüm ayrımcılık yapmaz. Beni alt etmiş olabilirsin ama sen de ölümlüsün ve öleceksin. Ve öldüğünde, ben orada gülümsüyor, gülüyor ve manzaranın tadını çıkarıyor olacağım."

Nedense göğsüm daraldı ve tek mırıldanabildiğim "Göreceğiz" oldu.

"Göreceğiz." Köprünün korkuluklarına yaslanmaya geri döndü. "Atla Seni buraya her ne getirdiyse. Yapmam gereken işler var ve mümkün olduğunca çabuk gözümün önünden kaybolmanı istiyorum."

"Yaşlı bir adamı arıyorum. Yakın zamanda Hollow'a gelen mültecilerden biri. Bana bu yöne doğru gittiği söylendi."

"Neden yaşlı bir adamla ilgileniyorsun?"

"O mültecilerin lideri. Yüce Asil MaRem Braven, Orbis Şirketi'ni onları araştırmakla görevlendirdi. Ben de işimi yapıyorum," dedim. Biraz seçici de olsa gerçek buydu.

"Olay çıkarmadan geldi ve gitti. Hiç kimsenin iyilik için yalvarmasını dinlemeye niyetim yoktu. Sanki ben onun rahatça yaklaşabileceği biriymişim gibi." Yozlaşmış Prens dişlerini emdi. "İğrençti."

"Bu senin yapacağın bir şey değil. Seni rahatsız eden insanları öldürmeyi ne zaman bıraktın?"

"Bunun ne kadar çocukça olduğunu fark ettiğimde," dedi ve omurgamdan bir ürperti geçti. "Önemi olmayan ve bana zarar veremeyecek olanları neden öldüreyim ki? Eninde sonunda hepsi benim tebaam olacak ve bana hizmet etmelerine ihtiyacım var. Ekmeğimi pişirsinler, giysilerimi boyasınlar ve anlamsız hayatlarının boşluğunu doldurmak için başka ne yaparlarsa yapsınlar."

"Bu... bu..."

"Değişebilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun, Michael? Ne kadar da safsın."

Öyleydi. Adreann'ın olgunlaşabileceği hiç aklıma gelmemişti. Çocukluğundan beri hırslı hedefleri olan iğrenç bir vahşiydi. Hollow'un ihtiyacı olan son şey, onun itidal, kurnazlık ya da strateji öğrenmesiydi. Eğer öğrenirse... tahtı Serena'dan almak için bir şansı olabilirdi.

Yozlaşmış Prens yanımdan geçerken, "İzninizle, gitmem gereken yerler ve edinmem gereken müttefikler var," dedi. Kuzgunları hemen arkamdaydı. "Bunu başka bir gün hallederiz derdim ama ne yazık ki Serena'nın tüm dikkati senin üzerinde. Kaderin çoktan çizildi."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor. Yine de buradayım, hala nefes alıyorum."

Yozlaşmış Prens omzumun üzerinden baktı. "Ben bile ona açıkça karşı çıkmak istemiyorum. Beni dehşete düşürüyor ve neler yapabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok. Seni öldürecek ve sen bunun geldiğini göremeyeceksin."

"Sen öyle diyorsan."

Küçük bir kahkaha attı ve sonra el sallayarak veda etti. "Gwen'e onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı söyle. Bir sonraki buluşmamızın hayalini kuruyorum."

Onun ve kuzgunlarının gitmesine izin verdim. Her ne kadar son sözü söylemek, beni sarsmadığını göstermek istesem de, bu tam tersini yapacaktı. Serena'nın... Serena'nın... Serena'nın benim için özel olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kingman ve Royal olarak bağlanmaktan çok daha fazlasıydı. O benim en iyi arkadaşımdı ve... ve o zamanlar beni muhtemelen herkesten daha iyi tanıyordu.

Eğer onu Kral Isaac'in kendini öldürdüğüne ikna etmek için herhangi bir şansım olacaksa, yapmam gereken... ah, lanet olsun. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umarım aklıma gelirdi.

Kingman Keep'e dönerken büyükbabamı Mülteci Meydanı'nda, meydanın ortasındaki heykele bakarken buldum. Ben gelene kadar beni fark etmedi.

hemen yanında. Gün batımını izledim, konuşmasını bekledim.

"Seni peşimden Juliet mi gönderdi?" diye sordu sonunda, rüzgâr binaların arasındaki boşluklardan uğuldarken.

"Ne yazık ki. Tapınağa senden sonra gittim. Kan, bağırsak ve kemik bulmayı bekliyordum. Görmediğim zamanki şaşkınlığımı hayal edin."

"Yozlaşmış Prens denilen biri için" -öksürmek ve ıslak kül parçalarını kesmek için durdu- "oldukça sakindi."

"Prensler şehirdeyken gizleniyor. Saldırmak için fırsat kollarken müttefikler ve vaatler topluyor. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en akıllıca şey."

"Bu sandığınızdan çok daha tehlikeli bir taktik," dedi. "Bir ülke için iktidarın el değiştirdiği andan daha hassas bir an yoktur. Aile İmparatorluğu, son imparatoriçe öldükten bir ay sonra yıkıldı."

"Aile İmparatorluğu mu?"

Cevap veremedi bir zil çaldı. Celona ay düşüşü. Gökyüzüne doğru baktım, kuyruğunun ne renk olduğunu görmek için düşen kayayı arıyordum. Pek bir şey göremedim, batan güneş gökyüzünü turuncumsu bir kırmızıya boyuyordu. Her zaman olduğu gibi, üçüncü ya da dördüncü zili duyana kadar koşmayacaktım.

Olivier elleriyle bir jest yaparken "Celona bizi koru," diye okudu.

Bu aşına olduğum bir dua değildi. Büyükbabam Gezgin ve Ebedi Alev'in peygamberleri yerine daha az bilinen peygamberlerden birini mi takip ediyordu? Bunu ona ben sordum.

"Bu sadece kişisel bir dua. Ay'ı görebiliyor ve ona saygı duyabiliyordum. Tanrı'yı göremedim." Gökyüzünü taramak için durakladı ama benim gibi hiçbir şey göremedi. "Aile İmparatorluğu, Savaşan Devletler'in birleştikleri zamanki adıydı." Bana baktı. "Annen sana babanla nasıl tanıştığını hiç anlattı mı?"

"Hayır." Durakladım. "Yapabilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Olivier, dramatize etmeden. "Baban, Aile İmparatorluğu'nun İmparatoriçesi'nin cenaze töreni sırasında meydana gelen bir ölümü araştırmak üzere gizlice getirildi. Katilin yönetici ailenin bir üyesi olabileceğinden endişe ediyorduk. Baban Juliet'le birlikte çalıştı ve... katili bulmaya çalıştılar. Ancak başarısız oldular ve bir tanrı geri döndü, başkenti yok etti ve o zamandan beri önlemek için mücadele ettiğimiz karmaşayı yarattı."

"Ne?" İnanamayarak sordum.

Celona parçası bir anlığına Hollow'un üzerinden geçip şehri kırmızı bir ışıltıyla yıkadıktan sonra batıya doğru kaybolurken ilk çan çalmayı bıraktı. İkinci bir ay düşüşü olmadığı sürece, ki bu son derece nadirdir, Celona parçaları bu hafta bana daha fazla sorun çıkarmayacaktı.

Büyükbabam konuşmamıza devam etti. "Ondan sonra, ailen kaçınılmaz iç savaşın çıkmasını engellemek için yönetici ailenin kollarından biriyle çalıştı. İşe yaramadı ama ellerinden geleni yaptılar. Tanıdık İmparatorluğu'nu kurtarmaya çalıştılar - ne kadar sürmüştü? - on beş yıldan biraz daha az bir süre."

Bu, babamın Taç Giyme Günü'nden sonra nereye gittiğini ve annemle nasıl tanıştığını açıklıyordu. Birbirlerini bir savaşın ortasında bulmalarını beklemiyordum. Kingman'ın kaderinde hayatımızı bir savaş alanında geçirmek mi vardı?

"Ailen Yeni Dracon Şehri tarafından öldürüldüğünde... içinde bir şeyler kırıldı," diye devam etti Olivier. "O ana kadar bir pacilist'ti. Sonrasında tek istediği intikam, ölüm ve kaçtığı mirası kucaklamaktı. O zamanlar daha iyi bir konumdaydık, bu yüzden gitmelerine izin verdik. Bir savaştan diğerine, Kingman ailesinin bir sonraki liderleri olarak yerlerini aldılar ve dünya bunu gördü."

Kollarımı kavuşturdum. "Neden bu hikaye bir ahlak dersine dönüşecekmiş gibi hissediyorum?"

"Çünkü öyle. Seni daha iyi olman için zorluyorum. Zamanım tükenmesine rağmen bu yüzden buraya geldim." Olivier kehribar rengi gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "Sen, Gwen, Lyon ve seçeceğin arkadaşların ve ailen yakında bu dünyanın liderleri olacaksınız. Önceki nesillerin yaptığı gibi bu dünyayı daha fazla savaşa sürüklemenizi istemem."

"Miras aldığımız sorunlar çözülmeden hiçbir şey değişemez."

"Torunlarımın zaferle çıkacağına inanıyorum."

Göğsümde garip bir his kabarıyordu ve artık burada olmak istemiyordum. "Kingman Keep'e geri dönebilirsin, değil mi?"

"Ben yaşıyım, aptal değil."

"Güzel," dedim uzaklaşmaya başlarken. "Anneme yemeğe biraz geç kalacağımı söyle."

Batı Yakası'nın güney kısmına doğru hafif bir koşu yaparken bana "Ailenle akşam yemeğinden daha önemli ne var?" diye bağırdı.

Sokaklar çok yoğun ya da kalabalık değildi. Bahar yakında gelecekti, ama sıcaklık güneşe bağlı kalmayana kadar, insanlar gece olduğunda evlerinin rahatlığının tadını çıkarıyor olacaktı. Ana caddelerde görülme riskine girmektense dar sokaklarda yan yan yürüyerek yolumu buldum. Hayatımın yarısı boyunca Angelo'nun evinde yaşamıştım ve oradaki her yolu biliyordum. Ve içeriyi nereden görebileceğimi de. Onun haberi olmadan.

Narrows'un bir sokak duvarına yaslandım ve evin içinde hareket eden gölgeleri izledim. Masada tek başına kitap okuyordu, tek bir fener tüm odayı aydınlatıyordu. Kitap okudu ve sonra yatmaya gitti. Ortadan kaybolduğunda, parmaklarım soğuktan uyuşana ve gizlice kaçmaya çalışabileceği şüphesi hafifleyene kadar bekledim.

Ona olan kızgınlığımın geçmesine izin verip veremeyeceğimi merak ediyordum. Ve eğer yapabilseydim, bunu ister miydim?

KAN KULESİ

Gecenin geri kalanını ve ertesi sabahı Kingman Keep'te, Kingman Keep isyanlarının neden olduğu hasarın bir kısmını onarmak için aileme yardım ederek geçirdim. Olivier çatı ve duvarlardaki çatlak ve delikleri onarmak gibi harika bir iş yapmıştı. Lyon yakında evleneceğı eşiyle birlikteydi, Gwen ve ben ise büyük salonla bağlantılı odaları temizlemekle görevlendirilmiştik. Annemiz kalenin dışındaki kuleleri ve evleri onarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu. Gwen ve ben en kolay göreve sahiptik. Gwen'in demirci olarak çalıştığı için muhtemelen benden daha güçlü olmasının yardımı oldu. Birlikte kaldıramayacağımız hiçbir şey yoktu.

Parçalanmış masanın yarısını balkondan büyük salona taşıyıp aşağıdaki odun yığınının içine düşmesini izlerken Gwen, "Kaç oda kaldı?" diye sordu.

Bir *çatırtı* ve *kırılmayla* yere düştü. Alnımdaki terin bir kısmını sildim. "İki ya da üç. Çok kötü olmamalı."

"Daha sonra akıl hastanesinde gece vardiyasına kalmak zorunda olmayan bir adam gibi konuştun."

"Neden hâlâ orada çalışıyorsun ki?" Bir sonraki odaya girdiğimizde söyledim. Dağınık olmaktan çok tozluydu, kırık camlar ve birkaç kırık sandalye Roor'un üzerine saçılmıştı. "Annem artık hasta değil."

Gwen kırık camları çizmesinin yanıyla bir yığın haline getirdi. "Planım Blackwell'e daha fazla yardım edebileceğim zamana kadar kalmaktı ama... bilmiyorum. Akıl hastanesi ne yaparsam yapayım bana geri adım attırıyor."

"Blackwell kim?" Ben sordum.

Gwen yaptığı işi bıraktı ve sanki iki kafam varmış gibi bana baktı. Gözlerini hızla kırıştıtırırken bir şeyler mırıldandı ve sonra çok sessiz bir şekilde, "Sadece bir arkadaş. Bana yardım etti ve ben de iyiliğinin karşılığını ödemek istedim."

"Ne için içeride?" Yüzümdeki örümcek ağlarını temizledim. "Hafıza kaybı mı?"

"Sayılır. Daha çok hafıza manipölasyonu gibiydi ama bu önemli değil." Gwen sesli bir şekilde yutkundu. "Ona yardım etmek için seçeneklerim tükendiğinde gideceğim. Oradan hep nefret etmişimdir. Ve her şey olup biterken, sanırım kendi yolumu bulmamın zamanı geldi, özellikle de demirci bana artık vardiyama gelmememi söyledikten sonra. Çocuk kılığına girmemden gayet memnundu ama görünüşe göre bir Kingman çok fazlaydı. Kral Isaac'ın ölümü muhtemelen kötü duyguları yeniden canlandırdı."

"Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi. "İki iş de benim hayalim değildi."

Tahta bir sandalyeyi kırıp küçük odun parçaları haline getirdim. "Ne yapmak istiyorsun o zaman?"

Gwen tereddüt etti. Birdenbire çok genç ve savunmasız göründü, Kingman Keep isyanlarından hatırladığım mızımız kız kardeş gibi. Ama bu sadece birkaç dakika sürdü, sonra kendini toparladı ve şöyle dedi: "Ne yapmak istediğimin bir önemi yok. Lyon'un Kingman ailesinin varisi olmaktan vazgeçmesi ve benim görevi devralmam ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıyım. Bu sen olamazsın."

"Hayır," dedim gülerek. "Kesinlikle ben değilim. Ama diyelim ki bu konuda endişelenmene gerek yok. Ne yapardınız?"

"Gold Coast'ta şu çıplak hamamlardan birinde yaşamak ve hayatımın geri kalanını güzel erkekler ve kadınlar tarafından üzümle beslenerek geçirmek."

Ona bir tahta parçası fırlattım. Kaçtı ve sonra bana geri fırlattı. Ben o kadar şanslı değildim. "Bu sefer gerçek cevap."

Gwen'in gözleri hâlâ bu odada asılı duran eski, rengi solmuş bir tabloya takıldı. Çerçevesi kırılmış ve bir kısmı yırtılmıştı ama yine de Hollow'a rehberlik etmesi gereken iki kadının resmiydi: merhum teyzemiz Gwyneth Kingman -Gwen'in adını aldığı kadın- ve kralın ablası Charlotte Hollow. Gülümsüyorlardı, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Daha basit bir zaman.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı. Yanıtımı beklemeden bir mobilya yığınının doğru ilerledi ve içinden tuhaf bir şekilde tanıdık gelen ahşap bir kutu çıkardı. "Kanımı test etmeni istiyorum."

"Sen ne..." Durakladım. "Düşündüğüm şey bu mu? Bunu nasıl aldın?"

"Buldum," dedi Roor'un üzerine otururken. "Bu gerçekten önemli mi? Nasıl? Yoksa sadece bende mi var?"

Onun ve kutunun karşısına oturdum. İçinden şişeleri ve bakır kâseyi çıkarmaya başlamıştı bile. "Fabrikatör olup olmadığını zaten biliyorsun sanıyordum."

"Yıllarca öyle olmadığımı düşündüm... ama son zamanlarda ben de senin gibi miyim diye merak ediyordum... nasıl ortaya çıktığını anlamıyordum." Kaseye çeşitli sıvılar koyuyordu. Sanki Domet'i tekrar yaparken izliyor gibiydim. Aksine, daha hızlı görünüyordu. "Emin olmak istiyorum."

"Dışarı çıkmak için benim yardımına ihtiyacın varmış gibi görünmüyor."

Gwen, damardan kan almadan önce pazısına bir turnike bağlarken bana ters ters baktı. Şırınga dolduğunda bana uzattı ve "Neye bakacağımı bilmiyorum. Sen biliyorsun."

"Yalancı. Sana ne olduğunu anlattım."

Gözlerini kaçırdı, yüzünde bir kızarıklık belirdi. "Sadece yap. Yalvartma beni."

"Sonuçların ne olabileceğinden mi korkuyorsun? Çünkü-"

"Michael, devam et," diye araya girdi. "Lütfen."

Onu hissettikleri hakkında konuşurmak istiyordum ama belki de sonuçları aldıktan sonra tartışmak daha kolay olacaktı. Kanı kaseye fişkırttım ve kulenin oluşmasını bekledim. Tam olarak ne kadar sürdüğünü hatırlamıyordum ve kanın kasenin dibine kayalar gibi düşmesini izlerken sonsuzluk gibi gelmişti.

Kule yoktu. Gwen için yoktu.

"Belki de miktarları karıştırmışsındır? Domet kesin olmaları gerektiğini söyledi yoksa

."

Kız kardeşime baktım ve onu ağlarken buldum. Gözyaşları, kaseye boş boş bakarken yağmur damlaları gibi dramatik bir şekilde düşüyordu. Onlara rağmen üzgün ya da kızgın görünmüyordu, sadece olduğu ve asla olamayacağı şeyi kabullenmişti. Pozisyonlar tersine dönseydi bunu bu kadar iyi karşılayacağımı sanmıyorum. Bir şeyleri kırardım.

"Bunu üçüncü kez deniyorum," dedi gözyaşları akmaya devam ederken. "Sonuçlar hep aynıydı. Kendime, eğer tekrar olursa artık gerçeklerden kaçamayacağımı söyledim. Ben bir Fabrikatör değilim." Yüzünü bir çocuk gibi kolunun arkasına sildi. "Bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim."

"Biri olmak ister miydin?"

"Seçeneğim olsun istedim," diye mırıldandı. "Güçlerimi istediğim gibi kullanmak için. Çok fazla seçim yapma şansım yok. Varis olmayı seçmeyeceğim. Bir Kingman olmayı ya da Yozlaşmış Prens'e bağlanmayı seçmedim. Ama düşündüm ki... bunun kontrol edebileceğim tek şey olabileceğini düşündüm."

Onu rahatlatmak için hareket edersem beni itebileceğini bildiğimden hareketsiz kaldım.

ve onun 1ne olduğunu anladı. "Gerçekten ne istiyorsun, Gwen?"

"Bilmiyorum. Sorun da bu zaten," dedi Gwen. "Hiç Kingman olmak için yetiştirildiğimizi ve başka bir şey olmadığımızı hissettiniz mi?"

"Çünkü öyleydik."

"Hiç başka bir şey olmak istemedin mi?"

Hayır, hiçbir zaman Kingman'dan başka bir şey olmak istemedim. Babamın Davey Hollow'u öldürdüğüne inandığım zaman bile. Gençlik hayallerim aşılmaz düşmanlara karşı orduları yönetmek, ideal kahraman olarak hatırlanmak ve sonunda dünyayı kurtarmak için ölmek üzerineydi. Çocukken yaşlılığa ulaşmak bana hiç cazip gelmemişti. Esasen bunu işe yaramaz bir korkak olmakla bağdaştırdığım için. Kingman asla gri saçlara sahip olacak kadar yaşamadı. Ondan önce hep ölürlerd. Nedense benim de farklı olacağımdan şüpheliydim. Ama Gwen olabilirdi.

"Öyle mi?" Ben de karşı çıktım.

"İş o noktaya gelirse Kingman ailesine liderlik etmekten onur duyarım

ama..." Arkasından gitti.

"Ama?"

"Ama yapabilir miyim bilmiyorum," dedi Gwen. "Belki de sorun budur. Da'nın masum olduğunu kanıtlamak istedim. Ve Angelo Shade'i bizi manipüle ettiği ve Davey'i öldürdüğü için cezalandırmak istiyorum. Ama bazı günler bir şey yapabilseydim ne yapardım diye merak ediyorum."

"Hollow'u terk eder misin?" Ona yaklaşarak sordum.

"Bilmiyorum. Her zaman Yeni Dracon Şehri'ni görmek istemişimdir," dedi Gwen. "Ailemizi ve Isaac'in ablasını nasıl katlettiklerine dair hikayeleri okudum. Sokaklarda yürümek istiyorum. Olayın gerçekleştiği Bin Merdivenler'i ve sadece tüm tüccar prens ve prensesler şehirdeyken ortaya çıkan Gece Pazarı'nı görmek istiyorum." Bir duraklama. "Kendi hayatımı kendim belirlemek istiyorum, başkalarının benim için yapmasını değil."

"Gwen," dedim, sesim sertleşerek ve ellerini ellerimin arasına alarak. "Eğer seyahat etmek istiyorsan, etmelisin. Aileyi Lyon'a bırak. Yakın zamanda tahttan çekilmeyecek, eğer çekilirse tabii. Mutlu olmak için ihtiyacın olan zamanı ayır. Kendini bul. Tıpkı annem ve babamın yaptığı gibi."

"Yükümlülüklerim var."

"Bu Blackwell senin mutluluğundan daha önemli değil."

"Değil. Ben öyle bir şey yaptım ki-"

"Michael! Çık dışarı!"

Dark'tı. Ama o neden buradaydı?

Gwen ve ben parmaklıklara gittik ve büyük salona baktık. Dark, yanında colosseum'daki sargılı kızla birlikte altımızda duruyordu. Başı eğik olmasına rağmen farklı görünüyordu -daha az çelimsiz-. Ellerinden birini kolunda aşağı yukarı ovuşturuyordu. Bir şeyler olmuştu.

"Olivier nerede?" Dark bağırdı.

Ellerimi parmaklıklara koydum. "Dışarıda çatıyı onarıyor olmalı. Ne oldu?"

"Bir cinayet işlendi."

YEŞİL GÖZLÜ CANAVAR

İlk fark ettiğim koku oldu. Küflü tahta ve çürük yumurta.

Kan ikinci şeydi. Miktarı neredeyse öğürmeme ve midemde ne varsa kusmama neden oluyordu. En azından bu kan lekeli portreye biraz daha renk katabilirdi. Bu tahtalarla kaplı Milis Mahallesi'ndeki evde kanla kaplı olmayan tek şey, tahta kalaslardan özenle döşenmiş bir patıkaydı. Diğer her yerde bilek derinliğinde yapışkan kan birikintileri vardı. Tavandan sarkan tek bir ceset, bir et kancasına asılmıştı. Atılmış bir yılan kabuğu gibi bir sıçandı, organları aşağıdaki cam kavanozlara düzgünce yerleştirilmişti. Sadece kalbi eksikti. Cesedin üzerindeki duvarda kanla yazılmış *Kaç ve Saklan* kelimeleri vardı.

Daha önce ölüm görmüştüm. Ellerimde cesetler tuttum ve kanımı hissettim.

arkadaşlar yüzümde kurudu. Bu öyle bir şey değildi. Bu sahneyi yaratmak katil için bir zevkti ve hissettiğim hiçbir şey bu vahşeti haklı çıkaramazdı. Her şeyi daha önce gördüğümü sanmıştım. Ne kadar aptalmışım.

Olivier elini ağzına götürmeden önce, "Uyuyanın canı cehenneme," dedi. "Ne tür bir canavar böyle bir şey yapabilir?"

"Bu bir seri katil," diye mırıldandı Dark yanımda. Sargılı kız onun arkasındaydı, soluk yeşil gözleri önümüzde duran dehşete kilitlenmişti.

"Bu Yüce Asil MaRem olmalı," dedim. "Bizim yardımımız olmadan mültecilerden kurtulacağını söylemişti. Yalan söylemiyordu."

"Ama onu geri çevireli bir günden az oldu."

"Öyleyse bunun nasıl olduğunu açıkla!" diye bağırdım. "Bu kazara olmadı. Bu sadece bir cinayet değil, birilerine verilmiş bir *mesaj*. Ve yardım ettiğimiz mültecileri korkutmak dışında bir neden duymak isterim."

Olivier onu rahatlatmak için kolunu sargılı kıza dolamıştı. İşe yarayıp yaramadığını anlayamıyordum, odadaki hiçbir şeye ya da kimseye bakmıyordu. Umarım vahşice öldürülen kişiyi tanımıyordu, her ne kadar bu tüyler ürpertici sahneyi ilk gören o olsa da. Onun acısını ancak hayal edebiliyordum. Ailesi yoktu. Evi yoktu. Ve şimdi bir katil tarafından hedef alınmıştı. Devam edecek gücü nereden bulmuştu?

Ben zihnimdeki bulanıklıkla uğraşırken, Dark cinayet mahallini incelemeye başlamıştı. Organların bulunduğu kavanozların kapaklarını kaldırdı, hastalıklı kokularını kokladı ve sonra yerine koydu. Parmaklarını duvardaki kanın üzerinde gezdirdi, kan akmadan önce iki parmağının arasında ovaladı. Son olarak Dark kalbin olduğu bölgeyi inceledi. Organlar cerrahi bir hassasiyetle çıkarılmıştı. Dark ne arıyordu? Benim bilmediğim bir şey mi...

"Ya..." dedim. "Ya biz yedek plan olsaydık?" Dark bana döndü, devam etmemi bekliyordu.

"Yol Katili'nin kolezyumdaki birincil hedefinin biz olduğumuzu varsaydık. Ama ya öyle değilsek? Topçunun son derece yetenekli olduğunu kendin söyledin. Yine de ıskaladı. İkimiz de orada olduklarını bilmeden önce. Ya Yüce Soylu MaRem onları korkutmak için Yol Katili'ni çoktan tuttuysa? Bildiğimiz kadarıyla, şiddete başvurmadan önce barışçıl bir çözüm bulmaya çalıştığına dair kanıt elde edebilmek için onu geri çevirmemizi istemiş olabilir."

Olivier arkamdan, "Çok fazla keşke var, Michael," dedi. "Başka bir açıklama duymak isterim."

Ne Olivier ne de sargılı kız bir şey söyledi.

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de," diye başladı Dark, "Michael haklı olabilir. Bu çarpık bir şekilde mantıklı olurdu."

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?"

"Sessiz olun. Daha fazla kanıt elde edene kadar hiçbir şey yapamayız," dedi Dark. "Imani'nin bundan haberdar olmasını sağlayacağım ve o da Scales'te birilerini uyaracak. Michael planladıkları gibi infaz edilmediği için Yüksek Asiller bize karşı bir hamle yapmak isterse diye."

"Halkıma ne söylemem gerekiyor?" Olivier sordu.

"Ölmemelerini."

Sargılı kız dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Dark ve Olivier'e onunla ilgilenebileceğime dair bir işaret yaptım. Olivier önemli bir şey olursa bana daha sonra haber verirdi. Henüz benden bir şey saklamamıştı ve saklamayacağına güvenmem gerekiyordu.

Onlar giderken ben de sargılı kızın yanına diz çöktüm. "Daha iyi olacağını söylemek isterdim ama olacağını sanmıyorum. Biz katili bulana kadar Hollow'da yanında kalabileceğin biri var mı?"

"Hayır," dedi hıçkırıklar arasında. "Babam öldürüldü. Bir korkak tarafından vuruldu."

Dilsiz yaşlı adamı hatırladım. Akraba olduklarını fark etmemiştim. Zavallı kız. Çok fazla acı çekiyordu ve benden daha yaşlı değildi. Ailem olmadan ne kadar güçlü olabilirdim ki?

"Sana fazla söz veremem ama istersen Kingman Keep'e gelip ailemle birlikte yaşayabilirsin. Çok iş var ama orada güvende olursun."

"Kendimi koruyabilirim. Ayrıca, yapmam gereken bir şey var," dedi aniden sakinleşerek. Hıçkırıkları kesildi ve gözlerimle buluştu. Onunkiler soluk yeşil renkteydi. Onunla ilk tanıştığımda elaydı.

Oh, kahretsin.

Avını yakalamış bir tilki gibi gülümsedi. Vücudum çok ama çok ağırlaşmıştı ve birden kendimi Roor'un üzerinde yüzüstü yatarken buldum. Bırakın hareket etmeyi, hiçbir uzvum seçiremiyordu. Botlarım ve parmak uçlarım kan içindeydi ve sargılı kızın yavaşça çözülmesini izlemek zorunda kaldığım için yüzüm Roor'un üzerinde yan yatmıştı.

"Son bir aydır bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum, Michael," dedi. "Kingman Keep'in önünde bir dilenci gibi poz vermeyi düşünmüştüm, ta ki sen

bana bir fırsat verdi. Ama bunun için zamanım yoktu. Ve yabancılara güveneceğinden şüpheliydim."

Saçları artık dağınıktı, kumral teller topuzdan çözülüyordu. Doğal bronz teniyle ve burnunun üstündeki birkaç çille tezat oluşturuyordu.

"Bu yüzden bu sargılı kız şatoya gelip yardım için yalvardığında çok heyecanlandım. Michael adında bir çocuğun, ihtiyacı olduğunda yardım istemesi için ona ilham verdiğini iddia etti. Bundan sonrası kolaydı. Günlerinin geri kalanını kalede çalışarak geçirecek, en iyi doktorlar yaralarıyla ilgilenecek ve ben... şey, bunu anladım."

Hollow Prensesi ve geleceğin kraliçesi Serena, saçlarını örmeye başlarken önümde çömeldi. Sade giyinmişti: siyah bir pantolon ve fiziğini göstermeyen kahverengi bir gömlek. Ama yine de, teni ile bel kemeri arasına sıkıştırdığı şeyi görebiliyordum. Baktığımı fark edip saçını örmeyi bitirdiğinde, yine hınzır bir gülümsemeyle saçını çekti.

Serena ikiz tabancalardan birini başımın yan tarafına dayadı.

Düşünmesi garipti ama on yıl sonra ilk kez onu görmüştüm. Birlikte maceralara atıldığım ve onun fark etmeyeceğini düşündüğüm zamanlarda bakışlarımı kaçırdığım çocuk değildi. Serena büyümüş, nefreti öngörülebilir bir gelecekte körelmeyecek şekilde keskinleşmişti. Ve hepsi bana yönelikti. Babasını öldürdüğüne inandığı adama. Kardeşini öldürdüğüne inandığı adamın oğluna.

Babamın idamından önce olduğu gibi ilişkimizi yeniden kurabileceğimizi düşünerek aptallık etmişim. Beni dinleyeceğini bile. Bir zamanlar hissettiklerinin bir kısmını bile hissedebileceğini. Yine de, tahta kalasların üzerinde ve kan göllerinin içinde yatarken, onun acısını dindirmeyi arzuluyordum. Bir zamanlar birbirimize bağlanmıştık... ve bazı yükümlülükleri unutmak zordu.

"Bir boşluk yüzünden idamdan kaçışını izledikten sonra," dedi prenses, "senin için tek bir son olduğunu fark ettim. Seni bu silahla öldürmek. Kardeşimi ve babamı benden çalan silahla."

"Serena," diye sızlandım, üzerimdeki görünmez baskı daha da artmıştı. "Lütfen. Yapma."

" 'Lütfen' mi?" diye alay etti. "Sen onu vurmadan önce babam hayatı için yalvardı mı? Kardeşim babana sızlandı mı? Öyle olmalı diye düşünüyorum. Kimse ölmek istemez."

Nefesim kesiliyordu. Her şey acıyordu. Beni vurmasa bile yakında ölecektim. "Biz." Bir nefes. "Yapmadık." Bir nefes daha. "Öldürdük." Ve bir tane daha. "Onları."

"Sonunda bana gerçeği söyleme nezaketini bile göstermedin mi? Tanrım, ne kadar da hava israfısın," dedi Serena. "Umarım ölüm canını yakar. Böylece ailenin bana yaşattığı acının bir kısmını hissedersin."

"Es. Lütfen. Bekle."

"Bana öyle deme! Buna hakkın yok!"

Siyahlık görüş alanımın sınırlarında geziniyordu. Nefes almayalı çok uzun zaman olmuştu. Belki kafatasıma sıkılacak bir kurşun daha az acı verirdi. Bu işi kolay kolay bitirmeyecekti. Aklıma gelen tek şeyi yaptım. "Özür dilerim." dedim.

" 'Üzgünüm' mü?" diye bağırdı, tekrar ayağa kalktı ve silahı çılgınca salladı. "Bu kadar mı? Üzgün müsün? Bana ne yaptığının farkında mısın? Buna bir son veriyorum. Hoşça kal, Michael."

Serena silahı bana doğrulttu.

En azından bu sefer ailem onları sevdiğimi biliyordu.

Bir silah patladı ve sırtımdaki baskı kalktı. Acının vücudumda yankılanmasını bekledim. Yankılanmadı. Onun yerine, Paralı Asker akıl hocamın çok tanıdık sesi geldi. Hollow Prensesi onunla yüzleşmek için döndü.

"Affedersiniz Prenses," dedi Dark silahını çekmiş ve hâlâ dumanı tüterken. "Onu öldürmek sana düşmez."

Serena silahını ona doğrulttu. "Gerçekten beni durdurmaya çalışmak istiyor musun?" "Michael, Nullification Fabrications'ını kullan."

Nefesim tam olarak geri gelmemişti ve verebileceğim tek yanıt yarım yamalak bir hırıltıydı.

"Şimdi," diye homurdandı Dark. "Roor'da sana katılmadan önce."

İçimin derinliklerinde sıcaklığı buldum ve bir ceket gibi bedenimi kaplamasına izin verdim. Nefes almak hâlâ acı veriyordu ama yavaş yavaş dönüp oturmayı başardım. Prenses bana ne yapmıştı? Ne tür bir Fabrikatördü o? Daha önce böyle bir şey ne görmüştüm ne de duymuştum.

"Sanırım üstünlüğü ele geçirdik Prenses," dedi Dark. "Fabrikasyonlarınız artık onun üzerinde işe yaramayacak. Ve eğer hâlâ ikimizden birini vurmayı düşünüyorsanız, ıskalamayacağımı bilin. Değil mi?"

Serena silahını indirdi ve Dark da aynısını yaptı. "Biraz daha geç kalsaydın burada ikinci bir ceset bulacaktın," dedi Serena. "Ne yazık ki bunun olmasını sağlayamadım."

"Ne yazık ki ona ihtiyacım var," diye karşılık verdi Dark.

"Neden?" diye sordu. "Neden sen ve Orbis Şirketi onun hayatını kurtarasınız ki? O sıradan bir Fabrikatör. Zeki değil. Ya da zeki. Ya da güçlü. Ya da kayda değer bir şey, gerçekten. Neden onu almamıza izin vermiyorsunuz? Orbis Şirketi onun yaşamasına izin vermekle ne kazanacak?"

"O bir yatırım."

"Bir yatırım mı? Onun için ne planlıyorsun?"

"Kopyalayabileceğin bir şey değil."

"Başka hiç kimse onun ölümüne benim kadar değer vermeyecektir. Sana istediğin her şeyi verebilirim. Tek yapman gereken adını söylemek."

"Bir paralı askerden kendi fiyatını belirlemesini istemek asla iyi sonuçlanmaz. Michael'a sorun."

Serena birkaç kalp atışı için tereddüt etti. "Bedelini ödemeye razı olmasaydım bunu teklif etmezdim."

"Peki," dedi Dark tabancasını kılıfına geri koyarken. "Senin tahtın. Terk et. Çekil."

"Ne? Bu imkansız. Ben ref-"

"Fiyatımı biliyorsun. Yap ve Michael senin olsun. Daha azı olmaz."

"Pekâlâ," dedi Serena Dark'a. Bana da, "Kaç ve saklan, Michael. Fırsatınız varken ailenizle vakit geçirmenin tadını çıkarın."

Serena tabancasını kılıfına soktu ve aceleyle çıktı. Ben daha ayağa kalkamadan kapı arkasından kapandı. Ayağa kalktığımda Dark rahat bir nefes aldı. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Seni embesil," dedi Dark, sesinden zehir damlıyordu. "Ona karşı bir avantajın vardı ve bunu neredeyse boşa harcıyordun. Artık kafana silah dayadığında bile ondan korkmadığını biliyor."

"Anlamıyorum."

"Bu her zaman senin sorunun, Michael!"

Beni hazırlıksız yakaladı. Dark bana daha önce hiç böyle bağırmış mıydı? Hayır, sadece hayal kırıklığına uğramış bir sesle ve başını sallayarak bağıırırdı. Az önce her ne olduysa, bu onu yeni bir öfke alanına fırlatmıştı. Ama neden?

"O zaman beni aydınlat."

"Hollow Prensesi eşsiz bir Fabrikatör. Türünün ilk örneği olabilir," dedi Dark kollarını kavuşturarak. "Onu tanımlayabilmemizin en iyi yolu, üzerinize baskı yapan bir güç yaratmak. Bu yüzden ona Güç İmalatçısı deniyor. Sen bir Nullify Fabrikatörü olarak ona karşı doğal bir avantaja sahip tek Fabrikatörsün. Ben bile onun karşısında çaresiz kalırdım."

"O zaman gelecek için biliyorum."

"Hâlâ anlamıyorsun," diye alay etti. "Sen bir Nullify Fabrikatörsün. Tehlikeli bir durumdayken vücudun bazen istemsiz olarak bir Fabrikasyon kullanır. Vücudunun onu bir tehdit olarak görmediğini yeni öğrendi. Kafana silah dayanmış halde yere bastırıldığın için intihar ediyor olsan bile." 1. parmaklarını sıktı. "Neden onun Fabrikasyonlarını etkisiz hale getirmedi?"

"Unutmuşum."

"Unuttun mu? Sen o-" Azgın bir canavar gibi çılgılık attı. "Bizi nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısın? Yemin ederim, güzel olduğunu düşündüğün için onu bir tehdit olarak göremeyeceğini söylersen, kalbini söküp çizmelerimin altında ezerim."

"Biraz dramatik, değil mi-"

Dark tabancasını çıkardı ve ben sustum. Birkaç dakika göğsüme nişan aldıktan sonra nefesini verdi ve tabancayı kılıfına geri koydu. Başından beri bir eli tetikteydi ama bunu görmemiş gibi davranacaktım.

"Kendini topla Michael," dedi Dark. "Senin düşmanın benim düşmanım, benim düşmanım da senin düşmanın. İç içe geçmiş durumdayız. Ve bir kadın seni boynuna doladığı için ölmek istemiyorum."

"Bahsettiğiniz o kadın geleceğin Hollow Kraliçesi ve benim en iyi arkadaşım ve..." Serena'nın benim için bağlı olduğum Kraliyet ailesinden çok daha fazla şey ifade ettiğini kabul edemeyerek arkamı döndüm. Lyon dışında kimse bilmiyordu. Ona söylediğimde bana bağırmamış ya da azarlamamıştı, sadece bana sarılmış ve asla birlikte olamayacağım tek kişiye aşık olduğum için üzgün olduğunu söylemişti.

Kingman ve Hollow'un romantik bir ilişki yaşamalarına ve çocuk sahibi olmalarına izin verilmiyordu. Toplumdaki yerimizi korumak için uyduğumuz pek çok yasadan biri. Eğer öyle yapsaydık atalarım muhtemelen ölümden dirilir ve kellemi almaya gelirlerdi. Bazı çizgiler asla aşılmamalıydı.

Dark, "Kimin müttefik olup olmadığını anlayın," dedi. "Bunu yapamazsan hayatlarımıza mal olabilir."

Zaten bunu yapmaya çalışıyordum. "Peki tüm bunlar ne olacak? Daha fazla insanın ölmesini mi bekleyeceğiz?"

"Büyük Taş Meydan'da durup şüpheli görünen herkesi vurmamı mı tercih ederdin?" diye sordu. "Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Tek yapabileceğimiz Imani ve Scales'in durumdan haberdar olduğundan emin olmak."

Bu konuşma hiçbir yere varmıyordu. "Olivier hâlâ dışarıda mı?"

Dark başını salladı. "Halkını kontrol etmeye gitti. Bu onu korkuttu." Sesini alçaltarak ekledi, "Haklı olarak."

Kingman Keep'te ona yetişmem gerekecekti. Burada yapacak bir şey kalmadığından ve ikimiz de bu tüyler ürpertici cinayet mahallinde bulunmak istemediğimizden, ayrı yerlere gitmek üzere ayrıldık. Dark, Orbis Şirketi'nin Hollow'daki merkezine giderken ben de Gökkuşáğı Bölgesi'ne gittim.

Trey'i görme vakti gelmişti.

TAŞ ATMA

Gökkuşağı Bölgesi'ne değişim gelmişti.

Doğu Yakası'ndaki diğer bölgeleri saran yıkım yerine, her zamankinden daha temiz ve derli toplu görünmeye başlamıştı. Ağaçlar eskiden olduğu gibi çamur kahverengisinin kalıcı bir tonu yerine yeşermeye başlamıştı ve çatılarda ve kapı eşiklerinde uzanan kediler vardı. Birkaç ay önce bunların hiçbirini görmek mümkün değildi. Tweeker'lar ve dimmer'lar sokaklardan gitmişti. Geçmişte, bağımlı olmayan her bir kişiye karşılık on beş kişi düşüyordu ve üzerlerinde ne kadar değerli eşya olduğunu ölçüp biçmeden bir sokak bile gitmek zordu.

Artık durum böyle değildi ve etrafta koşuşturup oynayan çocukların sayısı her zamankinden daha fazlaydı. Her iki çocuğa karşılık sadece bir yetişkin vardı. Burada inanılmaz bir şey olmuştu. Ve bunun ne olduğunu öğrenmeye niyetliydim.

Eğer biri benimle konuşmak isterse, ki kimse istemedi. Çocuklar ilk başta samimi davranıyorlardı ama boynumdaki damgayı fark ettiklerinde rüzgârdaki karahindiba tohumlarından daha hızlı dağılıyorlardı. Kadınlar sorularıma cevap bile vermedi. Ve erkekler... erkekler erkekti. Her konu daha çok

Bu bölgenin nasıl daha iyiye doğru değiştiğinden daha önemli ve kolayca tartışılabilir.

Birinden öğrendiğim tek şey Büyük Birader'in bu bölgeyi ele geçirdiğiydi. Bu isim de sadece tesadüfen, onlar gelip değişiklik yapmadan önce işlerin nasıl daha iyi olduğuna dair uzun soluklu bir atıp tutma sırasında söylenmişti. Gururun yargıları bulanıklaştırmak ve kendi algılarına uymayan gerçekleri körleştirmek gibi komik bir yolu vardı. Fabrikatörlerin şişelenmiş şaraptan daha nadir olduğu burada bile.

Çok geçmeden yüzümde çıbanlar çıkmaya ve kulaklarımdan kan gelmeye başladı, çünkü herkes vebalı gibi benden kaçıyordu. Kral katili unvanının talihsiz bir taşıyıcısı olmama rağmen, bunun neden özellikle burada ortaya çıktığını anlamıyordum. Doğu Yakası, kendilerine daha fazla acı getirmediği sürece nehrin diğer tarafındakilerin durumlarını nadiren önemserdi. Ben onlar için kuruntulu bir soyludan başka kimdim ki?

Gökkuşağı Bölgesi'nin sakinleri benimle hiçbir şey yapmak istemeseydi bunu anlayabilirdim. Herkes temel bir insani düzeyde yabancılardan korkardı. Ancak tüccarlar bana satış yapmayı reddettiğinde ve barmenler siparişlerimi kibarca geri çevirdiğinde, bu bölgeden kasıtlı olarak dışlandığımı anladım. Boynumdaki damga ya da bir zamanlar asil olan kanım yüzünden mi yoksa sadece buraya ait değilmişim gibi görünmediğim için mi? Bunların hepsi ya da farkında olmadığım dördüncü bir neden de olabilirdi.

Güneş battığında ve insanlar kapılarının önüne fenerler asmaya başladığında, Trey'i bulmaya hiç yaklaşamamıştım. Yenilgiyi kabul etmektense nehrin doğudaki yarığının kenarına gittim ve kayaları üzerinden atladım. Lyon'un partisine hazırlanmak için yakında evde olmam gerekiyordu ama önce kendimi sakinleştirmek istiyordum. Aylar önce Milis Mahallesi'nin isyancılar tarafından yok edilmesinin hayal edilebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm. Artık değil.

Serena muhtemelen bu gece orada olacaktı.

Her ne kadar ondan ve etkinlikten uzak durmak istesem de, Lyon'a katılmayı borçluydum. Yakında baba olacaktı ve ilişkimiz yıllardır ne kadar kötü olsa da, onarmak için ilerleme kaydediyorduk. Sırf Serena tarafından öldürülmekten korktuğum için bunu mahvetmek istemedim. Bugün zaten bir kez hayatımı kurtarmıştım, ikinci kez bunu deneme ihtimali neydi ki?

"Tedavi topları! Tedavilerinizi buradan alın! Akşamdan kalmalığınızı ya da midenizi temizleyeceğinden emin olabilirsiniz! Para iadesi yok! Biz hayır kurumu değiliz!"

Sese doğru döndüm. Koyu tenli, saçları bukleler halinde örülmüş bir çocuk küçük bir el arabasını yolun aşağısına doğru çekiyordu. İçi farklı renklerde sıvı şişeleriyle doluydu ve yan tarafında *Soopa merac! cur al 4 sal* yazıyordu. Nedense tanıdık gelmişti. Ama Doğu Yakası'ndan tanıdığım tek çocukların Jamal ve Arjay olduğunu düşünürsek, onu neden tanıdığımdan emin değildim.

"Sen oradaki!" diye bağırdı çocuk bana doğru yaklaşırken. "Biraz özgüvene ihtiyacı olan bir adama benziyorsun. İçecek bir şey ister misin?" "Hayır, sen değil."

Çocuğun ses tonundaki ani değişim her şeyden çok kafamı karıştırmıştı. Arabasını aceleyle döndürmeye çalışırken saçmalamaya başladı. Eğer dikkatli olmazsa, araba devrilecekti.

"Dur sana yardım edeyim," dedim yanına giderken.

"Lütfen yapma! Yardımının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum."

Bir elim arabanın üzerinde tereddüt ettim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Zayıf çocuk ağzını açtı, durakladı ve sonra "Hiçbir şey. Hiçbir şey yok. Belli ki bugün bir ara kafama bir darbe almışım. Tüm zahmetinize karşılık size mallarımdan ücretsiz bir örnek vereyim." Çocuk el arabasına uzandı ve üzerinde *Dangr* yazan, tamamen berrak bir sıvıdan oluşan küçük bir şişe çıkardı. Bir yudum bile almadı. "En iyi mallarımdan biri. Hissettiğiniz acıyı dindireceği garanti."

"Bu zehir, değil mi?"

"Ne? Neden böyle bir şey söyledin? Çok etkilendim."

"Üzerinde 'tehlike' yazıyor."

Çocuk gözlerini kırptırdı ve sanki aylardan birinin parçalanmadığını söylemişim gibi bana baktı. "Nedense senin okuyamadığını düşünmüştüm. Bu bir hataydı. Büyük bir hata."

"Neden yeni tanıştığım birini zehirlemeye çalışıyorsun?" "Çünkü sen Blunder'sın."

"Biliyorum, ben... Bekle... Rock? Bu sen misin?"

Çocuk içini çekti ve arabasının yanında yere yığıldı. "Neden eve gitmedim ki? Bugün yeterince para kazandım. Ama hayır, açgözlülük edip biraz daha fazla kazanabileceğimi düşünmek zorunda kaldım ve sonra yine seninle karşılaştım. Berbat bir gün. Battaniyelerime sarılıp kalmalıyım."

"Değişmediğinizi gördüğüme sevindim," dedim şişeyi cebime koyarken. "Taş satmaktan... Diğer şişelerde ne var? Hepsinin zehirli olmadığını varsayıyorum."

"Doğru varsayıyorsunuz. Bir tüccar için müşterilerini öldürmek kötü bir alışkanlıktır," dedi. "Önceki müşterilerimden birkaçı ebedi gece için yatağa girdikten sonra toz suya geçmek zorunda kaldım. Bağımlılara taş satmanın kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı. Birçoğu onları yerken boğuluyor. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Muhtemelen."

"Evet, hepimiz mükemmel Michael Kingboy olamayız, değil mi?"

"Kingman," dedim. "Benim soyadım Kingman."

"O zaman neden çocuk gibi davranıyorsun? Kingboy daha mantıklı."

Bunu boşverdim. "Her neyse. Eğer istersen, biraz yardıma ihtiyacım var-

" "Hayır," dedi Rock ayağa kalkarken.

"Teklifimi duymadın bile."

"Size en son yardım ettiğimde biri öldürülmüştü. Eskiden o şövalye için çalışan bazı serseriler hala geçerken bana bakıyor. Sattığın hiçbir şeyi istemiyorum."

"Adil," dedim. "Ama teklifimi duymak istemediğine emin misin? Ben sadece birini arıyorum."

"Geçen sefer de böyle demiştin. Nasıl sonuçlandığını hatırlıyor musun?" "Yardıma olacaksa, bu sefer silah getirmedim."

Rock'ın gözleri kısıldı. "Senden nefret ediyorum." "En azından sözümü dinle."

Rock sözlerimi düşündü, el arabasının arkasında şişeleri ve flakonları düşüncesizce hareket ettirdi. Acaba geçen sefer ona verdiğim parayla bunları mı almıştı? Muhtemelen. "Ne teklif ediyorsun?" diye sordu usulca.

"Başka hiç kimsenin size veremeyeceği bir şey... güvenli bir yuva ve sınırsız olanaklara sahip bir gelecek."

Rock güldü. Ve güldü. Ve cidden, insanların bana gülmesinin sebebi neydi? Önce Dark, sonra Dawn ve şimdi de Rock. İşi bittiğinde, Rock dedi ki,

"Yalan söylemeyi bırak."

"Çalışmıyorum," dedim. "Benim için çalışmanı istiyorum. Aileme katılmanı istiyorum." "Neden?"

Çünkü Rock bana Jamal'ı hatırlatıyordu. Birçok yönden farklıydılar: Jamal, Rock'tan daha sessizdi ve birbirlerine çok az benziyorlardı. Rock, Jamal'ın olduğundan daha geniş ve daha uzundu. Ama ilk tanıştığımızda kendime itiraf edebildiğimden daha fazla benzerlik vardı. Ve gözler... gözlerdeki bir şey bana koruyamadığım arkadaşımı hatırlattı. Belki de hayattaki paylarının üstüne çıkma kararlılıklarıydı. Jamal'ın bunu yapmasına yardım edememiştim ama Rock'a hâlâ yardım edebilirdim.

Rock'ın niyetimi bilmesine gerek yoktu. Ben de ona şekerle kaplanmış bir yalan söyledim. "Twecker Keep'te olanlar için sana borçluyum. Bunu resmi özrüm olarak kabul et."

"Para daha iyi bir özürdür."

"Teklif ettiğim şey daha uzun sürer."

"Ölürsem ya da damgalanırsam olmaz," diye açıkladı Rock. "Bu da ailede yaygın bir durum gibi görünüyor Kingboy. İsyanları duydum."

"İsyanlar bir Ruke idi. Ailem bir düşmana karşı hazırlıksız olduğu için oldu. Bu bir daha olmayacak."

Rock sözlerimi düşündü, bir elini çenesine dayamış ileri geri yürüyordu.

"Senin için çalışsaydım ne yapardım?"

Onu yakalamıştım. Bana katılacaktı. Bu konuşma sadece bir formaliteydi.

"Benim erkeğim olacaksın," dedim. "Ben yokken işlerimi yürütmek, randevularıma zamanında gitmemi sağlamak ve şehirde olup bitenlerden haberdar olmamı sağlamaktan sorumlu olacaksın. Ve iki özel kişiyi gözetleyeceksin."

benim için."

"Kulağa bir İskelet gibi geliyor," diye karşılık verdi. "İtaat etmek istemiyorum-"

"Senden beni giydirmeni ya da sırtımı yıkamanı istemiyorum. Bu daha büyük bir şey. Eğer yardımı olacaksa, ailemden hiçbiri sana emir veremez. Kingman ailesinin reisi olan annem bile. Sadece ve sadece benim için çalışacaksın. İşler şu anki gibi gitmeye devam ederse... Hollow'daki en etkili ikinci adam olursun. Ailem yeniden yükselişe geçti ve sen de bizimle birlikte yükselebilirsin. Yapacak mısın?"

Rock gözlerimin içine baktı ve sonra etrafımızı saran şeylere göz gezdirdi. Burası onun eviydi, muhtemelen burada doğmuştu ve geri kalan günlerini Hollow'un Doğu Yakası'ndaki bu bölgede geçireceğini varsaymıştı. Trey ve Sirash ile konuşmalarından, gençken Batı Yakası'nın bazen düşmanca bir bölge gibi görüldüğünü biliyordum. Gökkuşağı Bölgesi iyileşiyor olsa da, Rock konumunu büyük ölçüde değiştirme fırsatını geri çeviremezdi. Bu fırsat bir daha eline geçmeyecekti ve o da bunu biliyordu.

"Kıçını öpmek ya da sana süslü bir unvan takmak zorunda değilim?"

"Hayır," dedim. "Michael 1ne. Ve başka kimse bana karşı kibar değil." Bir duraklama daha. "Kuş tüyü bir yatak istiyorum. Kaldığım oda kadar büyük bir tane." "Biraz zaman alacak ama ayarlayabiliriz."

"O zaman anlaştık."

Anlaşmamız üzerine el sıkıştık. Sonra Rock terli avuçlarımla dalga geçti. Arabasını tuttum ve o arkaya binerken Kingman Keep'e doğru sokaklarda çekmeye başladım. Uzaktan çan sesleri geliyordu ve eve hemen gitmezsem geç kalacağımı biliyordum.

"Peki, ilk işim ne? Biri hakkında bilgi istiyordun, değil mi?" Rock sordu.

"Treyvon Wiccard adında bir adamı bulmanızı istiyorum. Eskiden Rainbow Bölgesi'nde yaşıyordu. Bütün gün aradım ama kimse onunla ilgili sorularıma cevap vermek şöyle dursun, benimle konuşmadı bile."

"Bu isim tanıdık geliyor," dedi Rock. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Doğu köprüsünden geçerken Kingman Keep'ten yayılan soluk ışık nihayet görünmeye başladı. Göz ucuyla Rock'ın gözlerinin açıldığını gördüm. Burası artık benim olduğu kadar onun da eviydi.

"Bana gerçek adının ne olduğunu söyleme şansın var mı, Rock?" Nefes nefese, "Üçüncü Adrian Julius Westbrook." dedi.

Arabayı durdurdum. "Ciddi misin? Westbrook düşük asil bir soyadıdır. Sen _."

"Seninle dalga geçiyorum. Ben bir yetimim. Taş satmaya başlayana kadar bildiğim tek isim 'Çocuk' idi. Gökkuşağı Bölgesi'ndeki herkes beni 'Rock Boy' olarak tanırdı. Ben de Rock diye kısalttım. Kazandığım ilk şeydi, yani ölene kadar benim."

Gülümseyerek, "Sen bir pisliksin, Rock." dedim.

"Sen de Blunder. Sen de."

KINGMAN VARİSİ

Lyon ve Kayleigh'nin küçük etkinliği o kadar da küçük değilmiş meğer. Beklediğimiz sakin aile toplantısından çok merhum kralın doğum gününe benziyordu. Açıkçası, soylular için, kral yakın zamanda ölmüş olsun ya da olmasın, hala sürekli bir isyancı saldırısı tehdidi altında olalım ya da olmayalım, partilerin devam etmesi gerekiyordu.

Ne ben ne de kız kardeşim uyarılmadığımız için, günlük kıyafetlerimizden sadece biraz daha şık kıyafetler giyerek gelmiştik. Bunun tek nedeni de annemizin ısrar etmesiydi. Symon'un da davetli olduğunu öğrendiğimizde Lyon'un bu davetin boyutunu hafife aldığını fark etmeliydim. Kaydedici'nin kırmızı cübbesinin her durum için uygun olduğu ortaya çıkmıştı ve Symon'un aralık diş gülümsemesi beni kızdırıyordu. Kız kardeşim de benzer şekilde içinde bulunduğu durumdan rahatsızdı. En azından o kırmızı bir elbise giyyordu. Ben ailenin renklerinden hiçbirini giymiyordum ve ikimiz de son zamanlarda banyoya gitmemiştik. Muhtemelen gül suyundan çok vücut kokusu gibi kokuyorduk.

"Bizi uyarabilirdin," dedim Ryder Keep'e düzenli bir şekilde girmeye çalışan kalabalığa odaklanırken. Yüzlerce kişi vardı. Balo salonunda kim bilir kaç kişi vardı.

"Ben bir gözlemciyim, Michael. Olayları yönlendirmek benim işim değil."

Gwen saçlarıyla oynarken, "Sen hâlâ bir pisliksin, Symon," dedi. "Öğrenci Mahallesi'ndeki hamamlar hâlâ açık olmalı. Oraya gidip gelebilirim ve çok geç kalmam. Muhtemelen annem ve Olivier ile aynı zamanda varırım."

"Beni oraya yalnız mı sokacaksın?" diye sordum. "Cesurca bir hareket."

Gwen saçlarıyla uğraşmayı bıraktı ve ellerini elbisesinin ceplerine soktu. "Bu soylular için iyi görünmek istiyorum. Olur da ailenin reisi olursam diye. Yozlaşmış Prens'i neredeyse öldürmek ve bir partiye serseri gibi görünmek berbat bir ilk izlenim."

"Yozlaşmış Prens'i tekrar göreceğin için gergin olmadığından emin misin?" Symon sordu.

"Symon," dedi kız kardeşim tatlı bir sesle. "Eğer bir pislik gibi davranmayı bırakmazsan, atalarımıza yemin ederim ki seni uykunda öldürür, sonra da ayaklarına ağırlık bağlayarak cesedini nehre atarım. Anladın mı?"

Symon gülümsemesini yüzüne yapıştırmaya devam etti. Kız kardeşim kabul etmeyecek olsa bile hepimiz onun haklı olduğunu biliyorduk. Ve onu hayatım boyunca tanıdığım için Symon'a açıkça katılacak kadar aptal değildim. Hikayeler Kralı yerine nehre giren ben olurdum.

Bu yüzden üçüncü bir seçenek sundum. "Vardığımızda hemen Kai'nin yanına gitmeliyiz," dedim. "Belki hizmetkârlarından biri biraz temizlenmemize yardım edebilir. Ya da kokumuzu maskelemek için biraz parfüm sıkabilir."

Gwen durumdan memnun değildi ama yapabileceğimizin en iyisi buydu. İkimiz de daha sonra geri gelmek istemiyorduk. Planımız erken varmak, Lyon ve müstakbel eşine birkaç iltifatta bulunmak ve ardından Kraliyet ailesi ya da Domet gelmeden önce oradan ayrılmaktı.

Duruşma ve idamdan sonra Domet'le nasıl bir ilişki içinde olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu öğrenmeye de hiç niyetim yoktu. Domet henüz Koruyucu Victoria Tapınağı'nın intikamını almaya çalışmamıştı ama bu bir şeyler planlamadığı anlamına gelmiyordu. Ne de olsa bir Ölümsüz mükemmel bir fırsat için beklemekten ve plan yapmaktan başka ne yapabilirdi ki? Ya da belki Domet artık tarihin bir gözlemcisi olmama konusunda ciddiye. Belki de Hollow'da bir şeyleri değiştirmeyi planlıyordu. Ama bu neye benzeyecekti? Bir Ölümlü için mükemmel bir dünyayı

Wolven Krallarının devrildiğini ve atalarımın iktidara yükseldiğini kendi gözleriyle gören ölümsüz mü?

Domet bunu yapmalarına yardım etmiş bile olabilir.

"Dışarıda soğukta durmaktan hoşlanmadığımdan değil," dedi Symon elleri arkasında yan girişe doğru yürürken. "Ama içeri girersek memnun olurum. Yüce Asil Kyros'a sorularım var ve sanırım ikiniz de etrafı misafirlerle dolmadan önce ondan yardım istemek istersiniz."

"Symon," dedi Gwen onun arkasından yürürken. "Pislik olmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Ben de onları takip ettim. Ana giriş yerine, Ryder Keep'e birçok yan girişinden birinden girdik, son ziyaretimde kullandığımın aynısından. Balo salonunun üst kısmına doğru düz bir atış. Görür görmez, muhafızlar davetiyelerimizi kontrol etme zahmetine girmeden bizi içeri aldılar. Symon'unkini bile. Onu durduracaklarını ve ana sırada bekleteceklerini umuyordum. Bana verdiği baş ağrısı bu şekilde ertelenebilirdi. Ne yazık ki o kadar şanslı değildim.

Düz gitmekten başka bir yolumuz olmadığı için sessizce ilerledik. Bu koridorlarda en son gözden düşmüş bir aileden gelen ve sosyeteye geri dönmek üzere olan eski bir asil olarak yürümüşüm. Şimdi ise sözde bir kral katili olarak görünecektim. Yine de Gwen ve Symon yanımdayken kendimi o kadar gergin hissetmiyordum. Hayal kırıklığına uğratabileceğim kimse yoktu. Çoktan dibe vurmuştum.

Balo salonu, Sonsuz Vals'in ilk etkinliği sırasında olduğundan daha gürültülüydü. Yürüdüğümüz koridordan orkestranın çaldığını ve kahkahaların yankılandığını duyabiliyorduk. Balkon kapısını iterek açtığımda, yarı yarıya anons edilmeyi bekliyordum. Hatta bunun için durakladım ama hiçbir şey olmadı. Parti olduğu gibi devam etti.

"Akıllıca," dedi Symon balo salonuna bakarken. "Merdivenlere neredeyse yarım düzine muhafız koyarak aileyi diğer herkesten ayırmışlar. Birinin buraya çıkmak için onları suçlaması gerekir."

"Ne zamandan beri ailemizin bir parçasısın Symon?" diye sordu kız kardeşim.

Başka bir aralık dış gülümsemesi. "Michael anneni kurtarma şansı için mirasını takas ettiğinden beri. Artık ölene kadar iç içeyiz."

Ne kadar dramatik... eğer doğruysa. Ne yaptığımı zaten bilen kız kardeşim, annemin hafızasının geri gelmesinin sebebinin Symon olma ihtimaline karşı cevap vermedi. Benim Nullification Fabrications'ımın yeterli olup olmadığını ya da onu kurtaranın gerçekten ortak bir çaba olup olmadığını kesin olarak bilmek zordu. O günkü yardımının bedelini çoktan ödemiştim ama bazı eylemleri unutmak zordu. Bazı şeylerin bedelini ödemek sonsuza kadar sürebilir.

Gwen ve Symon bir masanın etrafındaki bir grup kanepede yerlerini aldılar. Buzlu su, Altın Sahil'den beyaz şarap ve Thebian İmparatorluğu'ndan mor şarap sürahileri çoktan hazırды. Onlara katılmak yerine parmaklıklara yaslandım ve manzarayı seyrettim. Buradan tüm partiyi görebiliyor ve istediğimiz kadar çok ya da az katılmayı seçebiliyorduk. Kıyafetlerimizi ve temizliğimizi göz önünde bulundurursak, kesinlikle gerekli olmadıkça aşağıya inmeyecektik.

Aşağıda, parti tüm gücüyle devam ediyordu. Yüksek Asillerin çoğu aile renklerinden ve kıyafetlerindeki işaretlerden ayırt edilebiliyordu. Yüksek Asil Kayleigh, karnındaki hafif şişliği gizlemeye pek de yaramayan şık siyah bir elbise giymişti. Onu son gördüğümünden farklı olarak, koyu sarı saçlarını iki altın halka küpeyle toplamayı tercih etmişti. Kardeşim onun yanında pasaklı gibi kalıyordu. Etrafları, hepsi de Yüce Asil Kayleigh'e iltifat etmeye niyetli olan ve Lyon'u fark etmemek için ellerinden geleni yapan bir sürü insanla çevriliydi.

Yüce Asil Emily ve Alexander Ryder mutlu çiftin yanındaydı ancak çevredeki hastanelerden çeşitli doktorlarla konuşmakla meşguldü. İsyan şehirdeki ve kırsaldaki kaynakların kıtlaşmasına yol açıyor, normalliğin bir nebze de olsa sürdürülebilmesi için paralı asker eskortlarının sayısının artmasına neden oluyordu. Kayleigh ve ailesine iyi bir şeyler söylersem, Orbis Şirketi'ni kullanabilirlerdi. Bu beni savaş bitene kadar Hollow'da tutabilirdi.

"Çok fazla insan var, değil mi?" dedi tanıdık bir ses arkamdan.

Kai Ryder ve kardeşi Joey bize yaklaştı. Her zaman bir centilmen olan Kai, Symon ve Gwen'e doğru eğilerek selam verdi. Gwen ona elini uzattı ve o da öptü. Joey, hala çok zayıf ve solgun, sarı saçlarıyla kız kardeşimin yanına oturdu. Yeni kalp ameliyatı geçirmiş birine göre inanılmaz görünüyordu. Birlikte onun taşıdığı birkaç tahta oyuncakla oynadılar.

Joey iki askeri kullanmayı seçerken, Gwen'e nezaketen tahta ejderha verilmişti. Büyük bir onur.

Kai korkulukta bana katıldı. Symon da onu takip etti. İkisi de tanışma faslını başlatmadı, bu yüzden ben onlar için yaptım.

"Kai, bu Symon Anderson. Hollow Kütüphanesi'nin kayıt görevlisi. Kendi kendini ilan eden Hikayeler Kralı."

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Symon. "Kör Ryder hakkında hikâyeler duydum. Birçoğu, ailenizin meşhur üç çatallı mızrak stili yerine Kırık Kabza mızrak dövüşü stilini uyguladığınızı söylüyor. Bazıları bunun babanla aranda giderek büyüyen bir anlaşmazlıktan kaynaklandığını iddia ediyor. Olayı bir de senden dinlemek isterim-"

"Teşekkür ederim, Kayıt Memuru," dedi Kai usulca. "Ama sakıncası yoksa soruları sonraya saklayalım. Bunun bir kutlama olması gerekiyor, sorgulama değil."

"Soru sormak benim eğlence anlayışımdır, Yüce Asil Ryder. Ama isteğinize saygı duyacağım."

"Ben de ilgini çeken tek konunun ben olduğumu sanıyordum, Symon," dedim dramatik bir şekilde. "Bu kalp kırıklığını nasıl atlatacağım?"

Symon bana ters ters bakarken Kai kıkırdadı. "Alay etmek sana yakışmıyor, Michael. Tam tersi olmasını tercih ederim."

Gülümsedim ve dikkatimi Kai'ye ve aşağıdaki balo salonuna verdim. Kai kendini göremese de çıkan çeşitli sesleri takip ediyordu. Benim aksime, birinin ona bu etkinliğin ne kadar gösterişli olacağını söylemiş olmasını kıskanmamak elde değildi. Altın düğmeli sarı-siyah askeri bir ceket, siyah pantolon ve siyah botlar giymişti. Saçları bile özenle kesilmişti ve sakalının gölgesi oluşmaya başlamıştı.

"Hâlâ ayakta olduğunu gördüğüme sevindim Michael. Yozlaşmış Prens'in nasıl olmaman gerektiğine dair atıp tutmalarına rağmen," dedi Kai.

"Havlaması ısırmasından daha kötü," dedim. Prensle yüzleştikten sonra, geldiğini duyabildiğim bir vahşiden korkmak zordu. Beyni kaslarının gücüne yettiğinde belki ondan yine korkardım. "Yanağında infazdan kalma bir yara izi olduğunu duydu mu?"

"Evet. Söylentilere göre kraliyet hizmetçileri bunu kapatmak için krem kullanmak üzere eğitiliyor. Zavallı Majesteleri."

"Trajik. Ve muhtemelen Gwen'in onu kışının üstüne koymasının bir Kingman'ın ona yapabileceği en kötü şey olduğunu düşündü." Bir duraklama. "Prensin-"

"Serena'ya artık öyle hitap etmememiz gerekiyor. O taç giyme törenine kadar bekleyen kraliçe," diye açıkladı Kai. "Ama muhafızlar ikinizin her zaman ayrı tutulmanız gerektiğini biliyor. Hatta Kayleigh, Kuzgun kardeşimiz Karin'den elinden gelen her şeyi yapmasını isteyecek kadar ileri gitti. Ona yaklaşmadığınız sürece hepimiz buradan kazasız belasız kurtulabiliriz."

Her ne kadar Symon'un duymasını istemesem de, Kai'nin günün erken saatlerinde neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Neyse ki Symon'ın üzerine ya da yanına yazacak bir şeyi yoktu ve bu, bilginin ortaya çıkması için elime geçen en iyi fırsattı. "Prenses bugün erken saatlerde beni buldu ve yüzleşti. Elinde bir silah vardı. Öfkeden gözü dönmüş. Artık ondan kaçmam o kadar basit olmayabilir."

Symon cüppesinin ceplerinden birinden bir şişe mürekkep ve bir tüy kalem çıkardı. Kalem mürekkebe batırdı ve derisi üzerine notlar almaya hazırlandı. Bilmem gerekirdi. Sanki Symon acil bir durum için hazırlıklı olmazmış gibi.

Kai ise bu haber karşısında telaşlanmıştı ve Symon'ın ne yaptığını bilmiyordu. "Ne?" dedi yüksek sesle. Sesini alçaltarak devam etti: "Nasıl? Ne zaman? Programını gördüm. Babamın onunla gün boyu süren bir toplantısı vardı. Ne zaman kaçıp gitme fırsatı bulmuş olabilir ki?"

"Serena çocukluğumuzdan beri bu konuda iyiydi. Eğer birinin onu görmesini istemiyorsa, görmezler. Kraliyet hizmetçilerinin kaybolmasını diye kıyafetlerine çan dikmeye çalıştıkları zamanı hatırlıyor musun? Onun yerine Davey'nin kıyafetlerine taktı. Serena tanıdığım herkesten daha kurnaz."

Orkestranın hızlı tempolu bir şarkı çalmasını dinlerken bir sessizlik oldu ve Symon'un notalar karalamasını, bunu yaparken de kendi kendine mırıldanmasını izledim.

"Kral Isaac'e olanlar yüzünden seni gerçekten öldürmek istiyor, değil mi?" Kai sordu.

"Sanırım öyle."

"Bir planın var mı?"

"Bunun için değil. İnfazımı bizzat gerçekleştirmeye karar vermeden önce onunla konuşmayı umuyordum. Eğer şanslıysam-"

Her zamanki gibi, değıldim.

Müzik kesildi ve trompetler çalmaya başladı. Herkes balo salonunun ana girişine döndü. Stil bir kadın bağırdı, "Huzurlarınızda Bekleyen Kraliçe ve Hollow Prensi, Serena ve Adreann Hollow!"

Spiker cümlesini tamamlamadan önce herkes diz çökmüştü -Kai ve Symon dahil. Diz çökmeyenler sadece Kayleigh, Lyon, Gwen ve bendim. Üçümüzün geçmişi çok eskilere dayanıyordu ve Kayleigh'in de kanunları vardı. Hamile kadınlar asla Kraliyet önünde eğilmek zorunda değildi. Bu, Pişman Kral'ın çok sınırlı ve eleştirilen Hollow hükümdarlığı sırasında uygulamaya koyduğu birkaç iyi şeyden biriydi.

Prenses yıllardır ilk kez Hollow Court'ta halkın karşısına çıkıyordu. Birden Lyon'un bu partinin ne kadar büyük olacağını neden hafife aldığını anladım. Eğer prensesin ortaya çıkması gerekiyorsa, o zaman herkes burada olmak istiyordu. Kral ölmüştü ve yönetim prensesin elindeydi. Kanunlar onun istediği gibi yaratılıp yok edilebilirdi.

Hollow'da yeni bir gündü. Ve herkes kazanan tarafta olmak istiyordu.

Kuzgunlar ilk girdi. Zırhlı altı kadın iki Kraliyet mensubunun etrafını sardı. Her biri kendi silahını açıkça taşıyordu ve olanlardan sonra kimse onlara bunu yapmamalarını söyleyemezdi. Yozlaşmış Prens Adreann Hollow hâlâ o gürültülü, şamatacı ve korkunç halini koruyordu.

Ve işte oradaydı, Yozlaşmış Prens'in yanında duruyordu. Serena Hollow hiç de son gördüğüm gibi görünmüyordu. Başını sade bir altın taç süslüyordu ve o kadar uzun bir kuyruğu olan tertemiz mavi bir elbise giymişti ki, iki hizmetçinin onu arkasında taşıması gerekiyordu. Gölgesi de kendisi kadar mükemmeldi. Serena sorunsuz bir şekilde halktan birinden bir Kraliyet mensubuna dönüşmüştü. Kendini bu kadar iyi gizleyebildiğine bakılırsa, onu daha önce görüp de fark etmemiş olabilir miyim diye düşünmeden edemedim.

Kraliyet ailesi ve Kuzgunlar Kayleigh ve Lyon'a doğru ilerlerken kalabalık onlar için dağıldı. Serena Kayleigh'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve tatlı tatlı gülümsedi. Sesi tüm balo salonuna bir şarkıcının sahnede yaptığı gibi yayıldı. "Senin adına çok mutluyum Kayleigh. Umarım doğacak çocuğun senin cazibenin ve güzelliğinin bir kısmına sahip olur."

Kayleigh, "Beni onurlandırdınız, Majesteleri," diye cevap verdi. Elleri karnına doğru hareket etti.

"Şahsen," dedi Yozlaşmış Prens, "umarım bir oğlunuz olur. Ufukta isyancılarla açık bir savaş varken, alabileceğimiz tüm askerlere ihtiyacımız var. Ryder'lar efsanevi bir geçmişe sahip efsanevi bir ailedir ve bu sıkıntılı zamanlarda her sadık soyluya ihtiyacımız var."

Yukarıdan, kardeşimin 1. yumruklarını sıkıp açtığını görebiliyordum. Öfkesini saklamakta iyi bir iş çıkaramıyordu. Kuzgunlar fark etmişti ama bunu bir tehdit olarak görmediler. Asıl endişe verici olan, Yozlaşmış Prens'in ne kadar mutlu olduğuydu. Beni henüz görmemiş olsa bile, burada olduğumu biliyor olmalıydı. Onu utandırmıştım. Kız kardeşim onu utandırmıştı. Babası ölmüştü. Benim bilmediğim neyi biliyordu?

Kayleigh, her zamanki gibi hazırlıklı bir şekilde Yozlaşmış Prens'e cevap verdi. "Teşekkür ederim, Prens."

"Rica ederim."

Prenses Serena Kayleigh'nin ellerine hafifçe vurdu. "Kayleigh, seni kardeşim olarak gördüğümü biliyorsun değil mi?"

"Evet, Majesteleri. Sonsuza kadar minnettarım."

"Sana bir hediyem var," diye araya girdi Serena. "Çocuk doğmak üzere olana kadar hediye vermek pek yaygın değildir ve siz henüz evlenmediniz bile, ama bekleyen kraliçe olarak, yıllarca süren gerçek ve sadık dostluğunuz için size teşekkür etmek amacıyla bunu vermek istiyorum."

Olacaklardan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı içimde. Kız kardeşim kucağında Joey ile korkulukta bize katılmıştı. O da benim kadar gergindi.

Prenses sözlerine şöyle devam etti: "Bu hediye Hollow'da eşi benzeri yok. Çocuğunuza başka türlü elde edemeyeceği bir gelecek vereceğim."

Serena geldiğinden beri ilk kez kardeşime döndü. "Lyonardo Kingman. Baban kardeşimi öldürdü ve kardeşin Michael da babamın cinayetine baş şüphelisi. Hollow Sarayı'ndaki konumun tehlikeli ve Kuzgunlarımın kaptanı bana annenin aileni bir zamanlar toplumda sahip olduğu onurlu konuma geri getirmek istediğini söyledi. Sen ilk doğansın. Kayleigh de öyle. Evlendiğinizde ikinizden birinin görevinden ayrılması gerekecek."

Lyon Ratly, "Gerçekten de Majesteleri," dedi.

Kalbim hızla atıyordu. Bu kötü bir şeydi. Annem neredeydi? Gelmekte olan şeyi durdurabilir miydi?

"Bu benim ikinize de hediyem: Lyonardo, seni ailenin tüm suçlarından ve varsayılan suçlarından aklayacağım. Kraliyet emriyle Hollow'da hiç kimse çocuğunuzu Kingman ailesiyle ilişkilendirmeyecek. Şimdi önümde diz çökün ve ayağa kalktığınızda yeni bir soyadınız olacak. İstersen ailenle ilişkini sürdürmeye devam edebilirsin. Bir aileyi bölmek istemem. Ama yeni bir başlangıç için bu hediye kabul et."

"Gezgin merhamet et," diye fısıldadı Kai yanımda. "Bu kadar ileri gideceğini kim bilebilirdi?"

Symon yazmayı bırakmıştı, ağzı açık kalmıştı.

Kız kardeşim olduğu yerde donup kalmıştı. Aşağıda neler olup bittiğini anlamak isteyen Joey onu dürtüyor ama yanıt alamıyordu. Herkesin kardeşime odaklandığı bir sahne. Soyluların köpeği. Kingman bir cellada dönuştü. Doğmamış çocuğunu benim yaptıklarından korumak için mirasından ve ailesinden uzaklaşma fırsatı verilen bir adam.

"Majesteleri," dedi Kayleigh hışımla. "Lyon ve ben henüz veraset hakkında konuşmadık. Bunu tartışmak ve size cevabımızı vermek için bize biraz zaman tanıyın."

Prenses sol bileğini ovuştururken, "Hayır," dedi. "Benim aşkım ebedi değil. Bu hediye şimdi kabul et, tüm Hollow Divanı şahit olsun. Başka türlü kabul edemem."

Prensesin kraliçe adayı olarak ilk hareketi bir güç gösterisiydi. Hizaya gelmezlerse düşmanlarının başına neler geleceğinin cesur bir ifadesiydi. Bana kişisel bir uyarı. Bunu izlediğimi biliyordu.

"Majesteleri," diye tekrarlardı Kayleigh, öncekinden daha sert bir sesle. "Sizin için bir kız kardeş gibi olduğumu söylediniz ama yine de evime gelip sevgilimi mahkeme önünde tehdit ediyorsunuz? Bunu nasıl yaparsınız? Başınızda bir taç olması size sürtüklük yapma hakkı vermez."

Odanın her yerinde yankılanan duyulabilir bir soluk sesi vardı. Kai neredeyse parmaklıkların üzerinden düşüyordu. Symon elindeki mürekkep şişesinin yere devrilmesini engellemeye çalıştı. Sadece Yozlaşmış Prens gülüyordu. Altı Kuzgun'dan beşi

silahlarını sıkıca kavradılar. Kimse Kraliyet ailesiyle böyle konuşamazdı. Özellikle de biri sadece birkaç gün önce gömülmüşken. Özellikle de katil olduğu düşünülen kişi ortalıktayken.

"Bu ifaden için seni affediyorum," dedi Serena. "Hamilelik sırasında duygular çılgına dönebilir ve sevgilinin kendi adına konuşabileceğini biliyorum. Seçiminizi yapın Lyonardo ve sözlerinizin sonuçlarını kabul edin. Eylemlerinin."

Lyon başını eğmişti. Prensesin gözlerinin içine bakamıyordu. Ya da belki de sadece kardeşlerinin yukarıdan bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu. Her iki durumda da yalnızdı.

Lyon, Kral Isaac'e ve babamıza olanlar konusunda bana inanmıştı. Angelo Shade'i alaşağı etme arzumuzda birleşmiştik. İncittiği tüm insanların intikamını almak için. Ama başkalarının hikâyemize inanmasını sağlamak tamamen başka bir şeydi. En çok da prensesin bize inanmasını sağlamak. Çünkü inanmazsa, Kingman soyadını taşıyacaklar da taşıyacaklar da çocukları sürekli tehlike altında olacaktı. Bizim kanımızı taşıyacaktı.

Bu karar, prensesi Kral Isaac'in kendini öldürdüğüne ve Angelo Shade'in Davey'nin cinayetinden sorumlu olduğuna ikna edip edemeyeceğime bağlıydı. Bugün olanlardan sonra, ikna edip edemeyeceğimi bilmiyordum. Tavrını oldukça net bir şekilde ortaya koymuştu. Ama o bunu bilmiyordu. Onun kararı bana ne kadar güvendiğiyle ilgiliydi.

Lyon kendini toparlayarak derin bir nefes aldı ve prensesin bakışlarına karşılık verdi. "Hediyeniz benim için bir onurdur, Majesteleri."

"Bu bir cevap gibi gelmiyor."

"Oraya geliyorum, Majesteleri. Hediyeniz benim için bir onurdur ve bunu kabul etmemek aptallık olur."

"Sen aptal mısın, Lyonardo Kingman?"

Lyon onun sorusuna cevap vermedi. "Hiçbir zaman ilk doğan olmak ve Kingman mirasını devralmak istemedim. Kingman'da büyüyen bir çocukken bile etrafım efsanelerle çevriliydi. Ama babamın benden önce yaptığı gibi ben de bunu kabul etmeye hazırdım. Bunu biliyor muydunuz, Majesteleri? Babam asla bir Kingman olmak istemedi. Bu görevi ancak kız kardeşi, anne-babası, teyzeniz ve büyükanne-büyükbabanız Yeni Dracon Şehri tarafından öldürüldükten sonra üstlendi."

"İtiraf ediyorum," dedi Serena, "etmedim. Peki senin cevabın ne Lyonardo?"

"Cevabım, bu işte kötü olacağım. Kingman mirasını omuzlarımda taşıyarak. Ama kardeşlerimin hiçbiri öyle olmayacak. Kingman ailesinin bu şehirdeki yerini geri alacaklar, isyanı sona erdirecekler ve size hiçbir Kingman'ın bir Kraliyet mensubunu öldürmediğini kanıtlayacaklar."

Serena sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Bu hediyeıi iptal etmeden önce bana hemen cevabını ver."

"Lyon, yapma!" Kayleigh yalvardı. "Bunu konuşalım, konuşmak zorunda değiliz-"

Lyon Kayleigh'nin yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Bir çocuğumuz olacağını öğrendiğim anda kararımı verdim. Annemin geri dönmesi hiçbir şeyi değıştirmez. Ailem beni affedecektir. Çünkü fedakârlık yapmak bir babanın çocuğı için yaptığı şeydir."

Bir Kingman olan kardeşim, Hollow Prensesi'nin önünde diz çöktü ve basitçe şöyle dedi: "Hediyenizi kabul ediyorum, Majesteleri. Teşekkür ederim."

"Öyle olsun," dedi Serena elini Lyon'un üzerinde gezdirirken. "Ayağı kalk, Lyonardo Şehir Doğanı."

Kardeşim bunu yaptığıında, orada bulunan herkes yeniden doğan asil için tezahürat yaptı ve bağırdı.

"Michael," dedi Gwen yanımda. "Bunun anlamı...?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ben Kingman ailesinin varisiyim."

KRALİYET KOMPLOSU

Alkışlar balo salonundaki her şeyi bastırırken Serena Hollow başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. O ana kadar buraya hiç bakmamıştı ama yine de tam olarak nerede olduğumu biliyordu. Bu benim için bir gösteriydi. Neler yapabileceğinin bir gösterisiydi.

Hiç bu kadar korkmamıştım. Domet, Angelo ve Yozlaşmış Prens başa çıkılabilir görünüyordu. Yenilebilir. Şimdi, istemeden de olsa, Angelo Shade'den daha kötü olma potansiyeline sahip birini yaratmış olabilirdim. Ailemi tahtta oturan Kraliyet ailesine karşı koruyamazdım. Bu hafta nasıl hayatta kalacaktım?

Ve şimdi tüm bunları Kingman ailesinin potansiyel varisi olarak yapmak zorundaydım. "Tarih," dedi Symon yavaşça, "bu gece burada yazıldı. Bu eşi benzeri görülmemiş. Hayal bile edilemez." Bir duraklama. "Görevimi seviyorum."

Kai kimseye belli etmeden, "Kayleigh bundan hiç memnun olmayacak," dedi. "Ona danışmadan kabul ettiğine inanamıyorum."

"Lyon yapması gerekeni yaptı," dedim. "Babam bizi korumak için canını verdi. Lyon neden pozisyonundan vazgeçmesin ki? Kıyaslanamaz bile."

"Şüpheleri olduğunu biliyordum..." dedi Gwen, sözünü keserek. "Ama ben... Michael, buradan gitmeliyiz. Annemin ne olduğunu bilmesi gerek."

"Anlaştık. Kai, seninle hasret gidermek güzeldi. Her zaman yemeğe davetlisin. Symon, bizimle geliyor musun?"

Symon başını salladı. "Bu gece yapabileceğiniz herhangi bir şeyin az önce olanlara rakip olabileceği şüpheli. Tarih yazıldı. Birinin bunu kaydetmesi gerekiyor. Bunu yapacak olan benim sözlerim olsun."

Hikâyeler Kralı insanlarla görüşmek için merdivenlerden aşağı koşarken hiçbirimize veda etmedi. Lyon, Kayleigh, ortadan kaybolmayan üç Kuzgun ve Yozlaşmış Prens muhtemelen onun öncelikli hedefleriydi. Onlar diğer herkesin hedefiydi. Serena'nın nereye gittiğini görmemiştim ama her neredeyse, ortadan kaybolmuştu.

Çabucak ayrıldık, geldiğimiz yoldan geri döndük. Joey bu kadar erken gittiğimiz için hayal kırıklığına uğramıştı ama onunla oynamak için başka bir zaman döneceğime söz verdim.

Prenses yan girişin önünde bir sandalyede oturuyordu, yanında üç Kuzgun vardı. Chloe solunda, Karin ve Rowan ise sağındaydı. Hepsi açıkça silahlanmıştı. Daha önce gördüğümüz muhafızlar gitmişti. Serena fındık yiyor, kabuklarını tek dişiyle kırıyor, sonra da içlerini emip geri kalanını atıyordu. Henüz bana bakmamıştı. Dark'ın uyarısını hatırlayarak dövüşe hazırlanmak için vücudumu hareketsiz hale getirdim.

"Siz ikiniz gösteriyi beğendiniz mi?" diye sordu

prenses. "En hafif tabiriyle şaşırtıcıydı."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm," dedi Serena. "Beklediğimden daha kolay pes etti."

Biraz direniş iyi olabilirdi. Ne yazık ki korkaklık aileden geliyor olmalı." "Peki bu korkaklık değil mi?" Gwen karşı çıktı. "Bizi korkutmak için gizlice dışarı çıkmak

Kuzgunlarıyla birlikte bir partiden ayrılırken? Eğer konuşmak istersen-"

Serena gözlerini Gwen'e dikti. "Kardeşinin kafasını bir kazığa geçirmeni istiyorum. Konuşma noktasını geçtik."

"Bunu böyle mi yapacaksın?" diye sordum. "Beni karanlıkta bıçaklayacak, kafamı kesecek ve bitti mi diyeceksin?"

Prenses bir ceviz daha yedi.

Neyse ki kız kardeşim benden daha akıllıydı. "Aptalca bir şey yapma, Michael. Seni bir dövüş sokmaya çalışıyor. Orbis Şirketi sorarsa ona saldırdığını iddia edebilir. Bu bir oyun. Uzaklaş. Bir şey yapmayacaktır."

"Bundan ne kadar eminsin?" Fısıldadım.

"Riske atacak kadar."

"Lütfen risk al," dedi Serena sırtarak. "Dene beni."

Ne Gwen ne de ben hareket ettik. Prensesle birlikte büyümüştük. Neler yapabileceğini biliyorduk ve bunu bilmek bizi onun güçlü bir Fabrikatör olarak sahip olduğu güçlerden daha fazlasına karşı korkutuyordu. Barut Savaşı'nın gölgesinde büyümek hepimize zor dersler vermişti. Bu gurur bizi kör edebilirdi. Bizi feci sonuçlara yol açabilecek durumlara zorlayabilirdi. Ama babasının ölümünden sonra hepsini unutmuştu. Aklında sadece intikam vardı.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Bunun nasıl gitmesini istiyorsun, Serena? Sen ölmemi istiyorsun ve ben konuşmak istiyorum. Birimiz uzlaşmak zorunda kalacak."

"Çocukken oynadığımız oyunları hatırlıyor musun Michael?" diye sordu prenses. "Birkaç tane vardı. Mahkeme... ebelemece... hatta senin uydurduğun Yıldız Kovalayan oyunu. Bir oyun oynamaya ne dersin?"

Yozlaşmış Prens bahis oynamayı, prenses de oyun oynamayı severdi. Bu gece burada ölmek istemiyorsam, buna razı olmak zorundaydım. Nefes aldığım sürece onu Kral Isaac'in kendini öldürdüğüne ikna etme şansım vardı. O zamana kadar en iyi yaptığım şeyi yapmalıydım: hayatta kalmak.

"Ne tür bir oyun?"

"Etiketle," dedi Serena. "Kuzgunlarım olacak ve sen de onların hedefi olacaksın. Eğer onlar seni yakalamadan Kingman Keep'e -yarım şehir ötede- ulaşabilirsen, kazanırsın. Yakalanmazsan kelleni kaybedersin."

"Bu oldukça orantısız, Serena," diye açıkladı kız kardeşim. "Michael kazanırsa ona bir şeyler ver."

"Onun hayatı yeterli değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ben başka bir şey istiyorum. Eğer hayatımı ortaya koyacaksam, bunun içinde benim için de bir şeyler olmalı."

"Ne istiyorsun?"

"Bir yemek. Arayı kapatmamız için bir fırsat. Ben silahsız geleceğim ve sen de istediğin kadar Kuzgun getirebilirsin. Bu ve biz oyunumuzu oynarken Gwen'e zarar gelmemesi. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Serena. "Kız kardeşin bu anlaşmaya tanıklık edecek, böylece Orbis Şirketi senin bu şartları kabul ettiğini bilecek. Seni sebepsiz yere öldürdüğümü düşünmelerini istemem." Prenses Kuzgunlara, "Bu gece onu kim yakalarsa iyi ödüllendirilecek. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Şehir etrafımızda karardı, sanki sorumlular konuşmamızı dinliyormuş gibi şehre Işıklar Söndü geldi. Ben canımı kurtarmak için koşarken sokaklarda başka kimse olmayacaktı. Gökyüzüne baktım, paramparça olmuş aya ve yanındaki turuncu-mavi mermere baktım. Herkes beni takip etti. Hiçbir şey olmayınca omuz silktim ve şöyle dedim: "Celona'dan bir parçanın düşüp beni bu karmaşadan kurtarmasını umuyorum. Dün gecedен sonra ihtimaller benim lehime değil."

"Hiç öyle oldular mı?" diye sordu prenses. "Çocukken bile şanssızdın."

"Sadece Lucky sayesinde şansın var. Hala-"

"Bana Lucky'den bahsetme," dedi ben daha lafımı bitirmeden.

"Neden bahsetmeyeyim? Ben verdim-"

"Başlamak için otuza kadar sayacağım. Son sözün var mı?"

Diz çöktüm ve kaldırımdaki çatlaklar arasında yetişen erken çiçek açan Rowers'lardan birini kopardım. Küçük ve narin sarı bir şeydi, muhtemelen bahar gelip onu kurtarmadan önce devam eden soğuğa yenik düşecekti. Serena'ya atmadan önce sapını parmaklarımın arasında döndürdüm.

Yere düşmesine izin verdi ve sonra onu ezerek yok etti. "On yıl gecikti."

Başımı salladım. "Hiçbir şey bizim için çok geç değildir."

"Kız kardeşine hoşça kal de. Umarım seni bir daha görmem," dedi Serena. "Bir... iki... üç..."

Ana yoldan aşağıya doğru koşuyordum ve benden önce kız kardeşime "Seni seviyorum" diyordum. Kingman Keep'e döndüğünde Gwen bana ağzının payını verecekti. Ama bu fırsatı bizim lehimize kullanacak kadar kurnaz olduğunu umuyordum. Serena ile yalnız kalmak üzereydi. Bir daha olması pek mümkün olmayan bir şey. Ama bunu düşünecek zaman yoktu, bu Kuzgunlardan kaçmam gerekiyordu.

Eğer en iyi şansımın olduğu bir mahalle varsa, o da Öğrenci Mahallesi'ydi. Kingman Keep'e giden en kestirme yol Mülteci Meydanı'ndan geçiyordu. Ama o bölgenin tamamı çok açıktı. Geniş binalar, pazarlar için açık meydanlar ve bir kürdanı bile şişman gösterebilecek ağaçlar. Beni yakalarlarsa saklanacak yerim olmazdı. Öğrenci Mahallesi ise dar, kalabalık, kıvrımlı yollara sahipti ve Işıklar Söndüğünde diğer bölgelerden daha karanlık oluyordu.

Bu bana bir şans verebilirdi. Tek yapmam gereken, prenseslerini memnun etmek için beni öldürmek isteyen inanılmaz yetenekli üç kadını atlatmaktı. Karin bana yumuşak davranabilirdi, çünkü neredeyse aileden sayılırdık. Chloe'nin ne yapacağını kim bilebilirdi ki? Rowan hakkında adı ve biraz da ailesi dışında hiçbir şey bilmiyordum. Ama onlardan daha hızlıydım ve bu şehri herkesten daha iyi tanıyordum. Beni onlar gibi giyinmişken yakalamaları mümkün değildi-

Önüme düşen yıldırım beni yakındaki bir oluğa savurdu. Bir an için odağım bulanıklaştı ama vücudumu saran sıcaklık beni hemen kendime getirdi. Omzumun üzerinden baktım ve iki Kuzgun gördüm. Karanlıkta hangileri olduğunu anlamak imkânsızdı ama beni neredeyse çarpacak olan yıldırım göz önüne alındığında, onlardan biri Chloe olmalıydı. Kuzgunların saflarında iki Yıldırım İmalatçısı olduğundan şüpheliydim. Peki üçüncüsü neredeydi?

Zihnimin arkasında bu güç karşılığında nelerden vazgeçtiğimi merak eden küçük sesi duymazdan gelerek bedenimi tekrar sıfırladım. Yerine konması imkânsız olan bir şeyi kaybetmem ne kadar sürerdi?

Kuzgunlar yavaşça bana yaklaştı. Birinin elinde bir mızrak, diğerinin elinde ise muhtemelen benden daha ağır olan büyük bir balta vardı. Benim... benim 1'lerim vardı. Kahretsin. Onlarla alay ederek kaybedecek bir şeyim olmadığından, "Bunu yapmamanız için ikinizden birine rüşvet verebilir miyim?" dedim.

Yanıt gelmedi. Sadece binaların arasından gelen rüzgâr uğultusu, etrafa dağılan çocuklar ve çarpan kapıların sesi etrafımızda yankılanıyordu. Bölgede başka biri varsa, ya buradan kaçıyor ya da ellerinden geldiğince saklanıyorlardı. Üç Kuzgun ve bir Kingman'ın göz göze gelmesi, felaketin habercisi olmaya gökten düşen bir Celona parçası kadar yakındı.

"Düşünüyordum da, ya ben-"

Cümlemi tamamlayamadan mızraklı kuzgun bana doğru *sıçradı*. Doğal

olmayan bir hızla geri döndü. Bir saniyeden kısa bir sürede yanımdan hızla geçti. Onun

Mızrak gömleğimi yakaladı ve yırttı. Kuzgun kayarak yanımdan geçti, kaçışımı kesti ve birden etrafım sarıldı. Muhteşemdi. Benzer bir şey yaptığını gördüğüm tek kişi Naomi'ydi. O zaman mızraklı Kuzgun bir Rüzgâr İmalatçısı'ydı. Ondan kaçamazdım.

Ight'a ihtiyacım var.

Parmak eklemlerimi kırdım, sırtımı en yakın duvara dayadım ve sonra 1. parmaklarımı kaldırdım. Vücudum hiç bu kadar sıcak olmamıştı. Zırhları yüzünden yüzlerine nişan almam gerekecekti. Zırhla kaplı olmayan tek yerleri onlardı. Ya bunu yapacaktım ya da kilisede olanları taklit etmeye çalışacaktım. Bir kez yıldırım yakalamıştım, tekrar yapabilir miydim?

Büyük baltalı Kuzgun bana çılgınca saldırdı ve bunu yaparken çığlık attı. Ayak hareketleri özensiz, hareketleri dengesizdi... Ondan daha iyileriyle karşılaşmış ve kazanmıştım. Chloe'nin benzer birine karşı bir dövüşü kazandığını görmüştüm. Kendi dövüşünden ders almamış olması utanç vericiydi. Bu korktuğumdan daha kolay olacaktı.

İlk saldırısını savuşturdum, elindeki büyük baltanın yere çarpmasına neden olan güçlü bir savuruştı bu. Daha iyi bir açI yakalamak için vücudumu döndürdüm ve sonra yüzüne yumruk attım. Ama hiç tutturamadım. Kuzgun ortadan kayboldu, duman bedeninin yerini aldı ama metal balta havada sallanmaya devam etti. Dengemi kaybederek öne doğru düştüm ve son anda yuvarlanarak yüzüstü düşmekten kurtuldum.

Chloe değil. Rowan ve Karin'le karşı karşıyaydım. Peki o neredeydi?

Kuzgun göz açıp kapayıncaya kadar dumanın içinden yeniden ortaya çıktı. Bir kol mesafesinde. Bir Duman İmalatçısı. Eğer okuduklarıma inanacak olursam, her yönden Metal İmalatçılarının tam tersiydiler. Biri vücutlarını sertleştirirken, diğeri yumuşatıyordu. Duman İmalatçıları daha nadirdi ve daha önce hiç görmemiştim. Bu Rowan'ın neden Kuzgunlar'a katılmak için seçildiğini açıklıyordu. Hollow Court'taki on yıllık yokluğumda bulmacanın bir parçası daha tamamlanmıştı.

Son zamanlarda Serena'ya her ne kadar hayranlık duysam da, o beni şaşırtmaya devam ediyordu. Bana karşı doğal bir üstünlüğü olmayan iki Fabrikatör seçmişti. Biri çok hızlıydı, diğeri vurmak çok zordu ve Chloe hâlâ bir yerlerde saldırmak için fırsat kolluyor olmalıydı. Muhtemelen yukarıdan. YıldırımI yakalayabileceğimi bir kez göstermiştim ve şimdi prenses bir daha asla bu şansa sahip olamayacağımdan emin olmanın bir yolunu bulmuştu.

Boku yemiştim.

Karin ve Rowan, avlarını köşeye sıkıştıran avcılar gibi yaklaştılar. Seçeneklerim neydi? Durup dövüşmek mi? Zırhsız ve silahsızdım. Kaçmak mı? Ben farkına bile varmadan beni yakalayıp şişleyeceklerdi. Zeki olmalıydım. Daha akıllı olmalıydım. Kendime bir fırsat vermeliydim.

Kuzgunlar hep birlikte saldırdı; soldan bir mızrak darbesi ve sağdan yatay bir balta savuruşu. Biri bana isabet edecekti, ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Mızrak saldırısına doğru adım attım ve yan tarafımı feda ederek darbenin ağırlığını üstlendim. Resh'imi, derimi ve kanımı kesti ve oh, lanet olsun, çok acıttı, ama yere düşüp istediğim gibi çığlık atmadım. Bunun yerine mızrağın ucunu tutup kendime doğru çektim -yaramı daha da büyüttüm- ve dirseğimle Kuzgun'un suratına vurdum. Yüzünüze yeterince sert bir darbe aldığınızda hissettiğiniz içgüdüğü hiçbir eğitim silemez. Sadece bir kalp atışıydı ama Kuzgun mızrağı tutmayı bıraktı ve ben de kontrolü ele aldım.

Mızrağı arkamdan sol elimden sağ elime geçirdim. Diğer Kuzgun kardeşine ne olduğunu anlayacak zaman bulamadı ve ben de momentumumu ve ağırlığımı kullanarak mızrağı göğsüne sapladım.

Dumanlar içinde patladı.

Mızrağı fırlatıp attım ve yaralı tarafımı tutarak sokaklarda koşmaya başladım. Uzun sürmeyecek olsa da, Rüzgâr İmalatçısı'nın iyileşmesi ve Duman İmalatçısı'nın yeniden oluşması zaman alacaktı. Ne kadar uzağa gidebilirdim? Yine de kan izleri onları bana getirir mi? Düşünecek zamanım yoktu. Sadece koşacaktım. Ve koş. Ve koş.

Görüşüm zayıflıyordu. Çok hızlı bir şekilde çok fazla kan kaybediyordum ve sadece öfke ve korku beni ayakta tutuyordu. Saklanacak bir yer bulmalıydım. Bir ara sokağa girdim, bir kapıyı omuzlayarak açtım, ayağımla çarparak kapattım ve sonra bir duvara yaslandım.

Dua eden biri değildim. Ailem Hollow kurulmadan önce Tanrı'yla savaş halindeydi. Ama o anda bir şans umdum. Henüz ölemezdim. Henüz ölemezdim. Öl-

Yanımdaki kapı açıldı. İnlemekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm ve döndüğümde sağ elinde kılıç olan bir Kuzgun gördüm. Sürekli nefes alıp veriyordu. Siyah kıvrıkcık saçları, şimşek çakıyormuş gibi görünen bir at kuyruğuyla arkadan bağlanmıştı.

Chloe.

Gözlerini dikti, arkasından sesler geliyordu. "O içeride mi?"

Yanıt yok.

"Chloe!" diye tekrarladı ses. "Durum!"

Chloe kılıcını kınına soktu. "Eğer hayatta kalırsan, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Sakın ölme, Michael," diye fısıldadı. Çok daha yüksek sesle kapıdan dışarı bağırdı, "Kingman burada değil! Geri dönmüş olmalı!"

Kapıyı arkasından kapattı.

Her şey acıyordu. Hiçbir şey doğru çalışmıyor gibiydi. Ama burada ölemezdim. Ayağa kalkmalıydım. Ayağa kalkmalıydım. Buradan çıkmalıydım. Yapmam gereken-

YENİ BİR İSYAN

Karanlık bana geri döndü. Artık hiçbir şey yapmak istemediğim ama beni de kendisiyle birlikte uçuruma sürükleyene kadar gitmeme izin vermeyen eski, zehirli bir arkadaş. Ölüp ölmediğimi bilmek zordu. Zihnimin hâlâ kararsız olduğunu düşünürsek, öldüğümden şüpheliydim. Burası kralın kendini öldürmesini izledikten sonra bulunduğum yer değildi, hayır, burası daha çok Milis Mahallesi'ndeki patlamadan sonra olanlara benziyordu.

Yani hayattaydım. Ama zar zor.

Daha önce pek çok kez güvendiğim sıcaklığı buldum. Karanlığın içinde bir fener. Bu kadar kötü muameleye rağmen nasıl tekrar ayağa kalkabildiğimi merak ettiğim günler oldu. Acaba zihnim acıyı herkesten daha iyi bastırabildiği için miydi? Yoksa Nullilcation Fabrications'ım bir şekilde bundan sorumlu muydu? Kesin olarak bilmiyordum. Nullilcation Fabrications'ımın neler yapabildiğini genel hatlarıyla anlamış olabilirdim ama özelliklerini anlamıyordum. Bunun yakında değişmesi gerekecekti. Belki Dark bana yardım edebilirdi.

Ama her zaman olduğu gibi şimdi de daha acil endişeler vardı. Mesela ben neredeydim? Ve nasıl hala hayattaydım? Ölmeden önce çok kan kaybetmiştim.

Bekle. Ne yapacağımı biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım.

İlk önce acı geldi.

Uzandığım yükseltilmiş tahta üzerinde doğrulduğumda nefesimi kesen, ürperten korkunç bir acı hissettim. Gömleğim yırtılmıştı ve yaramı yapışkan yeşil yapraklı bir lapa kaplamıştı. Çürüyormuş gibi kokuyordu. Gömleğim, yerinde kalması için bandaj haline getirilmişti. İçinde bulunduğum oda penceresizdi, sıkışık ve olması gerekenden daha ıslak görünüyordu. Kingman Keep'te olmadığımı kesindi. Burası derme çatma bir hapishane hücresiydi.

Peki gardiyanım kimdi?

Duvara yaslanabilmek için geriye doğru kaydım. Bir yıldan kısa bir süre içinde ikinci kez ne olduğunu hatırlamadan yatakta üstsüz uyanmışım. Bu bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Lanet ettim. En azından yine nehirde boğulma tehlikesi atlatmamıştım. Küçük zaferler.

Hücremin kapısı açıldı. Kapıda son derece uzun siyah saçlı bir kız duruyordu. Sağ kulağının bir kısmı yoktu. "Hareket edebilir misin?" diye sordu.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve bunu yaparken inledim. "Neredeyim ben? Ve kimin için çalışıyorsun?"

"Büyük Abi hiçbir sorunuza cevap vermememi söyledi."

Bu her ikisine de cevap oldu. Büyük Birader Gökkuşağı Bölgesini ele geçirmiş ve geliştirmişti. Ve şimdi beni de kurtarmışlardı.

"Yedek gömleğiniz var mı? Benimki yeniden kullanılmış gibi görünüyor."

Küçük kız tavana baktı. "Büyük Abi bizim küçük Kingboy'lar için bir hayır kurumu olmadığımızı söylüyor ve... gerisini unuttum. Özür dilerim."

En azından kibardı. Umarım "Kingboy" lakabı yapışıp kalmaz. Ne utanç verici. Ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi anlayınca onu koridora kadar takip ettim, bacağı kırık birinden daha yavaş yürüyordum, yarama dikkatlice baskı uyguluyordum. Koridor, Roor'un üzerinde oturmuş, uyumsuz kart desteleri ve kırık oyuncaklarla oynayan her yaştan çocukla doluydu. Ben geçerken hepsi bana baktı ve sonra daha önce ne yapıyorlarsa ona geri döndüler. Hiçbiri benden korkmuyordu. Canavar olarak bilindiğim bir şehirde bu alışılmadık bir durumdu.

Rehberim beni masanın ortasında yoğunlaştırılmış bir ışık topuyla aydınlatılmış bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu parlak küçük bir mutfığa getirdi. Bunu yapmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Ama Büyük Birader bunu açıkça düşünmüştü. Çok şaşırmadım, Trey her zaman Fabrikasyonlarının sınırlarını test ederdi.

Onu uyarmış olsam bile.

Trey onu son gördüğümünden beri pek değişmemişti. Siyah saçları biraz daha uzamıştı ve göğsüne bağlanmış dört Rintlock tabancasının dipçiklerini göstermek için ceketinin düğmeleri açılmış eski bir Scales üniforması giyiyordu. Boynunda kalın camlı bir gözlük vardı, bu gözlükler genç sapkınlardan çok şehirde savaşıyan Fabrikatörler tarafından kullanılıyordu. Ama masadaki duruşundan bile -bacak bacak üstüne atmış, bileklerini masaya vuruyordu- daha kararlı olduğu belliydi. Gözlerini asla sönmeyecek bir 1re ile değişime dikmiş bir adam.

"Uyanmışsın," dedi Trey rehberime gitmesi için işaret ederken. "Bu iyi bir şey. Endişelenmiştin."

Trey'in yanındaki masaya oturdum. "Beni nasıl buldun?"

"Kardeşlerim koşarak gelip bana bir Kingman ve üç Kuzgun'un Öğrenci Mahallesi'nde dövüştüğünü söyledi. Neler olduğunu görmemek için kendimi zor tuttum. Sizi kendi kanınızla dolu bir havuzda baygın bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

"Ve sen beni kurtardın."

"Ve ben seni kurtardım," diye tekrarladı Trey. "Muhtemelen nedenini bilmek istiyorsundur."

"Birazcık. Benim kendi yolumu, senin de kendi yolunu seçtiğini ve ikisinin zıt yönlerde gittiğini açıkça belirtmiştin. Düşman olmamız gerektiğini hiç düşünmemiştim ama sen... Kuzgunlarla savaştığım için beni kurtardın, değil mi? Düşmanın düşmanı senin dostundur ve tüm bu saçmalıklar."

"En çok nefret ettiğim insanlar asilerdir." Masanın altına uzandı ve bir şişe rom ile iki bardağı masaya koydu. Şişenin mantarını açtı ve her bardağa bir miktar doldurdu. "Şerefe."

"Şerefe," dedim ve içtik. İlk tat her zaman yakardı. Bazı şeyler ebediydi. " 'Büyük Birader,' ha?"

Trey küfretti ve fincanına biraz daha doldurdu. "Bundan nefret ediyorum. Mezarlıktan sonra ne yapacağımı bilemedim. Yalnızdım, öfkeliydim ve kaybolmuştum. Jamal'ı özledim... Seni bile özledim. Biraz

iyilik yapmaya çalışayım dedim. Toplandım.

Doğu Yakası'ndaki öksüz ve yetim çocuklara, kafatası markalı pislikler, tweeker'lar, dimmer'lar ya da diğer istismarcılar hakkında endişelenmek zorunda kalmayacakları bir yer verdi. Deneyenlerin gece geç saatlerde ziyaretçileri oluyordu."

"Peki neden Gökkuşağı Bölgesi sakinleri burayı ele geçirdiğinizi söylüyor? Tweeker'lar ve dimmer'lar nereye gitti?"

"Michael," dedi Trey gülümseyerek. "Ne zamandan beri Gökkuşağı Bölgesi'ni ziyaret ediyorsun?"

"Bir arkadaş arıyordum." "Ne arkadaşın var... Oh."

Sessizliği hafifletmek için içtik. Tavandan Roor'un üzerine su damlıyordu.

"Bütün o tweeker'lara ne oldu?" diye sordum.

"Berry Tarlası... Tweeker Kalesi... Yıldızsız Gözlemevi. İnlerinde, gözden uzaktalar. Oraları terk etmelerinin tek nedeni uyuşturucularının bitmesiydi. Ben sadece onlar için bu sorunu hallettim."

"Ciddi misin?" Dedim ki. "Onlara Blackberry mi veriyorsunuz? Onları memnun etmek için ihtiyaç duyacağınız miktar çok saçma. Tedarikçiyi bilmek zorundasınız ve neden..." Trey gözlerime bakmayınca ben de arkasından gittim. "Tedarikçiyi biliyorsun, değil mi?"

Trey içkisini bitirdi. "Yıllardır böğürtlen yapan birini tanıyorum. Nasıl yapıldığını bile biliyordum. Kaybedecek bir şeyiniz olmadığında, geri çevrilmesi inanılmaz derecede zor teklifler yapabiliyorsunuz. Bu işte, teşhir iyi bir şey değildir."

"Yani bölgenizi uyuşturucuyla doldurmalarına izin mi vereceksiniz? Annene yaptıklarından sonra-"

"Onlar da uğraşılacaklar listemde ama şu anda benim için en büyük tehdit Tweeker'lar değil. Ve bana bir daha *ondan* bahsetme."

Belli ki bu hâlâ hassas bir konuydu. "Eğer bu kadar kararlıysan bana planını anlat."

"Hayır," dedi Trey, tereddütsüz. "Kuzgunlarla savaşıyor olabilirsin ama prensesi kralın kendisini öldürdüğüne ikna ettiğinde -ki edeceksin- onun tarafına döneceksin ve şu anda olduğundan çok daha tehlikeli olacaksın."

O zaman bir sorun olacaksın. O zaman seni yok etmek zorunda kalırım. Bu yüzden hiçbir şey paylaşmıyorum. Özür dilerim."

"Sanki ben bir soyluymuşum gibi davranıyorsun," diye tükürdüm. "Tekrar o dünyanın bir parçası olmak istediğimi sanıyorsun. İstemiyorum."

"Bunu şu anda Kingman ailesinin varisi olan adam söylüyor. Annesi, ailesini bir zamanlar sahip olduğu prestijli konuma geri getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

Hazırlıksız yakalanma sırası bendeydi. "Ryder Keep'te olanlardan nasıl haberin oldu?"

"Neredeyse şafak sökecek. Herkes biliyor. Şehir seni konuşuyor."

Bu da eve döndüğümde annem ve kız kardeşimle tatsız bir konuşma yapacağım anlamına geliyordu. Hayatım için prensesle bir anlaşma yaptıktan sonra bütün gece ortadan kaybolmak onları daha da endişelendirecekti. Ta ki beni görene kadar. O zaman da ay tutkunu eğilimlerime kızacaklardı.

"Nesin sen o zaman? Belli ki soylularla ve özellikle de yaptıklarından sonra isyancılarla çalışmak istemiyorsun. Üçüncü bir hizip mi oluşturacaksınız?"

"Evet," dedi Trey. "Bırakın soylular ve asiler taht için savaşsınlar ve her zaman yaptıkları gibi Doğu Yakası'nı görmezden gelsinler. Kim alırsa alsın, ben tüm vatandaşlara liderlik edeceğim. Değişim Hollow'a doğru yol alacaktır. Sorumlular istese de istemese de."

"Hangi orduyla? Seni kim destekliyor?"

"Bunu bana bırakın," dedi etrafındaki 1nality havasıyla. "Bu sohbet her ne kadar hoşuma gitse de, burada işimiz bitti. Tartışacak başka bir şey yok."

"Konuşmaya ihtiyacın olursa ben her zaman yanıdayım. Annem seni her zaman yemeğe davet ettiğini söylüyor."

"Annen çok iyi biri," dedi yavaşça. "Beni hatırladığından şüpheliyim, ama beni onunla tanıştırdığın zaman, sen bakmıyorken... bana oğlunun en iyi arkadaşıyla tanıştığı için ne kadar mutlu olduğunu söyledi, çünkü bu onun korktuğu gibi dünyada yalnız olmadığı anlamına geliyordu. O zaman sadece başımı salladım, birinin en iyi arkadaşı olarak adlandırılmanın nasıl bir his olduğunu ifade edemedim. Hayatımda ilk kez Jamal'dan daha fazla birine sahip olduğumu fark ettim." Trey arkasındaki duvara baktı

Ben. "İyileşeceğini hiç düşünmemiştim. Ama iyileştiğini duymak..." Kendi annesini ve onun kaderini düşünmekten konuşamaz hale geldi.

"Hiçbirimiz gerçekten öyle olacağını düşünmedik." "Ama sen onu kurtarmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedin."

Hiçbir şey söylemedim, yaptığı şeyden dolayı onu suçlu hissettirmeyecek bir şey bulamadım.

"Biz iyi insanlar mıyız, Michael?" diye sordu usulca. "Bilmiyorum." Nefes verdim.

"Umarım öyleyizdir."

"Bir gün öğreneceğiz." Trey sustu ve masanın üzerindeki ışık topunu ellerinin arasına aldı. Sanki incitmekten korktuğu bir çocukmuş gibi dikkatle, şefkatle tuttu. "Şu kadın... Hani şu Yozlaşmış Prens tarafından vurulan... Onu son zamanlarda gördün mü?"

Ne garip bir soru. "Hayır, onu bulamadım. Neden?" "Sadece merak ettim."

"Babanı bulma şansın oldu mu?" Boş bardağıma bakarken sordum, gitmeden önce bir içki daha içsem mi diye düşünüyordum.

"Hayır. Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Arkasında takip edebileceğim hiçbir şey bırakmadı ve görünüşe göre cevabı sadece Shadom biliyor."

Trey'e bardağımı doldurmasını işaret ettim. "Ona sormanızı tavsiye etmem. Cevap ucuza gelmeyecektir."

Biraz daha doldurdu. "Yapmayacağım. Babamın kim olduğunu kendim bulacağım. Bir şekilde."

"Akıllıca bir seçim." Bardağımda ne varsa yuttum. Yaklaşan konuşma için sıvı cesarete ihtiyacım olacaktı. "Peki çıkış nerede?"

"Çocuklar size buradan çıkarken eşlik edecek ve sizi Kingman Kalesi'ne güvenli bir şekilde geri dönebileceğiniz kadar yakın bir yere bırakacak. Kuzgunlar zaten avlanmaktan vazgeçip kaleye çekildiler. Tehlike yok."

"Saklandığın yeri bilmemi istemiyor musun?"

Trey elindeki ışık topunu parçalayarak etrafı karanlığa gömdü. Elim yüzümün önünde olsaydı bile göremezdim. Trey bedensiz bir sesle, "En ufak bir şey yok. Ailene en iyi dileklerimi ilet Michael. Buna ihtiyaçları olacak."

IGSEW HVBJ IGSEW LJ LTE

Çocuklar bana bir dizi dar, ıslak koridorda rehberlik ettiler; her birimiz bir su birikintisine bastığımızda damlayan *damlalar* ıslak bir *tokat* sesi dışında diğer tüm sesleri bastırıyordu. Ne kadar yürüdüğümü bilmek imkansızdı, duyularım kaybolmuştu. Çıkışa yaklaştığımızda gözlerime bir göz bağı sardılar. Ancak güneşin sıcaklığını tenimde hissettikten sonra gözbağı yırtıldı ve arkamdan bir kapı çarptı. Sürgüyü kaydırarak kapattılar ve hepsi bu kadar. Bir elim hala yan tarafımdayken, çıktığım binaya baktım. Küçük, penceresiz ve tuğladan yapılmıştı. Doğu Yakası'nın kenarında, Underside'da yer alıyordu. Son derece sade ve saklanmak için mükemmel bir yerdi.

En azından şimdi ihtiyacım olduğunda Trey'in nerede olduğuna dair bir fikrim vardı. Konuşmamızın kanıtladığı bir şey varsa, o da farklı yollara saptığımızı dair korkumun doğrulanmasıydı. Ama o beni hâlâ önemsiyordu. Trey'in söylediği sebepler ne olursa olsun, başka türlü beni kurtarmazdı. Planı hakkında duyduklarıma göre, çok geç olana kadar kimsenin onun hakkında bir şey bilmemesine dayanıyordu. Beni Kuzgunlar'dan kurtarmak onu açığa çıkarabilirdi. Ve bana karşı hâlâ bir şeyler hissetmiyorsa bunu neden yapsın ki?

Tek yapmam gereken asla dövüşmek zorunda kalmamamızı sağlamaktı. Eğer bunu yapabilirsem, Trey tekrar yanımda olabilirdi. Sonunda, tek istediğim buydu. Ailemin bir bütün olması. Bir de o omurgasız korkak Angelo Shade'den intikamımı almak. Bu da en az onun kadar önemliydi.

Yan tarafımdaki yarayı kötüleştirmemek için elimden geleni yaparak yavaşça Kingman Keep'e doğru yürüdüm. Trey ya da çocuklar yaraya her ne yaptıysa acıyı ve şişliği azaltmıştı. Fırsatım varken ne olduğunu sormalıydım ve muhtemelen yine de Gwen'e kontrol ettirmem gerekecekti. Hayatımı, şehirde açık bir yarayla dolaşmanın ne kadar aptalca bir fikir olduğunu anlayacak kadar iyi biliyordum.

Kingman Kalesi görüş alanımdaydı. Zihinsel olarak kendimi ailemden azar işitmeye hazırlamasaydım, Serena'ya karşı kazandığım zaferin tadını daha çok çıkarır ve yakında yemek zorunda kalacağımız akşam yemeğinden en iyi şekilde nasıl yararlanacağımı planlamaya başlardım. Hizmetçilerin girişinden içeri girdim ve büyük salona doğru ilerledim. Lyon ve Olivier dışında herkes masada kahvaltı ediyordu ve ben odaya girdiğimde başlarını bana doğru çevirdiler.

"Mola için ne var-"

Gwen'in bana sarılmasıyla kesildim, bana daha sıkı sarılırken içimdeki küfürleri sıkarak çıkardı. Bandajlarımdaki kurumuş kanı fark edince geri çekildi ve "Bütün gece neredeydin? Gece yarısı dönmeni bekliyordum. Bu şafak saçmalığıyla değil. Ne oldu?" diye sordu.

Masaya oturdum. Olivier -nereden geldiyse artık- önüme bir kaşık ve bir kase yulaf lapası koydu. Arşivci söyleyeceklerimi kaydetmek için gerekli aletleri çoktan çıkarmıştı. Hayatımı durmaksızın kaydetmesinden bıkmam ne kadar sürerdi? Çok yakında. Beklediğimden çok daha erken.

"Serena benim için hazırды. Fabrikasyon uzmanlığımı bildiği için Kuzgunları seçmişti. Yapmalıydım-"

"Hangi Kuzgunlar ve Fabrikasyon uzmanlıkları neydi?"

"Symon," diye homurdandı Gwen. "Şimdi sırası değil-"

"Gwen," diye araya girdi annem. "Kaydedici'nin başka ilgi alanları olabilir ama sorularının yanıtlarını hepimizin bilmesi iyi olur. Tabii bu masadaki herkes her Kuzgun'un hangi Fabrikasyon uzmanlığına sahip olduğunu bilmiyorsa? Çünkü ben bilmiyorum."

Kız kardeşim cevap vermek için ağzını açtı ama sonra cevap vermedi. Onun yerine kahvaltısına döndü ve kâsesinde ne varsa ağzına tıktırdı.

Hikâyeme devam ettim. "Kuzgunlar Chloe Mason, Karin Ryder ve Rowan Kerr'di. Onlar sırasıyla Şimşek, Rüzgâr ve Duman İmalatçılarıydı. Onlardan kaçamadım. Beni köşeye sıkıştırdılar. Karşı koydum ve bunu aldım" -yaramı gösterdim- "ve kaçtım. Ama yaralıyım. Öğrenci Mahallesi'nde bir yerde kan kaybından bayılmışım. Kuzgunlardan biri canımı bağışladı... Ben... hangisi olduğunu unuttum ama onların merhameti olmasaydı burada olamazdım. Sonra bir arkadaşım beni buldu ve kurtardı. Daha yeni uyandım. Doğruca buraya geldim."

"Baba," dedi annem bağlamsız bir şekilde.

Olivier siyah eldivenleriyle yanımda belirdi. Yanımda diz çökerek bandajı çözdü ve yaramı inceledi. Etrafını karıştırdı ve sonra şöyle dedi: "Çoktan halledildi. Aslında çok iyi. Gwen, sen de bakmak ister misin?"

Gwen de öyle yaptı. Ellerini tenimde çok daha dikkatli gezdirdi. "Büyükbabam haklı. Bu profesyonelce yapılmış. Dikişleri bu üniformayla yapabileceğimi sanmıyorum. Ama ne..." Üzerine konan yeşil karışımı koklayınca durakladı. "Nedir bu? Kadife çiçeği ve biber gibi kokuyor ama sanırım... sanırım, her ne ise, yaranın onarılmasına yardımcı oluyor. Şimdiden kabuk bağladı ve ilk kesiği zar zor görebiliyorum. Bu inanılmaz."

Annem, "Karışımdan bir örnek al ve Michael için yeni sargı bezleri getir," dedi. "Ve temiz bir gömlek."

Olivier bir bıçağın ucuyla üzerimdeki karışımın bir kısmını sıyırdı ve sonra ortadan kayboldu. "Peki," diye başladı annem, "seni kurtaran bu geniş tıbbi bilgiye sahip arkadaş kimdi? Domet miydi?"

"Hayır," dedim bağırmadan söyleyebildiğim kadar yüksek sesle. "Domet *değildi*. Uzun zamandır onunla hiç temas kurmadım. Trey beni kurtardı. Ama bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Hiçbiri bir şey söylemedi. Gwen bile... Yalan söylediğimi düşündüler. Domet ile başka bir anlaşma yapmama konusunda Lyon'a verdiğim sözü tutmadığımı düşünüyorlardı. Sonsuz Vals sırasında neler olduğunu hepsi biliyordu, aile üyelerinin her birine ayrı ayrı anlatmıştım. İlerlemek yerine bunu hâlâ bana karşı kullandıklarını düşünmek...

"Domet'le aylardır konuşmuyorum," dedim. "Onu aylardır *görmedim*. İnanın bana, ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum, o da benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Kingman ailesinin varisi olduğun gece ortadan kayboldun, Michael," dedi Gwen. "Domet duruşmadan beri Hollow Court'ta görülmedi. Sana ilgi duyduğunu ve bir şeyler planladığını biliyoruz."

"Yani birlikte olduğumuzu varsaydın."

"Evet," dedi annem masanın başından, parmakları birbirine kenetlenmiş bir halde. "Konuşmamız gerek Michael. Dün gece hem Kingman ailesinin varisi hem de bir paralı asker oldun."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Benim de tahttan çekilmemi istiyorsun, değil mi?" Annemin gözleri soruma cevap verdi.

"Artık bir Kingman olmayacağım," dedim özellikle kimseye. "Bunun için bir şans var."

Sonra ne dediğini duyamadım. Ağzı sürekli hareket etmesine rağmen kelimeler hiç kaydedilmedi. Gwen elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Bu benim kâbusumdu. Her şeyimi kaybetmek üzereydim. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kaderimi kabullenmek zorundaydım, kaçamazdım-

"Michael!"

Beni kurtarmak için araya giren Tanrı değildi, Karanlık'tı. İnsan kılığına girmiş bir canavar. Herkesin kendilerine doğru geldiğini görmek isteyeceği son kişi. Ama sol elinde bir balta ve sağ elinde bir tabancayla siyahlar içinde büyük salona doğru ilerlerken, Dark sahip olduğum tek umuttu.

"Michael," diye tekrarladı Dark dilini şaklatırken. "Benimle birlikte. Dün gece bir cinayet daha işlendi. Kalbi olmayan başka bir mülteciydi. Teorinin ne kadar inandırıcı olduğunu öğrenmeye gidiyoruz."

"Ne?" Olivier mutfaktan dönerken "Ne?" dedi. "Nerede?"

"Küçük Eham. Scales zaten olay yerinde. İstersen kendin kontrol edebilirsin. Haydi, Michael. Yapılacak işler var."

Cümlesini bitirmeden yerimden kalkmıştım. Olivier elinde yeni bir gömlek ve bir elmayla yanımdaydı. İkisini de aldım ve Dark'ı Kingman Keep'in dışına kadar takip ettim.

"Michael!" diye bağırdı annem. "Bu konuşmadan kaçamazsın!
Bu ailenin iyiliği için!"

Ve onu alacağız. Daha sonra. Yaptığım şey sadece kaçınılmaz olanı
geciktirecekti. Kingman olmak istiyordum, sadece biraz daha uzun bir süre.

HAYATININ IŞIĞI

Siperlerde yürüyen Yüce Asil MaRem Braven ile buluşmaya giderken Dark bana dün gece olanların özünü anlattı. Orbis Şirketi'nin Scales'teki muhbirlerinden biri, dünküne benzer bir cinayet mahalli keşfettiklerinde Dark ve Imani'ye haber vermişti. Dark orayı kontrol etmiş ve pitoresk bir kopyasını keşfetmişti. Tek fark cesedin üzerine yazılmış olan kelimelerdi: *Orman bereketlidir.*

Bu durumun daha da kötüye gitmesini istemeyen Dark, garip bir şekilde, eğer

haklıydı. Eğer Yüce Asil MaRem bunu başlatmak için bir Yol Avcısı kiraladıysa, biz de buna bir son verecektik. Orbis Şirketi, Hollow'da bir Yol Avcısı'nın faaliyet göstermesini istemiyordu ve ben de daha fazla mültecinin öldürülmesini istemiyordum. Hepimiz için bir kazan-kazan durumu. Yüce Asil MaRem'in gerçekten bu işin arkasında olduğunu varsayarsak.

Yüce Asil MaRem her sabahı siperlerde, isyana karşı ilk savunma hattı olan cesur askerleri kutsayarak geçiriyordu. Bu büyük ölçüde faydasız bir jestti. Ancak bu, halkı Yüce Asil MaRem'in dost canlısı, ayakları yere basan bir adam olduğuna ikna etmek için yapılıyordu. Her ne kadar her gecesini kumar oynayarak ve akla gelebilecek en zengin yiyecekleri yiyerek geçirse de. Sabah turları günün tek zamanıydı.

bir muhafız ordusuyla çevrili değildi, onun yerine yanında küçük bir onur muhafızı vardı. Cevap almak için en iyi fırsatımızdı.

"Bu yarayla savaşabilir misin?" Siperlere ulaşmak için merdiveni tırmanırken Dark bana sordu.

"İyi değil. Bunu yapmak bile yeterince acı veriyor." Dark küfretti. "O zaman seni neden getirdim?" "Bilmiyorum. Neden getirdin?"

"Çünkü bu fanatik ucubeyi korkutacak. Zaten onun gözünde bir kralı öldürdünüz, onun için orada olmadığınızı nereden bilecek?"

Dark kendini siperlere çekmek üzereyken, "Onun için buradayız," dedim. "Bana söylemediğin bir şey mi var? İyi görünüyorsun."

"Kapa çeneni," diye tersledi Dark bacaklarını sallayarak. "Arkamda kal ve yoluma çıkma."

"Peki, efendim. Siz ne derseniz, efendim."

Dark beni görmezden geldi.

Siperlere tırmanırken güneş gözlerimi acımasızca alıyordu. Dark çoktan çan ve sohbet seslerine doğru yürümeye başlamıştı ve bu on beş dakikalık bir yürüyüşten fazla değildi. Dark şu anda pek iyi bir konuşmacı gibi görünmediği için gözlerimi ufka diktim. Hollow'un duvarlarının ötesindeki dünyaya. Ama orada her ne varsa -Yeni Dracon Şehri ya da Heykeller Denizi- isyancı bir ordu onu engelliyordu. Sayıları kolayca ikiye katlanmıştı, kamplarının üzerinde düzinelerce sancak daha dalgalanıyordu. Büyüklüklerine, konumlarına ve imparatorun Hollow'un adalet sisteminden kaçtığı gerçeğine dayanarak, artık bir Yüksek Soylu'nun onlarla güçlerini birleştirip birleştirmeyeceği bir soru değildi. Sadece hangisinin önce katılacağı önemliydi.

"Siz ikiniz!" diye bağırdı bir asker yolumuzu keserken. "Nesiniz siz-"

Dark tabancasını çekti ve ona doğrulttu. Namlunun ucu alnına değiyordu. Gizlilik buraya kadarmış. "Komutanın kim? Ve şu ilerideki Yüce Soylu MaRem mi?"

Asker benden iki, belki de üç yaş küçüktü. Bir insanın olabileceği kadar parlak gözlü ve yeşildi. Elden düşme Gözetmen üniformasında rütbesini gösteren bir şey bile yoktu. Bu onun ilk devriyesi olabilirdi. "Ne? Siz ikiniz asi misiniz?"

"Sorulara cevap verin."

Eli, yanında asılı duran kılıcın kabzasında duruyordu. "Bu bilgiyi ifşa etmemem gerekiyor."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Dark. "Ben bir paralı askerim, isyancı değil. Siz sivillerin uyduğu kurallara ben uymuyorum. Eğer komutanınızın sırlarını saklamak zorunda hissediyorsanız, o zaman tavsiyemi dinleyin: Saklamayın. Çünkü elini kestikten ve bana bilmek istediklerimi söyledikten sonra, seni revirde ziyaret eden Angelo Shade olmayacak."

"Komutanın adını nereden biliyorsun?" diye düşünmeden sordu ve Dark gülümsemeye başlayınca hatasını anladı.

"Oradakinin de Yüce Asil MaRem olduğunu varsayıyorum." "Beni vatana ihanetten asacaklar," dedi yenilmiş bir halde.

"Hayır yapmayacaklar," dedi Dark. Sonra onun göğüs kafesine sert bir yumruk attı. Dizlerinin üzerine düştüğünde bir *çatırtı* duyduğuma yemin edebilirdim. Dark onun kılıç kemerini aldı ve sonra bana uzattı. "Komutanına bunu sana tabancalı ve baltalı, siyah saçlı bir paralı askerin yaptığını söyle. Onurlandırılacaksın."

Dark onun üzerinden geçti ve ben de onu takip ederek kılıç kemerini belime bağladım. Yıllardır kılıç kullanmamıştım... Chloe'yi idamımda rehin aldığım o kısa birkaç an dışında. Ama o pek de unutulmaz görünmüyordu. Ne kadar yaralı olsam da, gerekirse onu sallayabilirdim. Umarım yapmazdım ve yaparsam da umarım çok paslanmamışımdır.

"Bu gerekli miydi?" Kalabalığın sesine doğru yürümeye devam ederken sordum.

"Onun hayatını kurtardım," dedi Dark. "Ve babamın terfi ettiğini öğrendim. Narrows yakınlarındaki siperlerde değiliz. Bu da muhtemelen Batı Yakası'ndaki tüm surların kontrolünün onda olduğu anlamına geliyor. Yukarı Mahalle hariç. Değerli bir bilgi."

Ne kadar istesem de buna karşı çıkamazdım. Angelo hakkında ne kadar çok şey bilirim o kadar iyiydi. Ve Dark haklıydı, askerin hayatını kurtarmıştı. Angelo, onun Dark'la olan mücadelesinden sağ çıktığını öğrendiğinde onu terfi bile ettirebilirdi. Terfi için kırık bir ya da iki kaburga kemiği mi? Buna değermişti.

"Bir planın var mı?"

"İhtiyacımız olan bilgiyi bu fanatik ucubeden alın. Ne kadar gerekli olursa

olsun."

Siperlerin diğerlerinden daha geniş bir alanına girdik, iki yerine üç ya da dört kişi geçebiliyordu. Bir grup asker bariyerler boyunca dizilmiş, diz çökmüş ve Yüce Asil MaRem'in kendilerini kutsamasını bekliyordu. Dindar soylu, Rame süslemeli siyah cübbesini giymiş, elinde bir kâse külle ileri geri yürüyordu. Yüce Asil MaRem devam etmeden önce birinin üzerine kül serpti. Yanında normal bir durumda korkutucu görünen üç muhafız vardı. Ama Dark'la kıyaslandıklarında bir aslanın önündeki fareler gibiydiler.

"Günaydın çocuklar!" Yaklaştığımızda Dark bağırdı.

Herkes silahlarını çekerek bize döndü ve Yüce Asil MaRem altına işeyecekmiş gibi görünüyordu. Aniden gelen keskin kokuya bakılırsa, işemiş de olabilir.

"Hemen işe koyulalım," dedi Dark. "Konuşmak istiyorum, Yüce Asil MaRem. Tek başıma. On bire kadar saydıktan sonra hâlâ burada olan herkes gazabımın tüm boyutlarını yaşayacak. Şanslıysanız sizi vururum ve barikatın üzerinden aşağı atıp öldürmem. Sorusu olan var mı?

"Bu arada ben Dark," diye ekledi Dark. "Orbis Şirketi'nin bir paralı askeriyim. Kara Ölüm. Kim olduğumu biliyorsunuz, o yüzden neden burada olmak istemediğinizi de biliyorsunuz." Duvarın savunucuları Ries gibi dağıldı. Sadece Yüce Soylu MaRem ve üç muhafızı kalmıştı. Dark bundan çok keyif alıyordu. Bir kedi ile oynamak oyuncağı.

"Saymakla uğraşmalı mıyım?" Dark sordu. "Yoksa onurunuz sizi o aptal için hayatlarınızı feda etmeye mi zorlayacak?"

"Öldürün onu!" Yüce Asil MaRem bizden uzaklaşırken çığlık attı. "Onu kim öldürürse terfi edecek! Para! Kadınlar! Erkekler! Ne isterseniz!"

Dark tabancasını kılıfına soktu. "Bire karşı üç kişi silahımı kullanmam için yeterli değil. Embesil olmayın."

Öyleydiler. Üçü de aynı anda Dark'a koştu. Başka biri için sağlam bir plan. Dark için değil. Eliyle onlara doğru işaret eden Dark avuçlarından buz fırlattı. Keskin, uzun ve ölümcül buz parçaları. Buz parçalarından biri içlerinden birinin kalbine isabet etti ve ağır bir *gümbürtüyle* yere düştü. Bir diğeri dizinden vuruldu ve o da diğerini takip ederek yere düştü. Üçüncüsüne buz isabet etmedi, son anda parçalardan kurtuldu. Onun yerine muhafız ayağı kaydı.

Yoldaşının bedenine çarptı, dengesini kaybetti ve siperin kenarından aşağı düştü. Son bir kez çığlık attı ve sonra hiçbir şey olmadı. Bir çarpışma bile olmadı.

Dark, Yüce Asil MaRem'e yaklaşıırken, "Uyarılarımı dinlemeyen insanlar için her zaman üzülürüm," dedi. Yerde kalmasını hatırlatmak için hayatta kalan tek korumanın bileğine bastı.

Dark'ın tüm muhafızları cerrahi olarak yok etmesi sırasında, Yüce Asil MaRem düşmüş ve sürünerek bizden uzaklaşmaya çalışmıştı. İşe yaramamıştı. Dark onu yakasından tutup alçak mazgal duvarına çarptı ve vücudunun yarısı kenardan sarkacak şekilde orada tuttu. Bir köpek gibi sessizce onu takip ettim.

"Bırakın beni!" Yüce Asil MaRem çığlık attı. "Ben bir Yüksek Asil ve Ebedi Alev Kilisesi'nde bir Ateşleyiciyim! Neler yapabileceğimi biliyor musun?" "Michael," dedi Dark. "Yüksek Asil Braven'ın ailesi, kilisenin herhangi bir bölümünü kontrol ediyor mu?

Eyalet orduları mı? Unuttum."

Bir şey unuttuğundan şüpheliydim. "Hayır. Yasalar Braven ailesinin Ebedi Alev Kilisesi'yle yakın bağları nedeniyle taşra ordularından birini yönetmesini engelliyor. Bunu yapabilen dört aile Solarin, Morales, Hyann ve Castlen aileleri."

"Ah, yani Ebedi Alev Kilisesi'yle sadece Ingers'ım uğraşmak zorunda kalacak..." Dark, Yüce Soylu MaRem'in biraz daha kenara kaymasına izin vererek arkasını döndü.

Yüce Asil MaRem'in beti benzi atmıştı. "Ne istiyorsunuz? Bırak gideyim, sana vereceğim!"

"Mülteciler öldürülüyor. Şimdiye kadar iki kişi," dedi Dark. "Bundan siz mi sorumlusunuz?"

"Ne? Hayır!"

"Emin misin?" Dark, Yüce Asil MaRem'i uçurumun kenarına doğru iterken sordu. Dark düşmesini engellemek için bacaklarından tutuyordu. Diğer her şey uçurumun kenarındaydı ve cübbesi düşmüş, yüzünü örtmüş ve çıplak kıcını ortaya çıkarmıştı.

"Eminim! Eminim! Eminim! İkinize bunu yapmanızı emredecektim! Ben kimseyi tutmadım! Tanrı üzerine yemin ederim! İnancım üzerine yemin ederim! Kilisem üzerine!"

"Sana inanmıyorum," dedi Dark. "İki mültecinin katili yıllar önce kullanılan bir öldürme yöntemini izliyor. Tesadüfen, aynı zamanda düşmanlarını

öldürmek için

Seninki. Senin için büyük şans, değil mi? Sorunlarının bu şekilde ortadan kalkması?"

"Ben yapmadım! Henüz hiçbir cinayeti organize edemedim! Anlaşmamızı bozalı neredeyse iki gün oldu ve istediğimi yapacak başka birini bulma şansım olmadı. Hollow'da sağduyulu, ahlaksız katiller bulmak bir kült!"

Dark, asılı duran Yüce Asil MaRem'i sarsmaya başladı ve zavallı asil yüksek sesle hıçkırdı. "Peki ya asıl cinayetler? Baban, Ebedi Rahibe Laurel, Tüccar Reo ve Evie Dexter?"

Dark bana bunlardan daha önce bahsetmemişti. Ve bir düzen mi vardı? Bu neden sadece şimdi ortaya çıkıyordu? Birlikte çalışması gereken iki insan için, ona her şeyi anlatmamda ısrar ederken benden sır saklamaktan gerçekten zevk alıyordu.

"Onların ölümüyle hiçbir ilgim yok! Gerçekten kendi babamın ölüm emrini vereceğimi mi düşünüyorsun? Ne tür bir kalpsiz canavar-"

"Metreslerini onaylamadığını ve seni evlatlıktan reddetmeyi düşündüğünü biliyorum. İlk önce onu öldürmek Hollow'daki konumunuzu koruyacaktır. Ya diğerleri? İnsanlığından vazgeçtikten sonra birkaç cinayet daha işlesen ne olur?"

"Lütfen bunu yapmayın," dedi Yüce Asil MaRem hıçkırıklar arasında. "Beni bağışlayın." "Karanlık," dedim usulca. "Sanırım doğruyu söylüyor."

"Peki bunu size söyleten nedir?"

"Şimdi bize yalan söyleyerek ne elde edecek? Bunun tek garantisi onu bırakmanız olur."

Yüce Asil MaRem merhamet için bağırdı ama onu duymazdan geldim ve devam ettim, "Bu cinayetlerin arkasında o olsaydı, hayatına karşılık katilin kimliğini bize verebileceğini anlayacak kadar akıllı olurdu. Katil o değil. Ve onu daha fazla zorlamak Braven ailesine oradaki isyancıların yanında yer almak için bir neden verebilir. Doğu eyalet ordusundan sorumlu olmayabilirler ama yine de uğraşması zor bir baş belası olurlar."

"Kingman haklı! Bilseydim sana söylerdim ve bu şekilde ölmenin onuru yok. İçine işediğim elbiselerle ölüme düşmek. Birre'de arınmak bile ruhuma huzur getiremez."

Dark bana ters ters baktı ve hiçbir şey söylemedi. "Ya yanıyorsan? Eğer daha fazla insan ölürse ve bu pislik katili kiralarsa, onların ölümünden sen sorumlu olacaksın."

Güldüm ve başımı salladım. "Ben bir Kingman'ım ve artık ailenin varisiyim. Hayatım boyunca atalarımın mirasını yaşamanın ağırlığını taşıdım. Onların olduğu insanların bir parçası olmak. Koca bir şehir onu kurtarmamı beklerken birkaç kişinin daha bana güvenmesinin ne önemi var?"

"Çok melodramatik," dedi Dark gözlerini devirerek. Yüce Asil MaRem'i yukarı çekmeden önce birkaç kalp atışı tereddüt etti. Dark bunu yaparken soyluyu duvara sertçe çarpmayı ihmal etmedi ama MaRem kısa süre sonra hayattaydı ve siperin üzerinde duruyordu.

Yüce Asil MaRem cübbesini düzeltirken şöyle dedi: "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim Kingman. Şunu bil ki, içimden gelmese bu sözleri söylemezdim. Özellikle de çok sevdiğim bu ülkeye yaptıklarınızdan sonra."

"Bana teşekkür etme."

"Öyle olsun," dedi ve Dark'a döndü. "Paralı asker. O ölümlerle hiçbir ilgim yok. Doğrusu, keşke engelleyebilseydim dediğim birkaç şeyden biri. Tahmin edebileceğiniz gibi, çok az hata yaparım ve-" Durdu ve geniş gözlerle Dark'a baktı. Belki de karşısındaki canavarı ilk kez görüyordu. "Bu sensin. Davis. Kara Ölüm Davis. Seni nasıl daha önce tanıyamadım? Oh, Tanrım. Oh, hayır."

"Başka bir şey söyleme-"

"Yoksa ne olur?" Yüce Asil MaRem karşı çıktı. "Beni öldürecek misin? Yıllar önce bunu kaç kez tehdit ettin? O ölümleri bilmek istemene şaşmamalı, olanlar için hep ailemi suçladın. Ama biz değildik. Hiç olmadı. Eğer şimdi de benzer ölümler oluyorsa, Kalp Kıran Seri Katil geri dönmüş demektir ve umarım yıllar önce olması gerektiği gibi senin için gelirler. Umarım sevdiğin her şeyi alırlar."

"Yeter."

"Bu *senin* hatandı!" MaRem çığlık attı. "Onların ölümünden *sen* sorumlusun! Brooks, Evie ve hatta sevgili Zehra'nın. Sen olmalıydın. Sonsuz güç ve intikam arayışın yüzünden hepsini *sen* öldürdün. Zehra ne kadar aptalmış ki bir adamı bu kadar çok sevdi-"

Yüce Asil MaRem cümlesini tamamlayamadı. Dark onu cüppesinden yakaladı ve ben ne olduğunu anlamadan onu uçurumdan aşağı attı. Düşerken çılgılık atmadı. Ama yere düştüğünde bir çarpışma oldu. Bir *sıçrama*, bir *çatırtı* ve olması gerekenden çok daha yüksek görünen bir *çıtırtı*.

"Neydi o? Bunu neden yaptın? Dark, bunun için beni suçlayıp idam sebebi yapabilirler!" Durakladım. "Yoksa sana *Davis* mi demeliyim? Yüce Asil MaRem gerçek adının bu olduğundan oldukça emin görünüyordu."

Dark tabancasını bana doğrulttu. "Benim adım Dark ve bir yalancıyı yalanları için öldürdüm. Anladın mı?"

"Az önce masum bir adamı öldürdün. Eylemlerini haklı çıkarmaya çalışma." "Daha iyi adamları ve kadınları daha önemsiz nedenlerle öldürdüm.

Saçma sapan konuştu ve

Onu kendi kendini mahkum ettiği sefaletinden kurtardım."

"Bilmiyorum, Dark," dedim ona yaklaşırken. Silahı artık bana dokunuyordu. "Mültecileri öldüren bu Yol Katili her kimse, seninle kişisel bir bağı olduğunu söylediğine eminim. Sevdiğin kişiyi öldürmüşler. Muhtemelen Sonsuz Vals sırasında benden geri almak için can attığın yüzüğü takan kişiyi. Zehra'ydı, değil mi?"

"Michael," dedi sesi çatlayarak ve gözleri hafifçe kızararak. "Eğer onun adını bir daha söylersen, geriye anılardan başka bir şey kalmayana kadar sevdiğin her şeyi yok ederim."

Arbaletli ve meşaleli dört düzine Scale ve ikimizin de görmek istemediği bir adam tarafından bölündük: Angelo Shade. Hatırladığım gibi görünüyordu: bakımlı, tertemiz giyimli ve elinde üç yüzük vardı. Yine de bir farklılık vardı. Scales üniformasında daha fazla madalya vardı. Angelo Shade terfi etmişti. Ne için olduğunu ancak tahmin edebilirdim. Mide bulandırıcı bir sırıtışla askerlerinin arkasında durdu. "Günaydın çocuklar. Tebrikler, ikiniz de Yüce Asil MaRem Braven'ı öldürmekten tutuklusunuz. İkinizden biri kımıldarsa askerlerim ateş edecek. Hepsinden kaçmaya çalışmanızı görmek isterdim."

İNTİKAM YEMİNİ

Dark aptal değildi ve o bile doğrudan kendisine yöneltilmiş bu kadar çok oktan kaçınamayacağını fark etti. Birkaçının isabet edeceği kesindi. Ve ikimizin de ayağa kalkmaması için kalbine bir tane isabet etmesi yeterliydi. Silahlarımızı bırakıp Angelo'ya teslim olmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Angelo bizi çok iyi tanıdığı için her türlü önlemi almıştı. Dark'ın ağzı ve gözleri bağlanmıştı ve muhafızlardan herhangi biri yaylı tüfeklerini indirmeden önce kolları ve bacakları zincirlenmişti. Beni sadece zincirlerle bağladılar. Aramızdaki güç farkını bilmesem hakarete uğrardım.

Dört düzine asker Dark'a şehir boyunca ve Yukarı Mahalle'ye kadar eşlik etti. Angelo Shade zincirlerimi bizzat tuttu ve beni her tökezlettiğinde gülümsedi. İkimizi de kaleye getirdi ve taht odasının dışında tutarak prenses ya da Efyra ile görüşmeyi bekledi. İçeride kimin olduğunu söylemek zordu. Dışarıdan duyabildiğim tek şey bağırışlardı. Bir sürü bağırış. Bu da yanımdaki adamın kıs kıs gülmesinden daha iyiydi.

Angelo Shade sessizce, "Şimdiye kadar ne muhteşem bir sabah oldu," dedi. Tüm muhafızlar duyamayacak kadar uzaktaydı, bize dikkatlerini veremeyecek kadar Dark'a odaklanmışlardı. "Bir Yüce Asil öldü, bir oğlumu onlarca kişinin önünde küçük düşürdüm ve tutukladım.

Askerlerim ve diğ er oğlumun kafası da gün batmadan kesilecek. Günün bundan daha iyi nasıl geçebileceğini bilmiyorum."

"Bana oğlum deme."

"Oh, neden olmasın? Son on yıldır seni ben büyüttüm. Ne yazık ki bana baba demeni sağlayamadım. Bu harika olurdu."

"Seni yok etmekten zevk alacağım."

Angelo Shade karşılığında sadece güldü. "Her zaman komedyen, Michael. Bu çıkmazdan nasıl kurtulmayı umuyorsun?"

"Yüce Asil MaRem'in ölümünden ben sorumlu değildim, Dark sorumluydu. Ve son kontrol ettiğimde, bir Paralı Askerin uygun bir sebep olduğunda birini öldürmesi yasaldı."

"Bu sebebi duymak için sabırsızlanıyorum. Prenses idamını emretmeden önce cezayı tamamlamana bile izin verebilir. Mahkemeye  ıkmana bile gerek yok, biliyorsun değil mi? Bir hata yaparsan için biter."

Endişeli değildim. Bu, içinden çıkabileceğimi bildiğim bir durumdu. Karşı olsam bile Yüce Asil MaRem'in ölümünü haklı çıkaracak kadar şey  ğrenmi tim. Ama Angelo Shade'e karşı avantajımı kullanma fırsatını heba etmeye hiç niyetim yoktu.

"İyi ki bir hata yapmamışız," dedim. " imdi, Edward Naverre'nin karınızı ve doğmamış çocuğunuzu öldürmek için haklı gerekçeleri var mıydı? Baltadan nasıl kurtulduğunu merak ediyorum. Beni aydınlatmak ister misiniz?"

Angelo bir heykel gibiydi, duygusuz ve durgundu. "Yapbozun bir parçasına sahip olmanız resmin tamamını gördüğünüz anlamına gelmez."

"Zamanı gelince yapacağım. Bu şehri yok etmek için bir Kingman istedin ve şimdi kelleni almaya gelen bir Kingman var. Ka  ve saklan, Angelo. Senin için geliyorum."

Bu, eski üvey babamın küçük bir kahkaha atmasına neden oldu. "Benim hakkımda daha çok şey ke fettik e, bu uzun hikayenin kahramanının ben olduğumu daha iyi anlayacaksın. Kötü adam ise oğlum. Ve ne yaptığını öğrendiğinizde... Sanırım onu kendiniz öldürmeye karar vereceksiniz, onun terör saltanatını sonsuza dek sona erdirmek için."

" aresizlik sana yakışmıyor, Angelo."

"Haklısınız," dedi. "Ama gerçek  yle. Bunu  ğrendiğinde, beni nerede bulacağını biliyorsun. Yavruyu  ld rmene bile yardım edeceğim. Sadece onu bu dünyadan götürdüğümde, bu dünyaya gelmesinde benim de bir rolüm

olacak."

Kale muhafızlarından biri taht odasının kapısını açtı ve bizi içeri aldı. Önce dört düzine asker ve Dark, ardından ben ve Angelo içeri girdik. Taht odası en son buraya geldiğimde olduğu gibi tertemizdi ama tahtta bir sahtekâr yerine bekleyen kraliçe oturuyordu. İki Kuzgun onu koruyordu. Serena, gelecek on yıllar boyunca Hollow'a liderlik edecek kadına yakışan muhteşem mor bir elbise giymişti. Yine de başında taç yoktu ve bu bana garip geldi. Neden partide taktı da tahtta takmadı?

"Komutan Shade," dedi prenses. "Neden Michael Kingman ve bir paralı askeri taht odama getirdiniz?"

"Majesteleri." Angelo oldukça resmi bir şekilde eğildi. "Yüce Asil MaRem Braven'in öldürüldüğünü size bildirmek benim talihsiz görevim. Bu ikisi tarafından siperlerden aşağı atıldı. Onu kurtarmak için çok geç kaldım ama katillerini yakalamayı başardım. Michael Kingman'ın ölümden sadece bir vuruş uzakta olduğunu bildiğimden, düşündüm ki-"

"Paralı Asker'in gözlerini bağla ve ağzını tıka," diye buyurdu.

"Majesteleri, bu akıllıca değil. Paralı Asker Fabrikasyon konusunda oldukça yetenekli."

"Farkındayım Komutan Shade," dedi Serena. "Eğer Paralı Asker bir şey yapmaya kalkışırsa, onunla ben ilgileneceğim. Michael Fabrikasyonlarımı etkisiz hale getirebilir, ama o zaman bile ikisi de sayıca az ve silahsız olurlar. Biz bir olacağız."

Angelo askerlerine prensesin emrettiği şeyi yapmalarını işaret etti. Dark tekrar konuşabildiğinde en yakındaki askerin yüzüne tükürdü. Prensес odadan çıkmalarını işaret etti. Artık sadece o, dört Kuzgun, iki Paralı Asker ve vurulması gereken bir piç kalmıştı.

"Prensес," dedi Dark, beklediğimden daha sakindi. "İki paralı askeri tutuklamanın neden bir hata olduğunu açıklamama gerek var mı yoksa özür dileyip bizi bıraktığınız noktaya geçebilir miyiz?"

"Yüksek Asillerimden birini neden öldürdün?"

"Yüce Asil MaRem Braven'ın, yakın zamanda Hollow'a gelen mültecileri öldürmesi için bir Waylayer kiraladığına inanmak için sebeplerimiz vardı," dedim. "Onu sorguluyorduk."

"Eğer siz ikiniz onu öldürdüyseniz, bu işin arkasında onun olduğunu varsayabilirim."

"Ölmeden önce her iki yönde de kanıt elde edemedik."

"Ne talihsizlik," dedi Serena garip bir ses tonuyla. "Benimle paylaşabileceğin bir şey keşfettin mi?"

Göz ucuyla Dark'a baktım. "Katilin adını öğrendik."

Serena parmaklarını tahtın kolçağına vurdu. "Peki bu?" "Kalp Kıran Seri Katil."

Sessizlik. Yanımda Angelo Shade'in küfrettiğini duyduğuma yemin edebilirim.

Prensese öne doğru eğildi ve çok yavaş bir sesle, "Michael, eğer bana yalan söylüyorsan, seni olduğun yerde öldürürüm ve sonuçlarına da katlanırım. Doğruyu mu söylüyorsun? Kalp Kıran Seri Katil Hollow'da mı?"

"Öyle," dedi Dark kollarını kavuşturarak. "Eski suç mahallerinin sanatçı yorumlarını son iki gününkilerle karşılaştırm. Neredeyse aynılar."

Prensese tahtını terk etti ve merdivenlerden inerek bana bir kol mesafesine kadar yaklaştı. Kuzgunları tahtın yanında, elleri silahlarının üzerinde kaldı.

"Yüce Asil MaRem Braven'ın mültecileri öldürmesi için bir Yol Katili tutmuş olabileceğini söylediniz. Bu, Kalp Kıran Seri Katil'in bir Yol Katili olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dark yaklaşırken. "Yol Katili bizim peşimizde. Kalpkıran Seri Katili başka bir şeyin peşinde. Hedefi biz olsaydık bizi çoktan öldürmüş olurdu. Bazı mültecileri ilk hedefi yapmazdı."

"Bu, hem Kalp Kıran Seri Katil'in hem de bir Yol Katili'nin şehrimde faaliyet gösterdiğini gösteriyor. Hem de benim haberim olmadan."

"Ben bir şey önermiyorum. Öyle olduklarını söylüyorum." Sessizlik.

"Allah kahretsın!" diye bağırdı prenses.

Taht odasındaki herkes dizlerinin üzerine çöktü, görünmez bir ağırlık hepimizi yere bastırdı. Odadaki tüm mumlar sönerken odadaki avizeler büküldü ve sallandı. Prensese öfkeyle bağırmaya devam etti ama ben bedenimi etkisiz hale getiremeden durdu ve görünmez güç ortadan kayboldu.

Serena derin bir nefes aldı ve ardından dökülen saç tellerini kulaklarının arkasına itti. Yüzü kıpkırmızıydı. "Babam bir yıl önce gömüldü."

bir ay önce. Daha taç giyme törenimi bile yapmadım... ve siz bana Hollow tarihinin en azılı katiliyle ve birçok kişinin bir efsane olarak gördüğü profesyonel bir suikastçılar birliğinin üyesiyle uğraştığımı mı söylüyorsunuz?"

Dark ve ben ayağa kalkarken hep bir ağızdan "Evet," dedik. "Neden ikinize de inanayım ki?" diye sordu.

"Yapmamayı göze alabilir misin?" Ben de karşı çıktım.

Prenses bana ters ters baktı. "Hayır. Hem de bir isyan sürerken olmaz. Görünüşe göre umursamadığım bir şeyi yapmaya zorlanıyorum." Bana sırtını döndü ve tahtına geri döndü. "Paralı asker Dark. Birçok kişi Orbis Şirketi'nin dünyanın en iyi paralı asker şirketi olduğunu iddia ediyor... Gerçekten Regal Şirketi'nden daha mı iyisiniz?"

"Evet," dedi Dark tereddüt etmeden. "Bizden biri onlardan yüz tanesine bedeldir." "Cesur bir iddia," dedi Angelo arkamızdan.

"Çok cesur bir iddia," dedi Serena. "Ama bundan faydalanmak zorunda kalabilirim. Açık konuşayım. İsyançıların Hollow'a saldırmalarına yardım etmesi için Regal Şirketi'ni kiralamaya çalıştıklarına dair söylentiler var. Ben de onları durdurmak için Orbis Şirketini kiralamak istiyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi, Barut Savaşı sırasında bir şirketin Vurano'yu yok etmesinden sonra Hollow'da buna pek sıcak bakılmıyor."

"Dur tahmin edeyim: Hollow'u Regal Şirketi'nden korumamız için bizi işe almanızı haklı çıkarmak için Yol Katili ve Kalp Kıran Seri Katili'ni yakalamamızı mı istiyorsunuz?" Dark sordu.

Prenses tahtından, "Evet," dedi.

"Ekselansları!" Angelo ona yaklaşırken haykırdı. "Bunu yapmamanız için size yalvarıyorum. Bu canavarları işe almayın. İzin verin Regal Şirketi'yle gizlice temas kurmaya çalışayım. Onlarla uzun süredir devam eden bir sözleşmem var. Sözleşme bedelleri şüphesiz yüksek olacaktır, ancak bu insanlık dışı pisliklere hizmet etmekten daha iyi olacaktır."

"Kaptan Efyra'yı ilerlemenizden haberdar ettiğiniz sürece onlarla iletişime geçebilirsiniz," dedi. "Ancak bu, Yüce Asillerin Paralı Askerlerin bize sebepsiz yere yardım etmesine asla izin vermeyeceği sorununu çözmez. Dark ve Michael bize bu fırsatı verebilir."

"Ve eğer bu süreçte ölürsek, uyku kaybı olmaz, değil mi?" diye sordum. Serena bacak bacak üstüne attı. "Doğru."

"Bunun için ne kadar ödemeye hazırsınız?" Dark sordu. "Parasal bir meblağ üzerinde anlaşabileceğimize eminim-"

"Hayır," diye araya girdi Dark. "Orbis Şirketi'ne ne ödeyeceğinizi sormuyorum, bunu yapmam için bana ne vereceğinizi bilmek istiyorum. Orbis Şirketi benim sözüme güvenerek bu sözleşmeyi ya kabul edecek ya da reddedecek. Eğer bu işin yapılmasını istiyorsanız, paradan daha fazlasını istiyorum."

"Ne istiyorsun?"

Dark dilini vahşi bir hayvan gibi üst dudağının üzerinde gezdirdi. "Babanı ve Davey Hollow'u öldüren silahı istiyorum."

Tahtında yer değiştirdi. "Neden?"

"Tarihi şekillendiren şeylere sahip olmayı seviyorum."

Bu bir yalan olmalı. Dark'ın silahı istemek için gizli bir nedeni olmalı. Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Taç giyme törenimden önce iki katili de durdurabilir misin?" "Kolayca," diye hırladı Dark.

Angelo ayağını Roor'a vuruyordu.

Prenses sol bileğini ovuşturdu.

Chloe elini prensesin omzuna koydu ve "Majesteleri..." dedi.

Serena kendi elini Chloe'ninkinin üzerine koydu. "Daha büyük bir iyilik için fedakârlıklar yapılmalıdır. Bir anlaşman var, Paralı Asker. Bana Heartbreaker Seri Katili ve Waylayer'ın kafalarını getir, ben de sana silahı vereyim. Ödeme pazarlığı için Orbis Şirketi'nden birini gönder."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi Dark başıyla selam vererek. "Gitmeliyiz. Bu katiller kendilerini yakalayamayacaklar."

Tahttan uzaklaştık ve ayrılırken Angelo'ya gülümsediğimizden emin olduk. Gerçekten de küçük zaferler en tatlı olanlarıydı. Biz ayrılmadan önce prenses yüksek sesle, "Michael. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Henüz değil" derken yüzüne bakmadım. Bana bir yemek borcun olduğunu unutma.

Tavuğu severim, istersen Lucky'yi de getirebilirsin."

"Git, Kingman."

Başka bir olay olmadan yaptık. Hatta ana girişte silahlarımızı bize geri verdiler. Kulak misafirlerinden uzaklaştıktan sonra

Karanlık ve "Sorularım var." dedi.

"Eminim vardır. Ama onlara cevap vermeyeceğim."

"Beni her şeyden haberdar etmezsen nasıl birlikte çalışabiliriz?"

Dark bana baktı. "Söylediklerimi sorgusuz sualsiz yaptığın sürece bir olacağız. Sen benim çırağımsın, ortağım değil."

"Eğer senin çırağınsam, Orbis Şirketi'ndeki diğer herkesle tanışmam gerekmez mi?"

"Çünkü İmani dışında, onlar da yabancı olabilirler."

Dark itiraz etmek için ağzını açtı, sonra hafifçe sakinleşerek, "Pişman olabilirsin ama bir, seni aileyle tanıştıralım," dedi.

YENİ CANAVARLAR

Dark, pek çok kişinin zihninde bir Paralı Askerin ideal temsiliydi. Yoluna çıkanları öldürmeyi pek umursamayan, insan kılığına girmiş bir canavardı. Fabrikasyonlarını ne kadar sık ve düşünmeden kullandığı düşünüldüğünde, istediğini elde ettiği sürece hangi anıların kaybolduğu da umurunda değildi. O, annelerin çocuklarını kaçınmaları için uyardığı yaşayan bir kâbustu. Orbis Şirketi'nin diğer üyeleri ise tam zıt kutuplardaydı: aptal, vücutlarında ciddi bir kemik bile olmayan tipler.

Orbis Şirketi, Kılıç Bölgesi'ndeki Yalnız Kurt adlı eski bir handa toplanmayı tercih etmişti. Hanın dışı da içi kadar dikkat çekiciydi; her şey hırpalanmış, ahşap ve yontulmuştu. Ne kadar etkileyici görünmese de, ekşi kokulu barmen varışta şehirdeki en iyi buharda pişmiş pirinç keklerine sahip olduklarını ve Paralı Asker şirketlerine hizmet etme konusunda uzun bir geçmişe sahip olduklarını açıkça belirtti. Tarihteki ilk Paralı Asker şirketinin -Void Company- bu handa kurulduğunu temsil ettiği varsayılan, üzerinde ayırt edilemeyen bir baskı bulunan bir plaket bile vardı.

Sarhoşların anlattığı tüm hikâyelerde olduğu gibi, kanıt olmadan söylediği hiçbir şeye inanmadım. Bu ayyaş aptal ne kadar ısrarcı olursa olsun, ben sadece

isimlerini sormak için bir kelime alamadım. Pek iyi gitmiyordu.

Masadaki paralı askerlerden ikisi endişe verici ve rahatsız edici bir hızla homurdanıyor ve tükürüyordu. Üçüncüsü benden birkaç yaş küçük, kısa beyaz saçlı ve soluk yeşil gözlü, küçük, ince bir kızdı. Azilian. Silahsız yurttaşlarının aksine -onların silahları yakınlardaki kancalarda asılıydı- onun yanında iki, göğsünün üzerinde de dört tane Rintlock tabanca vardı. Barut, sülfür ve narenciye gibi kokuyordu ve benimle hiç ilgilenmiyor gibiydi. Bunun yerine, uyumsuz bir iplik yumağıyla parlak renkli bir atkı örmeye odaklanmıştı.

Sadece görünüşü bile kafamda bir sürü soru işareti yarattı ama diğer iki Paralı Asker saçma sapan şeylerle zamanımı boşa harcıyordu.

"-ve bu yüzden bu dövmeyi seçtim," dedi sırık gibi paralı asker bana sağ bileğinin alt tarafını gösterirken. Ayağından ağaca asılmış bir adamı tasvir eden bir dövme vardı. Çizgiler koyu, ağır ve mükemmel bir şekilde düzdü. "Bu hikâyeyi neden anlatıyordum?"

"Bilmiyorum. Sadece adını sordum."

"Benim adım mı?" diye sordu kolunu bana doladığında. "Şey, benim adım tamamen başka bir şey. Sana basitçe adımları söyleyemem. Bu, ona anlamını veren kayıp aşk, kahramanca yücelik ve sonsuz macera türküsünün tamamını mahveder. Hayır, size tüm hikayeyi anlatmalıyım. Şimdi, nereden başlayayım? Gerçek başlangıçtan mı? Ortalarda bir yerden ve istediğiniz gibi yorumlamanıza izin vererek mi? Yoksa sondan başlayıp adımlarımı tekrar mı takip edeyim? Bir hikâyenin başlangıcının sonundan daha önemli olduğunu anlamalısın, Michael."

Buraya Dark'la gelmekle ne büyük bir hata yapmıştım. Sadece isimlerini ve hayatımın geri kalanını kiminle çalışarak geçireceğimi bilmek istiyordum.

Tıknaz Paralı Asker abartılı bir esnemeyle, "Eğer bu hikâyeye tekrar başlarsan, onun yerine biraz güzellik uykusu çekeceğim," dedi.

"Anlaşılabilir. Buna ihtiyacın var." Bir duraklama. "Çünkü sen çirkinsin, Beorn."

Ve şişman."

Bir isim vardı.

Tıknaz paralı asker Beorn arkadaşına doğru eğildi. "Gerçekten mi Haru? Bir dahaki sefere bit istilasına uğradıktan sonra tüm vücudunu tıraş edecek birine ihtiyacın olduğunda bunu hatırlamam gerekecek."

Ve ikinci bir isim vardı.

"Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağımızı söylemiştik." "Bu bana şişman ve çirkin demeden önceydi!"

Konuşma ayırt edilemeyen bağırışmalara dönüştü. Ama masadaki üç kişiden ikisinin adını bildiğim için beyaz saçlı kıza döndüm ve "Ben Michael, tanıştığımıza memnun oldum" dedim.

Örgü örmeyi bırakmadı. "Alexis."

"Bilmek zorundayım, hep böyle midirler?"

Tartışmaları birbirlerinin suratlarına şarap sıçratmaya dönüşmüştü. Çocukların oyununu izlemek gibiydi. Bar sahibi de dahil olmak üzere bardaki hiç kimse umursamıyor gibiydi. Bu sıradan bir şey olmalıydı.

"Hayır," dedi Alexis. "Bazen sarhoş oluyorlar."

"Zaten öyle olduklarını sanıyordum," dedim gülümseyerek. "Orbis Şirketi hakkında benim için birkaç soruya cevap verebilir misiniz? Dark bana henüz hiçbir şey anlatmadı. Zamanla öğreneceğimi söylüyor. Ama en azından bir şeyler bilmek istiyorum."

"Dark sorularınız olacağını söyledi. Onları kendi takdirime göre cevaplayabileceğimi söyledi." "Gerçekten mi?"

"Maalesef." Alexis yüksek sesle içini çekti ve örgü örmeyi bıraktı. "Size hızlıca anlatayım. İlk kurulan Paralı Asker şirketlerinden biriyiz -ama ilk değil, bu önemli- ve en az sayıda Paralı Asker'e sahibiz. Üyelerimizin her biri kendi seçtikleri alanda uzmandır. Sizden de bu geleneği sürdürmeniz beklenmektedir."

Odak noktam yanımda şarap içen paralı askerlere döndü. "Onlar bile mi?"

"Beorn ve Haru Orbis. Sırasıyla Zehir ve Silah Ustası." "Ciddi misin?"

Alexis başını salladı. "Beorn zehirli nitelikleri olan her bitkiyi, 1sh'ı ve hayvanı ve bunları nasıl temiz bir şekilde çıkaracağını bilir, böylece en yüksek güce sahip olur. Haru, Yenilmez Nox'u teke tek dövüşte yenen kişidir. Thebian İmparatorluğu'nun bu hikâyenin duyulmasını istemediğini söylemeye gerek yok." Üzerindeki silahları işaret etti. "Ben de Orbis Şirketi'nin Silah Ustasıyım. İliar sıradağlarının bu tarafındaki en iyi nişancı benim. Eğer ben atış yapamazsam, kimse yapamaz."

Dark'ın, Yol Katili'nin bizi kolezyumun tepesinden vurmaya kalkışmasına neden bu kadar şaşırdığını çok iyi anladım. Bir silahın yapabileceklerinin sınırlarını ve birinin bunları aşmasının ne anlama geldiğini biliyordu.

"Dark ve Imani nedir?" Ben sordum.

"Imani Orbis, Orbis Şirketi'nin ikinci komutanıdır. Ondan önce Mızrak Ustası olarak bilinirdi. Kırık Kabza stilini o yarattı. Muhtemelen duymuşsunuzdur."

Bende vardı. Kırık Kabza tarzı mızrak dövüşü, bir kez ustalaşıldığında durdurulamaz olarak kabul edilirdi. Sadece birkaç nesil önce yaratılmıştı ama yine de savaşların büyük ölçekte yapılma şeklini değiştirmişti. Barutun ön plana çıkmasıyla bile.

"Peki ya Dark?"

"Karanlık

Karanlıktır."

Dark'la ilgili hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bana Imani'den bahsetmiş olması garip olsa bile.

"Peki benim ilerlemem için bu oylama nasıl yapılacak? Dark bana herkes Hollow'a girdiğinde gerçekleşeceği dışında pek bir şey söylemedi."

"Bu bir oylama," dedi. "Oldukça açıklayıcı, diye düşündüm. Orbis Şirketi'nin bir üyesi sizin yeterli olduğunuzu düşünürse size oy verir, düşünmezse vermez."

"Daha önce tanışmadığım insanları beni ilerletmeleri için nasıl ikna edebilirim?"

"Çoğu kişi size bir paralı askerde değer verdikleri şeyler hakkında sorular soracaktır. Herhangi bir şey hakkında olabilir. Şefimiz genellikle en sevdiğiniz yemeği sorar ve saygı duyduğu bir yemek olduğu sürece size oy verir. Tarihçimiz neredeyse imkânsız olan sorular sorar ama bunu tepkinizi görmek için yapar." Bir duraklama. "Ne yaparsanız yapın size oy vermeyecek bir kişi var."

"Nasıl olur?"

"Sen Hollow'dan bir Kingman'sın."

O paralı asker Yeni Dracon Şehri'nden olmalı. İki ülke arasındaki nefret tek taraflı değildi. "Oyunuza güvenebilir miyim?"

Alexis bana sanki dünyadaki en az ilgi çekici kişiymişim gibi baktı. "Bir konuda usta mısın? Beni etkileyecek bir şey yaptın mı? Ya da senden yapmanı istediğim herhangi bir şey?"

"Hayır."

"O zaman neden sana oy vereyim?"

Ben bir şey söyleyemedim Beorn'un bedeni masaya düştü. Şarap kavgası tam bir arbedeye dönüşmüştü. Yine de kimse bir şey yapmak için harekete geçmedi.

Aramızda bir beden varken, "Neden herkesin ilk adını söyleyip sonra da soyadıymış gibi 'Orbis' deyip duruyorsun?" diye sordum.

Alexis, Beorn'u masadan itti ve Haru'yu yakındaki bir masaya çarpması için gereken ivmeyi ona verdi. Üzerimize kıymıklar yağdı. "Çünkü öyle. Çoğumuz Orbis Şirketi'ne katıldıktan sonra ailelerimizin isimlerini bırakırız. Bizi katılmaya iten durum her neyse genellikle hatırlamaya değmez. Bu yüzden hatırlamayız. Geldiğimiz aile yerine seçtiğimiz aileyi benimsiyoruz."

Cevap vermedim, onun yerine tek parmağımı masaya vurdum. "Sanırım sen de aynısını yapmayacaksın," dedi tuhaf bir şekilde.

Kız kardeşimin varis olabilmesi için soyadımı terk etmek zorunda kalacağımı düşünürsek, Michael Orbis de olabilirdim. Ama... kulağa doğal olmayan, garip geliyordu. Bitmemiş bir hikaye gibi. Michael Kingman'dan başka biri olabilir miydim?

Dark, Imani ile birlikte masaya yaklaşırken, "Şaşırabilirsin," dedi.

Alexis hızla ayağa kalktı, elleri iki yanında dimdik duruyordu ve yüzünde hafif bir telaş vardı. "Karanlık. Imani. Michael ile Orbis Şirketi hakkındaki temel bilgileri gözden geçiriyorduk."

"Bu kadar sert olmana gerek yok Lex," dedi Imani başını ovuşturduktan sonra masaya oturdu. Dark ve Alexis de onu takip etti. İkisi de yeniden alevlenen kavgayı durdurmaya gitmedi. Haru ve Beorn silahlarını duvardan almış ve düellonun ortasına gelmişlerdi. Barda bitmek bilmeyen bir çınlama duyuldu. Belki de kan serbestçe akmaya başladığında birileri araya girecekti.

"Dark, Hollow prensesiyle yaptığınız anlaşmadan beni haberdar etti," diye söze başladı Imani. "Komutanımız burada olmasa da, anlaşmayı kabul etmeye karar verdim. Fiyatın kabul edilebilir olduğunu varsayıyorum. Belki de sizi şirkete kabul ederek kaybettiğimiz iyi niyetin bir kısmını geri kazandırır."

"Herkes nerede bu arada?" Dark sordu.

"Otto Alçak Topraklar'da tek başına. Arşivcilerle birlikte olan Nonna dışında herkes Komutan Tai ile birlikte Goldono'da. Hepsi kolay sözleşmelerle uğraşıyor. Yanıma kimi alırsam, Michael'ın terfi oylamasını yapabilmemiz için onlara yardım edecek."

"Yanımda birini bırakabilerseniz çok memnun olurum," dedi Dark. "Michael'ın Fabrikasyonları bazı durumlarda avantajlı, ancak bir Yol Katili ve bu Kalp Kıran Seri Katil her kimse ona karşı biraz desteğe ihtiyacım var."

Imani koltuğunda arkasına yaslandı, hafif bir gülümsemeyle kollarını kavuşturdu. "Senden yardım isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, Dark."

"Açıkçası Kalp Kıran içimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyor."

"Açıkça," diye tekrarladı Imani. "Beorn'u sana bırakıyorum. Onun zehirler hakkındaki bilgisi, katilin kurbanlarını öldürmeden önce onları nasıl ıssız yerlere götürdüğünü anlamamıza yardımcı olabilir."

"Bu konunun çok önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Dark. "Muhtemelen Kalp Kıran Seri Katil kurbanlarını yiyecek, barınak, su ya da başka bir şey vaat ederek kendisiyle gelmeleri için kandırabiliyor. Kalp Kıran durumun kontrolünü tamamen ele geçirdiğinde ise kurbanlarını öldürüyor."

"Bu, öldüklerinde neden hiç kimsenin bir şey duymadığını açıklamıyor. Kayıtları kontrol ettim. Heartbreaker en son Hollow'a geldiğinde, Scales karargâhında bir cinayet işlenmiş, hem de tüm birimlerin başkanlarının katıldığı bir toplantının hemen yanında. Bu sadece şans değil."

"Kurban Evie Brown'dı."

"Ve?" Imani sordu.

"Ve Beorn'a ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Lex'i tercih ederim. Teke tek dövüşte daha yetenekli ve Yol Katili'nin o kadar uzak mesafeden bize nasıl ateş ettiğini anlamama yardımcı olabilir. Çünkü bu mümkün olmamalıydı."

"Imani," diye başladı Alexis. "Yardım etmek istiyorum-"

Imani ona bakmadan Alexis'i susturmak için elini kaldırdı. Dark'a şöyle dedi: "Alexis'e ihtiyacım var. Hollow'un duvarlarının dışında koca bir ordu var ve ben iki yakın menzilli savaş uzmanıyla seyahat etmek istemiyorum. Eğer Haru ve ben bir topçu, okçu, arbaletçi ya da Weaver'la karşılaşırsak, sadece onun Yıldırım İmalatlarına güvenmek zorunda kalırız. Bu çok riskli."

"Ne zamandan beri korkak oldun?" Dark sordu.

Imani ayağa kalktı, ellerini masanın üzerine koydu ve çok ama çok yumuşak bir sesle, "Geceleri neler olduğunu senden öğrendiğimden beri. Artık kimseyi hafife almıyorum."

Dark cevap olarak dilini şaklattı ve hepsi bu kadar. Adamın katı ebeveynleri olan bir çocuktan daha fazla sırrı vardı. Hepsini öğrenmem ne kadar sürer?

"Haru! Beorn!" Imani bağırdı. İki embesilin giriştiği arbede anında durdu. Haru hâlâ kolunu Beorn'un boynuna dolamıştı ama dikkatleri ikinci komutanın üzerindeydi. "Yeni emirler. Beorn, Michael ve Dark'a Hollow'da Kalp Kıran Seri Katili ve bir Yol Katili'ni yakalamalarında yardım edeceksin. Haru, Orbis Bölüğü'nün geri kalanıyla yeniden bir araya gelmek için Alexis ve bana eşlik edeceksin. Duvarların dışındaki ordunun bizi tespit etme olasılığını en aza indirmek için gece yarısı yola çıkacağız. Sorusu olan var mı?"

"Ayrılmadan önce bunu bitirebilir miyiz?" Beorn ve Haru birlikte sordular. "Önce eşyalarınızı toplayın," diye emretti.

Haru ve Beorn bir hışırtı ve somurtkan küçük çocukların abartılı hareketleriyle üst kata fırladılar. Alexis de bana uzun uzun baktıktan sonra onları takip etti.

"Ne yapacağız?" Dark'a sordum. "Uzun süredir adaletten kaçan bir seri katili ve yakalanmamak için eğitilmiş bir Yol Katili'ni nasıl yakalayacağız?"

Dark, İmani'ye bakmadan, "Elimizdeki ipuçlarını takip ediyoruz," dedi. "Katilin ameliyat konusunda yetenekli olduğunu biliyoruz. Ceset üzerindeki kesikler amatör olamayacak kadar keskindir. Bu yüzden hastanelerde yeni birileri olup olmadığını kontrol etmemiz gerekecek. İkincisi, cesetlerde ve kanda hastalıklı tatlı bir koku vardı. Bunu sadece Blackberry kullanımıyla bağlantılı olarak görmüştüm. Tweeker inleri de aranmalı. Son olarak, mültecilerin toplanma noktalarını kontrol edip, katilin kurbanlarını nereden bulduğuna bakacağız. Gezgin Kilisesi bir başlangıç. İnsanları tanrısal bir güce yönlendirmek için korku ve umutsuzluk gibisi yoktur."

"Bu ipuçlarında çok fazla belirsizlik var, Dark."

"Evet," dedi. "Ama elimizdeki tek şey bu. Ben Batı Yakası'ndaki hastaneleri alacağım, sen de Böğürtlen inlerini alabilirsin. Path1nder ayininden önce toplanır ve Wanderer Kilisesi'ni birlikte ararız."

"Neden uyuşturucu barınaklarını aramak zorundayım?"

Imani, Dark'a ters ters baktı. "Bu harika bir soru."

"Çünkü ben öyle dedim," diye tersledi Dark.

"Peki ya Yol Katili?"

"Bizim için geleceğini varsayalım. Onu takip etmenin bir anlamı yok. Sadece uyanık olmamız gerekecek. Başka harika soruların var mı Michael? Yoksa işe koyulabilir miyiz?"

Sandalyemden kalktım. "Hayır, anladım."

Konuşacak başka bir şey yoktu, bu yüzden Yalnız Kurt hanından ayrıldım. Beorn ve Haru'nun düellosundan dolayı Roor'un her yerinde kırılan mobilyaların sayısı gülünçtü. Hollow sokaklarına geri döndüğümde, yukarıdan bir ses beni çağırdı. "Michael."

Yukarı baktım. Alexis'ti. Pencerenin kenarında oturuyordu, vücudunun yarısı dışarıdaydı. "Evet?"

"Ben yokken Dark'a bir zarar gelirse, seni öldürürüm."

Alexis ben cevap veremedi odasına geri döndü ve pencereyi kapattı. Kendimi ne kadar tuhaf bir ailenin parçası olarak bulmuştum. Gerçi hayatım boyunca tanıdığım aileden daha uç bir aile değildi. Yakında ayrılmak zorunda kalacağım aileden. Bu düşünceleri kafamın arkasına ittim ve yoluma devam ettim.

Uyuşturucu bulma zamanı.

YARALI CİLT

Rainbow Bölgesi'nde dolaşp insanlara uyuşturucuyu nerede bulabileceklerini sormanın oldukça aptalca olduğu ortaya çıktı ve çabalarım yaşlı bir kadın tarafından Böğürtlenlerin hayatımı nasıl mahvedeceğine dair bir dersle ödüllendirildi. Böğürtlenleri asla denemeyeceğime söz verene kadar gözünün önünden ayrılmama izin vermedi ve ardından sözümü hatırlatmak için bana bir elma verdi.

Kadın tatmin olup uzaklaştıktan sonra kocası bana yolu tarif etti, binayı tarif etti ve Blackberry'nin inine girerken üzerimde değerli bir şey bulundurmamam konusunda uyardı.

Bazen aşk bana anlamsız geliyor.

Buranın adı Berry Field'dı ve Hollow'daki en büyük tweeker ini olarak biliniyordu. Ancak önceden var olan önyargılarımın beni inandırmış olabileceğinin aksine, burası Gökkuşağı Bölgesi'nde değil Milis Mahallesi'ndeydi. Üç katlı kırık dökük bir taş bina, soğuk havayı dışarıda tutmak için muşamba ve tahta levhalarla kaplanmıştı. Çatının ortasında insan yapımı bir tavan penceresi vardı. Sanki biri bu deliği açmış ama sonra vazgeçip üzerine cam bir bölme yerleştirmiş gibi görünüyordu. Ama bana doğru yerde olduğumu söyleyen büyük siyah avuç içi iziydi. Bu, tweeker'ların güvenli bir yeri işaretlemek için kullandıkları evrensel bir semboldü.

Bir zamanlar tüm Doğu Yakası bunlarla kaplıydı, ancak Trey yüzünden yavaş yavaş bölgeden tamamen yok oluyorlardı.

Orada beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İşlerin çirkinleşmesi için Son Şövalye'nin ölümüyle beni ilişkilendirecek ve kin besleyecek tek bir müptela yeterdi. Her ne kadar siperlerden aldığım kılıç hâlâ yanımda olsa da, tweeker'lar kolay kolay yere serilmezdi. Dark'ı öldürmek onlardan birini öldürmekten daha kolay olabilir.

Kendimi sabitlemek için babamın yüzüğüyle oynadıktan sonra Berry Field'a yaklaştım. Metal kapı yepyenydi ve dış tarafında ağır hizmet tipi bir kilit vardı. İçeridekileri korumaktan ziyade insanları içeride tutmak için tasarlanmıştı. Kapıyı açıp arkamdan kapattıktan sonra tweeker inine tamamen girdim. Hava soğuktu, vücuduma çarpan rüzgârla birlikte dışarıdakinden daha sert olan acı verici bir soğuk. Bu in daha iyi günler görmüştü. Merdivenlere doğrudan bir yol açmak için iyi yerleştirilmiş birkaç çürümüş tahta kalas dışında Roor toprak ve çamurdu. Tüm duvarlarda dövüşten kalan sıyrıklar ve delikler vardı. Ve koku bambaşkaydı. Keskin, ekşimiş ve tanıdık. Bir ay boyunca güneşte bırakılmış çürümekte olan bir ceset gibi.

Burnumu tutarken, geçtiğim odalara hızlıca bir göz attım. Erkekler ve kadınlar, parlak kırmızı gözleri ardına kadar açık, yanmış l'lerin etrafında battaniyelerin üzerinde yatıyorlardı. Yanlarında böğürtlen yığınları vardı. Bir düzine tweeker, tek bir odadaki uyuşturucu miktarını bir yılda tüketemezdi. Trey tam olarak söylediği şeyi yapmıştı: Yıllardır bölgesine eziyet eden ve annesini lanetleyen bağımlı nüfusunu tamamen hareketsiz hale getirmişti.

Birinci ve ikinci Roor'larda sadece tweeker'lar gördüm. O kırmızı gözleri gördüğümde, daha sönük birini bulma umuduyla bir sonraki odaya geçtim.

Onlar tamamen yok olmamış, Işıklar Kapandıktan sonra sokaklarda dolaşacak kadar cesur olanların kalbine korku salan kırmızı gözleri olmayan tweeker'lardı. Hâlâ Blackberry dışında başka şeyler düşünebiliyorlardı ve üçüncü Roor'a doğru ilerlerken bana yardım edebilecek birini bulmayı umuyordum.

Üçüncü Roor'da sadece bir oda vardı. Odanın kapısı ikiye bölünmüştü ama alt kısmı hâlâ menteşelere bağlıydı. Üst yarısı odanın hemen dışında duruyordu. Birinin içeriyi karıştırdığını duyabiliyordum. Dikkatlice ve yavaşça odaya girdim. Vahşi kahverengi saçları olan bir kadın

Kirli Scales üniforması bir yatağın altını arıyor, bunu yaparken de küfrediyor ve mırıldanıyordu. Oda darmadağınktı, kurtçuklar için bir üreme alanı gibiydi. Köşede bir yığın ağır, topak topak Böğürtlen duruyordu.

"Burada olmalıydı," diye mırıldandı kadın. "Burada bıraktığımı sanıyordum. Neden burada değil?"

Kadının Böğürtlen aramıyor olması, evdeki diğer herkesin bana verdiğinden daha iyi bir işaretti. Burası son oda olduğu için deneyebilirdim de. Eğer işler kötü giderse, kimse fark etmeden bu evden çıkmış olabilirdim.

"Affedersiniz," dedim kadına doğru yaklaşırken. "Merak ediyordum da-"

Rüzgâr beni geriye savurdu ve vücudum kapının alt yarısına çarparak menteşelerinden söktü. Vücudum sıcaktı ve acı içindeydi, sırtım ve boynum ağrıyordu. Bir an için çok geç kalmıştım. Kendimi yere attım, kılıcımı çektim ve

Oh, kahretsin.

Naomi Dexter tatlı tatlı gülümsüyor, elektrik mavisi gözleri ıslı ıslı parlıyordu. Sol elinde bir avuç böğürtlen vardı. "Michael Kingman," dedi, her heceyi dramatik bir şekilde uzatarak. "Kaba karşılama için özür dilerdim ama gerçekten umurumda değil. Burada ne yapıyorsun?"

Temkinli bir şekilde tekrar odaya girdim. Kılıcım elimde kaldı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Sen...?" Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim. İyi olmadığı belliydi ama daha fazlasını ima etmek istemedim. Ona değil. Hele ki beni korumaya çalışırken Yozlaşmış Prens tarafından vurulduktan sonra.

"Kelimeyi söyleyemiyor musun, Michael? Dur sana yardım edeyim. A-D-D-I-C-T diye yazılıyor." "Demek öylesin?"

"Belli ki," dedi kaşlarını kaldırarak. Böğürtlenlerden birini alıp dişleri ve alt dudağı arasında kaydırmasını izledim. Naomi yüksek sesle emdi ve ardından birkaç kalp atışı boyunca gözleri kapalı bir şekilde titredi. Gerçekliğe döndüğünde, "Her şeyini kaybettiğinde ve karnından vurulduktan sonra dayanılmaz bir acıya katlandığında bunu çok daha katlanılabilir kılıyor. Yara izini görmek ister misin? Neden soruyorum ki? Tabii ki istiyorsun."

Naomi karnını görebilmem için tişörtünü kaldırdı. Sol tarafında çirkin, parlak kırmızı, dairesel bir çentik vardı. Etrafında kabarık, pürüzlü çizgiler vardı sanki

Solucanlar derisinin içine girmiş ve oraya yerleşmişti. "Böğürtlenler acımı dindiriyor. Hayatım sağlam olabilir ama böyleyken kimin umurunda?"

"Seni son gördüğümde-"

"Beni son gördüğünde," diye alay etti Naomi tekrar üstünü örterken. "Sen teslim olduktan sonra seni Kraliyet'e teslim etmiştim. Bir an için yeniden önemliydim. İnsanlar arkamdan fısıldaşmayı bıraktı. Prenses beni yemeğe bile davet etti. Hayat normale dönüyordu... ta ki sen idamdan kaçana kadar ve kimse nasıl kaçtığını bilmiyordu. Bilmeden, seninle herhangi bir teması olan herkesi suçladılar. Ben de dahil. Beni Scales'ten kovdular ve Asma Bahçeleri'nde bir dal bulmadığım için şanslı olduğumu söylediler."

"Peki ya baban? Seni koruyamadı mı?"

"Babam," dedi Naomi acı acı, yaklaşırken, "çok asil görünüyor, değil mi? Ama öyle değil. O iş takıntılı bir aptal. Yozlaşmış Prens beni vurduğunda, onun için bir utanç kaynağıydım. Kızı değil. Eğer umursuyormuş gibi göründüyse, bu sadece ona verdiğim siyasi zararı hafifletmek içindi."

"Naomi, özür dilerim."

"Benden daha iyiymişsin gibi davranma," diye hırladı. "Çoğu insan benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, ama avantajları olan yeni bir işim var. Gördüğünüz gibi, aşağıdaki bağımlılara bakıcılık yapıyorum ve çocuklardan uyuşturucu teslim alıyorum. Kolay bir iş. Bugün yeni bir teslimat almam gerekiyor. Böğürtlenler tazeyken her zaman en iyisidir."

"Kraliçe olmak isteyen kadına ne oldu?"

"O öldü." Giysilerinin düğmelerini açmaya başladı ve altındaki çıplak teni ortaya çıkardı. "Ama düşünüyordum da. Madem herkes bana Kingman Fahişesi diyor, bari sevişelim. En azından o zaman söylenti gerçek olur. Sanırım yarı yarıya iyi olacaksın."

Kekeliyordum, şaşkınlığımdan tam cümleler kuramıyordum. Sonra bir elini iç baldırına koydu ve sıktı. Geriye sıçradım ve yüzüm bir tweeke'ın gözlerinden daha kırmızı olarak küfrettim. Naomi şimdi gülüyordu, hala giyinik ve çıplak arasında bir yerdeydi. "Ne kadar namuslu. Lanetlendiğim şeyi bile yapamıyorum."

"Siktir git."

Gömleğinin düğmelerini tekrar ilikleyip yatağa oturmadan önce göz kırparak, "Bu daha doğru," dedi. "Neden burada olduğunu hiç söylemedin, Michael. Tadına bakmak ister misin? Çok ama *çok* tatlı oluyor. Benimkini bile paylaşırim."

Naomi dilini çıkardı, ödülünü sundu, sonra tekrar dudağının arasına sıkıştırdı ve cevabımı bekledi.

"Ben iyiyim."

"Utanç verici," dedi gözlerini devirerek. "Eğer beni sikmek ya da benimle Blackberry paylaşmak için burada değilsen, neden buradasın? İkiyüzlü asil saçma gerekçeni duymak için sabırsızlanıyorum. Lütfen beni kurtarmak için burada olduğunu söyleme. Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Özellikle de senin tarafından."

"Değilim," dedim. "Bilgi arıyorum ve burada nispeten bilinçli olan tek kişi sensin."

"Benim için ne büyük bir mutluluk. Ne bilmek istiyordun?"

Aşağıda bir kargaşa duydum ama aldırmadım. Tweeker'lar her zaman Blackberry'ler üzerinden gereksiz tartışmalara giriyorlardı. Ömür boyu tedarik etseler bile bu durmayacaktı. Bu yüzden dedim ki, "Mülteciler hakkında bilgi. Buraya gelip garip koşullar altında ayrılanları görüp görmediğinizi. Katilleri zayıf ve savunmasız olanları hedef alıyor."

Naomi kıkırdadı ve bacak bacak üstüne attı. "Soylu bir pislik mültecileri mi hedef alıyor?"

"Bu bir asil değil. Bu konuyu zaten araştırmıştık. Şüphelimiz için iyi sonuçlanmadı."

"Pis, işe yaramaz mülteciler başka kimin umurunda olabilir ki?"

"Çaresizleri avlayan bir katil. Birinin adı Kalp Kıran. Bu Dark'ın..." Naomi'nin yüz ifadesindeki değişikliği fark ederek durakladım. Solgundu, emmekte olduğu böğürtleni unutmuştu. Birden Naomi hakkında son derece önemli bir şeyi unuttuğumu hissettim.

"Michael. Bana yalan mı söylüyorsun?" "Hayır."

Naomi yatağının kenarlarını kavradı. Sertçe. Parmak eklemleri karla kaplı Iliar Dağları'ndan daha beyazdı. "Kalp Kıran Seri Katil beni rehin aldı, annemi öldürdü ve babamı büyük İnale için oyun arkadaşlarından biri yaptı. Babam zar zor da olsa kazandı ve ben de babamdan kaçabilen tek kişi oldum.

Heartbreaker Seri Katili. Şimdi bana geri döndüklerini mi söylüyorsun? Ve onları araştırdığınızı mı? Şimdiye kadar kaç kurban var?"

"Evet, Dark seri katilin geri döndüğünü düşünüyor. Evet, cinayetleri araştırıyoruz. Ve şu ana kadar sadece iki kurban olduğunu düşünüyoruz." "Seni embesil."

"Ben ne yaptım-"

Naomi yatağın altına uzandı ve gizli bir yerden bir Rintlock tabanca çıkardı. Dolu olduğundan emin olduktan sonra ceketinin iki cebine birer avuç böğürtlen doldurdu. "Kalpkıran geliyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Kalp Kıran Seri Katil" rakiplerine oyunlarını onlarla oynamaları için fırsat verir. Kaçırılanları kurtarmaları için onlara bir şans verir. Babam her zaman onların heyecanı sevdiğine inanırdı. Rekabeti severlerdi. Bazen zaten seçilmiş olan kurbanların akrabaları olurlar. Bazen de daha önceki cinayetleri araştıranlardır. Tıpkı babam gibi. Sen kesinlikle seçilmişsin. Sen bir Kingman'sın. Ve onları bana sen getirdin. Kaçan kişi. Biz ideal adaylarız."

"Bu kurtul-"

Cümlemi tamamlayamadan alt kattaki Roors'tan gelen çığlıklarla kesildim. Olan bitenden kaçmak için duvarlara tırmanan tweeker'ların uzun, acı dolu feryatları. Ama bu mümkün olmamalıydı. Tweeker'lar acı hissetmezdi. Böğürtlenler yeterince yediklerinde duyularını uyuştururdu. Her ne oluyorsa, onlara hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

Tweeker inindeki tüm fenerler ve mumlar söndü ve karanlığı eski bir dost gibi karşıladık. Tahtada gıcırtilar ya da rüzgârdan muşambaların tıkırtısı yoktu. Sadece sessizlik.

Sonsuz sessizlik.

Aşağıdan kıkırdayan bir ses "Na-o-mi" diye bağırdı.

Ne yapacağımızı ya da nereye gideceğimizi bilemeden olduğumuz yerde donup kaldık. "Michael."

Naomi haklıydı. Kalpkıran bizim için buradaydı. Avcılar avlanmıştı.

ÖZGÜRLÜĞE ÜÇ KAT

"Tavan penceresi. Tek çıkış yolumuz bu," diye tersledi Naomi. "Beni yukarı kaldır da camı kırayım."

Tereddüt ettim, merdivene baktım ve birinin çıkmasını bekledim.

Neredeydiler? Bizimle alay ettikten sonra neden buraya gelmemişlerdi? "Michael!" diye bağırdı.

Gerçeğe döndüm, kılıcımı kınına soktum, ellerimi birleştirdim ve onu kaldırmak için hareket ettim. Bunu daha önce bir kez yapmıştık, bu yüzden tanıdık geliyordu. Naomi hafifçe koşmaya başladı ve ben onu yukarı doğru fırlatırken sıçradı. Bunu yaparken yan tarafım acıyla yandı ama dişlerimi sıktım ve acıyı bastırdım. Şimdi zamanı değildi. Naomi havada süzüldü, sadece bir Rüzgâr İmalatçısının yapabileceği gibi yön değiştirdi, sonra cam bölmenin altındaki çıkıntılı bir dudağı yakaladı. Bir eliyle asılırken, diğer elindeki tabancanın kabzasıyla cama vurdu.

Boom, boom, boom.

Cam kırılmıyordu.

"Neden çalışmıyor?" Merdivenlere ve Naomi'ye bakarak sordum.

"Bilmiyorum!"

"Ortasına vurmayı dene."

Naomi bir şeyler homurdandı, tutunduğu kenarı salladı ve sonra yeni bir noktada cama vurmaya çalıştı.

Bom, bom, bom.

Hala bir şey yok.

Cama vurmaya devam ederken "Bu neden işe yaramıyor?" diye sızlandı.

Tüm dikkatimi merdivene ve aşağıdaki karanlığa vermişken, "Uyumak zorunda kalabiliriz," dedim. Artık hiçbir şey duyamıyordum. Çığlıklar bile kesilmişti.

"Anlamsız," dedi Naomi nefes nefese. "Kimse Kalpkıran'la kendi şartlarında dövüştüğünde onu yenemez. Sadece hayatta kalabilirler. Yapmamız gereken-"

Naomi konuşmayı kesti. Uzun, bol siyah bir cübbe giymiş, kapüşonlu bir adam tepemizde duruyordu. Tek bir hareketle avuçlarını cama vurdular. Cam anında paramparça oldu. Naomi düştü, düşerken de sessizce çığlık atıyordu. Cam yukarıdan kar gibi düştü. Vücudumu sildim ve Naomi'yi yakalamak için hamle yaptım - bu sırada kılıcımı düşürdüm - ve onu yakaladım. Göğsümle. İkimiz de bir *gümbürtü* ve iniltiyle yere düştük. Yan tarafımdaki kesiğin acısı her zamankinden daha fazlaydı, buna beni dürtmeye çalışan düzinelerce küçük cam parçası da eklenmişti.

İgure üstümüzde kaldı. İzliyordu. "Na-o-mi Dex-ter. Ben. Görüyorum. Seni."

"Kalk," diye inledim. "Kalk Naomi, kaçmamız gerek."

Birbirimize yardım ettik, her hareket yavaş ve acı vericiydi. Naomi kolunu belime doladı ve birlikte siyahlar içindeki İgure'dan topallayarak uzaklaştık ve merdivenlerden aşağı indik -neredeyse takılıp düşüyorduk.

"Mi-chael King-man," diye şarkı söyledi İgure. "Çal. Benimle. Benimle."

Az önce bulunduğumuz odadan bir *gümbürtü* daha geldi.

"Pencereler?" Ben önerdim.

Naomi başını sallayarak bizi ikinci kattaki odalardan birine doğru yönlendirdi. "Tahtalarla kapatılmış. Çok iyi. Öyle olmasalardı Tweekers onları kırardı."

İçine girdiğimiz manzara karşısında önce küfrettim, sonra da öğürdüm. Dört tweeker ölmüştü ve böğürtlenler Roor'u kaplamıştı. İkisi duvarlara yaslanmıştı, gözleri kocaman açılmıştı ve kulaklarından kan damlıyordu. Bir diğerrinin kafası yanmakta olan İre'ye çarpmış, etrafından dumanlar yükseliyordu. Bir tanesi

Dördüncüsü kapının önüne yığılmıştı. Bütün parmakları yoktu. Ve dili... Artık neye baktığımı anlayamıyordum.

Ama odadan gelen bir şey vardı. Bir yığın battaniyenin altından gelen yumuşak, sürekli bir hıçkırık. Naomi beni bıraktı, gürültüye doğru ilerledi ve sonra bileğinin bir hareketiyle battaniyeleri havaya fırlattı. Karşısında kan çanağına dönmüş gözleri ve elinde küçük bir mutfak bıçağı olan, belki on yaşından küçük bir çocuk duruyordu. Bıçağı bize doğru tutarken tüm vücudu titriyordu, gözleri kapalıydı.

Naomi diz çöktü ve sonra çocuğun saçlarını okşadı. "Jay. Ben Naomi. Sana zarar vermeyeceğim."

Çocuk onu sıkıca kucakladı, bıçak yanında yere yuvarlandı. Naomi bir annenin yapacağı gibi çocuğun saçlarını nazıkçe okşadı ve usulca, "Şşşt," diye fısıldadı.

"Bu anı mahvetmek istemem ama-"

Onun yerine Kalp Kırın Seri Katil'in sesi beni susturdu: "Na-o-mi. Mi-chael. Nerede? Neredesin? Neredesin?"

Naomi beni kendisine doğru çağırdı ve ben yaklaştığımda battaniyeleri üzerimize örttü. Tamamen gizlenmiştik ama yine de vücudumu çıplak bırakmıştım. Bir şekilde bu beni sakinleştirdi. Naomi çocuğa sıkıca sarıldı.

"Hadi. Arkadaş olalım. Arkadaş olalım," dedi katil onlar yaklaşıırken.

Saklandığımız odada gölgeler uçuşuyor ve dönüyordu. Katilin adımlarını duyamıyordum ama yüzümü toprağa bastırdığımda onları hissediyordum. Katil kapı çerçevesinden odanın ortasına doğru ilerledi. Nefesimizi tutarak bir battaniye yığınının altında kenara çekildik.

"Biliyorum. Seni. Mi-chael. Yapmayacaksın. Sen. Oynamaz mısın?"

Kirli battaniden Naomi'nin alnına bir kırkayak düştü. Yüzünden ağzına doğru süründü, sanki dudaklarını aralamaya çalışıyormuş gibi köşelere doğru ilerledi. Düzinelerce bacağıyla yüzünde sürünen böcek karşısında çılgılık atmadı ya da kıvranmadı, elini çocuğun ağzının üzerinde tuttu.

"Na-o-mi," diye devam etti katil. "Ne. Hakkında. Sen?"

Kırkayak Naomi'nin ağzına, dişlerinin üzerinden dilinin üzerine doğru kıvrıldı. Çıtırtıyı göze almaktansa, Naomi onun boğazından aşağı kaymasına izin verdi -böylece şişkinliği görülebiliyordu- ve midesine indi. Acıdan gözleri yaşardı. Yine de tamamen sessiz kaldı.

Katil diliyle öfkeli bir tıkırtı çıkardı. "Utanç. Utanç. Utanç. Yok. Oynayacağım. Oyna."

Kalp Kıran Seri Katil odadan çıktı ve gittiğinden emin olmak için birkaç kalp atışı bekledikten sonra Naomi kuru bir şekilde nefes alırken Jay ve ben rahatlamış bir şekilde nefes verdik. Sesi bu kadar yakından duyduktan sonra bile aksanı, cinsiyeti ya da elle tutulur herhangi bir şeyi ayırt edemiyordum. Garip konuşma şekilleri bunu imkânsız kılıyordu.

Naomi kendine geldikten sonra, "Ön kapı," diye fısıldadı. "Duvarları yıkmaya çalışmak dışında en iyi şansımız bu."

Başımı salladım ve merdivenlere doğru süründüm. Naomi çocuğu taşıyordu, tabancası yanında asılı duruyordu, bir eli çocuğun ağzındaydı. İkinci kattaki başka bir odadan Heartbreaker'ın şarkı söylediğini duyabiliyorduk. Her zaman barlarda çalan ve yeni mısraları hiç bitmeyen o bitmek bilmeyen yapışkan melodilerden biriydi. "The Rabble Rouser's Riot" a benziyordu. İnsanlar yıllardır Hollow'da bu şarkıyı söylememişti. Belki on yıldır.

Merdivenlerden sessizce indik. Merdivenlerin gıcırdamaması ve bizi ele vermemesi bir mucizeydi ve sonra ön kapı sadece düz bir koridor uzaktaydı. Oldukça hızlı bir şekilde kapıya doğru yürüdük ve metal kapıyı açmaya çalıştık.

Kıpırdamadı.

"Kilitli," diye mırıldandım, iterek açmaya çalışmayı sürdürdüm.

"Sadece dışarıdan kilitleniyor," dedi Naomi. "Anlamıyorum. Katilin içerideki herkesi öldürmesi, dışarı çıkması ve sonra da tavan penceresinden girmek için binaya tırmanması gerekirdi. Bütün bunları yapmak için yeterli zaman yoktu."

"Ama yaptılar," dedim başımı soğuk metale dayarken. "Ne yapacağız?"

Sorumu Naomi yerine Kalp Kıran Seri Katil yanıtladı ve tüylerimi diken diken etti. "Oyna. Benimle. Benimle."

Siyahlar içindeki bir adam merdivenlerin dibinde bekliyordu. İnce dudakları ve tüysüz çenesi dışında hiçbir yeri görünmüyordu. Karanlık tenlerini bozmuş, ne oldukları ya da nereden geldikleri hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Eğer kaçarsak, onlar hakkında hala sağlam bir bilgiye sahip olamayacaktım. Harika.

"Naomi, silahı bana ver."

Öyle yaptı ve Jay'i arkasından yere bıraktı.

Kalp Kıran'ın bir Fabrikatör olması ihtimaline karşı vücudum zaten sıfırlanmıştı. Silahla yaklaşabilirsem, buna bir son verebilirdim. Bu küçük bir şanstı ama fazla seçeneğim yoktu. Dark benim için gelmiyordu. Kimse benim için gelmiyordu. Kimse burada olduğumu bile bilmiyordu.

Naomi ve ben tek başımızaydık.

Yine de zaman kazanmaya çalıştım. Aptalca bir yanılgı.

"Sen Kalp Kıran Seri Katil'sin, değil mi?" Ben sordum.

"Evet," dediler acı verecek kadar yavaş adımlarla bana doğru sürünürken. "Ne istiyorsunuz?"

"Değil. Endişelendirmiyor. Seni ilgilendirmez."

Bu bir şeydi. Eğer bir dürtü ya da eğlence faktörü olsaydı, bunu söylerlerdi. Ama tepkileri daha derin bir nedenin devrede olduğunu gösteriyordu. Benim bilmemi istemedikleri bir şey. Keşke çok geç olmadan bunun ne olduğunu anlayabilseydim...

Heartbreaker iki kol boyu uzaktaydı. Bunun için tek bir şansım vardı ve emin olmak istiyordum... Kol mesafesine geldiklerinde kafalarına ateş edecektim. Ölümsüz olmadıkları sürece, onları yakalayacaktık. Ya da kendime söyleyip durduğum şey buydu.

Metal kapıya vuruldu ve koridordaki herkes dondu kaldı.

Heartbreaker da dahil. Her şeye rağmen Dark gelmiş miydi?

Kapı açıldı ve kendimi Naomi ile çocuğun üzerine attım, çıplak bedenim onları koruyordu.

Kör edici ışıkla çevrili bir 1gure Berry Tarlası'na hücum etti. Silahlar göğüslerine bağlanmıştı. Birini kırdılar, kenara attılar, diğerini çektiler ve sonra koridoru duman kaplayana ve kükürt kokusu her şeyi bastırana kadar ringe devam ettiler.

Dumanlar dağılmaya başladığında Treyvon Wiccard kapı aralığında zafer kazanmış bir şekilde duruyordu, her iki elinde de dolu birer silah vardı ve vücudundan yayılan ışık koridoru aydınlatıyordu. Katil gitmişti. "Git!"

Bize iki kez söylemesine gerek yoktu. Çabucak ve kamburlaşarak hepimiz Berry Field'dan aceleyle ayrıldık. Trey dikkatlice geri çekildi, silahları hâlâ koridora doğrultulmuştu. Temizlendikten sonra metal kapıyı çarptı ve cebinden çıkardığı bir anahtarla kilitledi. Trey ancak kapıyı test ettikten sonra -güvenli olduğundan emin olmak için

-Silahlarını kılıfına sokup bize doğru döndü.

Güneş hâlâ gökyüzündeydi ve Hollow sakinleri az önce olanlardan habersiz, umursamadan yanımızdan geçip gidiyorlardı. Bir seri katil Hollow'a geri dönmüştü ve yakında tekrar cinayet işleyecekti.

"Ağabey!" diye bağırdı çocuk heyecanla ve Trey'in kollarına atladı.

Trey Jay'e bir şeyler söyledi, gözlüklerini gözlerinden çıkardı ve sonra Naomi ile bana döndü. "Konuşmadan önce Berry Tarlası'ndan biraz uzaklaşalım."

Öyle de yaptık, birkaç blok yürüyerek insanların yıkandığı küçük, bulanık bir su havuzuna ulaştık. Hepimiz durduk ve kendimizi toparladık. Naomi hafifçe titriyor ve taze bir böğürtlen emiyordu. Trey tiksintisini gizlemek için çok az şey yaptı.

"Başımızın belada olduğunu nereden anladın?" Ben sordum.

Trey Jay'i yere bıraktı, temizlemesini söyledi ve sonra, "Çocukların gözetimsiz teslimat yapmasına izin vermem. Dışarıda bekliyordum ve dışarı çıkması çok uzun sürünce bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendim."

"Bizi kurtardın. Teşekkürler, Trey."

"Önemli değil," dedi umursamaz bir tavırla. "Nasıl yapılacağını öğrendikten sonra Tweeker'larla başa çıkmak o kadar da zor değil. Birkaç gün yalnız kaldıktan sonra sakinleşecekler ve o zaman silahlarımı bile tekrar toplayabileceğim. Senin onlarla daha iyi başa çıkabileceğini düşünmüştüm, Michael."

Naomi başını sallayarak, "Mızıkçılardan kaçmıyorduk," dedi. "Heartbreaker seri katilinden kaçıyorduk. Bütün tweeker'ları öldürdüler, cesetlerini bir sanat sergisiymiş gibi dışarıda bıraktılar."

Trey Naomi'ye bakmadı. "Bağımlı doğruyu mu söylüyor Michael?"

"Evet. Ve onun adı Naomi. Birbirimize ateş etmediğimiz için Yozlaşmış Prens tarafından vurulan kişi oydu."

"Hatırlıyorum," dedi Trey. "Ama eğer kaderi buysa, o Paralı Asker onu ölüme terk etmeliydi."

Naomi güldü. "Burada tartışma yok."

"Peki Kalpkıran neyin peşinde?" Trey sordu. "Sadece bağımlıları mı öldürüyorlar? Çünkü eğer öyleyse hiç şikâyetim yok."

"Hollow'daki mültecileri öldürerek işe başladılar," dedim.

"Ama bu iş onlarla bitmeyecek," diye açıkladı Naomi. "Mültecilerin ölümleri sadece asıl olay için zemin hazırlayacak. Katil her geçen gün

Daha önemli insanlar büyük finale kadar. İki kişiyi karşı karşıya getirirler. Genellikle en değerli gördükleri iki kişi rakipleri olur ve değerli gördükleri biri esir tutulduğu için dövüşmeye zorlanırlar. Savaşanlardan sadece biri hayatta kalır ve eğer başarısız olurlarsa, diğerleri ölür. Babama kadar. Bana kadar." Bir an durakladı ve Trey'e baktı. "Ve tahmin et ne oldu, pislik? Bizi kurtardığına göre, Kalpkıran'ın seçilmişlerinden biri olabilirsin. Ya da en azından sonuna kadar öldürmeyecekleri biri."

"Kaybedecek bir şeyim kaldığını düşünmeniz çok komik," dedi Trey. "Annem ve kardeşim öldü. Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Ve Michael'ın yakında öleceğini çoktan kabul ettim. Benim ya da bir başkasının eliyle."

Bu benim için yeni bir haberdirdi.

Naomi Jay'i işaret etti. Ayaklarını yıkamakla meşguldü, sadece çocukların yapabileceği açılarda eğilip bükülüyordu. "Peki ya o? Ya da seni örnek alan diğer çocuklar... Ağabey."

Trey sertçe nefes verdi. "Kalpkıran'ı nasıl durduracağız?"

Naomi bir an için gözlerini kapattı. "Babamla konuşacağız. Kalpkıran'ı kendi oyununda yenen tek kişi o." Bir duraklama. "O pislikle tekrar konuşmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

EVOKERS KOMUTANI

Günün sonunda Dark ile Wanderer Kilisesi'nde buluşmam gerekiyordu. Trey'le vakit geçirme fırsatını kaçırmak istemediğimizden ve tweeker'lardan oluşan bir evi katleden manyak hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimizden Naomi'nin eski evine doğru yola çıktık. Babasıyla tekrar konuşma düşüncesi bile onu tedirgin ediyordu. Doğu köprüsünü geçmeden önce bir Böğürtlen'i bitirmişti ve muhtemelen Adalet Tepesi'ndeki Scales Karargâhı'na varmadan önce bir tane daha bitirecekti.

Bina, Adalet Tepesi'nin gururu ve neşesiydi. Yakın zamanda inşa edilmişti ve şehrin diğer bölgelerini karakterize eden yıpranma ve aşınmadan uzaktı. Ancak herkesin onu sevmesinin asıl nedeni, çevresindeki mülklerin değerini artırmış olmasıydı. Birkaç aile, konutlarını yüksek fiyattan sattıktan sonra Düşük Asalet'e girme yolunu satın almıştı. Yine de burası bile baharın başlangıcından kışın sonuna kadar çamur ve buz felaketinden kaçamadı. Yollar kahverengiye bürünmüş, sulu kar olukları tıkamış ve bu da

her şey eski 1sh bağırsağı kokuyordu ve her yeşil parça dondan yarı saydam bir şekilde parlıyordu.

En azından kar yağmıyordu.

Biz Scales Genel Merkezi'nin girişine yaklaşırken Naomi saçlarını örüyordu. Kapıdaki muhafızlar bizi görünce silahlarını çektiler. Bir Kingman, şüpheli bir kral katili, bir karartıcı ve Doğu Yakası'ndan bir çocuk onları tedirgin etmiş olmalıydı. Trey ve ben Naomi'nin konuşmasına izin verdik. Dağınık görünüşüne ve alt dudağındaki bariz şişkinliğe rağmen.

Naomi iki muhafıza, "Babam Bryan Dexter'ı arıyorum," dedi.

Birbirlerine baktılar ve kadın muhafız, "Komutan Dexter bugün ziyaretçi kabul etmiyor. Kendisi meşgul."

"Kızı için çok mu meşgul?"

Diğer muhafız "Özellikle kızı için" dedi.

"En iyi babaya sahibim," dedi başını sallayarak. "O pisliğe söyle, isteyeceği bilgilere sahibim. Kalpkıran hakkında. Siz iki embesil, o mesaj kaybolursa size ne yapacağını biliyor olmalısınız. Yalan söylüyorsam bırakın beni kendisi cezalandırsın."

Naomi onlardan uzaklaştı ve ben, Trey ve Jay ile birlikte bir bankta, yapraksız bir ağacın altında oturduk. Hepimiz sıkı sıkıya giyinmiştik, soğuk derimizin altına ve ciğerlerimize işliyordu. Muhafızlar birbirleriyle fısıldaşıyorlardı ama henüz hareket etmemişlerdi.

"Onu sizin evde beklemeliydik," dedim.

"Hayır," diye karşı çıktı. "Babam Scales Genel Merkezi'nde yaşıyor. Aramızın daha iyi olduğu zamanlarda bile eve sadece haftada bir akşam yemeğine gelirdi. İnfazcılar'dan kovulduğumdan beri oraya gidip gitmediğini bile kim bilebilir?"

"Kimin ailesine ayıracak zamanı yok ki?" Trey sordu.

Korumalardan biri babasına mesajı iletmeye giderken Naomi Blackberry'sini emdi. "Kızı ona öldürülen karısını hatırlatan bir adam ve onun en büyük başarısızlığı... bunu yapan katili yakalayamamak." Bir duraklama. "Bazı günler benim de ölmüş olmamı diliyor mu diye merak ediyorum. Böylece bir çocukla uğraşmak yerine kendini tamamen işine verebilirdi."

Ne Trey'in ne de benim buna verecek bir cevabımız vardı. Ailelerimizin yaşamları ne kadar işlevsiz olsa da, Trey'in bile annesinin - ki o da

ölmüş olmayı dilemişti. Günün sonunda ebeveynlerimizin çocuklarıydık ve bunu kanıtlamak için yara izleri taşıyorduk.

Muhafızın, sakalları ağırlaşmış ve gözlerinin altında sürekli mor halkalar olan kaslı bir adamla dönmesi çok uzun sürmedi. Scales üniforması özensiz ve lekeliydi. Sadece bir komutan böyle görünmekten kurtulabilirdi.

Bryan Dexter silahsızdı, elleri cebindeydi. O yürürken boynundaki küçük madalyon ileri geri sallanıyordu. Yıllardır gülümsememiş gibi görünüyordu.

"Bu ne dikkat çekme çabası Naomi? Kalp Kıran'dan bahsederek beni dışarı mı çekiyorsun? Zavallı." Bana baktıktan sonra devam etti: "Hâlâ insanlara sana Kingman Fahışesi demeleri için bir sebep mi veriyorsun?"

Naomi elini kalçama koydu ve dramatik bir şekilde sıktı. "İtibarımı sağlamlaştırmak için onu herkesin içinde becermeyi düşünüyordum. Sence neresi daha iyi olur? Fatih Çeşmesi'nde mi yoksa Büyük Taş Meydan'ın ortasında, Pathlnder ayini öncesinde mi?"

"Ne istiyorsun, Naomi?"

"Bilgi," dedi tatlı bir sesle. "Yalan söylemiyordum. Kalp Kıran geri döndü."

"Pek olası değil. Öyle olsaydı bilirdim."

"Şimdiye kadar iki cinayet işlendi," diye tersledi Naomi. "İkisinin de kalbi kayıp. Başka şeylerle birlikte. Kalp Kıran'ın çalışmalarını görenler dışında kimsenin yeniden yaratamayacağı şeyler."

Bryan Dexter parmaklarını çatlattı. "Nerede?"

Onun için yerleri saydım. Yüzü asıldı.

"O cinayetleri duydum. Henüz onları araştıracak vaktim olmadı ama bugün araştıracağım. Eğer katil geri döndüyse..."

Naomi, "Kafayı taktığın tek şeyle ilgili bağlantıları kaçırmış olmak utanç verici olmalı," diye alay etti.

Trey bankta ondan uzaklaştı. Önümüzdeki sahneden başka her şeye bakıyordu. Ağaçlardaki karatavuklara, yanımızdan geçen avukatlara, dilenen mültecilere, kısacası başka her şeye.

"Hatalar olur." Bryan Dexter yüksek sesle nefes verdi. "Yani buraya Kalpkıran hakkında bilgi almaya mı geldin? Neden? Daha önce hiç umursamamıştın."

"Annemi başka bir şekilde onurlandırmaya çalıştığım için özür dilerim," diye tersledi Naomi.

"Bunu, neye benzediğini hatırlayamayan bağımlı söylüyor."

Naomi 1. parmaklarını sıktı ve dişlerini sıkarak, "Kalpkıran bugün Michael ve bana saldırdı. Trey bizi kurtardı. Artık büyük Inale'nin hedefleri onlar. Benim gibi. Yine."

"O noktaya gelmeyecek. Eğer Heartbreaker Seri Katili geri dönerse, onları durduracağım. Bir daha başarısız olmayacağım."

"Siz öyle diyorsanız, Peder."

"Biliyorum," diye açıkladı Komutan Dexter. Ceketinin ceplerinden birine uzandı ve küçük siyah bir kitap çıkardı. Soluk ve eskiydi ve muhtemelen binlerce olmasa da yüzlerce kez kullanılmıştı. "Bu kitap onlar hakkında öğrendiğim her şeyi içeriyor. Hollow'da on iki kişiyi öldürdüler. Al bunu. Ezberledim. Fabrikasyonları kullanmak bile bu anıları benden alamaz."

Bryan Dexter bize arkasını döndü ve devam etti, "Ve Naomi... seni bir daha ağzında o zehirle görmeyeyim. İğrenç bir şey."

Naomi tek kelime etmeden gitmesine izin verdi. Birkaç kalp atışı boyunca ağzına taze bir Böğürtlen atmakta tereddüt etti ve atana kadar ayağını aşağıdaki taşa vurdu. Bir sabahta dört Böğürtlen. Bu hızla giderse, yakında bir tweeker olacaktı.

Trey ellerini dizlerine vurdu ve sonra Jay'le birlikte oturduğu yerden kalktı. "Bu tam bir zaman kaybıydı. İkinizle birlikte Scales Karargâhına gittiğime inanamıyorum."

"Burada ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" Naomi kitabı sallarken sordu.

"Ben sizin kadar hızlı okuyamıyorum," dedi Trey. "Birkaç gün içinde çocuklardan birini Kingman Keep'e gönderip işin özünü öğreneceğim. En azından bana daha önce anlattıklarını pekiştirmiş olur. Zaten bu büyük Inale kadar endişelenmem gereken pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Çocuklar olabilir."

Trey, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," dedi. Şunu kastettiğine şüphe yoktu o.

"Bilgileri birkaç gün içinde kendiniz de edinebilirsiniz," dedim. ona bakarak. "Annem sizi akşam yemeğine davet etti. Seninle tanışmak istiyor."

En iyi arkadaşımınla tanışmak istiyor."

"Hayır," dedi Trey ve hepsi bu kadar. Ellerini ceketinin ceplerine sokarak ceketini kapattı ve göğsüne bağlı silahlardan kaynaklanan şişkinlikleri gizledi.

Trey gözden kaybolduğunda Naomi, "Biraz dramatik," dedi. "Benim daha iyi olduğumdan değil. Davranışlarına bakılırsa hayatı uzun bir trajediden ibaret sanırsınız."

Çünkü öyleydi. Trey haklıydı: değer verdiği her şeyi ya isyancılar ya da Böğürtlenler yüzünden kaybetmişti. Ve şimdi kurduğu yeni aile için yeni bir tehdit vardı. Yardım ettiği tüm insanlar. İlerlemeye devam edebilecek iradeye sahip olması şaşırtıcıydı.

Ama Naomi'ye bunların hiçbirini söylemedim ve onun yerine, "Babanın notlarını okuman ne kadar sürer? Dark da okumak isteyecektir."

"Bir ya da iki gün mü?" dedi. "Umarım Kingman Keep çok dikkat dağıtıcı olmaz."

"Neden Kingman Keep'e gittin?"

"Şey," dedi Naomi gülümseyerek ve elini omzumda gezdirerek. "Eski evim cesetlerle dolu ve babamın evindense sokaklarda uyumayı tercih ederim. Heartbreaker Seri Katili'ni yakalamaya çalışırken kendini öldürecek ve benim bunu izlemek gibi bir arzum yok. Onunla cenazesinde görüşeceğim. Geriye gidebileceğim tek bir yer kalıyor. Özellikle de bu kitapla."

Ne tür berbat bir topluluk oluşturmaya başlamıştım? Ya benden bir şey isteyen ya da ölmemi isteyen insanlardan oluşan bir topluluk. Zekice.

"Peki," dedim kaderime boyun eğerek. "Anneme akşam yemeğinde orada olacağımı söyle. Dark'la ilk olarak Gezgin Kilisesi'nde buluşmam gerekiyor."

Naomi gözlerimle buluştu. Ağzından ve dudaklarından hastalıklı tatlı bir koku geliyordu. "Maceraların verimli olsun. Ama ben olsam acele ederdim, Michael. Yoksa herkese nişanlandığınızı söyleyebilirim. Sence bunu iyi karşılarlar mı? Bir fahişenin karısına dönüşmesini?"

"Güle güle, Naomi." Onu bankta otururken bıraktım.

"Hoşça kal tatlım," dedi Naomi. "Sensiz yatak soğuk olacak."

Şaka yapıyordu, Kingman Keep'te hâlâ yatağımız yoktu.

DUMANLI BİR KİLER

Birdenbire bir kar fırtınası çıktı, bahar gelmeden önce son bir *Fuck you*. Rüzgâr sokaklarda uğulduyor, kar büyük kümeler halinde yere düşüyordu. Neredeyse kar fırtınası vardı ve etrafımdaki herkes akıllıca olanı yapıp eve dönerken ben yine de Gezgin Kilisesi'ne gitmek zorundaydım. Ama hava soğuktu, bu yüzden eski Reclamer'ın bana gösterdiği gizli girişi kullandım.

Mahzene girdiğimde Ebedi Alev Kilisesi'nin ejderha tarihçisi Rian Smoak'ı bir kova İre'nin üzerinde dururken bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Çıkıntılı göbeğini gizlemek için hiçbir şey yapmayan tipik siyah Rame süslemeli cübbesini giymişti. Duman İre'den yükselirken uyumsuz gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bütün bodrum kokuyordu. Elinde bir kitap vardı ve beni kocaman bir gülümsemeyle karşılarken onu saklamaya çalışıyordu.

"Michael! Seni bu kadar kısa sürede tekrar görmek ne büyük bir zevk."

"Rian," dedim ellerimi birbirine sürterken. "Burada ne yapıyorsun? Hangi kiliseye ait olduğunu unuttun mu?"

Beni İre'ye doğru çağırdı. Rames'in kendisini göremiyordum ama duman yeterince sıcaktı. Ellerim ve parmaklarım karıncalanmaya başladı.

ısınmaya başladı. Neredeyse o kitabı unutturacaktı. Neredeyse.

"Sorularıma cevap verecek misin?" diye sordum.

"Potansiyel olarak," dedi Rian. "Bir Ebedi Rahibe'nin beni buraya yeni Reclaimer'ı gözetlemem için gönderdiğini söylesem bana inanır mıydın?"

"O kitabı saklamaya çalıştığını gördüm."

Rian öfkeli bir ses çıkardı. "Yazık oldu. Bu hikâye hakkında konuşmak daha eğlenceli olurdu." Kitabı bana fırlattı. "İstersen bakabilirsin."

Parmaklarımı tekrar hissedebildiğim zaman okudum. Kitabın adı: *Mitlerin Anatomisi*'ydi. Eski ve küflüydü, bir zamanlar capcanlı olan mavi kapağının bir kısmı yırtılmıştı. Sayfalar kırılğan gibiydi ve onları yavaşça karıştırdım. Yabancı bir dilde yazılmıştı -Thebian dilinde olabilir- ama kitabın içindeki hayvan çizimleri sayesinde bir şeyler anlayabiliyordum. Hepsi karakalemle yapılmıştı ve gölgelendirmelere bakılırsa bir profesyonelin elinden çıkmıştı.

Çizimler metodik ve ayrıntılıydı, sergilenen her bir kas grubunu tek tek etiketliyordu. Tasvir edilen hayvanlar filler ve balinalardan sürekli değişen tilkilere ve parlayan jölelsh'e kadar uzanıyordu. Ama son sayfaya geldiğimde, Rian'ın bunu benden neden saklamaya çalıştığını anladım. Bu bir Dişsiz Wyvern çizimiydi, efsanelere ve mitlere konu olan hayali ejderhalara en yakın yaşayan şeydi.

Kitabı kapattım ve ona geri verdim. "Bunu buradan mı çaldın?"

Kitabı cübbesinin içine sakladı. "Senin aksine, suç işlediğimi kabul etmiyorum." Durdu ve gözlerini dumana dikti. "Ama kar fırtınasından kaçıp sığınmak zorunda kaldıktan sonra bunu buldum. Çok şanslıyım."

"Umarım buna değer."

"Öyle." Rian 1re kovasına üfledi ve bodrumu daha fazla duman kapladı. Öksürmeme ve boğazımın yanmasına neden oldu ama ısınmışım, çok ısınmışım. "Peki Michael... iki Fabrikasyon uzmanlığı olan paralı asker hakkında daha fazla şey duyma şansım var mı?"

Tüm bu duman kafamı bulanıklaştırdı, ama berraklığa kavuşmak için hızla gözlerimi kırptım. "Sana bildiğim her şeyi anlattım zaten."

Duman etrafımda sarhoş edici küçük bir kasırga gibi dönüyordu. Rian uyumsuz gözleriyle bana baktı -kırmızı ve kırmızı halkalı parlak mavi bir göz.

diğeri puslu bir yeşil. "Emin misin? Hatırlamaya çalış. Onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi gerçekten çok isterim."

"Keşke yardım edebilseydim," dedim çekingen bir tavırla. Bu kadar küçük bir kapalı alandaki tüm bu duman beni uysallaştırıyordu. Elimle uzaklaştırmaya çalıştım ama sanki üzerimde geziniyordu. Rian bundan benim kadar rahatsız olmamıştı. "Sorabileceğin başkaları yok mu?"

"Hayır. Sadece sen." Uzun tırnaklarından birini bileğinde gezdirdi. "Adı Dark, doğru mu? Orbis Şirketi'nden mi?"

Başımı salladım. Midem o 1re yüzünden kendini kusmanın eşiğine gelmişti. "Nerede olabileceğini biliyor musun? Şehirde bir yerde mi kalıyor?"

Muhtemelen yukarıda beni bekliyordu. Ama doğruyu söylemek yerine yalan söylemeye karar verdim. "Emin değilim. Gelip gidiyor. Sadece o karar verdiğinde buluşuyoruz. Ama bir ya da iki kez Doğu Yakası'ndaki Little Eham'a gittiğini gördüm."

"Küçük Eham mı?" Rian tekrarladı. "Araştırmam gerekecek. Verdiğin bilgiler için çok teşekkür ederim. İyi misin, Michael? Biraz hasta görünüyorsun."

"Sanırım kusacağım," dedim karnımı tutarak. "Duman yüzünden."

Rian'ın eli dumanı delip geçti ve sırtımdan aşağı indi. Her şey bulanık ve odaksız olmasına rağmen bu küçük rahatlık kendimi güvende hissetmemi sağladı. Çok fazla duman mı solumuştum? Bir an önce temiz havaya ihtiyacım vardı.

Duvarları destek olarak kullanarak ayağa kalkmaya çalıştım.

"Michael," dedi Rian. Bedeni dumanın içinde kaybolmuştu, bu yüzden sesi her yerdeymiş gibi görünüyordu. Tek görebildiğim, perdenin arkasından bana bakan kırmızı gözleriydi. "Dur sana yardım edeyim. Bu kadar çok duman soluduğunu fark etmemiştim."

"Hava," diye hırıldadım. "İhtiyacım var-"

Doğrudan 1re'lik kovanın içine kusuyordum. 1re boğuldu ve duman neredeyse anında yok oldu. Havada kalanlar duvarlardaki ve tavandaki çatlaklardan süzülerek uzaklaştı ve kendimi dizlerimin üzerinde Rian'a bakarken buldum. Aşağıdan, normalden daha büyük görünüyordu. Daha... daha hayvansı. Dili her zaman bu kadar uzun muydu?

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet." Ağzımı sildim. "Çok daha iyi. Böyle bir duman yaratmak için ne

yakıyordun? Bu..." Ve ne kadar iddialı olmak istediğimi merak ederek geri çekildim.

ol.

Rian kovayı tekmelerken, "Sadece burada bulduğum birkaç kömür," dedi.

"Sadece biraz kömür buldum.

Alttaki siyah ovaller kusmuğum ve isle kaplıydı. Dokunulduğunda sıcak görünmüyorlardı ve kusmuğumla kaplı olmasalardı onları daha fazla incelerdim. "Sanırım çok fazla duman vardı. Bazen olabiliyor. Çalışırken çok sigara içerim, yoksa fark edebilirdim. Neler olduğunu daha önce göremediğim için özür dilerim."

Kibarca bir şeyler mırıldandım, onun suçluluğundan ziyade başımdaki ağrıyı azaltmaya çalıştım.

"Yakında tekrar görüşeceğiz, Michael." Rian sırtımı sıvazladı. "Bunu garanti ederim."

Tarihçi içeri girdiğim kapıya doğru yürüdü. Kafamı toparladığımda ona şüpheli yabancılar ve mülteci katiller hakkında sorular sorabileceğimi fark ettim ama arkama dönüp baktığımda gitmişti. Ondan geriye bir iz bile kalmamıştı. Eğer gizli girişten çıkmış olsaydı, soğuk rüzgârı sırtımda hissederdim. Ama sanki ortadan kaybolmuştu ve bu durum tüylerimi diken diken etti.

GERİ ALINANLAR

Ben mahzenden çıktığımda Dark çoktan kilisenin içinde, kapıların yanındaydı. Kaosun içinden ona doğru ilerlerken bana ters ters baktı.

Sıralar ve Roor alanı çeşitli yaralanma durumlarındaki mültecilerle doluydu. Ölüm kokusunu maskeleyerek için her yere gelincik çiçekleri serpiştirilmişti. Yüzü olmayan heykelin kollarından yüzlerce ahşap tılsım sarkıyordu, başında kış çiçeğinden bir taç vardı ve bir holigan heykele aşırı dost canlısı bir yüz çizmişti. Tüm keşişler bu vandalizmi umursamayacak kadar yardıma ihtiyacı olanlara odaklanmıştı. Bazıları su ve yiyecek taşıırken, diğerleri kemik kesmek için tasarlanmış testereler ve kırılanları onarmak için bandajlarla silahlanmıştı. Alınlarında beyaz bantlarla işaretlenmiş gönüllüler de çoktu. Varışlarından günler sonra bile, mültecilerin çoğu hala ülke çapında uzun bir yürüyüşten değil, doğrudan bir savaştan gelmiş gibi görünüyordu.

"İçeri nasıl girdin?" Dark sert bir sesle sordu.

"Kiler," dedim ellerimi koluma sürterek. Bir zamanlar vitrayların olduğu yerdeki tahtayla kapatılmış delik sayesinde burası mahzenden daha soğuktu. Kar taneleri oradan esiyor ve aşağıdaki her şeyin tozunu alıyordu. "Soğuktan kaçmaya çalışıyordum."

"Acıması. Tweeker inlerinde işe yarar bir şey bulabildin mi?"

"Heartbreaker dışında mı demek istiyorsun? Beni ve Naomi'yi kim öldürmeye çalıştı?"

"Ne?" Dark sesini alçalttı. "Yol Katili değil de o olduğuna emin misin?"

"Naomi'nin kim olduğunu biliyorlardı ve o, Kalpkıran'ın büyük Inale'sinden sağ çıkan tek kişiydi. Babası Bryan Dexter da onları yenen tek kişiydi. Yani, evet, Yol Katili değil onlar yaptı diyeceğim."

"Kalede kurtardığım kız... soyadı Dexter mıydı?" "Evet," dedim.

"Bugün bir tuzak olmalı," diye mırıldandı Dark. Daha net bir şekilde devam etti, "Cesetlerdeki hastalıklı tatlı koku muhtemelen bizi tweeker inine çekmek için kasıtlıydı. Neyden yapıldığımızı görmek için. Acaba Naomi'nin orada olacağını biliyorlar mıydı?"

"Bu düzene aykırı olurdu, değil mi?" diye sordum. "Kalpkıran'ın sadece Inale sırasında savaşçıların peşinden gittiğini sanıyordum. Neden kendilerini bu kadar erken ifşa etme riskine girsinler ki?"

Gölgeler onun etrafında hareket ediyor, yüz hatlarını değiştiriyor gibiydi. "Çünkü bazı dürtülere direnmek diğerlerinden daha zordur. En çok da bir başarısızlığı düzeltmek."

"Bu Naomi'nin hayatta kalmasının bir başarısızlık olduğu anlamına gelir," dedim.

"Öyleydi." Dark kilisenin etrafına bakıp avlanırken etrafındaki alan aydınlandı. Hedefi ameliyatın ortasındaki beyazlar içindeki bir kadındı. Yanına kaç kişinin geldiğini düşürsek, muhtemelen beni kurtarmaya çalışırken ölen Kurtarıcı'nın yerine geçen kişiydi. "İstediğimiz cevaplar onda olacak."

Yanına gittik. Zayıf, solgun bir kadındı, kafası tıraşlı ve bileğinde balina kuyruğu dövmesi vardı. Sol kolunun omzu yoktu ama hastanın vücudundaki kan birikintilerini boşaltmaya çalışırken elindeki neşteri ustalıkla kullanıyordu.

"Bize biraz zaman ayırabilir misiniz?" Operasyonun başında durduğumuzda Dark sordu.

Reclamer bize bakmadı. "Hamile misin?" "Hayır."

"O zaman önceliğin yok ve ben işimi bitirene kadar bekleyebilirsin."

Çok beklemedik. Kesi ve kesiklerde o kadar hızlıydı ki hasta sadece işi bittikten sonra acı içinde kıvrandı. Bir keşiş ona bir tepsi sülük getirdi ve sızan siyah renkli kanı boşaltmak için onları dikkatlice yerleştirdi. Sadece bu hareket bile onun Hollow'dan gelmediğini açıkça gösteriyordu; sülükler artık hastanelerde kullanılmıyordu. Aşırı kullanımları çok fazla ölüme yol açmıştı.

İşini bitirdiğinde kirli elini cüppesine sildi ve cüppesini açık kırmızıya boyadı. "İkinize nasıl yardım edebilirim? Kanamanız, açlığınız, susuzluğunuz ya da ölümünüz yok ama yine de başıma bela olmak üzeresiniz sanırım."

Dark, "Buraya mülteciler hakkında soru sormaya geldik," dedi.

Kadın elini önüne götürdü. "İşte buradalar. Başka bir şey var mı?"

"Cinayetler hakkında konuşmak için buradayız," dedim. "Son iki gün içinde iki kişi öldürüldü ve biz de şüpheli bir şey ya da birilerini fark edip etmediğinizi merak ediyorduk. Belki son zamanlarda buralara gelmeye başlayan biri. Herhangi bir şey, gerçekten."

Kadın, "Bu kilise yardıma ihtiyacı olan insanlarla dolup taşıyor," dedi. "Yardım için gönüllü olan her bir kişiyi araştırarak ya da bir gün burada olup ertesi gün olmayanları kaydedecek zamanım yok. Eğer yapsaydım hiçbir şey yapamazdım."

Bu tam bir zaman kaybıydı.

"Adınızı alamadım," dedi Dark.

Bu garipti. Dark ne zamandan beri insanlara isimlerini soracak kadar değer veriyordu?

"Muhtemelen vermediğim içindir," dedi kadın. "Bana Reclaimer deyin. İkinizin kim olduğunu biliyorum. Orbis Şirketi'nden Karanlık. Kara Ölüm lakaplı. Ve Michael Kingman. Kral katili, Ejderha Katili ve şimdi efsanevi ailenin varisi. İkinizle de hiçbir şey yapmak istemiyorum. İkinizi de sadece yıkım bekliyor."

"Ben de her şeyin güneş ışığı, gökkuşağı ve seks olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım. İkisi de benimle muhatap olmayacak kadar akıllıydı.

Dark devam etti, "Bir seri katili durdurmaya yardım etmek istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedi Reclaimer. "Sadece ikinizin yaratacağı saçmalıklara dahil olmak istemiyorum. Ben kalpsiz değilim. Elimde bilgi olsaydı, size verirdim. Ama yok."

"Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim?" Dark sordu.

Geri Kazanımcı Dark'a yaklaştı ve şöyle dedi: "Çünkü ben senden daha iyi bir insanım Kara Ölüm. Eğer bana inanmıyorsan, mültecilerle konuş. Nasıl olsa benden daha fazla bilgiye sahipler."

"O zaman öyle yapacağım."

"Çok güzel," dedi ve ikimize de sargı bezi ve su tulumu uzattı. "Bunları yanınıza alın. İhtiyacı olanları rahatsız ederken biraz iyilik yapmaya çalışın."

Geri Kazanımcı farklı bir gruba giderken uzun zamandır kendimi o anki kadar dolandırılmış hissetmemiştim. Az önce Dark'ı ve beni ona yardım etmemiz için kandırmıştı. Ve Dark'ın yüzünü buruşturmasına bakılırsa, o da kendisinden faydalanılması fikrinden pek hoşlanmamıştı.

"O bir hıyar," diye homurdandı

Dark. "Akıllı bir hıyar."

"Bu insanlardan alabildiğiniz kadar bilgi alın. Kayıp olabilecek kişilerden haberdar olun. İşe yarayabilecek herhangi bir şey. Bir embesille karşı karşıya değiliz. Kalpkıran sadece babamla eşleştirilebilecek bir manipülasyon liginde."

Bu Dark'tan duymayı beklemediğim bir iltifattı. Ve buna karşılık verecek bir şeyim yoktu. Bu yüzden bana söyleneni yaptım ve mültecilere yardım etmeye başladım, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrendim. Hayati tehlikesi olmayan yaraları sararken ve hareket edemeyenlere su verirken, mülteciler özgürce konuşuyordu. Çoğu, konuşacak ve sözlerini kesmeden dinleyecek birileri olduğu için mutlu görünüyordu.

Daha önce hiç görmediğim ya da önemsemediğim bir yerin hikâyelerini dinledim. Annemin ve ailesinin de aynı yerden olduğunu öğrenmeden önce benimle bağlantılı olduğunu hiç düşünmediğim bir yerle ilgili. Bana Aile İmparatorluğu'nu Savaşan Devletler olarak parçalayan savaşı ve bunu başlatan Topal lakaplı deliyi anlattılar. Liderliğin aileler arasında bile bölündüğünü. Kibir ve herkesin liderlik için en iyi seçeneğin kendisi olduğuna inanması. Bir iç savaşın nasıl olup da otuz yıldan fazla sürdüğünü ve kaç tanesinin görünürde bir sonu olmadığını

daha iyiye gitmeyeceğini kabul etmek zorunda kalmış ve ev diyebileceği yeni bir yer bulmuştu.

Birinin kayıp olduğunu bilip bilmediklerini sorduğumda tek bir kişi bile tüm ailesinin yanında olduğunu söyleyemedi. Sadece kendileriyle birlikte Hollow'a gelenleri kastettiğimi söylediğimde bile, bu daha kolay olmadı. İnsanlar yolda, Hollow'a vardıklarında ve son iki gün içinde kaybolmuştu. Onlar için kaos, isyancıların kuşatması altındaki bir şehirde yaşayan diğer herkes içinse normallik söz konusuydu.

Malzemelerim bittiğinde, uyurken elini tutmamı isteyen omuz hizasında saçları olan kirli bir çocuğun yanına oturdum. Hayır diyemedim ve şimdi onu uyandırma riskine girmemek için kıpırdıyamıyordum. Karanlık, kilisenin diğer tarafında, iki keşişle sohbetin ortasındaydı.

"Annen senin için endişeleniyor," dedi Olivier arkamdan. Tabii ki benden sonra gelen oydu. Harika.

"Akşam yemeği için evde olacağım," dedim, hala küçük çocuk tarafından tuzağa düşürülmüştüm.

Olivier yanıma oturmak için bir sandalye çekerken, "Biliyordum," dedi. "Bir cevabın var mı?"

"Tahttan çekilmem hakkında mı?" İniltiden biraz daha fazla bir sesle sordum.

"Hayır. Daha iyi olmak hakkında. Sadece aileniz olarak gördüklerinizden daha fazlasıyla ilgilenmekle ilgili."

"Uğraşmam gereken daha önemli şeyler var! Bir yandan ailemizi korurken bir yandan da bir seri katili ve bir Waylayer'ı yakalamaya çalışıyorum. Asilzade saçmalıklarını başka bir zamana sakla."

Olivier tek bir hareketle bacak bacak üstüne attı. "Neden benden hoşlanmıyorsun, Michael?"

Cevap vermedim.

"Elimden geldiğince bilgelik aktarmaya çalışıyorum. Baban olmaya çalışmıyorum."

"Beni kandırabilirdin," diye tersledim. "Bana daha iyi olmam konusunda öğütler vermek çok babacan bir davranış, değil mi? Babam benim kahramanımdır. Her zaman olduğu gibi taklit etmeye çalıştığım kişi. Ve son olaylara dayanarak, beni kendi bakış açılarına çekmeye çalışan insanlara şüpheyi yaklaşıyorum."

"Ah, Angelo Shade. Baba Igures'tan hoşlanmayacağınızı tahmin etmeliydim. Seni manipüle etmeye çalıştı..." Arkasından gitti.

"Hayatımın yarısı."

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum, Michael. Sadece seni daha akıllı yapmaya çalışıyorum. Diğer bakış açılarını görmene yardımcı olmak için. Siz benim ailesiniz ve başarısız olduğunuzu görmek istemiyorum. Dünya değişiyor ve hepimiz onunla birlikte gelişmeliyiz. Eğer Kingman ailesinin hayatta kalmasını istiyorsan."

"Başından beri bize yalan söylerken söylediğin her şeye güvenmem zor. Bize ölmek üzere olduğunuzu söylediniz ama Rames'in sizi ele geçirmesine bir haftadan az bir süre kaldığını söylemediniz."

Olivier duraksadı, ağzı hafifçe açıldı. "Nasıl öğrendin? Sen...?" "Ebedi Alev'de bir bağlantım var."

"Ah." Olivier gözlerini benden kaçırdı. "Kalan kısıtlı zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışarak hepinize yük olmaktansa haber vermeden ölmenin daha iyi olacağını düşündüm. Sen... annene söyledin mi?"

"Hayır," dedim. "Çünkü benden önce senin bir şey söyleyeceğini umuyordum."

"Ona yakında söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"İyi edersin," dedim çocuğun elini bırakırken. Çocuk kıpırdandı ama uyanmadan önce Olivier'nin elini tuttum ve onun yerine çocuğun kendi elini tutmasını sağladım. Çocuk tekrar huzurlu ve rahatlamıştı.

Olivier bana baktı ve "Ciddi misin?" dedi. "Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapmalıyım."

"Çocukça davranıyorsun."

Uzaklaşırken omuz silktim. "Bu bir aile özelliği."

Dark beni bekliyordu, konuşması bitmişti. Mutlu görünmüyordu, zaten hiç mutlu olmazdı. "Bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

"Heartbreaker Seri Katili hakkında değil. İnsanlar bırakın diğerlerini takip etmeyi, kendilerine bile zar zor bakabiliyorlar. Muhtemelen şu anda katil için elma toplamak gibi bir şey."

"Bu zaman kaybıydı."

"Uzun bir gün oldu, bu yüzden biraz dinleneceğim." Ellerimi ısıtmak için ceplerime soktum. "Belki Bryan Dexter'ın not defterinde işe yarar bir şeyler vardır."

içinde."

Dark bana şüpheyle baktı. "Bryan Dexter'ın orijinal Heartbreaker soruşturmasındaki notları sende mi? Neden bana daha önce söylemedin?"

"Ben senin çırağınım, ortağın değil," diye alay ettim. "Neyin önemli olup olmadığını nasıl bilebilirim ki? Keşke böyle karmaşık konularda karar vermemi kolaylaştıracak daha fazla bilgiye sahip olsaydım..."

"Seni vurmamı ister misin? Çünkü şu anda oldukça cazip geliyor."

"Bildiklerini bilmeye hakkım var Karanlık," diye ilan ettim. "Ne kadar çok şey saklarsan o kadar az yardım edebilirim. Tabii Kalpkıran'ı yakalamak ve Zehra'nın intikamını almak istemiyorsan o başka."

"Sana onun adını asla söyleme demiştim," dedi Dark dişlerini sıkarak.

"Haklısın. Geçmişte bana yapmamı söylediğin her şeyi hep dinledim, bu yüzden bu itaatsizlik hiç bana göre değil."

Dark tereddüt etti, sonra derin bir nefes aldı ve "Bryan Dexter'ın raporunu okuyun. Ondan sonra sorularınızı yanıtlayacağım."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Geçmiş hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor olabilirim... ama Kalpkıran'ı yakalamak istiyorsak mümkün olduğunca çok şey bilmen gerektiğini anlıyorum. Aksini düşünmekle aptallık ettim. Bunu kabul ediyorum. Ama aynı zamanda Nullify Fabrications'ın sınırlarını daha iyi kavraman gerekecek. Karşımızda kolayca kandırılacak çocuklar yok."

"Bu şu anlama mı geliyor-"

"Evet," diye yanıtladı Dark ben sorumu tamamlayamadan. "Beni şafakta bekle. Kalın giysiler giy. Sana karşı Buz İmalatları kullanacağım ve biz antrenman yaparken donma yüzünden bir uzvunu ya da bir kolunu kaybetmemeni tercih ederim. Belki şanslıysan kralın partisinde ve Gezgin Kilisesi'nde yaptıklarını tekrarlayabilirsin."

Karşı karşıya olduğumuz canavarlar düşünüldüğünde, Nullify Fabrications'ımı daha iyi kontrol etmekten başka seçeneğim yoktu. Aksi takdirde Dark beni eğitmeye istekli olmazdı. Hayırsever eğilimleriyle tanınmıyordu, sadece cani eğilimleri vardı ve risklerine rağmen bu kaçıramayacağım bir fırsattı. Umarım Dark, Domet'ten daha iyi bir öğretmendir.

Dark boynunu kırdı. "Şimdi benim için ava çıkma zamanı. Bakalım başka bir ipucu bulabilecek miyim."

"Kar fırtınasının ortasında mı?"

"Kalpkıran bunu bir sonraki hedeflerini takip etmek için bir fırsat olarak kullanıyor olabilir. Ayak izlerini takip etmek kolay olacaktır. İzlerin sonunda kim varsa ölecektir."

"Rastgele birinin değil de Kalp Kıran'ın izlerini bulabileceğinizi düşündüren nedir?"

"Bilmiyorum." Dark tek eliyle ağır ahşap kapıları açtı ve karın içeri girmesine izin verdi. "Ama bu, 1nale başlamadan önce karşılık vermek için son şansım olabilir. O zaman ya ölürsün ya da öldürürsün. Ben hangi tarafta olduğumu biliyorum. Sen biliyor musun?"

Kar fırtınası birkaç kalp atışı içinde onu gözden gizledi. Ama dürüst olmak gerekirse, hayatımda bir kez olsun bu kilisenin duvarları arasında olduğum için mutluydum... Dark bu gece kan arıyordu ve kana susamışlığını gidermenin bir yolunu bulduğunda onun yakınında olmak istemiyordum.

Canavarları sadece canavarlar durdurabilir.

KIŞ GECESİ

Kingman Kalesi'nin hizmetli girişinin önünde kulaklarım çatlayacak kadar soğuyana kadar volta attım. Kar fırtınası yoğun bir kar yağışına dönüşmüştü ama soğuk, karnıma saplanmış bir bıçak yarası gibi devam ediyordu.

Eve dönmek isteyen hiçbir yanımdı yoktu. Beni sadece acı ve intihar bekliyordu ve ailemin iyiliği için soyadımdan ve atalarımın arasındaki yerimden vazgeçmeye zorlanıyordum. Öleceğim zaman her şeyi feda etmek bir şeydi. Artık bir Kingman olarak görülmediğim bir hayatı deneyimlemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama şimdi yaşayacaktım. Michael Orbis olacaktım, kral katili.

Hepsi Lyon yapmadığı için.

Hayır, bunun için kardeşimi suçlayamazdım. Doğmamış çocuğu için en iyi olanı yapmıştı. Babam bizi korumak için canını vermişti. Lyon sadece bu emsali takip ediyordu. İkimiz de hayatta kalmanın bedelini ödüyor ve babamızın intikamını alma fırsatını yakalıyorduk.

Eve gitmemek için bahane üstüne bahane üreterek daha uzun süre tereddüt edebilirdim ama bu bir Kingman olarak son eylemim olacaksa... cesur da olabilirdim. Yaklaştığımda büyük salonda kahkaha ve sohbet sesleri duyabiliyordum.

Her biri farklıydı. Gwen'in garip çocukluk kıkırdamasından Naomi'nin her duyduğumda daha da prova edilmiş gibi görünen abartılı kahkahasına kadar.

Ailemi Naomi'nin maskaralıklarına daha fazla yardım almadan maruz bırakmak istemediğim için büyük salona girdim. Olivier hariç tüm ailem ve son zamanlarda aldığım tüm başiboşlar oradaydı. Ve Beorn. Zavallı adam Naomi'nin yanında oturmuş, elinde bir şişe Thebian şarabı, onunla oynamaya çalışıyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Naomi'ninki onu çoktan mezara koymuş olurdu. Dark'ın aksine, ailemle arasına mesafe koymak istemiyor gibiydi. Ya da belki de ben Kingman ailesinin varisiyken beni izlemesi için gönderilmişti. Yatırımlarına göz kulak olmak için falan.

Hepsi beni fark ettiğinde kahkahalar azaldı. Beorn hariç. Beorn devam etti. Nedeni her neyse. Annem yanıma geldi. Daha önce kaçtığım için kızgın olup olmadığını söylemek zordu. Yoksa insanlar Kingman Kalesi'ne taşınmaya devam ettiği için miydi? Yokluğumda ne dediklerini kim bilebilirdi ki?

"Michael," dedi annem o kadar tatlı bir sesle ki, boğazımdan aşağı şekerli börekler tıkıştırıyor da olabilirdi. "Günün iyi geçti mi? Bu sabah eve yaralı geldikten sonra aniden çıktın. Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Yan tarafımdaki yaraya dokundum. Bu sabah uyandığımda olduğu kadar acıımıyordu. Ve normalden biraz daha sert olsa da rahatça hareket edebiliyordum. Ona da söyledim.

"Güzel, güzel. Şimdi bu sabah kafana vurduğum için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Bütün gece senin için endişelendikten sonra ne cüretle kaçarsın?"

Oh, kahretsin.

Naomi gülümsemesini elinin arkasına saklamış, dirseğini masaya dayamıştı. Rock şekerlenmiş fındık yiyordu. Diğer herkes bize bakıyordu.

"Anne," dedim, "özel bir yerde konuşabilir miyiz? Bu biraz-" "Utanc verici mi? Buna sevindim. Çünkü eğer bir çocuk gibi davranacaksan Biri gibi. Şu anda ailenin varisi sensin. Bana bir şey olursa aileyi sen yöneteceksin. Sorunlarından kaçamazsın. Zorluklarından. Sen bir Kingman'sın ve öyle davranacaksın."

"Çok uzun süre kalmayacağım," diye mırıldandım. "Ne olması gerektiğini biliyorum."

Annem beklenmedik bir şey yaptı. Beni başımın arkasından tutup kendine çekti ve alnımdan öptü. Sonra sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı: "Seni aptal çocuk. Gerçekten bir Kingman olarak kalmanın yollarını aramayacağımızı mı düşündün?"

Ben yapmadım. Ve geriye dönüp baktığımda ailemin bana sahip çıkmayacağını düşünmek daha da utanç vericiydi. Aile aileye bakardı. Annem beni masaya götürdü ve baş köşeye, Gwen'in karşısına ve Symon'un yanına oturttu.

Yerimize oturduktan ve Gwen önüme bir tabak patatesli kek ve elma püresi koyduktan sonra annem, "Symon, veraset hakkında öğrendiklerimizi Michael'a açıklar mısınız?" dedi.

"Senin Kingman olarak kalmanın ve Gwen'in ailenin varisi olmasının bir yolu var."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Symon, "Evet. Bu daha önce de yapıldı," dedi. "Birçok kez. Hatta bir keresinde Kingman ailesinde bile. Kan Soyları Savaşı başlamadan önce, ilk doğan oğul Vincent Kingman yerini küçük kardeşi Marcus Kingman'a bıraktı. Tabii ki, sonuçta bunun bir önemi yoktu, çünkü savaşın sonunda dört Kingman çocuğundan üçü ölmüştü ve veraset artık karmaşık değildi. Ama oldu işte. Önemli olan da bu."

"Ama nasıl?" Bir lokma patatesli kekin etrafında sordum. Symon tereddüt etti.

Gwen masanın karşısından, "Hollow'un mevcut Kral ya da Kraliçesi bunu onaylamak zorunda," dedi. "Bizim durumumuzda bu kişi prenses olurdu."

Neredeyse boğuluyordum, öksürdüm ve sonra biraz hava almak için göğsümü yumrukladım. Gwen yardıma ihtiyacım olup olmadığını görmek için yanıma geldi. İhtiyacım yoktu ve tekrar konuşabildiğimde şöyle dedim: "Bana yardım etmeyi kabul etmesi mümkün değil. Herhangi bir sıfatla. Zaten son birkaç gün içinde beni iki kez öldürmeye çalıştı."

"Kralın kendisini öldürdüğüne dair ikna edici kanıtlar sunma konusunda zaten anlaşıştık-" Gwen'in sesi Naomi'den gelen sesli bir solukla kesildi. Sanırım bunu ona henüz kimse söylememişti. "Bu bize, onu bize güvenmeye ikna etmek için bir teşvik daha veriyor."

"Bu işi halletmek için vaktimiz var," diye ekledi annem. "Arkadaşın sayesinde... adın neydi senin, Paralı Asker?"

"Beorn!"

"Evet, Beorn sayesinde Orbis Şirketi'nin, siz ilerleme töreninden geçip tam bir Kızıl Paralı Asker olana kadar varlıklarınıza el koyamayacağını biliyoruz. Serena'nın taç giyme töreninden önce bunun pek mümkün olmadığını biliyoruz. Bu da bize bolca zaman veriyor."

Serena'nın taç giyme töreni unutulmaz olacaktı. O zaman her şey doruğa ulaşacaktı. Ailemin Yüksek Asalet statüsüne geri dönmek için gerekenleri yerine getirmesi ya da getirememesi; Orbis Şirketi'ne resmi olarak kabul edilmem; Kalp Kıran Seri Katil ve Yol Katili'ni yakalamak için son tarih; ve şimdi ya bir Kingman olarak kalmama izin verileceği ya da daha büyük bir iyilik için ailedeki yerimi feda edeceğim gün. Ne eğlenceli.

Yemeğin geri kalanında ciddi hiçbir şey konuşulmadı ve hepimiz önümüzdeki zorluklarla ilgisi olmayan bir sohbetin tadını çıkardık. Olivier yemeğin yarısında Kingman Keep'e döndü, neden geç kaldığına dair çirkin bir bahane uydurdu ve bunu yaparken bana baktı. Beorn Naomi'yle sürtüşmeye devam etti, Naomi ise beklediğimden daha fazla kendini kontrol ederek ona hiç tokat atmadı. Annem ve ben Rock'ın Doğu Yakası'nda çevirdiği dolaplarla ilgili anlattığı hikâyeleri dinlerken o bana bakıyordu. Sirash ve ben ona kıyasla amatördük. Annem Rock'ı çok severdi, küçükken bize davrandığı gibi ona da davranırdı.

Herkes akşam yemeğini bitirip yatmaya hazır olduğunda Olivier elinde bir fenerle yanıma yaklaşarak karanlığın çöküşünü hafifletmeye çalıştı. Masadaki diğerlerinin çoğu kendi odalarına gitmişti. Sadece ben, Rock ve Olivier kalmıştık.

"Michael," dedi Olivier, "Birinci Kule senin için hazır. Ana oda Rock odasıyla birlikte temizlendi. Ryders'ın izniyle yataklar bile var. Özellikle de Kayleigh'den. Olanlar için sorumluluk hissettiğine ve telafi etmeye çalıştığına şüphe yok."

Yani Lyon'u yataklarla takas ettik. Bu anlaşmanın iyi tarafını aldığımızdan emin değilim. Ama ne olursa olsun, Birinci Kule Kingman ailesinin varisinin yaşadığı yerdı. Lyon'un odası çocukken oradaydı. Olivier'in söylediğine göre

benimki sadece garip konumumu güçlendirdi. Daha da kötüsü, son kontrol ettiğimde kule işgal edilemeyecek kadar tehlikeliydi. Merdivenler dengesizdi ve duvarlar ayaklanmalar yüzünden delik deşik olmuştu. Olivier'e ne değiştiğini sordum.

Gözlerini kırpmadan bana baktı ve şöyle dedi: "Bütün gün ne yaptığımı sanıyorsun? Ölmeyi mi bekliyorum? Annenle birlikte Kingman Keep'i hazırlıyorduk. Sana destek olacak birini bulduğun için sana minnettarım. Rock ne kadar genç olsa da çabuk öğreniyor ve yıllardır deneyimlemediğim bir hafiflik getiriyor."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim ve sadece "Sevindim. Sen ve annem size yardım edecek başkalarını bulabildiniz mi?"

"Hayır, ne yazık ki henüz değil. Ancak annenizin diğer Yüksek Asillerle olan bağlantılarını kullanarak evimiz için 1t olabilecek birileri olup olmadığını öğrenmeye çalışıyoruz."

"Diğer evlerden yardım istemek yaygın mıdır?"

"Bu ailelere bağlı. Margaux'lar ve Ryder'lar yardımcı oldular ama tahmin edebileceğiniz gibi Andel'ler ve Castlen'ler bize sıcak kayaları öpmemizi söylüyorlar."

Demek Castlenlar da bizden nefret ediyordu. Gelecek için bunu unutmamalıyım. "Teşekkür ederim, Olivier."

"Aile aileye bakar."

Tereddüt ettim. "Kilisede yaptığım şey için özür dilerim."

"Bu 1ne. Hepimiz bazen çocukça davranabiliyoruz." Avucunun içindeki kolları öksürdü. "Şimdi git biraz dinlen. Annene bana neler olduğunu anlattıktan sonra daha çok konuşuruz."

Olivier, Rock'ın yardımıyla masayı toplamaya başlarken ben de Birinci Kule'ye doğru ilerledim. Birinci Kule'ye gitmeyeli on yıl olmuştu. Ana odaya doğru merdivenleri tırmanırken isyan anıları zihnimde canlandı. Bir zamanlar cesetlerin sonsuza dek düştüğü yerlerin etrafından dolaştım, sanki son dinlenme yerlerini çiğnemekten korkuyormuş gibi. Kingman Kalesi benim evimdi ama onu yeniden inşa ediyor olsak da hiçbir şey burada gördüklerimi silemezdi. Kingman ailesinin kana bulanmış tarihinin sadece bir parçasıydı.

Daha fazla dayanamayana kadar tırmandım ve sonra birkaç basamak daha çıkarak Birinci Kule'nin ana odasına ulaştım. Büyüktü, kaledeki diğer odaların çoğundan çok daha büyüktü ve annemin odasından sadece daha

küçüktü. Tek ışık, ocaktaki azalan bir ateşten geliyordu. Odanın köşesinde Rock'ın odasına açılan bir kapak vardı. Onun odasından

Kuledeki diğer her şey: kaçış tüneli, gizli yiyecek depoları ve su kuyusu. Hatırladığım kadarıyla o odada duvar ve roorlardan çok kapı vardı.

Duvarlardan birine dayalı kuş tüyü bir yatak görünce çok sevindim. Gwen'in akıl hastanesinden çaldığı cızırtılı battaniyelerden biri üzerine örtülmüştü ve başında üç yastık vardı. Mükemmeldi. Ya da Naomi üzerinde oturup bana gülümsemeseydi öyle olurdu. Üzerinde sadece bir gecelik vardı. Üst düğmelerden bazıları açıldı ve bazı yerlerini gösteriyordu.

"Merhaba tatlım," dedi Naomi.

"Gwen'in burada olmasını bekliyordum, senin değil."

"Ben yanımdayken karanlıktan korkmayacağını söyledim, sonra da onu kovdum."

"Bana zindanlarda yaptıklarından sonra küçük, karanlık alanlarda kapana kısılmaktan korkuyorum - karanlıktan değil. Arada fark var." Botlarımı tekmeledim. "Uyumadan önce bana eziyet etmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Eziyet mi? Bunu asla yapmam. Sadece yatağa gelmeni bekliyordum."

"Çok komik," dedim ağrıyan omuzlarıma masaj yaparken. "Her neyse ona git

Olivier'in sana kullanmanı söylediği oda."

"Sorun da bu zaten, Michael," diye şarkı söyledi. "Kimse hem Beorn'un hem de benim burada yaşamamızı beklemiyordu ve görünüşe göre bir yatak sıkıntısı var. Ya Beorn kendi yatağına sahip olabilir ya da ben. Birinin paylaşması gerekiyor."

"Ya da Roor'un üzerinde uyuyabilirsin."

Naomi sahte bir şok ifadesi takındı. "Bir bayana bunu mu yaptıracaksın?"

"Ne zamandan beri bir hanımefendi gibi davranıyorsun?" Onu yana kaydırdım ve yatağa oturttum. "Bana karşı hiç kibar davranmadın ki. Birdenbire sana yaparsam anlamsız olur."

"Adil. Ama bu yataktan o kadar kolay vazgeçmemi bekleme."

Yatağın diğer tarafına döndüm, battaniyeyi vücudumun üzerine attım ve ardından yastıklardan birini yatağın ortasına yerleştirdim. "Yatmıyorum. Sen kendi tarafında kal, ben de kendi tarafımda kalacağım."

Naomi hıçkırdı ve sonra yorganın altında bana katıldı. "Romantizmle hiç ilgilenmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Yapacak çok şey var."

Gözlerimi kapattım ve hiçbir şey düşünmedim, bu yalanın gerçek olmasını diledim.

KRALIN SENARYOSU

Rock gecenin bir yarısı beni hafifçe sarsarak uyandırdı ve dört kelime fısıldadı: "Angelo düzenini bozdu."

Bir kalp atışında uyanmıştım. Naomi'yi uyandırmadan giyindikten sonra Rock'ı Kingman Kalesi'nden Kral'ın Bahçesi'ne kadar takip ettim. Şehir uykudaydı, iki ay da gökyüzündeydi, bu yüzden hızlıca ilerledik. Tuhaf bir nedenden ötürü ışıltılı kapıda hiç muhafız yoktu, bu yüzden Rock beni kraliyet mahzenine getirene kadar şehrin derinliklerine doğru ilerledik.

Beyaz mermer giriş üzerimizde yükseliyordu ve korunmuyordu. Mezar soyguncularına ve alçaklara karşı tek koruması aralık bırakılmış altın kapı ve kapının üzerine kazınmış bir uyarıydı: *Ölüleri Rahatsız Edenler Sonsuza Dek Unutulacaktır.*

"Angelo'nun oraya girdiğinden emin misin?" Hâlâ uyarıya bakarak sordum. "Evet," dedi. "Onu evinden itibaren takip ettim."

Hâlâ orada olup olmadığını soracaktım ki, mahzenin hemen içinde kaybolan bir fener bana cevabımı verdi. Angelo hâlâ kraliyet mahzenindeydi. Ve onu takip etmezsem nedenini asla öğrenemeyecektim. Adam hakkında o kadar az şey biliyordum ki

Hayatı, hedefleri ve neden soyluları yok etmeye bu kadar takıntılı olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek için elime geçen her fırsatı değerlendirdim.

Kapıyı iterek açarken, "Gün doğana kadar dışarıda olmazsam Gwen'i çağır," diye emrettim. "Belki Dark'ı da. Ya da Beorn. Gerçekten, yapabilecek herhangi birini."

"Cidden oraya mı giriyorsun?" Rock sordu. "Mahzenler benim için hiç uygun değil. Kim bu kadar çok cesetle çevrili olmak ister ki?"

"Kingman Kalesi mahzenlerin üzerine inşa edilmiştir, Rock." Küçük ocuğun yüzü asıldı. "Ciddi misin?"

"Cidden," diye tekrarladım, beni bekleyen karanlık koridorlara bakarak. Umarım bir Kingman olmak beni lanetten korurdu. "Eğer Angelo benden önce çıkarsa, kaç. Anlaşıldı mı?"

Rock beni selamladı. "Emredersiniz efendim." En azından eğlendiriciydi.

Duvardaki ikinci feneri aldım, diğerinden yaktım, hazırlandım ve dik merdivenlerden kraliyet mahzenine indim. Buradaki hava dışarıdakinden daha soğuktu ve her nefes verdiğimde nefesim tyleniyordu. İniş yolundaki duvarlar, su gibi doğal bir şekilde kürek çeken ve fenerimin ışığının her şeyi altın rengine çevirdiği, tekrarlanan bir dizi harfle (HWEHGWE YQW SFE WESBWX QY IQVPEX OLXKJ) işaretlenmişti. Merdivenler bittiğinde, düzinelerce olshoot'un bulunduğu geniş bir koridora ıktım. Her birinin üzerinde tahta oturmuş eski bir Kraliyet mensubunun adı ve unvanı yazılıydı. Garip yazı da oradaydı ama şimdi farklı bir harf dizisi vardı - HWQSETSQW QY TEVQXG. Hiçbir anlam çıkaramadım.

Hollow kral ve kraliçelerinin son dinlenme yerlerine açılan tüm kapılar sıkıca kilitlenmifiti, bu yüzden Angelo'nun nereye gittiğine dair bir ipucu bulmayı umarak koridorda ilerlemeye devam ettim. Kral Isaac'ten Yaz Sonu Kraliçesi Sophia'ya kadar tüm Hollow kral ve kraliçelerinin yanından geçene kadar herhangi bir rahatsızlık belirtisi görmedim. Sadece koridorun en sonundaki kapı kırılarak açılmıştı. Hollow'un ilk kralı, Kurtarıcı Adrian'a aitti.

Onu rahatsız ettiğim için beni affedecek bir kral varsa, o da Adrian olabilirdi. Tereddtlerime rağmen Angelo'yu takip ettim. İçeri doğru

ilerledikçe duvarlar daha da daraldı. O kadar kötüydü ki, feneri taş duvarlara çarpmamak için göğsüme yaklaştırmak zorunda kalıyordum, omuzlarım duvarlara sürtünüyordu

onun yerine. Eğer fenere bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyordum. Muhtemelen sürünerek çıkmak zorunda kalacaktım. Rock için nasıl bir manzara olurdu.

Ama ben daha da çılgına dönerken, görüş alanımın köşesinde gölgeler dans ederken, büyük bir mezar odak noktasına geldi. İçinden bir şeyin çıktığını görebiliyordum ama ne olduğunu anlayamadan düştüm. Fark etmediğim bir tünelden aşağı kayarken çılgılık attım ve -zarif olmaktan çok uzak bir şekilde- kırımın üstüne sertçe düştüm. Fener paramparça olmuştu ve karanlığa gömülmüş olmalıydım, ancak düştüğüm kemiklerle kaplı odanın uzak tarafında bir ışık vardı.

Bir adamın gölgesi duvara yaslanmıştı. Fener sallandıkça keskin bir çene çizgisi ve soğuk gri gözler ortaya çıktı. Angelo Shade gülümsedi ve uzun paltosunu geri çekerek kalçalarına bağlı Rintlock tabancalarını ortaya çıkardı.

"Tuhaf yerlere girmeyi gerçekten bırakmalısın, Michael. Beni mi takip ediyordun?"

Dişlerimi sıkıp ayağa kalktım ve yanımda silah getirmediğim için zihinsel olarak kendimi azarladım. "Buna gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bunu beklemeliydim. Beni dinleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadın. Anneni düşününce neden farklı bir şey bekleyecektim ki? Ama merak ediyorum: Buraya beni öldürmeye mi yoksa bir şeyler öğrenmeye mi geldin?"

"Hangi fırsat karşıma çıkarsa," dedim ileri geri volta atarak. Ona saldırayabileceğim keskin kayalar, taşlar ya da herhangi bir şey yoktu. Onlarla vurursam muhtemelen kemikleri kırılırdı. Eğer bir şey denersem, ellerimi kullanmak zorunda kalacaktım. "Ama bu seni öldürmek için elime geçen en iyi fırsat olabilir. Cesedini kimse bulamaz. Ve bu çok güzel olur."

Angelo dramatik bir şekilde esnedi ve fenerini Roor'un üzerine koydu. "Başıma bir şey gelirse diye yanımda ölü bir adamın mektubu olmadığını mı sanıyorsun?"

"Yalancı."

"Ben değilim," dedi kayıtsızca. "Regal Bölüğü Hollow'un hemen dışında, hem Gözcülerin hem de asi ordusunun görüş alanının dışında saklanıyor. Eğer her gün benden bir işaret almazlarsa, bu şehri yerle bir etme ve toprağı tuzlama talimatları var. Çünkü ben ölsem bile... Hollow'un kurtulacağından eminim."

"Bütün bir paralı asker şirketinin orada saklanıyor olması mümkün değil."

Angelo kollarını kavuşturdu ve başını hafifçe yana eğdi. "Bu riski gerçekten göze alabilir misin?"

Uğraşmam gereken yeterince şey vardı ve bunu ikimiz de biliyorduk. "Regal Şirketi neden Hollow'un dışında olsun ki?"

"Yakında anlayacaksın. Ama şöyle diyelim... Hayır, boş ver, sürprizi bozmak istemem."

Bu adamdan her geçen gün daha fazla nefret ediyordum. Daha da kötüsü, burada onunla birlikte kapana kısıldığımı fark etmeye başlamıştım. Bunu doğrulamak için tekrar etrafıma bakındım: hiç çıkış yoktu. Emin olmak için, "Burada sıkışıp kaldık, değil mi?" diye sordum.

"Sayılır."

" 'Bir nevi' mi?" Tekrar ettim.

"Evet." Başparmağıyla arkasındaki duvarı işaret etti. "Bu duvardaki tüm resimleri görüyor musun? Gizli bir yolun kilidini açıyorlar. Sadece nasıl olduğunu henüz çözemedim." Tırnağının bir parçasını ısırды ve sonra tükürdü, kalıntıları pürüzlü ve sivri bıraktı. "Kaçmama yardım etmek ister misin?"

"Zerre kadar değil. Eninde sonunda biri benim için gelecek."

Gülümsemeye devam etti ve bir ürpertiye bastırmama neden oldu. "Prenses babasına saygılarını sunmak için gelmeden önce mi? Her sabah şafakta ziyaret eder. Keder korkunç bir şey değil mi? Eminim kayıp fenerleri göreceksin ve araştıracaktır. Seni buraya kadar takip ettiğimi söylesem bana inanır mı sence? Terside değil de?"

Ona baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Buranın bir cesedi saklamak için harika bir yer olacağı konusunda haklıydın. O da aynı fikirde olabilir."

"İnsanlar burada olduğumu biliyor," diye homurdandım.

"Evet ama prensesle olan ilişkiniz çok kırılgan. Ailesinin mahzenlerini ihlal etmen, belki de en sonunda onun "-bir el hareketi yaptı-" patlamasına neden olacak bir hareket olabilir."

Babamın yüzüğüyle oynadım. "Burada ne yapmaya çalışıyordun?"

Angelo fenerini aldı ve paltosu silahlarını gözden gizledi.

"Kaçmama yardım edersen sen de çıkarsın. Yoksa beni durdurmak için yeterince şey bildiğini mi düşünüyorsun?"

Elimdeki tek kozu haykırma isteğimi bastırdım. Bunun yerine boynumu kırdım ve "Feneri çek ki görüntüleri net görebileyim" dedim.

O yaptı.

Duvar on beş on beş ızgaraya ayrılmıştı. Her bölümün üzerinde 1re ve şimşekten bulutlara ve kılıçlara kadar değişen bir resim vardı. Belirgin bir desen yoktu ve -Angelo yeterince uzaklaştıktan sonra- ellerimi duvarda gezdirdim ve babamın yüzüğü için net bir girinti bulamadım. Aynı numara iki kez işe yaramazdı.

"Bu odanın kaç yıllık olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

Angelo kollarını kavuşturarak, "Muhtemelen Kurtarıcı Adrian ölmeden önce inşa edilmiş," dedi. "Yukarıdaki binayla aynı tarzda inşa edilmiş ve o gömüldükten sonra buraya bir ek bina yaptıklarını düşünemiyorum. Siz Kingman ve Royaller atalarınıza hakaret etmekten o kadar korkuyorsunuz ki, mezar hırsızlarını uzak tutmak için bile olsa, onların huzurunu bozmaktan çekiniyorsunuz."

Roor'un üzerine saçılmış kemiklere ve çürümeye yüz tutmuş giysilere bakılırsa, insanları dışarıda tutmak için endişelendikleri açıktı. "Diğer tüm Kraliyet mezarlarında tuzak var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece Adrian'ınki öyle." "Sadece ilk kral olduğu için mi?"

"Hayır," dedi. "Eğer haklıysam, bunun için çok iyi bir neden var."

Daha fazla ayrıntı vermedi, ben de bulmacayı çözmeye çalıştım. Önce tüm sembollere basmayı denedim ama hiçbir bükülmedi. Sonra duvarların oluklarını inceledim, bazılarının bir tüneli ortaya çıkarmak için çıkarılabileceğini umuyordum, ancak aletler olmadan bir çentik bile açamazdım. Duvarı tekmeleme girişimim de bana bunu göstermişti.

Fiziksel olarak yapabileceğim hiçbir şey onu kıramazdı, bu yüzden elimi duvara dayadım ve gözlerimi kapattım. Hala deneyebileceğim bir güç kalmıştı. Göğsümdeki sıcaklığı toplayıp elimde yoğunlaştırdım ve büyümle kaplanmış tüm görüntüleri hissedene kadar duvarın üzerinde kaymasına izin verdim.

Duvar parçalara ayrıldı ve arkasına gizlenmiş bir merdiven ortaya çıktı.

Angelo ısıklık çaldı. "Aferin Michael. İyi ki beni buraya kadar takip etmişsin, yoksa *sonsuz* kadar burada sıkışıp kalabilirdim. Bu ne utanç verici olurdu."

Dişlerimi sıktım ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Burada onunla olmaktan nefret ediyordum.

-gözlerim hala sivri bir şey arıyordu- ama az önce

Ona yardım etmek için anılarımı feda etmek midemi bulandırdı. Sadece onun önünde güçlü olma ihtiyacı kusmamı engelledi.

Hücremizden Kral Adrian'ın mezarına çıktık. Bu odanın duvarlarında belli belirsiz bir parlaklık veren parlak yeşil bir kristalin çizgileri vardı. Fener görmek için gerekli değildi, bu yüzden Angelo onu yere bıraktı. Mezarın kendisi, üzerine Kral Adrian'ın hayatını tasvir eden resimler kazınmış devasa bir mermer parçasıydı. Çoğu yıpranmış ve belirsizdi, zar zor tanınabiliyordu. Mezarın sağında, bu kutsal alanda yeri olmayan garip bir taş tabure duruyordu. Ama odadaki her şey arasında gözlerim, mezarın içinden asi bir kürekçi gibi çıkan süslü yaya takıldı. Bembeyaz, kavisli ve tek bir cümle kazınmıştı: *İnsanlar için*.

Angelo onu koparıp kenara fırlattı ve orada paramparça oldu.
bin parça.

"Angelo!" Bağırdım, yüzüm kızarmıştı. "Bunu neden yaptın?"

"Eski ve işe yaramazdı. Kimin umurunda?" diye sordu parmaklarını mezarın oluğunda gezdirirken. "Şunu taşımama yardım et."

"Hiçbir şey yapmana yardım etmiyorum."

Angelo o meşhur gri gözleriyle bana baktı ve mahzeni işaret etti. "O zaman git."

"Neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar olmaz."

"Çok çocukça," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı ve sonra mezarın mermer kapağını itmeye başladı. Tek başına, yavaşça hareket ettirmeyi başardı ve çok geçmeden tüm kapak düşüp yere çarptı.

Toz çöktüğünde, küflü tahta parçalarıyla kaplı bir iskelet bize bakıyordu. Paçavralar giymişti - kıyafetleri yüzlerce yıl önce yıpranmıştı - ve başının etrafında gümüşten tek bir bant vardı. Ayaklarının dibinde düzinelerce kitap ve ellerinin altında bir anahtar vardı. Angelo hemen iskelet kraldan anahtarı aldı. Tırnaklarım avucuma öyle sert battı ki, kanın Roor'a damladığını hissedebiliyordum.

Angelo gümüş anahtarı havaya kaldırdı. Çok eski, küçük ve orantısızdı, sanki el yapımı gibiydi. "İlginç," dedi. "Demek bu kadar ilerisini düşünmüşler."

"Bütün bunlar bir anahtar için mi?"

"Evet." Onu tekrar mahzene fırlattı. "Ama bu bir yem. Yanılmış olmalıyım. Burada olmayabilir."

"Ne olmayabilir?"

Angelo omuz silkti. "Ne zaman konuşmam gerektiğini ve ne zaman konuşmamam gerektiğini öğrendim. Ne istediğimi öğrenmenin tek yolu onu bulmamdı. Ne yazık ki bu da gerçekleşecek gibi görünmüyor." İskelet krala baktı. "Kraliyet ailesine duyduğum tüm nefrete rağmen, içlerinde en akıllısı o olabilir. Kimsenin boy ölçüşemeyeceği bir örnek oluşturdu."

Bunun çok iyi farkındaydım. Omuzlarımda böyle bir ağırlık olmasının bir nedeni vardı. Angelo kendi kendine saçma sapan şeyler mırıldanırken ben de

mezarın etrafından dolaşarak yeri belli olmayan taş bir tabureye doğru ilerledim. Nedenini bilmeden üzerine oturdum ve dua eder gibi öne doğru eğildim. Kral Adrian'ın beni affedeceğini umuyordum-

Duvarlardan biri gümbürdeyerek canlandı ve başka bir gizli odayı ortaya çıkarmak için sürünerek yoldan çekildi.

Angelo'nun gözleri ve gülümsemesi genişledi. "Asillerin nasıl düşündüğünü unutmakla ne kadar saflık etmişim. Elbette doğru yol sadece bir Kingman için açık olabilir."

Tekrar ayağa kalktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Angelo feneri alıp gizli odaya girdi, ben de onu takip ettim. Bir önceki oda Hollow'un ilk kralı için tertemiz bir anıtken, bu oda çok ama çok farklıydı. Ortada taştan bir lahit vardı ve içine bir metreden fazla dikenli kılıç saplanmıştı. Ortasında insan büyüklüğünde bir delik vardı ve her yerde, duvarların ve Roor'un her yerinde kurumuş kan vardı. Eski bir cinayet mahalline benziyordu.

"Neden Kurtarıcı Adrian'ın arkasında gizli bir mezar odası var?" Yüksek sesle sordum. "Biri ölüyü nasıl böyle onurlandırır?"

"Bunun birini onurlandırmak için olduğunu kim söyledi?" Angelo aşağıya baktı. "Kemik yok... sadece kan var. Merak ediyorum..." Lahdin önünde diz çöktü ve koluyla kirin ve pisliğin bir kısmını sildi. Parlayan kristaller ve fener her şeyi aydınlatırken bile orada yazılı olan kelimeleri seçmek zordu. "Demek bunların hepsi senin içindi Alphonse..."

"Alphonse kim?"

Angelo bana baktı. "Sadece yaşlı bir aptal."

"Bana yalan söylüyorsun."

"Öyle miyim?" Ayağa kalktı. "Sen de benimle aynı ipuçlarına ve hepsini bir araya getirecek kadar bilgiye sahipsin. Bir lahdi bu kadar gizlemek için ne sebep olabilir? Neden bir cesedi bu kadar çok kılıçla şişlesinler?"

Aklıma tek bir sebep geldi. "Bu bir Ölümsüzü tuzağa düşürmek içindi."

"Burada nazlanacağını düşünmüştüm. Bu çok ferahlatıcı. Ve bu oldukça kaba bir tuzak olsa da, bir tuzaktı. Ölümsüz'ün kim olduğuna gelince... herhangi bir fikrin var mı?"

Bu Domet için miydi? Alphonse onun gerçek adı mıydı? Emelia bu odayı bulmuş ve Domet'in gerçek adını lahitten mi öğrenmişti? Kafamda çok fazla soru vardı. Onun yerine, "Burada aradığın şey bu muydu?" diye sordum.

"Sorularıma cevap vermediğinizde hiç eğlenceli olmuyor. Hayır, değil. Yine de ilginç bir şey öğrendim ve birlikte kaliteli zaman geçirdik. Çok üzülemem."

Birincilerimi sıktım. "Her ne planlıyorsanız işe yaramayacak. Onu durduracağım. Bana verdiğin değerden daha zekiyim."

Angelo Shade güldü. "Hayır, değilsin. Seni ben büyüttüm, Michael. Sana ben baktım. Ben senin danışmanındım. Tüm numaralarını, düşüncelerini ve yeteneklerini biliyorum. Asla etkileyemeyeceksin-"

"Katherine Naverre."

Bu ismi söylediğimde onda bir şeyler değişti, her zaman taktığı maske nihayet düştü. Hayatımda ilk kez gerçek Angelo Shade'i görmüştüm ve bu akli dengesi yerinde olmayan, kaotik ve öfkeli bir şeydi. İçinde bir canavar vardı, tıpkı oğlu gibi.

"Onun adını bir daha asla söyleme." Angelo vurgulamak için her heceyi çıkardı. "Sanki sıradan bir şeymiş gibi söyleme. Sanki senin, ailenin ve desteklediğin herkesin üstünde değilmiş gibi. Onu *boşuna* kullanmayın."

Kararlılığımı pekiştirdim. "Özür dilerim, Tanrı'nın adının Katherine Nav olduğunu bilmiyordum.

."

"Yeter!"

Sesi mahzende yankılandı ve sesimi çaldı. İstemsiz bir adım attım. Bu beni derinden sarstı ama yine de ona doğru bir adım attım. Gölgesi beni sarmış gibiydi.

"Gün geçtikçe hikayenin daha fazlasını ortaya çıkarıyorum. Dark'ın yardımı olmadan." Önünde volta attım. "Planlarını anlamam ne kadar sürer? Gerçekten sonsuza dek benden önde kalabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle. "İstedikimi elde etmek için insanların iplerini nasıl çekeceğimi biliyorum. Bunu bir kralla yaptım, diğer Yüksek Soyluları ve prensesi manipüle edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Prenses kraldan daha güçlü."

"Öyle. Ama teninde ne yazdığını, kafasında hangi aptalca fantezilerin dolaştığını ve hangi görevlerin onu zorladığını biliyorum. Eğer bir şey varsa, onu yönetmek kraldan daha kolaydır. O her şeyden şüphe eder ve statükoyu korumayı tercih ederek nadiren harekete geçerdi."

"Ne planladığınızı anlayacaktır-"

"Hayır, yapmayacak." Bana baktı. "Sana çok takıntılı." "Şimdilik. Kral hakkındaki gerçeği öğrendiğinde değişecek."

"O zaten biliyor, Michael. Gerçekten herhangi bir çocuğun ebeveynlerinin kendilerini öldürdüğünü kabul edeceğini düşünüyor musun? Dağlar kadar kanıt bile reddedecek ve bir alternatif arayacaktır. Aksi takdirde ona yardım edemediği için duyduğu nefreti yönlendirebileceği bir yer olmayacaktır. Size babanızla ilgili kararlılığınızı hatırlatayım mı?"

Dilimi tuttum ve ona ters ters baktım.

"Bu şehirde nefreti miras almak kanı miras almaktan daha kolaydır." "Her şey değişebilir."

Angelo benden uzaklaştı. "Yeterince yakın değil. Ama sana şans diliyorum *evlat*."

Angelo gittikten sonra mahzende olması gerekenden daha uzun süre kaldım. Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için anahtarı, Adrian'ın mezarını ve lahdini tekrar inceledim. Ama Alphonse ismi yerine sadece bir dizi harf buldum: *GVHRQXJE*.

Mahzenden çıktığımda hava hala karanlıktı ve Rock beni bekliyordu. Bir ağaca yaslanmış uyukluyordu. Bir yanım talimatlarımı göz ardı ettiği için kızgındı ama o bir çocuktı ve arada bir çocuk gibi davranmayı hak ediyordu. Bu yüzden onu uyandırmadım, bunun yerine kollarıma alıp Kingman Keep'e geri götürdüm.

Kingman Keep'e vardığımda Rock'ı yatağına bıraktım ve odama döndüm. Naomi hâlâ usulca horluyordu. Olabildiğince sessizce içeri süzıldüm, ancak kolunu bana doladı. Sıcaklığı hoşuma gitti ve kıpırdamadım, onun yerine kendimi rahat ve güvende hissederek uykuya daldım.

INTERLUDE

HİKAYELERİN KRALI

Symon, Lyon ve Kayleigh'nin nişan partisinde yaşananları anlatmayı bitirdiğinde, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Michael ayak bileklerinden tutularak Kingman Keep'in dışına sürüklendi. Kehribar gözlü çocuk, Kingman Keep üyelerinin çoğunun yemek yediği masanın önünden geçerken Kara Ölüm'e küfürler, saçma sapan espriler ve hatta yemek için tek bir ricada bulundu. Sadece Paralı Asker değil, ailesinin diğer üyeleri de görmezden geldi ve bağırışları koridorlarda yankılanarak hiçbir şeye dönüşmeden önce sadece birkaç kalp atışı sürdü.

Fabrikasyon eğitimini izlemek Symon'ın hoşlanacağı bir şey değildi - Michael'ın defalarca yere serilmesini izlemek ne kadar keyifli olursa olsun - bu yüzden Kaydedici bugün kendini eğlendirmek için başka bir yol bulmak zorunda kalacaktı. Burada yazılı olarak hatırlanacak kadar değerli biri var mıydı? Yoksa hepsi mürekkep israfı mıydı?

"Onu uyandırmaya çalıştım ama daha fazla uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyip durdu," dedi Naomi. Bryan Dexter'ın günlüğünü okurken ayaklarını masanın üzerine uzatmıştı. Symon daha önce gizlice göz atmaya çalışmıştı ama bağımlı, günlüğü onun görebileceği bir yerde ve onun göremeyeceği bir yerde tutmakta her zaman şaşırtıcı derecede ustaydı. "Kara Ölüm'e onu incitmesi için bir neden vermemeyi öğreneceğini sanırsın."

"Sen öyle san." Büyük salona girdiğinde Symon'ın gözleri yaşlı Kingman'a takıldı. Juliet'in sormasına fırsat vermeden Symon, "Uyuyakaldı ve Kara Ölüm'le buluşmaya geç kaldı," diye açıkladı.

"Ah," dedi. "Gwen, o zaman bir iş için yardımına ihtiyacım var."

En küçük Kingman kaşığını kaldırıp kâsesine baktı ve sulu yemeğin kenarlara sıçrayarak geri dökülmesini izledi. Yine bir erkek çocuğu gibi giyinmiş, saçlarını bir şapkayla gizlemiş, Michael'ın eski, yıpranmış ceketini ve çok fazla yıkanmış pantolonunu giymişti. Symon onun Sonsuz Vals sırasında Düşük Soylu Dolyn Ormancısı olarak geçirdiği dönemden sonra kılık değiştirme eğilimlerini bıraktığını düşünmüştü. Peki bugünkü özel durum neydi?

"Gwen," diye tekrarladı Juliet. "Beni duyabiliyor musun?"

Gwendolyn'in gözleri tatlı bir rüyadan uyanmış gibi birden açıldı. Kaşığı masaya çarptı. "Özür dilerim anne. Düşüncelerimde kaybolmuşum. Ne istiyorsun?"

Juliet sicime sarılı küçük kahverengi bir paketi masanın üzerine koydu ve kızına doğru itti. Büyüklüğü ve şekli Symon'un bunun bir kitap olduğundan emin olmasını sağladı. Ne kadar iyi ya da kötü sarılmış olursa olsun bir kitabı her zaman fark edebilirdi.

"Bunu yeni Kurtarıcı'ya götürmeni istiyorum. Adı Drisig Tiro. Kendisi Aile İmparatorluğu tahtının otuzuncu sırasındaki bir kış kadını. Eskiden Gezgin Kilisesi'nde birlikte inisiye olmuşuk ve bunun uzun bir aradan sonra tekrar konuşmak için bir bahane olabileceğini umuyordum..." Arkasını döndü. "Önemli bir şey değil. İşiniz bittiğinde, yardıma ihtiyacım olacak."

Juliet Kingman bir zamanlar Gezgin Kilisesi'nin üyesi miydi? Kingman ailesiyle evlenmeden önce mi yoksa evlendikten sonra mı ayrıldı? Yoksa bunun Tanıdık İmparatorluğu'nun çöküşüyle bir ilgisi var mıydı? Symon bunu daha fazla araştırmak zorunda kalacaktı. Bu Kingman'lar fareler gibiydi: her zaman gözden uzakta koşturur, veba gibi sırlar taşırlardı.

"Kusura bakma anne," dedi Gwendolyn hızla ayağa kalkarken, arkasından sandalye gıcirtısı geliyordu. "İş için bütün gün Kılıç Mahallesi'ndeki demircide olmam gerekiyor. Ama bunu oraya giderken alabilirim."

Bu bir yalandı, Gwendolyn'in son zamanlarda demircide çalışmasına izin verilmemişti. Ve Kraliyet'in müdahalesi dışında, Symon sıradan bir demircinin müstakbel kraliçenin kişisel çıkarı olan bir kan davasına karışmayacağından emindi. Hiçbir çırac o kadar değerli değildi.

Şimdi, sık sık yaptığı gibi huzurlu bir okuma günü karşılığında sıkı çalışmaktan kaçınmak için masum bir yalan olma potansiyeli vardı, ama yine de bu bir yalandı. Hem de en genç Kingman'ın kendisinden gelen bir yalan. Ve Symon'ın bugün önceliklerinin ne olacağına karar vermek için bilmesi gereken tek şey de buydu. Michael'a odaklanmak için o kadar çok zaman harcamıştı ki, diğer Kingman'ların hayatlarının onun her şeyi bilen bakışlarından kaçmasına izin vermişti. Bu sadece Michael'ın değil, Kingman ailesinin hikâyesiydi ve bu yüzden tüm sırlarının açığa çıktığından emin olacaktı. O zaman onların mirasını tamamen yok edebilecekti. Hak ettikleri gibi.

Juliet çocuklarını zorlayacak biri değildi, bu yüzden Gwendolyn'in yalanını doğru kabul etti ve dikkatini Rock ve Naomi'ye çevirdi, burayı evleri olarak görmeye başlayan diğerlerinden faydalanmaya hevesliydi. Symon, Gwendolyn'i takip etti ve enstrümanlarının çoğundan vazgeçerek, fırsat doğarsa bir hikaye kaydetmek için gerekli olanları aldı.

Her zaman öyleydi.

Gwendolyn hiç eğlenmemiş bir halde çıkışta, kahverengiye dönüşmüş ve sertleşmiş bir kar yığınının üzerinde onu bekliyordu. "Ne istiyorsun, Symon?"

"Yeni bir kılıç," dedi tüy kalemlerini kırmızı kollarından aşağı kaydırırken. "Demircinizden bir tane alabileceğimi düşünmüştüm."

"Tekrar dene."

"İyi, beni yakaladın." Symon şakacı bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Yeni bir demir kalem istiyorum. Şu anda kullandığım bozuluyor. Kingman yapımından daha iyi bir işçilik olabilir mi?"

Gwendolyn topuklarının üzerinde dönüp yürümeye başladı ve Symon da onun hızına uyarak peşinden gitti. Kingman Keep'i çevreleyen yıkık dökük evlerin arasından Symon'a Arşivci cüppesinde çok fazla mürekkep şişesi bulundurup bulundurmadığını sorgulatan bir rahatlıkla yürüdüler. Ayak uydurmaya çalışırken çan gibi şingirdiyorlardı.

"Oldukça hızlısın," dedi nefes nefese kalarak.

"Sadece yavaşsın." Gwendolyn aniden durdu ve Symon neredeyse ona çarpıyordu. Elleri dizlerinin üzerinde nefesini tutarken, "Şimdi bana ne istediğini söyleyecek misin? Yoksa koşmaya başlamalı mıyım?"

"Ben...," diye hırıldadı Symon, "... sizi merak ediyordum."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Aşık olsanız da olmasanız da."

Gwendolyn içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi, yüzü kaşıntılı yoncayla kötü bir karşılaşma yaşamış gibi kızardı. "Aşk mı? Neden bana bunu soruyorsun?"

Symon özünde bir hikaye anlatıcısıydı, bu da onu müthiş bir yalancı yapıyordu. Ne de olsa hikâyeler uzun, abartılı yalanlardan başka neydi ki? "Çünkü sanırım şu anda birine aşkınsın. Yulaf lapası kâsene özlemle bakmanı ve annene ayak işlerinde yardım etmeyi anında reddetmeni başka nasıl açıklayabilirim?"

En genç Kingman kendini çabucak toparladı, rahatladı ve sonra paketi havaya kaldırdı. "Yardım *ediyorum*. Sadece bugün her şeye değil. Benim bir işim var." "Kingman ailesinin konumunu yeniden kazanmasından daha önemli bir iş.

Hollow'da mı?"

Cevabı bir fare tarafından kesildi.

Birdenbire ortaya çıkan Michael Kingman, yakındaki evin ön pencerelerinden birinden atladı, yuvarlandı ve daha fazla küfür bağırırken yanlarından koşarak geçti. Birkaç dakika sonra ortaya çıkan Dark, Michael'ın ardından yarı saydam buzdan bir kayma üzerinde hızla ilerlerken evin ön cephesini yerle bir etti. Michael'ın korkaklığının gürültüsü, buzun çözülmesine fırsat kalmadan kayboldu.

Gwendolyn kaşlarını ovuşturdu. "Ne istersen yap Symon. Sadece yoluma çıkma."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." İki evi ancak geçebilmişlerdi ki, o geldi. "Peki hiç aşık oldun mu?"

"Soru için soru mu?"

Symon şartları kabul ederek başını salladı. Symon bu soruyla başlamayı tercih etmezdi ama Gwendolyn'in sırlarını ifşa etmeye başlamasını sağlayacak soru bu olabilirdi. Aşk, keşfettiği gibi, herkesin hakkında konuşmaktan hoşlandığı bir konuydu. Kötü sonuçlanıp sonuçlanmadığına bakılmaksızın. Ve bazen, özellikle de öyleyse.

"Bir zamanlar aşıktım," dedi usulca. "Onlar bir arkadaştı. Hain babamla ilgili duygularımla mücadele ederken güvendiğim biriydi. Ama günlerim akıl hastanesindeki ve demirhanedeki işlerle daha yoğun geçmeye başlayınca ayrı düştük. Son duyduğumda, Yeni Dracon Şehri'nde bir silah icat etmeye

alışıyorlardı.

mermileri daha hızlı vurdu." Durakladı. "Sizin de benzer sorunlarınız olmalı. Kayıt Memuru olmanın romantizme pek zaman bıraktığını sanmıyorum."

"Okuyacak kitaplarım, yazacak miraslarım ve şekillendirecek tarihim varken insanlar kimin umurunda?"

"Sen mutlu olduğun sürece." Büyük Taş Meydan'a girdiler ve bekleyen kraliçenin taç giyme töreninden önceki gece alacakaranlıktan şafağa kadar açık olacak sayısız yiyecek, oyun ve eğlence tezgâhının önünden geçtiler. Symon taze yapılmış narlı börekler için bir festival satıcısıyla pazarlık yapmayı düşündü ama Gwendolyn'in onu bekleyeceğini sanmıyordu. Ne yazık ki, daha büyük bir iyilik için midesinin fedakârlık etmesi gerekecekti. "Symon, bana gerçeği söyle, aileme neden bu kadar takıntılısın?"

"Çünkü siz Kingman nefret ettiğim her şeyi temsil ediyorsunuz." "Öyle mi?"

"Trivo köyünün nerede olduğunu biliyor musun, Gwendolyn?" Kadın başını salladı.

"Vurano harabelerinin yakınındaki Clockwork Nehri üzerinde yer alıyor. Benim dışımda, tek şöhreti bir bakır madeni, ama bu bile onu çoğu haritaya koymaya yetmiyor. Bu yüzden, haydut kılığına girmiş Yeni Dracon Şehri askerleri her yeni yılda erzak için baskın düzenlerken, çocukluk aşıkları ömür boyu eş olurken ve vatandaşlar tüm hayatları boyunca iyi, itaatkâr asalaklar gibi yeraltında çalışmaktan güneşin sıcaklığını unuturken sıradanlık içinde çürüyor. Ama o cennet gibi küçük kasabada büyümenin nasıl bir şey olduğunun en kötü kısmını duymak ister misiniz?"

"Hayır, ama yine de bana söyleyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Kingman ailesini putlaştırdıkları için," diye alay etti Symon. "Büyüklerimiz bize okuma yazma ya da matematik öğretmek yerine, ailenizle ilgili hikâyelerle bizi eğlendirdi. Cömertliği Anne'den, cesareti Kaşif'ten ve düzeni Fatih'ten öğrendik. Ailenizin mirası benim çocukluğumdu. Her Kingman hikayesini kolaylıkla ezberden anlatabilirim. Trivo'da sen bir tanrısın. Ve tanrıdan korkan iyi vatandaşlar, etraflarında gördüklerinden daha fazlası olmaya çalışanlara ne yapar biliyor musun? Ya pes edene ya da ölene kadar o tuhaflığa boyun eğdirmek için döverler." Symon'un vücudunu kaplayan sayısız yara izi hep birlikte zonkluyordu. Tahminine göre yüzden fazla yara vardı. Hiçbiri gümüşü ve parlak değildi. Çoğu siyah ve kabuk bağlamıştı.

yanıkların asla gurur ya da onur işareti olamayacağını hatırlatır. "İkisini de yapmadım."

Symon'ın aldığı tek yanıt sohbet eden ve kutuları taşıyan insanların sesleriydi. Gwen, İnşaatçı'nın birçok öğrencisinden birinin ustalık eseri olan Gezgin Kilisesi'nin gölgesinde duruyordu. Symon başka bir hayatta olsa mimar olurdu. Her iki meslek de sonsuza dek sürecek şeyler yaratıyordu. Farklı olan tek şey kullanılan malzemelerdi.

"Hollow'a geldiğimde -kırılmış, incinmiş ve yalnız- tüm gücümle seni aradım Kingman ve köyümün saygı duyduğu dokunulmazlar yerine ölümlüleri keşfettim. Ben de intikam almak için gökleri yerle bir etmeye ve senin mirasını yok etmeye çalıştım ki *kardeşim* bile tanrılarının benim oyunağımdan başka bir şey olmadığını kabul etmek zorunda kalsın."

"Küçük," dedi. "Ama anlaşılabilir. Nefretinizi hak ediyoruz."

Symon 1. elini ağzına götürdü ve yüksek sesle nefes verdi. "Her şeye rağmen. Benim sıram. Kiminle buluşacaksın?"

Gwendolyn ellerini başının arkasında birleştirerek esnedi. "İşverenim."

"Yalancı. Artık demirci atölyesinde Usta Ama'nın emrinde çalışmıyorsun. Yani nereye gidiyorsan ya da ne yapıyorsan, onu ilgilendirmiyor."

Gezgin Kilisesi'nin merdivenlerini sekerek çıktı. En tepede, babasının - ve neredeyse kardeşinin de- vatana ihanetten idam edildiği yerde oyalandı. Taştaki girintiler hâlâ oradaydı, sulu kar tarafından gizlenmişti. Oraya tükürdü ve Symon'ın yetişmesini bekleyerek Ada'nın geri kalanının manzarasına hayranlıkla baktı. Bu çok hoş bir davranıştı ve Symon'ın bir sonraki söyleyeceği şeyden şüphelenmesine neden oldu.

"Yalan söylemiyordum," dedi, elleri kalçalarında. "İşverenimle görüşüyorum. Sadece demirhanedeki ya da akıl hastanesindeki ustamla değil."

"Üçüncü bir iş mi?"

Gwendolyn eşarbını çenesinin üzerine çekti. "Teknik olarak bu benim ilkimdi." "Peki neymiş o?"

"Söyleyemem," dedi sessizce. "İşimin bir parçası da gizlilik."

"Yeni Dracon Şehri casusu musunuz? Ya da belki de Thebian İmparatorluğu'nun askeri okuluna girmeye çalışan bir umut mu? Duyduğuma göre gözleri olmayanlara her zaman liyakat sınavı yapıyorlarmış." Gwendolyn gözlerini kırpmadan ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

bilgi ister misiniz? İstenildiği zaman kullanılabilecek bir gerçek mi? İki mi?" Symon tereddüt etti, kafasında cevabın değerini dengeliyordu. "Üç mü?"

Gwendolyn ondan uzaklaşarak Gezgin Kilisesi'nin kapısının önünde durdu. Mültecilerin gelişinden bu yana, sevdiklerini arayan çaresiz ailelerin mektupları, Savaşan Devletler'deki çeşitli suçlular için aranıyor posterleri ve Savaşan Devletler'den Hollow'a giderken ölenlerin uzun bir isim listesiyle kaplıydı. Listede üç yüzden fazla isim vardı.

"Ben çocukken ailemin görevinin masumları korumak olduğunu düşünürdüm," dedi Gwendolyn ölümler listesine bakarak. "Bugünlerde bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Kitlelere güven vermek için bir yalandan başka bir şey değildik. Bize yeterince inanırlarsa ve bizi yeterince yüksek standartlarda tutarlarsa, onları kötülükten koruyacak ölümlü tanrılar haline gelebilirdik." Kendi kendine kıkırdadı. "Saçma, değil mi?"

Symon hafif bir kekemelikle, "Doğru," diye cevap verdi. Kingman ailesinin toplumdaki konumuyla ilgili incelikli bir açıklama Gwendolyn'den duymayı beklediği son şeydi. Daha şok edici olan tek şey, bunun Embesiller Kralı'nın kendisinden gelmesi olurdu. "Bu sohbetten hoşlanmadığımdan değil ama kimin için çalışıyorsun?"

Onun cevabı kilisenin kapılarını iterek açmak ve sanki kenarlara dokunmak onu öldürecekmiş gibi içeri süzölmek oldu. Symon da onu takip etti, hâlâ sorusundan kaçmasına sinirlenmişti. Onlardan bahsetmemek için bu kadar çaba harcadığına göre işvereni kimdi?

Kilise içinde hastalık ve ölümden başka bir şey yoktu. Her on mülteçiden ikisine Yozlaşma bulaşmıştı. Çoğu kaderlerine boyun eğmiş, yapabildikleri sürece başkalarına yardım etmeyi seçmişti. Ölüme yakın olanlar kilisenin kilitsiz kapısının yanındaki köşede birbirleriyle hikâyelerini paylaşıyorlardı. Symon çok geç olmadan onların hikâyelerini kaydetmeyi düşündü... ama Gwen'in gözünün önünden ayrılmasına izin veremezdi. Onu affedeceklerini umuyordu.

Tek kollu Reclaimer, yüzü olmayan heykele en yakın sıraya oturmuş, bir yaprak sararak sigara içiyordu. Sürekli yanına gelip rehberlik isteyen, dua eden ya da teşekkür eden insanlar olmasa bile işin başında olduğu belliydi.

İslahçılar sanıldığı gibi bol beyaz cübbelerinden değil, saçlarını şekillendirme biçimlerinden ve sol kollarından aşağı uzanan dövme çizgilerden tanınırlardı. Kısa saçlar rütbeye yeni ulaştıkları anlamına gelirken, çizgilerin sayısı görevlerinin ne kadar kült olduğunu belirtirdi. Çoğu Geri Kazanımcı -bu da dahil- başkalarının işaretlerini görmesini engellemek için kollarını kapatırdı.

"Reclamer," dedi Gwendolyn yaklaşırken, "senin için bir paketim var."

Geri Kazanımcı keskin beyaz bir duman üfledi ve ardından çizmesinin yan tarafına sardığı 1releaf'ın közünü söndürdü. Paketi Gwendolyn'den aldı, Rimsy ambalajını inceledi ve sonra iki eliyle yırtarak açtı. Birinin üzerine özenle sarı, turuncu ve pembe Rowers boyadığı kahverengi sayfalı bir kitaptı.

Geri Kazanımcı sayfaları umursamadan karıştırdı. "Ninniler ve çocukluk tekerlemeleriyle dolu. Bunu bana vermeni kim istedi?"

"Annem, Juliet Kingman."

"Ah," dedi. "Ona teşekkürlerimi iletin." Onlardan uzaklaşıp cızırtılı bir battaniye üzerinde tartışan iki mülteciye doğru baktı. "Ortalık sakinleştiğinde konuşmamız gerekecek."

Kitabı sıranın üzerine bıraktı ve en yeni krizle ilgilenmek üzere oradan uzaklaştı.

Symon, "Bu bir çocukluk arkadaşından gelen oldukça soğuk bir yanıtı," dedi. "Arkadaşlıklar sonsuza dek sürmez. Öyle olmasını dilesek bile," dedi Gwendolyn.

mırıldandı. "Görünüşü size de tuhaf geldi mi? Savaşan Devletler'den gelen kış kadınları açık tenleri ve açık renkli saçlarıyla bilinir. O Reclamer, Gold Coast ya da Eham'dan gelen biri kadar güneş öpücüğüne sahipti."

"Belki de görünüşünü değiştirmiştir. Bir zamanlar Aile İmparatorluğu'nun tahtına talip olduğuna dair tüm işaretleri ortadan kaldırmak istiyorsa bu mantıklı bir karar olacaktır."

"Bu doğru, ama... şurada kendimi toplamak için biraz zaman ayırmamın sakıncası var mı?" Kilisenin sol tarafında sessiz bir şekilde dinlenmek için ayrılmış olan odayı işaret etti. "Bir şeyler pek doğru gelmiyor ve düşüncelerimi kaybetmek istemiyorum."

Symon ona el salladı. ReReksiyon için kullanılan odada hiç pencere yoktu ve tek çıkış, gözlerini odakladığı bir kapıdan geçiyordu. Onu birkaç dakikalığına gözetimsiz bırakmanın hiçbir tehlikesi yoktu. Sorusunun cevabını alacaktı. Her zamanki gibi.

Gwendolyn odanın içinde kayboldu ve Symon onun yanına oturdu, sessiz bir anda derisinin üzerine kendi kendine notlar yazdı. Düşünceleri tam olarak şekillenmeden kâğıt israf etmenin bir anlamı yoktu. Mültecilerin bir o yana bir bu yana gidip gelmelerini izliyor, bahar vilayetlerinden gelenlerle kış, sonbahar ya da yaz vilayetlerinden gelenleri ayırt etmeye çalışıyordu. Tabii bu ayrımların artık bir önemi varsa. Savaşan Devletler, Symon'un kendisini uzman olarak görmediği birkaç bölgeden biriydi. Devrim ve Uyuyan Tarikatçılar -Ailevi İmparatorluğun eski başkentinin taşlaşmasından uyuyan bir tanrının sorumlu olduğunu düşünen aptallar-sayesinde tarihleri sürekli bir değişim halindeydi. Fırsat bulduğunda Arşivci Laetia'nın *Ailesel'in* Çöküşü kitabına başvurması gerekecekti.

Symon'ın tüy kalemı vuruşun ortasında kırıldı.

Bu Arşivciler için eşsiz bir alametti ve Symon hemen ayağa fırladı, araştırma odasının kapısını açtı ve girişteki taş yığınının takıldı. Symon düşerken dizlerini sıyırdı ve kendi aptallığına lanet etti. Oda boştu ve Gwendolyn gitmişti. Nasıl kaçmıştı? Symon elinden geldikince hızlı bir şekilde mumlarla aydınlatılmış odada onun nasıl ortadan kaybolduğunu açıklayabilecek bir kapak, gizli bir mandal, kaçış tüneli ya da tuğla renkli bir pencere aradı. Yine de tek bulduğu girişin yanındaki taş yığınıydı.

Symon odanın ortasında dururken, "Aptal," dedi. "Ben çok aptalım. Neden bir Kingman'a güvendim ki?"

Gwendolyn ortadan kaybolmuştu ve gününün geri kalanını onu arayarak geçirmektense -ki Symon bunun imkânsız olduğunu düşünüyordu- odağını eski bir Kingman olan Lyonardo Cityborn'a çevirdi. Kolay bulunabilen biri olması işine yaramıştı. Lyonardo, Kayleigh ile nişan partisindeki yükselişinden beri Ryder Keep'ten ayrılmamıştı. Girişin önündeki muhafızlar nazik ve

kibar, Symon'ı pelüş mobilyalar ve is lekeli bir şöminenin bulunduğu sarı-siyah şık bir odaya götürdü. Üzerinde tüm Ryder ailesinin bir resmi asılıydı. Lyonardo resimde yoktu ve Symon aileye resmen katıldığında yeni bir resim yapılıp yapılmayacağını merak etti.

Symon kitap raflarını incelemeye fırsat bulamadan Lyonardo elinde bir tabak kesilmiş armutla geldi. Saçları kısa kesilmiş ve yukarıya doğru taranmıştı, 1ne Ryder rengine giysiler giyiyordu ve sanki son zamanlarda kilo almış gibi görünüyordu. Belki de Kingman statüsünü kaybetmek onu açıkça ifade ettiğinden daha fazla etkilemişti. Lyon, Symon'a kendisinin karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

"Kayıt memuru," dedi Lyonardo, öne doğru eğilip parmaklarını birbirine geçirerek. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim? Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Hayır, son röportajınız aydınlatıcı olmaktan çok daha fazlasıydı." Aşırı yumuşak sandalyeye gömülmemeye çalışarak bacak bacak üstüne attı. "Size kardeşlerinizden biri hakkında bir soru sormaya geldim."

Lyonardo koltuğunda geriledi. "Şimdi ne yaptınız?"

"Buraya onun için gelmedim," dedi Symon, Lyonardo'nun yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkararak. "Kız kardeşin akıl hastanesinde ya da demirhanede olmayan biri için çalışıyor. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Gwen her zaman bağımsız olmuştur. Benim verebileceğim akıllıca kararları vermesi için ona her zaman güvendim..." Tereddüt etti. "En son ne zaman ailemiz hakkında olmayan bir konuşma yaptığımızı bile hatırlamıyorum."

"Ailesi," dedi Symon.

"Ailesi," diye yavaşça tekrarladı. "Evet, Gwen'in başka kimin için çalıştığını bilmiyorum. Hepsi bu mu?"

"İşte bu kadar." Symon ayağa kalktı ve ceplerindeki mürekkep şişelerini yeniden ayarladı. Lyonardo'yla yaptığı bu konuşma sırasında onları çıkarmasına gerek kalmamıştı ve şişelerin kenarları eski yara izlerine baskı yapıyor ve onu inanılmayacak kadar rahatsız ediyordu. "Yardımanız için teşekkürler."

"Başka bir şey yok mu?" Lyonardo sordu.

"Neden? Olmasını mı istiyorsun?" Symon eski Kingman'a sırıttı. "Sıkıldın mı Lyonardo? Kingman yaşam tarzını özlüyor musun? Macera mı arzuluyorsun?"

"Hayır," dedi. Lyonardo'nun sözleri umduğu kadar sert değildi. "Sadece yardım etmek istiyorum."

"Öylesin." Symon çıkışa doğru yürüdü ve kapı tokmağını çevirdi. "Önemli olanları ve olmayanları ayıklamama yardım ediyorsun." Symon dilini şaklattı. "Bir keresinde aileni korumak pahasına Korkak Kingman olarak anılmaya razı olacağını söylediğini biliyorum ama... artık bu unvanı hak ettiğinden emin değilim. Sen sadece bir dipnotsun."

"Ve sen sadece bir tarihçisin."

"Hayır, ben tarihçiyim." Symon omzunun üzerinden baktı. "Dünya, Celona'nın yanında güneş paramparça olana kadar benim hikâyelerimi birbirine anlatacak. Ama sen? Umarım çocuğunun sevgisi dünyadaki prestijli yerini ve terk ettiğin aileni telafi eder."

Symon giderken soyluların köpeği ayağa kalkmadı. Ve böylece devam etti, zihninde bir sonraki görüşmenin kimle yapılacağı konusunda hokkabazlık yapıyordu. Onu kim eğlendirecekti? Şimdiye kadar anlatılmış en büyük hikâyeyi anlatması için gerekenleri ona kim verebilirdi? Ve Gwendolyn Kingman'ın ne sakladığını keşfetmesine kim yardım edecekti?

Juliet Kingman mantıklı bir cevaptı ama Symon'ın gitmeyi seçtiği kişi o değildi. Juliet, Gwendolyn'in yalanları hakkında hiçbir şey bilmiyordu -tıpkı Michael'ın bilmediği gibi- ve bu yüzden Symon ufkunu genişletmeye ve onun arkadaşlarını aramaya karar verdi. Açıkçası bu, Juliet'in tek bir çıkışı olan bir odadan nasıl kaçtığını bulmak kadar imkânsızdı. Symon kısa sürede onun akıl hastanesindeki ya da çalıştığı demirci atölyesindeki iş arkadaşlarının hiçbirisiyle rahatlamaya düşkün olmadığını keşfetti. Sorgulandıklarında herkes aynı hikâyeyi anlatıyordu. Gwendolyn işini hızlı ve kolay bir şekilde yapıyor, sonra da eve dönmek ya da annesini kontrol etmek için mümkün olan en kısa sürede oradan ayrılıyordu. Boş zamanlarında ne yaptığı ise tam bir muammaydı.

Bu yüzden Symon bir fikri olabilecek tek kişiye danışmak zorunda kaldı: Angelo Shade.

Kaydedici, diğer bölüm komutanlarıyla yaptığı toplantı sona erdikten sonra eski üvey babasını Scales Karargâhında buldu. Gözcülerin Komutanı zeki değilse hiçbir şeydi ve Symon'ı görünce yanına gitti

odanın dışında bekliyordu. Evokers'ın Komutanı Bryan Dexter da onun yanındaydı. Her iki adam da kendi gruplarının renklerine boyanmış askeri tarzda paltolar giyiyordu - sırasıyla gümüş ve siyah. Ama benzerlikler burada sona eriyordu.

Angelo'nun görünüşü derli toplu, tertemiz ve heybetliydi, Bryan ise haftalar önceki son tıraşından beri yıkanmamış gibi görünüyordu. Angelo'da standartlara uymayan tek şey parmaklarındaki yüzüklerdi ama Symon, Michael'a onun Tosburg Şirketi'nin önceki lideri olduğunu gösteren meşhur taç yüzüğünü görememişti. Onu atmış mıydı? Yoksa sadece kimsenin tanımayacağından emin olduğu zamanlarda mı takıyordu?

Angelo yaklaşırken, "Kayıt memuru," dedi, "sanırım benim için buradasınız.

Kral katili şimdi de benim hakkımda ne saçmalıyor?"

"Çabucak geçiştirilemeyecek bir şey değil," diye yalan söyledi Symon.

"Aslında buraya baktığınız diğer koğuşlardan biri hakkında bilgi almak için geldim: Gwendolyn Kingman." Bryan Dexter bir kaşını kaldırdı ve sanki

Symon'ı kovmak istemiş gibi Angelo'ya baktı. Ama Gözcülerin Komutanı sadece gülümsedi ve başını hafifçe salladı. "Ben bir olacağım. Eğer elle tutulur bir şey olursa bana haber ver.

Yardıma ihtiyacın olan Heartbreaker hakkında."

Evokerlerin Komutanı esnedi, teşekkür mırıldandı ve sonra elleri ceplerinde koridorda ilerledi.

"Orta bahçede konuşmak ister misin?" Angelo sıkı yakasını çekiştirerek sordu. "Bütün gün içerideydim ve kaybolmadan önce biraz güneşlenmeyi çok isterim."

Symon kabul etti ve binanın tam ortasındaki kış bahçelerine girdiler. Bu, Altın Sahil'de çok popüler olan ancak Hollow'da hiçbir zaman aynı saygıyı görmeyen bir açık hava tasarımıydı. Yüksek ve Alçak Soyluların çoğu duvarları ya da diğer herkesle aralarında bir engel oluşturan gizleyici doğayı o kadar çok tercih ediyordu ki, bu kadar kolay girilebilecek bir şeyi düşünmek bile gülünçtü.

Bitki örtüsünün çoğu, bahçelerin kışın kırmızı kabuklu ağaçlar, çam iğnelerinin gizlediği küçük mor meyveler ve ölüme meydan okurcasına karın içinden çıkan küçük pembe kış çiçekleriyle çiçek açması ve gri monoton bir manzarayı renklerden oluşan bir tuvale dönüştürmesi amacıyla dikilmişti. Symon ve Angelo patikalar boyunca yürüdüler ve yarı donmuş bir gölete

ulaştılar.

Buzun altında yüzen uzun, parlak renkli 1sh. Angelo gözlerini kapatarak serin kış havasının açıkta kalan tenine çarpmasına izin verdi. Symon hala sahip olduğu azıcık sıcaklığı korumak için ellerini ceplerine daha da soktu.

Angelo onu göletin kenarından geri çekti. "Ayak parmaklarının suya değmesine izin verme yoksa onları kaybedebilirsin."

"Ne?" Symon kuşkuyla sordu. "Neden?"

"Orası Haydut'un bölgesi," dedi Angelo gülerek. "Orada yaşayan kaplumbağanın adı bu. Yaşlı herif en az birkaç yüz yaşında ve herhangi bir Hollow Yüce Soylusu kadar yetkili olmalı." Angelo'nun nefesi bembeyazdı ve soğukta yeniden ıslanıyordu. "Genellikle her yeni acemi sınıfından bir ya da iki ayak parmağı alır. Ben Redging Advocator iken benimkilerden birini bile almıştı."

Symon göleti inceledi. Bulunduğu yerden derinliğini anlamak imkânsızdı ama üç yüz yaşındaki bir kaplumbağanın orada rahatça yaşayabileceğinden şüpheliydi. Hikâye bir yalan ya da Symon'ı yanlış bir güvenlik duygusuna çekmek için abartılmış olmalıydı. "Bir kaplumbağa ayak parmağını çaldı ve sen onun yaşamasına izin mi verdin? Terazî'de merhamet nadirdir."

"İntikam her sorunun çözümü değildir. Ne zaman çekip gideceğini bilmek daha akıllı bir adamın işaretidir." Angelo'nun gözleri odaklandı. "Gwendolyn hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Sizinle yaşarken, akıl hastanesi ya da bir demircinin yanında çıraklık dışında herhangi bir işte çalışıp çalışmadığını biliyor musunuz?"

"Gwen gençken boya ocaklarında çalışıyordu," dedi Angelo. "Ama orada uzun süre kalmadı. Neden? Bir şeyden mi şüpheleniliyor?"

Symon tereddüt etti. "Hayır, sadece Kingman ailesinin karmaşık dinamiklerini tam olarak anlamaya çalışıyorum."

"Yalancı," diye fısıldadı bir çığlıkla aynı şiddette. Symon'ın omurgasını ürpertti ve ne kadar yalnız olduklarının farkına varmasını sağladı. Kuşlar bile konuşmalarına tanıklık etmiyordu. "Ne istediğini açıkça söyle, yoksa bu konuşma biter. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel," dedi Symon. "Gwendolyn'in sadece Kingman ailesinden değil, tüm Hollow'dan gizli kalmak için elinden geleni yapan biriyle çalıştığına inanıyorum. Bunun kim olabileceğini biliyor musun?"

Angelo elini cebine attı ve bıçaklamak ya da dilimlemekten çok bıçak bilemeye yarayan küçük bir bıçak çıkardı. Tırnaklarının altındaki kiri temizlemek için kullandı. "Bilgi almak için bana yaklaştıma karar verme azminize hayran olduğumu söylememe izin verin. Oldukça cesurca." Hançerinin ucundaki kiri ve kanı temizledi. "Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver. Sırf kurt gibi davranıyorsun diye kurt avlamaya kalkma." Angelo gri gözlerini Symon'a dikti. "Çünkü-"

"Komutan Shade!" diye bağırdı bir Savunucu onlara doğru koşarken. "Biri az önce o d a n ı z a girdi!"

Tavır değişti. Sakin ve odaklanmış adam gitmiş, sadece öfkeyle dolup taşan biri kalmıştı. Angelo elinde bıçakla Symon ve Avukat'ın yanından hızla geçti. Symon bu fırsatın boşa gitmesine izin vermeyerek onun peşinden gitti. Michael, Angelo'nun Scales Genel Merkezi'ndeki odasına zorla mı girmişti? Üvey babasının burada bir evi olduğunu biliyor muydu? Ve eğer Michael yapmadıysa, kim yapmıştı? Kara Ölüm mü?

Angelo'nun evi yağmalanmıştı. Saksı bitkileri devrilmiş ya da saplarından koparılmıştı, gevşek kâğıtlar Roor'un üzerine saçılmıştı, bir geminin pruvasındaki soylu bir kadının resminde yüzünün olduğu yerde 1 büyüklüğünde bir delik vardı ve tüm kitaplar raflardan atılmış ve yarısı ikiye bölünmüştü, Symon bu manzara karşısında ortaya çıkmaya çalışan safrayı yutmak zorunda kaldı. Symon'a göre iki tür insan vardı: kitaplara saygı duyanlar ve duymayanlar. Ve ikinci kategoriye giren herkes, insanlıktan çıkmak yerine tarih tarafından silinirse şanslı sayılırdı.

Gözcülerin Komutanı kapının girişinde durmuş, diğerlerinin içeri girmesini engellemek için elini çerçevenin diğer tarafına uzatmıştı. Arkasında, Yargıçlar hariç, Terazi'nin altı kolunun hepsinden yaklaşık bir düzine Terazi üyesi vardı. Hiç konuşmadan iki Evoker'e komutanlarını getirmelerini ve Gözcülere de o araştırırken kimsenin içeri girmesini engellemelerini işaret etti. Symon'ı geride tutmaya çalıştılar ama Angelo'nun odanın içinde ne yaptığını iyice görebilmek için vücudunu onlara doğru itmesine gerek yoktu. Uzaktan izlemeye alışkındı. En ufak ayrıntılarda kaybolmak yerine sahnenin tamamını görmesini sağladığı için bu durum hoşuna da gidiyordu.

Derisi onun kâğıdı, yedek tüy kalemi ise kaydettiği enstr manıydı.

Angelo i e Roor'un üzerindeki toprakla ba ladı. Fail arkasında herhangi bir ayak izi, işaret ya da kan bırakmamı tı. Oradan tahrip edilmiş kitaplardan birini aldı ve inceledi. Yırtık yırtık ve eğriydi, sanki bir insanın elinden ziyade bir hayvanın dişleri tarafından yapılmış gibiydi. Resimdeki delik de benzer şekilde tuhaftı. Symon'ın ilk başta tahmin ettiği gibi arkadan delinmek yerine  nden pen elenerek açılmıştı. Angelo masasının çekmecelerini kontrol ederken kendisini izleyenlere şöyle dedi: "Hiçbir şey alınmamış. Komutan Dexter nerede?"

Symon'ın arkasındaki Evokerlerden biri, "Onu  ld remeyiz!" diye bağırdı.

"Ne demek onu bulamam?" Angelo ürkütücü bir sakinlikle sordu. "O adam buradan yemek yemek ve yıkanmak için bile zar zor çıkıyor. Eğitim alanlarını ya da Arşivleri denediniz mi?"

"Her yeri kontrol ettik. Gitmi  olmalı," diye ekledi bir diğeri. "Giri lerdeki muhafızlar onun ayrıldığını duymadı ya da görmedi bile.  ylece ortadan kayboldu!"

"Bir Terazi Komutanı kararg hımızda nasıl ortadan kaybolur?" Angelo sesini hafı ce yükselterek bastırdı. "Bekle. Biri bugün bulduğumuz Heartbreaker cinayet mahallini kontrol etsin. Oraya geri dönmüş olabilir." Angelo'nun emriyle iki Avukat koşarak geldi. Angelo Symon'ı işaret etti. "Biri de Kaydedici'ye hemen buradan çıkarken eşlik etsin. Konu mamızı bitiremediğimiz için özür dilerim ama ilgilenmemiz gereken daha acil konular var."

Symon kalemini ve mürekkebini bir kenara bırakırken, "Anlıyorum," dedi.

"Başka bir zaman." "Başka bir zaman," diye tekrarladı Angelo, parmaklarını yıkık dökük mürekkebin üzerinde nazıkçe gezdirirken.

resmin  er evesi.

Avukatlar Symon'a binanın dışına kadar eşlik ettiler ve Angelo'nun emirlerine uymamaya karar vermesi halinde dışarıda dola amayacağından emin oldular. Ancak Symon kar ıla tığı şeyden fazlasıyla memnundu. Sadece Angelo Shade'in gerçek kişiliğini bir an için görme fırsatına sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda evinin yağmalandığını da öğrenmişti. Bunu Michael mı yapmıştı? Ve eğer yapmadıysa, bunu öğrenmek için ne kadarını vermeye razı olacaktı? Belki de Michael'ı kullanmak Gwendolyn'in sakladığı şeyi ortaya çıkarmanın yoluydu. Her ne yapıyorsa Michael'a da yalan söyleyecek miydi?

Symon büyük salona girdiğinde Kingman Malikânesi yeni kararmıştı. Naomi sabah olduğu gibi hâlâ masadaydı, farklı olan tek şey önündeki kirli kâselerdi. Akşam yemeği yulaf lapasından ziyade, kaselerin iç kısımlarında kahverengi halkalar bırakan bir şey olmalıydı. Symon da ona katıldı ve ceplerindeki mürekkep şişelerini ve tüy kalemleri boşalttı. Ne Gwendolyn, ne Michael, ne Rock ne de Juliet ortalıkta görünmüyordu. Nerede olduklarını sordu.

"Michael çoktan uyudu," dedi Naomi. "Dark'la eğitimden döndüğünde ölü gibi görünüyordu. Yere yığılmadan önce gömleğini zar zor çıkardı." Başparmağını yaladı ve bir sayfa çevirdi. "Gerçi artık şimşekleri nasıl yakalayacağını bildiğini iddia ediyordu."

"Gördüğüm zaman inanacağım." Symon kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Peki ya diğerleri?"

"Gwen henüz dönmedi ve Rock da öğleden biraz sonra ortadan kayboldu. Bana birkaç günlüğüne gideceğini söyledi." Başka bir sayfa çevirdi. "Juliet, Olivier ile Yukarı Mahalle'de yürüyor. Kaliteli bir kız-baba bağı kurmak istemişler." Son cümleyi sesine acı katmadan söylemeye çalıştı ama yetersiz kaldı.

"Bugün Bryan Dexter'ı gördüm."

Naomi günlüğünden başını kaldırdı. "Öyle mi? Peki benim şefkatli babamla ne işin vardı?"

"Scales Karargâhında başka bir komutanı ziyaret ediyordum ve onunla karşılaştım."

"Angelo mu?"

Symon başını salladı.

Naomi tereddüt etti ve sonra, "Michael'ın doğruyu söyleyip söylemediğini mi araştırıyordunuz? Davey'nin ölümünden onun sorumlu olduğunu ve Michael'ın babasını suçladığını mı?"

"Michael'ın bu konuda yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" "Bence bunun doğru olduğuna inanıyor."

"Bu çok dikkatli ifade edilmişti."

Naomi kitabı bıraktı ve ağzına bir böğürtlen attı. Alt dişlerinin arkasında dilinin altına gelene kadar ağzında gezdirdi. "Neyin peşindeydin o zaman?"

"Hiçbir şey. Sadece onunla konuşursam ilginç bir şey bulabileceğime dair içimde bir his vardı. Ve konuştum." Symon dramatize etmek için durakladı. "Baban ortadan kayboldu."

Naomi şaşırmamıştı. "Şaşırtıcı değil. Bir keresinde Heartbreaker'ın kimliğini belirlemesine yardımcı olabilecek bir ipucu bulduğunu sandığında bir ay boyunca ortadan kaybolmuştu." Blackberry'sini emdi. "Eninde sonunda tekrar ortaya çıkacaktır. Her zaman ortaya çıkar."

"Ya Kalp Kıran onu ele geçirirse?"

"O zaman sevdiği şeyi yaparken ölür."

Symon neredeyse mürekkep şişelerinden birini deviriyordu. "En azından senin hedef olman konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak. Kaybedecek bir kalbin yok." Naomi koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Babandan gerçekten bu kadar nefret ediyor musun?"

"Aşkı hiç tatmamışken nefret etmemek zordur." Naomi kitabını kapdı ve masadan kalkıp Michael'la paylaştıkları odaya doğru yürüdü. "İyi geceler, Symon."

"İyi geceler, Naomi."

Kayıtçı, derisini kaplayan tüm notlara bakarken tüy kalemlerinden birini çevirdi. Symon güne aramaya başladığı sorulara cevap bulamamış olsa da, oldukça kışkırtıcı bir şey bulmuştu. Symon elinin tersiyle Gwendolyn'in adını defalarca yazdı ve hınzırca gülümsedi.

Symon en genç Kingman'ın kimin için çalıştığını ve neden bunu bir sır olarak saklamaya bu kadar kararlı olduğunu öğrenecekti. Ona karşı dürüst olma şansını elde etmişti ama şimdi istese de istemese de gerçek ortaya çıkacaktı.

ERTESI SABAH

Ertesi sabah uyandığım da hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Üzerimde tişört yoktu, uyumaya gittiğimden farklı bir pantolon giymiştim ve vücudumun her yerinde yeni ağrılar ve morluklar vardı. Yan tarafımdaki dikişler gitmişti ve kesildiğime dair hiçbir belirti yoktu. Bir gece önce hangi pozisyonda uyuduysam, belli ki yanlış pozisyonda uyumuştum.

Biri mavi, diğeri altın rengi iki elbise bir sandalyenin üzerine asılmıştı. Odadaki tek masada benim bedenime benzeyen, düzgünce katlanmış üç gömlek vardı. Muhtemelen Olivier'in el işi. Rock için fazla kusursuzdu. Naomi odada ya da balkonda hiçbir yerde görünmüyordu. Elbiseler ve masanın üzerine saçılmış böğürtlenler olmasaydı, ondan hiçbir iz kalmayacaktı.

Yatağıma en yakın duvarda dağınık bir şekilde yazılmış bir mektup vardı:

Dört şey:

-. Kalkın! Sabah Ryder Keep'in önünde Trey'le buluşacaksınız.

c. Kaburga-lefi tarafınızda yeni bir dövme var

. Celona'da şarkı söylemeyi bırak.

q. Özür dilerim.

Bu ne anlama geliyordu? Bunu kim yazmıştı? Ve neden yanılttı? Bugün Dark'la buluşacaktım, Trey'le değil. Ne oluyordu...?

Güneş yakındaki pencereden parlıyor ve beni kör ediyordu. Şafağı çoktan geçmişti, bu da Dark'la buluşmak için çok ama çok geç kaldığım anlamına geliyordu. Beni almaya neden kendisinin gelmediğini merak ediyordum.

Telaşlı ve ağırlı bir halde masadan gömleğimi ve ceketimi kaptığım gibi merdivenlerden aşağı, büyük salona doğru koştum. Eğer şanslıysam, Dark beni acımasız bir Fabrikasyon eğitime tabi tutmadan önce yemek yememe izin verecekti. Hiç eğlenceli olmayacaktı. "Merhamet" onunla bağdaştırdığım bir kelime değildi. Ben geldiğimde masada sadece kız kardeşim, Symon ve Naomi vardı.

Olivier muhtemelen buralardaydı. Bir yerlerde. "Karanlık mı?" diye sormadan önce nefesimi tutacak zamanım olmadı. Daha gelmedin mi?"

"Öyle mi olması gerekiyor?" diye sordu kız kardeşim bir parça ekmeği akan yumurtalarına banarken.

"Evet," dedim ellerimi dizlerimin üzerine koyarak. Gerçekten daha iyi bir forma girmem gerekiyordu. "Bugün antrenman yapmamız gerekiyordu."

"Daha fazla fabrikasyon pratiği mi?" "Daha fazla mı? Henüz başlamadık."

Symon ve Naomi kendi dergilerini okumayı bırakıp bana baktılar, odaklanmışlardı. Birbirlerine bir şeyler fısıldadılar ve Symon başını salladı.

"Michael," dedi Naomi, "dün ne yaptın?"

"Seninle olmadığım zamanları mı kastediyorsun?" Hepsi bana bakıyordu. Rahatsız ediciydi. "Neler oluyor?"

"Tebrikler, Michael," dedi Symon her kelimenin altını çizerek. "Artık bir Fabrikatör oldun. Hayatının bütün bir gününü unuttun. Tam olarak dünü."

Betim benzim attı. "Ne?"

Kız kardeşim beni bir sandalyeye götürdü. Dünya etrafımda dönüyordu... Bu bir şaka olmalıydı. Dünü ayrıntılarıyla hatırladım. Kalpkıran tarafından saldırıya uğramamız, Dark'la buluşmamız ve Gezgin Kilisesi'ne yaptığımız gereksiz yolculuk. Bütün bir günü unutmuş olamazdım, değil mi?

"Siz üçünüz benimle dalga geçiyorsunuz, değil mi?"

Gwen başını salladı. "Hayır. Dark dün seni Nullify Fabrications konusunda eğitmek için geldi. Unutulmazdı: Geç uyandın ve seni merdivenlerden aşağı tek bileğinden tutarak sürükledi."

Bu, vücudumun her yerindeki yeni ağrı ve sızıları açıklıyordu. "Anılarımınla tekrar oynanmadığını nereden bileceğiz?"

"Ben bilirim," dedi Symon.

"Daha önce de hatalar yaptın."

" 'Önce' bu cümledeki anahtar kelime, Michael. Bu bir daha olmayacak." Symon dramatik bir şekilde yer değiştirdi. "Ayrıca, Fabrikasyon kullanımından kaynaklanan hafıza kaybı kişi uyuyana kadar gerçekleşmez. Bu yüzden bazı anılarınızın kaybolduğunu ancak uyandığınızda fark etmeniz mantıklı."

"Ne?" dedim. Hazırlıksız yakalandığımı söyledim. "Ne demek ben uyurken oluyor?"

Fabrications'ı kullandığımda olduğunu sanıyordum."

Symon başını salladı. "Unutulmuş olmak Fabrikasyon kullanımından sonra anında gerçekleşir. Ama aksi takdirde, bunu bir borç olarak düşünün. Bir gün içinde kullandığınız her Fabrikasyon için, uyurken tam olarak o kadar anı kaybedersiniz. Bunu gerçekten bilmiyor muydun Michael? Hollow'daki neredeyse herkes biliyor. Fabrikatör olmayanlar bile."

"Bize çocukken öğretildi," dedi Gwen yumuşak bir sesle.

"BEN... BEN..." Ve hiçbir şey söylemedim. "Sanırım bana açıklandığında yanlış anlamış olmalıyım."

Symon, "Ne kadar kalın kafalı olduğunuzu düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil," dedi. "Ve eğer bize gerçekten inanmıyorsanız, şuna bir bakın."

Symon defterlerinden birini yırtıp açtı ve bana uzattı. Temiz, kürek çeker gibi bir el yazısıyla, hatırlamadığım bir günü anlatıyordu:

Michael güne Paralı Asker Dark ile Nullify Fabrikasyonlarını daha iyi anlamak için antrenman yaparak başladı. Michael geri döndüğünde, Nullify Fabrications'ın neler yapabildiğine dair temel bir anlayışa sahip olduğunu ve büyük bir grup insanı etkisiz hale getirdiği kralın partisinde yaptıklarını yeniden üretebildiğini iddia etti. Ayrıca görünüşe göre Gezgin Kilisesi'nde idam edilirken yaptığı gibi şimşeği tekrar yakalayabiliyor. Bu konuyu takip etmem gerekecek.

mere bir Heartbreaker cinayeti daha işlendi ve üç gün içinde öldürülenlerin sayısı üçe yükseldi. Eğer tarih tekerrür ederse, dokuz kişi daha öldürülene kadar ortalık sakinleşmeyecek. Haftanın her günü için bir kişi.

Bunun dışında gün büyük ölçüde olaysız geçti. Naomi gün boyunca üç Bögürtlen emdi ve Juliet'in Kingman Keep'i temizlemesine yardım etti. Stresliyen daha fazla tırmıklamayı tartıştı. Günün tek tuhaflığı Rock'ın sabah çok erken saatlerde Lefi'ye gitmiş olmasıydı.

Günlüğü yere bıraktım. "Bu ürkütücü ötesi, Symon. Her gün böyle notlar mı yazıyorsun?"

Symon günlüğünü benden geri aldı ve oldukça nazik bir şekilde tuttu. "Eğer yapmasaydım işimi yapmıyor olurum. Yoksa hayattaki amacımın ne olduğunu unuttun mu?"

"Symon, Michael'la alay etmeyi bırak," dedi

Gwen. "Nasıl istersen, müstakbel varis."

Symon'ın çenesine yumruk atmak istedim ama bunun yerine masanın kenarlarını olabildiğince sert bir şekilde kavradım. "Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Her Fabrikatör bunu yapar. Ben sadece... Ben sadece..."

"Bunun gerçekten senin başına geleceğini düşünmedin," dedi Naomi. "Herkes istisna olacağını düşünür. Kimse değildir. Bu, dünyadaki en büyük iki eşitleyiciden biri."

Naomi haklıydı ama açıkça aynı fikirde olmak istemediğim için bir şey söylemedim. "Bu dün Dark'la yaptığım eğitim için ne anlama geliyor? Eğer tekrar yaparsam, o günü tekrar unutmayacağımı kim söyleyebilir? Öğrenme ve sonra unutma döngüsüne sıkışıp kalabilirim."

Naomi, "Belki, ama artık Fabrikasyonlarınızın nasıl çalıştığını biliyorsunuz," dedi. "Bir bina düşünün. Bir kez inşa edildiğinde, onu yaratan planları kaybetmeniz bile yıkılana kadar orada kalır. Siz hatırlamasanız bile bedeniniz sınırlarınızı hatırlar. Güçlerinizle deneyler yapmanız, geçmişte ne yaptığınızı hatırlamanız ve bunu tekrar yapıp yapamayacağınızı görmeniz gerekecek."

"Kulağa tehlikeli geliyor," dedim. "Yirmi yaşına gelmeden bir Unutulmuş olmak için kolay bir yol."

"O zaman farklı bir çözüm bul. Çünkü kader senin güçlerini tam olarak anlamanı istemiyor gibi görünüyor. Bahse girerim ki eğer

Dark ile tekrar eğitim alsaydınız, ertesi gün hiçbir şey hatırlamadan uyanırdınız."

Şansımı bildiğim için onunla tartışmak zordu. "Dün hatırlatmam gereken başka önemli bir şey yaptım mı?"

"Dün gece birlikte uyuduk," dedi Naomi.

Kız kardeşim bile buna tepki vermedi. Naomi yüksek sesle içini çekti ve sonra uslu durması söylenen bir çocuk gibi kollarını kavuşturdu.

Neyse ki hepimiz için, Symon sorumu yanıtladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama gecenin bir yarısı insanları ziyaret etme alışkanlığınız göz önüne alındığında... Kesin bir şey söyleyemem."

Harika, Kingman Keep'e hayatımın tarihini kaydetmek için gelen Kayıt Memuru bile dün ne yaptığımdan emin değildi. O mesajı yatağımın yanına gelecekteki benliğim için mi bırakmıştım? Unutmayı göze almak istemediğim bir şey mi vardı? Ve neden kendimi aya bakmam konusunda uyardım? Bekle, yeni bir dövmem olduğunu söylüyordu, bu şu anlama mı geliyordu-

Gömleğimi yukarı çektim ve kaburgalarımın sol tarafına kazınmış bir isim buldum:

Jamal.

"O unutulmamayı hak ediyor," dedi Gwen gömleğimi indirirken.

"Bir süredir almayı düşünüyordum," diye mırıldandım. "Sanırım dünkü ben bunu yapmaya karar verdi."

"Belki de bir günlük tutmayı düşünmelisin," dedi Symon bana kapağında Kingman ailesinin arması olan bir günlük uzatırken. Cebime sığacak kadar küçüktü. Bunu ne kadar zamandır saklıyordu? Kesinlikle bilmek istediğimden daha uzun süredir.

Ceketimin içine sakladım. "Kendimi hiç yazar olarak düşünmemiştim. Belki de bir resme başlamalı ya da daha fazla dövme yaptırmalıyım."

"Michael," dedi Gwen, başım beladayken annemiz gibi konuşarak, "sen bir Fabrikatörsün. Bunu ciddiye almalısın. Yoksa Unutulmuş olursun ve hiçbir şeyi hatırlayamazsın."

Symon, "Yapabiliyorsanız her gece yazın," diye önerdi. "Her hafıza kaybını önleyemeyebilir ama size tahmin ettiğinizden çok daha fazla yardımcı olacaktır."

"Göreceğiz."

Kendi hikayemi yazmak beni kendi hayatımın gözlemcisi yapacaktı. İlerlemek yerine sürekli geçmişe takılıp kalan biri. Ve

Zaten ilerleme kaydettiğimi düşünürsek, bir daha asla o yalnız çocuk olmak istemiyordum. Bu günlüğü gerçekten kullanıp kullanmayacağımı ya da benim için önemli olan şeyleri kaydetmenin başka bir yolunu bulup bulamayacağımı kim bilebilirdi?

Denemeden bilemezdim.

Anılarımı kaybetmekle ilgili korkularımı, beni boğmaya çalışmasınlar diye zihnimin gerisine ittim. Onun yerine Olivier'nin nerede olduğunu merak ettim. Bu onun kahvaltıda geçirdiği en uzun zamandı ve diğer herkesin tabakları beni kışkandırıyor. Sanki geleceği görebiliyormuşum gibi, Olivier ve Rock aceleyle büyük salona girdiler. Gözle görülür bir şekilde hışırıyorlardı.

"Michael... Gwen," dedi Olivier nefesleri arasında. "Annen nerede? Bir sorunumuz var."

Cevap almak için Gwen'e baktım. "Bu sabah erkenden ayrıldı. Nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini söylemedi."

Olivier ve Rock, lanet de sayılabilecek bir bakışmayı paylaştılar.

Gwen oturduğu yerden kalktı. "Sorun nedir? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ellerinde çekiçler ve çelik imalatçıları olan bazı işçiler Kingman Keep çevresindeki evleri yıkmak için buradalar. Hayırseverlerinin onlara bunu söylediğini iddia ediyorlar. Evlerin yerine yeni evler ve Kral Isaac için bir anıt bahçe yapmak istiyorlar."

"Yerlilerin çoğu hâlâ Kingman Keep'in perili olduğunu düşünmüyor mu?" Ben sordum. "Neden biri bunu yapsın ki?"

Olivier, "Bu açıkça birileri tarafından yapılmış bir savaş ilanı," dedi. "Kingman Keep iyi büyüklükte bir kadroya ev sahipliği yapabilecek kadar büyük olsa da, çevresi de bir o kadar önemli. İnsanları barındıramadığımız sürece onları işe almak zor olacak. İş dünyasını da buraya yerleşmeye çekemeyiz."

Ayağa kalktım. "Gidip onlarla konuşalım."

Kahvaltısına devam etmeye karar veren Naomi hariç hepimiz Kingman Keep'ten aceleyle ayrıldık. Elllerinde eski aletler olan kirli giysili kadın ve erkeklerden oluşan bir kalabalık vardı. Fabrikatörleri tanımak kolaydı. İnşaat ve yıkım için giyinmemiş olanlar sadece onlardı. Liderleri, kıyafetinde kalbinin hemen üzerinde baykuş amblemi olan bir adamdı. Castlen Yüksek Soylu ailesi Hollow'daki gelişimi denetliyordu. Belki de prensesin önerisiyle bize karşı bir güç gösterisi yapıyorlardı?

Lider, "Buraya daha fazla insan getirmenin bize verilen talimatı nasıl değiştireceğini anlamıyorum" dedi.

Olivier, Gwen ve bana doğru bir el hareketi yaparak, "Tüm bu evleri yıkmaya başlamadan önce onları bir dinleyin," dedi. "Bunlar Michael ve Gwendolyn Kingman. Evin reisi evde olmasa da, eminim bu ikisi onun yokluğunda pazarlık yapabileceklerdir."

Şok edici bir şekilde lider yüzünü buruşturdu ve cebinden bir mektup çıkarıp bana uzattı. "Beni yanılmış say. Kim olduğunu fark etmemiştim Kingman. Seni görürsem bunu sana vermem söylendi."

Üzerinde hiçbir şey yazmayan düz bir zarftı. Açtım ve içindeki mektubu çıkardım. Düşündüğümünden daha uzundu.

Michael,

Çok uzun zaman oldu ve konuşacak çok şeyimiz var. Bunu öğlen yemeği için evime resmi bir davet olarak kabul edin. Normal bir zaman. Nerede olduğunu hatırlamalısın. Bir misafir getir. Bir ziyafet hazırladım ve bunun boşa gitmesi yazık olur.

Katılmamayı tercih ederseniz, bu işçiler talimatlara uygun olarak devam edeceklerdir. Kingman Keep'in etrafındaki arazi bana ait. Bana bunu kanıtlatmayın. Eğer katılacaksanız, işçilere günün geri kalanında izinli olduklarını ve yarın sabah yeni talimatlar için onlarla temasa geçeceğimi söyleyin.

*Saygılarımla,
Charles
Domet*

Elbette bunu o yapmıştı. Charles Domet hayatıma müdahale etmeye bayılırdı ve bu geçmişte bana yaptığı şeylerle o kadar uyumluydu ki daha önce fark etmediğime şaşırdım. Ya da en azından bir şeyler denemesini bekledim.

"Domet?" diye sordu kız kardeşim. "Domet," diye onayladım.

Mektubu işçilerin liderine gösterdim. Gülümseyerek ve telaşlanmadan ayrıldılar ve aksi söylenmedikçe yarın sabah başladıkları işe devam etmek üzere geri dönecekleri belliydi. İşçilerle olan ilişkimin nerede olduğunu

söylemek zordu.

Domet ayağa kalktı ama bir şeyleri feda etmeden kaçamayacağım bariz bir tuzağa düşmek üzereymişim gibi hissediyordum. Gittiğimi varsayarsak.

"Ne yapacaksın?" Gwen sordu.

Mektubu buruşturdum ve cebime koydum. "Bilmiyorum." "Kimi getireceğinize dair bir fikriniz var mı?"

Cevap vermedim ve Rock, Olivier ve Symon'u Kingman Keep'e kadar takip ettim. Kız kardeşim yanımda kaldı. "Görünüşe göre gitmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Kendine karşı dürüst ol. Gidiyorsun. Domet'i görmezden gelmek gelecekte bize sadece zarar verir. Tek soru, yanına kimi alacağın."

"İlk tercihim sen olurdun. Onu tanıyorsun. Ama muhtemelen yapmamalıyım. Geleceğin varisi falan."

Gwen itiraz etmek için ağzını açtı ama onun yerine iç çekti. "Bana güçlü bir rüzgârda kırılabilir kırılgan bir şeymişim gibi davranılmasını istemiyorum."

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime yakın tuttum. "Lütfen. Bugünlerde en zayıf Kingman'ın ben olduğumu herkes biliyor. Sen Yozlaşmış Prens'le savaşıyor bir doğa gücüsün ve Lyon doğmamış çocuğu için her şeyini feda edecek kadar cesurdu. Benim egom ise her gün zedeleniyor. Gururumla birlikte. Ve bedenim. Gerçekten, benimle ilgili her şey."

"Her zaman çok dramatik." "Bazı şeyler ebedidir."

Gwen bir an için başını omzuma yasladı, sonra itip kendini topladı. "Bunu istemiyorum, biliyorsun."

"Biliyorum. İronik bir şekilde, bunu yapan tek kişi benim ve asla yapamayacak olan da benim."

"Hayat bir sürtüktür."

"Ölmekten iyidir."

Büyük salona girdik. "Emin misin? Hiç denemedim." "Denedim," dedim gülümseyerek. "Acıtıyor."

"Hayal kırıklığına uğrayacağınız bir şey daha."

Ben Naomi ile konuşmaya giderken kız kardeşim Olivier ile konuşmaya gitti. Tabağı boştu ve lokmalarını yalıyordu. Tadını çıkarmayı umduğu yumurtanın bu olduğundan şüpheliydim. Ellerimi masaya koydum ve "Sen, ben ve aileme kafayı takmış çılgın zengin bir adam öğle yemeği yiyoruz"

dedim.

"Blackberry bağımlısının size eşlik etmesini mi istiyorsunuz? Neden?"

"Çünkü Domet seni değil, Gwen'i bekliyor olacak. Bu onu hazırlıksız yakalayabilir."

Naomi elini kalbinin üzerine koydu. "Bir kızın ayaklarını nasıl yerden keseceğini gerçekten iyi biliyorsun."

"Ve birlikte yattıktan sonra hâlâ bu kadar romantik olduğumu düşünmek."

"Belli ki bundan sonrası sadece daha iyi olabilir," dedi göz kırparak.

"Aslında, ben

sana bir sorum var. Dark'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Yoluna çıkan herkesi öldüren ahlaksız bir pislik. Neden?" Naomi hiçbir şey söylemeden bana babasının günlüğünden bir sayfa gösterdi.

Kalp Kıran lakabını taktığımız seri katille ilgili ilk soruşturmam hiçbir yere varmıyor. Gerekçesi, cinsiyeti, çalışma yöntemi ya da başka herhangi bir şey hakkında çok az şey biliyoruz. Tek soruşturma noktam, cinayet mahallerinin yakınında dolaşan Davis adında bir Orbis Şirketi paralı askerinin görülmesi. Kanıtları mı temizlediklerini yoksa bölgede ipucu mu aradıklarını belirleyemiyoruz.

Bu öldürmelerin aceleciliği ve çabukluğu düşünüldüğünde, bir Paralı Asker gerekli becerilere sahip olacaktır.

Davis, ortağı Azil'li Zahra ile birlikte bu akşam Yüce Asil Braven'in ev sahipliği yapacağı bir partide olacak. Kendim için bir anlaşma yapmam ve amacının ne olduğunu öğrenmem gerekecek. Umarım bir yanlışlık yapar ve başkaları zarar görmeden bu davayı sonlandırmak için ihtiyacım olan bilgiyi bana verir.

Okumayı bitirdiğimde dilimi şaklattım. "Zehra, Dark'ın sevgilisinin adıydı ve Davis de Dark'ın gerçek adı. Bu notlar güvenilir mi? Çünkü Dark'ın şüpheli olduğunu gösteriyor."

"Bu notlar babamdan kalan güvenilebileceğim tek şey." "Harika," diye homurdanırken ellerimi başımın arkasına koydum ve masanın önünde adımlıyordu. "O defteri okuduktan sonra sorularıma cevap vereceğini söyledi ama..."

"Sana gerçeği söyleyecek kadar ona güveniyor musun?"

"Başka bir koz olmadan olmaz," dedim tereddüt etmeden. "Ama neden Dark'tan şüpheleneyim ki? O katili yakalamayı benden daha çok istiyor."

"Dark bir şekilde işin içinde olabilir mi? Sana yakın birinin seni ilk kez aldatması değil bu."

Durakladım ve Naomi'ye baktım. Dut Tarlası'nda olduğu kadar dengesiz davranmıyordu. Bögürtlenlerin etkilerini hissedip hissetmediğini söylemek zordu. "Kalpkıran'ı gerçekten yakalamak istiyorsun, değil mi?"

"Sandığınızdan daha fazla," dedi. "Zehra hakkında daha fazla şey öğrenerek başlamanızı öneriyorum. Dark'ın tek zayıf noktasıydı, bu da onu Dark hakkında daha fazla şey öğrenmek için en iyi aracımız yapıyor. Kadınlar canavarlara aşık olmazlar. Sadece onlara dönüşmelerini izlerler. Belki de onun ölümü onu bu hale getirmiştir."

"Bu harika bir teori. Onun hakkında nasıl bilgi alabiliriz?" "Neyse ki, onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olabilecek bir yerden bahsediliyor."

Naomi defterdeki başka bir sayfayı yırttı ve bana gösterdi.

Diğer savaşçıları değerlendirmek için fazla zamanım olmamasına rağmen - çünkü kızımın yaşaması için ölmesi gereken insanlarla yakınlaşmak istemiyorum- meslektaşlarımdan biri onları araştırdı. Davis adındaki paralı asker hakkında çok az şey var. Tek tespit edebildiğimiz Orbis Şirketi'nin bir üyesi olduğu. Esiri Zahra, Hollow Kalesi topluluğunun önde gelen bir üyesi ve prensesin nedimesi olarak görev yapıyor. Azilian yerleştirme programı aracılığıyla Mebian elçiliği tarafından tavsiye edilen biri. Hayatının bu kadar genç yaşta kısa kesilecek olması çok yazık.

"Dark yarışmacı mıydı?" Nefesim kesilerek söyledim. "Bu nasıl daha önce ortaya çıkmadı?"

"Dark ne zamandan beri sana bir şey söylüyor?" Naomi sorguladı.

Dilimi ısırdım. Ne yaptığını bilmem gerekiyordu. Bu noktada insanları tehlikeye atıyordu. Bunu benden saklamasının nasıl bir sebebi olabilirdi? Ne saklıyordu?

Naomi oturduğu yerden kalkarken, "En azından bundan sonra nereye gideceğimizi biliyoruz," dedi. "Üzerime soylular için daha uygun bir şeyler giyeyim, sonra gidebiliriz."

"Önce bir işim var," dedim. "Trey'le buluşmam gerekiyor." "Neden?" Naomi sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Dün gece kendim için bıraktığım notlardan biriydi ve kendi tavsiyemi görmezden gelmek bana yanlış geliyor."

"Sanırım seninle daha sonra buluşacağız."

Başımı salladım. "Anlayışın için teşekkürler. Ama neden birinin benim Hollow Kalesi'ne adım atmama izin vereceğini düşündüğünü açıklamak ister misin? Ya da Zehra'yı tanıyan birini nasıl bulacağımızı?"

Cevap olarak gömleğimdeki deliklerden birine bir çenesini soktu. "Hollow Kalesi'ne gideceğimizi kim söyledi? Kaledeki işi almasından Thebian elçiliği sorumlu, o yüzden oraya gidiyoruz. Orada çalışan ve bize yardım edebilecek bir teyzem var. Ama bana bir iyilik yap ve şu pis kokuyla ilgilen. Soyluları aramak üzere olmayabiliriz ama bu onların standartları olmadığı anlamına gelmez."

Naomi giderken gömleğimi vücudumdan hafifçe ayırdım ve büyük bir nefes aldım.

Sadece bu seferlik, belki de yanılmıyordu.

TEDARİKÇİ

"Geç kaldın."

Trey'in önünde yavaşladım, ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve nefes almaya çalıştım. "Kusura bakmayın. Önce hamama uğramam gerekiyordu. Burada olmam gerektiğini bilmiyordum, yoksa daha erken uyanırdım."

Trey yaslandığı lamba ışığından uzaklaştı. "Nasıl? Dün bunu defalarca konuşmuştuk-" Gözleri irileşti. "Hafıza kaybı mı?"

"Bütün günüm gitti." Dik durdum ve ellerimi başımın arkasına koydum. "Önemli bir şey konuştuk mu?"

"Bana isyanı sona erdirme planını anlattın ve sana yardım etmemi istedin." "Bekle, sonunda bir plan mı yaptım? Bana bundan bahsedebilir misin?"

Trey tereddüt etti. "Önce bir iş için bana yardım et."

Tartışmak için gerçekten bir nedenim yoktu, bu yüzden sadece başımı salladım ve "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Yukarı Mahalle'de sessizce yürüdük ve sadece sabahları varmış gibi görünen tüm tuhaflıkları inceledik. Yemek tezgâhlarında oturmuş basit yemekler yiyen -ya da uzun bir gecenin ardından yemeye çalışan- Düşük Asiller vardı. Satıcılar dükkânlarının önünde, yoldan geçenleri nadir bulunan yiyeceklere ikna etmek için

Dükkânlarında ay şelalesi parçalarından yabancı parfümlere ve ipek giysilere kadar pek çok ürün bulunuyordu. Kuşlar burayı evleri olarak görmeyi nadiren severdi, ancak evleri olarak gören birkaç kuş da daha sıcak yerlere gitmeden önce çatılarda kısa şarkılar söylerdi. Çünkü hangi mevsim olursa olsun, Yukarı Mahalle her zaman soğuk görünüyordu.

Trey sütunları ve kapısının etrafında süslü gümüş harfleri olan yakındaki bir binayı işaret etti. "Gideceğimiz yer orası." Ceketinin içine uzandı ve bana bir Rintlock tabanca uzattı. "Buna ihtiyacın olacak. Orası Böğürtlenleri aldığım yer ve bir dövüş için hazırlıklı olmak her zaman daha iyidir."

Silahı ondan alıp sırtımla pantolonumun arasına sokarken hızla küfrettim. "Kahretsin, Trey. Artık incelikli olmaya bile çalışmıyorsun, değil mi? Ayrıca o yer senin tedarikçin de ne demek? Yukarı Mahalle'deyiz."

Bana sanki bir embesilmişim gibi baktı. "Böğürtlen ticaretini kontrol eden kişinin Doğu Yakası'nda olacağını mı düşündün? Orası zehirledikleri yer, yaşadıkları yer değil."

"Bu tedarikçinin asil olduğu anlamına mı geliyor?" "Etmez, ama onlar öyle."

"Yüksek mi, alçak mı?"

Trey eve doğru yürüdü. "Kimin umurunda? Benim kafamda tüm soylular aynıdır."

"Benim için değiller."

"Bu senin sorunun, benim değil."

"Bana kim olduklarını söylerseniz belki onları durdurabilirim."

Trey'in parmak eklemleri kapının üzerinde gezindi. "İstesem onları durdurabilirim. Ama şimdilik işime yarıyorlar. Zehirleri annemi bozdu, bu yüzden yapabiliyorken onu kendi amaçlarım için kullanabilirim."

Trey kapıyı çalmadan önce kapı kendiliğinden açıldı. Hiçbir şey söylemeden ve hep birlikte silahlarımızı çektik ve eve girdik. Bir Blackberry tedarikçisi kapısını kilitlemeden bırakmazdı. Yukarı Mahalle'de bile. Bir felaket bekliyordum... ve bir tane bulduk.

Masalar yırtılmış, camlar kırılmış, Böğürtlen tozu Roor'u kaplamıştı ve dört ceset ana odaya yayılmıştı, kılıç ya da baltayla değil de bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünüyorlardı. İkisi kayıptı

yüzleri, birinin iki kolu da parçalanmıştı ve dördüncüsü köşeye büzülmüştü, tamamen sağlamdı ama yüzünde tam ve mutlak bir dehşet ifadesi vardı.

Bu odanın kokusu, güneşin ıslattığı çöpleri özlememe neden oldu.

Trey burnunu tuttu ve silahını bir kenara koydu. "Bunu her ne yaptıysa bir süre önce gelip gitmiş." Şişmiş cesetlerden birine bakmak için çömeldi. "En erken birkaç gün. En geç bir hafta."

Odaya doğru yürüdüm. "Hiçbiri kalbini kaybetmiş gibi görünmüyor. Yani bunun Kalp Kıran olduğuna dair hiçbir işaret yok." Bir kovayı tekmeledim ve içinde hiçbir şey bulamadım. "Neredeyse sorguya çekilmişler gibi görünüyor. Bu, Böğürtlen ticaretini ele geçirmek isteyen biri tarafından yapılmış bir saldırı olabilir mi? Çünkü bunu her kim yaptıysa buradaki tüm uyuşturucuları yok etmiş."

"Şüpheli," dedi Trey. "Saldırı Doğu Yakası'ndan birinden gelseydi duyardım. Sanırım bunu bir soylu yapmış olabilir ama... şu anki Blackberry tedarikçisi bu işle ilgili her şeyi gizlemek için aşırı çaba sarf ediyor. Onlara bu şekilde saldırmak etkili olamayacak kadar acımasızca."

"Yaptıkları şeyi durdurmaları için bir uyarı olabilir mi?"

"Olabilir. Ben sadece..." Kalçalarını tokatladı ve ayağa kalktı. "Bunun bir önemi yok. Bu can sıkıcı bir durum, başka bir şey değil. Bu hafta inlerde her zamanki kadar Böğürtlen olmayabilir, ama şimdi endişelenecek bir kişi daha az olduğu için bir tane olmalı."

Evden çıktık ve kapının arkamızdan sıkıca kapandığından emin olduk. Temiz havanın o ilk nefesi, yağmurlu bir günde bulutların dağılmasından daha tatmin ediciydi. Birden fazla cinayet mahallinde yakalanmak istemediğimizden, konuşmak için yakındaki bir banka gittik. Yerlilerden hiçbiri bize doğru bakmadı bile. Sanki ait olmadığımız için bizi görmezden gelmenin yaygara çıkarmaktan daha iyi olduğuna karar vermişlerdi.

"İsyanı sona erdirmek için planımın ne olduğunu bana söyleyebilir misin?" Yerleştikten sonra sordum.

Trey uzaktaki kaleye bakıyordu. "Kendi iyiliğin için, bilmemen daha iyi olabilir. Bu şekilde olay gerçekleştiğinde daha samimi olursun."

"Gerçek mi? Bunun ne önemi var?"

"Çünkü imparatora teslim olacak ve onlara katılmak için orada olduğuna onu ikna edeceksin."

"Ben neyim?"

"Eğer bunun aptalca olduğunu düşünüyorsanız, sadece kendinizi suçlayabilirsiniz."

Bıkkın bir ses çıkardım. "Sanırım öyle. Peki bunu yaptıktan sonra ne olacak?"

"İşte burada ben devreye giriyorum," dedi Trey.

"Açıklayacak mısınız? Ya da en azından bu planın ne zaman gerçekleşeceğini söyleyecek misin?" "Hayır," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Sadece yardım etmek için orada olacağımı bil.

Bana ne zaman ihtiyacın olursa." Küçük bir ışık topu yarattı ve sonra onu avucunun içinde döndürdü. "İsyana katılmaları için reddedemeyecekleri bir teklif yapacağım. Tıpkı Yozlaşmış Prens'e yaptığım gibi." Topu ezdi, parıldayan ışık parmaklarının arasından düştü. "Hiç kimse olmayabilirim ama kendimi birine nasıl sunacağımı bilirim."

Arkadaşıma baktım. "Bunu neden yaptığını sorabilir miyim? Cemal'in intikamını almak için mi yoksa... tekrar arkadaş olabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Her zaman arkadaş kalacağız." Durakladı. "Ama bu aynı tarafta olacağımız anlamına gelmiyor. Şu anda öyleyiz, bu yüzden yapabiliyorken bu yeniden doğuşun tadını çıkarmalı ve ikimizin de sevdiği kişinin intikamını almalıyız."

"Ya olmadığımız zaman?"

"O gün geldiğinde bununla yüzleşeceğiz."

Trey düşüncelerimi toparlamam için beni bankta bıraktı. Acılarımın içinde çok uzun süre debelenmedim. Yapacak başka şeyler de vardı. Ve eğer ilerlemeye devam etmezsem, Trey'in kilitlendiğimizi düşündüğü kadere karşı koyma şansını asla elde edemeyecektim.

DOKUMACILAR

Thebian elçiliğinin önünde bir düzine el arabası vardı, hepsi de kutular ve mobilyalarla doluydu. Çeşitli insanlar binanın içinde dolaşüyor, kâğıtları derme çatma kutulara atıyor ya da arabaya daha fazla eşya taşıyorlardı. Naomi arabanın önünde kollarını kavuşturmuş, Domet ile bir toplantıya ya da bir cenazeye uygun kıyafetler giymiş bir şekilde duruyordu. Yaklaştığını gördü ve ben onu duyana kadar çoktan cümlesinin ortasına gelmişti: "-ve gidiyorlar! Buna inanabiliyor musunuz? Sırf Kral Isaac öleli bir ay oldu ve Serena hâlâ kraliçeyi bekliyor diye. Hollow'un onlarla olan ilişkisini yeniden değerlendirmek zorunda kalacaklarını söylüyorlar. Şu anda diplomatik ilişkiler için fazla değişken ve istikrarsız olabiliriz."

"Hepsi mi?"

"Hepsi," diye tekrarladı. "Teyzem de dahil."

"Henüz gitmedi mi?"

Naomi başını salladı ve elçiliğin girişine giden merdivenleri çıkarken ben de onu takip ettim. Kemik kırbaçları ve kılıçları siyaha boyanmış Thebian askerlerinden eski paltolar ve botlar alan bir grup mültecinin yanından geçtik. "Henüz değil. Ama bu gece gelecek." Dilini şaklattı. "Veda edeceğinden şüpheliyim."

Durdum. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Eminim seni ikna edebilirim.

."

"Michael," diye araya girdi, sesi o kadar sakindi ki tüylerim diken diken oldu. "Eğer bir kez daha sorunlarımdan kaçmamı önerirsen, seni tokatlarım. Anladın mı?"

"Mükemmel."

Naomi ve ben tepeye ulaştık ve bir Thebian muhafızının önünde durduk. Naomi hiçbir şey söylemeden sol gözünün altındaki deriyi aşağı çekti, böylece elektrik mavisi irisi daha da görünür oldu. Görevli tek kelime etmeden onu içeri aldı ve Hollow'daki en güvenli elçiliğe girdik.

"Girmek için bu kadar mı gerekiyor?" Ben sordum.

Başını salladı. "Tüm Thebianlıların bu elektrik mavisi gözleri vardır. İlahi General buna imparatorluğun biyolojik fethi diyor çünkü birinin soyunun sonsuza dek onlardan biri olarak işaretlenmesini sağlamak için tek gereken bir damla Thebian kanı."

Ben de ailemin kehribar gözlerinin güçlü bir kalıtsal özellik olduğunu sanıyordum. "İlahi General Thebian İmparatorluğu'nun lideri mi?"

"Sayılır." Naomi durakladı. "İlahi General Tutsak Olan'ın sözcüsüdür. Asıl yetkili olan onlar ama... şey, onlar üç yüz yıldır ölümler." Yüzümün buruştuğunu gören Naomi ekledi: "Durum biraz karışık. Vatandaşların çoğu Hapsedilmiş Olan'ın bir gün geri döneceğini ve imparatorluğu altın çağa taşıyacağını düşünüyor."

"Bu Thebian İmparatorluğu'nu bir nekrokrasi yapmaz mı?" "Lütfen bana hatırlatmayın."

Diğer tüm ülkeler gibi, çocukken bana da Thebian İmparatorluğu hakkında bilgi verilmişti. Ancak bize olan uzaklıkları nedeniyle, açıkçası, mümkün olduğunca azdı. Yeni Dracon Şehri ve Goldono onlarla bizim aramızdaydı, bu da Hollow'a onların... bazen düzensiz eğilimlerinden bir nebze olsun uzaklaşma imkânı veriyordu. Dinlerini ya da inançlarını yaymak için dünyayı fethetmeye odaklanmış bağınazlar değillerdi. Sadece son derece düzenliydi ve kendi vatandaşları olsun ya da olmasın hiç kimseyi mağdur görmek istemiyorlardı. Bu da sık sık dünyanın iyiliği için savaşa girdikleri anlamına geliyordu ya da öyle iddia ediyorlardı. Thebian İmparatorluğu her zaman şimdiki kadar geniş değildi, ama eğer gerçekten Hollow'dan çekiliyorlarsa, o zaman bizi yönetmeye layık görmeme ihtimalleri vardı ve

bir ordu

zamanında batıdan yaklaşıyorlardı. Ve kazanacaklarından hiç şüphem yoktu. Atalarım bile geçmişte onları zorlukla durdurabilmişti.

Ama elçiliğin ana girişinde durup beklerken bu düşünceleri bastırmaya çalıştım. Naomi çeşitli insanların dikkatini çekmeye çalışıyor, yanlarından geçenlere yarı bağırarak sorularını yöneltiyor, ancak ne bir bakış ne de bir duraksama olmadan görmezden geliniyordu. Babasıyla konuşurken bu binada olduğundan daha sakin görünüyordu.

"Ondan sonra gitmem gerekecek," diye mırıldandı. "Neden bu kadar sinir bozucu olmak zorundaydı?"

Konu ailem olunca neden her şey bu kadar aptalca karmaşıklaşıyor?"

"Hayatımın hikayesi."

Naomi bu şakadan pek hoşlanmamıştı ve zahmete değseydi muhtemelen beni böğrümünden bıçaklayacaktı. "Ben teyzemin yanına gidiyorum. Şuradaki banklarda bekle ve dikkat çekmemeye çalış."

"Bekle," dedim gülerek. "Beni burada mı bekleteceksin? Tek başıma mı? Bu seninle gelmemden nasıl daha iyi olabilir?"

"Çünkü derinlerde, Thebian İmparatorluğu'nun dışarı çıkmasını önlemek için savaş başlatacağı çok ama çok hassas ve önemli belgeler var. En azından burada

-Birilerini kızdırabilecek aptalca bir şey söyleyebilirsiniz ama bir kavga başlatacağınızı sanmıyorum..." Blackberry'yi diliyle bir yanağından diğerine geçirdi. "Aslında, dilsizmişsin gibi davran. Ya da sağır. Ve yakanı kaldır. Dikkat çekmemeye çalış. Lütfen."

Ceketimi ayarladım, böylece markam pek görünmüyordu. "Beni yine neden buraya getirdin?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı yakındaki merdivenlere yönelirken. "Michael salak Kingman'ı tek bir yorumuyla savaş başlatabileceği bir yere getirerek ne düşünüyordum ki?"

Belli ki Blackberry'ler onun muhakeme yeteneğini sandığımdan daha fazla etkiliyordu. Ama ayık olduğum ve Naomi'nin uyarılarını dikkate alacak kadar akıllı olduğum için banklara oturdum. Ve bekledim. Ve bekledim. Oturduğum yerde neredeyse uyuyacaktım ki ayağım kaydı, pozisyonumu fazla ayarladım ve başımı arkamdaki taş duvara çarptım. Bu, alnımda yoğunlaşan bir acı dalgasını başıma doğru gönderdi.

Hemen ardından gelen kahkaha acımı hafifletti. Hafif ve çocuksu.

Önümde bol kıyafetler giymiş ve kafasını kazıtmış bir çocuk duruyordu. Cinsiyetini söylemek imkansızdı, çocuk kendisi için bir karar verilmeden önce o dönemde büyüyordu. Vücudunun görünen her yeri yara izleriyle kaplıydı. Soluk yanıklardan ve eksik dişlerden kollarındaki ısırık izlerine ve çıkık parmaklara kadar. Çocuk, hayatı boyunca işkence görmüş gibi görünüyordu - zindanlarda başıma gelenlerden sonra bile hayal edebileceğimden daha kötüydü - ama yine de yüzünde bir gülümseme ve kahkahalarında bir ciddiyet vardı.

"Yaralandın mı?" Banktan ayrılırken çocuğa sordum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Çocuk başını salladı.

"Emin misin? Çünkü yardıma ihtiyacın varsa, sana yardım edebilirim." Tereddüt ettim, yaklaştım. "Benim adım Michael Kingman ve ben-"

Bir el omzumu kavradı ve beni olduğum yerde dondurdu. "O çocuğa daha fazla yaklaşmamalısın. Sana zarar verebilir."

Başka bir adam beni yerimde tutarken Thebianlı bir adam yanımdan geçip gitti. Yürüdüğünde kürek çekmesine neden olan yanları yırtmaçlı uzun gümüş bir cübbe ve dirseklerini geçen altın eldivenler giymişti. Gözleri Naomi'ninkilerle aynı elektrik mavisiydi ama zayıf yüzü sanki aylardır güneş görmemiş gibi daha solgundu. Thebian çocuğun önünde çömeldi ve ona anlamadığım farklı bir dilde bir şeyler söyledi. Kaçırılması ya da yanlış anlaşılması mümkün olmayan iki kelime dışında: "Michael Kingman." Belden aşağı vurmak buraya kadarmış.

Thebianlı adam çocuğun elini kendi elinin içine alırken bana ters ters baktı. "Duyduklarımız doğru muydu? Sen bir Kingman mısın?"

Başımı salladım, beni tutan kişi hâlâ yerimde duruyordu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hikayelerin abartıldığını biliyordum ama ne kadar abartıldığını fark etmemiştim. Kingman, sizin gibi, Hollow toplumu için gerçekten bu kadar önemli mi? Belki de burayı çok uzun süre gözümüzde büyüttük."

"Sakın-"

Beni tutan kişi eliyle ağzımı kapattı ve "Şampiyon Prasai, belki de başka bir şey söylemeden önce kendinizi tanıtmalısınız" dedi. O

Bırak gideyim. "Böylece bu Kingman haddini aşan bir şey söyleyip pişman olmaz."

"Evet, sanırım bu gerekli. Ben Prasai Alareata, Kadimlerin Şampiyonu. Thebian İmparatorluğu'nun dokuz asil şampiyonundan biri olarak, Wolven Kralları'nın hükümdarlığı hakkında imparatorluğun bilgisini zenginleştirmek için Tutsak Olan'ın kendisi tarafından seçildim." Etrafına göz gezdirdi. "Bu yüzden bu kükürt kokan şehirdeyim. Bu benim korumam." Şampiyon çocuğu işaret etti. "Ve seni tutan adam-"

"Sizin için de uygunsa, Şampiyon Prasai, ismimin gizli kalmasını tercih ederim. Şu anda burada olmamam gerekiyor ve bu durum meslektaşlarıma bildirilirse felaket olabilir." Arkamdaki adam bir adım öne çıktı. Dawn'ın kur yapma etkinliğindeki İskelet'ti. Sırtında iki kılıç ve yanında bir tabanca vardı ve bana Dark'ı hatırlatıyordu. "Sonunda bir Kingman'la tanıştım. İstersen bana İskelet de, Michael."

"Kimsin sen? Özellikle de Hollow'da tabanca taşıyacak kadar cesursan." İskelet omuz silkti. "Sanırım eninde sonunda öğreneceksin. Öyle değil mi? Şampiyon Prasai?"

"Hem de çok." Thebian çocuğa gömleğini tutmasını işaret etti ve sonra kollarını kavuşturdu. "Ee, Kingman. Neden benim salonlarımdasın? Bizi görmeye mi geldin?"

"Gitmeden önce ailemi ziyarete gelen bir arkadaşımınla birlikteyim," dedim. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır, seni sürgün etmem gerektiğini düşünecek kadar büyük bir sorun değilsin." İskelete baktı. "Aynı fikirde olmayabilirsiniz ama onları hiç sizin gördüğünüz gibi görmedim."

"Ne diyebilirim ki? Babam beni Kingman hikayeleriyle büyüttü," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Ama hiçbir zaman çoğu çocuk gibi onlara tapmadım. Her zaman kahramanlarımı yenmek istedim. Yüzlerini toprağa gömmek ve bunun yerine beni kabul etmelerini sağlamak. Putlaştırma zaman ve nefes kaybıdır ve hak etmeyenlerin güce tutunmasını sağlar."

Vücudum ben farkına varmadan kendini sıfırladı ama bunun bir savaşa dönüşmemesini umarak sıcaklığı üzerimde sabit tuttum. Burada kazara bir savaş başlatırsam Naomi beni kendisi öldürürdü.

"Baksana Michael... meşgul değilsin, dostça bir düelloya ne dersin?" diye sordu İskelet, eliyle çenesini ovuşturarak. "Teke tek bir müsabaka. Silah ya da tüfek yok. Sadece büyü ve 1'ler. İlk düşen kaybeder."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Başka bir ülkenin büyüünü görmek için," dedi Şampiyon Prasai. "İskelet haklı. Senin hakkında çok az şey düşünüyor olabilirim Kingman, ama Hollow'daki Fabrikatörler hakkında hiç de az şey düşünmüyorum. Yanıldığımı kanıtla. Ülkemin büyü kullanıcılarını yenebileceğini düşünüyor musun? Yoksa kaçacak mısın?"

"Peki," dedim, Dark'ın Kingman Keep'teki sözlerini hatırlayarak. Hollow'un bir imparatorluk olmamasının bir sebebi vardı ama Thebialılar öyleydi. Bizim yapamadığımız neyi yapabilirlerdi ki? Ve belki başka bir büyü kullanıcısı görmek, peşimde biri olup olmadığı konusunda bana bir fikir verebilirdi. Bir parçam Kalpkıran'ın bir Fabrikatör olduğunu varsaymıştı ama elimde kanıt yoktu. "Kiminle dövüşüyorum?"

Çocuk bir adım öne çıktı.

Rahatladım. "Bir çocukla dövüşmüyorum."

Şampiyon Prasai parmaklarını şıklattı. "Artık seçme şansın olduğunu kim söyledi?"

Bomarhki Ras."

Çocuk işaret parmağını mide bulandırıcı bir ses çıkarana kadar geriye doğru eğdi. Ben tiksinti ve şaşkınlık içinde "Ne yapıyorlar?" diye sorarken, acı çocuğu ezdi ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Kazanıyorum," dedi Şampiyon Prasai.

Ayaklarım bataklık tarafından yutulmuş gibi yere battı. Onları kaldırıp dışarı çıkarmaya çalıştım ama beklediğim yapışkan, hareketli madde yerine sert bir taşla karşılaştım. Çıkmak için çabaladıkça batmaya devam ettim, boş yere ileriye doğru tırmaladım ve tırmaladım. Çocuk bana bakmaya devam ediyor, ellerini birbirini takip eden küçük daireler çizerek hareket ettiriyordu. Bir şey yapıyorlardı ama henüz ne olduğunu bilmiyordum. Ayaklarımın altındaki zemin değişiyordu... ki bu bir Fabrikatör için imkansızdı. Yaratabilirdik ama doğada zaten var olan şeyleri değiştiremezdik. Eğer yapabiliyorlarsa, bu fiziksel acının büyü kullanmanın bedeli olduğu anlamına mı geliyordu?

Manipülasyon ve fiziksel acı, yaratım ve zihinsel kayıpla karşılaştırıldığında.

Bu, diğer ülkelerde var olan sihirdi. Peki benim de onların büyüünü iptal

etme şansım neydi? Bedenimin etkisiz hale getirilmesi

Batmaktan kurtuldum - zaten belime kadar batmıştım - ama Sonsuz Vals sırasında yaptığım şeyi yapıp etrafımdaki tüm büyüü iptal edebilirim bir şansım olabilirdi.

Sıcaklığın içime işlemesine izin verdim ve orada midemde bir çukur gibi yoğunlaştım. Şimdi tek yapmam gereken onu dışarı çıkarmaktı. Sadece benim yönlendirebildiğim ve kontrol edebildiğim görünmez bir güç gibi onu içimden dışarı itmek. Bir nefes aldım, konsantre oldum ve sonra derin bir nefes verirken onu içimden dışarı ittim. Beni tutsak eden toprak parçalandı ve çukurdan çıktım. Ben çıkarken çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kadimlerin Şampiyonu, "Sihir sıfırlama," diye nefes aldı. "Teb'de bunlardan yok."

"Tam bir baş belası," dedi İskelet. "Pek çok insan onları görür görmez vurur." "Bu düello sona erdi," dedim onlara doğru yürürken. "Ben kazandım. Peki sen ne yapıyorsun?"

Çocuk başparmağı ile işaret parmağı arasındaki deriyi ısırarak kan akıttı. Sanki bir şey fırlatmaya çalışıyormuş gibi elini ileri doğru itti, sonra acı dolu bir inilti çıkardı ve ağgözlü bir vahşilikle kollarını tırmaladı. "Durun! Durun!"

Çığlık attım. "Bitti. Şampiyon Prasai, onlara düelloyu anlat. bitti! Sihirleri işe yaramayacak! Bir hiç uğruna kendilerine zarar veriyorlar!"

Thebian şampiyonu hiçbir şey söylemezken ben çocuklara doğru koştum, onları sıkıca kucakladım ve kendilerine zarar vermelerini engelledim. Kollarımın arasında kancadan kaçan bir solucan gibi kıvranıyorlardı.

"Sence sihirli etkisizleştirme ne kadar sürer?" dedi, ben koğuşunu zapt etmeye devam ederken. "Bu benim için tamamen yeni bir alan. Bundan en iyi şekilde nasıl yararlanacağımdan emin değilim."

"Sinir bozucu olacak kadar uzun sürüyor," diye yanıtladı İskelet. "Ama korumanı çağırmalısın. Kendini öldürebilir. En azından şimdi Nullify Fabricator'lara karşı deneyim kazanmış olacak."

"Acı tatlı bir tat." Şampiyon Prasai parmaklarını şıklattı ve çocuk gevşedi. "Ama bilgi bilgidir. Kutsal General bunu duymak isteyecektir. Paha biçilmez yardımın için teşekkürler Kingman."

Çocuğu bıraktım ve onlar da Şampiyon Prasai'nin yanına koştular, karınları hâlâ şişti ve çizikler iltihaplanmıştı. Zamanla sertleşip iyileşecekler ve vücutlarındaki diğer yüzlerce yara izine katılacaklardı. Nasıl bu hale gelmişlerdi? Neler yaşamışlardı? Ve hala bu kadar genç yaşıta...

"Onları doktora götürecek misin?"

"Elbette. Onlar benim gözetimim altında."

"O zaman neden kendilerine böyle zarar vermelerine izin veriyorsun?"
Sesimi yükselterek sordum.

"Acı sadece kılıcı serbest bırakmak için bir kılıftır. Acı olmadan büyü de olmaz. Koğuşum yaralarını tüm dünyanın görmesi için vücutlarında taşıyabilir ama bu siz Fabrikatörler gibi bedelini gizlemekten daha mı kötü? En azından onlar kendilerine ne olduğunu biliyorlar."

Bu küçük düello yüzünden bir ya da iki anımı kaybettiğimi ve ne oldukları hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederek cevap vermedim. Fabrikatör olmak, çocuk her neyse o olmaktan daha mı iyiydi?

"Bu çok eğlenceliydi," dedi İskelet, "ama artık gitmeliyiz. "Ama artık gitmeliyiz. Michael, gerçekte kim olduğunu öğrenmek çok heyecan verici. Ve eminim yakında birbirimizi göreceğiz. Ay değişiyor."

"Her neyse. Ama söyleyin bana, büyü kullanıcılarınıza ne diyorsunuz?"

Kadimlerin Şampiyonu bana kaşlarını çattı. "Neden sana söyleyeyim-"

"Wee-vars," dedi çocuk ıslık çalarak. Ön dişlerinin olması gereken yerde bir boşluk vardı. Şampiyon Prasai ve İskelet'in ona bakışlarına aldırmadan tekrarladılar: "Wee-vars. Wee-vars."

"Görünüşe göre çocuk size alışmış. Onların kararına saygı duyacağım. Doğru olanı yaptılar," dedi Şampiyon Prasai ve çocuğu kucığına aldı. "Güle güle Kingman."

Kadimlerin Şampiyonu ve İskelet çocukla birlikte ana girişten çıktılar. Peşlerinden gidip çocuğu acı ve intihar dolu bir hayattan kurtarmaya çalışsam mı diye düşündüm... ama bir savaş başlatmak ve binlerce kişiyi öldürmek tek bir hayattan daha mı değerliydi? Başka bir hayatta o çocuk Jamal ya da Arjay olabilirdi. Onları acıya mahkum ediyordum... ama yine de hiçbir şey yapmadım. Tam bir ikiyüzlüydim. Hiç olmayacak mıydım?

"Neden seni ne zaman yalnız bıraksam bir şeyler oluyor Michael?" Naomi, peşinde benzer görünümlü bir kadınla merdivenlerden inerken konuştu. "Bu da bir şeydir, ama en azından bir savaş başlatmış gibi görünmüyorsun."

Çocuğu gördükten sonra şaka yapacak havada değildim. "Bu senin teyzen mi?"

"Maalesef," diye cevap verdi kadın, önümde durarak. Naomi ile aynı mavi gözlere, ince bir yüze ve uzun siyah saçlara sahipti. Ufak tefek farklılıklara rağmen, Naomi'nin on ya da iki yıl sonra böyle görünme ihtimali oldukça yüksekti. Bir kez daha taç giymek isterse görünüşü hırsına engel olmayacaktı.

"Michael, bu annemin kız kardeşi, Astra Browne. Kendisi Thebian Ulusu'nun vekilharcıdır. Astra Teyze, bu Michael Kingman. Ve hayır, söylentiler doğru değil. İkisi de."

Resmi olanı yaptım ve eğildim. "Seninle tanışmak bir zevk, Astra."

Naomi'nin teyzesi sanki sergilenen bir heykelmişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Daha uzun boylu olacağını düşünmüştüm. Bu saçlar da ne böyle? Çok dağınık. Daha iyisini yapabilirsin, Naomi."

Naomi gözlerini devirdi. "Teyze, sana birkaç soru sorabilir miyiz? Önemli bir konu. Muhtemelen geçmişte tanıdığınız biri hakkında bilgiye ihtiyacımız var."

Astra esnedi ve ensesini ovuşturdu. "Bunun için gerçekten zamanım yok. Ama... sanırım yapmalıyım. Kim hakkında bilgi almak istiyordun?"

"Zehra adında bir kadın. Birkaç yıl önce prensesin nedimesiydi."

"Sen gerçekten de babanın kızıydın, değil mi?" Astra tersledi. Bilinçsizce ondan uzaklaştım ama Naomi gözünü bile kırpmadı. "Bazı hikâyeler geçmişte kalmayı hak eder."

"Kalp Kıran geri döndü," dedi Naomi seviyeli bir şekilde.

"Demek bu yüzden buraya geldin. Bilmem gerekirdi." Kollarını kavuşturdu. "Zehra, Prenses Serena'nın nedimesiydi. Prenses onu yıllar önce Azilya sirkinde gösteri yaparken gördükten sonra satın aldı. Hatırladığım kadarıyla sadece bir gece gösteri yapmışlardı ve tüm şehir bunu konuşmuştu. İsyancılar kuşatmaya başlamadan çok önce. Açık isyandan önce. Zehra bir ip cambazıydı. Beyaz Gül adıyla tanınırdı."

"Bekle, Zehra Beyaz Gül müydü?" Naomi sakinleştikten sonra devam etti: "Ben oradaydım. Annem beni görmeye götürdü. Babam çalışıyordu. Bu onunla ilgili son güzel anılarımdan biri. Beyaz Gül inanılmazdı. Daha önce hiç dişi bir Azilian görmemiştim ve güzelliğine hayran kalmıştım."

"Hayret vericiydi," diye ekledim.

İkisi de bana baktı. Ama Naomi "Orada mıydın?" diye sordu.

Babamın ölümünden bu yana yaşadığım birkaç gerçek aile anından biriydi. Hepimiz oradaydık: Gwen, Lyon ve Angelo. Angelo biletleri sürpriz olarak almıştı ve biz de ne kadar şaşırmıştık. Bu yaşadığımız birkaç lüksten biriydi ve hiç bitmesini istemedik. En çok da Gwen. Azilian sirki hakkında hikayeler dinleyerek büyümüştü ve onlara 1re dansçısı, ip cambazı ya da canavar terbiyecisi olarak katılmayı hayal ediyordu. Herhangi bir şey. Her gece gösterilerini izleyebilseydi hayvanları beslemeye ve pisliklerini temizlemeye razı olurdu.

Lyon'a hayalinin neden imkânsız olduğunu açıklamak gibi talihsiz bir zevk verilmişti. On üç yaşındayken bunu pek iyi karşılamamıştı ve her zaman bu hayalin peşini bırakmadığından şüphelenmişimdir. Sirk gösterisi sırasında o kadar mutluydu ki

-Tüm dertlerimizi unutarak.

Sirk, tek gecelik gösterileri için her şeyi yaptı: akrobasi, güç ve hassasiyet gösterileri ve o zamana kadar Hollow'a hiç ayak basmamış egzotik hayvanlar. Geriye dönüp baktığımda bir rüya gibiydi. O geceden aklımda kalan sadece iki şey vardı. Birincisi, kazayla önüne çıktığımda kafamın arkasına vuran, gözleri gece kadar siyah yaşlı bir adamla olan etkileşimdi. Adam aileme hakaret etmeye başlayınca Angelo araya girdi. Onu ilk kez bir koruyucu ve... bir baba olarak görüyordum. Altı yıl boyunca onunla yaşamış olmama rağmen, zihnimde sadece bir gardiyan olarak kalmıştı. O an olmasaydı, ona asla güvenmeye başlayamayabilirdim.

Diğer an ise ip cambazı Beyaz Gül'ü izliyordu. Zehra. En son sahneye çıkan oydu. Ve onu bir nedenden ötürü Inale'ye saklamışlardı. Havadaydı ve ayak başparmağından ancak daha geniş bir ip boyunca yürüyordu. Yine de üzerinde dans etti. Ona hakaret etti. Bir noktada tek ayağı üzerinde dengede durdu ve sırtı ipe değene kadar geriye yaslandı. Yolun yarısında esnemek için ipin ortasına bağdaş kurarak oturdu. İzlemesi o kadar etkileyiciydi ki, performansı sırasında tek bir kişi bile nefes almış gibi görünmüyordu. Sadece o platforma bir adım attıktan sonra nefes verdiler... yedi geçişi tamamladıktan sonra.

Bazı başarıları unutmak imkansızdır. Onunki de onlardan biriydi. Kadın bir Azil'li olduğu gerçeği bunu sadece daha büyük bir gösteri haline getiriyordu. Tarih derslerinden hatırladığım kadarıyla, Azil'de kadınların doğum oranı son derece düşüktü ve her biri nadirdi. Hepsi toplumlarında lider olmuş, geniş ailelere sahip olmuş ya da sonsuza dek gitmişlerdi. Zehra'nın ne yapmayı seçtiği belliydi. Asıl soru Dark'la nasıl tanıştığıydı.

"Öyleydin," dedim Naomi ve teyzesine. "Ailem de öyleydi. Prensesin onu neden nedime olarak işe aldığını biliyor musunuz? Bu genellikle yabancıların sahip olduğu bir pozisyon değildir."

"Öyle değil," dedi Astra. "Duyduğum söylentilere göre, kraliyet kadrosundaki pek çok kişi de bu durumdan hoşnut değilmiş. Ama biz ona gerekli evrak işlerinde yardımcı olduk ve merhum Kral Isaac de Serena'nın ısrarı üzerine bunu yaptı. Zehra'nın daha önce hiç deneyimi yoktu ve neredeyse her şeyi eline yüzüne bulaştırdı. Eğer daha katı bir Kraliyet için çalışsaydı, onu bir gün içinde gönderirlerdi."

"Madem o kadar kötüydü, neden onu etrafta tuttular?"

"Çünkü prensesi gizlice eğitiyordu. Prenses Serena'nın Zahra'dan tam olarak ne öğrendiğini söylemek zor ama bir yıl sonra Evokerler'e katıldı. Bir yıl sonra da Thebian Askeri Akademisi'nde Berserker'larla çalışmaya gitti. Kral Isaac ölene kadar da orada kaldı."

Bu da prensesin aldatma ve manipölasyon konusunda neden bu kadar iyi olduğunu açıklıyordu. Evokerler Hollow'un casusları ve araştırmacılarıydı ve Thebian Askeri Akademisi'ne ait olan Berserkerler onlarca yıllarını savaş stratejilerini ezberleyerek ve inceleyerek geçirmişti. Bu iki gruptan öğrendikleri prensesin usta bir casus olmasını sağlamış olabilir. Geçmişimiz bir yana, bu eğitimle onu babasını öldürmediğime nasıl ikna edebilirdim ki?

"Onun bu kadar..." olduğunu bilmiyordum.

Naomi arkasını döndü. Onun düşüncesini ben tamamladım. "Korkutucu."

"Bunu duymak şaşırtıcı," dedi Astra. "Siz ikiniz Hollow dışındaki herkesin ona ne dediğini bilmiyor musunuz? Yoksa bunu düşündüğümünden daha iyi mi kontrol altına alabildi?"

İkimiz de başımızı salladık. Neyi ima ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Biz ona İki Yüzlü Kraliçe diyoruz. Kimse onun gerçek niyetini bilmiyor. Bazıları onun da kardeşi kadar çürümüş olduğunu ama bunu daha iyi saklayabildiğini iddia ediyor. Vites değiştiriyor

Muhteşem bir gülümseme ve sizi hiç uyarmadan pislik gibi hissettiren bir bakış arasında. Neden hiç arkadaşı olmadığını başka nasıl açıklayabilirsiniz? Yüksek Asillerin hiçbirinin onunla iletişim kurmak istememesi normal değil. Sadece yeminli Kuzgunlar bunu yapar."

İki Yüzlü Kraliçe ve Yozlaşmış Prens. Ne güzel bir çift olmuşlar. Davey'nin bir lakap alacak kadar uzun yaşasaydı lakabının ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Şimdi olduğu gibi, taşıdığı tek unvan Katledilen Çocuk Prens'ti.

Ama daha da önemlisi, prensesi Kral Isaac'i öldürmediğime ikna edebileceğim fikri -safça bir umut- üzerinde çalışıyordum. Birbirimizle savaşmak yerine birlikte çalışabilirdik. İnancımı destekleyecek tek şey paylaştığımız tarih ve tüm Kingman'ların Kraliyetlerine ettikleri yemindi. Eğer şimdi görüldüğü gibiyse, o zaman savaş çıkacaktı. Ve ben de Kral Isaac kendini öldürmeden önce ona verdiğim sözü bozmuş olacaktım.

Hiç mutlu sonla biten hikâye var mıydı? Benimkilerin hiçbirisi öyle görünmüyordu. Ne düşünüyordum ki? Ben bir Kingman'dım. Hayat boyu mutluluk beklemek yoktu, sadece görev vardı.

"Zehra hakkında başka bir şey biliyor musun?" Düşüncelerim sakinleştiğinde sordum.

"Sadece Kalpkıran tarafından öldürüldüğünü ve prensesin ona bazı Kraliyet mensuplarıyla yarışacak bir cenaze töreni düzenlediğini. Tarihte böyle bir ayrıcalığa sahip olan ilk yabancı."

"Nereye gömülmüştü?" Naomi sordu.

Astra şaşırarak görünüyordu, soru karşısında gözleri kısıldı. "Siz çocuklar bugünlerde hiçbir şey bilmiyor musunuz? Yoksa Fabrikasyon kullanarak tüm anılarınızı mı kaybettiniz? Fabrikatörlerin insanları nasıl onurlandığını biliyor olmalısınız."

"Astra Teyze, sen ne-"

"Kahretsin," dedim yüksek sesle. İkisi de bana döndü. Kahkahalarımı bastırmaya çalışarak bir ileri bir geri volta atmaya başladım. "Fabrikatörler normal insanlar gibi düşünmez. Bu bir mirasla ilgili. Hatırlanmak için bir şeyler yapmak. Bir hayat kısa kesildiğinde, o kişinin unutulmadığından emin olmak için başka yollar bulurlar."

"Yani?"

"Yani prenses Zehra'ya değer veriyordu. Bu yüzden onu bildiği tek yolla onurlandırdı." Bir duraklama. "Mülteci Meydanı. Ortasında bir heykel var. Bu onun mezarı. Yaklaşık iki yıl önce inşa edildi. Tam da öldüğü zamanlarda. şimdi insanların seyahatlerinden önce adak bıraktıkları bir yer. İyi şans tılsımı."

"Bu çok saçma," dedi Naomi ve teyzesiyle yüzleşti. Astra hafifçe gülümsüyordu ve ikimiz de haklı olduğumuzu biliyorduk. "Bekle, bana şehirde *yabancı* bir *hizmetçinin* heykeli olduğunu mu söylüyorsun? Sırf prenses onu sevdi diye mi? lmekten başka ne yaptı ki? Onun da aynı şekilde hatırlanmaya ne hakkı var-"

Astra, Naomi'nin teğet geçmesini engellemek için alnına bir tekme attı. "Naomi. Nereden geldiğini unutma. *Sen* bir yabancısın. Hollow'da doğmuş olabilirsin ama annen Thebianlıydı. Bizim gözlerimizi taşıyorsun ve aptal baban Hollow geleneklerini yeterince tecrübe etmediğini düşünüp sana anavatanını ğretmemizi yasaklamadan önce bu salonlarda bydn."

Naomi dişlerini sıktı ve sonra şöyle dedi: "Ben bir Hollow vatandaşıyım. Burası benim lkem. Siz ne derseniz deyin."

"O zaman buradan ayrıldığımızda yabancı topraklarda tek başına öleceksin," dedi. "Gitmek istediğin yolun bu olduğuna emin misin?"

"Evet," dedi Naomi ve hiç tereddüt etmedi.

"yle olsun. Hollow'daki hayatının geri kalanının tadını çıkar Naomi. İmparatorluk seni bir daha asla hoş karşılamayacak."

Naomi teyzesinin gözlerinin içine bakmadı, söylenenleri onaylamak için başını sallarken yeri incelemeyi tercih etti. Naomi'nin teyzesinden alabileceğimiz tüm bilgileri aldıktan sonra ona veda ettik -en azından ben öyle yaptım- ve son kutular da paketlenirken aceleyle elçilikten ayrıldık. Güneşi yeniden tenimde hissettiğimde, Naomi yanımda, sessiz bir şekilde Mülteci Meydanı'na doğru yürümeye başladım.

Daha hızlı yürümeye başladım. Bu da bir koşuya dönüştü, sonra da Mülteci Meydanı'na doğru tam bir depara dönüştü. Naomi beni görebilmek için ayakkabılarını çıkarıp yalınayak koşmak zorunda kaldı ama kraliyet yoluna döndüğümüzde onu kaybettim. Nedense Mülteci Meydanı'ndaki heykeli bir an önce görmem gerekiyordu. Başka hiçbir şey önemli görünmüyordu.

Mülteci Meydanı'nda fazla insan yoktu. Pazarlar hâlâ Sonsuz Vals sırasında olduğu gibi boştu. Zehra'nın anıtı meydanın tam ortasıdaydı ve yarı erimiş mumlar, balmumu ve tütsülerle kaplıydı. Heykelin kendisi diğerlerine kıyasla oldukça sadeydi; uzun saçlı, sıradan bir kadın batıya doğru bakıyordu. Azil'e doğru. Evine doğru.

Buraya son gelişimden farklı olarak, sadece bir kişi heykele şans diliyordu. Ya da belki de kayıp bir aşka saygılarını sunuyordu.

Karanlık.

Onun yanına gittim.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Dark. "Ama prenses bu anıtı dikmek istediğinde ben bir hiçtim. Kendini olduğundan daha güçlü sanan bir paralı askerdim. Yapımını durduramadım, tıpkı onu kurtaramadığım gibi. Artık her şey farklı olacaktı."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Onu tanısaydınız, anlardınız. Ünlü olmak gibi bir arzusu yoktu. Güç istemeyen tanıdığım birkaç kişiden biriydi. Sadece hayatını kendi istediği gibi yaşamak istiyordu. Özgürce. Ve şimdi ölümsüzleştirildi. Bu şeye zar zor bakabiliyorum. Alexis ona hiç bakamıyor. Ne pahasına olursa olsun ondan kaçınıyor."

"Alexis neden...?"

Sorunun ortasında cevabı anladım. Alexis de Azilliydi ve muhtemelen Zehra'nın küçük kız kardeşiydi. Dark'a karşı bu kadar korumacı olmasına şaşmamalı. Orbis Şirketi dışında ailesinden geriye kalan en yakın şey o olabilirdi.

"Ne oldu? Kalpkıran neden senin ve Zehra'nın peşine düştü? Ve Yüce Asil MaRem ikinizi nereden tanıyordu? Bana söyleyeceğini söylemiştin."

"Eğer hala bu soruları soruyorsanız, Bryan Dexter'ın günlüğünü bitirmemişsiniz demektir."

"Neden bana zaman kazandırmıyor ve söylemiyorsun?"

"Çünkü ailem hakkındaki gerçeği öğrendiğinizde, kafama bir kurşun sıkmak isteyeceksiniz. Küçük parçalar halinde öğrenmek bu hissi engelleyebilir. Ben aptal değilim ve benimle çalışmanızın tek nedeninin babamın size bir intihar tuzağı kurması olduğunun acı bir şekilde farkındayım. Bunu hiç öğrenmemiş olsaydın" -ve bu son kısmı bana bakarak söyledi, gözleri kilitliydi- "onunla çalışıyor, canavar oğlunu alaşağı etmeye çalışıyor olurdun."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Angelo da konuştuğumuzda neredeyse tamamen aynı şeyi söylemişti. Ona inanmamıştım... ama belki de inanmalıydım. Dark'ın bir canavar olduğunu zaten biliyordum ama onu öldürmek istemiyordum. Hayatımı kurtarmış olmasına rağmen bunu istememe neden olacak ne yapmıştı?

Dark beni bir cevap bulma zahmetinden kurtardı ve başka bir cinayet olduğunda onu tekrar göreceğime dair söz vererek yanından ayrıldı.

Naomi bana ulaştığında Dark bağırmadan konuşamayacak kadar uzaktaydı. O benim kadar terli değildi. Domet'le yemeğe çıkmadan önce ikimizden biri fazla kokmayacak kadar akıllıydı. "Görüyorum ki yetişmek istememiş. Yazık oldu. Karnımdaki kurşunu çıkarmama yardım ettiği için ona teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Başka bir zaman." Bir duraklama. "Naomi, babanın günlüğünü okuma konusunda ne kadar ilerledin?"

"Yarisına kadar. Ama çoğu önemli değil. Her suç mahalliyle ilgili bir sürü küçük ayrıntı var. Bugün sana gösterdiğim pasaj Dark ya da Zahra'dan bahsedilen ilk bölümdü. Bir şeyden bahsetti mi?"

"Sadece o günlükteki bir şey bende onu öldürme isteği uyandırdı." "Dark insanları sebepsiz yere öldürmüyor mu? Bundan daha kötü ne olabilir? Bu mu?"

"Bilmiyorum ve sorun da bu."

Uzaktan çan sesleri geliyordu. Domet'le yiyeceğimiz yemeğin vakti gelmek üzereydi. "Bu sefer yürüyelim," dedi Naomi ayakkabılarını tekrar giyerken ve benimle kol kola girdi. "Vardığımızda Domet'in kokumuzdan çok fazla etkilenmesini istemem."

Başka bir gün, yatıştırılacak başka bir çılgın pislik.

Ama Domet bu sefer beni alt edemeyecekti.

ŞANSLI

Domet'in ön kapısının metal tokmağını Naomi'nin ısrarı üzerine çaldım. Buraya ya Roor'da sızmış, etrafı boş şişelerle çevrili olmasını ya da kibarlık girişimimi duymamasını bekleyecek kadar çok kez gelmişim.

Kapı açıldığında ve girişte bir hizmetçi durduğunda yüzümün aldığı şekli hayal edin. "Varis Kingman, ceketinizi alabilir miyim? İsminizi alabilir miyim, madam? Efendi Domet bana sadece Varis Michael'ın bir misafir getireceğini söyledi. Yanında isim yoktu."

"Affedersiniz?" Rabberg gibi şaşırmıştım. Bu Domet'in bir şakası olmalıydı. "Resmi", "süslü" ve "uygun" geçmişte onunla ilgili herhangi bir şeyi tanımlamak için kullanacağım kelimeler değildi.

"Benim adım Naomi Dexter," dedi Naomi hizmetçiye ceketini uzatırken. Sonra beni yanımdan dürttü ve aynısını yapmam için beni teşvik etti.

Uşak ikimizin de ceketlerini aldıktan sonra bizi usulünce eve davet etti. "Siz ikiniz beni takip ederseniz, Efendi Domet yemek odasında bekliyor."

Naomi ve kahya yürüyüş boyunca öğle yemeğinde ne olduğunu tartıştılar - genellikle tadı ucuz olanlar kadar iyi olmayan bir sürü süslü şey

tereyağı ve sarımsakla ıslatılmış şeyler- bu arada Domet'in evine son gelişimden bu yana olan değişiklikleri inceledim.

Hâlâ tertemizdi ama çok daha düzenli bir şekilde. Tabloların üstlerinde ve mobilyaların arkasında nesiller boyunca yerinden kıpırdatılmamış tozlar yoktu. Her şey hâlâ masmavi ve pembe renkteydi ve bunun nedenini ileriki bir tarihte öğrenmek için aklıma bir not aldım. Domet sebepsiz yere bir şey yapacak biri değildi. Tek bildiğim, Ölümsüz olmadan önceki geçmişiyle ilgili bir ipucu olabileceğiydi.

Yemek odasına girdiğimizde Domet, Serena ve Chloe ile sohbetin ortasındaydı. Domet'in bu kadar geniş gülümsemesi için berbat görünüyor olmalıydım. Serena, son karşılaşmamızda giydiğine çok benzeyen bir elbise içinde, hiç memnun değildi. Chloe de öyle. Kuzgun zırhını giymişti. Domet'le akşam yemeği bile başka bir şey giymek için yeterli bir neden değildi.

Domet kollarını iki yana açarak oturduğu yerden kalktı ve şöyle dedi: "Michael, seni tekrar görmek ne büyük bir zevk. Daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim, Uzman Dexter. Prens Adreann seni vurduğunda hepimizi çok korkuttun."

Naomi cevap vermek için ağzını açtı ama Serena'nın masaya bir bıçak saplamasıyla kesildi. Hoşnutsuzluğunu gizlemeye bile çalışmıyordu. "Domet, bunun anlamı ne? *Onun* da katılacağını bile bile beni yemeğe mi davet ediyorsun? Seni vatana ihanetten içeri attırmalıyım."

Domet ona bakarken, "Açıkçası canım, istesen de yapamazsın," dedi. "Hollow bana borçlu. Savaşlar ucuz değildir. Bu savaşı finanse etmene yardım eden adamı gerçekten tehdit etmek istiyor musun? Eğer savaşı kendi başına kazanmak istiyorsan, imparatorun yardımımı kabul edeceğinden eminim. Talep ettiğim koşullar ne olursa olsun."

Serena eli solana kadar masaya saplanmış bıçağı sıkmaya devam etti.

"Ve eğer yanılmıyorsam, bir iddiayı kaybettiğin için Michael'a bir yemek borcun vardı. Bu sadece tarafsız bölgede sözünüzü tutmak için bir fırsattır. Yardımcı olmuyor muyum?"

Domet'in prensesle yaptığımız anlaşmayı nereden bildiğini sormanın bir anlamı yoktu. Domet'ti. Her şeyi biliyordu. Böylece Naomi ve ben masadaki yerlerimizi aldık. Naomi Chloe'nin karşısında, ben de

Prenses ve Domet masanın başında, belki de son yılların en garip ve öfkeli öğle yemeğine başkanlık ediyordu. Garson, kendisine sorulmadan Serena'ya yeni bir bıçak getirdi.

Domet peçetesini kucağına koyduktan sonra içinde berrak bir sıvı bulunan kristal bir kadehi havaya kaldırdı. Muhtemelen votka. Diğer herkesin kadehinde kırmızı şarap vardı. "Bağışlanmaya, ölüme ve aradaki her şeye."

Serena kadeh kaldırmak yerine tabağının yanındaki masaya bir tabanca koydu. Naomi homurdandı. Chloe iç çekti. Domet içerken ben de öylece baktım. Harika bir başlangıç yapmıştık.

"Muhtemelen hepiniz sizi buraya neden davet ettiğimi merak ediyorsunuz," dedi Domet. "Oldukça basit. Kingman ve Hollow aileleri arasındaki bu kan davasını sona erdirmek istiyorum. Bunu gerçekleştirme olasılığı en yüksek olan da siz ikinizsiniz."

"Söyleyeceğim hiçbir şey Serena'nın ne düşündüğünü değiştirmeyecek," dedim. "O bunu açıkça belirtti."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, öldüğünde ve başın tahtımın üzerine konduğunda Gwen'i affedeceğim."

"Aslında öyle." Şarap kadehime uzandım ve ondan bir yudum aldım. Bu yemek boyunca aklımı başımda tutacak bir şeye ihtiyacım olacaktı. "Babana olanlarla ilgili söyleyeceklerimi biraz merak etmiyor musun?"

"Zerre kadar değil. Seni tanıyorum, Michael. Seni görüyorum. Gerçek seni. Dünyaya gösterdiğin kahramanlık maskesini takanı değil. Babamı öldürmeni haklı çıkarmak için ne iddia edersen et" -Serena'nın sesi yükseliyordu- "bu onun öldüğü gerçeğini değiştirmez. Hiçbir şey onu geri getiremez. Hatırlanmayı çok istiyorsun ama günün sonunda sadece atalarına benzemeye çalışan ve başarısız olan bir zavallısın. Eminim bu ülkeye tek etkisi seni gömdüklerinde bozulan toprak parçası olacak zavallı bir mızımız olmana rağmen hala dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi davranıyorsundur."

Göz kırparak ekledi, "Umarım daha sonra değil de daha erken olur."

Domet'inki de dahil olmak üzere herkesin ağzı açık kalmıştı. Şarabımdan bir yudum daha aldım. Kardeşlerim, Trey ve Sirash dışında prenses beni herkesten daha iyi tanıyordu. Hayatımızın ilk yıllarını birlikte geçirdikten sonra tanımaması zordu. O

Dark ya da yabancıların yaptığı gibi beni aşağılamayacaktı. Kalbimi hedef aldı.

"Belki de haklısın," dedim. "Belki de denediği her şeyde başarısız olan acınası bir zavallıyım. Ama bu mantıkla, Kral Isaac'i öldürebilmem şaşırtıcı değil mi? Benim gibi bir aptal mı? Tabii -ve bu şok edici düşünce için bana tahammül edin- onu ben öldürmedim." Oturduğum yerden kalktım ve masaya bir tokat attım. Üzerindeki her şey hafifçe sallandı. "Kral Isaac kendini öldürdü. Etrafta gösteriş yapmaktan hoşlandığın o silahla. Ben öldürmedim. Ben *değildim*. Ama senin kafan kendi kılına o kadar girmiş ki, denesen bile gerçeği göremezsın."

Sessizlik.

Serena tabancayı aldı ve göğsüme doğrulttu. "Benimle bir daha böyle konuşursan Michael, seni burada vururum ve buna nefsi müdafaa derim. Sonuçlarını unut."

"Bunu yapın ve kendi uydurdukları gerçekler uğruna kayıtları yok eden sizden önceki tüm kral ve kraliçeler gibi olun. Tarihi yeniden yaz ve beni kötü adam yap. Elinize geçecek en net fırsat bu. Yapman gerekeni yap." Durakladım. "Aileme ve arkadaşlarıma onları sevdiğimi söyle."

Serena bana baktı, silah elinde sabit duruyordu. Yüzünde acelecilik ya da gözlerinde tereddüt yoktu. Beni öldürmek istiyordu. İntikam almak için. Hissettiği nefreti ilk ve son kez harekete geçirmek için. Ama bu o kadar kolay geçmeyecekti. Tıpkı fırsatım varken Kral Isaac'i öldürmüş olsaydım benimkinin de geçmeyeceği gibi.

Nefret bir uyuşturucuydu. Hollow'da satılan her şeyden daha güçlü. Aynı zamanda bir hediye de olabilirdi. İnsanların ilerlemesini sağlayan bir enerji. Ve her zaman yararlanılabilecek bir kuyu varmış gibi görünüyordu. Bir zamanlar her derde deva mucizevi bir ilaç olarak pazarlanmıştı. Ama çok geç olana kadar kimse bunu hatırlamadı. Ta ki iltihaplanıp insanların beyinlerine kök salana kadar. Onları bozdu.

O düzeyde bir nefret yaşamıştım. Neredeyse beni yok ediyordu. Beni yok *etmeliydi*. Beni bundan kurtaran tek şey ailemin ve arkadaşlarımin sevgisiydi. Bugüne kadar minnettar olduğum bir şey. Şimdi prenses aynı durumda sıkışıp kalmıştı. Onu kurtaracak bir ailesi olmadan.

Serena muhtemelen ben ölürsem her şeyin biteceğini düşündü. Tüm sıkıntılarının. Tüm acıları. Tüm öfkesi. Bir süreliğine öyle de oldu. Ta ki Gwen onun için gelene ve sonsuz döngü sadece bir taraf kalana kadar başka bir hal alana kadar. Eğer bu

kan dökülmesinden başka bir şeyle sonuçlanmayacaksa, ikimizin de isteksiz katılımcıları olduğumuz bu dansı bitirmek zorunda kalacaktı.

"Prenses..." diye fısıldadı

Chloe. "Michael ölmeyi hak ediyor, Chloe."

"Eğer yaparsa, bunu doğru şekilde yapın. Yasaları kullanın. Bundan daha iyi ol. Nefret ettiğin şeye dönüşme, onun için değil."

Serena'nın eli titremeye başladı ve silahını tutuşu daha gergin, zoraki bir hal aldı.

"Bekleyen Kraliçe Serena," dedi Domet. "Michael'ı bu şekilde öldürürsen sonuçlarını bir düşün. Orbis Şirketi Machina ya da Regal Şirketi kadar ünlü ya da büyük olmayabilir ama yine de kaleyi yakıp yıkarlar. Paralı askerler kendilerine karşı gelenleri ibret olsun diye cezalandırmayı severler."

Serena daha sık nefes almaya, daha az odaklanmaya başladı. Daha az emin. "Senden nefret ediyorum, Michael Kingman."

"Biliyorum."

Tabancayı masaya çarptı ve ellerini yüzünde gezdirerek derin bir nefes aldı. Sonra sol bileğini tekrar tekrar ovmaya başladı. Bu onun aşına olmadığı bir alışkanlığıydı. Babamın idamından bir süre sonra kazanmış olmalı.

Naomi şarabını bir dikişte mideye indirmeden önce gülerek, "Bu bir cümbüştü," dedi. "Böyle bir heyecan varken kimin böğürtlene ihtiyacı var ki?"

Prenses, hakkını vermek gerekirse, silahı tekrar eline almak yerine Naomi'ye ters ters baktı. Naomi ölürse savaş başlamazdı ama yine de artık isteyerek geri adım atacağından şüpheliydim. Vurulduktan sonra değil.

Domet parmaklarını şıklattı ve omzunun üzerinden baktı. "Kimseyi kaybetmeden ana yemeğe geçelim. Herkes hâlâ buradaysa, tatlıdan önce çorba içebiliriz."

Şef garson masaya getirdiği on beş farklı tabağı dengeledi. Her birimizin önüne birer tane koydu. Yemekten ziyade bir sanat eserine benziyordu. Ortada büyük bir parça biftek, etrafında sarımsakla pişirilmiş yeşil fasulye ve büyük bir kaşık dolusu hayatımda gördüğüm en yağlı patates püresi vardı. Koku ilahiydi.

Domet elinde çatal ve bıçakla, "Afiyet olsun," dedi. "Hazırlanmasını bizzat ben denetledim. Bir prenses, bir kral, bir imparator ya da Patron Victoria'nın kendisi için 1t."

Serena çatalını bifteğin ortasına sapladı. Hiç medeni görgü kuralları öğretilmemiş biri gibi, bifteği kesmeye çalışmadan, sanki kamp ateşinin üzerinde bir sopadan çıkmış gibi büyük ısırıklar kopararak yedi. Sadece Naomi buna hazırlıksız yakalanmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla sinirlendiğinde hâlâ böyle yiyorsun," diye yorum yaptım. "Bu alışkanlığı hiç bırakmamana şaşırdım. Pek asil bir davranış değil."

"Siktir git, Michael." Ağzı biftekle doluydu ve bu hiç de uygun değildi.

"Prensesin gereksiz gelenek ve göreneklere ayıracak zamanı yok," dedi Chloe kendi bifteğini küçük parçalara ayırırken. "O meşgul ve kimseyi etkilemeye çalışmadığı zamanlarda görgü kuralları gerekli bir fedakârlıktır."

Naomi, "Bu, prensesin yemek yerken neden gülümsediğini ve bıçak kullandığını açıklıyor," diye mırıldandı.

Serena bifteğini tabağa geri koydu ve çatalı içinde bıraktı. Mucizevi bir şekilde, ağızındakileri yuttuktan sonra, "Naomi Dexter. Seni unutmuşum. Olanlar utanç verici. Kardeşimin yaptığı affedilemez bir şeydi. Bizim gibi güçlü kadınlar daha iyisini hak ediyor."

"Geçen sefer söylediklerinin neredeyse kelimesi kelimesine aynısı."

"Hafızamı bağışla ve bir anlaşma yapalım. Bir Kuzgun olmak istiyorsun, doğru mu? Bunu gerçekleştirebilirim. Tek istediğim Michael Kingman'ı öldürmen."

Gwen yerine onu getirmekle hata yapıp yapmadığımı merak ederek sevgilime baktım.

Naomi çatalından biraz patates püresi yaladı. "Daha cazip-"

"İstersen şimdi yapabilirsin, istersen sonra. Gerçekten istemiyorum-"

"-ama reddetmek zorundayım," dedi Naomi gülümseyerek. "Beni becermeye çalışan insanların ertesi sabah ortadan kaybolmamasını tercih ederim. Bizim gibi güçlü kadınlar daha iyisini hak ediyor ve artık işe yaramadığımda bana ne olacağı senin ve kardeşinin umurunda değil."

"Naomi..." diye homurdandı Chloe.

Naomi, "Sen cömert bir insansın," diyerek sözlerini tamamladı. "Ama cevabım hayır. Kuzgun olmak istedim ama Michael senin başaramayacağın bir şeyi başarmamda bana yardım ediyor. Ona ihtiyacım var. Ne yazık ki."

"Ona ihtiyacın var mı?"

"Evet." Naomi elini bacağına koydu. Yüzüm kıpkırmızı oldu ama masadakilerden başka kimsenin nerede olduğunu bildiğinden şüpheliydim.

"Ona *ihtiyacım var*."

"Chloe, gidiyoruz." Serena kucağındaki peçeteyi aldı ve ayağa kalkarken masanın üzerine koydu. "İştahım kaçtı."

"Tatlıya ne dersiniz?" Domet ısrar etti. "Adamım en harika meyveli tartları yaptı. Bir tane almalısınız."

"Başka zaman," dedi prenses. "Arkadaşlık daha iyi olduğunda."

Naomi'nin elini çekerken, "Lucky'ye benden selam söyle," dedim.

Prensес muhtemelen kaba ve aşağılayıcı bir şeyle karşılık vermek üzereydi ama Chloe elini omzuna koydu ve öfkesini bastırdı. Sonra sessizce ayrıldılar. Naomi kısa bir süre sonra tuvalete gitmek için izin istedi ve Domet ile ben, onun ayarlamasına gerek kalmadan, Patron Victoria Tapınağı'nı yaktığımı öğrendiğinden beri ilk kez yalnız kaldık.

"Beklediğimden biraz daha kaotikti," dedi elinde neredeyse boş bir kadehle. Kadehi doldurmak için harekete geçmemiş ya da hizmetkârına talimat vermemiş olması şaşırtıcıydı. "Keşke Serena daha uzun kalsaydı. İkiniz ilişkinizi onarmak için biraz ilerleme kaydediyor gibiydiniz."

"Bir ilişkinin nasıl onarılacağına dair fikriniz buysa, normal ilişkilerin nasıl olduğunu unutmuşsunuz demektir."

"Belki de. Ama korkma, yaptıklarını unutmadım." "Ben de unutmadım."

Rahatsız edici bir sessizlik içinde yedik.

"Kingman Keep'in etrafındaki araziye neden istiyorsunuz?" Ben sordum.

"Çünkü *sen* istiyorsun," dedi çok kesin bir ifadeyle. "Benim ona ihtiyacım yok. Ama ona sahip olmak sana zarar veriyor. Elimde olsa Kingman Keep'i yıktırırdım. Ne yazık ki bazı şeyler beni aşıyor."

"Ölümlü olduğunu hatırlamak güzel. Oh, bekle, hayır değilsin."

Domet'in bıçağı tabağını sıyırdı. "Her zaman anlayışlı hakaretler, Michael. Peki benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Yalancı," dedi Domet bana doğru eğilirken. "Bir şey istemeseydin burada olmazdın. Tehditlerim geçmişte senin üzerinde hiç işe yaramadı. Derinlerde bir yerde kendi niyetin için buradasın. Kingman Kalesi'nin etrafındaki arazi ya da başka bir şey. Pazarlık edelim."

Tabağım neredeyse şarap kadehim kadar boştu. Naomi dönene kadar Domet'le konuşmak belki de dünyadaki en kötü şey olmayacaktı. Ondan bir şeyler öğrenmek. Yol Katili ya da Kalp Kırın hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. Hayatlar tehlikede idi... ve onunla başka bir anlaşmayı kabul etmediğim sürece Lyon'a verdiğim sözü bozmuş olmayacaktım. Belki Domet'in neden Serena ve beni bir araya getirme ihtiyacı hissettiğini bile çözebilirdim.

Bu soruyla başladım.

"En aptalca soruları sen soruyorsun, Michael," dedi Domet. "Sana artık gözlemci olmamaya karar verdiğimi söylemişim. Bir amacım var ve bu da seninle prensesin konuşmasını gerektiriyor. Tapınağı yok etmemiş olsaydın, belki sana ne olduğunu söylerdim."

"Görüyorum ki hâlâ acılısın."

"Her zaman," dedi Domet yumuşak ve yavaş bir sesle. "Ama... öfkeme rağmen, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Arkadaşlarından ya da ailenden hiçbiri davana dahil edilmedi. Babanı kurtaramadığım için kefaretimi ödedim."

"Ne kadar asilsiniz."

"Sadece uzun vadede bana yardımcı olacağını düşündüğüm için. Ve öyle de oldu. Sen yaşıyorsun ve benim ölüm arayışım kesintiye uğramadan devam edebiliyor."

"Hâlâ ölemiyor musun? Ne utanç verici."

Domet kadehindeki son damlaları da içtikten sonra, "Yakında içeceğim. Ama nasıl olduğunu bilirsin, Michael. İlk önce yapmam gereken çok şey var. Tüm bu hataları 1 kez yapmalıyım."

"Ölümsüz olduğunu ilk öğrendiğimde sen de aynı şeyi söylemiştin. Bu doğru mu? Gerçekten de ölmeden önce geçmişindeki hataların 1 katını mı yapman gerekiyor? Kimse bir Ölümsüzü öldüremez mi?"

"Bazı sırları kendi başına öğrenmen gerekecek, Michael. Bunu çok

kolaylaştırmak istemem. Sen ve ben, uzun vadede bu işte beraberiz. Gerçek

Endless Waltz."

Masanın kenarlarını kavradım ve dikkatimi önümdeki çılgın Ölümsüz'den uzaklaştırmak için babamın yüzüğüne odaklandım. Şu anda asıl endişem o değildi. Domet ne kadar sapkın ve çıkarıcı olsa da, Kalpkıran gibi etrafta dolaşıp insanları öldürmüyordu. Onunla daha sonra ilgilenebilirdim. Şu anda başka önceliklerim vardı.

"Hollow'da faaliyet gösteren bir Yol Katili var. Mültecilerle birlikte geldi. Heartbreaker Seri Katili de geri döndü. İkisi hakkında da bir şey biliyor musun?"

Domet işaret parmağını ritmik bir vuruşla masaya vurdu. "Yol Katili'nin unvanını biliyor musun?"

Tereddüt ettim, Dark'ın fenerin altında keşfettiği kelimeyi hatırlamaya çalıştım. "Ah, Veba. Hayır, bekle, Savaş'tı. Hayır, hayır, sanırım Ölüm'dü."

"Unuttun mu? Yoksa sen mi *unuttun*?"

"Bilmiyorum," diye inledim. "Sanırım sadece unuttum. Büyülü olmayan bir şekilde."

"Senin için iyi bir şey, her şeyi biliyorum. Waylayer'ların nerede olduğunu bile. Ama her şeyin olduğu gibi bu bilginin de bir bedeli olacak."

"Bir suikastçılar birliğiyle birinci dereceden tanışıklığınız olmasına şaşırdım." Bir duraklama. "Hem Waylayer'lar hem de Heartbreaker hakkında bilgi için ne istiyorsunuz?"

"Akıllıca bir ifade," dedi Domet. "Benden bir şeyler öğrendiğini görmek güzel."

"Sadece kimseye güvenmemek için."

"Çok önemli bir ders. Şimdi, bir bakalım... Adil bir takas ne olurdu? İlk doğan çocuğun mu? Kanından bir örnek mi? Belki de en önemli anılarınızdan birini çıkarıp bir kavanozun içine koymalıyım. Eğlenceli olmaz mıydı?"

"Domet."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Hiç eğlenceli değilsin, Michael. Beni biraz eğlendir." "Fiyatını söyle ve devam edelim."

"Tehlikeli sözler," dedi Domet koltuğunda kendini ayarlarken. "İnfazının ardından daha dikkatli olursun diye düşünmüştüm."

"Fiyatınızı söyleyin artık."

"Eski anlaşmamıza d6nmek istiyorum. Para olmadan. Hollow'da olduğun s6rece haftada bir evime gel ki konuşabilelim."

Bu şaşırtıcıydı. "İstediğin bu mu? Başka bir hizmetçi bul. Eminim birileri her hafta oturup seninle konuşacak kadar paraya muhtaçtır."

"Hayır," dedi Domet. "Ben seni istiyorum. Sadece seni."

"Ben Rattered. Patron Victoria Tapınağı'nı yakmanın ve seni 6ld6rmek istemenin benimle daha fazla konuşmak istemene neden olacağını kim bilebilirdi?"

"Kendimce sebeplerim var, Michael. Ne de olsa tanıdığın canavar daha iyi. Hedeflerim hakkında genel bir fikrin var. Bu Yol Katili için de aynı şeyi s6yleyebilir misin? Ya da Kalpkıran için? Ya da Karanlık için?"

Ucuz bir şakaydı ama boşverdim. En azından Domet ile yeni bir anlaşma yapmıyordum, sadece eski bir anlaşmayı devam ettiriyordum. Lyon'a verdiğim s6z6 bozmuyordum. Ve gerçekten, savaş ufukta g6r6nd6ėu s6rece, Domet'e onun bana ihtiyaı olduğu kadar ihtiyaım vardı. Birlikte yapabileceğimiz kadarını tek başımıza yapamazdık. Uzun zaman 6nce kabul ettiğim acı bir gerçekti bu.

"Toplum içinde hiç karşılaşmadığımız s6rece... Bir. şimdi bana bu şehirdeki Yol Katili ve Kalp Kıran hakkında bildiklerini anlat."

Domet, t6ylerimi diken diken eden bir şekilde g6l6msedi. Bunda tamamen canavarca bir şey vardı. İnsanlık dışı. "M6kemmek karar, Michael. M6kemmek karar."

"Devam et."

"Nasıl isterseniz. Size 6z6lerek s6yl6yorum ki Kalpkıran hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yıllar 6nce Hollow'da ter6r estirdiklerinde içkiyle meşguld6m. 6l6ml6 olsaydım, alkol zehirlenmesi beni her g6n 6ld6r6rd6. Karanlık g6nler. O d6neme dair çok az şey hatırlıyorum."

"Yol Katili hakkında biraz bilgi sahibi olsanız iyi olur, yoksa bu anlaşmayı iptal ederim."

"Sabır, Michael. İstediğin şey bende. Waylayer'lar hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

Gerçekten, neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Var olan ya da olmayan bir suikastçılar birliğiydi. Son 6 y6z yılın en b6y6k cinayetlerinden bazılarını işlemiş olabilirler de olmayabilirler de.

Eham'daki ilk korsan mürettebatının ilk mürettebat üyeleri, zirvede yüzün üzerinde bir Reet ile ünlü bir korsan kaptanı oldu. Bazıları onları ailemin karşıtı olarak adlandırırdı; benim ailemin düzen getirmeye çalıştığı yerde kaostan beslenen bir grup birey. Waylayer'ın lideri, ölümle alay edebildiği ve sonuçlarına katlanamadığı söylenen Azrail'di. Hayatımın büyük bölümünde onların hayal ürünü olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı ejderhalar ve şeytanlar gibi, kitleleri eğlendirmek ve korkutmak için yaratılmış bir hikaye.

Eğer Yol Katili düzeni gerçekten varsa, o zaman en iyi yaptığım şeyi yapacak ve yalanın ardındaki gerçeği ortaya çıkaracaktım. Efsane ve gerçek birbiriyle uyuşmayacaktı. Tıpkı ejderhalar ve Dişsiz Wyvern'de olmadığı gibi. Şimdiye kadar ölümsüzlük tek istisnaydı. Gerçektir ve her gün böyle olmamasını diliyordum.

Domet'e de aynı şeyi söyledim, iğneleyici sözler hariç.

"Temel bilgilerle başlayacağım. Liderleri Azrail de dahil olmak üzere Waylayer'ların on üç üyesi vardır. Katılan her üye bir unvan alır. Bunlar: Veba, Savaş, Ölüm, Kıtık, Aşk, Oburluk, Tembellik, Gurur, Açgözlülük, Şehvet, Kıskançlık ve Gazap."

"Aşk mı? Ne ezik bir başlık."

Bir kahkaha. "Eğer onu elinde tutan kişiyle tanışsaydın, aksini düşünebilirdin. Neyse ki ben onlardan birçoğuyla tanışacak ve hangi ülkelerde faaliyet gösterdiklerini öğrenecek kadar uzun süredir buralardayım. Seyahat etmek zorunda kalmadıkları sürece çoğu evlerine yakın durur. Hepsinin sürdürmek için ellerinden geleni yaptıkları hayatları var."

"Hangileri Hollow dışında faaliyet gösteriyor?"

"Gurur ve Öfke. Savaş eskiden öyleydi. Ama birkaç yıl önce ortadan kayboldular, bu yüzden onlar olduğundan şüpheliyim. Büyük olasılıkla biri War'ı öldürdü ama Azrail bunu kimin yaptığını ya da onları yeni unvanlarını almaya ve Waylayer'lara katılmaya davet ettiğini henüz belirlemedi."

"Ne?"

"Ah, evet. Sanırım bu bir Kingman için mantıklı olmazdı. Waylayer'lar bir *meritokrasidir*, Michael. En güçlü olan hayatta kalır. Onların saflarına katılmanın tek yolu mevcut bir Yolgezer'i öldürmektir. Kendilerini sürekli geliştirmelerini sağlar. Hiç kimse yaklaşan ölüm karşısında rahat edemez."

Parmaklarımı masaya vurdum. "Gurur ve Gazap'ın kim olduğunu biliyor musun?"

Domet başını salladı. "Hayır. Gerçek kimliklerini bilmediğimden emin olmak için dikkatli davrandılar. Diğerleri daha rahattı."

"Verdiğin bilgi işe yaramazsa neden bu anlaşılmayı onurlandırayım?"

"Sabır senin erdemlerinden biri değil, Michael. Gerçekten daha fazlasını öğrenmeye çalışmayacağımı mı düşünüyorsun? Çünkü eğer öyle düşünüyorsan, beni çok hafife alıyorsun demektir."

Devam etmesini bekledim.

Domet bunu gülümseyerek yaptı. "Bildiğim kadarıyla Wrath kalede çalışıyor. Onunla ne zaman karşılaşsam -evet, Wrath bir erkek- her zaman kirliydi ama lavanta gibi kokardı ve bir fener kolyesi takardı. Hızlı ve gayri resmi konuşurdu. Muhtemelen önemli birinin hizmetkârıydı, özellikle de Sonsuz Vals ya da Hollow'daki diğer saray etkinlikleri sırasında hiç karşılaşmadığı için. Pride hakkında çok az şey biliyorum. Onlarla her karşılaştığımda konuşma tarzları değişiyordu. Farklı da giyinirlerdi. Her zaman bir şekilde Scales için çalıştıklarını düşünmüştümdür."

"Bunu sana söyleten ne?" Ben sordum.

"Çünkü ne zaman birinin ölmesini istesem ve onlar da bunu halletseler, birkaç gün sonra uygun bir asil idam olurdu. Ya da Asma Bahçeleri'nde yeni bir asi sempatizanı ortaya çıkıyordu. Yolsuzluk diz boyu."

Yozlaşmayı İne olmakla ilişkilendirebileceğimi hiç sanmıyorum ama her neyse. Domet bana peşimden gelen Yol Katili hakkında bir şeyler -herhangi bir şey- öğrenmem için yeterli bilgiyi vermişti. Kalede bir hizmetçi ve Terazî'de otorite sahibi biri. Arayışımı biraz daralttı.

"Hala onlarla iletişim kurabiliyor musunuz?"

"Hayır. Kralın ölümünden sonra ikisi de benimle köprüleri yaktı. Gazap cevap vermeyi kesti ve Gurur da bu ifadeyi gerçek anlamıyla alıp isteklerini bıraktığım ağacı yaktı." Domet omzunun üzerinden baktı, aniden endişelenmeye başlamıştı. "Konuşmamıza o kadar odaklanmıştım ki Naomi'nin uzun süredir ortalarda olmadığını fark ettim."

Naomi geri döndüğünde, "Özür dilerim," dedi. "Böğürtlenleri iyi yemeklerle karıştırmanın midemi oldukça rahatsız ettiğini keşfettim."

Domet, "Bu yüzden her zaman alkole bağlı kaldım," dedi. "İnişi her zaman alternatiflerinden daha iyi görünüyordu."

Naomi kadehini kaldırıp bir yudum aldı. "Bunu gelecek için hatırlayacağım."

Sohbetin geri kalanı anekdotlar, Domet ve benim karşılıklı hakaretlerimizden oluşan tuhaf bir karışımdı. Naomi ne zaman gerekli olduğunu düşünse katılırdı. Ki bu sık sık oluyordu. Meyveli tartı bitirdikten sonra ayrıldık. Domet bana gelecek hafta onunla öğle yemeğine katılmamı ve iştahlı bir şekilde gelmem gerektiğini hatırlattı. Onu yatıştırdığım sürece adamları Kingman Keep çevresindeki evleri yıkmaya başlamayacaktı. Sözlerine omuz silktim.

Naomi gülümseyerek Domet'in evinin merdivenlerinden aşağı atladı. "Her şeyin bu kadar iyi gitmesine şaşırdım. Her şey göz önüne alındığında."

"Sen öyle diyorsun. Domet'le konuşmak zorunda kalan bendim. Ve prenses beni gafıl avladı."

"Evet, Domet'in personeli de öyle. Neyse ki adamları her şeyin mükemmel olduğundan emin olmaya o kadar odaklanmışlardı ki bana hiç dikkat etmediler." Bir duraklama. "Siz ikiniz konuşurken ne bulduğumu görmek ister misiniz?"

Fatih Çeşmesi'ni gösterdim ve kenarına oturduk. "Heartbreaker'da bir şey mi var?"

"Hayır, ama bunu buldum. Bunu kitap ayracı olarak kullanıyordu," dedi Naomi dekoltesinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarırken.

Shadom,

Kıtlık, bir sonraki duyuruya kadar Hollow'da faaliyet gösterecek. Geldiklerinde öğreneceksiniz. Hedefi açıklayamam ama bir Kingman söz konusu ve geçmişteki etkileşimlerimiz hakkında bilgilendirilmeyi istemiştiniz. Eğer sözleşmeyi onlarla görüşmek isterseniz, Famine'i kendilerini size sunmaları için uyardık. Dudak Servisi'ne git ve bir Hanımeli sipariş et. Daha sonra seni bulacaklar.

*Saygıları
mla, Azrail*

"Domet bana yalan söyledi," diye mırıldandım yüksek sesle.

"Onunla bu kadar çok zaman geçiren biri olarak, bu konuda hep şaşırmış görünüyorsunuz. Domet ne isterse, nasıl isterse öyle yapar. Gerçek, henüz kendi lehine çarpıtmadığı bir yalandır."

"Neyse o. Eğer... Dudak Servisi'ne gidip... bir Hanımeli sipariş edersek, bu Yol Katili'ni yenme şansımız nedir?"

"Hiç mi az? Muhtemelen Domet'in neye benzediğini biliyorlar ve senin nasıl görüldüğünü de kesinlikle bilecekler. Seni zaten bir kez öldürmeye çalıştılar."

Ona bir gülümseme verdim. Bana göre yapılacak tek bir şey vardı ve o da bunu biliyordu. Bu, bir daha asla elde edemeyeceğimiz altın bir fırsattı. Gelmek zorunda değildi ama geleceğini biliyordum. Naomi işler zorlaştığında çekip gitmezdi.

İç çekerek ve lanet okuyarak, "Peki, gidelim," dedi.

GÖLGELER

Dudak Servisi'nin ilkinin yapmak ikimizin de tahmin ettiğinden daha zor oldu.

Bir baharat tüccarına sormaya çalıştık ama nafile. Ürünlerinin ne kadar kaliteli olduğunu ve Eham'ı geçerek Pillar Adaları'ndan nasıl ithal edildiğini falan filan anlatıp durdular. Bu işkenceden kıl payı kurtulduktan sonra, Batı Nehri'ne işeyen bir sarhoşa Lip Service'in nerede olduğunu bilip bilmediklerini sormayı denedik. Bilmiyordu. Adını bile duymamıştı. Bu da endişe vericiydi. Genellikle onun kalibresindeki sarhoşlar şehirdeki tüm iyi yerleri bilirdi. Kendi fiyat aralığının dışındaki yerleri bile. Dudak Servisi'nin nerede olduğuna dair bir fikre sahip olmadan önce etrafta avlanmamız gerektiği gerçeği bizi tedirgin etti. Hiçbir işletme bu kadar gizli kalmak istememeliydi. Özel giriş koşulları olanlar bile ne olduklarını ve kimlerin girebileceğini herkesin bilmesini sağlıyordu.

Nihayet Gökkuşuğu Bölgesi'nin eteklerinde Lip Service'i bulduk. Pek çok açıdan dikkat çekici değildi ve etrafındaki düzinelerce tuhaf renkli binadan ayırt edilmesini sağlayacak hiçbir işaret yoktu. Eğer bize işaretlenmemiş parlak pembe bir kapı aramamız söylenmeseydi, hiç farkına varmadan yanından binlerce kez geçebilirdik. İçeri girdiğimizde dekorunun ilginç olduğunu gördük.

Genelevlerin çoğunda iş ve dinlenme için geniş bir merkezi alan -şık olmaya çalışıyorsa köşede bir müzisyen olabilir- ve kişisel eğlenceler için bir dizi özel oda bulunurdu. Burada her şey açıktaydı. Tüm konuklar odanın ortasındaki dairesel sahnenin etrafında oturuyor, kadın ve erkekler bu sahnede dans ediyordu. Arada sırada müşterilerden biri sahnedeki birini işaret ediyor ve görevliler de ona başka bir yere kadar eşlik ediyordu.

Hanımeli'nin bir içki olmadığından şüphelenmişim.

Naomi sahnedeki dansçılara bakıyordu. "Burayı sevdim."

"Yol Katili'nin dansçılardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çıkış için tek bir yol var." Naomi beni daha yakına sürükledi, sahneye en yakın koltuklardan birine itti ve sonra kucağıma oturdu. Müşterilerden birkaçı bizi fark etmeye başladı.

Harika. Gizlenmek için çok fazla.

Naomi, Ehamlı bir adam tarafından döndürülen siyah saçlı bir kadını göstererek, "Nasıl dans ettiğine bakın," dedi. "Ve erkeklerin *bu kadar* Rexible olabileceğini bilmiyordum."

"Buraya manzara seyretmeye gelmedik Naomi."

Bana döndü, saf neşesi kaybolmuştu. "Güzel insanlarla çevrili bir genelevdeyiz. Keyfini çıkarın. İstersen dik dik bak. Kışında bir sopa varmış gibi davranmayı bırak."

"Buraya eğlenmeye gelmedik, Naomi."

"İkisi için de burada olamaz mıyız?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Naomi konuşmama devam etmeme izin vermek yerine, sahnedeki dansçı kadını kolunu kıvrarak bize doğru çağırdı. Naomi kadının kulağına bir şeyler fısıldadı, bu da kadının kıkırdamasına ve başını sallamasına neden oldu. Ve sonra onu öptü. Beklediğimden daha uzun sürdü ve yüzüme yayılan kızarıklığı gizlemek için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Kadın adama doğru geri yürüdü ve Naomi bana döndü. "Gördün mü?

İkisine birden sahip

olmak kolay." "Bu

gerekli miydi?"

"Kesinlikle. Dudaklarındaki parıltının ne olduğunu bilmek istiyordum ve şimdi biliyorum. Eğer merak ediyorsan, baldı."

"Değildim."

"Hadi, Michael." Naomi elini bacağıma koydu. Yine mi bu? "Sekse biraz ilgi duyuyor olmalısın. Hiç biriyle oynastın mı? Yoksa senin için sadece solo dans mı oldu? Eğer öyleyse yargılamıyorum. Bir hainin oğlunu becermek için sıraya giren çok insan olduğunu sanmıyorum."

Elini kalçamdan çektim. "Yeter, Naomi."

Genelevdeki diğerleri de bize bakıyordu, ben de dahil.

"Sinirime mi dokundu? Bu hatamı telafi etmeme izin verin."

Naomi parmaklarını şıklatarak siyahlar giymiş, uzun saçlarını atkuyruğu yapmış bir adamı çağırdı. Burada sadece bir hizmetçi olamayacak kadar dengeli ve bakımlıydı. Acaba sahne ile Roor arasında gidip geliyor muydu?

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?" diye sordu staI üyesi.

Naomi elini tekrar kalçama koydu ve onu tekrar çekmemek için kendimi kontrol etmem gerekti. Naomi çok tatlı bir şekilde, "Sevgilimin cinsel gücünü artırmak istiyorum. Honeysuckle hakkında iyi şeyler duydum. Birlikte katılabilir miyiz? Ben orada olmadığım sürece bu fırsatı değerlendiremeyeceğinden endişeleniyorum."

Ne hakkında soruyordu?

Görevli hiç istifini bozmadı. "Hanımeli genellikle tek seferde sadece bir müşteri alır."

"Lütfen bir istisna yapıp yapamayacaklarını kontrol eder misiniz?"

Adam odanın köşesinde el işaretleri yapan birine doğru baktı. Bu açıdan onları ezberlemek imkânsızdı. Önünde neredeyse çıplak olan çok fazla beden vardı.

"Bugün bir istisna yapabiliriz," dedi staI üyesi. "Ama fiyatı üç katına çıkacak: dokuz güneş. Daha ince ayrıntılar Hanımeli ile birlikte halledilecek."

Naomi elbisesinin cebinden dokuz güneş çıkardı ve adama uzattı. "Kulağa mükemmel geliyor."

Ayağımız takılmadan görebilmemiz için gereken minimum ışıkla bizi koltuklarımızdan kaldırıp koridora götürdü. Geçtiğimiz odalardan tutkulu sesler geliyordu ve Naomi beni gerektiği gibi yönlendirebildiğinden emin olmak için elimi 1rm tuttu. Ve kaçmamı engellemek için. İpek yastıklar ve battaniyelerin serili olduğu bir odaya getirildik. Odanın köşesinde yasemin kokulu tütsü yavaşça yanıyordu. Eğer ne olduğunu bilmeseydim

Naomi bunun için para ödemiş olsaydı, oldukça ucuz göründüğünü düşünür ve daha az etkilenirdim.

Naomi aşırı pelüş yastıklardan birine oturdu ve "Dış görünüşünüzdeki çatlakların nerede olduğunu bilirlerse insanların sizi kandırmasını çok kolaylaştırırsınız" dedi.

"Küçük bir uyarı iyi olurdu."

"Ve seni böyle kızdırdığımda yüzündeki ifadeyi ve kızarmayı özlüyor musun? Asla. Ne yaptığımı anlamalıydın. Yoksa buraya eğlenmeye geldiğimize nasıl inandırabilirdik ki? Eğer bir Yol Katili takip ediyorsa, kime ya da neye sipariş verdiğimizizin çok yaygın olduğundan şüpheliyim."

Kollarımı kavuşturdum ve odanın bir ucundan diğerine volta attım. "Her neyse."

"Hâlâ kızgın mısın? Sinirlendirdiysem özür dilerim. Gerçek aşka falan inanmıyorsun, değil mi?"

Sessizlik.

Naomi bana doğru eğildi. "Öyle mi? Sen mi? Tüm insanlar arasında mı? Ben de senin kalbinin de hayata dair diğer görüşlerin gibi çarpık olduğunu sanıyordum."

"Hepimizin inanacak bir şeyleri olmalı, değil mi?"

"Bir romantik! Gerçekten de başka bir şey daha mantıklı olurdu," dedi Naomi. "Peki gerçek aşkını nasıl tanıyacaksın? Gökyüzünden düştüğünde onu yakalayacak mısın yoksa onu kurtarmak için bir ejderha mı öldüreceksin?"

Derin bir nefes verdim. "Onun gibi bir şey."

Gözleri kocaman oldu. "Bekle, bu-"

Odaya transparan beyaz dantel bir elbise giymiş Goldani bir kadın girdi. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu ve bunu kesinlikle biliyordum. Perdeyi arkasından kapatırken, onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm ve bunu ona söylemenin doğru olup olmadığını merak ettim.

Naomi benim için yaptı. "Vay be."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Sesi derin ve pürüzsüzdü, sakın bir nehir gibiydi. "Ben Hanımeli'yim. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Sen kimsin?"

"Michael Kingman."

"Chloe Mason."

Naomi'ye bir bakış atmamak için tüm gücümü harcadım. Hanımeli'ne neden yanlış isim vermişti?

"Güzel isimler... Her gün yabancılar tarafından talep edilmiyorum. Beni nereden duydunuz?"

Yalan söylemek için ağzımı açtım ama Naomi daha hızlı davrandı.

"Charles Domet." "Charles Domet," diye tekrarladı bize yaklaşırken.

"Şimdiye kadar sadece

bir kez. Kısa bir seanstı. Sonrasında benden bu kadar övgüyle bahsetmesi beni onurlandırdı. Ne demişti?"

Honeysuckle ellerini göğsümde gezdirdi. Hiçbir şey söylemedim. Zihnim bulanıktı ve konuşursam gerçeğin ağzımdan çıkmayacağına dair hiçbir inancım yoktu. Söylediğim şey beni bile şaşırttı. "Senin harika olduğunu söyledi. Çok ilgili."

"İlişkilendirilebilir', arkadaşlarınıza dostça davranan bir anne için kullanılan bir tanımdır. Eskortlar *ilişki kurulabilir* olduklarını duymak istemezler. Seksi. Çarpıcı." Ve son kelimeyi fısıldamak için bana doğru eğildi: "Güçlü."

Yutkundum. Sesli bir şekilde.

"Ben güçlü müyüm, Michael?"

Uyumsuz renkteki gözlerinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. "Ben... Evet, öylesin."

"Senden istediğim her şeyi yapar mıydın? Benim için öldürür müsün?" "Of-"

"Michael! İptal et!"

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi ve sıfırlanmanın sıcaklığının vücudumdaki farklı bir sıcaklık tarafından neredeyse örtüldüğünü fark ettim. Bunu anladığımda, onu kucakladım ve 1'lerimi kaldırdım. Az önce ne olmuştu? Hanımeli az önceki büyüleyici güzelliğinden ziyade sıradan görünüyordu.

Hanımeli bizden uzaklaştı, doğruldu ve sonra kıyafetini düzeltti. Parmaklarını yavaşça hareket ettirirken eline baktı. "Fabrikatörü etkisiz hale getir. İlginç. Onları bir süredir kullanmamıştım. Yine de rüzgârı özleyeceğim." Dikkati tekrar bize döndü. "Ne yaptığımı ne ele verdi, kızım?"

"Bu aptalı kaç kez baştan çıkarmaya çalıştığımı biliyor musun?" Naomi elini omzuma koydu. "Ne yaptığını bilmiyorum ama

Sihirli bir şey çünkü - anlamıyorum - bu kalın kafalı romantik aptala biraz yardım almadan ulaşamazsınız."

"Güven," dedi. "Bunu sevdim. Ama dürüst olmak gerekirse, buraya eğlenmek için geldiğini düşünmüştüm... bu yüzden uygun davrandım." Kapının arkasından ipek bir örtü aldı ve giydi. "Belli ki değilsin. Peki neden buradasın?"

Vücudum hâlâ sıcak ve zihnim bulanıktı, bu yüzden Naomi sohbete önderlik etti. "Famine'i arıyoruz."

"Öldürmek mi, kiralamak mı?"

"Bilgi istiyoruz," diye mırıldandım. "Ne hakkında?"

"Hollow'daki hedeflerinin kim olduğunu."

Hanımeli homurdandı. "Sanki sana bunu söyleyecekmişim gibi. Yine de benden bilgi almaya çalıştığın için sana puan vereceğim."

"Kaybedecek neyin var?" Naomi sordu. "İyi para ödeyebiliriz."

"Ve gizli bir suikastçı olarak hak ettiğim ünümü mü kaybedeyim?"

Sanki." "Bekle, yani sen-"

Honeysuckle parmaklarını sanki bir silahmış gibi bana doğrulttu. "Seni tekrar görmek güzel, Michael. Yakından oldukça yakışıklısın."

Hanımeli, Kıtık kod adını kullanan Yol Katili Alaycı Kuş'tu. Sonunda geri dönemeyeceğimiz bir hata yaptığım korkusuyla Naomi'nin elini tuttum. Sıcaklığım ikimizi de kaplarken, o da duygularıma kendi elini sıkarak karşılık verdi.

"Bu iş böyle yürüyecek Michael," dedi yaklaşırken. "Sen bir hata yaptın. Ve hatalar kurşun gibidir, öldürmek için sadece bir tane gerekir. Ya benimle gelir ve bazı sorulara cevap verirsin ya da arkadaşın Chloe'yi öldürürüm." Naomi'yi işaret etti. "Genelde doğrudan tehditlere başvurmam ama sen ve Kara Ölüm beni kolezyumda utandırdıktan sonra sabrım tükendi ve ihtiyacım olanı güç kullanarak alacağım."

Vücudumdaki sıcaklığı sabit tutmaya devam ettim. Silahı ya da zırhı yoktu, ama bu bir dövüşe dönüştüğünde bunun büyük bir avantaj olacağından şüpheliydim. Ve o... lütfen biraz daha kıyafet giyebilir mi? Bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. Kim sadece bir örtüyle savaşıyor ki?

"Dediğimi yapmayı reddediyor musun?" Alaycı Kuş sordu. Benimle kapı arasındaydı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Ona doğru hamle yaptım, gardımı almıştım. Naomi onun dizlerinin arkasına vururken ben de dirseğimi yüzüne doğru fırlattım. Dirsek tam isabet etti ve burnundan kan fışkırdı. Ben üzerinden atlarken Alaycı Kuş gümbürtüyle yere düştü. Naomi'nin elini tuttum ve odadan çıkıp koridora doğru koşmaya başladık.

"Öyle olsun Michael!" diye bağırdığında Dudak Servisi'nin kapısından dışarı fırlıyorduk. Sen ve arkadaşının hayatı artık hükmen mağlup!"

Naomi durup pembe kapıya bakmadan önce genelevden ayrıldık. "Neden takip edilmiyoruz?"

"Fark eder mi? Şu anda bir Yol Katili ile uzun süreli bir tartışmaya girmek istemiyorum."

Naomi başıyla onayladı ve biz de devam ettik, sonunda uzun mesafeli bir çekim için açısı olmayan kapalı bir alanda durduk. Naomi nefes almak için bir duvara yaslandı. Ben ellerim başımın arkasında volta atmaya devam ettim.

Naomi nefesleri arasında, "Sanırım bir hata yaptık," dedi. "Kontrol bizdeydi. Çıplaktı ve silahsızdı. Neden kaçtık?"

"O bir Yol Katili, ne tür bir Fabrikatör olduğunu bilmiyoruz -başka bir şey değil de bir Fabrikatör olduğunu varsayarsak- ve silahlı da değiliz."

Naomi elini ağzına götürdü. "Onu hazırlıksız yakaladık, Michael. Bu işi çabucak bitirmek için tek şansımız buydu. Eğer kaçacaksak oraya gitmemizin ne anlamı vardı?"

"Dark'ı alıp geri gelebiliriz."

"Gerçekten hâlâ orada olacağını mı düşünüyorsun? Çünkü ben düşünmüyorum!"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kalp Kıran'la karşılaşmamıştık ama Naomi karşılaşmış gibi davranıyordu. Sanki Alaycı Kuş'u durdurmamak ölmekten daha kötüymüş gibi. Onda bir şeyler vardı ama neden... Oh. "Chloe bir olacak. Sırf sen sahte bir isim kullandın diye Yol Katili'nin onun peşine düşeceğinden şüpheliyim."

"Yaptığım aptalca bir şeydi ve bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Chloe'yi gördüğümde onu düşünmeden edemedim." Bir duraklama. "Ama ya Mocking

Kuş mu? Chloe benim için çok önemli. Onun zarar görmesinden ben sorumlu olsaydım ne yapardım bilmiyorum."

"Git ve onu uyar o zaman. Hatta özür dile."

Naomi alt dudağını ısırды ve yana baktı. Birkaç dakika sonra ağzında bir böğürtlen vardı. "Belki de haklısın."

"Bugünlerde daha fazla insan böyle düşünüyor gibi görünüyor."

"Sessiz ol." Ensesine bir tokat attı. "Annene akşam yemeğine gelmeyeceğimi söyle. Chloe'yle bağlantı kurmam biraz zaman alabilir."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Blackberry şok içinde neredeyse ağzından düşüyordu. "Ne dedin sen?"

Kelimesi kelimesine tekrarlardım. Şok olmuş ifadesi değişmedi.

"Çok iyi tanımadığınız birinden özür dilemek için benimle gelmekten daha iyi yapacak işleriniz yok mu?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Ayrıca, yaşadığımız onca şeyden sonra seni ailemden biri olarak görmeye başladım. Ve aile aileye bakar."

Naomi tereddüt etti, Blackberry'sini emiyordu. Açıkça duygusallaşan biri değildi, kendini toparladı ve sonra ayağa kalktı. "Peki, benimle gel. Chloe görevde olmadığı zamanlarda genellikle antrenman yapıyor."

Böylece Chloe'yi tekrar görmek için bir bahanem olmuştu. Öğle yemeğinin heyecanından sonra, prensesi babasını öldürmediğime ikna etmek için mümkün olan her müttefike ihtiyacım olacaktı.

EZİLDİ

Eğer sorsalardı, Kuzgunların kalede bir yerde eğitim gördüğünü varsayardım. Ya da çeşitlilik istiyorlarsa belki Parçalanmış Taşlar'da. Ya da şehirdeki diğer seçkin savaşçılara karşı kendilerini test etmek istiyorlarsa Gardiyanlarla birlikte. Aslında burası tahmin edeceğim son yerd.

Asma Bahçeler'deki büyük kızılağaçların tepesine baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Naomi saçını arkadan bağlıyordu. "Hayır. İğneler tarafından gizlenmiş ama eğitim alanları yukarıda."

"Eğitim için onca yer varken neden burayı seçmişler? Burası..."

"Beklenmedik mi?"

"Evet," dedim. "Hollow'a hiç bu kadar inmediklerini sanıyordum. Yukarıdan ne kadarını gördüklerini merak ediyorum."

"Açıkladıklarından çok daha fazlası." Naomi elbisesini çıkarıp daha kullanışlı giysiler giydi. Bakmamak için elimden geleni yaptım. "Orada olduklarını sadece Chloe sayesinde biliyorum. Normalde bu sadece Kraliyet ailesinin bildiği bir sırdır. Ama bir gün bir cesaret annesini buraya kadar takip ettik ve birlikte öğrendik. Yapılacak çocukça bir şeydi."

"Chloe ile bu kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim. Çok resmi görünüyor, sırlarını paylaştığını hayal etmek benim için zor. Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Naomi bacaklarını salladı, gerindi ve havaya sıçradı. Normal bir insanın yapabileceğinden daha yükseğe sıçradı ve benden biraz yukarıdaki kalın bir dala kondu. "Aşağıda beklemeyi tercih etmezsen, tırmanırken sana anlatacağım."

"Beni buraya tek başıma mı tırmandıracaksınız? Fabrikasyonlarınızdan biraz yardım alamaz mıyım?"

"Bu bir Kuzgun geleneğidir. Bunu eğitimlerinin bir parçası olarak her gün yapıyorlar, bu yüzden bir Kingman için hiç sorun olmamalı. Ama ben biraz yardım edeceğim. Düşersen seni yakalayabilirim."

Ceketimi ağacın gövdesinin yanına attım. "Ne kadar rahatlatıcı."

Güldü ve sonra daha yükseğe tırmandı. Geride kalmak istemediğim için gerindim ve onun arkasından tırmanmaya başladım. Ayaklarım ve ellerim için çok sayıda tutamak vardı, ağaç kabuğundaki doğal oluklar bana yukarı doğru bir yol veriyordu. Ağaç dalları da ihtiyacım olduğunda dinlenmek ve nefes almak için yeterince büyüktü. Yine de yukarı çıktıkça kaslarım yanmaya devam ediyordu. Yolun yarısına geldiğimde Naomi'nin bir dalın üzerinde bacaklarını ileri geri sallayarak beni beklediğini gördüm.

"Chloe'yle neden bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu anlat bana," dedim yanından geçerken.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi. "Tanıştık çünkü ebeveynlerimiz işlerine takıntılıydı ve bizi birbirimize bırakmanın yalnızlığımızı biraz hafifletebileceğini düşündüler. İşe de yaradı sayılır. Prenses uzaktayken her şeyi birlikte yapıyorduk. İkimiz de Kuzgunlar sınavına girmeye hazırlanıyorduk."

"Peki ne değişti?"

Naomi küskün görünüyordu. "Neden bir şeylerin değiştiğini düşünüyorsun? İnsanlar doğal olarak birbirlerinden uzaklaşırlar ve... kimi kandırıyorum? Eğer birine gerçeği söyleyeceksem, bu sen de olabilirsin. Kuzgunlar'a katılmak için başvurdum. Açık pozisyonlar nadirdir ve birbirimizle rekabet etmek istemediğimiz için, Siggy öldürüldükten sonra onun yerine başvurmama izin verdi ve Siggy'nin nasıl öldüğünü duydun, değil mi?"

Duymuştum. İsyancılar şehre gizlice silah sokmuş ve Narrows'taki hamamdan çıktığı sırada ateş açmışlardı. Aralarında ertesi gün evlenmeyi

planlayan genç bir çiftin de bulunduğu dört kişi çapraz ateşte öldürölmüştü.

gün. Aylardır şehirde bu konu konuşuluyordu. Kuzgun ölümleri nadirdi ve isyancılar Naverre'yi ilhak etmiş ve bir Kuzgun'u diri diri yakmış olsalar da, çoğu vatandaş için Siggy'nin ölümü isyanın Kraliyet devrilene ya da isyancılar yok edilene kadar devam edeceğinin ilk göstergesiydi.

"Gitmek için korkunç bir yol. Daha da kötüsü, bildiğiniz gibi başvurum reddedildi. En güçlü başvuru sahibi olmama rağmen yanlış nedenlerle orada olduğumu düşündüler ve bu şüphe Kuzgunlar'a girmemi engelleyecek kadar güçlüydü. Bana karşı en yüksek sesin kimden geldiğini tahmin edebilir misiniz?"

"Efyra?"

"Efyra," diye tekrarladı Naomi hırlayarak. "Rakamlar benden yanaydı ama o değildi ve onun oyu yeterliydi. Reddedilmeyi kötü idare ettim ve Chloe'yi suçladım. Annesinin, her başvurduğunda pozisyonu almasını sağlamak için başvurumu engellediğini söyledi. Hiç hoş değildi. Ama işin en kötü yanı, bana hiç bağırmadı. Öfkemi sanki annesinin değil de kendi hatasıymış gibi karşıladı." Bir duraklama. "Bu yüzden ondan nefret ettim. Bana acıyormuş gibi hissediyordum. Yabancıların bana acımasından hoşlanmam ama onun bana acıması... yürek parçalayıcıydı."

"Neden?"

Naomi bakışlarımı kaçırdı, yanakları kızarmıştı.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Neden kızarmıştı? Naomi asla utanmazdı. Yine de burada *krize* girmiş bir çocuk *gibi* davranıyordu. Sonraki düşüncelerim ağızımdan kontrolsüzce çıktı. "Sen Chloe'ye aşıksın! Bu yüzden bu kadar kişisel algıladın." Kendi kendime kıs kıs güldüm. "Ben de senin sadece kaba saba heriflere ilgi duyduğunu sanıyordum."

Naomi'nin kaşlarını çatması kulaklarıma müzik gibi geldi. "Sonsuz Vals sırasında nasıl davrandıklarından utanan tek kişi sen değilsin."

Terimi silmek için bir dalın üzerinde durdum. "Özür diledin mi?" "Evet.

Paralı Asker'i hayatımı kurtarmaya ikna ettikten sonra. Bu bir kült. Senin için bir prene karşı çıkmaya istekli olduklarında birine ya da annelerine kızmak. Ama ilişkimiz hâlâ kırılğan. Siz başaramazken birinin hayallerini gerçekleştirdiğini görmek zor. Bu kişi çok değer verdiğin biri olsa bile."

"Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini biliyor musun?" "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bileceğimden de şüpheliyim."

"Eminim öyledir," dedim. "Kuzgunlar arkadaşları için Kraliyet ailesine karşı çıkmazlar."

Naomi bir glden daha fazla kızardı ve tam cevap verecekti ki, Naomi onun yerine ağacın tepesine çıktı.

Yüzümde bir gülümsemeyle yavaşça takip ettim.

İnce iğnelerin neredeyse her şeyi gizlediği tepeye yakın bir yerde beni bekliyordu. Beni tepesi kesilmiş bir dalın üzerine çekti, kasıtlı olarak onu bir yürüyüş yoluna dönüştürdü. Burada dallar birbirine daha yakındı ve gövde garip bir şekle sahipti. Sanki onu açmak için bir kapı varmış gibi. Naomi kapıyı açmadan önce parmak eklemlerini gövdenin belli yerlerine vurduğunda şüphelerim doğrulandı.

"Önden buyur, Michael," dedi.

"Önce sen. Kuzgunlar beni eğitim tesislerinde yakalasalar bana ne yaparlar biliyor musun?"

"Biz 1. çıkacağız, korkak. Tamam, beni takip et."

Ağacın içine birlikte yürüdük. Duvarlar pürüzsüzdü ve ayakta durmaya yetecek kadar yer olması için dikkatlice oyulmuştu. Bu alanın hangi kısımlarının doğal olduğunu ve hangilerinin daha fazla yer açmak için oyulduğunu söylemek zordu. Hollow Kütüphanesi'nde kullanılan ışık yayan silindirlerin aynısı burada da tavanlar boyunca uzanıyordu.

Başka bir kapıya ulaştığımızda, arkasında sessiz bir konuşmanın ve tahtaya çarpan metalin sesi duyuluyordu, Naomi elini kapı koluna koydu ve sonra, "Kim olduğuna bağlı olarak, kaçmanız gerekebilir," dedi.

"Nereye kaçayım?"

"Eğer Efyra'ysa, hemen arkada olacağım." "Peki ya diğerleri?"

"Bazıları hala benden hoşlanıyor. Sadece daha yaşlı olanlar değil." Gözleri kapıya ve kapının ardındaki uzun damlaya takıldı. "Bir tane olacak."

Kapıyı açıp geniş, açık bir alana girerken bu beni pek rahatlatmadı. Ahşap duvarlar ve kökler sertti ve eğitim mankenleri, büyük taşlar ve ortada ağaç gövdesinin yukarı doğru devam ettiği bir delik vardı. İçine isimler kazınmıştı ve bazılarının eski ve mevcut Kuzgunlar olduğunu fark ettim. Başka bir kapının açılıp kapandığını duydum ve altı tüylü Kuzgun Jasmine Andel'i gördüm.

İki elinde büyük bir balta tutarken yüzünden ter damlıyordu. Zırhını giymemişti ve saçlarını arkadan bağlamıştı ama yine de bizi gördüğü anda öldürmeye hazır görünüyordu. Ortalamadan biraz daha büyük bir burnu ve cerrah gözleri olan bir leş kargasını andırıyordu. Ama bizi sorgulamadan önce Naomi, "Chloe'nin başı dertte," dedi.

Jasmine bize baktı, gözleri kısılmıştı, büyük baltayı hâlâ eğitim mankeninin boynuna tutuyordu. Çok az bir çabayla baltayı geri getirdi ve onu temiz bir şekilde ikiye böldü. Bu manzara karşısında yutkunmamak çok zordu.

"Siz ikiniz bu yüzden mi buradasınız?" diye sordu. "Onu uyarmak için mi?" "Evet," diye açıkladı Naomi, sesi gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

"Sana inanmıyorum."

"Kuzgunlar'a katılmam için bana oy verdiniz. O zaman bana güvendiniz ve hiçbir şey değişmedi. Benim sadakatim-"

"Senin sadakatin kendine Naomi," diye araya girdi Jasmine. "Prensle Rirting yaparken bir Kingman'la komplo kurarak bunu kanıtladın. Sadık hiç kimse bunu yapamazdı."

"Neyse ki şu anda Kraliyet Ailesi'ne olan sadakatim söz konusu değil. Chloe için buradayım. O benim hayatımı kurtardı. Tehlikede olduğunu düşünseydim gerçekten sessiz kalabileceğimi mi sanıyorsun?"

Rüzgâr etrafımızdaki dalların arasından esiyordu ve içeriden gelen hışırtıyı duyabiliyorduk.

Jasmine içini çekti ve büyük baltasını kukladan geriye kalan parçaya dayadı. "Kingman'ı gerçekten buraya getirmek zorunda mıydın?"

"Beni izinsiz girdiğim için tutuklamanız ve endişelerimi görmezden gelmeniz ihtimaline karşı bir yedek plana ihtiyacım vardı," diye yalan söyledi.

"Akıllıca. Çünkü bunu yapmayı düşündüm."

Naomi boynunu kırdı ve omuzları gevşerken rahatladığını görebiliyordum. "Nerede o?"

Jasmine Andel su dolu sürahiye doğru ilerledi ve kendine bir bardak su doldurdu. Bardak boşaldığında, "Önce bana bu tehditten bahset. Prensi ya da prensesi riske atıyor mu?"

"Doğrudan değil. Bir Yol Katili'nin Chloe'yi hedef alacağına inanmak için sebeplerimiz var." "Peki bu neden ne olabilir?"

Naomi, "Çünkü soruşturma sırasında aptalca onun adını kullandım," derken gözlerini Jasmine'den ayırmadı.

"Bu sadakatten çok bir yanlış düzeltmeye benziyor." "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Jasmine tereddüt etti, sonra bana baktı. "*Senin* Yol Katili'nden kurtulman gerekmiyor muydu? Prenses seni bir iş yapman için tuttu ve şu ana kadar... başarısız görünüyorsun."

O anda takmam gereken maskeyi biliyordum. "Üzerinde çalışıyorum. Burada olmamızın tek nedeni Chloe'yi uyarmak. Naomi bunun aramaya devam etmekten daha önemli olduğuna inanıyordu."

"Bize onun nerede olduğunu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Jasmine büyük baltayı tekrar eline aldı, sonra da sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omuzlarında taşıdı. "Adalet Tepesi. Metal bir tokmağı olan mavi bir ev ve önünde çiçek açmaya başlayan bir akrep otu yatağı. Kalpkıran'ın bir başka kurbanının orada bulunduğu haberini aldık ve o da araştırmaya gitti."

"Ne? Hayır... bu doğru olamaz," diye fısıldadı Naomi. "Sen-"

"Rapor güvenilirdir."

Naomi koşmaya başladı. Jasmine'in tarif ettiği yer Naomi'nin eviydi. Eğer orada gerçekten bir ceset bulunduyorsa, bu babasına aitti.

"Ona yetişmelisin Kingman," dedi Jasmine. "Arkadaşlara ihtiyacı olacak."

"Neden bize daha önce söylemedin? Neden bütün bu oyunlar?" Birinciye sıkarak sordum. "Bu bir dersti."

"Ders mi? Naomi sana böyle davranılmasını hak edecek ne yaptı?" "Onu incitmeye çalışmıyordum, Kingman." Jasmine bana doğru yaklaştı. "Bu senin içindi. Tüm şehre yaydığın yalanları duydum. Bu Kral kendini öldürdü."

Geri adım atmadım. "O yaptı. Perişan haldeydi, hiçbir şey yoktu-"

"Tatlı yalanlarını bir başkasına sakla," dedi sesi gürleyerek. "Acı gerçek şu ki onu sen öldürdün. Seni gördüm, Kingman. Cesedini balkondan ittiğini gördüm. Yere düştüğünü gördüm. Ve sonra seni gördüm... kanlar içinde ve elinde bir silahla. Gülümseyişin rüyalarımın çıkıyor. Duvara tırmanıp seni orada öldürmeliydim."

"Tutuklandığım gece öfkenizi dile getirdiğinizden eminim."

Jasmine gülümsedi. "Ben de bunu hatırlayıp hatırlamadığımı merak ediyordum."

"Bana nasıl işkence ettiğini asla unutmayacağım. Yaptığın şey insanlık dışıydı." "Mükemmel. Hak ettiğin şeyi unutmanı istemem." Jasmine boştaki eliyle yanağımı okşadı. "İyi şanslar Kingman. Wind Fabrications olmadan aşağıya inmek uzun ve zorlu bir tırmanış olacak."

İçimden küfrettim ve ortalıkta görünmeyen Naomi'nin peşine düştüm. Bryan Dexter'ın hâlâ hayatta olduğunu umarak büyük kızılçam ağaçlarının arasından aşağıya doğru ilerlerken sadece artan rüzgârın uğultusu bana eşlik ediyordu.

MİRAS

Oraya vardığımda Naomi'nin Chloe'yi iterek yoldan çekmeye çalıştığını ve arkadaşının da kollarıyla onu sımsıkı sarmış bir şekilde ayakta durduğunu gördüm. Naomi çığlık atarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu, rüzgâr etrafımızı sarmış, yakındaki panjurları önce açıp sonra çarparak kapatıyordu. Yakındaki ağaçlar sanki kırılacakmış gibi şiddetle sallanırken etraflarında küçük bir hortum oluşmaya başlamıştı. Kar ve sulu kar yüzüme çarpıyordu ve rüzgârın uğultusu ile Naomi'nin çığlıklarından başka bir şey duymak imkânsızdı.

Bryan Dexter'ın kaderi belliydi.

Bunu daha önce bir kez görmüştüm ve ne yapacağımı biliyordum.

Beni uzak tutmaya çalışan rüzgâra rağmen ön kolumu yüzümün önüne koydum ve adım adım onlara doğru ilerledim. Mümkün olduğunda elimi Naomi'nin omzuna koydum ve sıcaklığımın onu sarmasına izin verdim.

Sert rüzgâr durdu ve dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, Chloe de onunla birlikte yere oturdu, hâlâ ona sarılıyordu.

"İçeride kimse var mı?" Chloe'ye fısıldadım.

"Paralı askerler."

Naomi'yi rahatlatamadım ve ne olduğunu görmek için eve girdim.

Bryan Dexter savaşmadan ölmemişti. Vazolardan masalara, duvarlardaki boyalardan fayans döşeli Roor'a kadar her şey paramparça olmuş ya da yırtılmıştı. Eve attığım her adım çıtırdıyordu. Duvarlar korkunç görünümlü sıyrıklarla kaplıydı ve Naomi'nin babası katliamın tam ortasındaydı. Sol bileğinin üzerinde yazan iki isimden onun olduğunu anlayabiliyordum: *Naomi* ve *Evie*. Yüzü o kadar sağlam değildi. En tuhafı, kalbi geride bırakılmıştı. Çıkarılmış ama sonra odanın ortasında bir domates gibi ezilmişti. Duvarlardan birinde kanla yazılmış bir mesaj vardı: *Geçmişteki hataları nasıl düzelttiğimi izle.*

Beorn cesedi incelerken Dark mesaja bakıyordu. Parmaklarını Bryan Dexter'ın ağzına soktu, diş eti çizgisi boyunca gezdirdi ve sonra kokladı.

"Ağızdan verilen zehir fark edilmiyor, Dark."

"Derisinde iz olup olmadığını kontrol edin," diye emretti. "Emin olmamız gerek."

Cesede odaklandım. İnanılmaz bir şekilde, Bryan ezilmeden önce kalbine doğru sürünüyormuş gibi görünüyordu. Ama nasıl? Katil cesedi bu şekilde görünmesi için mi yerleştirmişti? Bu... bu... her şey çok korkunçtu. Ne tür bir insan bunu yapabilir? En azından Dark insanları öldürdüğünde nedenlerini anlayabiliyordum. Bu katilin eğlenmesinden başka ne olabilirdi ki?

"Şansımız yok, değil mi?" Özellikle kimseye söylemedim.

Beorn beni tanımadı ama Dark omzunun üzerinden bakarak tanıdı. "Neredeydin?"

"Naomi ile."

"Ah. O dışarıda mı? Tüm bu kargaşa o yüzden miydi?"

"Evet. Kuzgun Chloe ile birlikte. Sanırım kendini kaybetmiş olabilir." "Bekleneceği üzere."

Dark olay yerini incelemeye devam etti ve Kalp Kıran hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı aradı. Bu noktada, bir iplik parçası ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebilirdi.

"'Geçmişten gelen 1 hatamı izle' ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu öleceğimiz anlamına geliyor," dedi Dark. "Kalpkıran uzaktan bizimle alay etmiyor. Onun için geldiğimizi biliyor ve ilk saldırıyı yapıyor. Belki yarın. Büyük 1nale'ye kimin katılmasını istediğine bağlı."

Midemde kalan azıcık şeyi de kaybetmemek için bir elimle ağzımı kapattım.

"En iyi yaklaşımımız, Kalp Kıran'ın büyük 1nale için kimi seçeceğini belirlemeye çalışmak. Ona yakın olan herkes potansiyel bir kurbandır ve taç giyme törenine kadar yakın takip altında tutulmalıdır," dedi Dark.

"Trey hedef olabilir. Heartbreaker'ın bizi bir tweeker ininde öldürmesini engelledi."

Dark, Bryan'ın ellerini ve kollarını kaldırıp incelerken, "Naomi de olabilir," dedi. Beorn botlarını çıkarıp orada bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu. "Sen, ben ve şu anda Kingman Keep'te yaşayan herkesle birlikte."

"Lyon mu?"

"Şüpheli. Ryder Keep'te yaptığı numaradan sonra olmaz."

Bu küçük de olsa rahatlatıcı bir şeydi. "Sence onları durdurabilir miyiz?"

"Biz mi? Hayır," dedi tereddüt etmeden. "Ama hep birlikte? Belki bir şansımız olabilir."

"Ölmeyi beklemek aptalca bir plan."

Dark bana ters ters baktı. "Peki ne yapmayı tercih edersin? Büyük 1nale'de hedef ya da potansiyel katılımcı olabilecek herkesi toplarsak seçeneklerini kısıtlayabiliriz. Onu hata yapmaya zorlarız. Ama onun oyununu oynarsak, daha fazlası ölür. Bryan Dexter bunu hiç anlamadı. Karısı bu yüzden öldü."

"Ama kızı yaşadı."

"Benim sayemde. Onun sayesinde değil." "Sen ne-"

Naomi, Chloe'nin eli omzundayken kapıdan içeri girdi. Babasının cesedine ulaşip dizlerinin üzerine çökene ve ardından "Ona dokunabilir miyim?" diye sorana kadar kimse konuşmadı.

"Evet," dedi Beorn. "Cesette zehir yok."

Naomi parmak uçlarını Bryan'ın kana bulanmış, arkaya taranmış saçlarının üzerinde gezdirdi. "Acı verici miydi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Ama diğer kurbanların aksine o savaşırken öldü. Kalpkıran'ın normalde olduğu kadar temiz bir şekilde kaçtđđını sanmıyorum. Kalbe yaptıkları muameleden de bu anlaşılıyor."

Sessizlik.

Chloe yanıma geldi, eli kılıcının kabzasındaydı. Dark kollarını kavuşturmuş Naomi'yi izliyordu. Hepimiz onun bir şey söylemesini bekledik.

"Sıradaki ben miyim?"

"Bize bırakılan mesaja bakılırsa," dedi Dark, "ya sen öylesin ya da ben."

"Sanırım genç ölmek o kadar da kötü değil." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu. "Yani, kim sonsuza kadar yaşamak ister ki? Kim evlenmek ya da çocuk sahibi olmak ister ki? Kim Scales'ten sürölmüş bir Blackberry bağımlısından daha fazlası olmak ister? Kim kefareti ister? Ben değil."

"Naomi..."

Naomi ceplerindeki Böğürtlenleri boşalttı ve tamamen yok olana kadar l'leriyle ezerek toz haline getirdi. "Eğer öleceksem, özgür ölebilirim."

Naomi babasının cesedine doğru mırıldanmaya devam ederken Dark bana doğru ilerledi.

"Kingman Keep'e geri dönmeliyiz, burada bizim için başka bir şey yok," dedi Dark. "Ve yolda Trey'i de almalıyız. Nerede o?"

"Kalp Kıran'ın onu asla bulamayacağı bir yerde."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim ve kalbim bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Yanılıyorsan ölümü senin suçun. Ama, lne. Naomi'yi al da gidelim." "Yas tutmak için biraz daha zamana ihtiyacı var," dedi Chloe.

"Daha fazla zamanımız yok, Raven. Yaşamak istiyorsa yok."

"Ben onunla kalacağım," dedim. "Arayı kapatırız. Git ve Kingman Keep'teki herkesin güvende olduğundan emin ol. Ailemi koru."

"Onu daha iyi hissettirmek için kendi hayatını riske mi atacaksın? Bir seri katilin peşindeyiz, Michael. Duygusal saçmalıklar için zaman yok. Bu ölüm kalım meselesi."

Sesim hiç titremedi. "Babasıyla arasını kendi şartlarıyla düzeltmek için bir şansı hak ediyor. Yoksa katılmıyor musun?"

Dark bana bakmadı. "Yapman gerekeni yap. Ama elini çabuk tut. Yakalanırsan planımı mahvedersin."

Paralı Askerler kısa bir süre sonra kapı arkalarından çarparak ayrıldılar. Naomi gözyaşları akmaya devam ederken dişlerini sıkarak, "Bana acımayın," dedi.

düşmek. "Benim için üzülme. Bu yüzden beni farklı görmeyin."

"Görmeyeceğiz," dedi Chloe ve ben birlikte.

"Güzel." Babasının madalyonunu boynundan kopardı ve açtı. İçinden çok küçük bir kâğıt parçası yuvarlandı. "Öldüğünde bana bir not bırakacağını söylemişti. Ve piç kurusu gerçekten de bana bir tane bıraktı. Ya özgür ölme ya da intikam alma zamanı."

"Naomi, sen neden bahsediyorsun?"

Babasının madalyonunu takarken not kağıdını elime tutuşturdu. Notun üzerinde kanla aceleyle karalanmış on beş kelime vardı: *Adadaki kalp kırıcı için...*

Chloe benden önce konuştu. "Naomi, ne planlıyorsun?"

"Adayı araştıracağım ve onlar beni öldürmeden önce Kalpkıran'ı öldüreceğim." "Kim olduklarını bilmiyorsun! Mükemmel bir hedef olursun. Sen sadece

Michael'dan Kingman'a-"

"Buna bir son veriyorum. Siz ikiniz benimle misiniz yoksa bana karşı mısınız?"

Naomi bana bakarken omuzlarıma tanıdık bir ağırlık çöktü. Bu bir dönüm noktasıydı ve ben bunu geçmişe bakarak değil, o anda görebilecek kadar şanslıydım. Aileme göz kulak olması için Dark'la birlikte Kingman Keep'e dönmek akıllıca bir seçimdi. Planım buydu. Kral ve Angelo'yla yaşadığım talihsiz olaylardan önce de gözümü kırpmadan bunu yapmayı seçerdim. Ama Naomi'nin kendi başına gitmesine izin verirsem, her zaman yanımda olan bir arkadaşımı terk etmiş olacaktım. Düşman ve dost arasında bir şey olarak başlamış olabilirdik ama artık o benim için sadece bir dosttu.

Büyükbabam haklıydı. Daha iyi olmalıydım. Eğer atalarım gibi bir Kingman olacaksam, herkesi korumalıydım. Sadece ailemi değil. Dünyanın durup bakmasını sağlamanın zamanı gelmişti.

Tarih bunu hatırlasın.

"Baban Kalp Kıran'ın kim olabileceğine dair herhangi bir bilgi bıraktı mı?" Ben sordum.

"Michael," dedi Chloe. "Ciddi misin sen? Ailen-"

"Ailem hayatta kalacak. Kingman'lar kolay kolay ölmez. Benim kadar aptal ya da umursamaz olduklarını düşünmeyin. Ama daha da önemlisi, Dark haklıydı. Onların oyununu oynarsak Heartbreaker'ı yenemeyiz ve Bryan'ın o notu bıraktığını bilmiyorlar. Bu saldırmamız için bir fırsat. Boşa harcamak yazık olur. Sence de öyle değil mi Chloe?"

"Hiç de değil."

"Bizimle gelmek zorunda değilsin," dedi Naomi, gözyaşları kuruyarak. Onların yerine odaklanmış bir öfke vardı. "Gelmezsen seni suçlamam. Senin Kraliyet'e karşı bir görevin var, bana karşı değil."

"Ben... Ben de size katılacağım," dedi Chloe. "Prenses Kalpkıran'ın icabına bakılmasını istiyor ve ben de sizin için bazı kapıları açabilirim." Bir duraksama. "Ayrıca iş o noktaya gelirse onlara karşı daha fazla şansımız olacak."

Naomi Chloe'ye sarıldı ve ön kapı arkamızda açılırken başka bir şey söylemeye gerek kalmadı. Başımın arkasına bir tokat yemeden önce cevap verecek zamanım olmadı. Ben Roor'a düşerken Chloe kollarına elektrik verdi ve kapının açıldığını neden tweeker in'de duymadığımı halde burada duyduğumu merak ettim.

GÖRÜŞ

Gençken kabuslar görürdüm. Gecenin bir yarısı titreyerek ve terleyerek uyanmama ve güneş dönüp karanlık çekilene kadar sayı saymama neden olan korkunç, sakatlayıcı şeyler. Babam bana karanlıkta korkacak bir şey olmadığını göstererek onları durdurdu. Her şey sadece farklıydı, benzersizdi ve güneş ışığında olduğu gibi karanlıkta da onları takdir etmemek aptallık olurdu.

Ondan sonraki yıllar boyunca gece boyunca sorunsuz bir şekilde uyudum ve sadece kimse görmeden keşfe çıkmak için uyandım.

Babamın idamından sonra kâbuslar geri döndü. Çarpıtılmış ve değişmişti. Artık karanlıkta görünmeyen şeylerden korkmuyordum. Onun yerine, korktuğum insanlardı. İnce yalanları, çarpıtılmış gerçekleri ve kanlı elleriyle.

Şimdi, bayıltıldıktan sonra karanlığa uyandığımda, yıllar önce çocukluk kâbuslarımdan sonra olduğu gibi titrememek zordu.

Başım sanki bir davul gibi zonkluyordu. Her şey bulanıktı. Bacaklarımı ve ellerimi oynattığımda, onları bir sandalyeye iple bağlanmış buldum. Sıkıca.

Kaçma şansımız yok.

"Merhaba.

Michael." Siktir.

Heartbreaker'dı. Bizi bulmuşlardı. Ya da belki de başından beri izliyorlardı.

Birisi bana doğru yaklaşırken, tahta gıcırtilarını duydum. Nefesleri kulağıma sıcak geliyordu. "Bayan. Ben mi?"

"En ufak bir şey yok. Arkadaşlarım nerede?"

"Burada," diye cevap verdi katil. İki sandalyenin Roor'a çarparak gıcırdadığını ve çığlıklar attığını duydum. Naomi ve Chloe benimle aynı odada bağlanmış ve ağızları tıkanmıştı.

Çifte lanet.

"Ne istiyorsun?" Bağlarımdan kurtulmaya çalışırken sordum. Eğer onları oyalayabilirsem-

Kalp Kıran bileklerimin etrafındaki bağları sıkılaştırdı.

"Akıllıca değil. Akıllıca değil. Yeterince."

"En azından merdiven çıkarken nefes nefese kalıyormuşum gibi konuşmuyorum."

Yüzüklü bir el ile bana ters vurdular. Roor'un üzerine kan tükürdüğümünden neredeyse emindim ama emin olamadım. Gözbağı yüzünden. Yaralarımı görmemi engellemesi ne kadar da uygunsuzdu.

"Beni öldürecek misin, öldürmeyecek misin? Çünkü ölümü bekleme işini zaten yaptım ve sana şunu söyleyeyim, gerçekten çok sıkıcı."

Yanıt yok.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Sonuçta, beni öldürmek isteseydin bunu çoktan yapardın. Neyi bekliyorsun? Yoksa beni büyük Inale'in için mi tutuyorsun?"

Kalpkıran cevap vermedi. Onun yerine üstümden gelen sesler duymaya başladım. Çalınan enstrümanlar. Şarkılar. Tezahürat. Alkışlar. Ve sonra, bulutsuz bir gündeki güneş kadar net bir şekilde, birinin bağırdığını duydum: "Karşınızda Red ve onun 'Naverre'nin Melekleri' yorumu!"

Şarkıcının, tıpkı onu Endless Waltz sırasında izlediğimde yaptığı gibi, sahneyi üstümden geçtiğini duydum. Belki de Kalp Kıran bana oyun oynuyordu ama Müzik Koleji'nde konser öncesi

taç giyme törenini başka bir güne bıraktım. Serena'dan iki gece önce planlanmıştı... Oh.

Bir gün daha kaybetmişim. Bu kez tutsaklık yüzünden. Boğazımın kurumuş gibi hissetmesine ve midemin kralın diyetinin nasıl olduğunu hatırlamasına şaşmamalı.

"Ah, gösteri bittikten sonra bizi öldürüp sunmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır," dedi Heartbreaker. "İhtiyacım var. Bir şeye. Önce."

"Sevgim ve ilgim ucuz değil."

Kalp Kıran diğer sandalyelerden birini bana yaklaştırdı, çığlıklar daha da şiddetlendi. "Bu aptal şakaları yapmaya devam edersen dilini keseceğim, Michael."

Garip konuşma şekli gitti. Bir zafer.

"Sorularıma cevap vereceksin ya da Naomi'nin boğazını keseceğim ve sana birinin sıcaklığının onu terk ettiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu yaşatacağım. Bir bedenin öldükten sonra soğumasının ne kadar sürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır."

"Yarım gün." Yüksek sesle nefes aldılar ve sonra halkalı ellerinin tersini yüzümde gezdirdiler. "Ve eğer ukalalık etmeye kalkarsan, bunu ilk elden yaşarsın. Anladın mı?"

"Mükemmel."

"Bryan Dexter ve Dark olarak bilinen paralı asker nerede?"

Sorulması gereken ilginç bir soruydu. "Bryan Dexter öldü. Bunu bilmen gerekmiyor mu? Dark'a gelince, Wanderer Kilisesi'ni kontrol ettiniz mi? O oldukça dindar-"

Beni tekrar terslediler. "Onu öldürmeyeceğimi mi düşünüyorsun, Michael? Bunu kanıtlamak zorunda mıyım?"

Her şey bulanıktı. O yüzükler acıyordu.

"Bizi öldürmek isteseydiniz," dedim, "bunu çoktan yapardınız. Her ne sebeple olursa olsun, bize canlı ihtiyacınız var ya da bizi canlı istiyorsunuz. Öyleyse neden size bir şey söyleyeyim ki? Bana istediğin kadar vurabilirsin. Sana söz veriyorum kırılmayacağım."

Kalp Kıran elini göğsümde gezdirdi ve sonra kulağıma fısıldadı, "Haklısın Michael. Ama bu, bu güzel kadını sakatlayamayacağım, kesemeyeceğim ve yaralayamayacağım anlamına gelmiyor. Bunu yaparken, unutma, bunu çok daha medeni bir şekilde yapabilirdik."

Yukarıdan gelen şarkılar gibi çığlıklar da giderek yükseliyordu. Red şarkısının ortasındaydı ve tamamlamak üzere değildi. Bundan sonra daha da yoğunlaşacaktı ve hangi performansın daha gürültülü olacağını bilmiyordum.

"İşkencenin bir sanatı var. Sekse çok benzer," dedi Kalp Kıran. "Çoğu insan sert ve hızlı vurmanın en iyisi olduğunu düşünür. Ama vücudu tanımak daha iyidir. Kıvrımlarını ve maksimum sonuç için hareket ve hassasiyeti nasıl kullanacağınızı bilin. Örneğin gözü ele alalım. Yumuşak. Yumuşacık. Hassas. Oynamak için mükemmel."

Çığlıklar ve iniltieler etrafımda yankılandı.

"Bekle. Dur. Konuşalım. Haklısın, belli ki dilimi ne zaman tutacağımı bilmiyorum."

Kalp Kıran beni görmezden geldi. "Yapmak istediğin şey, işaret parmağını gözün üstündeki çukura sokmak, sonra da başparmağını sanki aralarına bir şey sürtecekmiş gibi dibe bastırmak. Elbette tırnaklarınız uzunsa çıkarma işlemi daha kolay olur. Ve benimkiler öyle. Çok kullanışlı."

"Bekle! Lütfen!"

"Şansın vardı. Şunu dinle."

Bir *patlama* sesi duydum ve neredeyse kusuyordum. Gözü ya da kanı göremiyordum ama Naomi ağzındaki tıkaçla avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Yeşilin çok hoş bir tonu, Naomi. Ne düşünüyorsun, Michael? Göremediğini biliyorum ama bir dokun. Zaten üzerindeki kanı silmem gerekiyor."

Kalp Kıran Naomi'nin gözünü yanağıma dayadı, yumuşak ve nemliydi. Ona ıslak bir kordon benzeri bir şey bağlıydı ve kusmak için yanıma döndüm. Kalpkıran histerik bir şekilde gülüyordu.

Şimdi her şey yulaf lapası ve yumurta gibi kokuyordu. "Bu iğrenç, Michael. Hiç terbiyen yok mu senin?"

Hala kuru nefes alıyordum ve cevap vermedim. Ensemdeki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Yukarıda, Red şarkısının doruk noktasına ulaşıyordu. Ben ne yapacaktım?

Aynı anda gök gürledi ve şimşekler çaktı; tepkilerim göğsüme bir cıvata isabet etmesini önleyecek kadar hızlı değildi. Beni geriye savurdu, sandalye

arkamdaki duvara çarptı. Sandalye paramparça oldu ve inleyerek gözbağını çıkardım. Müzik durmuştu.

Kan gözyaşları gibi yüzünden aşağı süzülürken, şimşek hâlâ Chloe'yi çekiyordu. Sağ gözünü kaybetmişti. Naomi odanın köşesinde, etrafındaki sandalyenin kalıntılarıyla baygın bir şekilde yatıyordu.

Bizi esir alan kişi kendini yavaşça yere bırakıyordu, sırtında uzun bir silah vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve ayağa kalktığına kim olduğunu gördüm. Alaycı Kuş. İçgüdülerim bana bunun imkânsız olduğunu söylüyordu, Naomi ve Chloe'nin kafasını karıştırdığı basit gerçeğinden dolayı bile olsa o Kalp Kıran olamazdı. Kalp Kıran, Naomi'yi yıllarca görmedikten sonra tweeker in'de neye benzediğini biliyordu. Peki burada aynı kişiler olup olmadıklarını neden bilmiyordu? Kalpkıran hâlâ şehirde bir yerlerdeydi. Alaycı Kuş burada onları taklit ediyordu.

Çılgılık attım ve ona doğru sıçradım.

Roor'da boğuştuk, yuvarlandık ve yuvarlandık, her birimiz avantaj elde etmeye çalıştık. Ben onun yüzüne yumruk attım, o da benim yüzümü gülünç derecede uzun tırnaklarıyla çizdi ve derimi parçaladı. Beni yere serdikten sonra yan tarafıma bir tekme attı ve yakındaki merdivenlerden yukarı çıktı.

Yavaşça ayağa kalkıp toparlandım ve ağzındaki tıkaçı çıkarmak için doğruca Chloe'nin yanına gittim. Tükürdü ve dedi ki, "Bırak beni. Kaltağı getirin. Prenses tehlikede olabilir."

Gözü olmasa bile prenses için endişeleniyordu. Bu gerçek bir sadakat miydi yoksa aptallık mı? "Prenses kalede tek olacak. Sen-"

"Hayır," diye araya girdi Chloe. "O değil. Prenses *Red*. Şu anda sahnede ve tehlikede."

"Ne?"

"Şarkıcı Red, prenses Serena'dır. *Şarkıcı Red, prenses Serena'dır*. Buna hiç şaşırmamalısın, Michael. 'Naverre'nin Melekleri' çocukken sürekli söylediği bir ninni olarak başladı. Melodisi bile aynı. İkisi arasında hiç bağlantı kurmadın mı?"

Birdenbire Sonsuz Vals sırasındaki bazı tuhaflıklar daha anlamlı gelmeye başladı. Domet'in Sonsuz Vals sırasında hiçbir soylunun doğrudan peşime düşmemesini sağladığını düşünmüştüm. Şimdi bundan o kadar da emin değildim. Özellikle de ben

Red'in şarkı söylediğini duyduğumda ne kadar aşık olduğumu fark ettim. Büyülenmiş de olabilirdim.

"Onu buradan çıkarın. Diğer Kuzgunlara ne olduğunu anlat," dedi Chloe ayağa kalkmaya çalışırken, acı içinde dizlerinin üzerine düştü. Hâlâ kanaması vardı. "Lütfen."

"Bana inanmazlar. Yol Katili olsa bile-"

Chloe tavus kuşu tüyünü saçından koparıp bana uzattı. "Bir Kuzgun bul. Söyle onlara: *Biz özgürce uçarız*. Sonra onlara benim tüyümü ver. Anladın mı?"

"Anlaşıldı."

"Acele et." Chloe elini kayıp gözünün üzerine koydu, sesi titriyordu. "Git!"

Alaycı Kuş'tan sonra ben çıktım. Merdivenler, ellerinde enstrümanlarla ileri geri koşuşturan müzisyenlerle dolu bir koridora açılıyordu. Hepsi de sahte asiller gibi giyinmiş, şatafatlı mücevherler takmışlardı.

Bocalamaya ya da kulisteki kalabalığın arasında kaybolmaya vaktim yoktu. Chloe ağır yaralıydı, Naomi baygındı ve bir Yol Katili serbestçe dolaşıyordu. Prensesin peşinden gitme olasılığı neydi? Bunu bilmek imkânsızdı ama öyle olmadığından emin olana kadar öyle olduğunu varsaymak zorundaydım. Alaycı Kuş eşsiz bir görünüme sahipti ama onu görünürdeki diğer güçlü kuvvetli kadınlardan ayırt edemiyordum.

Onu nasıl bulacaktım?

Belki de Kuzgunlar'ı yenmek en iyi seçeneğimdi. "Michael? Michael."

Tabii biri beni önce bulmadıysa.

Sirash bana yaklaştı. Gelebilecek herkes arasından onun gelmesine sevindim. İçimdeki gerginliğin bir kısmı bedenimi terk etti. "Sirash."

"Bu kadar bencil biriyle bir daha hiçbir şey yapmak istemediğimizi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Sözleri Alaycı Kuş'tan daha sertti ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. "İnan bana, burada isteyerek bulunmazdım. Bana inanmıyor musun? Kuzgun ve arkadaşım Naomi sahnenin altındalar. İstersen git ve onları kontrol et."

Sıraş gözlerini kırpmadan bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Prensesi öldürmek isteyen ya da istemeyen bir Yol Katili'nin peşindeyim.

Bu gece burada. Şarkıcı Red'in kılığına girmiş. Kim bilebilirdi, değil mi?"

"Ne? Bir Yol Katili mi? Bunu uyduruyor musun?"

"Beni bilirsin Sirash. Oracıkta orijinal bir şey bulacak kadar zeki değilim. Ben sadece gerçeği gördüğüm gibi çarpıtırım. Ne harika bir lider olurdum."

Sirash, Arjay bize yaklaşırken yan gözle bir bakış attı ve ardından, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" dedi.

Söylemesini beklediğim son sözler bunlardı. Çenem neredeyse Roor'a dayanmıştı ve şaşkınlığımı gördü.

"Burada bir Yol Katili saldırısı işleri değiştirir. Seninle bile."

Onun ani fikir değişikliğini sorgulamayacaktım, hele de alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım varken. "Kingman Kalesi'nden Dark'ı almak için birine ihtiyacım var, Kuzgunları sahnenin altında olanlardan haberdar etmeliyim ve bir silaha ihtiyacım var. Tercihen bir tabanca ya da arbalet."

Sirash Arjay'e baktı. "Kingman Kalesi'ne koş. İlk önce kime haber verirsen Michael'ın Müzik Koleji'nde olduğunu ve bir Yol Katili'nin onu öldürmeye çalıştığını söyle. Sonra odamıza dön ve bir yere ayrılma, anlaşıldı mı?"

Arjay bana son bir kez baktı ve sonra koşturaya

başladı. "Hiç kuzgun gördün mü?" diye sordum.

"Bir süredir değil," diye yanıtladı Sirash. "Gösteriler başlamadan önce bir tanesi devriye geziyordu. Ama o zamandan beri onu görmedim."

"Peki ya Kırmızı?"

"Sahneye çıkana kadar kimse onu görmüyor ve kısa süre sonra ortadan kayboluyor." "Hâlâ sahnede mi?"

Sirash başını salladı. "Onu duymuyor musun? Son setini sergiliyor. Daha önce bir sonraki duyuruya kadar yarı emekli olacağını açıklamıştı. Eğer gerçekten prenses ise bu mantıklı."

Etrafımıza baktım. Kalabalığın arasında bile tabak postalı kadınları fark etmek kolay olmalıydı. Ben sahne arkasındaydım, peki onlar nerede olabilirdi? Bir tiyatrodaki performans izlemek için en taktiksel nokta neresi olabilirdi? Balkonlardan birinden mi? Ön sıradan mı? Yoksa onlar da prenses gibi kılık mı değiştirmişlerdi? Eğer öyleyse, ne giyiyorlardı?

"Sahneye ulaşmak ama yine de onu görebilmek için en iyi yer neresi olabilir?" Ben sordum.

"Muhtemelen ahırlardır."

Zekice. Çok geniş bir alanı çabucak kapsayamaz. Ama Yol Katili son derece uzak mesafeden ateş etme konusunda yetenekliydi. Bunu burada deneyecek miydi?

"Tiyatroda hala sahneyi görebilen en uzak ve en yüksek yer neresidir?"

"Üst loca. Daha önce hiç tiyatroya gitmedin mi?"

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. "Peki. Peki ya silahlar? Nereden bulabilirim-"

Sirash arkasına uzandı ve bir Rintlock tabanca çıkardı. Önce bana uzattı. Aldım ve ağırlığından dolu olduğunu anladım. "Artık silah mı taşıyorsun? Ne zamandan beri?"

"Kale eğitmeni tarafından işkence gördüğümünden ve küçük kardeşim senin hayatını kurtarmak için birini öldürdüğünden beri."

"Adil."

"Bir planın var mı, Michael?"

"Sayılır," dedim sahneye doğru yürürken. "Eğer Kuzgunları zamanında bulamazsam, bir sonraki en iyi şeyi yapacağım: Onları kendime getireceğim. Eğer bana bir şey olursa Kingman Kalesi'ne gidin. Annem sizi orada koruyacaktır."

Tarih anlarla tanımlanır. Cesaret anları. Aptallık anları. Merhamet anları. Nefret anları. Bu anları gerçekleştikleri anda tespit etmek imkansızdır ve genellikle sadece geriye dönüp bakıldığında görülürler.

Bu hariç. Symon bunu bizzat göremediği için çok kızacaktı. Nasıl görüleceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Aptallık ya da cesaret olarak.

Şarkının ortasında sahneye

çıktım. Kimse beni

görmedi.

Red "The Minuet of Memories" şarkısını çok güzel söyledi. Zanaatının gerçek bir ustası.

Prensesin arkasında vücudum silik bir şekilde dururken silahımı kaldırdım ve ateş ettim.

Herkes çığlık atıp koltuklarına doğru eğilirken kurşun tavana çarptı. Serena arkasını döndü, kırmızı maskesi tepkisini gizliyordu.

Dört zarif kadın her açıdan sahneye hücum etti. Kuzgunlar.
Kıpırdamadan durdum, silahım gökyüzüne doğrultulmuşken diğeri Chloe'nin
tüyünü uzattı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir dakikanızı
alacağım."

KALP KIRICI

Beni hemen bıçaklamadıklarına şaşırdım.

Dört Kuzgun dikkatle etrafımı sardı, silahımın hâlâ dolu olup olmadığından emin değillerdi. Dolu değildi ama çoğu insan pratik bilgiden yoksun olduğu için silahlar konusunda temkinli davranırdı. Cehalet, bu kadar hayati bir şeyi bilmemek için bir mazeret değildi, ama insanlar her zaman öyle olduğunu iddia etmeye çalıştı.

Serena'nın hakkını yemeyelim, gösterişten vazgeçmedi. Bana doğru yürüdü, her adımı dikkatli ve kesindi. Seyirciler asillerle dolu olduğu için Kuzgunların sahneye fırlaması çok da sürpriz olmadı.

"Burada ne yapıyorsun Michael?" dedi, sadece yakın çevredeki insanların duyabileceği kadar sessiz bir şekilde. "Bir ölüm dileğini elden mi teslim ediyorsun?"

Seyirciler sessizliğe bürünmüş, ortaya çıkan dramın büyüüne kapılmışlardı.

Ona Chloe'nin tüyünü uzattım. "*Serbestçe uçuyoruz.* Chloe sahnenin altında yaralandı. Son zamanlarda Hollow'da faaliyet gösteren Waylayer tarafından kaçırıldık. Naomi onunla birlikte."

Serena tüyü parmaklarının arasında ovuşturdu. "Hannah, sahnenin altını kontrol et."

"Ama, Prin-"

"Şimdi."

On beş tüylü Kuzgun kılıcını kınına soktu ve Chloe'nin tüyünü de yanına almayı ihmal etmeden sahneden ayrıldı.

Serena Kuzgunlarına silahlarını indirmelerini işaret etti. "Bütün bunlar Kuzgunlarımı dışarı çekmek için bir gösteri miydi? Daha gizli bir şey yapamaz mıydınız? Yoksa ayağıma batan ve bir türlü kurtulamadığım bir diken olmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Diken. Kesinlikle diken. Ama sen her şeyi biliyorsun, değil mi? Sonsuz Vals sırasında bana ne sıklıkla göz kulak oluyordun? Çünkü Jamal öldükten sonra bana tanıdık bir ninni söyleyen kumral saçlı bir kadını hatırlamaya başladım. Diğer gizemli kadınlarla birlikte."

Maskesi yüz ifadesini okuma yeteneğimi kısıtlıyordu. Sadece bana doğru bakan gözlerini izleyebiliyordum. "Her zaman gülünç hikâyeler anlatmaktan zevk almışsındır."

"Bu doğruyu söylediğim nadir anlardan biri." "Sen öyle diyorsan, Michael."

Tiyatronun üst katına baktım. Orada biri hareket ediyordu. Yol Katili miydi? Yoksa sadece biri mi gidiyordu?

"Ben gidiyorum," dedi Serena. "Burada prenses olarak bulunmadığıma şükret, yoksa bunu hayatıma yapılmış bir saldırı olarak görür ve ona göre davranırdım."

Bana sırtını döndü ama yürümeye başlamadı. "Serena," dedim neredeyse fısıltıyla. "Bana güvenecek misin?" "Nev-"

Üst balkondan bir el ateş edildiğinde ve dört tüylü Kuzgun birkaç dakika sonra acı içinde haykırdığında onu yakaladım ve çıplak bedenimi onunkinin üzerine koydum. Kurşun zırhını delip geçmişti ve şimdi bırakın hareket etmeyi, ayakta durmakta bile zorlanıyordu.

Seyirciler bir an önce oradan çıkmak isteyen bir kalabalığa dönüşmüştü. Çılgınlık Kuzgunları duymamızı imkânsız hale getirirken, içlerinden biri Rüzgâr İmalatlarının yardımıyla üst balkona doğru sıçradı. Bir diğeri Serena ve benim önüme geçti, vücudu yontulmuş ve metal gibi sertti, elindeki arbaletle nişan aldı.

Tam bir kaos vardı. Kadınlar erkekleri, erkekler kadınları eziyor ve çocuklar ateş edenden uzaklaşmak için kalabalığın üzerinde sürünüyordu.

Bir el daha ateş edildi ve kurşun önümüzde duran Kuzgun'dan sekerek Alçak Soylu'nun bacağına isabet etti. Arkadaşları onu yakaladı ve Ree'ye yardım etti. Herkesin Hollow'da kendini kaybetmediğini görmek güzel.

Serena beni ona doğru yuvarladı. "Bu Yol Katili mi?"

Üçüncü bir atış Rowan'dan sekti ve ahşap sahneyi parçaladı. Her ne sebeple olursa olsun, Yol Katili kolezyumda olduğu kadar isabetli atış yapamıyor gibiydi -ki son zamanlarda sahip olduğum tek iyi şans buydu, çünkü üst balkondaki Kuzgun kalabalığın arasından geçmekte zorlanıyordu. Waylayer'ın nereden ateş ettiğini görmemişti. Ben de. Sahneden her yer karanlıktı.

"Serena! Fabrikasyonlarını kullan! Etrafta hareket eden çok fazla insan var ve yapamayız-" Bir el daha ateş edildi. "-Sadece sen ve ben hareket edebileceğiz. Bunu birlikte çabucak bitirebiliriz."

Beşinci atış. Alaycı Kuş nasıl bu kadar çabuk dolduruyordu?

Rowan darbeyi aldıktan sonra hafifçe geri çekildi. Kurşun delip geçmemiş olabilirdi ama acısı hâlâ devam ediyordu. Düşmeden ya da İmalatlarını iptal etmeden daha kaç atışa dayanabilecekti?

"Hayatta olmaz," dedi Serena. "Böyle bir açılımla beni senden koruyacak ne var? Ben aptal değilim, Michael. Sana kral katili demelerinin bir nedeni var."

"Babanı ben öldürmedim!"

Altıncı atış. Kalabalık artık azalıyordu, geriye sadece dışarı çıkmayı başaramayan birkaç kişi kalmıştı.

"Bana yalan söylemeyi bırak! Onu senin öldürdüğünü biliyorum! Senin baban Davey'i öldürdü, benim babam seninkini öldürdü ve sen de intikam için benim babamı öldürdün! Aksini düşünmek aptallık olur!"

"O zaman ikimiz için de aptal olacağım!" Ayağa kalkarken çığlık attım. "Geçmişte tüm atalarımın Kraliyet ailesini kurtardığı gibi, senin hayalperest ve yanlış bilgilendirilmiş kışını kurtarışımı izle!"

Yol Katili ateş etti ve ıskaladı, mermi yanımda yere çarptı. Ahırlara doğru sıçradım. "Daha iyi nişan al! Yoksa beni canlı istediğini düşüneceğim!"

Bu hoşuna gitmedi ve Karin -balkonu arayan Kuzgun- Yol Katili tarafından ikimizi de tek vuruşta öldürmek amacıyla üst balkona fırlatıldı. Yakındaki bir dizi sandalyenin ortasına düştü. Sürünerek yukarı çıktım,

nabzını yokladı, yavaş ve sabit olduğunu gördü ve tereddüt etmeden ilerledi. Üst balkona çıkmanın tek yolu yan taraftaki sütunlardan birine tırmanmaktı. En azından bunda iyi olacağımı biliyordum. Vurulmadığımı varsayarsak.

Etrafımdan silah sesleri gelmeye devam ederken kendimi sabitlemek için derin bir nefes aldım. Vücudum hâlâ hareketsizdi ama öyle kaldığımdan emin olmak için odaklanmam gerekiyordu. Rowan vücuduyla prensesi korurken, Michelle hâlâ sahnedeydi ve çıkışa doğru sürünüyordu.

Tek başıyordum. Umarım Sirash sahne arkasında güvendedi. Hiçbir şey olmadı.

Kolona doğru koştum, bir el ateş edildi ve bir sandalyenin arkası paramparça oldu. Atışlar daha da çılgınca olmaya başlamıştı ve ben hedefime ulaşmadan önce bir tane daha vurmayı başardı. Sütun, tutamak olarak kullanabileceğim uzun, derin çıkıntılarla zekice hazırlanmıştı. İlk tutunuşumu sağladıktan sonra olabildiğince hızlı tırmandım ve sonra kendimi üst balkon korkuluklarının üzerinden attım.

Alaycı Kuş beni bekleyen bir mermi yerine, uzun namlulu silahının kabzasını suratıma indirdi. Korkuluklara doğru geriye düştüm, başım dönüyordu ve görüşüm bulanıktı; silahı uzunlamasına boğazıma dayadı ve nefes alamayana kadar bastırdı.

"Bu şekilde olmak zorunda değildi, Michael," diye alay etti. "Seni öldürmek için sözleşmemiştim. Ama şimdi bana başka seçenek bırakmadın."

Silahtan kurtulmaya çalıştım ama görüldüğünden daha güçlüydü ve doğal olmayan keskin tırnakları silahın sabit kalmasını sağlamak için içine giriyordu. Gözleri koyu kırmızı yanıyordu. Tıpkı bir tweeker'inki gibi.

"Seni öldürmek oldukça heyecan verici," dedi gülerek. "Bunca zamandır hiç Kingman öldürmedim. Bu tür işleri genellikle Azrail ya da Savaş alır. Şimdi ben de onlara katılacağım-"

Alaycı Kuş cümlesini hiç tamamlamadı, boynumdaki baskı kayboldu. Bir elim boğazımda, nefes nefese, diğer kolumla kendimi tutarak yuvarlandım.

Alaycı Kuş hareketsiz duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Bir... pençeye benzeyen bir el göğsünden fırlamış ve kalbini tutuyordu. Vücudunu yırtarak geri çıktı ve tek yapabildiğim bakmaktı.

Dark, Alaycı Kuş'un kalbini elinde tutuyordu. Nazik bir hareketle onu korkulukların üzerinden itti ve vücudunun garip bir şekilde aşağıdaki koltuklara çarpmasını izledi.

Vücudum kendi kendine hareket etti, zihnim hala az önce gördüklerimi işlemeye çalışıyor ama başaramıyordu. Bir elimle Dark'ın suratına yumruk atarken diğer elimle gömleğiyle ceketini arasında sakladığı tabancaya uzandım. Silahı çektim ve kafasına doğrulttum.

Hedefim sabitti. "Kalp kıran."

Dark dudaklarına dokundu ve parmaklarındaki kan lekelerine baktı. "Kendi kanımı görmeyeli yıllar oldu. Merak ediyorum da, neden bir avuç dolusu... ah, evet, nasıl unutabilirim?" Elini salladı ve kan parmaklarından geri aktı. "Bana vurmanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Az önce ne oldu?"

"Dinlemeye istekli misin?" dedi. "Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmeye başladığında böyle bir şey olabileceği konusunda seni uyarmıştım."

Aşağıda neler olup bittiğine baktım. Prenses ve Rowan, Karin ve Michelle'i kontrol ediyorlardı. Sirash, Alaycı Kuş'un cesedinin başında durmuş, kolyesindeki fener kolyesini işaret parmağıyla başparmağı arasında ovuşturuyordu. Kimse bize dikkat etmiyordu. Eğer gerçeği ortaya çıkaracaksam - Angelo, o, Kalp Kıran ve az önce olanlar hakkında - onun hikâyesini dinlemem gerekiyordu. Onu öldürmek bir kayıp olurdu. Ve eğer konuşmak için bir zaman varsa, o da şimdi idi.

"Özel bir yere gideceğiz ve bana her şeyi anlatacaksın."

Dark, Alaycı Kuş'un kalbinden bir ısırık aldı, yeni atmaya başlayan organı parçaladı; sanki dişlerinin etrafına iplik dolanmış gibi kasları çekip gerdi. Çiğnerken dudaklarından ve çenesinden koyu kırmızı kan damladı. Ve yağın yumuşaması kaslardan daha uzun sürdüğü için... boş bir ağızla konuşabilmesi acı verici derecede uzun bir zaman aldı. "Dikkatle dinle, çünkü senin aksine ben dramatize etmek için Rair'e sahip değilim. Gerçek bu. Her şey böyle başladı. Shade ailesinin gerçeği bu."

EGWSF HVBJ EGWSF LJ DESGV

Hollow Kütüphanesi'ne vardığımızda Dark, Alaycı Kuş'un kalbini yemeyi bitirmişti. Ayrıldığımızdan beri daha fazla konuşmamış ya da ayrıntı vermemişti, sadece hedefimize ulaştığımızda konuşacağına söz vermişti. Ona güvenmiyordum ama tabancayı sırtına doğrulttuğum için güvende olduğumu biliyordum. Şimdilik.

Ön kapıdan girdik, Dark ana masadaki Arşivciye birkaç kelime mırıldandı ve kütüphaneye doğru ilerledik. Beni Başbüyücü'nün odasına götürdü ve ikimiz de yan yana masaya oturduk. Nedenini açıklamadan bir sandalyeyi önümüze çekti, böylece üçgen bir formasyon oluşturduk.

"Konuşmaya başlayacak mısınız?" diye sordum. "Yoksa beni oyalamaya mı çalışıyorsun?" Dark'ın gözleri kapalıydı. "Bir dakika bekle. Birini bekliyorum." "Kimi?"

"Göreceksiniz. Buna değecek. Söz veriyorum."

Kapı açılıp yaşlı bir kadın içeri girene kadar parmaklarımı masaya vurdum, silahım hep Dark'a doğrultulmuştu. Geniş gözleri, dağınık beyaz saçları ve sağ gözünün etrafında on üç küçük yıldız dövmesi vardı. Önümüze oturdu.

"Michael, bu Nonna. Orbis Şirketi'nin tarihçisi."

Varlığıyla ilgili bir açıklama umarak Dark'a baktım. Bir açıklama alamayacağım belli olunca, "Sizinle tanışmak bir zevk, Nonna," dedim.

"Sizinle tanışmak gibi."

Bu kadın beni Dark'tan daha çok korkutmuş olabilir. Henüz gözünü kırpmamıştı. Ve bana bakışı... cerrahiydi. Sanki beni temellerime kadar parçalıyordu. Erkek. Kingman. Varis. Genç. Boyundan büyük işlere kalkışmış.

"Nonna benim isteğim üzerine burada," dedi Dark ve beni tekrar odaklanmaya zorladı. "Bilmen gereken her şeyi sana göstermeme yardım edecek."

"Her şeyi hatırlamıyor musun? Senin hikayeni tutuyor mu?"

Dark başını salladı. "Hayır, hatırlıyorum. Gerçekçi olmaya çalışıyordum. Sana göstermeme yardım edecek. Bu onun Fabrikasyon uzmanlığı. Birinin anılarını paylaşmasını sağlıyor. Hatırladıkları gibi."

"Ne?" Gülererek söyledim. "Sen lanet-" "Dil, tatlım."

"Ha? Oh, uh, üzgünüm. Ama böyle bir Fabrikasyon uzmanlığının var olmasına imkan yok."

"Nonna gibi yaklaşık bir düzine var. Hepsi paralı asker. Sahip olduğumuz prestijli konuma gelmemizi sağlayan pek çok avantajdan biri," diye açıkladı Dark. "Uzmanlığının resmi bir adı yok, bu yüzden hepimiz ona İllüzyon diyoruz. Ama görüldüğü kadar mucizevi değil. Uydurmaları, kullanıcının unuttuğu anıları görmesine veya onlarla anlamlı bir şekilde etkileşime girmesine izin vermiyor. Sadece nasıl hatırlandığının tam bir kopyasını paylaşır. Bozulmalar da dahil."

"Yani hafıza ne kadar eskiyse, o kadar sivilceli oluyor."

"Doğru," dedi Dark. "Sana her şeyi anlatmayı düşündüm... ama bu noktada söylediğim herhangi bir şeye inanır mısın?"

Ona doğru eğildim, silah hâlâ elimdeydi. "Bunun Karanlık Uydurmalarınızla anılarımı manipüle etme girişimi olmadığını nereden bileceğim?"

Dark elindeki cam yüzükle oynadı, tereddüt etti ve sonra onu çıkarıp masanın üzerine koydu. "Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Al bunu. Odanın içinde bir yere sakla. İstersen kütüphanede. Nonna ve ben bekleyeceğiz. Eğer sana bir şey olursa, bir daha asla bulamam."

"Eninde sonunda bulacaksın."

"Olabilir. Ama sence dikkatleri üzerime bu kadar çekmek ister miyim? Babam ve Kalpkıran bu şehirdeyken?"

"Beni henüz Kalp Kıran olmadığına ikna edemedin." Dişlerimi sıktım. "Öyle olmasan bile, birinin kalbini *yedin*. Ne tür bir canavarsın sen?"

Dark başının yan tarafına vurdu. "Çıkış için tek bir yol var. Var mısın? Yoksa o silahı kullanıp gizemin benimle birlikte ölmesini mi istiyorsun?"

Gözlerinin içine baktım ve babasıyla paylaştığı o lanet gri canavarları gördüm. Bundan nefret ediyordum ama o haklıydı. Söylediği tek bir kelimeye bile güvenmezdim ama gerçek onun anılarındaydı ve bunu görmenin tek bir yolu vardı.

Silahı masanın üzerine koydum. "Bunu nasıl yapacağız?"

Dark ellerini omuzlarıma koydu. "Gözlerimin içine bak."

Aklımda harika bir espri vardı ama vazgeçtim ve "Ve?" dedim. Gerisini Nonna halletti.

Her birimizin koluna bir elini koydu, ellerinden bir renk patlaması çıktı ve ben bunu anında hissettim. Suyun içine geri geri düşmek gibiydi. Şok gözlerimi açtı ve sıçrama çevremdeki her şeyi silip siyah bir sise dönüştürdü. Ama bu yüzmekten ziyade havada düşmek gibiydi. Uzanıp bir şeyler tutmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Sonra sert bir şeye çarptım ve orada yatarak bir şey olmasını bekledim.

Dark daha zarif bir şekilde alçaldı, sırtı yerine ayaklarının üzerine indi. Sesi her yerden geliyor gibiydi, sanki kafamın içindeydi. "Bunu ilk birkaç kez yaptığınızda sarsıcı olabilir. Ayakta durabilir misin?"

Yana doğru yuvarlandım, derin bir nefes aldım ve sonra ayağa kalktım. Etrafım karanlıkla çevriliyken her şey sallantılı ve yönünü kaybetmiş gibiydi. Başımdaki çarpıntı durduğunda, "Neredeyiz?" diye sordum.

"Burası hiçbir yer," dedi. "Henüz başlamadım. Hazır mısın?"

"Devam et."

"Sen öyle diyorsan, Michael. Naverre'ye hoş geldiniz."

Dark, karanlığı garip şekillerde hareket ettirdiğinde yaptığı gibi ellerini bir orkestra şefi gibi kaldırdı. Etrafında binalar filizlenmeye, bükülmeye ve belirgin şekillere dönüşmeye başladı. Yavaş yavaş, renkler yayılmaya başladı ve

Sanki etrafımızdaki sahneyi o yaratıyormuş gibi su masmavi, çimenler sonsuz bir yeşil.

Naverre'yi hiç görmedim. En azından zirvede hiç görmedim. Herkes onun hakkındaki hikayeleri duymuştu. Dünyanın en büyük şelalesinin uçurumuna nasıl inşa edildiğini: Seksen Dokuz Şelalesi. Sonsuzluk kadar zamanları olsa bile insanlığın asla taklit edemeyeceği bir doğa harikası. Şehir, sonsuz bir yağmur mevsiminde yaşamak istemeyenler için dağın içine inşa edilmiş mahalleler ve evlerle şelalenin yanına yayılmıştı. Yüce Soylu Naverre Kalesi şelalenin tepesinde oturuyor ve aşağıdakilere bakıyordu. Hollow'dan hiç ayrılmamış biri için, başka bir şeyin görüntüsü beni nefessiz bıraktı.

Dark bizi şelalenin suları altındaki bir meydanın ortasına, yolda ağır ağır ilerleyen bir at arabasının yanına yerleştirmişti. Sahibi ata bir şeyler bağııyordu ama ne dediğini anlayamadım. Püsküren suyu hissetmek için elimi uzattım ama su bana hiç değmedi. Sanki orada değilmişim gibi içimden geçip gitti.

"Büyüdüğün yer burası mı?" Ben sordum.

Dark başını salladı ve arabayı takip etmemi işaret etti. Biz de öyle yaptık, makul bir mesafede durduk.

"Hayatımın erken dönemlerinin yarısını Heykeller Denizi'ndeki gemilerde, Gold Coast Klanı malikaneleri ile Eham arasında seyahat ederek geçirdim," dedi. "Keyifli, kolay bir hayattı ve ailemin mutlu olduğunu hatırladığım tek zamandı. Annem bana ninniler söylerdi, babam da... şey. Önemli bir şey değil.

"Annem ikinci kez hamile kaldığında Naverre'ye dönmek istemiş. Benim doğumum onu neredeyse öldürüyordu. Bir yıl boyunca halsiz ve yatalak kalmış. Eham ne kadar harika olsa da, doktorları iplik ve iğneden daha karmaşık tedaviler hakkında çok az şey biliyor."

Önümüzdeki araba spreyden kurtulup gün ışığına çıkınca karanlık durakladı. Yüce Soylu Naverre Kalesi görünmüştü. Ebedi Alev Kilisesi'nde tüm noktalar ve yükseklik, bu şeyden daha fazla incelik ve kısıtlama vardı.

"Babam buna karşıydı," dedi Dark. "Hollow'dan nefret ederdi. Onunla ilgili her şeyden nefret ederdi. Soyluluk ve kraliyet. Yemeklerinden. Kokusundan bile. Her zaman çürük yumurta gibi koktuğunda ısrar ederdi. Çok gençtim, karşı çıkacak kadar bilgim yoktu. O

Çocukların babaları hakkında ne hissettiklerini bilirsiniz. Size anlatmaya gerek yok. Sonunda annem tartışmayı kazandı ve bir aile olarak Naverre'ye döndük."

Arabadaki insanlar inerken yürümeyi bıraktık. İlki genç bir çocuktı, siyah saçlı ve hafif adımlıydı. Yanımda duran adamın daha genç, daha masum bir versiyonuydu. Elinde tahta bir kılıçla etrafta dolanırken yüzünde sürekli bir gülümseme vardı.

Onun ardından tanıdık bir adam geldi. Dark'ın şimdiki haline çok benziyordu ama daha bronz ve daha kaslıydı. Ama o kadar genç olmasına rağmen Angelo hâlâ şimdiki kadar zayıftı ve yüzünde oğlununkinden daha küçük ve muhafazakâr da olsa bir gülümseme vardı. Sağlam bir zemine bastığında elini arabaya uzattı.

Katherine Naverre, Dark'ın annesi, yardımla aşağı indi. Gözle görülür bir şekilde hamileydi. Bronz tenliydi, kalçasında bir hançer vardı ve pratik ve sık kıyafetler giyyordu. Hollow'daki soylu sosyetenin mükemmel bir temsiliydi. Yine de Angelo'nun onu nasıl idolleştirdiğini bildiğim için daha fazlasını bekliyordum. Güzeldi, evet, ama aynı zamanda ölümlüydü ve hamdı.

"Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Mutlu ve umutlu," diye mırıldandı Dark. "Bundan sonra ne olacağını bilerek."

Kalenin ön kapısı açıldı ve küçük bir hizmetçi ordusu dışarı çıktı. Saç renklerine ve uzunluklarına kadar hepsi tamamen aynı şekilde giyinmişti. Onlar düzgün sıralar halinde dizildikten sonra dört kişi daha dışarı çıktı. Hepsi koyu kahverengi saçlıydı, yepyeni görünen zarif kıyafetler giymişlerdi ve yüzleri yoktu. Hiçbir ayırt edilebilir özellikleri yoktu, bir yara izi, bir çil ya da bir gamze bile yoktu. Görünüşleri dehşet vericiydi.

"Hafıza kaybı kayıpları," dedi Dark. "İçlerinden biri hâlâ hayatta olsaydı daha fazla sempati duyardım. Ama yaşamıyorlar ve nedenini yakında göreceksiniz. Büyükbabam neredeyse burada."

Dark'ın büyükbabası Edward Naverre bambaşka biriydi. Baykuş gibi yüz hatları vardı, Yozlaşmış Prens kadar uzun boyluydu ve tüm çocuklarının toplamından daha fazla kas gücüne sahipti. Çamur kahverengisi saçları kısa kesilmişti ve gri çizgiler vardı ve güneş ışığında mora dönen bir pelerin giyyordu. Açıkçası, bu kadar yaşlı biri için bu kadar iyi görünmesi şaşırtıcıydı.

Dark, "Sanırım büyükbabam bizi gördüğü andan itibaren bizden nefret etti," dedi.

Sahnenin gelişmesini izledim. Edward'ın gölgesi merdivenlerden Dark'a ve diğerlerine doğru uzanıyor, yakındaki tüm ışığı yutmakla tehdit eden sürünen bir karanlık gibi yayılıyordu. Birkaç dakika önce çok parlak görünen güneş bile soluk bir griye dönüşmüştü.

"Katherine," dedi Edward Naverre, yumuşak ama belirgin bir sesle. "Geri döndün." "Evet, baba," dedi Katherine. Asil köklerine geri dönerek, önünde reverans yaptı.

elini öptü. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz." "Bu gerekli."

Davis ve babası onun arkasında, onları hiç görmediğim kadar çekingen bir şekilde duruyorlardı. "Baba," diye başladı Katherine, "seni kocam Angelo Shade ve oğlumuz Davis'le tanıştırayım."

"Ona bir Hollow ismi vermemişsin," dedi, sesi düzdü. "Ne yazık. O bir Fabrikatör mü?"

"Hayır," diye yanıtladı Angelo. "Benim gibi, o da-"

"Sana hitap ettim mi, evlat?" Edward sordu. "Bırak oğlun kendi adına konuşsun." Angelo 1. parmaklarını sıkarken Katherine Davis'i öne doğru itti.

"Ben bir Fabrikatör değilim, Büyükbaba," diye açıkladı

Davis. "Test edildin mi?"

"Ben-"

Edward Davis'e elinin tersiyle bir tokat attı. Angelo neredeyse yerinden fırlayacaktı ve sadece Katherine omzunu tutarak onu yerinde tuttu.

Bir hizmetçi Edward'ın eline masaj yaparken, "Halktan biri gibi konuşma. Sen bir Naverre'sin ve öyle davranacaksın. Ve eğer öyle davranmazsan, yaşamak için başka bir yer bulabilirsin. Şimdi. Test edildin mi?"

"Hiç sanmıyorum büyükbaba."

Edward parmaklarını şıklattı. "Hizmetkâr Otuz Üç. Davis'i acil değerlendirme için Fabrikasyon Ustası'na götür."

"Baba," dedi Katherine elini karnına götürerek. "Uzun yolculuktan dolayı yorgunuz. Bu başka bir gün bekleyemez mi?"

"Hayır. İşe yarar olup olmadığını bilmem gerekiyor." "Oğlum-" diye başladı Angelo.

Edward başını öne eğdi. "Torunum artık sıradanlık içinde yaşamayacak. Benim kanım senin onlara verebildiğinden daha iyisini hak ediyor. Aksi takdirde hiçbirimiz burada olmazdık. Anlıyor musun evlat?"

Angelo dişlerini sıktı. "Evet."

"Güzel," dedi elini uzatırken. "Şimdi göster bana."

Angelo onu tanıdığım süre boyunca hiç kimsenin önünde eğilmemişti. O zaman da başlamadı.

Angelo'nun bu kadar kolay boyun eğmeyeceği belli olunca Edward Naverre Davis'e döndü. "Torunum, neyin gerekli olduğunu anlıyor musun?"

"Biliyordum." Dark bir Rourish verdi ve sahneyi durdurdu. "Ama bir embesil gibi babamın yolundan gittim. Sanırım büyükbabamın babamın yok edilmesi gereken bir kemirgen olduğuna karar vermesi için bu saygısızlık yeterli oldu."

"Hepsi bu kadar mı?" Ben sordum.

"Evet," dedi ve kaleye doğru yürüdü. "Oyalanmamalıyız. Görecek daha çok şey var."

"Asıl uzmanlık alanınız nedir? Test edildiğinde ne oldu?"

Dark olduğu yerde donup kalan babasının yanında durdu. "Zamanı gelince anlayacaksın."

Daha fazla cevap geleceğini umarak yoluma devam ettim. Kapıdan içeri girdiğimizde sahne tekrar değişti.

İki kişilik bir yatak alabilecek kadar büyük, ancak temel ihtiyaçlardan başka bir şey alamayacak kadar küçük bir yatak odasıydık. Davis ve babası yataktaydı, battaniyeleri çenelerine kadar çekilmişti, titriyor, öksürüyor ve sanki ölüm onlara doğru geliyormuş gibi görünüyorlardı. Dark'ın annesi onların üzerine titriyor, alınlarındaki teri siliyor ve su içmeleri için ısrar ediyordu. Ama şu anda elinde iki bardak çay tutuyordu. Dark ifadesiz bir şekilde annesine baktı.

"Ne olduğunu biliyorsun. Görmek ister misin?" diye sordu, neredeyse fısıltıyla.

Başımı salladım. "Yolumuza devam edebiliriz."

"Teşekkür ederim," dedi ve olay yerine sırtını döndü.

Kapıdan birlikte geçtik, biz yürürken manzara yine değişiyordu.

"Babam, anneme ve doğmamış kardeşime yaptıklarından dolayı Naverre ailesini teker teker öldürdü," diye açıkladı Dark. "İlk ölen Evelyn oldu. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Yine de, yüzü olmayan bir kadının sırtından okla vurulmasını, atından düşmesini ve ezilerek ölmesini izledim.

"Sırada ikinci doğan oğul Patrick vardı," dedi Dark. "Yemek odasında asılmış olarak bulundu. Sorunlu bir çocuktı ve kimse buna çok şaşırmadı."

Yüzsüz bedeni uzakta asılı duruyor, rüzgâra kapılmış bir ağaç gibi hafifçe sallanıyordu.

"Edgar Naverre üçüncü kişiydi. Patrick'in intiharından sonraki gece, akşam yemeği sırasında çılgına döndü ve gölgelerin onu almaya geldiğini iddia etti. Hâlâ üzgün olan babası ona kendini toparlamasını söyledi. Sakinleşene kadar odasına sürüldü ve hiçbir hizmetçinin onu kontrol etmemesi talimatı verildi."

Hizmetkârların bir başka meçhul adamı isteği dışında küçük bir odaya itmesini izledik. Edward Naverre yüzünü buruşturarak olanları izledi.

Dark zifiri karanlık odaya girdi. "Tam bir gün sonra onu kontrol ettiler. Ve keşfettiler ki..."

Sahnenin gerçekleşmesine izin verdi. Kapı açıktı, odaya ışık doluyordu. Edgar Naverre duvarlardan birine yaslanmıştı, gözlerinin olması gereken yerde kırmızı boşluklar vardı. Saçlarından bir tutam yeri kaplamış ve ellerine yapışmıştı. Odasının duvarlarına kanla mesajlar yazılmıştı. Hepsinde aynı şey yazıyordu: *Beni gölgelerden kurtar. Beni gölgelerden kurtar.*

"Edgar'ın kaderi en kötüsüydü," dedi Dark manzarayı gördüğümde. "Ben asla nedenini anladım. Bugün bile."

"Angelo bunu nasıl yaptı?" Ben sordum. "O bir Fabrikatör değil."

"Davey'nin cinayetini babana yıktığı gibi. Yardım alarak." "Ona kim yardım etti?"

"Oraya varıyoruz."

Son sahne Angelo, Davis ve Edward arasındaki bir akşam yemeği idi. Masa uzun ve boştu, üçünün bir günde bile yiyemeyeceği kadar çok yemek vardı.

bir öğün. Neredeyse bitmek üzere olan mumlar fenerlerin ve tutacakların içinde oluk oluk akıyordu. Kalenin geri kalanı karanlıkta, odanın hemen dışında, ışığı yutmaya hazır bekliyordu. Dark boş sandalyelerden birine oturdu, ben de öyle.

"Diğeri nerede?"

"Edgill?" Dark sordu. "Neler olduğunu anladığında Angelo'dan merhamet diledi. Angelo onu bağışladı, çünkü annemin ailesini tamamen yok ettiği için biraz vicdan azabı duyabilirdi. O yönden zayıftı. Edgill'in huzuru zaten kısa sürdü. Naverre isyancılar tarafından ilhak edildiğinde kalesinde diri diri yakıldı. Kendi hayatını kurtarmak için ailesine ihanet eden bir adam için acıklı bir son. Eminim acımıştır."

"Burada ne oluyor?"

"Edward'ın öldüğü, Angelo'nun dünyanın en tehlikeli adamı haline geldiği ve onun gerçekten neler yapabileceğini öğrendiğim yer burası."

Çok çabuk olmadı. Masada oturmuş üç kişinin yemek yemesini izliyorduk. Kimse konuşmuyordu, tek ses kesmek, çiğnemek ve dudak şapırdatmaktı. Yemeğin monotonluğunu bölmek için hiçbir hizmetçi gelmedi. Sanki pes etmişler ve kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini bekliyorlardı.

Sonunda Edward'ın tabağı boşalınca, "Benim sıram ne zaman gelecek Angelo?" dedi.

"Bu gece," dedi yutkunduktan sonra. "Nasıl olduğunu bilmek ister misin?" Edward koltuğunda arkasına yaslandı. "Cehalet her şeyden daha kötüdür."

Angelo içini çekti ve elinde bir kadeh koyu kırmızı şarapla ayağa kalktı. "Bu şekilde daha eğlenceli olduğu için şanslısın. Zehrin etkileri henüz seni etkilemedi. Ama çok yakında vuracak."

"Zehir mi?" Edward gülerek söyledi. "Aileme yaptıklarından sonra daha sofistike bir şey beklerdim."

"Korkma baba," diye alay etti. "Zehir seni öldürmez. Sadece-"

Edward'ın tuttuğu bardak elinden kaydı ve yere çarparak paramparça oldu. Dudakları seğiriyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"-Seni felç etmek. Zehir çok kolay olurdu. Çok hoş. Özellikle de Katherine'e uyguladığın zehir acı verici olduğu için. Kanadı ve daha fazla dayanamayana kadar çılgılık attı. Hayır, senin ölümün... senin ölümün acı verici olacak." Sesi hiç azalmadı. "Davis, buraya gel. Bıçağını getir."

Davis elinde bir yemek bıçağıyla babasına doğru yaklaştı. "O... yapmayacak mı?"

"Öyle," dedi Dark. "On yaşımdan beri bir katilim. Ve en kötü tarafı ne biliyor musun? Çoğu gün yapmak zorunda kaldığım şeyden pişmanlık duymuyorum. Dünya onlarsız daha iyi bir yer olacaksa, kötü adamlar ölmeyi hak etmiyor mu?"

Angelo, Davis'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı, böylece bıçağın ucu Edward'in göğsünün üzerinde durdu. "Bunu neden yaptığımızı biliyor musun, Davis?"

"Hayır, baba."

"Bu adam anneni ve kız kardeşini öldürdü... ölü doğan ve bir nefes bile alamayan tatlı kız kardeşini. Bize kan borcu var."

"Annem her zaman ailenin aileyi affettiğini söylerdi."

"Bu sefer değil," dedi Angelo. "Onun gibi adamlar için bağışlama yoktur ve o bize merhamet etmeyecektir."

"Ondan daha iyi olmamız gerekmez mi?"

Angelo elini Davis'in omzuna koydu. "Evet ama bu Yüksek Asillere değil. Bunu hak ediyorlar." Bir duraklama. "Şu anda benden nefret ediyor olabilirsin ama bir gün babama karşı çıkabilmek ve kendi kaderini tayin edebilmek için etrafındaki herkesten daha güçlü olmak zorunda kalacaksın. Bunu sana öğreteceğim en önemli ders olarak kabul et."

Angelo ve Davis birlikte bıçağı Edward Naverre'nin göğsüne sapladılar. Nefes almadı ya da hırıldamadı, sadece onlara baktı. Angelo bıçağı oynatırken şöyle dedi: "Kanın hiçbir anlamı yok. Ailenizi ve onlarla birlikte gelen sonuçları siz seçersiniz."

Dark gergin bir şekilde sahneyi durdurdu ve parmak eklemlerini art arda kırdı. "Angelo'nun bir baba olarak nasıl biri olduğunu görmem gerekiyordu. Annemin ölümünden sonra ne kadar sapkınlaştığını."

"Buradaki amacı neydi?"

"Onlardan en az onun kadar nefret etmemi sağlamak için." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "İşe yaramadı. Ertesi sabah kaçtım. Vargo ve Gold Coast'a doğru giden bir arabanın arkasına saklandım. Angelo'yu bir daha görmem yıllar alacaktı. O zamana kadar... dünyayı algılayışı o kadar çarpıktı ki onu başka bir yola girmeye ikna etmek için çok geçti. Yine de onu bir araba sürerek kurtarabileceğimi biliyordum."

Kalbine bir hançer sapla. Acısına son ver. O ocukluk dersini hatırladım."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim ve onun yerine konuyu değiştirdim.
"Sırada Vargo'ya mı gidiyoruz?"

"Hayır," dedi Dark. "Gençliğimde yaşadığım zorlukları ve sıkıntıları atlayacağız. Vargo'dan sürgün edildim. Delilik Resifi'nden akıl sağlığım yerindeyken, birbirine iple bağlı üç tahta kalas üzerinde geçtim. Orbis Şirketi beni yetimler şehri Torda'da buldu. İlk kontratımla ilgili hikayeleri duymuş olabilirsiniz. Heykeller Denizi'nde titanın heykelini yüzeye çıkaran adamım." Nefes verdi. "Ama her şeyin başladığı ve bittiği yere geri dönüyoruz. Hollow'a."

PANDEMONIUM

Sahne gerçekleştiğinde Hollow'daki birçok binaya rakip olabilecek büyüklükte kırmızı bir çadırın altındaydık. Standlar geniş bir toprak çemberi çevreliyordu ve iki büyük destek çadırı ayakta tutuyordu. İki ahşap platform arasında gergin bir ip uzanıyordu ve kalabalık, hepsi de yüzsüz bir şekilde yerlerine oturuyordu. Tıpkı Navarre çocukları gibi.

"Bunu biliyorum," dedim emin olduktan sonra. "Bu, dört yıl önce Hollow'a gelen Azilian sirki. Ben de buradaydım."

Dark beni duymadı, toprak çemberin ortasında durmuş manzarayı seyrediyordu. Gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

"Yaz festivalinden birkaç hafta sonra mevsim değişiminde koruma sözleşmesi için Hollow'a gönderildim. Basit bir iş olması gerekiyordu ve orada sadece birkaç hafta, en fazla üç ay kalmam gerekiyordu ama..." Sonra devam etti. "... kader araya girdi." Gözleri kapalı bir nefes daha aldı. "İşverenim Vance Yaio adında bir adamdı. İlk kez Azilian sirkinde tanıştık. n sıradan bileti vardı ve ben de onun kısa bir tarifini ve onu koruma emrini almıştım. Benim hizmetlerimi nasıl talep edebileceğini bile bilmiyordum."

"Yaio, Hollow'da herhangi bir soylulukla ilişkilendirilen bir isim değil," dedim.

"Biliyorum," dedi Dark. "O zaman da biliyordum. Şuraya oturun. Gösteri başlamak üzere."

Dark ve ben ön sıradaki koltuklara oturduğumuzda, o koltukları işgal eden yüz­süz insanlar sis gibi kaybolmaya başladı. Ben daha ne aradığımı soramadan Dark ana alana doğru ilerlerken genç halini işaret etti. Saçları uzun ve dağınıktı ve şu anda sahip olduğu kasların bir kısmı eksik olmasına rağmen, hala her zamanki gibi vahşi görünüyordu.

"Bu Vance Yaio," dedi Dark ön sıradaki bir adamı işaret ederken.

Kalabalığın arasında fark edilmesi çok kolaydı. Yaşlı, simsiyah saçları ve burnunu ikiye ayırmış gibi görünen bir yara izi vardı. Tertemizdi, tek bir kaşının kılı bile yerinde değildi. Bu haliyle ve giyimiyle buradaki herkesin ilgi odağı olması gerekirdi ama kimse onunla etkileşime girmedi. Sadece birkaçı ona baktı bile. Sanki karanlığın içine karışmış, bir heykelden daha hareketsizdi.

Davis Vance'e yaklaştığında, sesini duyabilmemiz için sesi yükseltilmişti.

"Vance?" Davis sordu.

Adam homurdandı ve sonra ona oturmasını işaret etti. Davis yerleştikten sonra Vance, "Sana neden Karanlık diyorlar?" diye sordu.

"Çünkü Davis'ten daha iyi."

"Tek sebep bu mu?"

"Beni siz istediniz. Paralı Asker topluluğunun bana neden Karanlık lakabını taktığı hakkında bir fikriniz olmalı."

Vance Rask'tan bir yudum aldı. Davis bir yudum daha içmeyi reddettikten sonra, "Tai seni Hollow'a göndermeden önce bu sözleşme hakkında bir şey söyledi mi?" diye devam etti.

"Hayır, ama herhangi bir ayrıntı istemedim. Ön yargılar olmadan başlamayı tercih ederim.

Müşteri kraldır ve ben de hizmet etmek için buradayım."

Yer göstericiler seyircileri susturmaya başlamıştı. Tek bir koltuk bile boş değildi. Azilya sirkleri nadir ve özel etkinliklerdi ve kuzeyde bir isyancı ordusunun hazırlandığına dair kötü haberlerle birlikte, herkes bunun uzun bir süre için son sirk olacağını düşünüyordu -doğru olarak-. Prens ve kral, yanlarında Kuzgunlar olduğu halde ön sırada, karşımızda oturmuşlardı. Prenses de

Hollow'da yoklardı. Ama onları uzaktan gördüğümü hatırlıyorum. Mutlu görünüyorlardı. İçerik.

"Kontratinız Brooks Davey adında bir adamla." dedi Vance.

"Onun hakkında bana verebileceğin herhangi bir detay var mı?"

"Evet, gösteriden sonra."

"*Onun* gösterisinden önceki tüm sirk oldukça sönük geçmişti," dedi Dark. "Dünyadaki tuhaflıklara konsantre, koordineli bir bakış. Zaten 1re dansçılarından, canavar ustalarından ya da hokkabazlardan etkilenmek için çok fazla şey görmüştüm. Bunların hepsi Vakacha'nın bir ayın sırasında bizzat görme şerefine nail olduğum ritüellerinin yanında soluk kalıyordu... neyse, bu önemli değil. O hikâyeleri dinlemek için burada değilsiniz. Sadece Kalp Kıran'la ilgili olanları."

Sahne hızla değişti, çocukken beni hayran bırakan sahnelerin ve performansların üzerinden atlandı. Dark için özel olmasalar bile benim için öyleydiler. Hollow benim hapishanemdi ve bu, şehrin yüksek taş duvarlarının dışındaki dünyaya dair birkaç bakışımından biriydi.

"İlk görüşte aşka inanır mısın?" diye sordu Dark.

"Hayır," diye cevapladım.

"Bunu yapmam seni şok eder mi?"

"Sen mi? Her şeyden-"

"Sakin ol. Bilmiyorum," dedi gülerek. "Aşk her zaman bir zayıflık olarak gördüm ve ne pahasına olursa olsun ondan kaçındım. Ancak şehvete teslim oldum. Sık sık. Bu yüzden Zehra'yı ilk kez performans sergilerken gördüğümde, bunun sadece o olduğunu düşündüm. Şehvet. Cazibe. Arzu. Ama geçmişe bakış anılarımı renklendirdi ve performansını nasıl sunarsam sunayım, sanki en başından beri ona aşıkım gibi görünecek. Ve belki de... belki de öyleydim ve öyle olmasam bile, tarih benim sözlerimle yeniden yazıldı ve ben de öyle olduğunu ilan edeceğim. Zehra'ya ilk görüşte aşık oldum."

Çadırın içi karanlıktı, tek ışık, aralarına ip gerilmiş direklerin her birinde asılı duran iki parlak fenerdi.

"Ne güzel bir manzaraydı," diye fısıldadı Dark.

Zehra'nın dengesini sağlamak için kullandığı metal direğin parıltısını gördüm, sonra da bir kıymıktan daha geniş olmayan bir ipin üzerinde yürüdüğünü fark ettim. Zehra yürüdükçe, onu görebilecek kadar şanslı olan hepimiz için odak noktası haline geldi. Bembeyaz saçları bulutlu bir gecede Celona'yı andırıyordu. Çarpıcı ve güzeldi... yine de

bana renklerden yoksun boş bir tuvali hatırlattı. Gölgesini bulmaya ne kadar çalışsam da bulamadım.

Performansından otorite ve varlık sızıyordu. Sanki o ipin üzerinde doğmuş gibi, havada o kadar yüksekte yürüdü ki. İleriye doğru attığı her adımda, düşüp düşmeyeceğini görmek için kalbimin durduğuna yemin edebilirim. Hiç düşmedi ve seyirciler onun diğer tarafa sağ salim ulaşacağına dair bir güven duygusuna kapılmaya başladığında, sırtı ipe değene kadar yavaşça geriye doğru eğilerek bizi aşağıladı. Ve sonra... ve sonra metal direğin elinden düşmesine izin verdi. Yere çarptığında gülümsedi ve kendini dengelemek için ellerini uzatmaya bile zahmet etmeden tehlikeli pozisyonundan kalktı.

Halat, onu rahatsız etse bile ayaklarımın altındaki Roor da olabilirdi. Elleri arkasında, birbiri ardına çapraz adımlar atıyordu. Diğer taraftaki platforma ulaştığında parmak uçlarını nazikçe üzerinde gezdirdi ve sonra o kadar hızlı döndü ki Dark neredeyse onu yakalamak için sıçrayacaktı. Sadece bir anı olmasına rağmen. Ama onun yardımına ihtiyacı yoktu ve performansı bizi büyüledi.

Zehra iki kutup arasındaki geçişi her biri bir öncekinden daha yüz­süzce olmak üzere yedi kez yaptı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Hiçbir şey onun performansını engelleyemezdi. Seyircileri büyülemişti.

Sonra ipten bir platforma çıktı ve her şey bitti. Zehra ne derin nefes aldı ne de terden parladı, sadece gülümsedi ve Tanrı gibi yukarıdan el salladı. Seyirciler sağır edici bir alkışla patlayana kadar sessizdi. Tek yapabildiğim üstümdeki kadına bakmaktı.

Etrafımızdaki insanlar daha fazlası için çılgılık atıyordu.

Vance onların övgülerine katılmadı. "Performansını gereğinden fazla uzattı. Seyirciye çok fazla şey verdi. İstemeleri gereken yerde onları memnun bıraktı. Amatörce."

"Bilmiyorum," dedi Davis. "Ben daha ziyade-"

"Ağızındaki salyaları sil," diye alay etti Vance. "Yoksa istediğim şeyi yapması için gerçek bir paralı asker mi bulmalıyım? Çünkü bu senin yeteneklerine güvenmemi sağlamıyor."

Zehra'nın sahneden inişini izlerken Davis, "Beni affedin," dedi. "Dikkatim dağılmıştı. Bir daha olmayacak."

İnsanlar kral ve prensin önderliğinde sirki terk etmeye başlamıştı. Vance ve Davis oturmaya devam etti. "Bana Brooks Davey'den biraz daha bahset."

Vance ayağa kalkarken ona bir zarf uzattı. "İhtiyacın olan tek şey bu olmalı. Daha fazla bilgi edindiğinizde tiyatrodaki bana bir mesaj bırakın. Her gün doğumunda günlük güncelleme bekliyorum. Orbis Şirketi'ne ödenen meblağ bu koşulu pazarlık konusu yapmamalı."

Davis zarfı kalçasına vurdu. "Müşteri kraldır."

Vance uzaklaşıp kalabalığın içinde kaybolurken, Davis Zehra'yı izlemeye devam etti. Yüzünde birkaç yara izi olan bir kadınla ve Zehra'nın varlığından Davis kadar etkilenmiş görünen bir genç kızla konuşuyordu. Davis sözlerini kesmek için uygun bir an oluşana kadar konuşmalarının kenarında bekledi.

"Affedersiniz," dedi Davis. "Performansınız karşısında duyduğum hayranlığı ifade etmeliyim."

İnanılmazdı."

"Öyle değil miydi?" dedi genç kız yüzüne sığmayacak kadar büyük bir gülümsemeye. Burnunun kenarları çillerle kaplıydı. "Kendini bu kadar iyi dengelemeyi nasıl öğrendin?"

"Pratik yap," dedi Zehra tatlı bir sesle. "Yeterli eğitimle bunu yapabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

Genç kız elmaslardan daha parlak gözlerle kadına baktı. Kadının tek yapabildiği başını sallamak, onlarla konuşmaya zaman ayırdığı için Zehra'ya teşekkür etmek ve ardından genç çocuğunu evine götürmek oldu. Kulak misafiri olmadıklarında Zehra, "Her yaştan, cinsiyetten ve... boyuttan hayranlarımın olması her zaman çok güzel. Bana adını söylemedin."

"Özür dilerim, mesleki tehlike. Benim adım Davis. Orbis Şirketi'nden Dark olarak da bilinirim."

"Gölgelerde oyalanmaya, kara kara düşünmeye ve bir partiye korkunç bir katkı sağlamaya falan mı eğilimlisin? Yoksa neden insanların sana 'Karanlık' demesine izin veresin ki?" Bir duraklama. "'Davis' sana daha çok yakışıyor."

"Siz böyle düşünen birkaç kişiden birisiniz. Peki ya adınız?"

"Zehra," diye açıkladı beyaz saçlı kadın. "Eskiden Azil'den. Şimdi yol beni nereye götürürse oraya. Bir gezgin. Kaybolmadım."

"Oradaki ipin üzerinde evindeymiş gibi görünüyordun."

"Ne harika bir cümle. Seninle konuşmak için sıraya giren taliplerin olmalı." Gözlerini devirdi. "Şairler Rirting konusunda senden daha iyiler. Şairlerden nefret ettiğimi söylemekte bir sakınca görmüyorum. Ben kayaları daha ilgi çekici bulurum."

"Bana şans verirseniz daha iyisini yaparım. Biraz etkileyici olmasaydım bu kadar ilerleyemezdim."

Zehra sırtını Davis'e döndü. "Yarın öğlen gel. Bir gösteriden önce biraz eğlence her zaman işime yarar."

Karanlık her şeyi bastırmaya başlarken Dark, "Bu bizim ilk buluşmamızdı," dedi. Etrafımızdaki manzara değişiyordu. "Onunla konuşmaya gitmemiş olsaydım, belki de her şey farklı olurdu. Hâlâ hayatta olurdu. Ama... ama böyle şeyler üzerinde durmak zor. Onunla geçirdiğim zaman için minnettarım. O benim tek gerçek aşkım olduğunu biliyordu."

Sahneler, yerler ve insanlar yanımızdan geçip gitti. Zahra ve Dark ilk kez Gezgin Kilisesi'nin tepesinde, Zahra'nın Dark'a zirve yarışı için meydan okumasının ardından öpüşüyorlardı. Zahra'nın Dark bakmıyorken ona bakması, Vance ile çalışırken parmaklarını kollarında gezdirmesi öfkesini uyandırdı. Dark'ın Hollow Kalesi'ndeki vardiyalarından sonra Zahra Rowers'ı getirmesi, Zahra ve Dark'ın sokaklarda yürürken Alexis'i küçük bir çocuk gibi sallamaları, derme çatma bir aile. Zahra ve Dark'ın Hollow'un dışında birlikte bir ev almayı düşünmeleri. Dark'ın Orbis Şirketi üyeliğinden vazgeçmesi. Onun için her şeyden vazgeçmeye hazırdı.

Mutluydular. Birbirleri için mükemmellerdi. Birbirlerinin hamlıklarını örtüyor ve yaşadıkları bu berbat dünyada mükemmel bir takım oluşturuyorlardı. Dark mutlu, bütün ve insandı. Ve onun ölümüyle geriye sadece bir canavar kaldı.

YANLIŞ YERLEŞTİRİLMİŞ

"Hiç Tanrı'nın var olup olmadığını merak ediyor musun Michael?"

Hiçliğin içinde duruyorduk, bir sonraki sahne etrafımızda şekillere dönüşüyordu. Sadece Dark netti. Dalgın dalgın karanlığa bakıyordu.

"Her zaman," dedim. "Ama Tanrı'nın bundan sonra olacaklarla ne ilgisi var?"

"Her şey," diye mırıldandı.

Etrafımız netleşmeye başladı. Hollow sokaklarında tek başımızaydık ve Zehir Bahçeleri'ne doğru gidiyorduk. Zehra ve Davis önümüzde yürüyordu, omuzları ve elleri birbirine değiyordu. Sessizce gölgelerini takip ediyor, hafif kahkahalarını dinliyorduk.

"Vance için sadece birkaç hafta çalışmam gerekiyordu. En fazla üç ay," dedi Dark, elleri ceketinin ceplerinde. "Ama Zahra ve Alexis yüzünden iki yıl sonra hâlâ buradaydım ve Hollow'da kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Vance'in sözleşmeleri gittikçe daha şüpheli hale gelse de. Kendini şehrin geçici kurtarıcısı olarak görüyor ve şehri korumak için gerekli olduğunu düşündüğü her şeyi yapıyordu.

"Bazen basit şeyler yapıyordu: Bu aşırı hırslı Düşük Asil'i öldürmek, bu evliliğin gerçekleşmediğinden emin olmak, Yüksek Asil'e likör teslim etmek

ya da o tüccarı soymak... ama sonra diğ rlerinin yanında sönük kalan bir sözleşme geldi."

"Neydi o?" Ben sordum.

"Hollow'da faaliyet gösteren katili durdurmamı istedi. Kalp Kıran."

Dark önümüzdeki çifti işaret etti ve biz de dinledik.

"İnsanlar konuşuyor," dedi Zehra. Soğukta nefesi beyaz ve kesik kesikti. "Hollow'da bir seri katil olabilir. Yüce Asil Eliphaz'ın cesedi dün gece bulundu ve Ebedi Rahibe Laurel hâlâ kayıp."

Davis cebini karıştırırken, "Vance bugün bu konuyu araştırmamı istedi," dedi. "Gideceğimiz bu partide katilin kimliğine dair ipuçları olabileceğini söyledi. Özellikle de Yüce Asil Eliphaz Braven son kurban olduğu için. Gerçi onun ölümü diğ rlerinden daha kişisel görünüyordu."

"Bir kıza nasıl iyi vakit ge irteceğini gerçekten biliyorsun, değil mi? Katillerle dolu partiler varken kimin romantizme ihtiya ı var ki?"

"Katil," diye d zelitti Dark. "Birden fazla kişi olduğuna inanmamız için elimizde hiçbir kanıt yok."

"Sen  yle diyorsan, Dark. Ama benim katılmamın gerekli olduğundan şüpheliyim. Özellikle de Scales ve Yüksek Asiller sokağa çıkma yasağı uyguladığından beri. Işıklar söndükten sonra dışarı çıkan herkes, geçmişleri bir Evoker tarafından incelenene kadar gözaltında tutulacak."

"Seni daha önce geri getireceğim."

Gözlerini devirdi. "Elbette yapacaksın."

"Ciddiyim."

Yapacağım."

Yürümeyi bıraktılar ve Zehra onu karşısına aldı. Ondan biraz daha uzundu. "Dark, sen en harika, sevgi dolu, şefkatli-"

Homurdandım ve Dark kafamın arkasına vurdu.

"-Tanıdığım en iyi adam. Ama ikimiz de biliyoruz ki oraya girdiğin an Kara  l m olacaksın. Dünyanın korktuğu paralı asker. Zamanla eriyen tatlı bir yalan duymaktansa eve yürüyerek gitmemi söylemeni tercih ederim."

"Haklısın. Sana her şeyi anlatmalıyım." Cebinden bir şey çıkardı. "Bu benim son kontratım olacak, Zehra. Vance, Braven'in dışında konuştuğumuz evi almak için yeterince para ödüyor. Yakında  zg r olabiliriz."

"Karanlık," dedi usulca, kelimenin ardında tuhaf bir şey vardı.

"Zehra, sen yanımdayken hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bazen zor olabildiğini biliyorum ama-"

Onun göğsünü okşadı. "Ama partiye gitmek için acele etmeliyiz. Bu sözleşmeyi ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk plan yapabiliriz. Yılmadan."

Davis tereddüt etti, sonra başını salladı ve 1. elini cebine geri koydu. Yolda el ele yürümeye devam ettiler. "Evlenme teklif edecektin, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Bu sessiz anlarda oyalanmak düşündüğümünden daha acı verici. Onun hakkında konuştuğum her kelime zihnimi çok uzun süre durulmaması gereken yerlere sürüklüyor. Dişlerimi sık mama neden oluyor." Bir duraklama. "Onlara yetişmeliyiz."

Ben beklerken Dark geçmişteki halinin peşinden koşuyor, Zehra'nın sözlerinin kulağa neden bu kadar... oI geldiğini anlamaya çalışıyordu. Dark onunla ilgili bir şeyi yanlış mı anlamıştı? Hafızası Zehra'nın gerçekte olduğu kadından ziyade sevdiği kadın fikriyle mi bulanıklaşmıştı? Ve neden göğsümde bir batma hissi vardı... eğer ona evlenme teklif etseydi Dark istediği cevabı alamayacak mıydı?

Zehra'nın ayaklarına baktım. Onun gölgesi yine yoktu ama Davis'inki yoktu. Ve önceki bölümde Edward'inkinin aksine, tamamen normaldi.

Yani Dark beni kandırmaya çalışıyordu. Onu suçlayamazdım. Yakın zamana kadar doğru kelimeleri söyleyecek kadar zeki olan herkes tarafından manipüle edilebilecek canlı bir silahtım. Hâlâ kendimi geliştirmeye çalışıyor olsam da, manipüle edilmiş anıları nasıl fark edeceğimi biliyordum ve her şey gölgeye bağlıydı. Trey ve Symon'a Işık İmalatçısı sırlarını bana açıkladıkları için teşekkür etmeliyim.

Peki bu çarpık gölgeler ne anlama geliyordu? Benimki gidip geliyordu, bunun tek sebebinin Karanlık İmalatlarının benim için iki farklı anı seti yaratmış olması olduğunu varsayabilirdim. Naverre'ninki daha belirgindi, neredeyse iğrenç bir şekilde. Sanki Dark her şeyi olduğundan daha kötü göstermeye çalışıyordu. Belki de bu Edward Naverre'nin görüldüğü kadar kötü biri olmadığı anlamına geliyordu? Her çocuk, annelerini öldüren adamı iflah olmaz biri olarak görürdü.

Ve sonra Zehra'nın gölgesi vardı. İz bırakmadan gitmişti. Sahte miydi? Tanınmayacak kadar abartılmış mıydı? Yoksa her türlü suçtan aklanmış mıydı?

Sevdiği kadından geriye sadece mükemmel bir anı kalana kadar karanlık mı? Gerçek her neyse, onu ortaya çıkarmak zorundaydım. Yoksa Karanlık ve onun sapkın arzuları için bir piyon olurdum.

Yetişirken bu düşünceleri aklımda tuttum.

Dark'ın katıldığı partiye, babasının ölümünden sonra ailenin yeni reisi olan Yüce Soylu MaRem Braven ev sahipliği yapıyordu. Her nasılsa Scales'i parti için Zehir Bahçeleri'ni kordon altına almaya ikna etmişti. Çünkü hiçbir şey gücünüzü ve kibrinizi, ölümcül olabilecek ve ev sahibinize mutlak güven gerektiren bir yerde parti vermekten daha fazla gösteremezdi.

Davis bu gösteri için farklı giyinmemişti ve muhafızların yanından çok az itiş kakışla geçti. Benim gibi onlar da bir paralı askere hayır demenin sağlıkları için işverenlerini kızdırmaktan çok daha kötü olduğunu çabucak anladılar. Özellikle de göğsünde bir Rintlock tabanca ve yanında sallanan bir balta varken. Zehra yanlarından geçerken neredeyse ezbere özürler mırıldandı.

Tüm partilerde olduğu gibi bunun da bir teması vardı: ölüm. Kafataslarından yapılmış kaseler ve leğen kemiğinden yapılmış tabaklar, bıçak gibi keskinleştirilmiş 1 parmak kemikleri, göğüs kafesi fenerleri ve bahçeye örümcek ağı gibi dizilmiş kalça kemikleri ile her şey oldukça ürkütücüydü. Ölü taklidi yapan hizmetkârlar bile vardı. Bazıları bıçaklanmış gibi kambur dururken, diğerleri dizlerinin üzerine çökmüş, sanki gözleri kafalarının içine yuvarlanmış ve sadece beyazları görünüyormuş gibi yukarı bakıyorlardı. Katılan herkes siyah giymişti ve Ries'tan daha fazla sarhoş soylu vardı. Yüksek Soylular için tipik bir durumdu. Elllerinde çok fazla para ve zaman vardı.

Ama her şeyden daha şaşırtıcı olan, Davis ve Zahra'nın Evoker Bölümü'nün başı Bryan Dexter tarafından yaklaştırıldığını görmektir. Dark'ın hafızasında daha normal, daha derli toplu ve daha az soğukkanlı görünüyordu. Ama yine de Dark'ı bir bakışta tanıyıp fark etmişti. En azından biraz etkilenmemek elde değildi.

"Paralı asker," dedi Bryan. Davis'in yanına doğru yürüdü. "Orbis Şirketi, doğru mu?"

Davis cevap vermedi, onun yerine yakındaki bir hizmetkârdan iki kadeh şarap aldı. Birini Zehra'ya uzattı ve diğerinden yudumladı.

"Sizi Hollow'a getiren nedir?" Bryan biraz daha kıbarca sordu. "Bir sözleşme mi?"

"Evet, iki yıl önce. Sadece o 1sh bağırsak kokusuna doyamıyorum." Davis bir yudum daha aldı. "Git başımdan. Sessizlik seninle konuşmaktan daha eğlenceli." "Son zamanlarda işlenen cinayetler hakkında ne biliyorsun? Geçen hafta içi boş muydu? Sizi suç mahallerinde oyalanırken gördüm."

Zehra, Davis'in sırtını sıvazlarken, "Ve bu da benim başka bir eğlenceye başlamam için bir işaret," dedi. "Beni bulmak mı?"

Davis onun gidişini izlerken, "Elbette," dedi, parmak uçları ayrılacak son şeydi. Kız gittiğinde Davis önündeki sıkıntıya geri döndü. "Daha spesifik olman gerekecek. Hollow'da her zaman insanlar öldürülür."

"Yüce Asil Eliphaz Braven, Ebedi Rahibe Laurel, Tüccar Reo ve Braven ailesinin hizmetkârı Charles."

"Bunu başka bir zaman tartışamaz mıyız?" "Şimdi konuşmayı tercih ederim."

"Evet, ne yazık ki benim üzerimde hiçbir otoriteniz yok, değil mi?"

Bryan elini kılıcının kabzasına koydu; Davis'in silahı görünür durumdayken aptalca bir güç gösterisi girişimiydi bu. Sanki Dark'a karşı bir şansı varmış gibi. O zamanlar bile. "Neden buradasın, Paralı Asker?"

Davis dürüstçe, "Araştırıyorum," diye cevap verdi. "Tıpkı senin gibi." "Seri katil mi?"

Omuz silkti. "Belki."

"Ne biliyorsun? Anlat bana."

"Oldukça çaresizsin, değil mi?" Davis gülerek şöyle dedi.

"Evet," diye itiraf etti. "Bu ölümler üzerinde çok fazla dikkat var. Bir şeye ihtiyacım var, herhangi bir şeye. Ne biliyorsan, söyle bana. Lütfen. Karşılığında sana her şeyi veririm."

"Bir şey var mı?" Davis dudaklarını yalayarak cevap verdi. Demek o zamanlar da böyleydi. "Tehlikeli kelimeler. Onları kastettiğine emin misin?"

"Kesinlikle."

Davis kolunu Bryan'a doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Çok kötü bir şey istemiyorum. Sadece Scales'in birkaç üyesi hakkında biraz bilgi. Hiç kimse

senin üstünde ya da senin bölümünde. Böylece kalbinize ağırlık yapmaz."

"Peki, şimdi söyle bana: Kimi araştırmak için buradasınız? Seri katili kim biliyor?"

"Adında bir adam-"

O an etrafımızda buz gibi paramparça oldu. Acı bedenimi parçaladı ve zihnimde birleşti. O kadar kötüydü ki, gözlerimi kapatmak, ellerimi kulaklarıma götürmek ve durmasını ummak zorunda kaldım. Ne kadar süre öyle durduğumu bilmiyordum ama gözlerimi ancak acı azalmaya başladığında açtım.

Her şey değişmişti. Dark cümlesinin ortasında Scales Genel Merkezi koridorlarında yürüyordu. "-Bir hata yaptığımızı biliyorduk. Biz odaklanmışken... Michael, ne yapıyorsun?"

"Zehirli Bahçeler'deki partiye ne oldu?"

Dark bana baktı, başı hafifçe yana eğikti. "Bir süredir oraya gitmemiştik. Kafan mı karıştı? Olabilir-"

"Etrafımızdaki her şey paramparça oldu," dedim. "Sen bunu yaşamadın mı?" "Bu senin için çok fazla olabilir. Duraklayabiliriz ve daha sonra hissettiğinde geri dönebiliriz.

Daha iyi. Hikayenin geri kalanına inanmak için zaten yeterince şey gördünüz."

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. Başımdaki zonklama tamamen geçmemişti, şimdi gözlerimin arkasında hafif bir ağrı vardı. "Kendimi toparlamam için bana bir saniye ver, hemen geliyorum."

Dark kollarını kavuşturdu. "Çabuk ol. Anılarımda çok uzun süre kalmayı sevmiyorum."

Bir şeyler olmuştu. Anıları atlamıştık ve Dark bunu fark etmemişti. Bu da Dark'ın o anıları bir noktada kaybetmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Tetikleyici neydi? Atlama gerçekleştiğinde bir adamın adını söylemek üzereydi. Eğer Dawn'dakiyle aynıysa, o zaman bu adamın anısı sürekli olarak onunla ilgili herhangi bir şeyi atlamamıza neden olacaktı. Ve eğer atlıyorsak, önemli olması kaçınılmazdı. Dark'ı açıklama yapması için kandırmanın bir yolu var mıydı... ah, belki de buydu. Bu *öze/* bir isimdi. Eğer Dark'ın ona başka bir isimle hitap etmesini sağlarsam, bir olabilirdik. Dawn'ı hatırlayamasam da kırmızı kız hatırlayabilmişim.

"Dark," dedim. "Zehirli Bahçeler'de konuşmak istediğin kişi. Takma bir ismi var mıydı?"

Bana kaşlarını çattı. "Bunun ne önemi var ki?"

"Dalga geç benimle."

"Ona Icey diyorduk."

"Icey," diye mırıldandım.

"Neden?"

"Hiç bir şeye dikkat ettin mi, Michael? Bu oldukça açık." "Sadece bir şey kaçırmadığımdan emin olmaya çalışıyorum. Ona Icey diye hitap edebilir misin?"

bundan sonra? Takip etmesi daha kolay olur."

Dark bana el salladı ve koridorda ilerlemeye devam ettik. Genç hali önümüzde, bir kapı çerçevesinin içinde duruyordu.

"Dediğim gibi," diye tekrar başladı Dark, "Icey kaçtıktan sonra bir hata yaptığımızı anladık. Kalpkıran'ı yakalamak için elimizdeki tek ipucu gitmişti ve bundan sonra kime saldıracakları konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Çok geç olduğunu öğrendiğimizde yaşadığımız şaşkınlığı hayal edin. Kalpkıran son avına çoktan başlamıştı."

Kapının arkasından baktım. Bir kadın kan gölünün içinde yüzükoyun yatıyordu, sırtında kırmızı bir delik vardı ve parçalanmış kaburga kemikleri etrafındaki kana karışmıştı. Bryan Dexter kadının yanında diz çökmüş, kanlı Roor'a vuruyor ve çığlık atarken duvarlara sıçratıyordu. Gördüğüm diğer tüm suç mahallerinde olduğu gibi duvarlara bir mesaj yazılmıştı: *Hollow'daki en büyük gösteriye hoş geldiniz! Beyaz Gül ve mavi gözlü kız elimde. Kurtarabilirsiniz kurtarın onları. İkinizi de geçmişin görülebileceği bir yerde bekliyorum.*

Bu olmalı...

"Bryan Dexter'ın karısı," diye düşüncemi tamamladı Dark. "O zaman bilmiyorduk ama bir gün önce ölmüştü. Bryan ve ben Heartbreaker'ı araştırdığımız için büyük 1nale için seçilmiştik. Zahra ve Naomi kayıptı ve onları kurtarma şansımız olması için Kalpkıran'ın oyununu oynamamız gerekiyordu."

"Geçmiş nerede görülebilir?" diye sordum.

"Kingman Keep gözlemevi, ama oraya gitmedim. Kalpkıran'ın kurallarına göre oynarsam Zehra'yı kurtarmanın imkansız olacağını biliyordum. Eğer onu kurtaracaksam, onun korktuğu bir şey olmalıydım."

Etrafımız bir kez daha değişti. Aşağıda girdap gibi dönen karanlık bir çukura bakan bir uçurumun üzerinde duruyorduk. Korkunç bir fırtına

yaklaşıyordu. "Dürüst olacağım Michael... Burası gözlerini kaçırmak isteyebileceğin bir bölüm. Belki de

Yaptığım şeyden iğrendiğim için tetiği çekeceğim. Bilmek istediğine emin misin, Michael? Bir kere öğrendin mi, geri dönüşü yok. Sen de bunun bir parçasısın."

"Neyin bir parçası?"

"Dünyaya verdiğim acı," dedi Dark, uçurumun kenarında volta atarken. Kayalar parçalanarak aşağıdaki boşluğa düştü. Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyordu. "Ya eylemlerime ortak olacaksın ya da beni öldürmeye ve dünyayı temsil ettiğim büyük kötülükten kurtarmaya çalışacaksın. Ne yaptığımı bilmek istediğine emin misin?"

Kendimi çelikleştirdim. "Yapmasaydım burada olur muydum?"

"Unutma, sana kendini kurtarman için bir şans verdim," diye mırıldandı, kollarını uzattı ve geriye doğru uçurumun kenarından aşağıdaki boşluğa düştü. Sis onu bütünüyle yuttu ve ben baktığımda ondan hiçbir iz yoktu.

Hiç tereddüt etmeden paralı asker akıl hocamı takip etmeliydim. Ama bu yolda ilerlemeye devam edersem, sadece onun benden istediklerini görecektim. Ve yaşadığım onca şeyden sonra... Gerçeği bulmak için yalanların arasından geçmem gerektiğini biliyordum. Nullification güçlerim bunu zihnimde bir kez yapmama izin vermişti, belki Dark'ta da bana yardım edebilirlerdi.

Bedenimi sıfırladım, derin bir nefes aldım ve uçurumun kenarındaki bir kapıyı yırtarak açtım. Daha fazla kaya aşağıdaki boşluğa düşerken yırtıktan kör edici bir ışık fışkırdı. Tüm uçurum parçalanmadan önce, derme çatma kapıdan içeri daldım ve Karanlık'ın görmemi istemediği anılara daldım.

AYDINLATILMIŞ

Göz alabildiğine uzanan siyah bir denizin olduğu, hayal ile gerçek arasında bir yere indim. Etrafımda dağılan duman gibi büyük baloncuklar yükselirken, su ayaklarımın altında sertleşiyordu. Burada gökyüzünün altında yatanları aydınlatacak ne güneş ne de ay vardı, sadece rastgele girip çıkan milyonlarca parıldayan yıldız ve sonsuz ufukta ileri geri hareket eden bir deniz fenerinin ışığı vardı. Uzaklarda korkunç bir şey gümbürdüyor ve kükrüyordu, sanki yolumu çabuk bulmam için beni uyarır gibiydi.

Etrafımdaki tüm baloncukların dış kabuğunda hareketli resimler vardı. Bazıları Dark'ı, bilinmeyene doğru yol alan büyük bir geminin kenarına yaslanmış geniş gözlü bir çocuk olarak tasvir ediyordu. Bazıları onu Alexis'in yanında, ona bir ağabey gibi bakarken gösterirken, diğerleri onu denizin ortasında bir dağmış gibi aşağıdaki okyanusu gölgeleyen bir gölgeye tırmanırken gösteriyordu. Çok fazla seçenek vardı. Dışarıdan önemli görünebilecek ama gördüğümde içi boş olacak çok fazla anı. Bir insanı, onu bozulmamış olarak görebilecek kadar iyi tanımak bir ömür sürüyordu. İnsanlar sürekli değişiyordu. Bazen iyi yönde, bazen de kötü yönde. Ve eğer Dark'ın sakladığı şeyi bulacaksam, ya şanslı olmalıydım ya da bir şekilde onun ne sakladığını bulmalıydım...

Ve sonra ulaşamayacağım bir yerde Dark'ı Angelo'nun Narrows'taki evinde gösteren bir baloncuk gördüm. Bu görmem gereken bir anıydı. Pervasızca içine daldım, Roor'un üzerinde yuvarlandım ve bir zamanlar evim dediğim yerin mutfağındaki duvarlardan birine çarptım. Çevrede bu buluşmanın ne zaman gerçekleştiğini gösteren hiçbir şey yoktu, sadece dördümüz birlikte yaşarken gerçekleştiğini biliyordum.

Baba ve oğul masada oturuyordu. İkisinin de önünde yiyecek ya da içecek yoktu, sadece iki Rintlock tabanca ve bir kralı öldürebilecek bir revolver vardı. Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturup silahlarıyla oynuyorlardı, ikisi de ilk konuşan olamayacak kadar gururlu ve öfkeliydi, ta ki Dark artık yeter diyene kadar.

"Kingman yavrularının burada olmamasına şaşırdım," dedi.

"İkisi işte," dedi Angelo. "Ve Michael... Michael, Michael gibi davranıyor. Sonradan pişman olacağı bir şey yaptığına şüphe yok."

"Aptal falan mı?"

Angelo kıkırdadı. "Onu sıfır rakamı gibi düşünmeyi seviyorum. Doğru rehberlik verilirse olasılıklarla ve fırsatlarla dolu. Ama kendi arzularına bırakılırsa asla büyüyemez. Geçmişe çok fazla odaklanmış durumda."

"Bunu senin söylemen çok ironik." Dark sandalyesi devrilene kadar arkasına yaslandı. "Anneme saygılarımı sunmak için buradayım."

"Gerçekten mi?" dedi, hafifçe kızarak. "Neden? Onun ölümünden bu yana başka bir yıl geçirmediğiniz."

"Yakında birine evlenme teklif edeceğim."

"Ah." Angelo ellerini silahlarından çekti. "Benden haberi var mı?"

"Ona ailemin öldüğünü söyledim."

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi teslimiyetle. "Adı ne? Soylu mu? Bir vatandaş mı? Bir asker mi?"

"Adı Zehra," dedi Dark. Adını söylediğinde arkasındaki ışıktan bir gölge bir anlığına titreşti ama tamamen oluşmadan kayboldu. "Prensesin nedimesi olarak çalışıyor. Azil'den geliyor."

"Baba gibi, oğul gibi. Gölge adamlar her zaman hayattaki payımızın üstünde olanlara aşık olurlar," diye düşündü Angelo. "Yani annenin hayır duası için mi buradasın?"

"Ona söylemek istedim."

"Aynı şey." Angelo ayağa kalktı, masayı itti ve halıyı yırtarak bir kapak ortaya çıkardı. Kapağı açtı ve "O burada" dedi.

Bu da ne...?

Dark merdivenden inerken tek kelime etmedi ve babası da onu takip etti. Ben de öyle yaptım ama kapıya yaklaşılmaya çalıştığımda uğuldayan siyah bir rüzgâr beni kapıdan uzaklaştırdı. Dark'ın zihni aşağıda her ne varsa görmemi istemiyordu, yine de ön kolumu yüzümün önüne koydum ve bu her neyse onu etkisiz hale getirmek için sıcaklığa odaklanmaya çalıştım. Ama rüzgâr çok güçlüydü ve sanki bir kasırganın ortasında kalmışım gibi beni dışarı ve yukarı doğru savurdu.

Karanlığın denizine pek de zarif olmayan bir darbeye geri döndüm. Acıyla inledim ama gecikmeden ayağa kalktım. İncelemem gereken bir anı daha vardı.

Etrafımdaki tüm anı balonları aynı anda patladı.

Gölgelerden oluşan bir ordu, denizin derinliklerinden el ele tutuşarak, yeni çiçek açmış Kürekler gibi dışarı çıktı. Dark'la aynı boydaydılar ve sarsılmaz bir azimle bana doğru ilerliyorlardı. Elimden geldiğince onlardan kaçmaya çalıştım -dönerek, sıçrayarak ve koşarak- ama nerede olursam olayım her yerden fişkırıyorlardı.

Beni çevrelediler. Ağızlarından bir ağaçkakanın ağaca vurması gibi tıkırtılar çıkarıyorlardı. Dark'ın zihninin bir noktada bana karşı savaşmasını bekliyordum ama bunun bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Nereye gideceğim ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bölgeyi boş bırakırsam onlardan kurtulabilir miydim? Yoksa her şeyi bilmeden beni buradan kovar mıydı? Her şey çok karmaşıktı ve onlar yaklaştıkça cevap bulmak için zamanım tükeniyordu.

Ama bu Dark'ın zihniydi. Belki de vardı... Dark'ın zihniydi. Birden aklıma mükemmel bir çözüm geldi ve neredeyse gülmekten iki büklüm olacaktım.

Dark ne zamandan beri beni bir tehdit olarak görüyor?

Beni zihninde farklı görme olasılığı neydi?

"Benim adım Michael Kingman!" Gölgelere doğru bağırdım. "Ben Dark'ın çırağıyım!"

Durdular ve tıkırtıları kesildi. Bazıları başlarını eğdi, diğerleri ise başlarını etraflarındakilere çevirdi.

"Kingman mı?" diye sordu biri merakla. Başımı salladım.

"Michael Kingman."

Yeni bir kelime öğrenmiş bir çocuk gibi hep bir ağızdan adımı sayıkladılar. Ve sonra, söylemekten yorulduklarında, hepsi altımızdaki denize geri eridi ve hafıza kabarcıkları sanki başından beri oradaymış gibi geri döndü.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve rahatlatarak nefes verdim. Burada kurallar farklıydı. Nerede olduğumu hatırlarsam gerçeği bulabilirdim. Peki beni ona ne götürebilirdi? Angelo çıkmaz sokaktı. Görüşmelerinden daha fazla soru dışında bir şey elde etmem için çok nadir etkileşime giriyorlardı. Bu da çözümün Zehra olduğu anlamına geliyordu. Ama onu etrafımdaki hafıza baloncuklarının hiçbirinde göremiyordum. Neredeydi? Dark anılarını nereye saklamıştı?

Yüzük. O aptal yüzük yine tüm cevapları barındırıyordu. Ama bu sefer yazılıydı: *Hayatımın ışığına, sonsuza dek senin olacağım.*

Peki bu yerde deniz fenerinden başka hangi ışık vardı? Onunla ilgili tüm anıları orada saklı olmalıydı. Kara okyanusta deniz fenerine doğru koştum, anı baloncuklarının etrafından dolanarak. Deniz fenerinin etrafı içe doğru çıkıntı yapan kayalarla çevriliydi ancak etrafında küçük bir taş merdiven vardı ve bu merdiven tabanda zincir ve kilitlerle kaplı bir kapıya açılıyordu. Metalin üzerine kelimeler kazınmıştı: *Açmayın.*

Kilitlere tekme attım ve hiç bozulmadan kaldılar. Onlara tekme attım. ama hiçbiri kımıldamadı bile. Sonunda nefesimi tutmak için durmak zorunda kalana kadar onlara defalarca tekme attım. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve kapıya baktım. Buradaki diğer her şey gibi, yapabileceklerimin ve yapamayacaklarımın da bir mantığı vardı. Dark bu kapının ardında ne olduğunu kimsenin -kendisi de dahil- bilmesini istemiyordu, o halde nasıl geçmem gerekiyordu? Zincirleri kırmak için söyleyebileceğim bir cümle var mıydı? Gölge ordusunda işe yaramıştı, belki yine işe yarayabilirdi.

Bu gerçek olmalıydı. Zincirleri kırdı ve bizi özgür kıldı ve bunu kabul etmeyi reddetsek bile, bir kez öğrendiğimizde... onu aklımızdan çıkaramazdık. Ama Dark'ın Zehra hakkında sakladığı gerçek neydi?

"Zehra Dark'ı hiç sevmedi,"

dedim. Zincirler sağlam kaldı.

"Zehra Dark'ın teklifini reddedecekti."

Rüzgar bile zincirleri sallamadı.

Kapının önünde çömeldim. Lanet olsun. Bu ifadelerden birinin cevap olacağından emindim. Dark'ın itiraf etmek istemediği gerçek neydi? Neden Zehra'yla ilgili anılarını manipüle etmişti? Neyi kaçıırıyordum? Hayal kırıklığı içinde tırnağımı çiğnedim. Cevap Zehra'nın Dark'a olan aşkıyla ilgili bir şey olmalıydı... Belki de sandığım kadar basit değildi. Belki de sadece üzücüydü. Belki de Dark ve ben ikimizin de kabul etmek istemediği bir kaderi paylaşıyorduk.

"Zehra Dark'ı tüm kalbiyle seviyordu," dedim ayağa kalkarken. "Ama birbirlerine uygun değillerdi. Adam onun için özgürlüğünü takas etmeye hazırdı ama kadın onun için aynı şeyi yapmaya hazır değildi. Bu yüzden ikisi de ne kadar birlikte kalmak isterse istesin... ikisi de bunun bir gün sona ereceğini biliyordu."

Kilitler buz gibi kırıldı ve deniz fenerinin iç bölmesinin kapısı çatırdayarak açıldı.

Kapıyı açtım ve attığım her adımda Serena'yı düşünerek dairesel merdivenden yukarı çıktım. Merdiven dik uçurumlarla çevrili, ortasında küçük bir ev ve bir gölet bulunan bir alana açılıyordu. Sadece eve giden tek bir taş patikada Rower'lar yoktu. Zehra evin dışındaki ahşap bir masada oturuyordu ve beni görür görmez eliyle işaret etti. Koşarak yanına gittim ve vardığımda beni kucaklayarak karşıladı.

Ayrıldığıımızda "Zekice," dedi. "Dark senin tam potansiyelinin farkında değil. Ama benden sonra geleceğini tahmin etmişim. Sunuluş biçiminde bir sorun olduğuna dair işaretleri görmezden gelemeyecek kadar ısrarcısın."

Küçük masaya oturduk. "Bütün bunlar da ne?"

Zehra bacak bacak üstüne attı. "Burayı Dark'ın kalbinin tam merkezi olarak düşün. Ve bir sonraki soruna cevap vereyim: Senin geldiğin yer Dark'ın zihninin görmezden gelmeye ya da unutmaya çalıştığı kısmı."

Bu cevap gördüklerime göre mantıklıydı. "Sen gerçek Zehra mısın?"

Başını iki yana salladı. "Gerçek Zehra öldü. Ben Dark'ın onun anısıyım ve gül rengine olmasına rağmen -kendi sorunları olan Alexis'inki dışında- gerçek Zehra'ya en yakın olan şeyim."

"Eğer sen Dark'ın Zehra versiyonuysan... bu onun ne sakladığını bulmama yardım etmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, size anlatabileceğim her şeyi anlatacağım. Sadece..." Elini çenesinin altına koydu ve başka tarafa baktı. "Onu çok sevdim. Ama ilişkimiz başından beri lanetliydi. Sonra ben öldürüldüm ve o da intikam almaya odaklanmış bir varlık haline geldi. Telafisi olmayan bir şey yapmadan önce durdurulması gerekiyor." Durakladı. "Eğer henüz yapmadıysa."

"Bu noktada Dark'ı kurtarabilecek bir şey var mı bilmiyorum."

"Hiçbir şey olmayabilir. Ama sadece kötüyü gören biri olmaksızın herkesin içindeki iyiyi gören biri olmayı tercih etmez miydiniz? Sonsuz Vals sırasında arkadaşlarınız olmasaydı nerede olurdunuz?"

Kollarımı kavuşturdum. "Tamam. Deneyeceğim. Ama hiçbir şey için söz vermiyorum."

Zehra masaya doğru eğildi ve elime dokundu. "Teşekkür ederim Michael. Ne istersen sor. Ama acele et. Uzun süre ortalıkta olmazsan fark edecektir."

"Eğer onu durdurmam gerekirse, ne yapmalıyım?"

"Dark, beni sevdiği Rawed bir kadından, ona bir amaç veren bir şehide dönüştürmek için anılarının çoğunu Fabrikasyonlarla manipüle etti. Bu yüzden onları etkisiz hale getirerek gerçek beni hatırlamasını sağlamalısın," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Ne olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırsa, artık intikamın arkasına saklanamaz."

"Bu onu daha tehlikeli yapmaz mı?"

Zehra saçlarını kulaklarının arkasına taradı. "Olabilir, ama aynı zamanda onu geçmişte yaşamayı bırakmaya zorlayabilecek tek şey de bu."

Babamın yüzüğüyle oynadım. "Yani bu bir kumar. Ya bildiğim canavar olarak kalmasına izin vereceğim ya da onu bilmediğim bir şeye dönüştüreceğim."

"Neyi seçerseniz seçin... bu kolay bir karar olmayacak."

Kayalar uçurumdan aşağıdaki bahçeye düşmeye başladı ve çarptıklarında her şey sarsıldı. Zehra ayağa fırladı ve bana elini uzattı. "Gitme zamanı Michael. Bir şeylerin ters gittiğini anlamaya başladı."

"Ama ben hiçbir şey sormadım! O kalbi neden yedi? O Kalpkıran'ın halefi mi? Ve neden Angelo ile savaş halinde?"

Zehra beni gölete doğru sürükledi. "Bu sorulara kendisi cevap verecek. Bundan daha fazla kaçınmaya çalışması için çok fazla kozunuz var."

"Bekle, son bir şey daha." Göletin kenarında durdum. "Böyle bir yer herkeste var mı?"

Zehra gülümsedi ve bu kalbimi ısıttı. "Evet. Seninkinde ne olduğunu merak ediyor musun?"

Yavaşça başımı salladım.

"Her şeyden çok istediğin şeydir. Bir insanın en güçlü arzularının fiziksel bir temsili. Dark için..." Etrafına bakınarak devam etti. "Bana ve hep istediği kırsaldaki o eve sahip olmak için. Ben hiç istememiş olsam bile."

"Zehra, ben-"

Beni susturdu ve omuzlarımı kavradı. "Ben yokum, unuttun mu? Gerçek ben özgür ve bir sonraki macerasına doğru yola çıktı. O yüzden üzülme. Ölüm hayatın sadece bir parçası."

Dik durdum. "Dark'ı kendinden kurtarmak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim, Michael." Bana tekrar sarıldı. "Ama gitme vakti geldi. Suyu girmeden önce derin bir nefes al. Dönüş yolculuğun inişli çıkışlı olacak."

"Sen ne-"

Beni gölete itti, su beni bataklık gibi sardı ve aşağıda ne varsa içine düştüm. Dark'ın benden ne sakladığını öğrenmiştim. Ve şimdi sıra diğer her şeyi öğrenmeye gelmişti.

GÜCÜN BEDELI

Yavaşlamak için hiçbir yol olmadan aşağıdaki karanlığa doğru paraşütle atlarken hava hızla geçip gitti. Hiçbir şeye çarpmadım ama beni bekleyen her neyse ona doğru serbest düşüşteydim. Zahra sayesinde Dark'ın kararlılığını güçlendirmek için kendi anılarını manipüle ettiğini biliyordum, bu yüzden şimdi tekrar rehberli turda olduğum için her şeyin daha net olacağından şüpheliydim. Tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken acıya hazırlıklı olmalıyım. Dark diğer insanların kalplerini sökecek noktaya gelmek için ne yapmıştı... ve neden bir tanesini yemişti. O aslında Heartbreaker'ın halefi miydi?

Sert bir şekilde yere çakıldım. Vücudum bunun şiddetiyle sarsıldı. Davis, Gezgin Kilisesi'ndeki yüzü olmayan heykelin önünde duruyordu. Kilisenin arka tarafındaki kilitsiz kapıya yaslanmış, gözlerden uzak biriyle konuşuyordu. Yüz hatlarının hiçbirini görünmüyordu... ama alışık olduğum şekilde değil. Yüz hatlarının yerini sürekli hareket halinde olan belli belirsiz gölgeler almıştı. Karanlık, bu kişinin neye benzediğini unutmamıştı ama bunun yerine onları karanlıkla bulandırmıştı. Bunu neden bu kadar belli etmişti?

"Orada mı?" Dark kollarını kavuşturarak yabancıya sordu.

Gölge adam başını salladı. "Onu hafife alma. Bu kadar uzun süre hayatta kalmasının bir sebebi var."

"Ve onu öldürdüğümde... tek yapmam gereken..."

"Kalpkıran'ı öldürmek için ihtiyacınız olan şeyi size verecektir. Fabrikatör olmayan birinin canavar Ölümsüzlerden birine karşı hiç şansı olmaz. Bunda şansınızın olmasının tek nedeni yıllardır zayıflatılmış ve uyuşturulmuş olması."

"Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Dark durakladı ve gölge adama baktı. "Onları öldürmek için özel bir şey mi yapmam gerekiyor?"

"Kalbini sök. Dikkatli olun, kalbi söküldüğünde ciddi şekilde zayıflayacaktır ama siz onu yok edene, zihnini yok edene ya da güçlerini miras alana kadar ölmeyecektir. Bir Canavar Ölümsüz'ün gücü kalbinde yoğunlaşmıştır, ancak ipliği kesmek için tek bir ısırik yeterlidir."

"Harika," diye mırıldandı Dark ellerine bakarken. "Bunu yaptıktan sonra... Kalp Kıran'ın nerede olacağını biliyor musun?"

"Doğu Yakası boyunca uzanan tünelleri kullanıyor. Çıkışlar ve girişler her yere gizlenmiş durumda ve muhtemelen sevdiğiniz kişiyi doğrudan kolezyumun altında tutuyor. Onu öldürdükten sonra, her şeyi Rood'layın. Böylece gelecekte başka kimse onları kullanamaz."

"Teşekkür ederim. Şimdi, ne istiyorsun?"

"Tüm Ölümsüzlerin ölmesi için. Onun lanetinden kurtulmamın tek yolu bu."

Sahneyi terk ederek daha fazla hiçliğin içine düştüm. Bu düşüş bir önceki kadar hoş değildi, bedenim sudan çıkmış bir balık gibi sağa sola savruluyordu. Yere düştüğümde aldığım darbe yine nefesimi kesti ve beni içi boş bir kabuğa dönüştürdü.

Yeraltında bir yerdedim; taştan, toprağa saplanmış yüzlerce kılıçtan ve hafif bir narenciye ve vanilya kokusu veren kırmızı Rower'lardan başka bir şeyi ayırt etmeye yetecek kadar ışık yoktu. Hava ıslak ve yapış yapıştı ve Davis elinde baltası ve silahıyla, üzerinde beliren devasa bir gölgenin önünde duruyordu. Gölgeden derin bir gümbürtü geliyordu ve Davis sesi kısılana kadar çığlık atarken etraflarındaki zincirlerin takırtıları duyuluyordu.

Yine düşüyordum. Başımı ağrıtmaya başlamıştı. Dark neredeydi? Neden o değilken ben bu sonsuz dalışta sıkışıp kalmıştım? Yoldan sapmam yüzünden miydi?

Üçüncü darbe önceki ikisi kadar acıtmamıştı. Davis Alt Taraf'ta bir ara sokakta topallayarak yürüyordu, bir eliyle böğrünü tutarken diğer eliyle yeni damlamış bir kalbi tutuyordu. Parmaklarının uçları don tarafından ısırılmış gibiydi ve ödülünü tutarak bir duvara yaslandı.

"Bunu yaptıktan sonra geri dönüş yok," diye mırıldandı Davis. "Onu kurtarmak için bir canavara dönüşürsem Zehra benimle birlikte olmak ister mi?" Gözleri sertleşti. "Ölü ve pişman olmaktansa canlı ve öfkeli olmak daha iyidir. Yenilmez bir güce sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu görme zamanı." Tereddüt etti. "Affet beni, Zehra."

Dişlerini kalbime geçirdiğinde, tekrar karanlığın içine düştüm.

Dördüncü inişimde Colosseum'un tam ortasına düştüm. Hala ayakta olduğu zamanlara. Dark beni bekliyordu, gözleri önceki haline odaklanmıştı. Kanlar içindeydi, kırılmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı ama yine de topallayarak hedefine doğru ilerliyordu. Sanki görünmez bir güç tarafından Zahra'ya doğru çekiliyordu.

"Neredeydin sen?" Ayaklarımın üzerinde dönerken inledim. "Benimle düşmek istemedin mi?"

"Hayır," dedi.

"Sorularım var."

"Sizi zahmetten kurtarayım. Ben de Angelo gibi Fabrikatör olmayan biri olarak doğdum. Güçlerimi başka birinden çaldım ve o zamandan beri sürekli olarak daha fazlasını çalıyorum."

"Nasıl?"

"Gücü miras almak için kalbi hâlâ atarken yemelisin. Bu yüzden Alaycı Kuş'unkini yedim. Onun sayesinde artık Buz ve Karanlığa ek olarak Gölge büyüsü de kullanabiliyorum."

Ağzım açık kalmıştı. "Bu doğal değil. Ben-"

"Hiç uzmanlığı olmadan doğup şimdi birden fazla uzmanlığa sahip olmanın başka bir açıklaması var mı?"

Yapamayacağımı biliyordu. "Peki bu seni ne yapar? Fabrikatör mü? Dokumacı mı?"

Başka bir şey mi?"

Dark bana inanamayarak baktı. "Dokumacıları nereden biliyorsun?"

"Gerçekten cahil kalacağımı mı sandın?"

"Dürüstçe mi? Biraz," dedi. "Ama ben bir Fabrikatör ya da Dokumacı değilim. Thebianlar bana Büyü Doğumlu der."

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Domet daha önce bana Fabrikasyonlar hakkında bilgi verirken bu isimden bahsetmemiş miydi? Keşke bilmem gereken önemli şeyleri bana dikte etmesine izin vermek yerine o zaman bunları sormuş olsaydım.

"Spellborn, hem Fabrikatörlerin hem de Dokumacıların yeteneklerine sahiptir, bu da yaratmamıza ve manipüle etmemize izin verir. Bizi, büyü maliyetimizin bile farklı olabileceği noktaya kadar uzmanlıklarımız üzerinde tam kontrole sahip insanlar olarak düşünün."

Bu, Dark'ın büyü kullandığında neden ezici bir varlığa sahip olduğunu açıklıyordu. O gerçekten de doğanın bir gücüydü. Ve eğer bedeli farklıysa, o zaman burada gördüğüm her şeyin Dark tarafından bilgi saklamak için manipüle edildiğine dair şüphelerimi doğruluyordu. "Eğer bu doğruysa, neden anılarınızda yüzü olmayan insanlarla karşılaştık?"

"Çünkü bir Spellborn olmak Fabrikasyon ve Dokumaya erişebilmemi sağlıyor. Fabrikasyon kullandığımda anılarımı kaybediyorum. Dokumayı kullanmak için fiziksel acıya ihtiyacım var. Ve Spellborn yeteneklerini kullanmamın başka bir bedeli daha var."

"Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Dark hıçkırdı. "Hiç şansın yok."

Yapacağını sanmıyordum ama sormaya değerci. Bedelini kendim hesaplardım. "Kalbimi yersen bir Nullification Spellborn olur musun?"

Dark başını salladı. "Sadece belirli kalplerde işe yarıyor. Bu büyüün farklı bir versiyonunun bir etkisi, kan bağı yoluyla miras alınması gerekmeyen bir büyü. Ve sadece... şey, şu anda sadece dokuz tane daha var. Benimki dışında. Eğer biri kalbimi yerse, benim üç uzmanlığımı da kazanacağını düşünüyorum."

"Peki... hangi kalplerin bu güçleri aktaracağını nasıl anlıyorsun?"

Dark geçmişteki halinin peşinden gitti. "Bu açıklığa kavuşacak."

Baş ağrım daha da kötüleşiyordu ama takip ettim. İstedğim tüm cevaplar elimin altındaydı. Kolezyum'un tünellerine girdik. Buraya en son geldiğimde her şey çökmüş ve yıkılmıştı ve sadece birkaç yıl önce de çok daha iyi görünmüyordu. Soğuk, dar koridorlardan su damlıyordu ve lavantayı özlememe neden olan bir şey kokuyordu. Kendimi güvende hissediyordum çünkü anıları takip ediyorduk ve zarar görmemiz mümkün

değildi.

"Bana Gezgin Kilisesi'nde karşılaştığın gölge adamdan bahsedebilir misin?" Yürümeye devam ederken sordum.

"Ah," dedi usulca. "Bunu gördüğünü fark etmemiştim."

"Hatırladım. Ve onun hiçbir özelliğini hatırlamaman için anılarını manipüle etmene neyin sebep olduğunu merak ediyorum."

"Bu onun isteğiydi."

"Ne zamandan beri başkalarının istekleri üzerine bir şeyler yapıyorsun?"

"Bana o kadar çok şey verdi ki, karşılığında bir şey yapmam adil olurdu. Ayrıca"- Dark ağzıyla garip bir ses çıkardı-"bazı bilgileri bilmemek daha güvenlidir."

"İsimlerini sakladınız mı? Yoksa o da mı gitti?"

Dark yürümeyi bıraktı ve bana baktı. "Bana yardım eden bir adamdan daha çok endişelenmen gereken şeyler yok mu? Bu içine girmek isteyeceğın bir kavga değil."

"Buna kendim karar vereceğim."

"Ona 'A' dedim. Mutlu oldun mu? Yoksa bitmek bilmeyen sorularınla beni kızdırmaya devam mı edeceksin?"

Onu selamladım. "Önden buyurun efendim."

Dark kendi kendine homurdandı ama bir şey söylemedi. Her ne kadar kısa sürecek olsa da Dark'a karşı avantajlı olmak eğlenceliydi. Yapabiliyorken bundan en iyi şekilde yararlanmak en iyisiydi. Biraz daha yürüdükten sonra, eskiden gladyatörleri barındırmak için kullanılan geniş bir odaya girdik. Uzaktaki duvarda dört sıra halinde dizilmiş hücreler vardı. Tüm metaller paslanmış ve soyulmuştu, etraf çürük yumurta ve demir kokuyordu. Alanın ortasında ölmeye başlayan küçük bir ağaç vardı. Azıcık ışık, hücrelerden birinde yan yatmış bir kadını ortaya çıkardı.

Davis, Zehra'nın adını haykırarak ona doğru koştu.

Sadece bir Rame bulutu tarafından havaya uçurulmak için. Bir başkası ortaya çıkarken vücudu yerde sıçradı. Onu tanıyamadım ve dürüst olmak gerekirse bu beni mest etti. Adam korkunç derecede kaslıydı, dikey yarıklara sahip yanan kırmızı gözleri vardı ve bir hayvanınkinden daha keskin bir gülümsemesi vardı. Her tarafı yanık izleriyle kaplıydı ve yürürken onları dürtmekten hoşlanıyor, bu sırada da kıkırdıyordu.

"Değil. Senin. Zamanın değil," dedi adam sesinde bir hafiflikle. "Neden. Sen.

Al."

Davis cevap vermedi, bir eliyle uzun buz sarkıtlarını sallayarak çığlık attı. Kalpkıran mümkün olduğunca az hareketle onlardan kaçtı ve arkasındaki duvara çarparak parçalanmalarını izledi.

"Bu. Yeni. Yeni," dedi. "Sen. Öldürdün. Onu. Kim. İfşa. Sırları?"

Davis kan tükürdü, sonra baltasını ve Rintlock tabancasını kaldırdı.

"Göster. Göster bana. Powers."

Heartbreaker duman ve 1re halinde patladı. Davis dirseğini yere çarptı ve yaklaşan Rames'i engellemek için Roor'dan bir buz duvarı yükseldi. Buz ve 1re çarpıştı, karşılaştıkları yerden buhar yükseldi. Davis ağır ağır nefes alıyor, etrafına bakınıyordu.

Kalp Kıran Davis'in arkasına eğilerek dudaklarını onun kulağına değdirdi. "Kötü değil. Kötü değil. İlginç."

Dark arkasını döndü ama artık çok geçti. Heartbreaker onu yeni bir oyuncağı olan meraklı bir çocuk gibi boynundan tutup yere kaldırdı. Davis'in yaratmaya çalıştığı buzı ateş ısırdı, bu yüzden silahını Kalp Kıran'ın göğsüne doğru kaldırdı ve tetiği çekti. Silah sesi duvarlarda yankılanırken, kurşun adamın içinden geçerek altlarındaki zemine saplandı. Kalp Kıran'la çarpıştığı yerde küçük bir delik vardı.

Kıkırdamaya devam etti ve Davis'in boynunu daha sert sıktı. Davis baltasını onu tutan ele doğru savurdu. Balta içinden geçti ve diğer taraftan o kadar sıcak çıktı ki Davis baltayı bırakmadan önce nalları dikti. Yine de havada asılı kaldı, Rame'in telleri kolun kopan parçalarını bir arada tutuyordu. Davis çırpınmaya devam ederken Kalp Kıran'ın kolu kendini onardı.

"Seni gözümde fazla büyütmüşüm. Seni." Bir iç çekiş. "Yap. Bunu. Çabuk."

Davis buza dönüştü, bir anlığına kayboldu ve yere düştü. Kalp Kıran'ın eli kaskatı dondu ve buzı çözerken farklı bir dilde bir şeyler söyledi. Davis silahsız bir şekilde yere diz çökerken etraflarından buhar yükseldi.

"Belki. Yanılıyorum."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Davis.

Kalp Kıran dudaklarını yaladı. "Ben. İstiyorum.

Eğlence." Davis daha yüksek sesle, "Kapa çeneni," diye tekrarladı.

"Hangisi. Biri. Seninki. Beyaz. Ya da. Mavi."

"Kapa çeneni!" Davis çığlık attı ve Kalpkıran'a doğru bir buz dalgası fırlattı. Kalpkıran gülümsedi ve kendi 1re'sinden büyük bir patlamayla karşılık verdi.

Onun ağzından.

Doğanın iki gücü iki adamın ortasında duyulabilir bir *gümbürtüyle çarpıştı*, cızırdadı, buharlaştı ve çatırdadı. Her iki adam da biraz gayretle yerlerini korudular. İkisi de diğerini geri itecek kadar güçlü değildi.

"Koptun," dedim Dark'a, çıkmazı izlerken. "Evet," diye cevap verdi, gözleri dosdoğru karşıya bakıyordu.

"Ne kaybettin?" "Her şeyi."

Vücudu titremeye başladığında Kalp Kıran kaşlarını çatı. Sanki metal gibi sertleşti... metal pullar vücudunu kaplamaya başladı. Yüz hatları köşeli, insandan çok hayvani bir hal aldı. Sırtından iki damarlı zar kanat çıktı ve ardından Sonsuz Vals sırasında karşılaştığım Wyvern'inkine ürkütücü bir şekilde benzeyen bir kuyruk, bir kedininki gibi hafifçe ileri geri hareket etmeden önce yere çarptı. Ve sonra... sonra oldu. Kalpkıran'ın bedeni dönüştü.

... ve bitirdiğinde, önümde yeniden nefes alan bir ejderha duruyordu.

Neredeyse altıma işiyordum. Bu sefer inkar etmek mümkün değildi. Bu bir ejderhaydı, hikayelerden fırlamış gibiydi. Ve gün gibi açık bir şekilde önümde duruyordu. Dikenli bir kuyruğu, parlak kırmızı pulları vardı ve... ve ne kadar da büyüktü.

"On üç kalp..." dedi Dark, "... bu dünyada yaşayan on üç büyülü canavar için. Thebianlar bize Spellborn diyebilir ama dünyanın geri kalanında daha basit bir terim vardır: 'ejderha'. Çünkü bir ejderhanın kalbini yediğinizde, siz de bir ejderha olursunuz."

Kalbim boğazımdaydı. Patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. Tabii bu yerde patlayabilirse.

"Bana bunun sadece hayal gücün olduğunu söyle. Ya da anıların bozulmuş olsun. Bu bir çeşit illüzyon. Ejderhalar olamaz... Ejderhalar değildir... *Sen* olamazsın..." Sözlerimi kaybettim.

"Tüm kabusların gerçeklikte bir temeli vardır." "Ejderhaların istisna olacağını düşünmüştüm."

"Keşke o kadar şanslı olsaydık." Bana acıyarak baktı. "Ejderha Avcısı, hâlâ bu unvana layık olduğunu düşünüyor musun, yoksa utanç içinde vazgeçecek misin?"

Kendimi tokatladım. Canavarlar gerçektir. Ejderhalar gerçektir. Ve Dark da onlardan biriydi. Ama en azından gerçeği biliyordum. O ne olursa olsun -ya da Angelo ne olursa olsun- gecenin bir vakti ortaya çıkan her şeyin karşısında duran zavallı bir aptal olacaktım. Hiçbir şey beni tereddüt ettiremezdi. Dark'ın gözlerine baktım. "Hiçbir zaman hiçbir şeye layık olamadım... ama büyük doğmak biraz sıkıcı, değil mi? Kaderin bana çizdiği yolda ilerlemektense, kan izleri bırakarak zirveye tırmanmayı tercih ederim. Ve zaten yaşadığım onca şeyden sonra... gerçekten tatlı bir yalanın benim zirvem olacağını mı düşünüyorsun?"

Birdenbire ve Davis'in artık bir ejderhayla karşı karşıya olduğu gerçeğine rağmen, buz 1re'nin üzerinde zemin kazanmaya başladı. Kalpkıran'a doğru ilerliyordu ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Davis'in gözlerinden kan damlıyordu ve öfkesine yenik düşmüştü. O anda nasıl bir Unutulmuş haline gelmemişti? Ve sonra, anında, düello sona erdi. Kalpkıran buzun içinde donmuş, kuyruğundan ayak parmağına kadar tamamen kaplanmıştı.

Davis tereddüt etmedi: canavara doğru koştu. Baltasını yerden kaptı ve sonra kalın buzun üzerine sıçrayarak baltanın ucunu buza sapladı. Serbest eliyle baltayı çekip çıkardı ve baltayı tekrar saplamadan önce buzun pullara dönüşmesini ve pençelere dönüşmesini bekledi. Biraz kazdı, buz kırmızıya boyadı ve sonra atan bir kalp çıkardı. Atlamadan önce açtığı deliğin üzerinde dondu.

"Bu bölümü izleyebilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadı Dark. "Naomi o hücrede, değil mi?"

"Evet," dedi Dark, gözyaşları serbestçe akarken. Uzaklara baktı ve geçmişteki benliği hücreye ulaşır orada kimin olduğunu öğrenmeden önce sahneyi durdurdu. "Zehra çoktan ölmüştü... Sadece bilmiyordum."

"Görmem gereken başka bir şey var mı?" Her şeyi anlamaya çalışarak sordum. Gözyaşlarımı sildi. "Bir sahne daha... ve her şeyi öğreneceksin."

Dark bana olaydan sonrasını göstermedi. Zahra'nın cesedini nasıl bulduğunu, Naomi'yi Bryan'a nasıl geri getirdiğini ya da Kalp Kıran'ın kalbine ne yaptığını. Arka plan netleştğinde, Hollow mezarlığındaydık ve bir ateşin önünde duruyorduk. Zehra'nın bedeni dikkatlice düzenlenmiş, kolları göğsünde çaprazlanmış ve gözlerini kapatan paralar vardı. Etrafını yüzlerce Rower sarmıştı.

Davis bir elinde meşale, diğer elinde bir tutam beyaz saçla ateşin etrafında dolanıyordu.

"Alexis bunun için orada olmak istemedi," dedi Dark. "Onu suçlamadım. Sevdiklerine veda etmek... di kült olabilir. O zaman bilmiyordum ama ben bunu yaparken o da Orbis Şirketi'ne katılmak için başvuruyordu. Yalnız kalmayacağından emin olmak için."

"Katıldığında çok gençti."

"Benden daha genç değil," dedi Dark. "Umarım benim lanetimden kurtulur."

Davis ateşi yaktı ve hemen tutuştu. Duman bir sel gibi yayıldı ve kendisine yaklaşan Vance de dahil olmak üzere her şeyi gizledi. Davis adamı ancak bir kol mesafesindeyken fark etti ve dikkatini ateşe verdi.

"Bu şekilde bittiği için üzgünüm," dedi Vance, kollarını arkasında kavuşturarak. Bir ok gibi dimdik duruyordu.

"O daha iyisini hak ediyordu."

"Birçoğunun var. Böyle bir şeye bulaşmış olması çok yazık." Boğazını temizledi. "Bitirdin mi? Kalpkıran öldü mü?"

"Kalbini söktüm," diye mırıldandı

Davis. "Peki ya seni gönderdiğim

muhbir?" "Aynı son."

"Kalbini yediğinizi varsayıyorum, doğru mu? Kalpkıran'ı öldürmek için mi?" Dark omzunun üzerinden baktı. "Onun ne olduğunu biliyor muydun?"

Sanki bulutlar güneşi örtmüş gibi mezarlık karardı. "Belli ki. Sana verdiğim tüm kontratlar bu anı inşa ediyordu. Seni olacaklar için yeterince güçlü kılmalıydım. Baban başarısız oldu ama-

"Babam mı?"

"Evet, baban. Onu ben büyüttüm, biliyorsun. Ama o aptal bana yardım etmeye hazır olmadan kaçtı. Bir ya da iki kez yardımım için yalvarmaya geldi ve

yardımım karşılığında bana çok şey vaat etti. Sana."

Dark, Zehra'nın saç tutamını cebine sokarken yaşlı adamla yüzleşti. "Babama yardım mı ettin? Ne konuda?"

İçindeki canavar köpek dişlerini gösterirken Vance'in üzerinden siyah dallar çıkmaya başladı. "Naverre'de bensiz hiçbir şey mümkün değildi. Son cinayet hariç. Bunu bizzat yapmak istedi. Kendi elleriyle. Hatta Celona'yı ve ayın düşüşünü biraz fazla yakından izleyen bir prensi ortadan kaldırması için babana yardım ettim. Kingman'ın bu işe karışması utanç verici."

"Sen... Sen babamın beni hakkında uyarmaya çalıştığı canavarsın. Büyükbabam," diye araya girdi Dark. "Angelo'nun Edward'ı öldürmek için bana yardım ettirmesinin sebebi sensin."

Vance eğildi. "Beni yakaladın. Ama endişelenme, Karanlık. Bu ölüm ne kadar trajik olsa da, en iyisi bu. Aramızda asla yaşayamazdı. Tanrılar arasında bir köylü olurdu. Başkaları da olacak ve-"

Davis'in eli göğsünü deldi, atan kalbini kavradı ve sonra yerinden söküp çıkardı. Yaşlı adam şaşkınlık içinde dizlerinin üzerine çökerken, kalp mide bulandırıcı bir sesle dışarı çıktı.

"Ne... Neden... Bunu neden yaptın?"

Dark elindeki siyah kalbi inceledi. "Sen karanlık ejderhaydın, değil mi? O Fabrikasyonları kullanmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

"Sana her şeyi vermek üzereydin ve sen her şeyi çöpe attın... ne için? İntikam mı?"

"Onun gibi bir şey." Dark büyükbabasını tekmeleyerek sırt üstü yatırdı. Vance nefes almakta zorlanıyordu.

"Seni Ölümsüzlerin arasında yürüyebilecek kadar güçlü yaptım-"

"Yeter." Davis atan kalbi avucunun içinde sıktı ve yaşlı adam yerde kasıldı. "Buna değdi mi? Olmamı istediğin şey her neyse, artık olmayacak. Bunun yerine, bana bir amaç verdin."

"Amaç...?"

"Hepsini öldüreceğim," dedi Dark rahatça. "Artık ejderha yok. Artık Ölümsüzler yok. Bana sadece on bir tane kaldığını söylemiştin, biz de dahil. Bu yeterince kolay bir soykırım."

"Embesil. Kalpkıran aramızdaki en kötü kişiydi. Diğerleri seni durduracak." "Kalpkıran'a Zehra'yı hedef almasını sen mi söyledin?"

Shade ailesinin erkekleri asla yalakalık yapmazdı ve Vance de bundan farklı değildi. "Evet.

Çünkü kimin umurunda biraz daha-"

Vance cezasını hiç tamamlamadı. Davis onun başını çizmesinin altında ezdi ve sonra tabanını çimenlere silerek temizledi ve 1re ile yüzleşti. Rames ateşi yerken, Davis siyah kalpten bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnedi.

Etrafımızdaki sahne çöktü ve sanki görünmez bir güç tarafından yukarı doğru yönlendirilmiş gibi havaya fırladım. Dark'ın anılarında görecekt başka bir şey yoktu. Görmem gereken her şeyi görmüştüm ve görmemiş olmayı gerçekten diliyordum.

KAVRULMUŞ TOPRAK

"Soykırım."

Kelimenin içi boştu dilimde. Dark,
Nonna'ya gitmesini işaret etti.

"Soykırım," diye tekrarladı Dark. "Hepsini öldüreceğim. Kısmen Zehra'nın intikamını almak için, kısmen de kimsenin kalplerini ele geçirmesini engellemek için. Ben bir ejderhanın gücünü çaldım, başkalarının da çalmayacağını kim söyleyebilir? Babamın yapmayacağını kim söyleyebilir? Büyülü yetenekleri olmasa bile yeterince tehlikeli biri. Bir de kazandığını düşünün."

Yapamadım. Şu anda hiçbir şey hayal edemiyordum. Başım hâlâ dönüyor, Dark'ın anılarında yaşadıklarımı anlamaya -kavramaya- çalışıyordum.

"Az önce gördüğüm şeyin bir yanılsama olmadığını kanıtla."

Dark yaptı. Sıçan elini masanın üzerine koydu ve ben de onun şekil değiştirmeye başlamasını izledim. Tırnakları uzadı, keskinleşti ve sertleşti; derisi sertleşmeye ve sanki pullardan katmanlar oluşturacakmış gibi kendi üzerine katlanmaya başladı. Gözleri kırmızı kırmızı yanmaya başladı... ve sonra Dark nefesini verip elini salladı ve eli normale döndü. İnsan.

Kendimi gülmekten alıkoyamadım. "Sadece el mi? Hadi, Dark. Bir ejderhaya dönüş! Yap şunu. Yap şunu!"

"İstemiyorum," dedi Dark. "Maliyeti çk yüksek ve ölmeden önce yapmam gereken çk şey var."

"Bu bir bahaneye benziyor."

"yle. Ama Zehra'yı unutursam, amacımı kaybederim. O zaman nasıl biri olurum sence? Sahip olduğum gçle ne yapardım? Şu anda şansım yaver gitmeden önce kalan ejderhalardan indirebildiğim kadarını indirmek istiyorum. Onlar da tıpkı diğer ölümlüler gibi ölmeyi hak ediyorlar ve bunu yapmalarını sağlayacağım."

"Bu hâlâ bir soykırım."

"Evet," dedi. "Sana iyi bir insan olmadığımı söyledim. Ben bir canavarım. Ama bu kötülüğü taşıyacağım ve başkalarının benim acımı çekmemesi için doğru olanı yapacağım."

"Angelo gibi konuşuyorsun."

Dark hemen protesto etmek için ağzını açtı. Bağırmak ve çığlık atmak için. Ama bunun yerine usulca, "Ben ldğimde dünya daha iyi bir yer olacak. O lmek istemiyor. Annemle yeniden bir araya gelmek istiyor. Aradaki fark bu."

Ellerimi yüzümde gezdirdim. *Bunu* duyduktan sonra ne yapmam gerekiyordu? Tanıdığım canavar olarak kalmasına izin mi vermeliydim? Yoksa hafıza manipülasyonlarını iptal edip onu başka bir şey mi yapacaktım? Lanet olsun. Kahramanlar neredeydi? Tüm kötülüklerin ve nefretin üzerine ıkabilenler neredeydi ve... ve ben cevabı zaten biliyordum. Asilce ya da aptalca ölmüşlerdi. Geriye sadece Dark ve benim gibi insanlar kalmıştı. İyi gibi davranan kötüler. Daha iyi olmak isteyen ama her zaman yetersiz kalanlar.

"Sanırım cevabın bu," dedi Dark aramızdaki masanın üzerinde duran silahı işaret ederken. Hikyenin son bölümüne başladığından beri orada duruyordu. İkimiz de ona doğru hareket etmedik.

Artık bir önemi yoktu. Henüz onu durdurmayacak ya da hafıza manipülasyonlarını geçersiz kılmayacaktım. Onun savaşı onun savaşıydı... ve bir parçam onunla aynı fikirdeydi. Bu lmszler doğal değildi ve tarihi ve dünyayı kendi gördükleri gibi etkiliyorlardı. Bu gücü kaybetmelerinin zamanı gelmemiş miydi?

"Hâlâ anlamadığım bir şey var," diye başladım. "Eğer orijinal Kalpkıran'ı, yani Ateş Ejderhası'nı ldrdyseniz, şimdi öldürme işini kim

yapıyor?

Sen olmadığın konusunda yalan söylemediğini varsayıyorum."

"Ben değilim," dedi. "Ve ben Ateş Ejderhası'nı hiç öldürmedim, sadece kalbini söktüm."

"Hiçbir şey onsuz yaşayamaz-" Kilisedeki gölge varlığın ejderhaların kalpleri ya da zihinleri yok edilmeden ölmeyeceğine dair söylediklerini hatırladım. "Ne yaptın Karanlık?"

Tereddüt etti. "Onun intihar etmesini istedim. Benim hissettiğim acının bir kısmını hissetmesini. Onu öldürmek çok kolaydı. Çok basitti. Bu yüzden onu Hollow'a hapsedtim ve sonsuza kadar acı çekmeye bıraktım."

"Ciddi misin? Kalpsiz bir ejderhayı Hollow'a mı hapsedtiniz?"

Nereye?" "Hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyorum da ne demek?"

"Büyü kullanımından mı yoksa bir Karanlık Fabrikasyonundan mı kaynaklandığından emin değilim ama unuttum."

Anılarında manipüle ettiği başka bir şey olabilir mi? En azından bu konuda dürüsttü. "Bana bir ejderhanın kalbini söktüğünü, onu hapsedtiğini ve iki yıl boyunca intihar etmeye bıraktığını ve şimdi Hollow'da serbest olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet ama bunun için karşı önlemler aldım. Eğer unutursam beni ejderhanın hapishanesine geri götürecek bir anı izi bıraktım."

Ellerimi yüzümde gezdirdim.

Ejderhalar. Bir parçam hâlâ buna inanmamak istiyordu. Ejderhaların gerçek olduğuna. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, bizi avlayan sadece bir ejderha değildi. Kalbi Dark tarafından çalınmış intikamcı bir ejderha seri katiliydi.

Tam bir felaketin başlangıcıydı. "Emin misin?"

Dark detaylandırmam için bana işaret etti.

"Ejderhalarla uğraştığımızı mı? Büyük sürüngenler olmadığını mı? Kadim yaratıklar-"

"Michael, ben onlardan biriyim. Bir dokunuşla her şeyi dondurabilirim. Karanlığı kabuslarınızdan fırlamış gibi hareket ettirebilirim. Gökyüzünde parçalanmış bir ay var. Büyü var ve sen onu etkisiz hale getirebilirsin. Ejderha fikri seni neden kızdırıyor?"

"Çünkü," dedim kelimeyi uzatarak, "ejderhalar gerçekse, başka ne gerçek? Titanlar mı? Devasa deniz canavarları? İyiler ve kötüler için bir öbür dünya?" Sonuncusunu duygusuzca söyledim: "Tanrı mı?"

"Bunlardan biri sizi diğerlerinden daha mı çok korkutuyor?"

Yerimden kalktım ve yürümeye başladım. "Çok açık değil mi? Kingman mirasını devralmak ve isyanı sona erdirmeye karar vermek bir şey - bunlar benim seçimlerim - ama ailem Tanrı'ya karşı savaşıyor! Bunu nasıl kazanabilirim ki?" "Kazanamazsın. O yüzden denemeyin. Doğduğunda anlamsız bir savaşa katılmış olman senin suçun değil. İmkânsız görevlerden vazgeçmek

sen bir canisin."

"Keşke yapabilseydim ama Kingman ailesinin iktidardakileri sorumlu tutması gerekiyor. Tanrı, altındakilerin hayatlarını anlamayan başka bir Kraliyetten başka nedir ki? Hareketsizlikleri, işledikleri suçlar ve aldıkları kararlar için onlara kim hesap soracak? Kingman ailesinin yapmaya yemin ettiği şey budur!"

Dark'ın gülmesini bekliyordum ama gülmeyince hazırlıksız yakalandım. "Hepimiz seçimlerimizi yaparız, Michael. Kendini adamadan önce bunun sonuçlarıyla yüzleşmeye istekli olduğundan emin ol."

Sesim pürüzsüz ve doğruydı. "Eğer Tanrı'yla karşılaşsam, çenesine yumruk atacağım ve bir yerini kırmayı umacağım. Bir zorbanın karşısında geri adım atmayacağım, savaş kazanılamaz olsa bile. Bu benim seçimim."

"Deli olanın *ben* olduğumu sanıyordum."

"Hayır, her zaman bendim. Şimdi, değer verdiğim birine zarar vermeden önce bu ejderhayı nasıl öldüreceğiz?"

"Yok." Dark bir nefes aldı ve devam etti. "Kalp Kıran'ı bulmak için aklıma gelen her şeyi denedim ve başarısız oldum. Son seferinde onu buldum çünkü bana ihbar edilmişti. Ama Kalpkıran'ı bir kez yendim ve bunu tekrar yapacağım."

"Yani planınız onların tuzağına düşmek ve hayatta kalmayı ummak mı?"

"Hayır, planım Kingman Kalesi'ndeki herkesi korumak. O bir ejderha, alt edilebilirler. Kalbini zaten bir kez söktüm, bu yüzden zaten ciddi şekilde zayıfladı. Ve yerine yenisi gelmedikçe tamamen iyileşemez... ve artık Alaycı Kuş öldüğüne göre, Hollow'da ejderhası olan tek kişi benim

kalp." Dark'ın gözleri kıpkırmızı oldu. "Bu sefer benim için geldiğinde, ölü kalmasını sağlayacağım."

"Peki ya orijinal kalbi? Bunu kullanamaz mıydı? Hâlâ hayattaysa dışarıda bir yerde."

Dark başını salladı. "Onu bulmasına kesinlikle imkân yok. O şey o kadar iyi gizlenmiş ki, ona sahip olan kişinin bile bildiğinden şüpheliyim."

Masanın kenarlarını kavradım. "İnsanları avlayacak güce nasıl sahip olabiliyor? Bir ejderhanın kalbini sökmenin onu tamamen işe yaramaz ve zayıf hale getirdiğini sanıyordum."

"Öyle." Dark nefes verdi. "En iyi tahminim, yapabildiği zamanlarda enerjisini sürdürmek için insan kalplerini kullandığı yönünde. Ama uzun süre dayanmazlar. En fazla birkaç saat.

-Güçlerini kullanıyorsa belki daha az. Muhtemelen bu yüzden başlangıçta zayıfları hedef aldı. Sınırlarının ne olduğuna alışana kadar diğer herkes onun için mücadele edemeyeceği kadar güçlü olacaktı."

"Ona yardım eden biri olabilir mi? Bir halefi falan?"

Dark bana ay çarpmış bir aptalmışım gibi baktı. "Son iki yıldır hapisteydi. Bu durum kalıcı ilişkiler kurmaya pek elverişli değil."

Yine de tweeker ininde olanları aklımdan çıkaramıyordum. Nasıl oldu da içerideki herkesi öldürüp birkaç kalp atışı içinde dışarı çıkabildi? Gerçekten o kadar güçlü müydü? Sınırlamaları olsa bile mi? Dark yanımda olmasaydı ona karşı bir şansım olur muydu?

"Hoşunuza gitse de gitmese de, bu işi erken bitirme şansımızı kaybettik. Şimdi yapılacak en iyi şey bir fırsat beklemek."

"Savunmada olmaktan yoruldum."

Dark masanın karşısında öne doğru eğildi. "Aptal olma Michael. Akıllı ol. Güvende ol. Bırak ejderha bize gelsin. Onu avlamaya çalışmak - hatıralarımın izini takip etmek- zaman kaybı. Onlar çoktan kaçtı."

"En azından bana izdeki ilk ipucunu söyle."

"Braven Rowers'ın nerede yetiştiğini biliyor." Bir duraklama. "Gerçi sanırım bu ipucu da artık işe yaramaz, değil mi? Hazır olduğunuzda, ben kalede olacağım."

Odadan çıktı. Bir esneme sesi çıkardım ve sonra gözlerimi ovuşturdum. En son ne zaman uyumuş ya da dinlenmişim? Devam edebilir miydim? Başka seçeneğim var mıydı? Yapılacak çok şey vardı.

Hollow Kütüphanesi'nden çıktım, dışarıda sabah güneşi tenime vururken kendimi daha rahat hissediyordum. Bu bana kendimi yeniden insan gibi hissettirdi ve ihtiyacım olan desteği sağladı. İlerlemeye devam etmeliydim.

Artık Kalp Kıran'ın bir ejderha olduğunu bildiğime göre, neyle uğraştığım hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Geceleri ne olduğunu ve daha da önemlisi onu nasıl öldüreceğimi bilmem gerekiyordu. Bana istediğim cevapları verebilecek tek bir adam vardı.

Dark'ın hikâyesini dinledikten sonra geçmişin nerede görülebileceğini biliyordum. Ve ölümsüzlük hakkında daha fazla şey öğrenmek istersem Başbüyücü'nün nerede olacağını.

Cevap Kingman Kalesi'ydi. Ya da daha spesifik olmak gerekirse, tepesindeki kırık gözlemeviydi. Burası şehrin en yüksek noktalarından biriydi ve geceleri yıldızları ve ayları görmek için en iyi yeri. Sanki uzatılan bir elle dokunulabilecek kadar yakın görünüyorlardı. Ve eğer tarihe inanılacak olursa, Kingman Kalesi, Hollow ve Kingman ailelerinin Wolven Krallarına karşı isyan etmeye karar verdikleri yeri.

Burası da diğer gözlemevleri gibiydi ama daha köhne ve bakımsızdı. Ben geldiğimde Başbüyücü, merkezdeki kırık teleskopu inceliyordu. Etrafında yarı yanmış kitaplar ve çizelgeler vardı, rastgele olamayacak kadar dikkatli bir şekilde yayılmışlardı. Hiçbirimiz aşağıda olduğunu fark etmeden buraya nasıl geldiğini merak ettim. Belki de dışarıdan atlamıştı.

"Başbüyücü," dedim. "Amaranths."

Zayıf adam gözünü teleskoptan ayırdı ve sonra sağ kolunu yukarı çekti. "Ölümsüzlük... Bu kodu pek sık vermem. Çırağlarımdan biri misin?"

"Hayır, ben Michael Kingman. Bir Ölümsüzü nasıl öldüreceğimi öğrenmek istiyorsam, geçmişin görülebileceği bir yerde buluşmamızı söylemişsiniz."

"Peki bunu neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü Kalp Kıran Seri Katil geri döndü ve Hollow'da terör estiriyor. Onlar bir ejderha ve onları nasıl öldüreceğimi bilmem gerekiyor. Bana yardım edebilir misin?"

Başbüyücü esnedi, sonra yakındaki bir masaya oturmamı işaret etti. "Hadi işe koyulalım."

ÖLÜMSÜZLÜĞÜN BEDELI

Başbüyücü ceplerinden iki günlük, bir kavanoz mürekkep ve birkaç tüy kalem çıkararak, "Ee," diye başladı. "Ölümsüzlük hakkında ne biliyorsun?"

"İki tür olduğunu biliyorum. Gerçek ve canavar. Canavar Ölümsüzler hastalıktan ya da yaşlılıktan ölemezler ama diğer ölümlüler gibi ölebilirler. Onları kafalarından vurmamı önerdin."

"Bu iyi bir tavsiye."

"Ejderhalar canavar Ölümsüzler, değil mi?" Ben sordum.

Başbüyücü mürekkep kavanozunu açarken durakladı. "Size bir ejderhanın bedenini göstermem gerekiyor mu, yoksa sözüm m ü geçerli olacak?"

"Sadece emin olmak istedim," dedim. "Gerçek Ölümsüzler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Var oldukları dışında. Kaç tane var?"

Durakladı, tüy kalemini daldırdı. "Söylemesi zor. Yeterince uzun yaşarsan bazılarıyla tanışırsın. Ama ben bile hangilerinin gerçek Ölümsüz olup olmadığından emin değilim. Kimse ne olduğunu açıklamak istemiyor. Hepsi güç oyunları ve aptalca oyunlar."

"Nesin *sen*?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Unutulmuş olduğum için mi? Sakin ol. Kontrol edeceğim. En önemli bilgileri kalbime yakın tutarım." Başbüyücü gömleğinin yakasını aşağı çekti ve baktı. Göğsünde başka yazılar da vardı ama masanın üzerindeki tek fenerle onları seçmek zordu. "Doğru olduğumu söylüyor. Ne yazık."

"Gerçek Ölümsüzleri nasıl öldürebilirim?"

"Bu biraz karışık. Buraya gerçek bir Ölümsüz'ü ya da bir ejderhayı nasıl öldüreceğini öğrenmeye mi geldin?"

"Bana ikisinden de bahsedebilir misiniz?"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Çok konuşuyorsun. Sen benim çırağım bile değilsin."

"Beni gelecek için bir yatırım olarak düşün. Ölümsüzleri öldürmek istemiyor muydun? Ben bir Kingman'ım ve çok iyi bir silah olurum."

"Yiyecek bir şeyler getirmeliydim," dedi düşüncesizce. "Savaşan Devletler'de Kingman ailesine ne dediklerini biliyor musun?" Ben cevap vermeye fırsat bulamadan devam etti: "Taht Kırıcılar. Eham'da Denizci'nin yaptıklarından sonra size Kader İlmikleri diyorlar. Azil'de ise malum sebeplerden dolayı size Bozguncular diyorlar. Ve bunlar sadece benim hatırladıklarım. Bir eğilim fark ettiniz mi?"

"Tüm dünyada tanınıyoruz."

"Öylesin. Onu kendi isteğinize göre şekillendirmeye çalıştığınız için." Gözlemevinden esen bir rüzgâr kâğıtlarını ve saçlarımı mahvetti. "Wolven Kralları düşene ve senin ailen sahneye çıkana kadar Ölümsüzlerin ortaya çıkmadığını biliyor muydun? Sanki nesiller boyunca aktarılan, bir ailenin inançlarına bağlı kalırsa fark yaratabileceğine dair aptalca ideolojiye karşı koymak için yaratılmışlar gibi."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Eylemlerinizin sonuçları var. Ailen iyilik yapmaya çalışmasına rağmen doğal düzeni bozdu. Bir ailenin böyle bir üne sahip olmaması gerekiyordu ve bu diğer herkesi kayıtsızlaştırdı. Ve biz bunun sonuçlarını ancak siz artık etrafta olmadığınızda görmeye başladık."

"İyi ki dönmüşüz o zaman."

Başbüyücü koltuğunda arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve esnedi. "Her şey eninde sonunda biter."

Kingman ailesi değil. Nefes aldığım sürece olmaz. "Bana gerçek ölümsüzlükten ve ejderhalardan bahsedecek misin, bahsetmeyecek misin?"

"Ben bir öğretmenim, eninde sonunda amacıma ulaşacağım ve size bilmek istediklerinizi anlatacağım. Yeter ki amacınıza ulaştığınızda Kingman mirasının sizinle birlikte sona ermesine izin vereceğinize söz verin."

Bunu söylemesini beklemiyordum. Ben de ona söyledim.

"Kingman ailesi etraftayken gelecek için endişeleniyorum." "Ama siz Ölümsüzlerle bir misiniz?"

"Hayır, ama onları nasıl öldüreceğini öğrenmek için buradaysan, sanırım hepsi gidene kadar durmayacaksın. O zaman sadece sen, ailen ve o tehlikeli ideoloji kalacak."

"Kingman mirasını sona erdireceğime söz vermiyorum." "Bunu düşünün. Tek istediğim bu."

Ona duymak istediği her şeyi söyledim ve sonra kollarımı kavuşturdum. "Anlat bana."

Başbüyücü, günlüğünde en üstte büyük bir X işaretiyle işaretlenmiş bir sayfayı yırttı. "Ejderhalarla başlayacağız. Birincil Fabrikasyon uzmanlıklarının her biri için bir tane olmak üzere toplam on üç tane var."

"Birincil İmalat uzmanlıkları?"

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle. "Temel uzmanlıklar. Muhtemelen farkında olmadan onları biliyorsunuzdur. Ateş, Yıldırım, Ses, Rüzgâr, Işık, Karanlık-"

"Yine de Aydınlık ve Karanlık nadirdir."

"Temel", nadir olmalarını değil, farklı uzmanlıklar için yapı taşı olup olmadıklarını ifade eder. Zehir uzmanlığını ele alalım. İlk başta bunun başka bir temel uzmanlık olduğunu düşünmüştüm ama durum öyle değil. Ne zaman bir Zehir İmalatçısı olsa, ebeveynleri her zaman Duman ve Ateş olur. İstisna yok."

"Ama bu şu anlama geliyor-"

"Büyü geliyor. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde. Her gün onlarca yıl önce varlığından haberdar olmadığımız yeni uzmanlıklar keşfediyoruz. Gelecekte neler göreceğimizi kim bilebilir?"

Hayran kalmıştım. Büyünün harikulade ama durağan olması gerekiyordu. Sınırları zorlanabilirdi, ama Domet... ama Domet büyünün değişmediğini söylemişti. Kullanıcının zeki olması gerektiğini söylemişti. Bu açıklama bunu geçersiz kıldı. Bana yalan mı söylemişti? Bu düşünceye gülüyordum. Yaptığı onca şeyden sonra, söylediği her şeye neden hâlâ güveniyordum?

"O zaman bir varsayım sorayım. Hafif Fabrikatör olan bir çocuğunuz ve Fabrikatör olmayan bir anneniz olsaydı, babanın ne olduğunu belirleyebilir miydiniz?"

Başbüyücü şakağına bir parmak vurdu. "Seçenekleri daraltabilirsin. Ateş en olası olanı ama aynı soy ağacında yer alan Lav ya da-"

"Lav mı?" Sözümlü kestim. "Yanardağlardan çıkan şu sıvıdan mı bahsediyorsun?"

Fabrikatörler bu uzmanlığa sahip olabilir mi?"

"Hollow Prensesi insanları önünde diz çökmeye zorlayabiliyor. Lavlara inanmak çok mu zor?"

Yutkundum ve kızarıklığımı yatıştırmaya çalışarak kenara baktım. "Yani on üç ejderha var. Kim olduklarını ve ne istediklerini biliyor musun?"

"Diğer Ölümsüzlerin işlerine karışmam. Ama birkaçını tanıyorum. Buz Ejderhası-"

"Öldü."

"Ah. Talihsizlik. Ondan oldukça hoşlanmıştım. Kimliğini bildiğim diğer tek ejderha Etkisiz Ejderha. Ama yıllardır ortalıkta görünmüyor. Son duyduğumda adı Idris Ardel'di ve bir Evoker'di-"

"İdris Ardel bir ejderha mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Onu tanıyor musun?"

"Davey Hollow cinayetinin baş soruşturmacısıydı."

"Onu görürsen selamımı söyle. Ölümsüz olduktan sonra beni arayan oydu. Bana çok şey öğretti ve daha da fazlası hakkında beni uyardı."

Şakağıma masaj yaptım. "Ne istiyorlar?"

"Her birinin zaman içinde değişen kendi güdüler ve arzuları var. Bir noktada Yıldırım Ejderhası bir tanrı olmak istiyordu, ama sanırım şimdi peygamberlerden birine hizmet etmeye başladı. Ölümsüz olmak sıkıcı olabiliyor, bu yüzden kendilerini eğlendirmenin bir yolunu buluyorlar."

Domet'i düşündüm. Sonra da Dark'ı ve yapmak istediği soykırımı. "Onlar olmadan insanlığın daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"İnsanlık pek çok şey olmadan daha iyi olurdu, ama ejderhalar olmadan... Emin değilim. Doğada bir amaçları var, sadece ne olduğunu bilmiyorum. Onlar giderse boşluğu kimin ya da neyin dolduracağından endişe ediyorum."

"Belki dünya daha barışçıl olurdu?"

Güldü ve ben de gözlerimi devirdim. "Wolven Kralları düştüğünde dünya da aynı şeyi düşündü. Ama istersen bir hayale inanabilirsin."

Arkama yaslanıp Dark'ın soykırım yapmasını izleyip izlemeyeceğim bugün tartışmaya açık değildi. Dark'ın planlarına alet olmak pahasına da olsa Kalp Kıran durdurulmalıydı. Ama gözlerimi sadece bugüne dikemezdim, geleceğe de bakmalıydım.

"Bana gerçek ölümsüzlükten bahset."

"Gerçek ölümsüzlük," dedi, sanki sözcüklerin tadını bir şarap gibi ağzında çıkarıyormuş gibi, "bir hastalıktır. Bir lanettir. Bir Ham. Ama en önemlisi... bir reddedıştır. Ölüm karşısında bile insanın isterse hayata dönebileceğine olan inancıdır."

"Ne?"

"Ölümün eşiğinde gerçekleşir ve Ölümsüz'ün gördüğü şey her insan için değişir. Ama ölmeyi reddettikleri ve kendilerini hayata geri sürükledikleri sürece... geri döneceklerdir. Ölümsüz olarak."

"Bu kadar mı?"

Başbüyücü günlüğünü yavaşça kapattı. "Hayır. Yakıcı bir tutku gerektirir. Doğal düzeni tamamen reddetmeyi gerektirecek bir hedefe ulaşmak gerekir. Bu pek kimsede yoktur. Ölmenin ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşarsın. Hayat çok acımasız ve çok acı verici."

"Önemli ayrıntıları atlıyorsunuz, değil mi? Bu çok basit."

Başbüyücü bana dik dik baktı. "Senin için bu kadar açık olmasına sevindim. Benim gibi daha fazla insan yaratmaya niyetim yok, bu yüzden sana her sırrı söylemediğim için beni bağışla. Ölümün reddi bilmen gereken bir bilgiydi. Yoksa onları öldürmenin bir yolu olmazdı."

"Ne demek istiyorsun?"

Dirseklerini masaya dayadı, gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Eğer gerçek bir Ölümsüzü öldürmek istiyorsan, işin sırrı onun ölümsüz arzusunu yerine getirmek ve ona saldırmaktır."

onlar mutluyken. Ya da arzularının değişmesini ve ölümsüz kalmalarını göze alın."

Yani Domet bu konuda doğruyu söylüyordu. Arzuları tatmin edilene kadar gerçekten ölemezdi. Aslında istediği şey babamın masumiyetini kanıtlamak mıydı, yoksa Angelo Shade'le ve ona ölümsüzlüğün sırlarını ve nasıl getirileceğini anlattığında yaşadığı pişmanlıklarla mı ilgiliydi?

"Birini ölümden nasıl geri getireceğini biliyor musun?" Ben sordum.

Başbüyücü şaşkına döndü. "Bu imkânsız. Biri öldüğünde sonsuza kadar ölü kalır."

"Ben farklı duydum," dedim. "Emin misin?"

"Ben her şeyi bilen biri değilim, yani bu mümkün, ama..." Gülmeye, gülmeye ve gülmeye başladı. "Ölüler geri dönebilseydi bu dünya nasıl bir karmaşa olurdu. Sanki ölümsüzlük yeterince baş ağrısı değilmiş gibi."

"Neyi bu kadar çok arzuladın da ölümsüz oldun?"

Başbüyücü ayağa kalktı, eşyalarını topladı ve şöyle dedi: "Bilseydim size söylerdim. Cevap muhtemelen günlüklerimin arasında bir yerde ama nerede olduğunu bilmiyorum. Eğer bulursanız, bana haber verin."

Joey'nin ameliyatı sırasında gördüklerimi hatırlayarak, "Bekle," dedim. "Çıraklarınızdan birine hiç kalp ameliyatı yapmayı öğrettiniz mi?"

"Yeterince keskin aletleri olan herhangi bir aptal, bir kalbi zarar vermeden çıkarabilir. Ama yerine koymak? Ve ev sahibinin yaşamasını sağlamak? Benim kadar deneyim sahibi olmaları gerekir. Normal bir yaşamda öğrenilebilecekten çok daha fazlası."

Bu, Kalp Kıran'ın bir suç ortağı olup olmadığını anlamama yardımcı olmadı. Birisi ona insan kalbi koyuyor olmalıydı. Bunu kendi başına yapıyor olamaz, değil mi?

"Bana bu kadar çok şey anlattığın için teşekkür ederim. Keşke tüm bunlar için bir el kitabı olsaydı," dedim garip bir kahkaha atarak. "Ne zaman sınırlamaların ne olduğunu kavlıyor gibi olsam, her şey değişiyor. Ve bu sadece Fabrikatörler için geçerli. Dokumacılar, Büyü Doğuranlar ya da başka ne varsa onlardan bahsetmiyorum bile."

"Büyü araştırmaya başladığımda ben de aynı şeyi hissettim." Tüy kalemini havaya kaldırdı. "Bunun tüm büyüünün temeli olduğunu fark ettiğimde işler çok daha kolaylaştı."

"Tüy kalem mi?"

Başbüyücü bir yaz esintisi gibi nefes verdi. "İçeriğini kastetmiştim." Şaşkınlığını fark edince devam etti. " 'Madde' biz araştırmacıların yer kaplayan bir şeyi tanımlamak için kullandığımız bir terimdir. Bu tüy kalem bir maddedir. Sen, ben, bu kale ve hatta oturduğumuz bu masa da öyle. Hepsi madde, sadece farklı boyutlar ve ağırlıklar ve farklı şeyleri oluşturan şeyler."

"Yani büyü her şeyin içinde mi?"

"Hayır. Büyü her şeyi etkiler." Koltuğunu içeri itti. "Fabrikasyon açısından açıklayayım. Her Fabrikatörün yaratabileceği bir uzmanlık alanı vardır, doğru mu?"

Başımı salladım.

"Büyü kullanma sürecini bir silahı ateşlemek gibi düşünün. Mermiyi ateşlemek için barut ve ısı gerekir ve bedenlerimiz de sihir konusunda böyledir. Sihirli kanımız, barutun, yani anılarımızın uzmanlık alanımızda patlamasına neden olan ısıdır. Bu ister Rames, ister şimşek, isterse de bir nullilcation alanı olsun. Diğer büyü türleri, uzmanlığınıza bağlı olarak maddeye farklı bir şey yapar ve farklı bir maliyeti vardır. Dokumacılar maddeyi manipüle eder. Doyumsuzlar maddeyi yok eder. Uçurum Gezgini maddeyi aktarır ve-"

"Bekle, Doyumsuzlar ve Uçurum Gezgini nedir?"

"Size kelimenin tam anlamıyla ne olduklarını söyledim. Yok et ve transfer et."

Beynimin hâlâ çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışarak birkaç kez göz kıptım. Dark'la öğrendiklerimden sonra bu konuşma, zaten yaralı olan kafama birinin çekiçe vurması gibiydi. "Peki bu büyü kullanıcıları hangi ülkelerden? Dokumacılar Thebian İmparatorluğu'ndan, Fabrikatörler Hollow'dan ve Büyü Doğuranlar da gezgin yamyamlar."

"Abyss Walker'lar göçebedir, bu yüzden onları tek bir ülkeye indirgemek zordur." Başbüyücü gömleğini aşağı çekti. "Doyumsuzların nereli olduğunu bildiğimi sanmıyorum." Durakladı. "Bu bilgimde oldukça büyük bir boşluk. Bunu kendimden kasıtlı olarak mı sakladım? İlginç."

Bu fırsatın boşa gitmesine izin veremezdim. Bir sonraki mantıklı soru neydi? "Doyumsuzların, Uçurum Gezgini ve Dokumacıların yetenekleri de Fabrikasyon gibi kan yoluyla mı geçiyor?"

Başbüyücü başını salladı. "Fabrikasyon kan bağı yoluyla olur. Büyü doğumu yamyamlık yoluyla olur. Abyss Walker'ların ya da

Doyumsuzlar güçlerini alırlar. Ancak Dokuma için, daha temel uzmanlıklardan bazıları öğretilir. Daha nadir ve daha güçlü olanları öğrenmek daha zordur."

Ve Thebian İmparatorluğu'nun neden Hollow gibi bir krallık olmadığına cevabı da buradaydı. Tüm ordularına büyü kullanmayı mı öğretiyorlardı yoksa sadece bir kısmına mı? "Bu Dokuma kullanmayı öğrenebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet. Aslında pek çok soylu Dokumacılığı Fabrikasyon olarak gösterir. Bazı Yüksek Soylular, çocuklarına aileleri için anlamlı olan bir uzmanlık öğretmeleri için Dokuma Ustaları tutuyor, aksi takdirde evlilik arzuları büyük ölçüde azalır."

"Ne?" Tükürdüm.

Başbüyücü bana sıçan gibi baktı. "Oldukça açık olduğumu hissettim."

"Öyleydin. Ben sadece bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama mantıklı. Hollow toplumunda büyüsü olmayan bir soylu ne işe yarar ki?" Hayatım sakinleştiğinde her iki konuyu da araştırabilirdim. Belki Gwen Dokumacılık öğrenerek Fabrikasyon konusundaki eksikliğini giderebilir. "Kaç ülkede farklı büyü türleri var?"

Cevap dilinden ağır bir şekilde döküldü.

"Söylediklerinizi tekrar edebilir misiniz?"

Kaçırdım."

Başbüyücü'nün gözleri kısıldı ve tüm konuşmamız boyunca olduğundan daha uyanık hale geldi. Kalemimi bile bıraktı. "Bana bir iyilik yap. Dudaklarımı çok dikkatli izle."

Başbüyücü bir şeyler söyledi -dudakları kıpırdadı ve sakinleşmiş nefesi kelimelerin altında kaldı- ama kelimeler kulağıma ulaşmadan rüzgâr onları güçlü bir esintiyle alıp götürdü.

"Neden bu kadar alçak sesle konuşuyorsun?"

Ve bana güldü, sanki yetişkin bir adamdan ziyade bir çocuğa aitmiş gibi hafif ve havadar bir ses. "Eğer söylediklerimi duyamadıysan, unutmuşsun demektir. Ve kelimeler çok özel olduğu için, zihninin yerine koyabileceği hiçbir şey yok, bu yüzden onu tamamen silmek zorunda." Kahkahası daha da yükseldi. "Ve en iyi kısmını duymak ister misin? Eğer ne söylediğimi biliyorsan, dünyanın en büyük gizemlerinden birini çözmüşsün demektir!"

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu.

"Tebrikler, Michael. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama sadece bir avuç insanın bildiği bir sırrı açığa çıkardın. Sonra zihnini bunu unuttu ve bir daha asla öğrenemeyeceksin. Ne eşsiz bir zalimlik."

"Ne anladım ben?" Masanın kenarını kavradım. "Bekle. Her ne öğrendiysem, yakın zamanda kaybettiğim günden önce olmuş olmalı, aksi takdirde zihnim tüm bunları benden almak zorunda kalmazdı, değil mi?"

Başbüyücü başını salladı. "Bu güvenli bir varsayım."

"Peki ben bu gizemi ne zaman öğrendim? Çocukken mi? Yoksa babamın idamından sonraki yıllarda mı?" Masaya daha sıkı sarıldım. "Gerçekten ne kadar önemli? Ölümsüzler, ejderhalar ve dışarda her ne varsa onlarla savaşa girersem ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebilir mi?"

"Eğer kazanma şansın olsun istiyorsan, gerçeğin tamamına ihtiyacın olacak. Sadece benim bildiğim kısma değil."

"Hatırlayamadığım bir gizemi nasıl çözebilirim ki?"

Başbüyücü kendini sakinleştirdi, günlüğünden bir sayfa kopardı ve sayfaya uzun, çılginca cümleler yazdı. Sonra ikiye katladı ve üzerine *Son Sır Birleşme Enstitüsü'nde saklı* yazdı. Katlanmış kağıdı masanın öbür ucundan bana uzattı. "Bu sır hakkında bildiğim her şey burada. Cevapları bilen biri varsa, o da Birleşme Enstitüsü'ndeki insanlardır."

Önceki sorumu tekrarladım.

"İşin güzel yanı da bu: buna gerek yok. Eğer söylediklerin doğruysa, yani Ölümsüzlerin ve ejderhaların peşindeysen, Birleşme Enstitüsü'ne gidersen onların çok fazla dikkatini çekersin. Özellikle de tanıştığımızı öğrendikten sonra. Ama senin yerine bir başkasını gönderirsen... o zaman gerçek ortaya çıkabilir."

"Neden çözemiyorsun? Neden bunu bana yüklüyorsun?"

"Çünkü denedim ve başarısız oldum," dedi. "İlgili herhangi bir bilginin nerede olabileceğini bulduğumda, ben oraya varana kadar çoktan kaybolmuş oluyor. Ölümsüzler diğer Ölümsüzleri takip eder ve ne yazık ki ben de birçoğunun konuşulmayacaklar listesine girdim. Görünüşe göre, bazı sırların ortaya çıkmasından hoşlanmıyorlar."

"Bu delilik," diye mırıldandım. "Birleşme Enstitüsü kıtanın öbür ucunda. Bir sırrı çözmek için birinden o kadar uzağa gitmesini nasıl isteyebilirim?"

asla öğrenemez?"

"Bilmiyorum. Ama hayatından kaçmak isteyen ya da bir amacı olmayan biri için mükemmel bir arayış gibi görünüyor. Böyle birini tanıyor musun?"

Aklımın ucundan bile geçmiyor. Her şey olup biterken olmaz. Şu anda tüm bunlar benim için çok fazlaydı. Mektubu ceketimin içine soktum ve elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Bu gizem çözülmeyi bekleyebilirdi. Dünyanın en büyük gizemlerinden birinin cevabını onca insan arasında nasıl bulduğumu anlamasam bile. Ben bir aptaldım, bilgin değil. Ve yine de... neden her zaman anılarımla savaşıyor gibiydim?

Başbüyücü giderken bana el salladı. "Eğer bir daha karşılaşırsak, seni hatırlamadığımda alınma. Bu kişisel bir şey değil."

Ayaklarımı masanın üzerine koydum ve yüzümü ovuşturdum. Eskisinden daha çok şey biliyordum ama hâlâ bilmediğim çok şey vardı. Domet'in neyi bu kadar çok arzuladığı için ölümsüz olduğu ya da Angelo Shade'in gerçek amacının gerçekten Katherine'i hayata döndürmek olup olmadığı gibi. Ama bilgi güçtü. Ve bu bilgi bir silahtı.

Uzun bir süre altımdaki şehre baktım, gün ortası şenliklerini seyrettim. Çok huzurlu görünüyordu ve bir an için ben de huzurluydum.

Karanlık'tan kaçınmak için Kingman Kalesi'nin dışına tırmandım -neredeyse sadece iki kez düşerek ölüyordum- ve bir savaşı sona erdirmek için yola çıktım.

Prensesin taç giyme töreni gibi büyük bir devlet etkinliğinden önce bile şehirde bir seri katil ve bir kral katili kol gezerken, Yukarı Mahalle'deki güvenlik düpedüz berbattı. Sonsuz Vals sırasında defalarca kullandığım her zamanki rotamı kullanarak gizlice girebildim. Hollow yumuşak bir kuşatma altında olsa da, hepsi pankartlar, geçit töreni rotası, tezgahlar ve soyluların kutlamalar için zorunlu olduğuna karar verdiği diğer şeylerle uğraşmakla meşguldü.

Domet'in kapısını çalma zahmetine girmeden doğruca ana odasına girdim. Etrafında kitaplarla oturuyordu, yanında berrak bir sıvı kadehi vardı. Daha fazla likör, bu kadar erken mi? İğrençti. Domet başını kaldırıp, "Michael?" dedi.

"Kral Isaac kendini öldürdükten sonra beni kaleden kaçırdın. Beni tekrar içeri sokabilir misin? Prensesle konuşmam gerek."

"Neden?"

"Çünkü imparatoru öldürmeme yardım edecek. Bu isyanı birlikte bitireceğiz."

SIRLAR AÇIĞA ÇIKTI

Domet başka hiçbir şey istemedi bana yardım etti, imparatoru öldürme planımla ilgili ayrıntıları bile istemedi. Gerçi isteseydi bunları ona veremezdim. O günü anılarımda kaybetmişim ve sadece Trey sayesinde planın nasıl başladığını hatırlayabildim. Umarım uygulamaya koyduğum diğer tüm adımlar ben hatırlamadan sorunsuzca ilerler.

Ve her şey prensesle başladı. Bugün onu babasını öldürmediğime ikna etmeliydim. Eğer başarısız olursam... o zaman ne olacağını tam olarak bilmiyordum. İdam edilebilirdi. Hollow düşebilirdi. Soylular ambarlarında diri diri yakılabilir ya da Gezgin Kilisesi'nin merdivenlerinde taşlar kırmızıya boyanana kadar kafaları kesilebilirdi. Pek çok tatsız şey. Yine de Karanlık'ın soykırım yapmasına yardım etmemek korkunç bir sonuç değildi. Hayat ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

Neyse ki odaklanmam gereken başka şeyler vardı. Domet beni evinin yakınındaki bir ara sokağa götürdü. Rengi solmuş bir taşı yerinden oynattıktan sonra bir merdiven ve altında Hollow Kalesi yönüne giden karanlık bir tünel ortaya çıkardı. Duvardan bir fener aldı, yaktı ve taşı tekrar yerine yerleştirdi, sonra

kaleye giden gizli geçitte birlikte yürüdük. Sadece bir Rickering Rame yolumuzu aydınlatıyordu.

"Bu tünel nereden çıkıyor?" diye sordum.

"Duruma göre değişir. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Orduda," dedim. "Müzik Koleji'nde Waylayer'la yaşanan çatışma sırasında üç Kuzgun yaralandı. Serena onlara yakın olmak isteyecektir ve Efyra da onun yanında olmasını isteyecektir. Böylece korumaları gereken yerlerin sayısı azalır."

Domet biraz tereddütle, "İyi bir gerekçe," dedi. "Müzik Koleji'nde olanları duydum. Cesurca. Çok cesurca, Michael. Seni öldürmediklerine şaşırdım. Ama merak ediyorum, Yol Katili'nin kalbini kim söktü? Kalp Kıran orada mıydı?"

"Fark eder mi? Kıtlık her halükarda öldü."

"Benim için her şey önemli."

Kaleye girmek için Domet'le birlikte çalışmam gerekiyordu. Bu ona bildiğim her şeyi anlatmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Belli ki benimle her şeyi paylaşmamıştı. "Emin değilim. Yol Katili'ne saldırmaya çalışırken başımı çarptım ve bayıldım. Kendime geldiğimde ölmüşlerdi ve Sirash benimle ilgileniyordu."

Domet yalan söylediğimi bilse bile bana bunu söylemedi. "Yazık. Daha fazlasını bilmek isterdim."

Dilimi tutup yürümeye devam ettim ve sonunda düz yol kıvrıldı, yükseldi, sonra birden fazla yöne ayrıldı. Kalenin altındaki zindanlardan daha kötüydü. Ama buharın görüşümü engellemesinden ziyade, tek gördüğüm karanlıktı. Duvarların diğer tarafındaki insanların konuşmalarını duyabiliyordum. Taze yiyecek bulmanın zorlukları ve chorizo çorbasını baharatlamanın doğru yolu hakkındaki konuşmalarına bakılırsa, mutfakların yakınında olmalıydık. Sesleri yanımdaki Domet'in sesinden daha net geliyordu.

"şatoda dolaşırken duymaya hakkın olmayan bazı sırlara kulak misafiri olabilirsin, Michael."

"Ve?"

"Sadece farkında olun. Tanıdığınız insanların etrafta kimse yokken nasıl olduklarını hiç merak etmediniz mi?"

"Angelo ile olanlardan sonra, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla."

Domet beni gıcırdayan ahşap bir merdivenden yukarı ve daha geniş bir tünele çıkardı. Diğerlerinden farklı olarak, bu tünelin duvarında ışığın içeri girmesini sağlayan küçük delikler vardı. Diğer tarafta iki kişi aralarında bir şey tartışıyorlardı ama ne olduğunu anlayamadım. Domet içeri bakmam için ısrar etti.

Yozlaşmış Prens, etrafı yemek ve hizmetçilerle çevrili bir masada tek başına oturuyordu. Yemeğini bir çocuk gibi didikliyordu. Buradan bir ısırik. Oradan bir ısırik. Hoşuna gitmediğinde yüzünde bir tiksinti ifadesi beliriyor ve bu tepkiye neden olan her şey hızla gözünün önünden kayboluyordu. Masanın diğer ucunda biri vardı ama onu göremiyordum.

"Kız kardeşim benimle evlenmek mi istiyor? Gerçekten mi?" diye sordu Yozlaşmış Prens bir şerit domuz etini keserken. "Kim olduğunu sanıyor?"

"Geleceğin kraliçesi, prensim."

Ses kadınsıydı. Bir Kuzgun olabilir mi? Efyra ya da daha aşına olduklarımdan biri değildi.

"Yani?" dedi Yozlaşmış Prens. "Ben de Kraliyet mensubu değil miyim? Geleceğim hakkında söz hakkım yok mu? Kiminle yatacağıma? Çocuklarımin annesi kim olacak? Soyumuza kim katkıda bulunacak?"

"Bekleyen kraliçe kararı kendisi vermeyi seçerse olmaz. Ama muhtemelen size danışacaktır. Eham'dan Yüce Asil Danielle Margaux, Yüce Asil Claire Castlen ve *Ölmüş Hüzün* Kaptanı Emiri'den bahsettiğini duydum."

"Harika," dedi lokmalar arasında. "Bir kötürüm, bir sıçan göğüslü orospu ve bir kadın. Serena'ya söyle, eğer beni bunlardan herhangi biriyle evlendirirse, onlarla yatacağım, varisimi doğurana kadar bekleyeceğim ve sonra onları uykularında boğacağım ve kendi karımı seçmeme izin verene kadar bunu yapmaya devam edeceğim. Bu adil görünüyor, değil mi? Bir varisim olur ve tüm hayatımı sürekli can sıkıntısı içinde geçirmek zorunda kalmam."

Hizmetkârlardan hiçbiri, kadınların hepsi Yüksek Soylu ve biri de Heykeller Denizi'nin en kötü şöhretli korsan kaptanı olmasına rağmen, Yozlaşmış Prens'in açıklamasından rahatsız olmuş ya da şaşırılmış görünmüyordu.

Meçhul kadın da öyle değildi. "Prensesin bu şartları kabul edeceğini sanmıyorum."

"Neden olmasın? Sanki umurunda da değil. Hepsi göstermelik. Buradaki şanssızları bıçağımla öldürebilirim," dedi yakındaki bir hizmetkârın bileğinden tutup kendine doğru çekerken, "ve masanın üzerinde bağırsaklarıyla oynayabilirim ve adil kız kardeşimin tek yapacağı beni azarlamak ve son takıntısına geri dönmek olur."

"Prensım..."

"Prensım, prensım, prensım. Başka bir kelime biliyor musun?" Adreann alay etti. "Bu doğru değil mi? İki Yüzlü Kaltak birdenbire cömert bir tavır mı takındı? Yoksa hâlâ Michael Kingman'a mı kafayı takmış?"

"Michael Kingman özel bir durum, o-"

"O benim şehrimdeki bir parazit!" diye bağırdı Yozlaşmış Prens bıçağını sıkıca kavrarken. Tüm hizmetkârlar aniden dışarı akın etti, kapılar arkalarından sürünerek kapandı. "Efyra, Davey öldürüldükten sonra o ailenin tamamını ortadan kaldırmalıydı. Ama Serena gerekeni yapamıyor."

"O zaman kendin yap."

"Hmm. Belki yaparım." Yozlaşmış Prens kendini toparladı. "Sanırım kiminle evlenmek istediğimi biliyorum." Dişlerini emdi. "Bana Jasmine'i getirin. İlk buluşmayı ayarlamak için onun uzmanlığına ihtiyacım olacak."

"Nasıl emrederseniz, prensım."

Bu konuşmayı daha fazla duymama gerek yoktu. Yüzüm zaten yeterince kızarmıştı. Onlardan biraz uzaklaştığımızda Domet'e döndüm ve "Sürpriz, sürpriz. Yozlaşmış Prens hâlâ beni öldürmek istiyor. Bu çok iyi korunan bir sır değil."

"Bu konuşmadan öğrendiğin tek şey buysa, sandığımdan daha büyük bir aptalsın demektir."

Domet beni duvarlarında küçük delikler olan başka bir alana getirdi, Efyra diğer tarafta Kral İshak'ın bir resminin önünde diz çökmüştü. Silahsızdı ve açıkça ağlıyordu. Saçları dağınıktı, teni gözyaşları ya da terle parlıyordu ve bir an için bile olsa savunmasız görünüyordu.

"Isaac," dedi, "bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum. Serena mesafeli ve soğuk. Adreann giderek daha saldırgan ve cesur oluyor. Ve Chloe... Tanrı aşkına, Chloe'nin dün bir Yolgezer tarafından gözü çıkarıldı. Seni ya da Chloe'yi bile koruyamazken bu ülkeyi nasıl ayakta tutabilirim?"

Efyra'nın hıçkırıkları daha da şiddetlendi ve bir süre sonra ben de yoluma devam ettim.

Herkesin yas tutmaya hakkı vardı.

"Her zaman en güçlü görünenler yalnız kaldıklarında en zayıf olanlardır," dedi Domet kalenin gizli tünellerinde ilerlerken. "Bunun böyle olması çok komik."

"İçki içmeden bir gün bile geçiremeyen inanılmaz zengin soylu söylüyor bunu."

"Sevdiklerine yalan söyleyen ve bunun onları korumak için olduğuna kendini inandıran bir aptal söylüyor bunu."

Kalenin alt Roors'unda bulunan ordugâha giderken daha fazla konuşmaya kulak misafiri olduk. İki Düşük Asil, isyancı güçlerin kırsalın geri kalanını süpürüp yağmaladığı göz önüne alındığında, ailelerini Hollow'a mı yoksa Altın Sahil'e mi getirmenin daha güvenli olacağı konusunda tartışmaya başladı. Asla bir anlaşmaya varamadılar ve her ikisi de haklı olduklarını düşünerek konuşmayı sonlandırdı.

Gündelik yemek salonunda bir grup tüccarın prensesin taç giyme töreninden sonra Yeni Dracon Şehri'ne gitmeye değil değmeyeceğini tartıştıklarına kulak misafiri olduk. Orada bir şeyler oluyordu ama kimse ne olduğunu bilmiyordu. Dağınık söylentilere göre sınırlı iletişim vardı ve şehre girdikten sonra kimsenin çıkmasına izin verilmediği söyleniyordu.

Prensесin olduğunu tahmin ettiğim odaya varmadan hemen önce, şatoda sevişmek için gizlice kaçmalarının bir cinayetle sonuçlanabileceği konusunda hiç uyarılmadıkları belli olan iki kişi arasındaki tutkulu bir tartışmanın sonunu yakaladım. Domet yaptığım şakayı gerektiği kadar takdir etmedi.

Beni bir koridorun sonuna getirdi. Duvarlardan bir zincir sarkıyordu, tıpkı beni Yıldız Odası'ndan kraliyet odalarına götüren zincir gibi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Cevabım zinciri çekmek, duvarın açılmasını izlemek ve çok yataklı odaya girmek oldu. Serena Chloe'nin yatağının yanında duruyordu, tabancasını bana doğrultmuştu. Hâlâ Red gibi giyinmişti, kendi gözleri de ağlamaktan kızarmıştı ve uykusuzluktan gözlerinin altında derin torbalar vardı. Karin, Michelle ve Rowan ortalıkta görünmüyorlardı.

"Beni vuracak mısın, Serena?" Domet de gizli geçitten çıkınca ben de sordum. "Yoksa konuşabilir miyiz?"

Prenses silahını indirdi. "Neden buradasın, Michael?"

"Aramızdaki her neyse onu bitirmek için. Barışçıl bir şekilde."

"Barışçıl bir şekilde mi?" diye tekrarladı. "Ben sahnedeysen bana ateş etmeye böyle mi diyorsunuz? Ya da ben Kuzgunlarımdan birini kontrol ederken habersiz ve davetsiz bir şekilde içeriye dalmaya mı? Ya da Domet'le olan ilişkini kullanarak bizi birlikte yemek yememiz için kandırmaya mı?"

"Michael'ı savunmak için söylüyorum Prenses, ben sadece-" "Sessizlik, Domet!"

Sessizleşti, görünmez bir gücün üzerine bastırmasıyla dizleri büküldü.

Chloe kıpırdanırken Serena elindeki tabancayla oynamaya başladı. "Ama haklısın, Michael. Bu işi sonsuza dek bitirmenin zamanı geldi."

Bu işin gidişatından hoşlanmadım ama yine de "Ne önerirsin?" dedim.

"Küçük bir rulete ne dersin? Kazanan yaşar, kaybeden ölür."

KRAL KATİLİ VE İKİ YÜZLÜ KRALİÇE

İçerinin ortasındaki masada karşılıklı oturuyorduk, aramızda babasını ve ağabeyini öldüren silah vardı. Domet, Serena'nın sandalyesinin sağında duruyor, titrediğini bana belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Onu pek suçlayamazdım. Serena da en az benim kadar onun planının bir parçasıydı ve belli ki kederden kendini kaybetmişti.

Hollow Prensesi masanın diğer tarafına uzandı ve silahı aldı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. Kurallar basitti. Odalardan birinde bir mermi vardı. Tek bir kişi kalana kadar sırayla her birimiz kendi tapınağımıza bir kurşun sıkacaktık. Prenses, silahı sadece bir kez diğer kişiye doğrultabileceğiniz kuralını eklemişti. Bu, silahı sadece iki kez kendinize ve bir kez de rakibinize doğrulttuğunuz anlamına geliyordu ve güvende olup olmadığınızı asla bilememenizi sağlıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değiliz, Es, biz-"

"Sakın bana öyle seslenme, Michael. Babamı öldürdüğünde bu ismi kullanma hakkını kaybettin," diye öfkeleni. "Ve evet, biliyoruz. Sen haklıydın. Bu iş bu gece bitiyor. Babamı öldüren canavarın hâlâ hayatta olduğunu bilerek devam etmeyi reddediyorum."

"Ama kardeşinizi başa getirmeyi kabul ediyorsunuz?"

"Adreann Rawed'dir; çabuk sinirlenir ve patavatsızdır ama iyi kalplidir. İş başa düşerse, yapması gerekeni yapar."

Dilimi tuttum. Prenses ya hayal görüyordu ya da kardeşinin gerçek doğasını göremiyordu ama yine de akıllıydı. Bunu bir şans oyunu haline getirerek, ölürsem Orbis Şirketi'nden herhangi bir tepki almayacaktı. Burada tek başımaydım. Hayatta kalmak istiyorsam, prensesi alt etmem gerekecekti. Arkasında Chloe uyanmaya başlamıştı, kılıcı yatağına yaslanmıştı.

Bu oyun sırasında prensesi öldürsem, kendi hayatımı kurtarmak için bile olsa, yaşamama izin verir miydi?

Kazansam bile buradan canlı çıkma ihtimalim çok düşüktü. Prenses mermi haznesini döndürdü.

"Dolu olmadığını nereden bileyim? İlk önce beni vurdurabilirsin, böylece kendimi kafamdan vururum."

Serena elini kaldırdı ve masaya doğru kaydırıldı. "Kendiniz kontrol edin."

Hazneyi açtım ve içine baktım. Yeterince emindim, sadece bir mermi vardı. Onu inceledim, mermiyi olması gereken yere geri koymadan önce birkaç dakika boyunca parmaklarımın üzerinde ve etrafında döndürdüm.

"Domet," dedim, silindiri hâlâ çözülmemişti ve silahı elimdeydi. "Gerçekten bunu yapmasına izin verecek misin? Eğer ölürse, Yozlaşmış Prens hüküm sürecektir ve yapabilecekken harekete geçmediğin için bunun sorumlusu sen olacaksın."

Domet titriyordu. Prensese baktı ve prenses de onun bakışlarına karşılık verdi. "Yüce Soylu Domet," dedi yumuşak bir sesle. "Karar vermenize yardım etmeme izin verin."

Ölümsüz tek dizinin üzerine çöktü, küfrediyor ve ayağa kalkmasına izin vermesini istiyordu. Serena onu görmezden geldi ve dikkatini bana verdi. Ve nasıl bir görüntü oluşturduk. İkimiz de üçüncü on yılımıza ulaşmamıştık ama yine de hiçbir şey olmamış gibi hayatlarımızla kumar oynuyorduk.

"Bu kadar boş muhabbet yeter," diye tersledi prenses. "Silah. İlk ben gidiyorum."

Silindiri tekrar yerine oturttum, döndürdüm ve ona doğru kaydardım. "Madem ısrar ediyorsun."

Prenses silahı aldı, namluyu şakağına dayadı, gözlerimin içine baktı ve sonra tetiğı çekti.

Bir tık ve bitti.

Chloe sesle birlikte gözlerini açtı ve yatağında doğruldu. Üzerini örten battaniye yana düştü ve vücuduna yapışan ıslak giysileri ortaya çıktı. Sağ gözünün olduğu yerde kurumuş kan vardı. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz Ekselansları! Kahretsin!"

Chloe'nin elleri ve vücudu titredi ve yatağına düşüp hareketsiz kaldı. "O bile mi?" diye sordum.

"Ekselansları! Lütfen!"

"O bile," diye yanıtladı Serena. "Kimse bunu bölmesin."

Chloe gözünü kapatmıştı. Onu suçlayamazdım. Burada olmayı o istememişti. Bir Yol Katili yüzünden gözünü kaybettikten sonra prensesi kendinden korumak zorunda kalmayı hak etmiyordu. Ama annesi yerine Chloe bizimle olduğu için şanslıydım. Efyra prensesi silah ruleti oynuyormuşuz gibi görünmesi için cesaretlendirebilir ve zaman kazanmak için beni kafamdan vurabilirdi.

Tahtın varisi Serena Hollow silahı bana uzattı. "Sence baban bunu gerçekten ister miydi?" diye sordum. "Senin kendisinden çok daha iyi bir hükümdar olacağını biliyordu."

"Babam hakkında konuşma!" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Öldürdüğün adamdan onu tanıyormuşsun gibi bahsetmeye cüret etme! Ya da onu önemsiyormuşsun gibi! Geçmişte onun hakkında neler söylediğini duydum! Yıllarca ondan intikam almak istedin. Özellikle de sana o damgayı verdikten sonra."

Boştaki elimle dokundum. O haklıydı. Bunu inkâr edemezdim. Ama bu geçmişte kaldı. Babam, Charles Domet ve Angelo Shade arasında ne olduğunu anlamadan önceydi. Kralın gerçekten ölmesini isteseydim, onu odasında vururdum. Onu asla affedemezdim ama hayatıma devam etmeye hazırdım. Ve sonra, son hareketiyle, kızını benim gittiğim yoldan gitmesi için lanetlemişti. Ve bu yolun tek bir sonucu vardı.

Silahın namlusu şakağıma dayanmışken gözleriyle buluştum. "Bunu yapmamalıyız, Serena. Biz yapmamalıyız. Zaten bu kadar çok şey kaybetmişken olmaz. Bunu yapmamalıyız."

birlikte olacağız. Tıpkı geçmişte olduğu gibi."

"Sana *ihtiyacım* yok. Tüm hamlıklarımı güçlü yanlara dönüştürdüm. Çocukken yaptığım gibi kalabalıkların önünde senin yardımına ihtiyacım yok. Kuzgunlarımla ilgili sürekli desteğinize de ihtiyacım yok. Atalarım kadar güçlü, bilge ve şefkatliyim. Ama onların aksine, bunu bir Kingman olmadan yaptım."

"Eğer bu doğruysa... o zaman neden lakabınız İki Yüzlü Kraliçe?"

Bir şey söylemedi.

Derin bir nefes aldım ve sonra tetiği çektim.

Yine bir şey olmadı.

Silahı ona uzatırken dedim ki, "Gerçekten istediğin bu mu? Sadece birimiz kurtulana kadar bunu yapmaya devam mı edeceğiz? Şu anda sadece üç Hollow ve dört Kingman hayatta kaldı. Birini daha kaybetmeye gerçekten ihtiyacımız var mı? Ya da iki aileyi de kan davası yüzünden kaybetme riskini göze almaya?"

Hiç tereddüt etmeden silahı tekrar şakağına dayadı. "Kanın karşılığı kanla ödenmelidir."

Kalbim sızladı. Babamı, atalarımı ve bu konuda ne düşünebileceklerini düşündüm. Hollow ve Kingman, ülkenin doğuşundan beri birlikteydiler ve birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Ailelerimiz ne kadar düşmüştü.

"Ölürsem ne olur?" diye sordum. "Gerçekten arkadaşlarımla, ailemin ve şirketimin bunu kabulleneceğini mi düşünüyorsun? Eninde sonunda ne olduğunu anlayacaklar ve kurmak istediğin ülkeyi devirecekler. Peki ya ölürsen ne olacak Serena? Kardeşin ve Kuzgunların misilleme olarak sevdiğim herkesin peşine düşmeyeceğini mi sanıyorsun? Bu intikam döngüsünü sona erdirebilmemiz için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor?"

"Sadece sen," dedi ve tetiği çekti. Bir tık daha.

Silahın bana dönmesini izledim.

"Sadece senin ölmen gerekiyor,
Michael."

Bu anlamsızdı. İhtimaller onun lehineyken onu dinlemesini sağlayamayacaktım. Eğer mantıklı davranacaksa, bu ancak tehlikenin farkına vardığında olacaktı. Bu yüzden hiç düşünmeden hızlıca ateş ettim, silahı elime aldım ve başka bir şey söylenmeden tetiği çektim.

Başka bir fiyasko.

İki atış kaldı. İhtimaller 1fty-1fty idi. Chloe ve Domet rahatsız edici sessiz tanıklarımızdı. İhtimaller yüzde on bir, hatta yirmi bire on beş olduğunda sorun yoktu. Ama şimdi tamamen eşit olduğuna göre, gerçekten oturup izleyebilir ve birimizin ölmesini bekleyebilir miydi merak ediyordum.

Prenses silahı bana doğrulttu, yüzünde bir gülümseme vardı. "İşte bu, Michael. Seni öldürecek olan kurşun bu. Bu benim intikamım. Sen benim hayatımı mahvettin, bu yüzden seninkini bitirecek olanın ben olmam adil olur."

"Peki ya olmazsa?" Ben sordum. "Ya ne olmazsa?"

"Beni öldürmezse, orada öylece oturup seni vurmama izin mi vereceksin?"

Chloe bir şey söylemek için ağzını açtı ama prenses sözünü kesti, "Son sözün var mı, kral katili?"

Derin bir nefes daha aldıktan sonra, yıllar önce tanıdığım kızı bulmayı umarak karanlıkta bir atış yaptım. "Sendin, değil mi Serena?"

Yüzü buruştu ve ağzı dar bir çizgi haline geldi.

"Jamal öldükten sonra beni teselli eden ve bana şarkı söyleyen kadın sendin. On yıl sonra bile yalnız kalmamı istemedin çünkü beni önemsiyordun-"

Tetiği çekti. Ters döndü.

Serena silaha baktı, elleri aniden yeniden titremeye başladı.

Sadece bir atış kalmıştı ve sıra bendeydi.

"Prenses!" Chloe bağırды, kurtulmak için boşuna kıvranıyordu. "Yapmamız gereken-"

Chloe'nin vücudu kasıldı, olduğu yerde daha da sıkı dondu. Prenses Kumaşlarını onun üzerinde sıkıştırmıştı. Müdahale edemeyeceğinden emin olmak için. Domet gibi o da konuşamıyordu.

Prenses silahı yavaşça bana doğru kaydırды, kumral saçları gözlerini göremeyeceğim şekilde yüzüne dökülmüştü.

Elime aldım ve nişan aldım.

"Bu kan davası yüzünden gerçekten ölmek mi istiyorsun, Serena? Kral Isaac'i ben öldürmedim. Ve babam da kardeşini öldürmedi. Muhtemelen bana inanmadığınızı biliyorum ama gerçek bu."

Koltuğuna oturdu, titriyordu ve sessizdi.

"Yalan söylediğimi her zaman anlayabildin. Yani doğruyu söylediğimi biliyorsun."

"Yanılıyor olabilirim."

"Ama haksız değilsin, Es."

"Bana öyle deme." Sesi yükselen duman gibi dalgalandı. "Yapman gerekeni yap."

Ayağa kalktım ve sandalye gıcırdadı. Hedefim hâlâ oydu. "Gerçekten istediğin bu mu? Benim yapmadığım bir şey yüzünden intikam almak için ölmek mi istiyorsun, Serena? Geçmişte babalarımızın yaptığı gibi ben de bu ülkeyi korumaya çalışıyorum. Güven bana. Ben senin babanı öldürmedim, babam da senin kardeşini öldürmedi."

"Kim yaptı o zaman?" diye sordu, aniden hafifçe gülerek. "Eğer sen değilsen, babamın ölümünden kim sorumluydu?"

"Kendini öldürdü!" Dedim ki. "Kendi ailesi ve şehirdeki herkes tarafından nefret edilen işe yaramaz bir kral olduğunu düşünüyordu. Verecek hiçbir şeyi kalmadığını düşünüyordu. Ama sana inancı vardı. Senin bu ülkenin gördüğü en büyük kraliçe olacağını biliyordu."

"Peki ya kardeşim?"

Durakladım. "Bu çok daha uzun bir hikâye. Babam kardeşini bir suikasttan kurtarmaya çalıştı ve başarısız oldu. Bunun arkasındaki insanlar çok uzun süre paçayı kurtardılar ama ben babamın ve kardeşinin intikamını alacağım. Söz veriyorum."

"Söz veriyor musun?" dedi gülerek. Hâlâ yüzünü ya da gözlerini göremiyordum. "Sana inanmıyorum. Tek yapmaya çalıştığın beni öldürmeden hemen önce sana inanmamı sağlamak. Eşi benzeri olmayan bir zalimlik."

Cevap vermedim.

"Kingman!" Chloe gergin bir sesle bağırdı. "Prenses! Lütfen beni serbest bırakın!"

Açıklamama izin ver. Michael, senin-"

"Yeter," dedi sol bileğini ovuşturarak. "Bu iş bu gece bitecek. Öyle ya da böyle. Değil mi Michael?"

İlk aşkım ve on dokuz yaşında Hollow tahtının varisi olan Serena Hollow, şimdi babasını ve kardeşini öldüren silahın namlusunun ucundaydı. Ve ölümünü gururla karşıladı, saçlarını yüzünden çekerek gözyaşlarıyla lekelenmiş kırmızı gözlerini ortaya çıkardı. Chloe yapamadı

gözünü kapatmış, Hollow Prensesi'ni öldürecek kurşunu bekliyordu. Domet her zaman olduğu gibiydi: bir gözlemci. Başka bir Hollow'un ya da Kingman'ın ölmesini engellemek için işe yaramazdı.

Silahı şakağıma dayadım. "Haklısın, öyle." Tetiği çektim ve Serena çığlık attı.

Prenses bana dehşet ve şaşkınlıkla bakarken silindir altıncı kez döndü. Silahı yere bıraktım, ceketime uzandım ve kontrol ederken cebime koyduğum mermiyi çıkardım. Aramıza, masanın ortasına yerleştirdim. Serena'nın uydurmalarını iptal ettiğimde Chloe ve Domet yüksek sesle soludular.

"Ailelerimiz arasındaki bu kan davasıyla işim bitti," dedim. "Şimdi siz de bu işi bitirmek istiyorsanız bu sizin seçiminiz. Ama izin verirsiniz, durdurmam gereken bir seri katil, öldürmem gereken bir imparator ve korumam gereken bir şehir var. Eğer bana güvenmeye hazırsanız, eyalet ordularını birleştirin ve onlara komuta etmeye hazır olun. Bu gece onlara ihtiyacınız olacak."

Domet'le birlikte odadan çıkarken silahı ve çantasındaki on beş mermiyi yanıma aldım. Kuzgun ve prenses sessizdi. Kalenin duvarları içindeki gizli tünellere döndüğümde ikisinin de ağladığını duydum.

"Bunu sen mi planladın?" Domet yalnız kaldığımızda sordu.

"Buradan çıktığımızda Kingman Keep'e git ve aileme hazırlanmalarını söyle."

"Ben senin ayakçın değilim-"

"Kekeledim mi?" Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ben Michael Kingman'ım ve dediğimi yapacaksın. Yoksa benim yapabileceklerimin yarısını yapabilecek başka birine mi güveniyorsun? Beni sen yarattın. Bunu sen istedin. Arkana yaslan ve gösterinin tadını çıkar."

Domet'i ağız açık bir şekilde tünellerde bıraktım. Planım ne kadar kaotik olsa da, olabildiğince iyi sonuçlanmıştı. Bunun Serena'yla aramda bir şeyleri değiştirip değiştirmediğini bilmiyordum ama bir zamanlar tanıdığım küçük kıza ve onun kalbindeki iyiliğe inanmak zorundaydım.

Yarına kadar ona karşı isyan kesin olarak sona ermiş olacaktı.

KIRSALDA ŞEKERLEME

Uzun zamandır Hollow'dan ayrılmayı hayal ediyordum ama hayatımda ilk kez duvarların dışına adım attığımda midem bulandı.

Güney kapısını arkamdan olabildiğince çabuk kapattılar. Paralı Asker olmam onları beni serbest bırakmaya zorlamıştı ama bu fikrimi değiştirmem ihtimaline karşı kapıları açık bırakmaları gerektiği anlamına gelmiyordu. Uzaklara, asilerin kampına doğru bakarken, büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşünmeden edemiyordum.

Trey bana planımın asiler tarafından yakalanmak ya da hapsedilmek üzerine kurulu olduğunu ve üslerine doğru yürümenin bunu başarmanın en kolay yolu olduğunu söylemişti. Ama bu, yaklaştığımda beni öldürmedikleri varsayımına dayanıyordu. Şimdiye kadar sadece paralı askerler serbestçe yürüyebiliyordu. İyi ki ben de onlardan biriydim. Kral katili olmadan çok önce imparatorun beni bir kez bağışlamış olmasının da faydası olmuştu. Şimdi bir sembol haline geldiğime, soylulara karşı saldırdığına inanılan biri olduğuma göre, beni kollarını açarak karşılayabileceğini düşündüm.

Tarım arazileri boyunca yürüdüm, geri dönmem için beni uyaran insanlar tarafından neredeyse bir düzine kez durduruldum. Bunun yerine, güneşli bir arazide kestirmeye başladım, sıcak ışığı artık tenimde hissetmeyene ve alacakaranlık çökene kadar dinlendim.

geldi. Kendimi yeniden bütün hissetmemi sağlayacak kadar uzun değildi ama idare ederdi.

Tarım arazilerinin ötesinde, yanmış, harap olmuş ve küle dönmüş, sonsuz gibi görünen bir düzlük vardı. Güneş uzaktan batarken, etrafım atlı, mızraklı ve Rintlock tabancalı asilerle çevriliydi. Gözleri benim damgama odaklanmıştı. "Diz çök, Kingman!"

Söylediklerini yaptım. Kollarımı arkadan bağladılar ve beni atlarının arkasına bağladıkları bir tasmayla kamplarına götürdüler; göğsümde dolu bir tabanca olduğundan habersizdim.

Şöhretime layık olma zamanı.

ILXU HVBJ ILXU LJ VLKFSXLXK

Gerçek duygularınızı taklit edin ve sakın kalın.

Esirlere verilen en yaygın tavsiye buydu ve ben de Hollow Kalesi'nin altındaki zindanlarda bunu yapmış, iyi bir kurban gibi ölmeyi beklemiştim. Bu sefer farklıydı. Üstümde gökyüzü ve etrafımda insanlar -gerçek hainler- varken farklı hissediyordum. Asi tutsaklarım beni doğruca kampın ortasına götürdüler. Herkesin dikkatini çeken küçük, doğaçlama bir geçit töreni. Bazıları beni selamladı. Diğerleri sanki gerçek hayatta görmeyi hiç beklemedikleri efsanevi bir yaratıkmışım gibi baktı. Birkaçının elinde silah vardı. Ama onlar eski soylulardı, hala göğüslerinde gururla mühürlerini taşıyorlardı, burada hiçbir şey ifade etmemesi gereken bir statüye tutunuyorlardı.

İkiyüzlüler.

Kırık kereste ve kesme taştan yapılmış, sazdan çatısı olan büyük bir derme çatma binaya götürüldüm. Yerde hayvan postları, bir yatak ve birkaç sandalye bulunan tek bir odaydı. Ortada küçük bir 1repit vardı ve etrafında daha fazla sandalye vardı. İskemlelerden birinde, ağır narenciye kokan kirli bir adam oturuyor, odayı çıra ve çubuklarla dolduruyordu.

Beni gördü ve garip bir şekilde gülümsedi, sonra yanaklarımı sıktı ve "Michael Kingman. Ne kadar güzel olmuşsun. Çok güzelsin. Çok asilsin. Çok... harika. Seni öpebilirim. Ölü bir kral, ne hediye ama!"

"Bırakın beni, size katılmak için buradayım."

"Öyle mi?" diye sordu arkamdan yatıştırıcı bir ses.

İmparator, Emelia Bryson, yanımdan geçti. Asil kıyafetlerini giymişti ama kişiliğine uygun bir tarzda kesilmiş kolları ve bakır küpeleri vardı. Kulağından boynuna kadar uzanan yara izi her zamanki gibi belirgindi. Güzelliği de öyleydi, o kadar çarpıcıydı ki eski bir şarkıda söylendiği gibi uğruna savaşlar bile yapılabilirdi. Yine de bana göre... o, küstahlaşan vahşi bir kediden başka bir şey değildi.

Yatağa oturdu, bacak bacak üstüne attı ve sonra şöyle dedi: "Son konuştuğumuzda bana karşı gelmeye kararlıydın. Neden aniden değiştin?"

"Domet'in ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim."

"Şüpheli," dedi. "Domet seni dönüştürmek için yeterli değildi. Kalp Kıran'ın ne olduğunu öğrendin mi? Şu Ölümsüzlerden biri mi?"

Ağzım yere değiyor da olabilirdi. "Nasıl-" "Gerçeği öğrenmek için iki ayın vardı. Benimse on yılım. Büyük bir şey biliyorum

Birçok şey var Michael ve eninde sonunda bize katılacağını düşünmeseydim mezarlıkta yaşamana izin vermezdim. Domet ve diğer Ölümsüzler, kontrol edilmeden bırakıldıklarında, bin yıldır olduğu gibi Hollow'un geleceğini belirlemeye devam edecekler. Kral, prens ve prenses, biz yeniden inşa etmeden önce ipleri kesilmesi gereken kuklalar. Hollow'un tek umudu biziz. Başka kimse onlara karşı duramaz."

"Başka biri daha var," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve sizin isyanınızın aksine, o masumları öldürmüyor."

Emelia o kadar yakınımaya eğildi ki sürdüğü Roral parfümünün kokusunu alabildim. "Kara Ölüm mü? Bundan emin misin? Onunla çalışmayı ne kadar istesem de, Paralı Asker sadece canavar Ölümsüzleri öldürmekle ilgileniyor. Onlar gerçek Ölümsüzlerin yanında bir hiç."

Onun karanlık gözlerine baktım. Dark'ı -amaçlarını ve belki de güçlerini nasıl kazandığını- biliyordu ve Başbüyücü ile aynı terimleri kullanıyordu. Tüm bunları nereden öğrenmişti? Ben sordum.

"Nereye bakacağınızı ya da kime soracağınızı bilerseniz, bu sırları öğrenmek imkansız değildir."

"Peki kime sordun?"

Emelia bana gülümsedi. "Çok fazla sorunuz var, biliyorum. Ama doğrusunu istersen, tüm *bunlar* sadece bir gösteriş değil mi Michael? Eğer bizden biri olduğunu, eski nesli gerçekten sona erdirmek istediğini kanıtlarsan, o zaman tüm sorularını yanıtlayacağım."

"Peki bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?" "Dinle," dedi ve çadırdan çıktı.

Limon kokulu adam gerisini halletti.

Hepsi de isyana katılmanın tek umutları olduğuna inanan düzinelerce insan getirdi. Hepsinin hikayesi vardı, hepsine sempati duydum ve neden Hollow'u yok etmek istediklerini açıkladılar.

Naverre'den iki çocuk bana, isyancıların eline geçmeden bir hafta önce anne ve babalarının Yüksek Soylular tarafından nasıl idam edildiğini anlattı. Bahçeden dört elma çaldıkları için.

Büyükbabası Vurano'nun etrafındaki kırsal bölgede büyümüşü, ta ki burası yok edilene kadar. Kral onları terk etmiş ve haydutlar yönetimi ele geçirip her ana yola geçiş ücreti koymuşlardı. Geçmeye çalışan herkesin her şeyini almışlar. Eğer ödeyemezseniz, onun yerine hayatınız ya da özgürlüğünüz alınıyordu. Bazı arkadaşları Paralı Asker saldırısından sağ kurtulmuş, ancak yol kenarındaki hendeklerde ölmüşlerdi ve onlar şanslı olanlardı. Diğerleri ise bir daha hiç görülmemek üzere İskelet Sahili'ne gönderilmişti.

Bir kadın bana çocukluğundan beri nişanlı olduğunu, ancak nişanlısının Fabrikatör yetenekleri gösterdiğini söyledi. Adam Yüksek Asil Fabrikatör ordusuna götürülmüş ve kadın yıllarca onu bulmaya çalışmış ama adamın onu unuttuğunu fark etmiş. Naverre'de öldü - diğer soylularla birlikte kalede canlı canlı yakıldı - ve toplumumuzun eşitsizliğine karşı savaşımaya devam etti. Tıpkı Trey'in yaptığı gibi.

Bir adam Low Noble'ı sağlığına kavuşturmuş, kendisi de enfeksiyon kapmış ve bir gözünü kaybetmişti. Teşekkür ya da tazminat yerine, iyileşirken görevlerini yerine getiremediği için işini kaybetti. Bundan sonrası kaygan bir yokuştur. Karısını, çocuklarını, evini ve sonra da her şeyini kaybetti. İsyana katılmak elinde kalan tek seçenektir: onun için intikam değil, sadece hayatta

kalmak söz konusuydu.

Sorduğunda çoğu kendilerini kahraman olarak görmüyordu. Yaptıkları işi sevmiyorlardı bile. Ama eğer gelecek için umut olacaksa, başka bir seçenek göremiyorlardı. Kendileri bunun bir parçası olmasalar bile. Eski, yozlaşmış yöntemleri yok edecekler ve hayatta kalanların külleri kimin yöneteceğine karar vermesine izin vereceklerdi. Sanki hayalleri ve arzuları olan bir insan topluluğundan ziyade doğanın bir gücüydüler.

Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki? Emelia'yı öldürmek bile onları durdurabilir miydi?

Limon kokulu adam bana insan getirmeyi bıraktığında, bana su, bir parça bayat siyah ekmek ve uzun süredir etrafta duran ve içinde ayırt edilemeyen kahverengi parçalar olan eski bir güveç verdi. Ben "Mezarlıkta benimle birlikte olan çocuğu neden öldürdün?" diye sorana kadar sessizce yedik.

Limon kokulu adam dişlerini emdi ve boş kâseyi yere bıraktı. "Em ne emrettiyse onu yaptık."

"Arkadaşımı öldürerek size katılmak isteyeceğimi mi düşündü?"

"Buradasın, değil mi?" diye sordu adam. "Ona kendin sorabilirsin, ama ben Senin bir motivasyonun olmasını istediğini hayal et. Bu onun intikamını almak için bile olsa." "Motivasyon mu?" Kelimeyi tükürerek söyledim.

"Hepimizin buna ihtiyacı var. Ölüm ve intikam genellikle en iyisidir. Ve babana olanlardan sonra saklanman hiç de şaşırtıcı değil. O çocuğun ölümü seni tekrar ortaya çıkardı. Yoksa o hayatta olsaydı hala burada olur muydun?"

"Jamal bundan daha iyisini hak ediyordu."

"Pek çok insan tanıyor. Yoksa sırf siz onu tanıdığınız için onun hayatı yüzlerce, binlerce insanınkinden daha mı anlamlı?"

Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. "Emelia ne zaman dönecek? Sorularıma cevap vereceğini söylemişti."

Limon kokulu adam beni ayağa kaldırdı. "Seni ona götüreceğim."

Bulduğum evin etrafında kalabalık vardı. Bizi gördüklerinde, bir elin içinden geçtiği sis gibi dağıldılar ve yapmaları gereken şeye geri döndüler. Eski Alçak Asillerden birkaçı, sanki benimle alay etmek ya da gözümü korkutmak istercesine, ben onlara doğru bakana kadar beni izlemeye devam etti.

Kampın ortasındaki başka bir köhne taş binaya doğru yürüdük, etrafında birikmiş paçavralar uzanıyordu ve tepesinde asi sembolü vardı, böylece Hollow'dan görülebiliyordu. Kazmalarla silahlanmış, toz ve toprağa bulanmış kadın ve erkekler binanın etrafında dinleniyordu. Gördüğüm diğer isyancılardan farklıydılar, çoğunun öksürüğü beni de bir şeyler içmeye zorluyordu.

İçeride, yanan fenerler, su kovaları ve yıpranmış aletler dışında hiçbir lüks ya da konfor yoktu. Asi refakatçim karşılaştığımız herkesi kovuyor, su, yiyecek ya da dinlenmeleri için dışarı gönderiyordu. Buna seve seve uyuyorlardı, yorucu işlerini bırakmaya hevesliydi. Bir dizi taş merdivenden aşağı indik ve bir yeraltı mağarasına girdik. Tüm alan karanlığı seven çeşitli faunalarla kaplıydı ve geçmemiz için tek bir yol vardı. Tüneller ana patikanın dışında, etrafımızdaki taşların içine doğru dallanıyordu ama tek görebildiğim içlerindeki karanlıktı.

Emelia bizi en uçta, sakın bir su havuzunun ve yıpranmış devasa bir tablonun önünde bekliyordu. Resimde, vücudundan garip kırmızı dallar çıkan, ellerini kulaklarına götürmüş çılgın atan tanıdık görünümlü bir adam vardı. Paramparça olmuş Celona ve tamamen sağlam Tenere onun üzerindeydi. Resimde bir zamanlar kırmızı dallarla birbirine bağlanmış başka insanların da olduğunu görmek mümkündü ama yaşlılık ayrıntıları yok etmişti.

"Onu tanıdın mı, Michael?" Ben onun yanına giderken Emelia sordu. Limon kokulu adam arkamızda bekliyor, Rintlock tabancasını bacağının kenarına vuruyordu. Sanki bir şeyler denemem için beni kışkırtıyordu.

"Sayılır," dedim. "Tanıdık geliyor."

"Tekrar bak."

Parmak eklemlerimi kırdım ve adama bir kez daha baktım. Gözleri soluk bir altın rengindeydi, çenesi güçlü ve belirgindi, kaşları inceydi ve ağzı...

Charles Domet'ti. Daha genç, ama kesinlikle o.

"Korkutucu, değil mi?" diye sordu. "Bu resim bin yıldan daha eski. Bu Domet'i ne yapar? Kaç yaşında?" "Bunun neyin resmi olması gerekiyor?"

Emelia resmin altındaki altın plaketi işaret etti. Birinci ve üçüncü cümleler yakın zamanda, muhtemelen kör bir bıçak sayesinde çizilmişti. Ama ikincisi açıktı: *Cankurtaran*.

"The Lifeweaver?" Yüksek sesle söyledim.

"Bu Domet'in orijinal unvanıydı. Ölümlü olduğu zamanlar."

Parçalanmış aya baktım. Yani parçalanmış ay gökyüzündeyken o hâlâ ölümlüydü. Ay ondan önce mi parçalanmıştı? Bu sorunun cevabını alamayacağım için başka bir soru sordum: "Levhada başka ne yazıyordu?"

"Açıkta bırakılamayacak kadar değerli bilgiler."

Angelo'nun lahdin önünde fısıldadığı ismi düşündüm. "Üzerinde gerçek adı yazıyor muydu?"

Emelia bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Onu hayata bağlayan şeyin ne olduğuna dair bir ipucuyla birlikte." "Neye pişman olduğunu biliyor musun?"

Gülümsemesi kayboldu. "Sanırım öyle. O kadar basit değil... aslında, henüz sana söylemem gerektiğini sanmıyorum. Özenle derlediğim tüm bilgilerle kaçıp gitmeni istemem. Gerisini istiyorsan, bana ve davama boyun eğmen gerekecek."

Sadece başlık bile Domet hakkında daha önce sahip olduğumdan daha fazla bilgi veriyordu. Yaşamı manipüle etme yeteneğine sahip bir Büyücü olma ihtimali var mıydı? Ölümsüzlerin yaratılmasında parmağı var mıydı? Bilmiyordum ama bu bana araştırmama başlamak için bir yer verecekti - zamanım olduğunda. Emelia ve Kalpkıran'ı öldürdükten ve Serena'ya Kral Isaac hakkındaki gerçeği kabul ettirdikten sonra.

"Söyle o zaman," dedim Emelia'ya dönerken. "Domet çok uzun bir süre yaşamak dışında ne yaptı da onu öldürmek için isyan başlattın?"

Emelia su havuzunun yakınındaki büyük bir kayanın üzerine oturdu. İçine daha küçük taşlar attı ve dalgalanmaları izledi. "Domet, Hollow'da yaşayan, nefes alan ve gelişen bir lanettir. Nesiller boyunca olayları ve insanları etkiledi. Böyle biri sonuçsuz bir şekilde yaşamaya devam etmeyi hak ediyor mu?"

"Bir zamanlar her ne idiyse, Domet şu anda bir alkolik ve bir gözlemci. O zararsızdır."

"Zararsız mı?" diye tekrarladı. "Kör müsün yoksa sadece aptal mı? Domet bu ülkedeki en güçlü kişi. Şu anda sükûnet içinde olması önemli değil."

Bir gün eski haline dönecek ve döndüğünde Hollow yanacak. Tıpkı Wolven Kralları hüküm sürerken olduğu gibi."

"Domet'in Wolven Krallarını devirdiğini mi ima ediyorsun?" Kahkahalarımı bastırmaya çalışarak sordum. "      yenilgileri hakkında bunun yanlış olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar tarih var. İlk Kingman ve Kurtarıcı Adrian-"

"Hayır, onları devirmeye yardım etmedi. Sanırım o da onlardan biriydi."

Kendimi kontrol edemedim. Kahkahalarla uludum, neredeyse iki büklüm olup gözlerim yaşardı. Ne Emelia ne de limon kokulu adam bunu takdir etti.

"Charles Domet'in bir Wolven Kralı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Cidden mi?"

" abuk alay ediyorsun ama Wolven Kralları hüküm sürerken ne yaparlardı biliyor musun? Neye benziyorlardı?" Emelia ağzının kenarları seğirirken sordu.

"Hayır," dedim nefesimi tutarken. "Tarihin kaybedenleri beni ilgilendirmiyor."

"Wolven Kralları insanlığın en k t leriydi. Sırf diğerlerinin daha fazla g   toplamasını engellemek için kıta boyunca birbirlerine karşı savaş açtılar. K l şehri, Bin Krater   l  ve Kılıç Mezarlığı, savaşlarının geride bıraktığı izlerden sadece birkaçı. Eğer onlardan birinin hâlâ hayatta olma ihtimali varsa, gerçekten de onları bırakmamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Görünüşte zararsız olsalar bile mi?"

"Domet'in onlardan biri olduğunu size düşündüren nedir?"

Emelia bir eliyle levhayı işaret etti ve sonra göğsüne, kalbinin üzerine vurdu. "      bu onun pişmanlıklarını açıklıyor."

"Hangileri?"

"Sana söylemeyeceğim, henüz değil."

Bu iş saçma bir hal almaya başlamıştı. Emelia söylediği her şeye en ufak bir kanıt olmadan inanmamı bekliyordu. Ve tek kelimesine bile inanmak için çok büyük kanıtlara ihtiya ım olacaktı. Domet kesinlikle eski ve güçlü bir şeydi... ama bir Wolven Kralı değildi.

"Eğer bana hiçbir şey anlatmayacaksan, sana neden inanayım?"

Emelia, "      ya bizimlesin ya da onunla çalışıyorsun," derken limon kokulu adam Rintlock tabancasını bana doğrulttu.

Bugünlerde neden herkes bu  ltimatomlarla bu kadar dramatikti?

"Gerçekten adamının beni o mesafeden vurabileceğini mi düşünüyorsun?" Alay ettim. "Çünkü *ben düşünmüyorum*."

Emelia gülümseyerek bana baktı. "Seni durdurmanın bir yolu olmasaydı o silahı göğsünde taşımana gerçekten izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kendimi solgun hissettim.

"Hepimizin görebilmesi için kartlarınızı masaya koyabilirsiniz."

Yavaşça gömleğimin altına uzandım ve tabancayı çıkardım. Dolu ve elimde ağırdı. İmparatoru, onun adamının beni vurduğundan daha iyi vurabilirdim. Beni durdurmanın bir yolu olduğu konusunda yalan söylemediğini varsayarsak. Silahı sıkı sıkı tuttum ve beni buraya getiren planı hatırlamaya çalıştım. Böyle olmaması gerektiğinden emindim.

Keşke Trey'in ne yapacağını hatırlayabilseydim.

"Eğer beni vuracaksan" -bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı- "ıskalamasan iyi olur."

"Ölmekten korkmuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Duruşmamda beni suçsuz bulduklarında hayal kırıklığına uğradım. İnançlarımı test etmek için mükemmel bir fırsat olabilirdi."

Neyi kastettiğini anladığımda ağzım açık kaldı. "1re'yi 1re'yle dövmek istiyorsun. Öürsen ölümsüz olarak geri döneceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi tereddütsüz. "Gerekli tüm hazırlıkları yaptım. Geriye kalan tek şey ölmek ve irademin ölüme meydan okuyacak kadar güçlü olup olmadığını görmek. Bana yardım etmek ister misin?"

"Sen delisin," dedim ve ondan uzaklaştım.

"Ben gerekliyim." Emelia ayağa kalktı, kıyafetlerini düzeltti ve sonra ellerini bana doğru uzattı. "Bu şehri kurtaracağım. Bedeli ne olursa olsun. Şimdi ne yapacaksın Michael? Riske girip beni vuracak mısın? Geri dönebileceğimi bile bile...?"

Emelia'nın cezasını tamamlamasına gerek yoktu. Eğer ölümsüz olarak geri dönerse, davası her zamankinden daha güçlü olacaktı. Eski nesli ortadan kaldırarak yeniden ayağa kalkacaktı. Bir şehit, uğruna öldükten sonra davasına geri dönerse ne kadar güçlü olurdu?

Emelia göğsüne dokunurken, "Kalbe nişan al," dedi.

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman devamıza bağıllık yemini et. Onun hükümdarlığına son vermeme yardım et." "Başka bir seçenek var mı?"

Limon kokulu adam arkamızdan anlamlı bir şekilde öksürdü, silahı hâlâ bana doğrultulmuştu.

Yani ya öldürecektim, ya ölecektim, ya da boyun eğecektim. Bu seçeneklerin hepsinden nefret ediyordum. Buraya onu öldürmeye gelmişim, ama eğer geri dönerse-

"Ne olacak Michael?" diye sordu.

Ne yapmam gerekiyordu? Doğru cevap neydi? Shi-

Küçük siyah bir çocuk bize doğru koşuyor ve "Efendim! Bir hata yaptık!" diye bağıyordu. Limon kokulu adam silahını indirdi ve sese doğru döndü.

"Ne?"

"Davetsiz
misafirler,
efendim."

"Nerede?"

"Tam burada," dedi daha derinden gelen bir ses.

Bir silah ateş aldı. Limon kokulu adam Rintlock tabancasını düşürdü ve kan serbestçe akmaya başlarken boynunu tuttu. Yere düştüğünde hırıltılar çıkarıyordu. Trey ayağını adamın göğsüne koydu ve başka bir silahı imparatorun kendisine doğrulttu. Mağara boğulmakta olan bir adamın sesleriyle doldu.

Ve işte böyle, benim büyük kahramanım geldi.

Emelia, Trey ve Rock'a bakarken başını yana eğdi. "Bu beklenmedik bir şey."

Trey bize doğru ilerlemeden önce limon kokulu adamın hareketsiz kalmasını bekledi, diğer elinde dolu bir tabanca daha vardı. "Sen imparator musun?"

"Evet."

Bir adım öne çıktı. "Milis Mahallesi'ne yapılan saldırıyı sen mi yönettin?" "Evet."

Başka bir adım. "O gün mezarlıkta Michael'la karşılaştınız mı?"

"Evet."

Trey, atışının ıskalamayacağından emin olmak için ona yeterince yakındı. "O gün küçük bir çocuğu öldürdün mü?"

"Evet." Dilini şaklattı. "Kimsin sen?" "Hiç kimse."

"Trey! Bekle, yapma-"

Trey, Emelia'yı başından vurdu ve Emelia'nın kanı etrafı kırmızıya boyadı.

Silah sesi mağarada yankılanırken vücudu gümbürtüyle yere çarptı. Gözleri boştu, yere düşmüş bedeni doğal olmayan bir pozisyondaydı, beyninin ve kafatasının parçaları yere saçılmıştı. Öldüğüne şüphe yoktu. Domet bundan sonra geri dönemeyebilirdi bile.

Ne de olsa iradesi ölüme meydan okuyacak kadar güçlü değildi. Trey sığ nefes alıyordu. "Sence acıdı mı?"

"Bilmiyorum," dedim yanına giderken. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Trey kıpırdamadan imparatorun bedenine bakıyordu.

"Akşam yemeği hazırlamanın ortasındaydık," dedi Rock. "Gelebildiğimiz kadar çabuk geldik."

Trey kendi kendine, "İntikam düşündüğüm kadar iyi hissettirmiyor," diye mırıldandı.

Elimi omzuna koydum. "Gitmeliyiz. Birileri burada ne olduğunu anlamadan önce."

"Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüm." Yan tarafına tükürdü. "Neredeyse özgürlüğümü *bunun* için takas ediyordum."

"İkinizin işi bitti mi?" Rock sordu. "Gitmemiz gerek. Daha önce aptalca bir şey yapmış olabilirim."

İkimiz de ona baktık. Bakışlarımızı kaçırarak şöyle dedi: "Kampın yemeğine mucize tedavilerimden birini bol miktarda eklemiş olabilirim. Aşağı yukarı saf obsidyen kökü olan bir tane."

"Obsidyen kökü müshildir. Ne kadar koydun?"

Rock genişçe gülümsedi. "Çok fazla. Bu kamp boktan bir nehir olacak."

Ben güldüm ve Trey bile bana katılmamak için dilini yanağının iç kısmına bastırmak zorunda kaldı. Ama benim kahkaham durduğunda, bir başkasının ki devam etti.

Daha tiz bir kahkaha.

İkimiz de dönüp Emelia'nın cesedine bakarken Trey'in omzunu sıkıca kavradım. Etrafa saçılan kan, kemik ve beyinler sanki Trey atışını ıskalamış gibi yeniden şekillenerek ona doğru akıyordu.

Bunun daha önce sadece bir kez olduğunu görmüştüm. Domet ile. Gerçek bir Ölümsüz.

Emelia kulaktan kulağa gülümseyerek doğruldu. Ellerini yarasının olduğu yerde gezdirmeden önce bir süre ellerine baktı ve hiçbir şey bulamadı. Yerinde olmayan tek bir saç teli ya da kan lekesi bile yoktu. "Görünüşe göre..." diye başladı, sesi kısıktı, "... arayışım adil."

"Michael," diye homurdandı Trey. "Silahını bana ver."

"İşe yaramayacak," dedim. "Az önce ne olduğunu görmedin mi?"

Trey silahını kenara fırlattı, bir tane daha çıkardı ve ateş etti. Kurşun Emelia'nın göğsüne, tam ortasına isabet etti. Parmaklarını vücuduna sokup kurşunu çıkarırken güldü ve sonra bize geri fırlattı. Kurşun yere düştüğünde yara iyileşmeye başlamıştı bile.

O artık ölümlü değildi.

Emelia ayağa kalktı. "Kendimi çok yenilenmiş hissediyorum."

"Trey!" Onu Emelia'dan uzaklaştırırken çığlık attım. Rock çoktan kaçmaya başlamıştı. Tweeker Kalesi'ndeki maceramız ona çok şey öğretmişti. "Gitmemiz gerek! Plan başarısız oldu ve onu bu şekilde durduramayız!"

"Ne... o ne? Olmalı-"

Emelia ona gülümsedi. "Yok. Ama bana bu savaşı sonsuza dek sona erdirecek gücü verdin. Yarın sabah Hollow düşecek ve küllerinden yeni bir nesil yeniden doğacak."

Trey benden uzaklaştı ve Emelia'yla yüzleşti. "Kardeşimi öldüren kadının Hollow'un kontrolünü ele geçirmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu konuda bir seçeneğiniz olduğunu kim söyledi?" diye sordu. "Bir orduya karşı hiç kimse ne yapabilir ki? Özellikle de kapılar bizim için açılacak ve şehir bizi kollarını açarak karşılayacakken."

"Sen de ilerlemenin önünde duran bir başka kuruntulu, güce aç soylusun. Tam da nefret ettiğini söylediğin şeye dönüştün. Odaklanmamı sağladığın için teşekkürler."

Emelia alaycı bir maymun gibi tüm dişlerini göstererek ona gülümsedi. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Koştuk. Yeraltı mağarasından geçtik, merdivenleri çıktık ve sonra ordunun neredeyse yarısının etrafta koşuşturduğu ya da Rock'ın yemek pişirme çabalarından sonra rahatlamak için bulabildikleri her türlü korumanın arkasına çömeldiği kampa girdik.

"Buradan nasıl çıkacağız? İkiniz bir kaçış planı yaptınız mı?" Yerde inleyen ve karnını tutan bir isyancının yanından geçerken sordum.

Rock, "Süvarilere işaret vermeliyiz," dedi.

Bunun ne anlama geldiğini sorgulayacak vaktim yoktu. "Nasıl?"

"En iyi yaptığım şeyi yaparak," dedi Trey barut dolu üç varile yaklaşırken. Ceplerinden bir fitil çıkardı, bir ucunu fiçıya sıkıştırdı ve sonra baruttan mümkün olduğunca uzakta olacak şekilde çözdü. Bir Rint parçası ve bir hançer çıkardı ve Ire'yi yakalayana kadar birbirine vurdu.

Ire sigortadan aşağı inmeye başladığında, Trey bizi dürttü. "Gitme zamanı."

Patlama olduğunda tam bir kaos vardı. İshal isyancıların başa çıkması için yeterliydi; kampta hızla yayılan Ire ile birlikte orduyu harekete geçirme şansları da yoktu. Rock bizi kampın normalde atların ahır olarak kullanıldığı daha sakin bir bölümüne götürdü, ancak ahırların boş olduğunu gördük.

"Burada olmalılar," dedi Rock. "Yoksa eve uzun bir koşu olacak." "Kim-"

Yaklaşan toynakların gürültüsüyle irkildim. Üç atlı önümüzde durdu. Dawn, Kai ve Olivier. Süvariler.

"Herkes binsin," diye bağırdı Olivier. "Rock, Kai'nin atını benimkinden çöz, sonra da Yüce Asil Margaux ile atla. Trey, sen Yüce Asil Ryder'la git. Michael, benimle gel."

Trey dizginleri ve liderliği Kai'den alırken Rock ona söyleneni yaptı. Umarım ata nasıl binileceğini biliyordur ya da en azından çabuk öğrenmiştir.

"Geliyor musun?" Olivier elini uzatarak sordu. "Yoksa eve kendi yolunla mı dönmek istersin?"

Ağzımı açacak kadar aptal değildim, bu yüzden elini tuttum. Ayağa kalktım ve atına bindim, bir kolumu beline doladım, can havliyle tutunuyordum. Çocukken ata binmek hiç bana göre değildi. Çok fazla sallanmak, acı çekmek ve

Kendi aklı olan bir şey. Hızla ilerlerken kontrolün bende olmamasından memnundum. Ovaya girer girmez korna sesleri duyuldu ve atlılar peşimize takıldı.

Temiz bir kaçış için çok fazla.

Tabancayı elime aldım. Beş mermi.

"Yaklaşırlarsa, vurun onları! Sayılsın!"

Başımı salladım ve nişan almak için arkamı döndüm. Çok uzaktaydı. At üzerinde doğru nişan almak çok zordu. Neredeyse kesinlikle ıskalayacaktım. Bu peşimizdekileri denemekten alıkoymadı. İki lred ve kurşunlar yere değdiğinde toprağı havaya uçurdu.

Zaten yolu yarılamıştık.

"Kapıları açmamız gerek!" Özellikle kimseye bağırmadım.

"Bunu Gwen hallediyor!" Dawn bağırarak karşılık verdi. Bir kurşun sırtından sekti.

-Rock yüksek sesle küfrederek onun önünde daha sıkı kıvrılırken -etrafımızda metal bir tını yankılanıyordu. "Sadece yaklaştığımızda işaret vermeliyiz!"

"Sinyal nedir?"

"Bu," dedi Kai ve sonra derin bir nefes aldı.

Ağzından çıkan ses atları korkuttu ve hepimizi daha sıkı tutunmaya zorladı. İsyancı binicilerden ikisi atları kaçarken savruldu. Kai keskin, delici bir uluma sesi çıkarmıştı ve bu ses kaybolduktan çok sonra bile kulaklarımı çınlattı. Herkesin söylediklerinin sadece yarısını duyabiliyordum ve güney kapısının yavaşça kaldırılmasını izledim, altından yuvarlanmamız için yeterince yer vardı. Atlar için çok alçaktı. Biz-

Dawn ilk atlayan oldu, Rock'ı da yanında taşıyordu. Bir *gümbürtüyle* yere çarptı ve ardından Rock'ı kapının altına itti, hemen arkasından da onu takip etti. Sırada Trey ve Kai vardı. İkisi de Dawn kadar zarif değildi. İkisi de yere sertçe çarptı ve toparlanıp kapının altına yuvarlanmakta yavaş davrandılar ama bunu birlikte yaptılar.

Sıçradım, yerde bir mesafe yuvarlandım ve sonra acıyla inledim. Sanki yine böğrümde bıçaklanmış gibiydim. Olivier o kadar şanslı değildi, zamanlamasını yanlış değerlendirdi ve belirgin bir *kırılmayla* tek bacağının üzerine garip bir şekilde indi. Yere düştü, kemiğı hiç olmaması gereken bir yerden dışarı çıkmıştı.

Şafak kapının altına girmemiz için bağırды.

İsyancılar yaklaşmıştı.

"Michael! Git! Altına gir!" Olivier bağırdı. "Bırak beni!"

Sanki öyle bir şey olacaktı gibi.

Sendeleyerek Olivier'nin yanına gittim - arkamda toynakların yere vurma sesi gittikçe yükseliyordu - kolunu omzuma attım ve birlikte kapıya doğru topallayarak yürüdük. Onu fazla umursamadan kapının altından geçirdim, isyancılara son bir kez baktım ve ardından takip ettim.

Kapı arkamdan yıkıldı ve nefes almaya çalışarak yere uzandım. Kapı muhafızları Dawn ve Kai'yi kontrol ediyorlardı, her ikisinin de canını sıkacak şekilde.

Dawn bacağını incelerken Olivier, "Beni geride bırakmalıydın," dedi. "Neden kendi hayatını tehlikeye attın? Benim için mi? Ben yürüyen bir ölüyüm, ne olursa olsun."

"Evet, sen de bu hastalıktan öleceksin," dedim oturduğum yerden kalkarken. "Gitmeden önce anneme veda etme nezaketini göster. O bunu hak ediyor. Nasıl hissettiğimi söyleme şansım olmadan başka kimseyi kaybetmek istemiyorum. Anladın mı?"

Duraksadı ve Dawn onu ayarlamaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Sanırım benden ne kadar nefret ettiğini duymak için biraz daha beklemem gerekecek."

"Dört gözle bekliyorum, ihtiyar."

Gwen beni yere yapıştırdı. Ve sonra bana vurdu. Tekrar tekrar. "Planın neydi Michael? Kendini isyancılara teslim edip Trey ve Rock'ın oraya zamanında varmasını mı umacaktın? Ya seni gördükleri yerde öldürselerdi?"

"Emelia'nın yapmayacağını biliyordum."

"Senden çok nefret ediyorum." Ellerini yüzünde gezdirdi. "Lütfen bana imparatorun öldüğünü söyle ve biz de gidip prensese söyleyelim. Kingman Kalesi'nde senin dönmeni bekliyor. Sana şunu söyleyeyim, bu hiç de hoş olmayan bir konuşmaydı."

Cevap vermedim.

"Michael? Ne oldu?"

"İmparator yaşıyor. Planımız başarısız oldu," dedi Trey, kelimelerini dikkatle seçerek.

Bu kez yanıt veren Kai oldu. "Yani bütün bunları bir hiç uğruna mı yaptık? Hiçbir şey için mi? Hollow'un şu anda ne kadar tehlikede olduğunu biliyor musun?"

"Hollow zaten tehlikede idi. İmparator yarın sabah Hollow'a saldıracak."

"Bu intihar olur," dedi Dawn. "Prensesin taç giyme töreni yüzünden herkes gergin. Bu gece diğer gecelerden daha fazla muhafızımız görev başında. Neden o sabahı seçsin ki?"

"Çünkü içeri girmenin kolay bir yolu var," dedim. "Ordusu yaklaştığında kapıların açık olacağını söyledi."

Kai dilini şaklattı. "Buna ancak bir Yüksek Asil izin verebilir."

"Ya da Yüksek Asillerin başının belada olduğunu söyleyen ikna edici bir kadın," dedi Gwen ayağını yere vururken.

"Kim olabilir? Olağandışı davranan herhangi bir Yüksek Asil?"

"Bazıları Dawn ve benim öyle olduğumuzu söyleyebilir. Kingman ailesiyle yeniden bir araya geliyoruz," dedi Kai.

"Bazıları değil," diye düzeltti Dawn. "Neredeyse herkes. Ailem de dahil."

Derin bir nefes aldım ve babamın yüzüğüyle oynadım. "Kingman Kalesi'ne dönelim. Prensesle olanları anlatacağız. Umarım beni dinler ve eyalet ordularını hazırlar."

"Ona çok güveniyorsun," dedi Dawn.

"İnanmamalı mıyım?"

"Çoğu öyle yapmaz. Soyluların ona ne dediğini biliyor musun?" "Biliyorum... ama o benim için her zaman Serena olacak."

Kingman Keep'e doğru yürümeye başladık. Gwen ve ben Olivier'i yarı yarıya taşıyorduk, kolları omuzlarımızdaydı. Kai ve Dawn sessiz bir konuşma yaparken, Trey ve Rock -özellikle de Rock- her konuda gülüşüp şakalaşıyordu. Başka şeylere odaklanmamış olsaydım ben de onlara katılırdım. Trey hafifçe de olsa gülümsüyordu. Jamal'ın ölümünden beri bunu ilk kez görüyordum.

Annem ve Efyra Kingman Keep'in dışında, çok gürültülü ve hararetli bir tartışmanın ortasında bizi bekliyorlardı. Chloe yakındaki bir bankta dinleniyordu, gözleri kapalıydı.

"-ve Orbis Şirketi'ni unutun. Bırakın o haini öldürdüğümüz için peşimizden gelsinler."

"Ben müdahale etmeden Michael'a saldırabileceğinizi düşünüyorsanız, beni ciddiye alıyorsunuz demektir."

"Her zaman sana haddini bildirmek istemişimdir. Bu bana bir şans verecek."

"O zaman yap."

"Oh, ben-" Efyra biz yaklaşırken bize baktı. "Michael Kingman! Hollow ve Kraliyet Ailesi adına, sizi tutukluyorum-"

Annem bize ulaşmak için onu iterek yoldan çekti. "Baba," dedi. "Ne oldu?"

Olivier homurdandı bir şey duyulmuyor. Sonra, daha fazla Açıkça, o "Bir atlayışı yanlış değerlendirdim. Ama hayattayım. Kendi yaptıklarım sayesinde değil."

"Prenses nerede?" Ben sordum.

"İçeride. Kuzgunların çoğıyla birlikte buraya geldi. Charles Domet, Lyon ve Kayleigh de burada. Görünüşe göre Dark onları buraya gelmeye zorlamış ve Naomi geride bırakıldığı için çok kızgın. Neler oluyor, Michael? Ne? _"

"Bu işi burada bitiriyorum." Efyra girişin önünde duruyordu, kılıcını çekmişti. Ay ışığında parlıyordu. "Bazen kuralların çiğnenmesi gerekir. _"

Tabancamı çektim ve Efyra'nın önünde durdum.

Hemen tanıdı. "Bunu nasıl aldın, Kingman?" "Anne," dedi Chloe banktan, "bırak geçsin. Eğer cevapları istiyorsan bu sorulara, onunla gidin. Majesteleri açıklayacaktır." "Ne?"

Chloe hafifçe sallanarak ayağına kalktı, yanıma doğru yürüdü ve koluma girdi. "Benimle yürü, Michael. Yapılacak işler var."

Efyra Mason biz yanından geçerken kılını bile kıpırdatmadı. Ne bir seğıirme, ne bir göz kırpma, ne de bir titreme. Sadece biricik kızı kral katilini kendi isteğıyle kucaklarken öylece baktı.

İçeri girdiğimizde Chloe, "Bunu benim teşekkürüm olarak kabul et." dedi. "Serena'nın bana inanmasını sağladın mı?"

Büyük salonun kapısını açtığımızda "Hayır," dedi. "Sadece dinlemek için." "Bu yeterli olacak mı?"

"Senin için mi? Belki."

Kendimi yapılacak konuşmaya hazırladım. "Serena, sanırım-" Yıkım sözümü kesti.

Beorn'un cesedi çenesinden geçirilmiş bir kancayla kırışlerden sarkıyor, kan aşağıdaki Roor'a damlıyordu. Sayılamayacak kadar çok kan birikintisi vardı. için

görmezden geldi. Kalbi parçalanmıştı ve etrafında başka kimse yoktu. Chloe işaret etti. Duvarda kanla yazılmış kelimeler vardı:

Beşi alındı. Oynamayı reddederseniz hepsi ölecek. Asıl olay zamanı. Onları kurtarmak için bir şans istiyorsan, Tarihçi'nin kalbini Işıklar Sönene kadar mezara götür, Kingman.

YARIŞMACILAR

Lyon'u kilerde baygın halde bulduk, bilekleri arkadan bağlıydı. Yırtık gömleği ve göğsündeki çok sayıda ince, sivri kesik dışında yara almamıştı. Serena'ya buraya kadar eşlik eden Kuzgunlar, Hannah ve Rowan, büyük salonun yakınındaki bir odadaydılar. İki de canlı ve öfkeliydi. Kuzgunlar Beorn'un cesedini kesmiş ve bir çeşit saygınlık denemesi olarak üzerini ketenle örtmüşlerdi.

Herkesi içeri getirdiğimizde kayıpların bir listesini çıkardık: Hollow Prensesi, hamile Kayleigh Ryder, Yüce Asil Charles Domet, Paralı Asker Dark ve Naomi. Biz gelmeden birkaç dakika önce annem ve Efyra tartışmak için dışarı çıktığında hepsi burada ve güvendedeydi. Şimdi hepsi gitmişti. Hepsi büyük 1nale için Kalp Kıran Seri Katil tarafından hedef alınmıştı. Hâlâ bilinmeyen iki katılımcıyla birlikte.

"Kayleigh nerede?" Gwen onun yaralarıyla ilgilenmeye çalışırken Lyon sordu. Duyduğunda annemiz, Olivier ve Chloe'nin onu zapt etmesi gerekti.

Chloe ve ben Beorn'u ve mesajı bulduğumuzdan beri kimse fazla konuşmamıştı. Sadece gerekli olan şeyleri. Kaleyi arayın. Kimin kayıp olduğunu ve kimin yardıma ihtiyacı olduğunu belirleyin. Lyon sorusunu tekrar, çok daha sert bir şekilde sorduğunda hepimizin üzerinde ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Bilmiyorum," dedim. "Kalp Kıran onu bir yere götürmüş olmalı.
Ama nerede olduğunu
bilmiyorum." "O
zaman kim biliyor?"

Trey ve Rock masada birlikte otururken Efyra tamamen yenilmiş bir halde yakındaki bir duvara yaslanmış, diğer Kuzgunlar onu pes etmemesi için cesaretlendirmeye çalışırken "O öldü," diye mırıldanıyordu. Kai ve Dawn birlikte kısık sesle konuşuyorlardı.

Bu da beni kötü haberlerin taşıyıcısı yaptı. "Bir fikri olabilecek herkes alındı."

"O zaman ne yapacağız?" Lyon sesini yükselterek söyledi. "Kalpkıran'ı bulun ve onları durdurun."

"Nasıl? Gwen bana bu katilden bahsetti, Michael. Yakalananlardan biri kurtulmuş. On üç kişiden biri. Ve kurtulmaması gerekiyordu. Bunlar hoşuma giden olasılıklar değil. Özellikle de hamile nişanım söz konusu olduğunda. O yüzden bana olanları daha iyi hale getirecek bir şey söyle."

"Herkesi kurtaracağım. Onların oyununu oynamak zorunda kalmadan. Başka kimse ölmeyecek."

Lyon bana güldü ve bu göğsümde ilkel bir şeye çarptı. Kalbimin etrafını saran bir gerginlik, gözyaşlarımın oluşmasını önlemek için hızla göz kırpmama neden oldu. Gerektiğinden daha uzun süre güldü. Annem ve kız kardeşim ona nasıl bakarsa baksın, Lyon sadece istediği zaman durdu. Herkesin önünde neredeyse kırılmak üzereyken.

"Herkesi kurtaracak mısın? Onların oyununu oynamadan mı? Annemizi kurtardınız -bunun için size kredi vereceğim- ama bir seri katili durduramazsınız! Dışarıda dururken herkesi esir aldıklarını bile duyamadın! Sen kahramanlık taslayan bir beceriksizsin!"

"Lyonardo Kingman!" diye bağırdı annemiz. "Derhal özür dile."

"İyi bir şey yaptı. Bu onu iyi bir insan yapmaz. Ne yaptığını biliyor musun? Kimse bakmıyorken nasıl davrandığını? Yayıdığı yalanları? O olmasaydı tüm bunlardan kurtulabilirdik!"

"Kayleigh kayıp ve sen üzgünsün. Bunu anlıyorum. Ama Michael senin kardeşin ve onunla bu şekilde konuşmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Lyon bana baktı. "Hayatını kurtardığım için pişmanım. Keşke o merdivenlerde ölseydin. Bu bizi çok fazla acıdan kurtarırdı. Eğer Kayleigh'e ve doğmamış çocuğumuza bir şey olursa, seni asla affetmeyeceğim, Michael."

Kimse buna bir yanıt vermedi. Ne ben, ne annem, ne kız kardeşim, ne de büyükbabam. Tek yapabildiğim ağlamaktı. Lyon, Kingman Keep'i gözyaşlarım dinmeden terk etti ve Heartbreaker'ın bizim için kurduğu oyunu nasıl oynayacağını ve Kayleigh'i kendi başına nasıl kurtaracağını mırıldandı.

Ve böylece, iki yarışmacı belli oldu. Kingman kardeşler. Gwen bana sarılıp kendimi toparlamama izin verirken hiçbir şey söylemedi.

Gözyaşlarımı sildim. İlerlemek zorundaydım. İnsanlar bana güveniyordu. Üzülme için zaman yoktu, sadece harekete geçmek vardı.

"Kalpkıran'ın oyununun nerede başladığını bulmamız gerekiyor," dedim Gwen'i sıkıca kucaklarken. "Prensesin taç giyme töreni, her yerde kutlamalar var. Olacak-"

"Önemli değil," dedi Efyra, "O öldü," mantrasını bozarak. "Ülkenin sonu geldi. İsyancılar saldırmak üzere ve orduyu konuşlandırmak zorundayız."

"Hazır olmalılar. Yoksa Serena onlara hazırlanmalarını söylemedi mi?"

"Hazırlar," dedi Efyra ayağa kalkarken. "Ama onları sadece Majesteleri birleştirebilir. Aksi takdirde onları koruyan Yüksek Soylu aileleri dinlerler."

"Eskiden böyle değildi," dedi annem. "Kingman ailesi ya da Yüksek Asillerin çoğunluk oyuyla bir savaş generali atanabilirdi."

"Kocanızın kafası merdivenlerden yuvarlandıktan bir ay sonra bu durum değişti."

Annem, Lyon herkesin önünde öfke nöbeti geçirmemiş olsaydı daha sakin davranırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap aklıma geldi ve dehşet içinde yüksek sesle söyledim. "Bu, Yozlaşmış Prens'in tahta geçmek üzere olduğu anlamına geliyor. Şimdi orduyu birleştirmek için acil bir toplantı yapmaları ve gücü prene devretmeleri ya da şehrin isyancıların eline geçmesini izlemeleri gerekecek."

"Doğru," dedi Efyra, küçümsemesi duvarlardaki kan lekelerinden daha netti. "İmparatoru öldürmeyi bile başaramadın. Ne kadar değersiz, zavallı bir nefes israfısın. Kardeşin haklıydı. O gün ölmeliydin."

Şakayı yapan oydu. Kalbim çoktan kırılmıştı ve onun hakaretleri rüzgârda esen bir meltem de olabilirdi. Bu ülke isyanın ya da Yozlaşmış Prens'in eline düşmek üzere olabilirdi ama ben hâlâ herkesi kurtarabilirdim. Hâlâ iyi bir şeyler yapabilirdim.

Neyse ki şehir için Gwen ihtiyacı olan kahramandı.

"Efyra, bir planım var," dedi. "Ve bunu söylemeden önce, senin hayalperest kıcını kurtardığımı unutma. Bu iş bittiğinde, ailemin Yüksek Asil statüsüne geri dönmesini bekliyorum."

Efyra kollarını kavuşturmuş ve yüzü ifadesiz bir şekilde Gwen'in devam etmesini bekledi. "Yüksek Soyluları acil bir toplantıya çağırın. Saçlarımı boyayıp, elbiselerimi

beni Serena gibi yetiştirdi. Küçükken herkes kardeş gibi görüldüğümüzü söylerdi ve ben de onunla aynı görgü kurallarına ve siyasi eğitime sahiptim. Eğer işe yararsa, orduya kendim komuta edebilirim. Eğer işe yaramazsa, Michael'ın Serena'yı yenmesi için yeterli zamanı kazanmış olurum. Adreann'ın kontrolü ele geçirmesindense Hollow'un yerle bir olmasını tercih ederim."

"Yüksek Soylular prensesin kimliğine büründüğünü fark ederlerse seni idam ederler. Seni onlardan ya da prensten korumayacağım ve senin için hayatımı riske atmayacağım."

"Risklerin farkındayım."

"Kardeşine bu kadar mı güveniyorsun? Eski bir silahtan başka bir şey kullanmadan Kalp Kıran'ı durduracağına? Tüm bunları Tarihçi'yi öldürmek zorunda kalmadan yapabileceğine?"

Gwen gözünü kırpmadı. "Onun yaptıklarını gördükten sonra, sadece bir aptal ona karşı bahse girer."

"Lyon aptal mı yani?"

"Lyon, Kayleigh kayıp olduğu için kızgın. Michael'ın hataları olabilir ama başkalarının imkânsız olarak gördüğü şeyleri çoktan yaptı. Annemizi iyileştirdi ve Davey Hollow'un ölümünün arkasındaki adamı bir hafta içinde buldu. Kalp Kıran'ı durdurduğunda -bu Tarihçi'yi öldürmeden- belki de Kral Isaac ve Davey hakkında söylediklerine kulak vermelisiniz."

"Asla."

"Sabah isyancı ordusu durdurulduğunda, prenses hala tahtta olduğunda, Hollow hala ayakta olduğunda ve herkes

yaşıyor."

Efyra gözlerini devirdi ve annemiz Gwen'e toplantıya kadar eşlik etmesine izin verilmesi konusunda ısrar etmeye başladı ve kız kardeşim bana sarıldı. "Bunu başarabilirsin, Michael. Korkma."

"Çok geç." Bir duraklama ve nefes verme. "Neden kendini böyle riske atıyorsun?" "O pisliğin tahtı ele geçirmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ayrıca, Kingman'ın yaptığı da bu değil mi? Doğru olanı?"

"İnsanların Kingman mirasını bana karşı kullanmasından hoşlanmıyorum."

Gwen geri adım atarken, "Yapmazsın," dedi. "Bazen ikiyüzlü davranıyorsun, gerçekleri istediğin gibi çarpıtıyorsun. Ama doğru olanı yapıyorsun. Genellikle. Atalarımız seninle gurur duyardı."

Hakareti görmezden geldim. "Sanırım bugün gerçek bir Kingman olduğum gün."

Şehri kurtarın ve tüm bu saçmalıklar."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Her şeyi berbat etmemeye çalış."

Gwen annem, Efyra, Chloe ve Kuzgunlarla birlikte ayrıldı. Efyra, eğer başarılı olursam prensesi Zehir Bahçeleri'ne getirmemi emretti. Bir Kuzgun gün doğana kadar orada bekleyecekti. Chloe kalıp prensesi bulmama yardım etmek istemişti ama Gwen bu rolü üstlendiği için onun yanında olmak zorundaydı. Yaralanmasına rağmen. Annem ayrılmadan önce beni alınımdan öptü ve şöyle dedi,

"Babanın oğlu olduğunu asla unutma, Michael. Bunu başarabilirsin." Sonra ben, Trey, Rock, Dawn, Kai ve Olivier kaldık.

"Trey," dedim, "bir iyiliğe ihtiyacım var. Ben katili avlamaya giderken Rock ve Olivier'e göz kulak olabilir misin?" Trey dilini yanağının iç kısmına bastırdı. "Lütfen. Endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Kardeşin. Bana Jamal'ın öldüğünü söylediğinde sana böyle davranmıştım, değil mi? Bu..." Durakladı. "Çirkin."

Gülümseyen Şafak'a yüzümü döndüm. Ne diyordu?

Trey bana doğru yürüdü. "Daha iyisini yapacağım. Bu katili durdurmanıza yardım edeceğim. Eğer şehir düşerse, benim halkım da düşer."

"Prensesin yanında durursam beni aşağı indirmeye ne oldu?"

Omuz silktili. "Asilerden daha çok nefret ediyorum."

"Ama-"

Dawn beni başımdan tuttu ve sonra "Michael yardımınızdan mutluluk duyacağımızı söylemeye çalışıyor" dedi.

"Nereden başlayacağız?"

Tutulduğum yerden kayarak çıktım. "Tarihçiyi öldüreceğim ve sen de bunu yapma fırsatını bana sağlayacaksın."

Herkes hazırlıksız yakalanmıştı. Ama Dawn dedi ki, "Michael, az önce dedin ki-"

"Ne söylediğimi biliyorum," dedim. "Yalan söyledim. O anda imkansız başarabilecek bir Kingman'a ihtiyaçları vardı ve ben de onlara bir tane verdim. Ama aslında bu şehrin onu kurtaracak bir kötü adama ihtiyacı var. Bu rolü yeterince iyi oynayabilirim. Bırakın tarih beni nasıl hatırlayacaksa öyle hatırlasın." Babamı ve onun son hareketini düşündüm. "Artık gerçeği bildiğinize göre hiçbiriniz bana yardım etmek zorunda değilsiniz. Sizi suçlamayacağım."

Trey omuz silkti. "Zaten hiçbir zaman bir kahraman olmak istemedim."

Kai, "Daha büyük bir iyilik için bir kişinin ölmesi gerekiyorsa, öyle olsun," dedi. "Ebeveynlerimizin örnek aldığı kahramanlar onları hayal kırıklığına uğrattı, bu yüzden sanırım bu bize bağlı."

Dawn daha kararsızdı, saçlarını bir boğum etrafında kısıırıyordu. "Başka yolu yok mu?"

"Gururum beni kör etseydi ve bu şehri kurtarabileceğimi söyleseydim ve onun yerine şehir düşseydi beni affeder miydin?"

Derin bir nefes. "Pekala. Bu tarihçinin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"O Rian Smoak, Ebedi Alev Kilisesi için çalışan bir Scorchers ve ejderha tarihçisi. Ve büyük ihtimalle kılık değiştirmiş bir ejderha olduğundan şüpheleniyorum."

SOĞUK KALPLİ

Rian'ın taç giyme töreni öncesi kutlamalar sırasında bulunabileceği tek bir yer vardı: Ebedi Alev Kilisesi. Cemaatin çoğu üyesi gecelerini altın eriterek ve dikkatleri kaleden uzaklaştırmak için yaptıkları kabul ya da ilerleme törenlerini gerçekleştirerek geçiriyordu. Her zaman çok fazla 1re vardı ve sadece Yukarı Mahalle'yi değil, Kılıç'ı ve... kan kaybından bayıldığı her neyse o bölgeyi de duman gibi kokutuyordu. Onlar bu kadar meşgulken Rian'ın evine gizlice girmek kolaydı ama terk edilmiş olduğunu fark ettim. Bir yığın kitabın üstünde Kraliyet'in taç giyme töreni için bir davetiye vardı.

Bu garipti. En azından çok fazla şüphe uyandırmadan kiliseye gizlice girebilirdik ama aynı şey kale için söylenemezdi. Kralın ölümünden sonra olmaz. Yüksek güvenlikli büyük bir kutlama sırasında değil. Ve gizlice giren kişi de... yani, bendim. Ama bunu zaten bir kez yapmıştım, tekrar yapmak ne kadar zor olabilirdi ki?

İnanılmaz bir tarikat olduğu ortaya çıktı.

Kalenin güvenliğini Advocator'lara bırakmak yerine Muhafızları getirmişlerdi. Metal canavarlar neredeyse

Halkın gözünde paralı askerler, tek bir bakışta ya da söz edildiğinde beni ters yöne sevk edebilecek birkaç şeyden biriydi.

Bugün her yerdeydiler.

Kalenin ana girişinin dışında, yaklaşan herkesin boynunda bir damga olup olmadığını kontrol eden on beş kişi vardı. Diğer her girişte iki tane daha vardı. Birkaç tanesi de nehir boyunca devriye geziyordu. Daha da endişe verici olan, bir ordu Hollow'u istila etmeye ve yakıp yıkmaya hazırlanırken kimsenin artan güvenliği umursamıyor gibi görünmesi, hatta bazılarının bundan zevk almasıydı. Her zaman çok aptalca. Çok cahilce.

Dördümüz -Kai, Dawn, Trey ve ben- ana girişi uzaktan izliyorduk. Dawn ve Kai unvanlarına uygun olarak soylu bir etkinlik için giyinmişlerdi. Trey ve ben değildik. Hâlâ planımız üzerinde çalışıyorduk, çünkü Rian'ı aramak için şatoya saldırmak Trey ve benim kellelerimize mal olacaktı.

Bu da Domet'in gizli girişini kullanmamız gerektiği anlamına geliyordu. Yüksek Asil'in evini erzak, yeni kıyafetler ve hızlıca bir şeyler atıştırmak için yağmaladıktan sonra -hizmetkârları arayışımıza yardımcı oldular ve temizlik, toz alma ya da Domet'i bekleme dışında bir şey yapıyor olmaktan memnunnardı- yeraltı tünellerinden kaleye doğru yürüdük. Ana girişten girmek yerine, gizli tünelleri alışılmışın dışındaki bir koridorda bıraktık. Kai'nin geçmesine yardım ettikten sonra tam boy tabloyu arkamızdan kapatan bendim, bunun gizli bir giriş olduğuna dair hiçbir belirti olmadığından emin oldum.

Domet'e biraz hak vermeliydim, bu şatoyu herkesten daha iyi biliyordu.

Trey, Dawn'ın takması için ısrar ettiği abartılı tüylü şapkayı taktı.

"Tarihçi nerede olabilir? Taç giyme töreninde soylular ne yapar ki? Yemek yarışması mı yaparlar? Gladyatör dövüşü mü izlerler?"

"Gladyatör dövüşü yok," dedi Dawn hemen. "Bu yıl yok." "Peki ya yemek yeme yarışması?"

Dawn ve Kai sessizdi.

"Şaka yapıyorsun," dedi Trey, hafifçe eğlenerek.

"Bu aslında bir yemek yeme yarışması değil. Daha çok bir... bir..."

"Egzotik mutfak örnekleme," diye bitirdi Kai. "Yozlaşmış Prens bu gece için en iyi malzemelerden ve şeflerden bazılarını getirdi. Daha egzotik, daha

daha iyi."

"Daha fazla ravent turtası saçmalığı," diye mırıldandım. "Ebedi Alev de bu egzotik mutfak örneklemesine katılıyor mu?"

"Evet. Pişirilen her şeyin küçük bir kısmını alıp Tanrı'ya adak olarak yakacaklar."

"Çok saçma. Tüm o para ve yiyecek daha iyi şeyler için kullanılabilirdi."

"Michael"-Dawn elini omzuma koydu-"şimdi zamanı değil. Bizim Şehri daha iyi hale getirmeden önce bir istiladan kurtarmamız gerekiyor." "Haklısın," dedim dişlerimi sıkarak. "Hadi partiye gidelim."

Ve ne partiydi ama. Sonsuz Vals daha önce hiç görmediğim bir savurganlık seviyesiydi, ama bu... bu onu bir tweeker in gibi gösterdi. Kristal kadehlerden kar tanesi desenli tabaklara ve konuklara yukarıdan nazıkçe kar tanesi yağdıran Buz İmalatçılarına kadar her şey soluk mavi ve beyazdı. İnsanları dışarıda intizar ettirmek yerine, kötü bir şeyin sadece en iyi kısmını içeriye getirmişlerdi.

Yüksek ve Alçak Asiller büyük balo salonunda serbestçe kaynaşıyordu, koruma balkonu hâlâ her zamanki gibi gürültülüydü. Ebedi Alev Kilisesi'nin üyeleri bu gece burada Sonsuz Vals'ten daha fazla varlık gösteriyordu, siyah ve kırmızı Rames partinin teması kadar yaygındı. Yine de hiçbir yerde duman kokusu alamıyor ya da Rian'ın göbeğini göremiyordum. Neredeydi o?

Trey yan tarafıma dirsek attı. "Michael."

"Ne-" Ve sonra gördüm.

Yozlaşmış Prens odanın diğer ucundan bana bakıyordu. Taht Arayıcıları etrafını sarmış, sohbet ediyor ve dikkatini çekmek için yarışıyorlardı. Ama dev gibi adam gözlerini benden hiç ayırmadı. Yaralı yanağına dokundu ve sonra bakışlarını ayırıp müttefiklerine döndü.

"Yozlaşmış Prens burada olduğumu biliyor," diye arkadaşlarımla duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım. "Rian'ı bulmalıyız. Çabuk olun. Kai ve Trey, siz ikiniz sol tarafı arayın. Dawn ve ben sağ tarafı arayacağız."

Hiç tartışma olmadı ve işe koyulduk. Kai ve Dawn, bir sohbetin ortasında olsunlar ya da olmasınlar, parti içindeki her gruba girip çıkmayı başardılar. Dawn çok canlı olduğu için, ben onun kolundayken çok az kişi bana baktı bile. Dawn'a kur yapmaya çalışanlar da uzun süre dayanamadı.

-Bir gece, belki şanslılarsa bütün bir gün. Kılık değiştirmem mükemmel olmalıydı. Ama arada bir Yozlaşmış Prens, ben bakışlarını karşılayana kadar bana ters ters bakıyor, sonra gülümseyip yanağına dokunuyor ve gözlerini kaçırıyordu. Ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu ve *bekliyor* olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yozlaşmış Prens, yaptıklarının sonuçlarını düşünen biri değildi. Sabırlı olmak şöyle dursun, eylemler bile. Bu yüzden ani hareket etmemesi endişe vericiydi. Belki de beni buraya getirmenin uzun vadede ona yardımcı olmayacağını biliyordu. Belki de daha taktiksel davranmaya başlamıştı. Daha akıllı. Daha sakin. İki seçenek de benim için iyi değildi.

Yüce Asil Dara Hyann ile Yeni Dracon Şehri'ndeki ekonomik sıkıntılarla ilgili endişeleri hakkında gerçekten sıkıcı bir sohbetin ortasındaiken, biraz yiyecek almak için sıvıştım. Başka bir fırsatı ne zaman yakalayacağımı kim bilebilirdi ki? Yüzümü ringa balığı turşusu, sosis ve mercimek yahnisi ve yapışkan pirinç kekleriyle doldurmaya başladım. Her şey ne kadar kaliteli olsa da tadını çıkaramadım. Sadece karnımdaki ağrının dinmesini istedim.

"Demek son gelen sensin, ha?" dedi genç bir adam yemek dolu masaya yaklaşırken. Cevap vermediğimde -ağız dolusu domuz eti bahanemdi- "Yüce Asil Margaux'ya kur mu yapıyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım ve yemeye devam ettim. Soylular en iyi yaptıkları şeyi yaptılar ve sohbete kendi başlarına devam ettiler.

"Biz başarısızlıklar ona 'Soyut' lakabını taktık. "

Yutkunduktan sonra, "Ben de ona 'Kırmızılı Kız' lakabını takmanın kötü olduğunu sanıyordum" dedim.

Asilzade Dawn'a baktı. "Ama pantolon giyiyor. Kahverengi olanlardan." "Her zaman değil."

Tamamen mavi giyinmiş bir adam için bu düşünce mantıksız olabilirdi. İyi toparlandı. "Yine de. Yüce Asil Margaux'ya karşı dikkatli olun. Lakabını hak etmesinin bir sebebi var."

"Sadece acı değil miydi?"

"Hayır... belki biraz," dedi soylu. "Hepimizin sadece dikkat dağıtıcı olduğumuzu fark ettik. Çabucak sisteminden atmaya çalıştığı kaçamaklar. O kadın... geleceği düşünmüyor. Tek derdi eğlenmek."

"Bunun nesi yanlış?"

"Hiçbir şey," dedi çabucak. "Ama... İki yıl önce ona üç ay boyunca kur yaptım. Aşık olmuştum, her şeyi düşünebileceğiniz türden bir aşk. Onu rüyada göreceğini bildiğin için uyumaktan memnun olmanı sağlayan türden bir aşk. Çok mutluydum." Asilzade gözlerini kapattı. "Ta ki bir gün piknik yapmak için onunla buluşmaya gittiğimde kim olduğumu unutana kadar. Benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sonra benzer hikayeler anlatan başkalarını buldum." Gözlerini açtı. "Bazı anılara, tıpkı 1reRies'i şişelemiş bir çocuk gibi tutunuyor, ama geri kalan her şey uyandığında kaybolan bir rüya."

Yavaşça çiğnedim ama dikkatle dinledim.

"Sürekli hafıza kaybını iyi gizliyor, ama bir Unutulmuş haline gelmesinin çok uzun süreceğini sanmıyorum." Elini omzuma koydu. "Sadece şunu bil ki, eğer onu seversen, bu harika ve şaşırtıcı olacak, ama sonsuza kadar sürmeyecek. Kalbini koru, dostum."

Başımı salladım ve Dawn'ın diğer soylularla kaynaşmasını izlerken yemeye devam ettim. Kahkahalarla dolu, neredeyse yüzünün izin verdiğinden daha geniş bir gülümseme ve Fabrikasyonları sayesinde çelikten oyulmuş gibi görünen bacakları vardı. Onları kullanma hızına bakılırsa, bir Unutulmuş olmadan önce daha ne kadar zamanı vardı?

Bileğimi çekerek ve dans eden Roor'a doğru bir hareket yaparak onu yaptığı konuşmadan uzaklaştırdım. Kafası karışmasına rağmen hiç soru sormadan beni takip etti. Müzisyenler, çoğu insanın tercih etmediği yavaş ve hüzünlü bir şarkı çalıyor, yeteneklerini göstermek için valsini başlamasını sabırsızlıkla bekliyorlardı. Onu kendime çektim, ellerimi sırtına koydum ve dans ettim -ya da nasıl dans edileceğini hatırlamaya çalıştım. Bir dansa katılmayalı on yıldan fazla olmuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sessizce, bizi yönlendirerek. "Birisi-"

"Bana karşı dürüst ol. Ne kadar yakınsınız?"

Gözleri kısıldı. "Neye ne kadar yakın?"

Kulağına fısıldayabilmek için yakınına eğildim. "Unutulmuş olmaya ne kadar yakınsın? Lütfen. Bana gerçeği söyle."

Dawn gözlerime bakamadı. "Dawn."

"Eğer şanslıysam? Bir ya da iki ay." Durakladı. "Eğer değilsem? Bir ya da iki hafta."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve etrafımızdaki her şey yavaşladı. "Ben... Neden bana daha önce söylemedin? Margaux Keep'te o kadar... günlüklerin..." Ve doğru kelimeleri bulamadığım için kendimi geri çektim. "Başka bilen var mı?"

"Kai şüpheleniyor ama sormadı," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Sormak istediğini sanmıyorum. Eğer isteseydi, olmak istediğim kişi olmamı engellemek zorunda kalırdı. Ve sahip olduğum azıcık özgürlüğü kaybetmenin Unutulmuş olmaktan daha kötü olduğunu düşündüğümü biliyor. Hayatımı istediğim gibi yaşamak istiyorum."

"Bedeli ne olursa olsun mu?"

"Bedeli ne olursa olsun. Hayatın güzelliği de burada. Hepimiz sahip olduğumuz azıcık zamanla ne yapmak istediğimizi seçme hakkına sahibiz." Başını göğsüme koydu. "Eğer bu gece bu şehri kurtarmaya çalışırken bir Unutulmuş olursam... sabah olduğunda hala arkadaşım olacak mısın?"

"Her zaman."

Ve böylece şarkı bitene kadar başka bir şey söylemeden dans ettik.

Daha sonra, dans salonundan çıkarken Kai ve Trey yanımıza geldi. Trey fısıldadı, "Rian'ın taht odasına doğru gittiğini gördük."

Hepimiz hızlı adımlarla taht odasına doğru ilerledik. Bu bir koşuya dönüştü ve halkın gözünden uzaklaştığımızda tam bir depar oldu. Rian Smoak, şafak vakti taç giyme töreni için süslenmiş olan taş tahtın önünde duruyordu. Tarikatının tipik Rame süslemeli cübbesini giymişti. Göbeği belirginleşmişti, havada asılı kalan keskin bir duman kokuyordu ve içtiği şey kadehi koyu kırmızıya boyamıştı.

"Michael! Seni tekrar görmek harika. Taç giyme töreninde bekleyen kraliçeye yardım etmek için mi buradasın?"

Ona bir kol mesafesinde durdum. "Rian, sen bir Spellborn musun?"

Sadece bir an için oradaydı - standart bir göz kırpmadan daha kısa bir süre - ama o bile yüzünün şok içinde geri tepmesini engelleyemedi. Soruya değil ama söylememem gereken bir gerçeği söylediğim gerçeğine. Bunu daha önce zindanda Angelo'yla yüzleştüğimde de görmüştüm.

O açıklama yapmadan ben yapılması gerekeni yaptım.

Tabancamı çektim ve ejderhayı iki gözünün ortasından vurdum.

DUMAN

Rian Smoak mermi kendisine çarpmadan önce dumanlar içinde patladı ve mermi onun yerine arkasındaki ahşap Roor'a saplandı.

Sanki o kadar kolay olacaktı gibi. Benim için değil. Benim için asla.

Rian tam olarak olduğu yerde yeniden şekillenirken, Trey iki Rintlock tabancası çekti, Kai dilini şaklattı ve Dawn vücudunu tamamen çelikleştirdi. Daha önce sahte bir ejderhayı yenmiştik, gerçek bir ejderha ne kadar zor olabilirdi ki?

"Sanırım seni kalbimi alman için gönderdi, değil mi Michael?" Rian sordu. Duman hâlâ buhar gibi içinden çıkıyordu. "Eninde sonunda benim için geleceğini biliyordum. Kendisinin benim için geleceğini düşünmüştüm ama bu onun tarzı değildi. Onun tarzıydı ama onun değil. Her zaman sessiz ve asla duyulmayan, her zaman arka planda."

"O mu?" Ben sordum. "Kalp kıran bir erkek."

"Kalp Kıran dünyanın en kötü şöhretli seri katillerinden biri. Gerçekten sadece bir kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağzım açık kaldı. Lanet olsun. Şüphelenmiştim ama şimdiye kadar doğrulayamamıştım. İki kişinin tek kişi gibi davranması, biz onları kovalarken yaşanan tüm tutarsızlıkları açıklayan tek şeydi. Rian bana güldü.

"Aşına olduğunuz Kalp Kıran Luis Valenti, 1re'yi çalan adam. O aramızdaki en kötü kişiydi. Ailemin çoğu bu dünyaya hükmetmeye ya da yardım etmeye çalışırken, onun tek istediği eğlenmekti. Önceden ne kadar insanlık dışı olduğunu biliyorduk ama hiçbirimiz onun ne hale geleceğini tahmin edemezdik. Ölümsüz olduktan sonra onu heyecanlandıran tek şey cinayet ve yakalanmanın verdiği heyecandı."

"Peki ya o?"

"Bu daha trajik bir hikâye," dedi Rian yumuşak bir sesle. "Adı Anna Valenti, her şeyi dinleyen kadın. Wolven Kralları Savaşı'nda hemşireydi ve sonunda Luis adında genç, karizmatik bir adamı tedavi eden zavallı bir çocuk oldu. Adam onu kendine aşık etmiş... sonra da kimsenin onu onun gibi sevmeyeceğini düşünene kadar taciz etmiş." Rian gözlerini kapadı. "Bir savaşı sona erdirmek için hepimizin canavara dönüşme zamanı geldiğinde... Luis onu ailemize katılması için manipüle etti." Gözlerini açtı ve tek gördüğüm sonsuz bir pişmanlık okyanusu oldu. "Onu kaybetmek istemedi, bu yüzden onun yanında kalmak için bir canavara dönüştü."

"Canavar oldu da ne demek?" "Benim ne olduğumu biliyor musun, Michael?"

"Var," dedim, tabanca hâlâ elimdeydi, eklemlerim gerginlikten bembeyaz olmuştu.

Rian elini kalbinin üzerine koydu. "O zaman güçlerimizin nerede yattığını biliyorsun. Nasıl bu hale geldiğimizi sanıyorsun? Wolven Kralları'nın zulmüne son vermek için atalarımızın kalplerini yedik." Duraksadı ve sonra ekledi, "Çoğumuz iyi insanlar olduğumuzu iddia etmeyiz ama gerekli olanı yaptık."

"Gerekli mi?" Bağırdım. "Bin yıl önce bir savaşı bitirmiş olman, Kalpkıran'ı bu kadar uzun süre yalnız bırakmanı mazur göstermez! Savaş bittiğinde neden onu durdurmadınız?"

"Çünkü savaşlar hoş sözler ve el sıkışmalarla kazanılmaz. Bazen kan dökülmesi gerekir." Gözlerini bizden kaçırdı. "Bazen sivil insanların yapamadığını yapmak için canavarlara ihtiyaç duyarız."

"Her zaman gücü elinde tutmuş biri gibi konuştun," diye mırıldandı Trey.

"Peki siz dördünüz daha mı iyisiniz? Onların kurallarına göre oynuyorsunuz. Beni öldürmek için... tam olarak neye sahip?"

"Her şeyi."

"Prenses onda. Bu da Yüksek Asillerin neden fark edilmeden bu partiden sıvışmaya çalıştıklarını açıklıyor. Paralı Askeri peşinden göndermeye çalışmadığına şaşırdım... Sanırım o da elinde. İlginç. Geriye bir tek sen kalıyorsun."

"Onları durdurumama yardım edecek misin?"

Rian başını salladı. "Üzgünüm, Michael. Paralı Asker'e yardım etmeyeceğim. Engelsiz bırakılırsa, yakında Wolven Kralları kadar tehlikeli olacak. Dünyanın mahvolmaması için ölmeli."

"Ya diğerleri? Onlar ne? Gerekli fedakârlıklar mı?" Birincilerimi sıktım. "Eğer Serena ölürse, hemen ardından Hollow gelecek!"

"Prensesi kaybetmek bir trajedi olacak" -Rian ellerini kalçalarına koydu ve aşağı baktı- "ama dünya böyle işliyor. Hatırlananlar ve unutilanlar vardır. Ve her unutilan dikkat çekici değildir. Bazıları bilerek silinir. Belki de Hollow'un yeniden doğma zamanı gelmiştir."

"Daha büyük bir iyilik için evimin yok edilmesine izin vermeyeceğim." "O zaman bu kadar."

"Sanırım öyle."

Rian volta atıyordu, hareketleri havadan daha hafifti. Vücudunun her yerinden dumanlar çıkıyordu, rüzgârın yağın karı savurması gibi dans eden dallar. Yüz hatları uzamış, canavara benzemeye başlamıştı; dişleri daha da keskinleşmiş, tırnakları pençe gibi olmuştu. Gözleri parlıyordu, kırmızı yanıyordu. Bu bir ejderha olayı olmalıydı, çünkü hem Alaycı Kuş hem de Karanlık büyülerini kullandıklarında aynı şeyi yapıyorlardı. Bunu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyordum. Aynı şeyi yapan başkalarını da mı kaçırmıştım? Kalan ölümsüz ejderhalardan kaç tanesi Hollow'da saklanıyor ve bizi istedikleri kadere ve topluma doğru yönlendiriyordu?

Dark'ın soykırım yapmasını kabul etmiyordum ama şu anda yaşlı bir insanın Hollow'u yıkıma mahkûm etmesine izin veremezdim.

"Bunu yapmak istediğine emin misin Michael?" Rian'ın sesi derin bir hırıltıya dönüşmüştü. "Sessizce gitmeyeceğim. Ayaklarımın dibine düşen ilk soylu aptal sen olmayacaksın."

Gözümü kırpmadım, bakışlarım Rian'a odaklanmıştı. Duman artık yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Gözleri hariç. Onlar hâlâ görülebiliyordu ve parlak kırmızıydı. Ve dumanın hemen dışında, yere çarpmadan önce yılan gibi kıvrılan bir şey vardı.

"Bu-" Ben araya girmeden önce Rian başladı. Ona doğru depar attım ve sonra l'inci ile sıçradım. İçinden geçti, tek ödölüm bir avuç duman oldu. Sonra kuyruğu bana çelme taktı ve yüzüstü Roor'un içine düştüm, yönümü yeniden bulurken küfrettim.

Duman şimdi odanın etrafında dönüyordu, Rian'ın sesi her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. "Çocuklar. Acemiler. Bunun işe yarayacağını gerçekten düşündün mü? Yüzlerce yıldır Fabrikatörlerle savaşıyorum! Beni şaşırtamazsınız."

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandım, göğsümdeki sıcaklığı bastırmaya çalışarak. Daha önce geniş bir alanı boş bırakmışım ve bunu tekrar yapabilirdim. Ama bunu yaptığım anda Dawn'ı savaşın dışında bırakacaktım. Fabrikasyonları olmadan ayakta duramazdı. Bu benim son çaremdi ama başvurmak zorunda kalacağımdan şüpheleniyordum.

"Onu nasıl vuracağız?" Trey bağırdı, dumanın sis gibi yaklaşmasını izliyordu.

"Yok," dedi Rian.

Dumanın içinden bir el çıktı, Trey'in yüzünü kapattı ve sonra onu yere çarptı. O kadar güçlüydü ki, Trey'in onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dawn'ın eli durdurmak için gösterdiği son çaba bile boşunaydı, bulut onu tamamen içine almadan önce çarpılıp bükülürken dumandan bir avuç kaptı. Vücudunun Roor'a çarptığını duydum.

Kai kısa süre sonra oyun dışı kaldı, karnına öyle sert bir yumruk yedi ki dizleri Roor'a değdiğinde kustu. Sinekler bizden daha fazla mücadele ederdi. Ama artık hiçbir şey beni bu bölgeyi etkisiz hale getirmekten alıkoyamazdı. Derin bir nefes aldım, göğsümdeki sıcaklığa odaklandım ve sonra onu dışarı attım. Bir şey yaptığıma dair hiçbir işaret yoktu. Ne bir güç, ne bir rüzgâr, ne bir ışık, ne de başka bir şey. Ama duman, Rian Smoak'un yeni formunu ortaya çıkarmak için basitçe temizlendi.

Rian Smoak hâlâ Rame süslemeli siyah cübbesini giyiyordu. Kolları, bacakları ve yüzünün sağ tarafı parlak gümüş pullarla kaplıydı. Tırnakları, ayak tırnakları ve dişleri uzun ve keskindi. Sırtından bir çift yırtık pırtık yarasa benzeri kanat fırlamıştı ve uzun kuyruğu arkasında yerde hafifçe ileri geri sallanıyordu. Tam olarak dönüşmemişti ama artık ejderhaların gerçek olmadığını iddia etmek zor olacaktı. Elbette bu da hayatımda yanıldığım pek çok şeyden biri olmalıydı. Sanki yeterince yokmuş gibi.

"O zaman tam bir acemi değilsin," dedi Rian. "Ben de güçlerinin nasıl çalıştığını hâlâ anlamadığımı sanıyordum."

"Çabuk öğrenirim."

"Domet bana öyle söyledi. Ne yazık ki benimle ilgili uyarısını dinlememişsin." "Ne uyarısı?" Adımlamaya başlarken sordum. Denemek için ondan çok uzaktaydım.

Şimdi ateş ettim. Iskalama ihtimalim vardı ve sadece birkaç mermim kalmıştı, her birinin sayılması gerekiyordu. Ama biraz daha yaklaşabilirsem.

Bir kahkaha. "Domet'in tüm tavırlarını ve sözlerini yanlış mı anlıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim, Yol Katili'nden gelen not aklımdaydı. "Domet'in tam olarak ne olduğunu biliyorum. İntihara meyilli bir Ölümsüz."

"O bundan daha fazlası," dedi Rian usulca. "Çok daha fazlası. Kiminle uğraştığının farkında olmamanız çok yazık. Ne kadar önemseydiğini. Ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu ve neden ölmeyi bu kadar çok istediğini."

"Neden ölmek istediğini biliyor musun?"

"Tabii ki. Ama sana söyleyecek miyim? Hayır. Ama senin için ona hoşça kal diyeceğim."

Rian bana saldırdı ve ben de ateş ettim. Kurşun omzuna isabet etti ama durmadı. Savuşturmaya çalıştım. Bir şey yapmaya çalıştım ama bir anda güçsüz düştüm. Beni yere çarptı, kulaklarım çınlıyordu ve Rian üzerimde dikilirken görüşüm bulanıktı.

Uzaktan bağırışları ve ayak seslerini duyabiliyordum. Bunu denemekle aptallık etmiştim ama biraz daha dayanabilirsem-

Rian beni boğazımdan tutup kaldırdı.

Nefes alamıyordum ve ellerini pençeleyerek beni bırakmasını sağlamaya çalışıyordum. Yüzünü ve vücudunu tekmeledim. Hiçbir şey işe yaramadı. Bir dağı yerinden oynatmaya çalışan bir karınca gibiydim.

"Siz Kingman'lar her zaman Ölümsüzlerin işlerine karışmaya çalışırsınız," diye alay etti Rian. "Kardeşlerimden birini öldürmeye çalışan son kişi kimdi? Adı neydi? Cora mı? Hayır, Cordelia? Onları bir böcek gibi ezdim ve sen de farklı olmayacaksın."

Gözlerini oymaya çalıştım ama sadece kahkahalarla karşılaştım.

Rian elini kaldırdı, tırnakları herhangi bir cerrahi aletten daha keskindi. "Kalbim için geldiğine göre, benim de seninkini almam adil olur."

Görüş alanımın dışında bir şey çatırdıyor ve taşa sürtünüyor. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu. Biri gelip beni kurtaracaktı. Bunu biliyordum. Gardiyanlar. Avukatlar. Kuzgunlar. Paralı askerler. Birileri. Herhangi biri.

"Hoşça kal Michael Kingman" demeden ölmek istemedim. Tanrı'ya selam söyle."

Rian'ın eli göğsüme doğru ilerlerken gözlerim kapandı.

Yere düştüm, bedenim daha önce hiç olmadığı kadar ağırdı.

Ve onları açtığımda Dawn'ın üstümde olduğunu gördüm, yüzünde hafif bir gülümseme ve kalbinin olduğu yerde bir delik vardı.

Dawn son hareketiyle bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı. "Kaderime benden başka kimsenin karar veremeyeceğini söylemiştim."

Sonra gözleri donuklaştı ve vücudu gevşedi.

Rian ona bakıyor, Dawn'ın kalbini sanki ona şiir okuyacakmış gibi elinde tutuyordu. "Nereden geldi-"

Ağzından giren bir kurşun onu öldürdü. Kalbi durdu ve dizlerinin üzerine çöktü, bir eli ensesindeyken diğer eliyle ağzını kapattı. Kan kusuyordu.

Dawn'ın vücudunu dikkatlice yuvarladım, gözleri kapalı, rahatça sırt üstü yatana kadar. Sonra tabancayı alnına dayamış ve elleriyle umutsuzca kanı tutmaya çalışan Rian'ın başında durdum. "Umarım bu acıtıyordur ve umarım ölmekten korkuyorsundur. Tanrı'ya söyle, eğer yoluma çıkarlarsa, sırada onlar var. Her şey eninde sonunda ölür."

Tetiği çektim ve duman dolu bir yüzle karşılaştım.

Etrafımdaki dumanı tutmaya çalışırken çığlıklarım odayı doldurdu. Bölgeyi tekrar etkisiz hale getirmek bile anılarımdan birini daha almaktan başka bir işe yaramadı. Rian Smoak kaçmıştı ve Dawn... Dawn... Dawn...

Elimdeki silah şakağıma yaklaşırken elim titredi. Başarısız olmuştum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Bunu yapamazdım-

"Michael?" Kai bir iniltiyle doğruldu. Silahı tekrar yanıma indirdim. "Ne oldu?"

Trey onun yanında kıpırdanıyordu. Manzarayı gördü ve gözleri irileşirken elini ağzına götürdü. Çok fazla kan vardı. Benim üzerimde. Roor'un üzerinde. Dawn'da... Dawn'ın...

"Michael," diye tekrarladı Kai, sesi daha titrekti. "Dawn neden orada yatıyor?"

Rian nerede? Neler oluyor?"

Sesimi çıkaramıyordum.

"Michael!" Kai bağırdı. "Neden Dawn'ın kalp atışlarını duyamıyorum?" Bir vıraklama gibi geldi: "Rian kalbini söktü. O öldü."

Kai çığlık atarak en yakın arkadaşına doğru koştu ve sesi kısılana kadar tekrar tekrar "Hayır, hayır, hayır" dedi. Nabzını kontrol etti ve bir şey bulamayınca tekrar çığlık attı. Rüyalarımın girecek bir çığlık.

Şakağımda geçmeyen bir kaşıntıyla Roor'un üzerine yığıldım, aklım başımda değildi.

Trey elini omzuma koydu ve ben elimi omzuma koyduğumda elini çekmedi.

"Beni öldürmeliydi," diye fısıldadım. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Ama *seni yüzüstü* bırakmadı. Hayatını kurtardı. Kalp Kırın'ı durdurmazsak çok daha fazla insan ölecek. Şimdi pes etme zamanı değil."

"Şehri kurtarmak bize düşmemeli."

"Ama öyle," dedi Trey. "Hayat adil olsaydı Jamal hâlâ hayatta olurdu. Ama yaşamıyor, o yüzden artık ilerlemenin zamanı geldi."

"Rian'ın kalbi bizde değil. Ne yaparsak yapalım herkes ölecek."

Trey hiç konuşmadan Dawn'ın kalbini yerden aldı.

Ben sadece baktım. "O bundan daha iyisini hak ediyor."

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparız. Onun kurban edilmesinin vazgeçmek için bir bahane olmasına izin vermeyin."

Yorgun bir şekilde ayağa kalktım. Kai Dawn'ın cesedinin başında ağlıyordu. "Kai, özür dilerim," dedim. "Gidip Kalpkırın'ı durdurmalıyım."

"Onunla kalmalıyım" diyecek kadar uzun süre durakladı. Yalnız kalmamalı."

"Hayır, yapmamalı."

"Michael," dedi gözyaşlarının bir kısmını silerken. "Bunun boşa gitmesine izin verme."

Omuzlarımda o tanıdık ağırlık vardı. Trey cebinden çıkardığı bir mendille Dawn'ın kalbini çabucak sardı. Tüm o silah sesleri

Taht odasına dikkat kesilmiştim ve insanlar geliyordu. Koşmamız gerekmeden önce Dawn'a veda edecek zamanım olmadı.

Trey tabancayı benden aldı ve ben onu durdurmadım.

DİRİ DİRİ GÖMÜLDÜ

Kral'ın Bahçesi'nin kapısını geçene kadar ikimiz de konuşmadık. Yerde ıslak ve buzlu bir kar vardı ve rüzgâr affetmiyordu. Yağmur binaların üzerinden caddedeki su birikintilerine damlıyordu. Duyularım körelmişti, her şey ayırt edilemiyor ve zar zor odaklanabiliyordu. Dışarı da benim hissettiğim kadar berbattı ve tek yapmak istediğim bir çukura girip sürünmekti... ve...

"Jamal'ın mezarına iki günde bir falan gidiyorum. Artık nerede olduğunu hatırlayamadığım için çocukların işlerinden biri beni getirmek," dedi Trey, ellerini ceketinin içine sokarak. "Ziyaret etmek acımı biraz hafifletiyor. Kendimi daha az başarısız hissetmemi sağlıyor."

"Gerçekten öyle mi?" "Hiç de değil."

Nefesimizin buhar olup uçmasını izledik. Bakımlı bahçelerin kontrol edilemeyen doğayla, devrilen ağaçlarla ve topuklarımızın altında kırılan dallarla karıştığı noktaya ulaştığımızda, yakın olduğumuzu biliyordum.

"Bunu nasıl halletmek istiyorsun?" Trey sordu.

Elimi silahıma uzattım ve kaç mermi kaldığını kontrol ettim. "İki mermi," diye mırıldandım. "Kalpkıran'ı kafasından iki kez vurmaya yetecek kadar."

"Bu yeterli olacak mı? Rian-"

"Rian da diğer ölümlüler gibi kan kaybetti. Her ölümlü gibi ölümden korkardı. Kalpkıran'ın da aynı şeyi hissetmesini sağlayacağım."

Trey bir yandan göğsüne bağlı Rintlock tabancalarını kontrol ederken bir yandan da mezarıma doğru giden kan izlerine bakıyordu. "Michael, bir sorunumuz var."

Çünkü tabii ki biliyorduk. En azından bu sefer hazırlıksız yakalanmamıştık. Bu mesafeden, mezarımın önünde iki kişinin durduğunu görebiliyordum. Biri bağlıydı ve diğerinin ön kolunda açık bir yara vardı - aşağıdaki karı boyayan kan - esirlerinin boynunun arkasına bir kılıç tutuyorlardı. Kimlikleri ve özellikleri kışlık giysileri tarafından engelleniyordu. Berbat kış. Hayatı hep zorlaştırıyor.

"Bunu nasıl halletmek istiyorsun?" Trey sordu.

"İlk önce ateş etmeyi ve cesetleri daha sonra ayırmayı düşünüyorum."

"Genelde işe yarar. Bu sefer olmayabilir."

"Neden olmasın?"

Trey boğazını temizledi. "Çünkü şuradaki Lyon ve Recorder." Küfretmek yerine iç çektim.

"Lyon!" Mezara doğru koştum. "Ne yapıyorsun?"

Lyon, Symon'ı boynuna dayadığı kılıcıyla yere çekti. Symon'ın elleri arkadan bağlıydı ve inanılmaz bir şekilde Lyon onu susturmanın bir yolunu bulmuştu. Boğazına bir parça bez, ağzına bir ip geçirilmişti ve Symon'ın bu duruma çok sinirlendiği belliydi.

"Michael? Burada ne işin var?" Lyon sordu, sesi olması gerekenden daha sakindi. "Kalpkıran'ın oyununu oynamayacağını sanıyordum."

"Yalan söyledim."

"Anneme ve Gwen'e mi? Artık gerçeğin ne olduğunu biliyor musun? Önemli değil. Tarihçi elimde. Kayleigh'i kendim kurtaracağım."

Trey getirdiğimiz kalbi havaya kaldırdı. "Kalp Kıran Tarihçiyi istedi. Kayıtcıyı değil. Biz doğru olanı getirdik."

Lyon kılıcı Symon'ın boynundan hafifçe indirdi. "Yanıliyorsun."

"Biz değiliz." Lyon'a yaklaşmaya çalıştım ama kılıcı sıkıca kavradığında durdum. "Bırak onu."

"Neden bu riski alayım ki?" diye sordu. "Senin bir kalbin var. Benim de bir kalbim var. Belki ikimizden biri haklı çıkar."

"Masum olabilecek birini öldürerek gerçekten yaşayabilir misiniz?"

Lyon bana dik dik baktı. "Tek yaptığım insanları öldürmek. Kayleigh ve çocuğumu kurtarmak için derime bir isim daha eklemem gerekiyorsa, bunu tereddüt etmeden yaparım."

"Lyon, lütfen," dedim usulca. "Bu gece yeterince kan döküldü."

"Onlar için bu şehri yerle bir ederdim." Kardeşim nefes verdi. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Lyon, yapma-"

Bir ışık huzmesi vızıldayarak yanımdan geçti ve Lyon'un göğsüne çarptı. Elindeki kılıç yana savrulurken o da geriye doğru savrularak mezarıma çarptı. Symon Lyon'dan uzaklaşıp bize doğru koşmaya başladı. Trey sanki bir mızrak fırlatmış gibi hâlâ ayakta duruyor ve sık nefes alıyordu. Neyse ki Trey ikimiz için de yeterince sakin ve odaklanmıştı.

"Onu ikna edebilirdim," diye mırıldandım.

"Hayır, sen-"

Ve durdu, Lyon'un sanki görünmez ipler tarafından çekiliyormuşçasına yavaşça ayağa kalkmasını izledi, alnından kan damlıyordu. Lyon kılıcını almaya gitti ve sonra onu sağ elinde tutarak her birimize baktı.

"Siz üçünüz beni ailemi kurtarmaktan alıkoyamayacaksınız."

Bölgedeki tüm kan yukarı doğru yuvarlandı, yağmur damlacıkları gibi havada asılı kaldı, ayaklarımızın dibinde bir araya gelip boynumuzu, belimizi, ayaklarımızı ve kollarımızı bir yılan gibi sarmadan önce hareketin ortasında durdu. Yerine oturduğu anda neredeyse anında sertleşti ve sanki binlerce küçük dikenle kaplanmış gibi hissettirdi. Kan boğuyor, bağıyor ve üçümüzü de kurtulmak için mücadele ederek yanlarımıza düşmeye zorluyordu.

"Hiçbir zaman varis olmak istemedim," dedi Lyon. "Babam hayattayken bile. Ama benden hep doğru olanı yapmam bekleniyordu. Bu şehir için kan dökmem... Ta ki prenses bana bir çıkış yolu gösterene kadar. Son birkaç gün cennet gibiydi. Nihayet kanımdaki bu lanetten kurtuldum."

"Fabrikatör müydün?" İnledim. "Bunca zamandır mı?"

"Babam bunu ben çok küçükken fark etmiş. Kanamamla ilgili bir şey onu şüphelendirmiş. Her zamanki testler işe yaramadı, ama doğrulandığında

Bana güçlerimi gizlice nasıl kontrol edeceğimi öğretti. İnsanların bu yüzden beni bir kahraman olarak görmeyeceğinden endişeleniyordu. Kanı manipüle etme yeteneğine sahip olmak bir Kingman'a pek yakışmıyor, değil mi? Kötücül görünüyor."

Vücudumu sıfırladım, sıcaklığın kanın dokunduğu her yere yayılmasına izin verdim ama geçmedi. Aksine, kısıtlamalarım daha da sıkılaştı.

Lyon üzerime yürüdü, kılıcı hâlâ elindeydi ve sonra yere baktı. "Mücadele etmeye zahmet etme. Kolay kolay kırılmaz. Her insanın kanı farklı özelliklere sahiptir ve farklı şeyler yapmamı sağlar. Ailemizin kanının en iyi ne işe yaradığını tahmin edebilir misin?" Etkilemek için durakladı. "Bağlamak. Engellemek. Esir tutmak."

Küfrederek yerde kıpırdandım. Trey de aynı şeyi yapıyordu ama Işık İmalatları yüzünden parlıyordu. Symon hareketsizdi, gözlerini kardeşime ve elindeki kılıca dikmişti. Kaderini bilen biri gibi görünüyordu.

"Sana ve Gwen'e hiç söylemediğim için özür dilerim," dedi. "Ama ayaklanmalardan sonra onları tekrar kullanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. O gece o kadar çok kişiyi öldürdüm ki..." Kılıcının ağzında kan dikenleri oluştu. "İronik... bir kez daha ailemi kurtarmak için onları kullanıyorum..."

"Lyon! Durdur şunu!"

Ağabeyim kılıcının ucunu Symon'ın göğsüne dayadı ve bağırışlarımı duymazdan geldi. Symon'un gözlerinin içine bakarak şöyle dedi: "Eğer seni biraz olsun rahatlatıyorsa, seni hatırlayacağım. Son nefesime kadar."

Yine mi?

Burada kimse ölmeyecekti. Bana maliyeti ne olursa olsun.

Çılgılık atıp kardeşimin çenesine sert bir yumruk atarken vücudumdaki sıcaklığı *geri* püskürttüm, kan formunu kaybetti. Bir gümbürtüyle yere düştü ve ben onun yerinde dururken hareketsiz kaldı. Parmak eklemlerim yanıyor ve ağrıyordu ama soğukta ve karda bu sadece donuk bir uyuşukluktu.

Onun saçmalıklarına, güvensizliğine ya da her ne oluyorsa ona ayıracak zamanı yoktu. Ya işleri daha iyi hale getirecek ya da yoldan çekilecekti.

"İşin bitti mi?" Ben

sordum. "Onları

kaybedemem."

"Yapmayacaksın. Güven bana. Hayatında bir kez olsun."

Symon'ın bağlarını çözdüm ve yerde yatan kardeşime baktım. Bana bakmayı reddetti. Symon ağzındaki tıkaçı çıkardı ve ardından, "Neden bir Kingman tarafından kaçırıldığımı ve neredeyse öldürüldüğümü açıklamak isteyen var mı?" dedi.

"Pek sayılmaz," dedim.

Lyon yerde titriyor, kendi kendine mırıldanıyor ve hıçkırıyordu. Trey her ihtimale karşı silahını ona doğrultmuştu.

Symon peşini bırakmadı. "Sanırım bir açıklamayı hak ediyorum."

Neyse ki Trey ona bir tane verdi. "Lyon senin Heartbreaker'ın hedefi olduğunu düşündü ve kaçırılan hamile nişanlısını kurtarmak için seni öldürtmek üzere buraya getirdi. Prenses, Dark, Domet ve Naomi ile birlikte."

Symon ağzını açtı, durakladı ve sonra bana şöyle dedi: "Seni bir gece yalnız bırakıyorum ve sen bu işe mi bulaşıyorsun? Nasıl olur da gelip beni almazsın? Hikâyenı kaydetmeye hakkım var. Ne cüretle tüm güzel kısımları kaçırmama izin verirsin?"

"Özür dilerim," dedim. "Bir seri katili durdurmaya çalışırken kendimi kaptırmış olmalıyım ki hikâyenı unuttum. Ne kadar kabayım."

"Özrün kabul edildi."

Tam oldukça kaba bir şey söylemek üzereydim ki çok tanıdık bir sesle sözüm kesildi. "Mi-chael King-man. Yani. Sen. Geldin."

Trey ve ben aynı anda silahlarımızı çekip sesin geldiği yöne döndük. Orada hiçbir şey yoktu. Aslında hiçbir yerde kimse yoktu. Sanki rüzgâr onların sözlerini bize taşımıştı.

"Sen. Getirdin. Arkadaşlar." Sert bir rüzgâr mezarlıkta uğuldadı. "Ne kadar. Tuhaf."

Trey kalbi havaya kaldırarak, "Tarihçinin kalbi bende! Eğer onu istiyorsan, aldığın kişilerin serbest bırakılmasını istiyorum. Yoksa onu ezerim!"

Kahkahalar etrafımızda yankılandı. Normalde çok sakin olan Symon bile cebinde taşıdığı kalem ve mürekkebe uzanmıyordu. Çok korkmuştu. Görünüşe göre tarihi kaydetmesi gerekenlerin bile bir sınırı vardı.

"Sadece Kayleigh'i serbest bırakın!" Lyon yalvardı. "Lütfen!" "Yalvar."

Lyon'un ne kadar gururu varsa, dizlerinin üzerine çöküp alnını kara dayadığında ve "Lütfen Kayleigh'in yaşamasına izin verin!" diye bağırdığında yok olmuştu.

Hiç tepki yoktu. Bir rüzgar bile esmedi. Ta ki yumuşak bir ses, "Lyon? Sen misin?"

Kayleigh bize doğru yürüyordu, yalınayaktı ve gözleri bir bezle kapatılmıştı. Lyon mezarların, sopaların ve taşların üzerinden atlayarak ona doğru koştu ve onu tekrar kollarına alana kadar ağlamayı bırakmadı.

"Lyon?" diye sordu sarılmaya karşılık verirken. "Bahçeden çıkana kadar göz bağıni çıkarmamam söylendi. Henüz güvenli mi?"

Kardeşim ellerini Kayleigh'nin saçlarında gezdirerek onu sakinleştirdi. "Sorun yok, güvendesin. Henüz bahçeden çıkmadık. İşte, botlarımı al. Onlarsız tek başımayım."

Kayleigh hiç şikâyet etmedi, ağabeyimin ona çok büyük gelen ve her adımda yere vuran botlarını giydi. Ağabeyim onu götürmeden önce bana sadece başını salladı. Almak için geldiği şeyi almıştı ve şimdi aynısını yapma sırası bendeydi.

"Diğerleri nerede?" Lyon ve Kayleigh gözden kaybolduktan sonra bağırdım.

"Git. Kalp. Mezar."

"Diğerlerinin hâlâ hayatta olduğunu nereden bileceğim?" "Değil. Eğlenceli. Aksi takdirde."

"Neredeler?" Cevap yok.

Trey elini omzuma koydu. "Sanırım onların oyununu oynamak zorundayız, Michael. Zaten bir oyunumuz var."

"Bu saçmalık," diye tersledim.

"Sadece kaybedersek."

Trey'den kalbi alırken "Peki," dedim. Onu nazıkçe mezarımın üzerine koydum ve Dawn'ın beni affedebileceğini umdum. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum. "Kalp mezarın üzerinde! Diğerleri nerede?"

"Kilise. Wanderer. Acele edin."

Etrafa bakındım. Hala kimse yoktu. Ses nereden geliyordu? Neyi kaçıırıyordum?

Trey kolumu tuttu. "Michael, gitmemiz gerek." "Ya yalan söylüyorlarsa?"

"O zaman onları bulur ve bedelini ödetiriz. Ama burada durup ortaya çıkmalarını beklemenin bir faydası yok. Onların oyununu oynayacağız ve kazanacağız. Bana güveniyor musun?"

Düşünmeden konuştum. "Her zaman."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Symon, sanki küçük bir çocuk ailesine karşı kendini savunuyormuş gibi. "Hikâyeni dinlemeye hakkım var Michael ve bunu yapacağım."

Trey ve ben tek mantıklı şeyi yapmadan önce birbirimize baktık. Symon'ı kolayca etkisiz hale getirdik -yıllarca oturup yazmak ona bu durumda hiçbir fayda sağlamamıştı- ve onu getirildiği kısıtlamalara bağladık. Yanımızda savaşçılara ihtiyacımız vardı, yazarlara değil.

Trey Symon'ı omzuna attı ve mezarımdan ayrıldık. Gezgin Kilisesi'ne doğru koşarken yaklaşan birine karşı tetikte olmaya çalıştım ama ben nasıl olduğunu anlamadan Dawn'ın kalbi mezardan çıkarılmıştı.

Geriye bir yığın kar ve temiz bir mezar taşı kalmıştı.

SONSUZ ÇANLAR

Symon'u bir mülteci kampına bıraktıktan sonra, sabaha kadar onu çözmememiz konusunda çok katı talimatlar alarak, Büyük Taş Meydanı'na doğru yola çıktık. İnsanlarla, ışıklarla, gürültüyle ve yiyeceklerle doluydu. Herkes idamlar ve bedava yemek için kolezyuma gidiyordu ama kimse bundan zevk almıyordu. Taç giyme töreni farklıydı. Sınıfı, zenginliği ya da vatandaşlığı ne olursa olsun herkes için bir kutlama vardı. Hollow'da gerçek eşitliğin olduğu tek gündü. İki kilise bile -Gezgin ve Ebedi Alev- ortak bir kutlama yapmak için bir araya geldi. Ve asiler bu şehri yok ederek bunu mahvedeceklerdi. Tabii onları durdurmazsak.

Bu da Heartbreaker'ın icabına baktıktan sonrası için bir sorundu.

İkimiz kalabalığın arasından elimizden geldiğince ilerledik, sokaklarda koşuşturan ve gördükleri herkesi parlak renkli tozlara bulayan çocuk çetelerine takılmamaya çalıştık. Bazı yaşlılar, yürümeyi öğrenmelerini izledikleri çocuklardan geri kalmamak için kendi saldırılarıyla karşılık verdiler, çocukları ve sokakları görkemli bir mora boyadılar. Gözlerini siper ederek çığlık attılar, zekâlarının alt edilmesine alışık değillerdi. Bazıları saldırılarına devam etmeyi seçerken, diğerleri lekesiz hedeflerin peşinden koşmaya devam etti.

Her yerde satıcılar, insanlar ve oyunlar vardı ve meydanın ortasında birçok kişinin dualar bağladığı metal bir ağaç vardı. Festivalin sonunda şehrin Gökkuşağı Bölgesi'ni donuk göstereceğinden emin olmak için birkaç adımda bir büyük boya kapları başıboş duruyordu. Tüm bu olanlardan sonra şansımı denemek istemediğim için ihanet damgamı parlak mavi bir tozla kapladım. Geleneklere uymak için kırmızıyı tercih ederdim ama nedense kullanılmasına izin verilmeyen tek renk oydu. Serena'nın bu kararı verip vermediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Her şey kontrollü bir kaosun devasa bir yığınıydı. Bizi durmaya ve sadece bu gece sunulacak olan taç giyme töreni lezzetlerinin tadını çıkarmaya çağıran yiyecek satıcılarına rağmen kiliseye doğru ilerlemeye devam ettik. Büyük Taş Meydan'a vardığımızda, üzerim o kadar çok farklı renkte pudrayla sıvanmıştı ki, sanki sadist bir soytarı makyajımı yapmış gibi görünüyordum. Trey dağılmış bir paletten ziyade sadece renk sıçramalarıyla kaçmıştı. Deli bir adam gibi görünmek istemediğimden, Trey kendini toparlamak için biraz zaman ayırırken ben de büyük bir kap suyla vücudumdaki pudraların bir kısmını temizlemeye çalıştım.

Su berraklaştığında, tenimdeki renkleri yıkamak yerine katlıyor gibiydi, Kalp Kıran'ın bize ne bıraktığı hakkında hiçbir fikrimiz olmadan kilisenin merdivenlerini tırmandık. Gezgin Kilisesi, Ebedi Alev gibi ahşap bir heykeli yakmıyor ya da soyluların kalede yaptığı gibi bir Fabrikasyon turnuvası düzenlemiyordu. Burada mahvedilecek büyük bir kutlama yoktu. Peki Kalpkıran rehineleri nereye bırakmış olabilir?

Tepeye ulaştığımızda, girişin yakınında yalınayak bir keşiş duruyordu. Üzerinde beyaz cübbesi ve aceleyle takılmış gibi görünen, bir ucu çok uzun, diğer ucu çok kısa boynuna gelişigüzel dolanmış bir başörtüsü vardı.

Yüzüne kalıcı bir gülümseme yerleşmiş gibiydi. Hiç şüphesiz, o Gezginler Kilisesi'nin bir üyesiydi. Dışarısı bu kadar soğukken bu kadar hafif giysiler giyecek kadar aptal olanlar sadece onlardı. Geleneksel göçebe kıyafetleri onlara sadece sıcak aylarda fayda sağlıyordu. "Michael Kingman! Reş'te!"

dedi keşiş bana doğru zıplarken. "Eğer vaktin varsa sana bir şey sormak isterim... Bu boyanın altındaki kurumuş kan mı? İyi misiniz? Sizi hastaneye götürmemi ister misiniz?"

"Hastane yok," dedim kiliseye girerken. Dışarıda devam eden kutlamalara ve içerideki mültecilere rağmen burası daha sessizdi. "Geri Kazanımcı nerede?"

"Uzaklara," dedi keşiş. "Ondan ne istiyorsunuz?"

"Kalpkıran'ın rehineleri buraya getirdiğine inanmak için sebeplerimiz var."

Keşiş tereddüt etmeden şöyle dedi: "Geri Kazanımcı burada değil. Hâlâ saklanmakta olan bazı mültecileri ziyaret etmek için dışarı çıktı. Yardım edebilir miyim?"

"Bu gece olağandışı bir şey oldu mu?"

Keşiş çıplak ayağını soğuk taşa vurdu. "Nereden bilebiliriz ki? Burada mültecilerle dolup taşıyoruz. Her gün yeni bir şey oluyor."

"Peki ya olmamaları gereken yerlerdeki insanlar?" Trey sordu.

"Pek sayılmaz. Bazı insanlar mutfaklardan gizlice yiyecek çıkarmaya ya da gecenin bir yarısı koridorlarda dolaşmaya çalışıyor ama yaşadıkları onca şeyden sonra..."

Keşiş olağandışı olayları hatırlamaya çalışırken kilisenin etrafına bakmaktan kendimi alamadım. Çocuklarını battaniyelerle örten ebeveynler, uzuvlarını kaybetmiş ve bunu kendi başlarına yapamayacak durumda olanları besleyen arkadaşlar ve hiçbir şeye bakmadan kıpırdamadan oturan Yozlaşmış insanlar vardı. Çok fazla insan. Savaşın zarar görmüş çok fazla insan. Kalp Kıran bu durumda nasıl fark edilmeyebilirdi-

Oh. İşte buydu.

"Gezgin Kilisesi'nde her zaman halka kapalı olan bir yer var mı? Kutsal bir yer?"

"Biz Ebedi Alev Kilisesi değiliz. İhtiyacı olan herkes için her şey açık. Ama sanırım artık kimse eski çan kulesine gitmiyor. Hollow, Gözetmenler tarafından yönetilen yenilerini inşa ettiğinden beri."

"İşte oradalar."

Keşiş, "Eğer Kalp Kıran burada olsaydı, çan kulesinde bir şey bırakacaklarından şüpheliyim," dedi. "Bunun anahtarı sadece Kurtarıcı'da var."

"Dalga geç

benimle."

"Tamam."

Çan kulesine giderken gülümsemekten kendimi alamadım. Kapı hafif aralıktı, anahtar hâlâ kilidin içindeydi. Keşiş yorum yapmadan anahtarı cebine

koydu ve bizi yukarı çıkardı.

kuleye. Basamaklar dik ve sarsıcıydı ve ne olduğunu çıkaramadığım tuhaf, bunaltıcı bir koku vardı. Unutulmuş bir anı gibi. Hepimiz nefes nefese yukarı tırmandığımızda keşiş ana kapıyı açtı.

İşte o zaman sigortalar attı.

Dört çizgi canlandı ve Rames, önlerinde iple bağlanmış iki kıpır kıpır bedenin bulunduğu, üst üste yığılmış bir grup varile doğru kıvrıla kıvrıla ilerlemeye başladı. Bir erkek ve bir kadın.

Düşünecek zaman yoktu.

Sadece hareket.

Trey keşişi iterek yoldan çekti ve sağdaki cesede doğru gitti. Fünnyelere doğru koştum, onları söndürmeye çalıştım ama nafile. Üzerlerine atabileceğim toprak, su ya da herhangi bir şey yoktu. Sadece ayaklarım vardı. Keşiş yüksek sesle küfretti ve sonra merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

O bir kahraman değildi.

1re baruta yaklaşıyordu. "Trey! Bana iyi haberler ver!"

"Yapamam. Ben... yapamam. Düğümler... Çok sıkı."

Diz çöktüm ve sigortaları çekmeye çalıştım. Tırnaklarım kenarları kazıyordu ama 1re tuttuğum yeri yakmadan ve parmaklarımı yakmadan önce onları kavrayamıyordum. Çok uzun sürmedi. *Patlamadan* önce birkaç kalp atışı.

"Trey! Acele et!"

Yapamam-"

"Kahretsin!"

Trey kadını sıkıca kucakladı ve kendini uçurumdan aşağı attı. Olması gerekenden çok daha yumuşak bir şekilde yere çarptığını duydum. Bir masum tehlikeden kurtulmuştu. Umarım. Sadece bir kişi kaldı.

Ölümsüz'e kalkan olmak için atladığımda Domet olduğunu fark ettim. 1re fiçılara ulaştı ve etrafımda bir patlama çınlarken çan Roor'un içinden düştü.

MEZARLARI İÇİN ÇİÇEKLER

Hala hayattayım. Bu iyi bir başlangıçtı.

Her şey acı veriyordu ama son zamanlarda acı vermediği bir zamanı hatırlamak zordu. Bu acı geçici olacaktı ve eğer herkesi kurtarırsam buna değecekti. Çan kulesi kilisenin içine çökmüş, orta sıraları ezmişti. Çan baş aşağı duruyordu ve sanki onun için bir çukur kazılmış gibi yere saplanmıştı. Mülteciler duvarın dibinde toplanmıştı. Reeing keşişi herkesi yoldan çekmişti. Onu yanlış değerlendirmişim.

Domet bir kol mesafesindeydi, inliyor ve doğal olmayan bir açıyla bükülmüş koluyla karnını tutuyordu. Çok kötü yanmıştı, derisi buruşmuş, parçalanmış, irin ve kan sızıyordu. Benim ne kadar yaralanmamış olduğumu düşünürsek, tam tersine beni korumuş olmalıydı. Vücudunun kendi kendini iyileştirdiğini, yaralarını düzelttiğini ve yumuşattığını görmeseydim ona biraz sempati duyabilirdim.

Domet gülüyordu.

"Onlara senin geleceğini söyledim," dedi Domet. "Daha önce başka Kingman'larla karşılaştılar. Senin farklı olduğunu fark etmediler. Atalarınız beni hiç korkutmadı." Bir duraklama. "Sen korkutuyorsun."

"Yeter," diye inledim dizlerimin üzerine çökerken. "Henüz hiçbir şey kazanmadım." "Henüz değil, ama kazanacaksın. Anlamıyor musun, Michael? Bir Ölümsüz'ün doğal düşman. Herhangi birine ya da herhangi bir şeye karşı durabilecek güce sahip biri." "Ben ölümlüyüm," diye nefes aldım. "Ödünç alınmış bir zamanda yaşayan bir aptalım. Düşeceğim eninde sonunda."

"Ama bugün değil," diye kıkırdadı. "Ne kadar yükseleceksin ve ölmeden önce kimi yok edeceksin?"

Acıdan gözlerim yaşardı ama bunu bastırdım ve Ölümsüz'ün üzerinde yükseldim.

"Maceranız burada bitmesin diye..." Domet elini uzattı ve tuttuğu şeyi bana vermek için kapalı olan 1. elini açtı. Kırmızı bir Rower yaprağı. Avucumda kırılğan görünüyordu ve anlamını bilmiyordum. Domet'e de söyledim.

"Arkadaşına sor. Ben onu Kalp Kıran'dan aldım," dedi Domet gözlerini kapatarak. "Şimdi izin verirseniz, kılık değiştirmem gereken incinmiş bir Yüksek Asil var. Sence hepsi senin Nullification Fabrications'ının beni koruduğuna inanacak mı? Umarım öyle olur. Bu gecedен sonra efsanen daha da büyüyecek."

"Nasıl istersen, Cankurtaran."

Domet'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

"Biri bana söyledi."

"Kim?"

Güldüm. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi. Bazı şeylere sahip olmayı seviyorum."

"Anlat bana, ben de sana Gwen'i silahım olarak seçmemi engelleyen *zorunlulukları anlatayım*. Sen benim yedeğimdin, biliyorsun ve nedenini biraz merak etmiyor musun?"

Sanki yıldırım çarpmış gibi hissettim. Kafamdan yüzlerce-binlerce soru geçerken dudaklarım hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Gwen daha önce Hollow'dan ayrılmasını engelleyen şeylerden bahsetmişti ama ben hep... Nefes verdim ve zihnimi sakinleştirdim.

"Bu iş bittikten sonra ona kendim soracağım."

"Şimdiye kadar sana söylemediyse, neden söyleyeceğini düşünüyorsun? Bana ihtiyacın var, Michael. Başka türlü asla erişemeyeceğin bilgilere

sahibim."

Anlaşmasını kabul etmek çok kolay olurdu. Bana ne istersem verecekti. Sürekli yalan söyledi ve emirlerini yerine getirmem için beni kandırmaya çalıştı. O olmasaydı buraya kadar gelemezdim. Ama... Jamal'ın ölümü beni büyülü yeteneklerimle yüzleşmeye zorladığı gibi, Dawn'ın ölümü de beni istediğim şeyi aramaya zorladı. Ne türden olurlarsa olsunlar ya da destekleri olmadan beni hangi zorluklara sürüklerse sürüklesin, beni aşağıda tutan zincirlerden kurtulmak.

Ona tek parmak selamı verdim. "Güle güle, Domet."

Tekrar düşünmem için bana bağırdı ama ben deliyi kendi başına iyileşmesi, plan yapması ve entrikalar çevirmesi için bıraktım.

Az önceki yalınayak keşiş, kırık bir sıra parçasını baston olarak kullanarak topallaya topallaya yanıma geldi. O konuşmadan ben sordum: "Hepiniz iyi misiniz? Ve tüm mülteciler zarar görmedi mi?"

"Büyük bir yaralanma yok. Arkadaşınızdan henüz emin değilim," dedi keşiş. "Son anda herkesi yoldan çekti. Tanrı'nın izniyle."

"Güzel," dedim. Hareket etmek acı veriyordu. Biraz uyku için neler yapmazdım. Ona kırmızı yaprağı gösterdim. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Keşiş sadece bir bakış attıktan sonra, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Boynumu kırdım, Trey'i kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandım ve keşişi geride bıraktım. Trey'in düştüğü yerde bir kalabalık toplanmıştı, taş basamaklardan birkaçı çatlamıştı. Şenliklerin çoğu durmuş, yerini Hollow'un Celona'nın bir parçasının gökten düştüğünü gözden kaçırdığı fısıltıları almıştı. Trey'e ve kurtardığı kadına ulaşmak için önüme çıkan herkesi kenara ittim.

Naomi.

Sırt üstü yatıyordu, acıdan titriyordu ama bilinci yerindeydi. Trey onun yanında yerde yatıyordu, daha az yaralıydı. İkisi de yaşıyordu. Çömelip elimi uzattım ve "Yürüyebilir misin?" diye sordum.

Trey elimi sıktı ve kendini yukarı çekti. "Ben aksini söyleyene kadar yapabileceğimi varsayın."

"Yapacağım. Güzel hareketi."

" 'Acı verici' daha uygun olabilir. Naomi'nin Rüzgar İmalatları bizi yavaşlatsa bile."

"Naomi, ya sen?"

Bana bakmak için tek gözünü açtı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ne zamandan beri birinin seni kurtarmasına ihtiyaç duyuyorsun?" "Kapa çenenini ve kalkmama yardım et."

Kalabalığın bakışları arasında yaptık. Gecelerinin geri kalanını mahvetmek istemediğimden - onları kısa sürede durdurmazsam isyancıların bunu benim için yapabileceklerinin tamamen farkındaydım - bağırdım, "Verdiğimiz rahatsızlık için özür dilerim, Hollow'un 1ne vatandaşları. Lütfen şenliklerinize geri dönün. Gönlünüzce yiyin, karnınızı patlatacak kadar çok için ve cüretkâr olun... sanki hayatınızın son gecesiymiş gibi."

"Gece yarısı ayını ne olacak?" diye bağırdı biri.

Kiliseye dönüp baktım. Çatının bir kısmı çökmüştü ve çan kulesinin tepesi artık yoktu. Kafası kopmuş bir mantar gövdesi gibiydi. Çökmeden kaynaklanan toz, kilisenin üzerindeki Ay'ın Gözyaşları'ndan gelen soluk ışıqla aydınlanan alana yayılıyordu.

"Yalınayak bir keşif hepinize haber vermek üzere birazdan burada olacak. Gerekirse merdivenlerin tepesinden bir vaaz verebileceğinden hiç şüphem yok. Sesi çok iyi taşıyor."

Başka bir soru sorulamadan geri çekildik. Çan kulesindeki patlamaya rağmen, çoğu yaptıkları işe geri dönmüş görünüyordu. Bazı 1ne Hollow'lar orada direniyordu. Herkes gökten rastgele nesnelerin düşmesine korkmayacak kadar alışkındı. Hiçbir şey partiyi durduramazdı. Asi ordusu hariç.

Konuşacak bir yer bulduğumuzda Naomi yere oturdu ve omuzlarına masaj yaptı. Domet'in bana verdiği yaprağı onlara gösterdim. "Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Domet bunu Kalpkıran'dan çaldığını söyledi."

İlk yanıt veren Naomi oldu. "Bir Rower yaprağı. Bazen kur yapmak istediğiniz kişilere sevgi göstergesi olarak bütün yaprakları verirsiniz."

"Ve insanlar *benim* pislik *olduğumu* söylüyor."

"Beni o bodrumda bırakmamış olsaydın, belki de şu anda bu kadar kızgın olmazdım."

"Ah, özür dilerim," dedim ellerimi uzatarak. "Gitmeden önce seni kontrol ettim ama Chloe az önce bir gözünü kaybetmişti ve bir Waylayer prensesi öldürmeye geliyordu."

"Yine de beni geride bıraktın."

"Başka ne yapabilirdim ki? Acil bir durumdu!"

"Beni uyandırabilir ve yanına alabilirdin! Bunu senin için yapardım!"

"Sen baygındın! Chloe'nin bir gözü yoktu! Yardım çağırmak zorundaydım! Doğru şeyi yaptığım için neden beni suçluyorsun?"

"Çünkü Kingman Keep'te olmam senin suçun! Kalpkıran'ın beni kaçırmasının sebebi *sensin*! Nefret ediyorum-"

"Bu bir gelincik yaprağı," diye araya girdi Trey.

Naomi'yle birbirimize bakıp nefeslendik ve sonra dedim ki, "Gelinciklerin yetiştiği bir yer mi arıyoruz? Kullanıyor olabilirler-"

"Anlamıyorsunuz," dedi Trey. "İnsanlar Hollow'un dışında afyon üretmek için haşhaş kapsülleri kullanıyor. Ama burada haşhaş özü, doğru şekilde karıştırıldığında kristalleşerek Böğürtlen olarak bildiğimiz uyuşturucuya dönüşen iki temel bileşenden biridir."

"Diğer malzeme nedir?" Yumuşak bir sesle sordum.

Trey ellerini yüzünde gezdirirken neredeyse histerik bir şekilde gülüyordu. "Daha önce böğürtlen yapıldığını görmüştüm. Neden bir şeyi afyonla birleştirme ihtiyacı duyduklarını hiç anlamadım. Kendi başına güçlü ve bağımlılık yapıcı. Ve tweeker'ların kırmızı gözleri olması hiç mantıklı gelmemişti. Bugüne kadar."

"Trey? Konuş benimle."

"Düşün Michael," diye karşılık verdi Trey. "Kırmızı gözlü kimi gördün? Diğer malzemenin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Dark'ın, Rian'ın ve Alaycı Kuş'un gözleri kızarmıştı... ama hayır, bu olamazdı...

"Dilin mi tutuldu? O zaman senin için heceleyeyim. Böğürtlen, haşhaş özü ve kanın birleşiminden yapılır. Ejderha kanı."

"Ama bu şu anlama geliyor-"

"Tedarikçim ya bir ejderhayı esir tutuyor ya da Böğürtlen yapmak için onun kanını gönüllü olarak kullanıyor. Eğer üretim tesisini bulursak, Kalp Kıran'ı da buluruz."

Aramızda sessizlik.

Derin bir nefes aldım ve kendimi dengeledim. "Bana Blackberry tedarikçisinin kim olduğunu bildiğini söylemiştin. Bu doğru mu?"

"Bundan

hoşlanmayacaksın."

"Beni dene."

"Eskiden ailenin reisi olan Yüce Soylu Eliphaz Braven'*di*. Biliyorum çünkü eskiden onun için çalışırdım. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu ama iki buçuk yıl önce bir şeyler değişti. Braven'lar Böğürtlen ticaretinden çekildiler."

"Kim devraldı?"

"Yüce Asil Alexander Ryder."

KURTARMA

Üçümüz dolu silahlarla Yüce Asil Alexander Ryder ile buluşmaya gittik.

Ryder Keep'in ana girişindeki dost canlısı muhafıza ismimi verdim. Ryder muhafızları gülümseyerek ve birkaç şakayla bizi kontrol etme zahmetine girmeden toplantı için tasarlanmış lüks ve temiz bir odaya götürdüler. Bu ayrıcalığı kardeşimin Kayleigh ile evleniyor olmasına bağlıyordum.

Bu kadar etkili ve güçlü biriyle en son görüştüğümde ikimizden biri ölmüştü. Tek umudum bu sefer farklı olmasıydı. Bazı nedenlerden dolayı bundan şüpheliydim. Trey, Böğürtlen salgınından Yüce Asil Alexander Ryder'in sorumlu olduğundan emindi ve eğer fırsatım olursa buna bir son vermem gerektiğine dair içimde rahatsız edici bir his vardı.

Ne yapacağıma karar veremedim Yüce Asil Alexander Ryder odaya girdi. Yüzünde hafif bir telaş vardı ve elinde bir şarap kadehi tutuyordu. Sarışın adam bir kez daha sarı ve siyah giyinmişti, bu da burnunun köprüsündeki çirkin yara izini ön plana çıkarıyordu. Pantolonunun paçası botlarından birinin içine sokulmuştu ve ceketinin düğmeleri Yüksek Asil standartlarına göre kabul edilebilir olandan daha fazla açıktı.

"Michael!" Yüce Asil Alexander sarılmak için kollarını açarak şöyle dedi. "Çok uzun zaman oldu. Nasılsın? Kardeşin ve kızım nerede? Uzun zaman önce burada olmalıydılar."

Oturduğum yerde kaldım. "Emin değilim. Şenliklerin tadını çıkarmak için Büyük Taş Meydanı'nda olabilirler."

"Kayleigh çocukken oradaki Ehamian eriştenlerini çok severdi." Yüce Asil Alexander Ryder elini göğsünün üzerine koydu. "Terbiyemi mazur görün. Michael, iki arkadaşını tanıştırır mısın? İkisi de tanıdık geliyor."

"Bunlar Naomi Dexter ve Treyvon Wiccard."

Alexander Ryder onları hafifçe selamladı. "İkinizle de tanıştığımı memnun oldum. Michael'ın her arkadaşına evimde kapım açıktır. Ailem eski yöntemleri hatırlar." Üçümüz de koltuklarımızda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorduk. En çok da Trey. Kimliğini gizlemek için Blackberry satın aldığı her seferde maske takmıştı, Ama sesinin onu ele vereceğinden oldukça emindi.

"Hâlâ burada olduğunuzu görmek beni şaşırttı. Prensesin bu akşam tüm Yüksek Soylu ailelerle bir toplantı düzenleyeceğini sanıyordum."

Alexander Ryder odadaki çok sayıdaki rahat sandalyeden birine atladı. "Karım benim yerime gitti, çünkü ben... kutlamaya oldukça erken başladım. Ama neye ihtiyacın var, Michael? Kingman Keep'te her şey yolunda mı? Efyra'nın-"

"Hollow'un Doğu Yakası'na böğürtlen mi tedarik ediyorsunuz?"

Alexander Ryder şarap kadehini yan masaya bırakırken bana baktı. "Bu çok ciddi bir suçlama, Michael."

"Bu doğru mu?"

"Doğru değil."

"Yalancı," dedi Trey. "Ve gölgesi normal, yani anıları gerçeği ondan saklamak için manipüle edilmemiş."

"Bu bir şaka mı?" Alexander sordu. "Evime girip bu suçlamaları yapmanın uygun olduğunu düşünmenin başka bir yolu yok. Michael, ben babanın arkadaşıydım. Gerçekten uyuşturucu satmaya tenezzül edeceğimi mi düşünüyorsun? Güven bana. Ben iyi bir adamım."

"Hayatımda örnek aldığım her erkek bana yalan söyledi," dedim. "Babam beni korumaya çalıştığında, büyükbabam ne kadar zaman geçirdiğim

konusunda yalan söylediğinde

Angelo beni büyütürken ve Charles Domet her gün karşılaştığımızda. Hepsi iyi sebepleri olduğunu düşünüyordu. Sizin de öyle düşündüğünüze şüphe yok. O yüzden yanıldığımı kanıtla. Bana bu listeye bir yenisinin daha eklenmeyeceğini göster."

"Michael, ben-"

"Bana bunu neden yaptığını söyle," dedim sesimde en ufak bir öfke izi olmadan. "Bana neden bu kadar çok insanı zehirlediğini söyle. İyi bir insanın bunu yapıp da nasıl hala merhamet beklediğini göster bana."

Tabancamı çektim ve dizlerimin arasında asılı bıraktım.

Alexander Ryder hiçbir şey söylemedi.

"Eğer bana kendi gerçeğini söylemeyi reddediyorsan, o zaman benimkini dinle."

Elimde bir silahla Alexander Ryder'a her şeyi anlattım. Kalpkıran ve rehinerler, Dawn'ın ölümü, Kayleigh'in serbest bırakılması ve Lyon'un neredeyse gözden düşmesi, Gezgin Kilisesi'nin yok edilmesi ve katili bulmam gerektiğini yoksa bu şehrin düşeceğini. Tek ihtiyacım olan Heartbreaker'ın yeri. Sadece onun, Dark'ın ve Yüce Asil MaRem Braven'ın sahip olduğu bir bilgi.

Hikaye bittiğinde Alexander Ryder acı verici bir şekilde ayıktı. Ben konuşurken o da kendine gelmiş, saçını düzeltmiş, ceketinin düğmelerini yeniden iliklemiş ve pantolonunun paçalarını düzeltmişti. Duyulabilir bir yutkunmadan sonra, "Özür dilerim." dedi.

Detaylandırması için işaret ettim.

"Böğürtlen tedarik ediyordum ve bunun için üzgünüm."

"Neden?" Trey yumuşak bir sesle sordu. "Bitirmek için bir şansın vardı. Neden yapmadın? Ellerinde ne kadar kan var?"

"Bunun bir önemi var mı? Haklılığım her şeyi daha iyi yapacak mı? İyileştirmem gereken şehri zehirledim. Benim için kurtuluş yok. Sadece utanç."

"Bilmem gerek." Trey'in Rintlock tabancalarından biri sağ elindeydi.

Yüce Soylu duraksadı, Trey'in gözlerinin içine bakarken yavaşça nefes aldı. "Yeterince para toplayabilirsem isyancılara davalarından vazgeçmeleri için rüşvet verebileceğimi düşündüm. Pek çok kişinin hayatı birkaç kişinin hayatından daha ağır basıyordu."

"Yalancı," diye fısıldadı Trey. "Neden hâlâ yalan söylediğini bilmiyorum ama söylüyorsun."

Hâlâ neyi koruyorsun?" Küçük
bir gülümseme. "Geleceğı."

"Neden olduğu umurumda değil," dedi Naomi arkamızdan. "Ejderha nereye hapsedildi?"

"Büyük Taş Meydan'ın altında. O hep oradaydı, onu hiç hareket ettirmedim."

"İçeri nasıl gireceğiz?"

"Üç yol var. Gezin Kilisesi'nin mahzeninden, kale zindanlarından ve..."

"Ve?"

"Ve Kingman Keep mahzenlerinden." "Mahzen girişı nerede?"

"Başarısızlık onu koruyor."

O zaman 1. olmak kolay olurdu. Oysa Yüce Asil Alexander Ryder'la uğraşmak kolay olmayacaktı. Naomi ve Trey'den benimle dışarıda buluşmalarını istedim çünkü onunla olan bu sorunu tek başıma çözecektim. Bir parçam Trey'in itiraz edip kalmasını bekliyordu ama yapmadı. Benim gibi onda da bu savaş için yeterli öfke kalmamıştı. Eğer Trey ondan intikam almak isteseydi, bunu uzun zaman önce yapardı. Görünürde hiç su olmayan bir çölün ortasında kavrulurken, bu sadece kolumuzdaki bir böcekti.

Trey ihtiyacım olursa diye bana Rintlock tabancalarından birini bıraktı.

"Babanın ölümünden on yıl sonra, hâlâ her gün onu düşünüyorum." Hiçbir şey söylemedim.

"O iyi bir adamdı. Benden daha zeki ve cesurdu. Onu özlüyorum. Acaba bununla nasıl başa çıkardı? O olmasaydı bu kadar düşer miydik? Bundan şüpheliyim."

"Bilmiyorum."

"O aramızdaki en iyisiydi," dedi Alexander içkisinin geri kalanını yudumlamadan önce tadını çıkararak. "Kaderime kendin mi karar vereceksin? Yoksa kendimi affettirmem için beni zorlayacak mısın?"

Güldüm, sesin bir kısmını sağır etmek için elimi ağzıma kapattım. "Seni öldüreceğimi ya da bir kurtuluş şansı için kendini öldürmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? İntiharın bu olduğunu mu sanıyorsun? Kurtuluş mu? Çünkü sana ne olduğunu söyleyeyim: Acıyı aktarmak ve intihar etmek. Kral Isaac'in acısını taşıyorum. Prenses de öyle. Çünkü ona yardım edemediğimiz için kendimizi başarısız hissediyoruz. Elinde kalan tek seçeneğin bu olduğunu düşündüğü için." Bir duraklama. "Bırakmak istediğin şey bu mu?"

Kayleigh'in arkasında mı? Karin? Kai için mi?" Ve bu son kısmı incitmek istiyordum, bu yüzden yavaşça söyledim: "Joey için mi?"

Alexander Ryder'in gözyaşları yüzünden akıyordu.

Oturduğum yerden kalktım. "Gidip Heartbreaker'ı durduracağım. Onlar öldükten sonra Blackberry işiniz de biter. Senden daha iyisini yapmanı bekliyorum. Onu ne kadar özlediğiniz konusunda sızlanmak yerine babam gibi olmaya çalışın. Tüm nesliniz bir utanç kaynağı."

Oradan ayrılırken aklıma Alexander Ryder'ın sabaha ölmüş olabileceği geldi. Suçluluk duygusu ona çok ağır gelebilir ya da yaptıklarının telafi edilemez olduğunu düşünebilirdi. Sözlerimi dikkate almayabilirdi. Bu onun seçimiydi, karar vermesini beklemeyecektim. Birçok kişinin hayatı, bir kişinin hayatından daha ağır basıyordu.

Eğer ölümü seçtiyse, acısını omuzlarımda taşıyabileceğimi biliyordum. Umarım çocukları da taşıyabilir.

DEĞERSİZLER

Kingman Kalesi'ne yaklaştığımızda ışıklar sönmüştü. Şehir hâlâ şenliklerle ve Irework'lerle canlıydı ve hizmetkârların girişinden geçerken kendimi o kadar ağır ve katı hissediyordum ki rahatlamak için omuzlarıma masaj yaptım. Trey ve Naomi'nin durumu pek iyi değildi, hepimiz kırılmıştık ama pes etmeyi reddediyorduk. Olması gerektiği gibi.

Olivier masada uyanık olan tek kişiydi, bacağı sargılıydı ve bir şişeden şarap içiyordu. Rock başını Olivier'nin omzuna yaslamış, hafifçe horlarken üzerine bir battaniye örtmüştü. Enfeksiyon Olivier'nin yüzünün yarısını kaplamıştı. Fazla zamanı kalmamıştı.

"O iyi mi?" Olivier'nin yanına otururken sordum.

"Evet, sadece yorgun," dedi Olivier battaniyenin kenarlarını Rock'ın etrafına sararken. "Buraya gelmeden önce pek rahat uyuduğunu sanmıyorum."

"Hiç sanmıyorum." Trey ve Naomi'nin biraz su içip yaralarıyla ilgilenmelerini izledim. "Peki ya siz?"

Olivier gözlerini kapadı ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Çok yoruludum." "Bir ejderha seri katilini durdurmamıza yardım etmek için herhangi bir isteğin var mı?"

"Kırık bir bacakla pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum ve-" Olivier öksürerek eline daha fazla kül kümesi attı. "Bu her neyse. Kahraman olmak gençlerin oyunudur."

"Öyle görünüyor." Boğazımda birdenbire bir yumru oluştu ve gözlerim normalden daha fazla kaşınmaya başladı. "Ben dönene kadar ölmüş olacak mısın?"

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Annen dönene kadar nefes almaya devam etmeyi planlıyorsun. Bir vedayı hak ediyor. Keşke buraya daha önce gelseydin. Hepinizin yanında olurdum. Olmadığım için üzgünüm."

"Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Hepimiz öyle yaparız."

"Ben de beni aşığalayacağını düşünmüştüm." Olivier kıkırdadı. "Kalbe son bir hançer daha. Yine de özür dilerim, Michael. Eğer bilseydim... hayır, yalan söylememeliyim. Elimden geldiğince çabuk gelirdim. Ama bana saygı duyan o kadar çok insan vardı ki, sırf ailem için hepsini terk edemezdim."

Ayağa kalkarken, "Anlıyorum," dedim. Trey ve Naomi yollarına devam etmeye hazırды. "Ciddiyim. Şimdi bana bir iyilik yap ve ben yokken ölme, ihtiyar. Annem, Gwen ve Lyon sabaha dönmüş olurlar. O kadar bekleyebilir misin?"

"Sanırım öyle."

Kingman mahzenlerine inmeden önce büyükbabama taze bir şişe şarap verdim. Burada tenimin karıncalanmasını engelleyen tuhaf bir sıcaklık vardı. Yol dardı ve yakınlardaki nehirden sızan sular duvarlardan damlıyordu. Patika suyla kaplıydı; ayak bileklerimizi ısırarak kadar değil ama attığımız her adımda baldırlarımızın arkasına su sıçratabilecek kadar.

Ailemle ilgili plaketlerin önünden geçmeye başladığımızda kalbim hızla çarpmaya başladı. Burası ailemin her üyesinden farklı tepkiler almıştı. Annem burada en çok zaman geçiren kişiydi ve babam için bir yer hazırlanmasını sağlamıştı.

Sırada Lyon vardı. Atalarımızın isimlerini ezberleyerek mahzenlerde yürümüşü. Fatih'ten Seçilmiş'e kadar. Tek istisna Birinci Kingman'dı, o da buraya gömülmemişti ve kimse nedenini bilmiyordu. Küçük bir araştırmadan sonra Lyon, isimlerinin bile tarih tarafından yanlış yerleştirildiğini keşfetmişti. Arşivciler onlardan sadece Birinci Kingman olarak bahsediyordu. Başka bir şey yok. Öğrenmek

hepimize garip gelmişti. Bu kadar ünlü birinin silinmiş olması miraslarımız için ne anlama geliyordu? Eninde sonunda hepimizin ismi yok mu olacaktı?

Gwen içeride en çok zaman geçiren üçüncü kişiydi. Bir kez ziyaret etmiş, mahzenlerin girişinde oturmuş ve sonsuza kadar devam edip etmediğini görmek için ısıklık çalmıştı. Islık sonunda kesildiğinde Gwen derin bir nefes almış, kapıyı kapatmış ve mahzenleri bir dahaki ziyaretinin kendisi de toprağa verildiğinde olacağını söylemişti. Daha erken değil.

Ve sonra ben vardım. Bu garip ve sıcak yere daha önce hiç ayak basmamıştım. Ne annem gibi ailemden biri için yeni bir yer açılmasına yardım etmişim, ne Lyon gibi atalarımı hatırlamak istemişim, ne de Gwen gibi hikâyemin nerede biteceğini biliyordum. Çocukken bile ölümlere geleneksel bir şekilde saygı göstermemiştim. Bir sebepten ötürü... bir sebepten ötürü bu yer benim için... korkutucuydu. Ölmekten korktuğum için değil. Ama bu duvarlar arasında hoş karşılanmayacağımdan korkuyordum. Neredeyse efsanevi atalarımın yanına gömülmeye layık olmadığım için.

Onlara kıyasla başarısız olmaktan korkuyordum.

Eğer bu çileden kurtulursam, belki bu değişir.

"Ölüleri gömmeyi asla anlayamayacağım," diye mırıldandı Naomi kendi kendine. "Bunun küle dönüşmekten daha iyi olduğunu kim düşünüyor?"

"Hatırlanmak isteyen insanlar," dedi Trey. "Bir bağımlının olabileceğinden değil, yoksa Blackberry'leri bıraktınız mı? Kaynaktan kurtulmak üzere olduğumuza göre bari bırakayım."

Naomi dilini dışarı çıkardı, böylece ağzında hiçbir şey olmadığını görebildik. "Şaka yapıyorsun. Yaptım bile."

"İlahi bir müdahale mi gerekti?"

"Hayır. Sadece babamın ölümü."

"Ah. Kaybınız için üzgünüm." Tünelde bir taş tekmeledi. "Kullanmayı bıraktıktan sonra suyun tadı gerçekten kül gibi kuru mu oluyor? Annem ne zaman bırakmaya çalışsa hep bundan şikayet ederdi."

Naomi babasının madalyonunu ovuşturdu. "Bu ekşi. Sanki limon yiyormuşum gibi." "Belki de kül sadece müptelalar içindir," dedi Trey, ferforje demirden bir odaya ulaştığımızda.

Kapı. Üzerinde kilit yoktu ama yine de açmakta tereddüt etti. "Michael, burada ne var?"

"Özel Kingman."

"Özel Kingman mı?" Naomi tekrarladı.

"Az önce aile değerlerimizi benimsemeyenlerin gömüldüğü bölümü geçtik. Unutulmadılar ama onurlandırılmadılar da. Burası layık görülenlerin dinlenmeye çekildiği yer. Sonunda huzur içinde ve sonsuza kadar aileleriyle birlikte. Ya da bana öyle söylendi."

"Ama hiç mezar heykelinin yanından

geçmedik." "Hayır, geçmedik."

Naomi ağzını açtı, durakladı ve sonra, "Ailen her türlü boku yemiş," dedi.

"Küçük yaşlardan itibaren bizden ne beklendiğinin farkına varıyoruz. Aile mirası." Kapıyı açtım. "Lyon buna isyan etti, Gwen bundan kaçındı ve benim ne yaptığımı zaten biliyorsun."

Trey, "Onu fena benzetmişler." dediğinde ben çoktan kapıdan geçmiştim.

Atalarımın yüz yüze gelmekle daha çok meşgul olduğum için bunu unuttum.

Ortasında ebedi Rame'nin bulunduğu ana alana adım attığımda bakışlarını hissedebiliyordum. Buraya giden üç yol vardı ve her biri Birinci Kral'ın üç çocuğundan biri tarafından korunuyordu: Fatih, Haritacı ve İnşaatçı. Heykellerinin her biri heybetliydi ve anlamlı bir eşya taşıyorlardı. Fatih için bir kılıç, Haritacı için bir tüy kalem ve İnşaatçı için bir çekiç.

"Hangi yoldan gideceğiz?" Naomi sordu.

"Fatih onun önünde. Alexander Ryder'ın bahsettiği Başarısızlık onun soyundan geliyor."

"Kimin soyundan geliyorsun?" "Aynısının."

O yolu birlikte yürüdük, sonsuz Rame alanı ısıtmak ve aydınlatmak için tavanı kaplıyordu. Etrafımızı taş heykeller sarmıştı. İzliyorlardı. Yargılıyorlardı. Bekliyorlardı. Çoğunu bir bakışta tanıyabiliyordum. Kaşif dramatik bir pozdaydı, başı yukarı doğru eğikti ve eli kalbinin üzerindeydi. Bedeni burada değildi ama Azilya Ormanı'nda kaybolmuştu. Onun arkasında Altın Kingman vardı. Bir kadın

Hollow ekonomisinde devrim yarattı ve bugüne kadar kullanmaya devam ettiğimiz para birimini standartlaştırdı. Ve onun arkasında, elleri havada, etrafındakilere bir taç sunan Soylu Kingman duruyordu. Kingman sembolünü o yaratmıştı.

Sonunda Başarısız'a ulaştık. Diğer adıyla Başarısız Kingman'a. Taştan yüzünün yarısı yoktu, diğer yarısı ise düzleştirilmişti ve tıpkı Gezgın Kilisesi'ndeki yüzü olmayan heykele benziyordu. Kızları InRamed ve Skipped Over onun yanındaydı.

"Başarısızlık bu mu? Sanki o -sanırım o bir erkek- tarihten silinmiş gibi görünüyor. 'Başarısız' adını hak etmek ve hala bu bölümde yer almak için ne yaptı?"

Heykeli ve çevresini incelemeye başladım. "Kralını kaybetti. Gerald Hollow, Kayıp Kral, bir gece Gezgın Kilisesi'ne dua etmeye gitti ve ortadan kayboldu. On yıllar sonra bile kimse nerede ve nasıl olduğunu bilmiyor. Ailem bile bunun onun suçu olmadığını anlamasına rağmen o suçlandı. Tarih anlamadı." "Acımasızca," dedi Naomi. "Ben de *senin* kışında bir sopa olduğunu sanıyordum.

SebeP. Tüm bunlar üzerinizdeyken büyümek nasıl bir şey?"

Omuzlarımda ezici bir ağırlık vardı. Doğru olanı yapmak için amansız bir baskı. Ne zaman bir hata yapsam herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi bir suçluluk duygusu. Katkıda bulunmam gerektiğini hissettiğim bir miras.

Ama bu güvensizliğimin ne yeri ne de zamanıydı. İlerlemeye devam etmeliydim. "Gizli bir geçit açabilecek bir şey aramama yardım et."

Onlar yaptı. Tüm heykellerin arkasını aradık ve ıslak, kaygan tuğladan başka bir şey bulamadık. Heykelin kendisinde anahtar olabilecek hiçbir delik, tümsek ya da kabarık yüzey yoktu. Yüzüğümü sokabileceğim bir girinti ya da oyuk bile yoktu. Bu anahtarın iki kez işe yaramayacağı açıktı. Atalarımın ya da Kraliyet ailesinin bu gizli hapishaneden sorumlu olduğunu varsayarsak. Ama eğer burada bir giriş varsa, onlar yapmış olmalı. Başka kim inşa etmiş olabilirdi ki?

Naomi, "Ben hiçbir şey yapamam," diye açıkladı.

"Ben de öyle," dedi Trey. "Yüce Asil Alexander Ryder'ın bahsettiği başka bir Kingman var mı?"

"Hayır. Bu Başarısızlık. Bu onun mirasıydı."

"Sen-"

"Eminim!" ılık attım, yüzüm kızarmıştı.

Naomi ve Trey sessiz ve hareketsiz bir şekilde bana baktılar.

"Ben... Ben zr dilerim. Gidip diğerk heykellere bakacağım. Bir şey bulursanız seslenin."

Onların yanından hızla ayrıldım ve daha eski heykellere doğru yöneldim. Doğrudan atalarım Başarısızlık'ın torunlarıydı ve babam dışında hiçbirisi utanç kaynağı sayılamazdı. Anne ve Gereksiz gibi unvanlara sahip değillerdi. Ancak diğerk heykelleri ararken bunun anlamsız bir arayış olduğunu biliyordum. Ailemin başka hiçbir üyesi tarih tarafından başarısız olarak görülmemişti. Sadece bir tanesi. Sadece...

Oh.

Bir tane daha vardı. Halkın gözünde bir başarısızlık değil, ama ailem yaptıklarını farklı görmüş olabilir mi?

Olması gereken yerde -Kalbi Kırık ve Asılmışlar arasında- onun heykeli olmadığında, doğru hatayı bulduğumu anladım. Niamh Kingman, Kan Bağı Savaşı Sırasında Çekip Giden Kingman. Gülmekten kendimi alamadım. Yani bir Kraliyet mensubunu kaybetmek ya da öldürmek size bu mahzenlerde bir yer kazandırabilirdi ama kaçmak kazandırmazdı. Ve birkaç ay önce... yapmak istediğim şey tam olarak buydu.

"Buna değdi mi?" Aile içindeki yerini kaybetmiş olan atama sordum. "Sonuçlarını bilseydiniz yine yapar mıydınız? Ailemizi terk etmeye degecek ne vardı?"

Duvarın tam ortasına, Niamh Kingman'ın heykelinin olması gereken yerin arkasına bastım. Duvar gümbürdedi ve gizli bir geçidi ortaya çıkarmak için yükseldi.

"Niamh Kingman," diye mırıldandım gizli geçit tamamen açıldığında. "Seni unutmayacağım. Biz başarısızlar birbirimize destek olmalıyız."

Trey ve Naomi için terk edilmiş mahzenlere doğru bağırdım. Ejderha hapishanesine girişimizi yapmıştık ve şimdi tek yapmamız gereken hayatta kalmaktı.

KARI KOCA

"Kalpkıran'ı öldürmek için bir planımız var mı?" Naomi sıkışık koridorda yürürken sordu. Kenarlar hâlâ ıslaktı, tavandan su damlıyordu ve her şey rutubet kokuyordu.

"Bölgeyi etkisiz hale getirin, elimizdeki her şeyle onu vurun ve sonra Dark ile prensesi serbest bırakın ki işi bitirebilsinler. Zayıf düşerse Luis'i tek başımıza alt edebiliriz ama Rian'ı öldürmeyi başaramadığımıza göre Anna'yla işimizi şansa bırakmak istemiyorum. Dark ve Serena bizden daha güçlü."

"Rian, Luis ve Anna kim?"

Trey cevapladı. "Luis tanıdığınız Kalpkıran. Anna onun insanları öldürmesine yardım eden travma geçirmiş ortağı, o da bir ejderha. Rian ise bu gece kışımıza tekmeyi basan ejderha."

"Peki Kalpkıran'la çalışmıyor mu?"

"Hayır," dedim. "Ama o da bize yardım etmiyor. O öldürdü..."

"Dawn'ı öldürdü," dedi Trey, Dawn'ın adı boğazımda düğümlenirken.

Naomi olduğu yerde durdu, ağzını açtı ve sonra bize yetiştirdi. "Nasıl?"

"O bir Duman Büyücüsü. Thebialılar ejderha güçlerine sahip olanlara bu adı verir... ve sanki vücudu onun uzmanlık alanından yapılmış gibiydi. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bu Anna ve Luis'in aynı yeteneklere sahip olacağı anlamına mı geliyor? Onların bedenleri de uzmanlık alanlarından mı oluşuyor?"

"Muhtemelen," dedi Trey.

"Ama," dedim, "onları etkisiz hale getirdiğimde vurulabilirler." "Ya etkisiz hale getirmezsən?"

Naomi sordu.

Trey ve ben cevap vermedik.

"Yani Michael düşerse, mahvoluruz."

Trey gülümseyerek, "O yapmasa bile biz mahvolduk," dedi. "Ama zaten kim sonsuza dek yaşamak ister ki? Belli ki üçümüz değil."

İkimiz de karşı çıkmayınca, hepimiz bunun doğru olduğunu anladık. Neyse ki, bunun ne kadar sorunlu olduğuyla yüzleşmek yerine, ortasında bir yeraltı gölü ve bir ada bulunan büyük bir mağaraya girdik. Gölün iki yanında iki şelale vardı; biri suyu içeri alıyor, diğeri ise dışarı veriyordu. İzlediğimiz patika, gıcırdayan ahşap bir rıhtımda durdu ve üzerine tek bir tekne bağlandı.

"Bu..." Naomi önümüzde uzanan manzaraya bakarak, "Bu göl insan yapımı mı yoksa doğal mı?" diye sordu. "Sizce bu göl insan yapımı mı yoksa doğal mı?"

"Eğer insan yapımıysa, inşa edilmesi onlarca yıl sürmüştür," dedi

Trey. "İnsan yapımı olmalı," dedim.

Naomi bana döndü. "Neden böyle söylüyorsun?"

Yukarıdaki tonozlu tavanı işaret ettim. Büyük Taş Meydan'ın inşa edildiği taşla aynıydı. "Büyük Taş Meydan'ı tam üzerine inşa etmişler."

"Kingman Builder bundan sorumlu muydu?"

Başımı salladım. "Arşivciler burayı kimin inşa ettiğini bilmiyor. Kingman ve Hollow iktidarı ele geçirmeden önce buradaydı. Ve Wolven Kralları'nın yönetimi sırasında tarih... gevşekti."

"'Gevşek' ne demek?" Trey sordu.

"Bu, 'Hollow ailesi iktidara gelmeden önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ama bunu kabul etmek istemiyoruz' anlamına geliyor. Hollow ailesi iktidara gelmeden önce

Wolven Kralları kontrolü ele geçirdi ama o sırada değil. İki yüz yıldan fazla bir tarih kayıp."

"Acınası."

Naomi ayağını geçici olarak tekneye koydu. Sallanıyordu ama sallanıyordu. "Kürek çekebilmeliyiz."

"Teknelerden nefret ederim. Ve sudan. Ve ıslanmaktan." "Yüzmeyi mi tercih edersin?"

Hâlâ nasıl yapılacağını öğrenmem gerekiyordu. Bu yüzden yapabildiğim tek şey tekneye olabildiğince dikkatli bir şekilde binmek ve can havliyle yanlara tutunmaktı. Trey ve Naomi bindikten sonra iskeleden ayrıldık ve adaya doğru kürek çekmeye başladık. Trey ve ben kürek çekerken Naomi dümeni tuttu. Trey yolumuzu göstermesi için bir ışık topu yarattı.

Çoğunlukla durgun bir su kütlesi için, yüzeyin altında çok fazla hareket var gibi görünüyordu. Bulanık suyun içinden görmek zordu ve eğer daha cesur bir adam olsaydım, daha iyi görebilmek için teknenin yan tarafına doğru eğilebilirdim. Ama değildim ve Naomi ile Trey'e bu gölde bir tuhaflık olup olmadığını sormadan altımızda uçsuz bucaksız bir şey açıldı.

Tam olarak bir göz kapağı.

O göz benden daha büyüktü. Teknemiz iris ve gözbebeğinin üzerindeydi, bu yüzden tek görebildiğim gözün keskin beyazıydı. Kalbim durdu, nefesim kesildi ve bir uyarı bile yapamadım.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar kapandı.

Adaya giden yolu yarılamıştık ve suyun altındaki o şey her neyse onu üzme ya da rahatsız etme riskine girmektense kürek çekmeye devam ettim. Teknede sakinliğimi korusam da adaya ulaşmak beni rahatlattı ve kayalık zemine doğru sarktım.

Naomi tekneyi kuma saplanmış kırık bir kereste parçasına bağlıyordu. "Suyu gerçekten sevmiyorsun, değil mi Michael?"

"Suda *bir* şey vardı."

"İsh'den ne zaman korkmaya başladın?" Trey sordu.

"Bu sadece İsh değildi! Altımızda bir göz açıldı! Benden daha büyüktü!"

Naomi ve Trey birbirlerine baktılar. Sonra Trey, "Sanırım ejderhaların gerçek olduğunu öğrenmek seni kırmış olabilir. Bütün o masallar gerçek değil."

Ayrıca, eğer bir şey gerçekten o kadar büyükse, vücudunun geri kalanı nerede? Göl o kadar büyük değil."

"Bilmiyorum ama ne gördüğümü biliyorum. Mantıklı, değil mi? Burada bir ejderhayı nasıl kontrol altına alırsın? Daha kötü bir şeyle. Daha korkunç bir şeyle. Daha korkunç bir şeyle."

İkisi de bana endişeli bir bakış daha attı.

Trey boğazını temizledikten sonra, "En son ne zaman uyudun Michael?" diye sordu.

"Gönüllü mü yoksa zorla mı?" Kıkırdayarak söyledim. İkisi de bunu komik bulmadı ve Trey tekrar sordu. "Ben... Bilmiyorum. Çok şey oldu."

"Oraya gitmeden önce kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacın var mı?" Evet.

"Hayır." Kendimi bu kelimeyi söylemeye zorladım. "Ben bir olacağım. Zaman kaybetmeye tahammülümüz yok."

"Emin misin?"

Hayır.

"Evet," dedim daha inançlı bir şekilde. "Belki de suyun içinde bir şeyler görüyordum."

Söylediklerimi unut. Hadi gidip Heartbreaker'ı bulalım."

Bu konuda ısrar etmediler ve bunun için minnettarım. Üçümüz sahilde adanın merkezine doğru ilerledik. Işık, yukarıdaki Büyük Taş Meydan'daki çatlaklardan içeri süzülüyordu ve merkeze yaklaştıkça daha fazla tuhaflik keşfettik. Yıkık çamur evler ve üzerine basıldığında toza dönüşen yanmış iskeletler vardı. Burada uzun zaman önce bir tür savaş yaşanmış, kırmızı gelincik tarlasında toprağa saplanmış yüzlerce kılıçtan da anlaşılacağı üzere, derme çatma bir mezarlık oluşturulmuştu. Ortadaki taş sütuna doğru giden tek bir patika kılıçlarla engellenmemişti. Hepsi de kalpsiz ve çürümeye yüz tutmuş cesetlerin yanı sıra üzerlerinde cam kırıkları ve böğürtlenler olan masalar vardı. Burası üretim alanı olmalıydı. Yolumuza devam ettik.

Yeşil kristallerle kaplı taş sütuna yaklaştığımızda ejderhanın hapishanesine ulaştığımızı fark ettik. Taşın bir kısmı oyulmuş, parmaklıklar ve zincirlerle tamamlanmış tek bir hapishane hücresi oluşturulmuştu

birini tutmak için. Ayrıca Ay'ın Gözyaşı Çarkları ile kaplıydı ve alanı donuk beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Hücrede bir adamın gölgesi belirdi.

Kim olduğunu ancak Trey'in ışık topu yaklaştığında görebildik.

Dark'tı, zincirlenmiş ve ağzı bir bezle kapatılmıştı.

Hollow Prensesi sütuna yaslanmış, elleri başının üzerinde zincirlenmişti.

İkisi de Fabrikasyonlarını kullanmıyordu. Ancak sütundaki kristaller, ikisi de kıpırdandığında ya da yer değiştirdiğinde patlayan Ireworks gibi yanıyordu. Bu onların büyü kullanma yeteneklerini falan mı sınırlıyordu?

Burada başka kimse yoktu-

-Ta ki etrafı Rames duvarıyla çevrili bir adam yukarıdan aşağı düşene kadar.

Kollarımı yüzümün önüne kaldırdım, vücudum sıcak bize dokunmadan önce silikleşti. Trey ve Naomi arkama sığındılar. Duman ve toz dağıldığında hepimiz Kalp Kıran Seri Katili'ne daha yakından bakabildik.

Luis Valenti zayıf ve gömleksizdi ve keskin dişlerini göstermek için genişçe gülümsüyordu. Kalbinin üzerindeki sivri yara izi dışında derisi kara delikler ve küçük çürüklerle kaplıydı. Dikişler tazeydi ve kan sızıyordu. Yine de, Rian'ın aksine, o hâlâ tamamen insandı.

"Onlar için ne zaman geleceğini merak ediyordum, Michael Kingman," dedi Heartbreaker yavaşça. "Naomi Dexter'ı bile bana geri getirdin. Ne kadar düşüncelisin. Ve hiç kimse ilgisiz görünmüyor." Bir duraklama. "Onu sona saklayacağım."

Trey tabancalarını ve Naomi kılıcını çekerken ben de tabancamı çıkardım. "Ne kadar cesurca! Siz üçünüzden daha büyük erkekler ve kadınlar beni durdur."

Hiçbirimiz tepki vermedik ve kıpırdamadan durduk.

"Konuşkan değil misin? Ne hayal kırıklığı. Üçünüzün sorusu yok mu? Avımla konuşmaya bayılırım. Bana her şeyi sorun."

Merak beni ele geçirdi. "Neden Rian'ın kalbini istedin?"

"Çünkü yeni bir taneye ihtiyacım vardı. Benimki benden çalındı ve sadece başka bir ejderhanın kalbi işe yarar. İnsanlarınki sadece kısa bir süre dayanıyor. Kalbimi parçalayan Paralı Asker'den intikam almak harika olsa da

ve beni iki yıl önce buraya hapsedtiler. Kanımı çalanların kalpleri, siz bana uygun bir yedek bulana kadar beni hayatta tuttu. Teşekkür ederim, Michael."

Trey'in bana bakmaktan kaçındığını hissedebiliyordum. O zaman bir şansımız vardı. Ama Dawn'ın kalbinin vücudunun içinde yanması ne kadar sürerdi? Yeterince uzun süre hayatta kalabilir miydik? Rian bizi çok çabuk yok etmişti.

"Başka sorunuz var mı?" Luis kolları Rames'le sarmalanırken sordu. "O hücrenin ve zincirlerin anahtarı var mı?"

Luis pantolonunun cebine koymadan önce sol eliyle küçük bir anahtar tuttu. "Sadece işleri ilginçleştirmek için. Başka bir şey var mı? Naomi? Annenin son sözlerini merak ediyor musun?"

"Hayır," dedi Naomi, kılıcını bembeyaz kavramıştı. "Ama alıştığınızdan daha renkli olduğunu tahmin ediyorum."

"Pek sayılmaz. İnsanların ölmeden önce bana taktıkları isimlere şaşırsınız." "Dark neredeyse seni öldürecekken geniş bir kelime dağarcığının hazır olmalıydı.

O zaman," dedim. "Eminim merhamet için sızlanmışsındır." Kalp Kıran'ın gülümsemesi düştü. "İlk sen öleceksin." "Gel ve beni al."

"Nasıl isterseniz, ama benim terbiyem nerede? Hepinizi karımla doğru dürüst tanıştırmadım. Sevgilim! Dışarı gel!"

Arkamızda keskin ve belirgin bir sesle hareket eden bir kadın belirdi. *Alkış. Alkış. Alkış.* Onu hemen tanıdım. Gezgın Kilisesi'nden Kurtarıcı'ydı. Ah. Bu mantıklı geldi. Cerrahi prosedürler konusunda yetenekli, yeni gelen biriydi. Ve Luis'in kalplerini ona kimin yerleştirdiği sorusunu da cevaplamış oldu.

Geçen hafta Reclaimer'ın bizi takip edip etmediğini sormak için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Her şey sessizdi. Yok olana kadar fark etmediğim tüm o küçük sesler. Suyun akıntısı, taşların şakırtısı ve hatta seslerimiz. O bir Ses Büyücüsü olmalıydı. Bu, mezarımın yanında bizimle konuşmuş olmasına rağmen görünmemesini açıklıyordu.

İletişim kuramazken iki ejderhaya karşı bir savaşı nasıl kazanacaktık?

"Hepinizin o güzel tweeker ininde tanıştığınızı biliyorum," dedi Luis. "Ama sizi resmi olarak karım ve suç ortağım Anna Valenti- ile tanıştırmama izin verin.

Sesi kontrol eden ejderha. Biz evleneli... oh, ne kadar oldu, sevgilim? Beş ya da altı yüzyıl mı?"

"Bir milenyum, aşkım."

"Bir milenyum! Siz üç yavru, annenizin rahminden çıkalı daha on yıl bile olmamışken bize meydan okuyabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Biz yeryüzünde yürüyen tanrılarız."

Eğer beni duyabilselerdi, onlara Kingman'ın Tanrı'ya boyun eğmediğini ya da 1re tanrıları, su tanrıları, fırtına tanrıları ya da *herhangi bir şey* hakkındaki aptal hikayelere inanmadığını söyledim. Bir silahla her şey öldürülebilir. Şimdiye kadar bu kuralı öğrenmemiş olacak kadar saflarsa - kendilerini aptal ölümlülerin yaratabileceklerinden üstün görüyorlarsa- o zaman çok geçmeden herkes gibi olurlardı.

Onlara bunu kelimelerle anlatmak yerine, onları yırttım.

Luis Valenti mutlu değildi. "Ne kadar çocukça."

"Kingman cesurmuş gibi davranmayı sever, aşkım. Ama o da diğerleri gibi çılgılık atacak."

"Evet, öyle olacak. Sevgilim, ben Kingman'la ilgilenirken sen de arkadaşlarını eğlendir, olur mu?"

"Elbette, aşkım."

O bana hızla vurmadan hemen önce bedenimi susturdum. Beni yakaladı ve neredeyse tavana değene kadar yukarı, yukarı, yukarı sürükledi. Giysilerim yanmaya başladı ve 1re'nin içinden kahkahalar yükseliyordu, tamamen insanlık dışı olan derin bir gümbürtü.

"Bu eğlenceli olacak," dedi Luis Valenti 1re'nin içinden. "Bunu geçersiz kıl." Beni yere bıraktı ve ben de yere doğru savruldu.

Havayı pençeledim, bir şeyler yakalamaya çalıştım. Tekmelemeye ve göle inmek için manevra yapmaya çalıştım ama bu mümkün değildi ve o kadar hızlı düşüyordum ki... ta ki bir rüzgâr beni göle doğru savurana ve düşüşümü yavaşlatmak için elinden geldiğince beni kucaklayana kadar.

Trey ve Naomi'nin bulunduğu yerden beyaz dumanlar yükseliyordu. Sadece onların-

Suya çarptığımda sarsıldım, göl suyunun derinliklerine gömülürken nefesim kesildi. Her şey uyuşmuştu. Kollarım ve bacaklarım hareket etmiyordu. Hareket eden tek şey göz kapaklarım ve baloncukların yüzeye doğru kaçışını izlerken dudaklarımdı.

Çaresizdim, göle batıyordum ve gözlerim nihayet kapandığında, uzun zamandır kayıp olan bir arkadaş gibi ezici bir sıcaklık beni karşıladı.

GYSEWVLYE

Bu kez beni bekleyen karanlık ya da aydınlık bir deniz değil, bir kilisenin içiydi. Burası hem bol miktarda donuk taşa sahip Gezgin Kilisesi'ne hem de altınla parıldayan Ebedi Alev Kilisesi'ne benzemiyordu. Her şey bembeyaz mermerden yapılmıştı. Sıralar ve sunaktan Roor'a ve duvarlara kadar. Sıralardan birinde, sanki hiç gelmeyecek bir geceyi beklerken uykuya dalmış gibi görünen iki özelliksiz taş heykel -bir kadın ve çocuk- oturuyordu. Devasa bir bakır kapı tüm duvarın uzunluğunu kaplıyordu ve yanında çok daha küçük üç kapı vardı. Biri mavi, biri kırmızı, diğeri de siyahtı. Hiç pencere yoktu ama yine de her şey ışıltı ışıltı parlıyordu. Karanlık bu yerden kovulmuştu ve bakır kapının tam ortasındaki küçük bir yarık dışında her şey mükemmeldi, sanki biri bir bıçak almış ve onu kazmaya çalışmış gibiydi.

Zihnim ölümle başa çıkma konusunda açıkça daha ayrıntılı hale geliyordu. Çok fazla pratiği vardı. Ama ölmeden önce uyanabilirsem, hâlâ bir şansım vardı. Kendimi çimdikledim ve acı hissettim ama uyanmadım, bu yüzden başka bir yol bulmak için etrafıma bakındım. Ve arkadaşımın beni beklediğini gördüm.

Dawn altın ve mor renkli parlak bir elbiseyle bakır kapıya en yakın sırada oturuyordu. Çünkü tabii ki kırmızı giymiyordu. Saçları özenle tutturulmuştu ve bir çift sade altın rengi terlik yerde duruyordu. Sırada bağdaş kurmuş oturuyor, bir yandan da asmadan taze beyaz üzümler koparıp yiyordu. Dawn yanına oturmam için bana işaret etti.

"Üzüm?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir zaman onların büyük bir hayranı olmadım."

"Yazık," dedi bir tane daha yerken. "Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız." "Zihnim bana işkence etmeyi seviyor. Ama tüm bunlar aşırı görünüyor. Basit bir beyaz arka plan yeterli olurdu. Geçen sefer öyleydi."

"Olabilir. Ama buraya geldiğimde üzümler vardı. Seni beklemeyi katlanılabilir kıldı."

Ellerimi başımın arkasına koydum ve koltuğumda geriye yaslandım. "Bu sefer nasıl uyandığım hakkında bir fikrin var mı? Son baktığımda boğuluyordum."

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok." Ağzına bir üzüm daha attı. "Ben tamamen ayrılmadan önce söylemek istediğin bir şey var mı? Bu konuşmak için son şansımız olabilir."

"Özür dilerim," dedim uzun bir aradan sonra. "Yeterince güçlü olmadığım için öldün, hepsi benim-"

Dawn kıkırdadı ve üzümünü yuttu. "Hayatını kurtardım çünkü bunu ben seçtim. Çünkü kendimi koruyacak kadar güçlüydüm. Beni zor durumdaki bir genç kız gibi hayal etme. Ne yaptığımı biliyordum."

"Hala üzgünüm."

"Biliyorum. Ama olan oldu. Hiçbir zaman bir Unutulmuş olmak istemedim ve her zaman kaderimi seçmek istedim. İkisini de başardım."

"Ama artık ölüsün."

"Tüm anılarımı kaybetmek benim de ölümüm olurdu." Dawn koltuğunda doğruldu. "Bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Herhangi bir şey."

"Gitmeden önce son bir hikaye?"

"Nasıl reddedebilirim? Ama hiç param kaldı mı bilmiyorum."

Bana gülümsedi ve sanki su sıçratıyormuş gibi bacaklarını tekmeledi.

"Anlatacağını kim söyledi, Michael? Bu sefer benden."

Hikayesi serin bir gecede, çitlerle çevrili asil bir kalede başladı. Bana dış dünyayı hiç görmemiş genç bir kızın gecenin bir yarısı nasıl uyandırıldığını anlattı çünkü beklenmedik bir şekilde arkadaşlarından biri gece kalmaya geliyordu. Bu onun için büyüleyiciydi, çünkü günleri çok rutindi - uyanmak, yemek yemek, doktora gitmek, yemek yemek, eve dönmek, yatakta okumak ve resim yapmak, yemek yemek ve sonra uyumak - ve tek maceraları rüyalarında geliyordu. Sekiz yaşından büyük olmayan kehribar gözlü bir çocuk odasına girdiğinde uyanıktı. Hizmetçiler onun için odanın uzak köşesine derme çatma bir yatak hazırlamışlardı ve çocuk bir *gümbürtüyle* yatağın üzerine düşüp kocaman bir esneme sesi çıkardı.

"Bu sefer ne yaptın Michael?"

Çocuk yüzünü ona dönmüş, hâlâ esniyordu. "Uyuyamadım. Çalışmaya çalışırken babamı rahatsız ettim. Beni buraya göndermenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Oldukça yorgun görünüyorsun."

Yanaklarına birkaç kez vurdu, sonra muzip bir gülümsemeyle bacaklarını yatağın üzerinde salladı. "Sen öyle diyorsun. Keşfe çıkmak ister misin?"

Kız bacaklarına doğru bir hareket yaptı. "Beni taşıyacak kadar güçlü değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Dün işe yaramamış olması bugün de yaramayacağı anlamına gelmez." Kaslarını gerdi. "Gittikçe güçleniyorum, biliyor musun? Serena öyle söylüyor."

"Burnun kesik olsaydı, yüzünün her yerinde siğiller olsaydı ve hapşırıldığında kulaklarından kan gelseydi Serena seni överdi."

"Hayır, söylemez. Serena yalan söylemez," dedi çocuk hızla. "Ve tüm bunlar benim başıma gelseydi iğrenç olurdu."

Şafak güldü. "Hiç korkma. Serena seni her zaman yakışıklı bulacaktır. Siğillerin olsa bile."

"Siğillerin yakışıklı olduğunu kim düşünür?"

"Onlara sahip olan birine aşık olan biri," dedi üçüncü bir ses pencereden. Pencere kenarında daha büyük bir çocuk oturuyordu. Şakağında dairesel bir doğum izi vardı ve bu iz alnına dökülen kızıl saç yumakları tarafından neredeyse engelleniyordu. Her zamankinden daha sade ve karanlık giyinmişti, sanki geceye karışmaya çalışıyordu. Yüzüne kalıcı bir gülümseme yerleşmişti.

"Davey? Burada ne halt ediyorsun?"

"Michael!" Dawn'ın genç hali yatağından seslendi. "Küfür etmemen gerekiyor!"

"Frack' bir lanet değildir," dedi genç halim. "Babamın şaşırdığı zaman söylediği bir kelime."

Geleceğin prensi Davey Hollow odaya girerken yataktaki kız dilini ona doğru uzattı. Davey Dawn'ın önünde eğilmeden önce genç çocuklar kucaklaştı. Halkın içinde olmadığı zamanlarda bile genç prens görevlerini ve eğitimini hatırlıyordu.

"Aniden rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi yaşına rağmen otoriter bir havayla. "Ama Kingman Kalesi'nde Michael'ı görmeye gidiyordum ve onun yerine buraya geldiğini gördüm. Davetsiz olarak kaleye girmeyi alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum."

"Bunu her zaman yapıyorum. Kimsenin umurunda değil."

"Kelimenin tam anlamıyla herkesin umurunda, Michael," dedi Dawn. "Kaç muhafızın senin hakkında uyarıldığını biliyor musun?"

"Her neyse," dedi genç halim. "Davey, ne oldu?"

Odaya bir göz attı ve sonra fısıldadı, "Sanırım Celona'yı kimin parçaladığını buldum."

Ona güldük.

"Evet, doğru," dedim. "Birçok insanın bunu çözmeye çalıştığını biliyor musun? Bunu dokuz yaşında bir çocuğun yaptığını öğrendiklerinde ne hissedeceklerini merak ediyorum."

"Bazı şeyler sadece gençken anlam kazanır. İhtiyacım olan kanıt bulmama yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Kanıt nerede?"

"Şatoda," dedi kendinden emin bir şekilde. Sonra ekledi,

"Sanırım." "Sanıyor musun? Ne arıyorsun ki?"

"Ölümlüler tarafından açılmayan bir kapı."

"Ne kadar da spesifik. Daha sonra bir ejderha arayacak mıyız?"

Davey dişlerini sıktı. "Kaleyi benim kadar keşfeden bir tek sen varsın. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Genç halim Davey ile gitmek istiyordu, bunu biliyordum ama başka bir şey onu kalmaya zorladı.

Şafak vakti.

Yatağında gülümsüyordu, elleri battaniyeyi sıkıca kavramıştı. "Git," dedi gülümsemeye zorlayarak. "Döndüğünde bana her şeyi anlatırsın."

"Emin misin?"

Davey çoktan pencere kenarına dönmüş, beni de yanına çağırıyordu.

"Kesinlikle," dedi Dawn. "İkimiz de bu macerayı kaçıramayız. Ve Tek bir gece nedir ki? Hayatımızın geri kalanında birlikte vakit geçireceğiz!" "Sabaha dönmüş olurum," dedim yatağının ucundan.

"Biliyorum."

Ve sonra tekrar parlak beyaz kilisede duruyordum. Ağzım bir karış açık, Dawn'ın yatağına doğru uzanıyordum. O olaya dair hiçbir şey hatırlamıyordum ve şimdi her şeyi hatırlamam gerekiyordu. Peki bunu neden hatırlamıyordum? Karanlık Uydurma olamazdı. Gölgem artık bozulmamıştı. O geceye ne olmuştu? O anılar nereye gitmişti?

Ben orada dururken Dawn, "Bu hikayeyi duymak isteyebileceğini düşündüm" dedi. "Neden hatırlamıyorum?"

"Bilmiyorum. Yakın zamana kadar ben bile hatırlamıyordum. Ama hatırlamaya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Davey ve ben o gece ne yaptık?" Kendi kendime mırıldandım.

"Eninde sonunda hatırlayacaksın," dedi. "Özellikle de artık biliyorsun. O gece ikinizin gördüğü tek kişi ben olamam."

"Ama neden hatırlamıyorum? Bütün olmam gerekiyor-"

Şafak'a sormak için dönüp baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve sanki yanımda uyukluyormuş gibi hafifçe nefes aldığını gördüm. Hislerimi bir kenara bırakarak yanına gittim ve elini elime aldım. Yeni gizemler için daha sonra zamanımız olacaktı. Şu anda dünyadaki en önemli şey oydu. Dawn elimi sıktı ve başını omzuma koydu.

Önümüzdeki devasa bakır kapı gümbürdeyerek Dawn'ın geçebileceği kadar açıldı. Kapının ardında kör edici bir ışık vardı.

Dawn iç geçirdi, elimi bıraktı ve ayakkabılarını giydi.

"Seninle kapıya kadar yürüyebilir miyim?"

"Hayır," dedi, sesi değişmeden. "Bunu kendi başıma yapmak istiyorum." "Seni özleyeceğim Dawn."

"Yapacağını biliyorum. Elinden gelirse beni bir daha unutma."

"Elimden geleni yapacağım."

Dawn kapının önünde durdu ve titreyen ellerini ve bacaklarını sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Hareketleri her zaman ağır ve acımasız görünürdü ama şimdi çoğu dansçının kıskanacağı bir hafifliğe sahipti.

"Michael, gitmeden önce sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Sormasına gerek yoktu, ben de ona öyle söyledim.

Dawn iç ısıtan bir gülümsemeyle, "Kurbağa gibi tekmele," dedi.

Sonra etrafındaki her şeyi kaplayan o parlak ışığa doğru yürüdü ve tek yapabildiğim göğsümün derinliklerindeki küçük sıcaklığa ve yüzümden akan gözyaşlarına odaklanarak "Elveda Dawn. Sen benim hiç sahip olamadığım ablamdın. Her şey için teşekkür ederim."

INFAMOUS

Gözlerim tekrar açıldığında huzurum bozuldu. Suyun derinliklerindeydim ve boğazım ve ciğerlerim yanıyordu. Sırtımı gölün metal gövdesine dayamıştım ve son birkaç baloncuğun yüzeye doğru yükselişini izliyordum. Yas tutacak ya da tereddüt edecek zaman yoktu. Kendimi gölün dibine bıraktım ve sonra yarı içgüdüsel olarak bir kurbağa gibi tekmeledim. Kendi şaşkınlığımla, güvenliğe doğru yükselmeye başladım. En eski dostlarımdan birinden son bir veda hediyesi.

Yüzeye doğru ilerlerken ve derin, uzun bir nefes almak için gölü yararken gölde yatan her neyse onun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Acı ve zevk birbirine karışmıştı.

Luis Valenti kıyıda beni bekliyordu, dudakları kıvrılmıştı ve vücudu hâlâ uyuşuktu. "Yüzmeye gelmek ister misin, kalp kıran?" diye bağırdım. "Su çok derin değil.

Kötü!"

"Senin kalbini yiyeceğim, Kingman."

"Gel ve dene!"

Luis Valenti bir Rame topunun içinde tutuşarak suyun üzerinden geri döndü. Beni sudan çıkardı ama bu sefer hazırlıklıydım. Çoktan kül olmuşum ve

Vücudumu onunkinin etrafında döndürerek onu kafasından kavradım. Tekrar havaya yükseldik ama ben tutuşumu sıkılaştırdıkça o öksürüyor ve öğürüyordu.

Etrafımızdaki Rames daha parlak hale geldi, kırmızı ve turuncudan maviye ve sonra beyaza dönüştü. Ben onun havasını sıktıkça o daha düzensiz bir şekilde Rying yapıyor, gölün üzerinde hiçbir düzen olmadan sallanıyordu.

Luis, bir kolumu boynuna, bacaklarımı da beline dolamış, ben ondan sarkana kadar yuvarlandı. Birlikte göle doğru düştük.

"Tüm yapabildiğin bu mu, Heartbreaker?" Alay ettim. "Ejderha formunu almaktan korkuyor musun? Acınacak haldesin!"

İki damarlı, zarımsı kanat sırtından fırladı ve neredeyse tutuşumu kırıp beni göle geri gönderiyordu. Tekrar. Düşüşümüz bir süzülüşe dönüştü ve Kalp Kıran'a sarılışımı sıkılaştırdım, sonra ıslak dirseğimi boynunun arkasına attım. Dirseğim ona çarptı ve kayalık sahile birlikte çakılmadan önce acı içinde homurdandı.

Luis darbenin çoğunu aldı ama ben yine de ondan biraz uzakta, morarmış ve ağrıyan bir haldeydim. Kalp Kıran tek dizinin üzerine çökmüş, sertçe öksürüyordu ve ben ondan önce ayağa kalkmayı başardım. Islak ve yapışkan kıyafetlerimden hâlâ su damlıyordu.

Kalp kıran insan ve ejderha formları arasında bir yerdeydi. Vücudu donuk ışıktaki parlayan kalın kırmızı pullarla kaplıydı. Tırnakları pençeye benziyordu, dişleri yırtıcıydı ve uzun kuyruğu arkasından ileri geri sallanıyordu. Sanki ölüyormuş gibi öksürüyordu.

"Yeni kalbin nasıl, Luis?" diye sordum. "Yoruldu mu? Ara vermek ister misin?"

Luis öksürükler arasında, "Ölümünü acıtacağım Kingman," dedi. "Kalbini yiyeceğim ve cesedini arkadaşlarının önünde sürükleyeceğim. Sonra, kaderini paylaştıklarında, kafanı keseceğim ve Kingman Kalesi'nin önünde sergileyeceğim."

Ve insanlar dramatik olduğumu söylediler. "Diz çökmüş bir adam için büyük konuşma."

Ne olduğumu unutmuş bir halde üzerime doğru nefes aldı. Bedenimi susturdum, ön kolumu gözlerimin önüne koydum ve Rames'i ittim. Isı ve ışık

yanımdan hızla geçerek görüşümü engelledi ve diğer her şeyi boğdu. Öyle ki

İlerlemeye devam ettim, zihnim vücudumdaki sıcaklığı korumaya odaklanmıştı, büyüsü beni durduramazdı.

Planının işe yaramadığını anlamış olmalı ki küfürler savurarak üzerime yürüdü.

Buna karşı koyabilirim. Çok beceriksizce. Bileğini yakalamak, arkasından çevirmek ve dizimi göğsüne yerleştirip onu yere yıkmak çok kolaydı. Aynı elimle kuyruğunu yakaladım ve diğer elimle onu boğarken kuyruğun sivri ucunu boynuna dayadım. Ağırlığım altında kıpırdanıyor ve kıvranıyordu ama her kanlı öksürüğünde vücudundaki gücün gittiğini hissedebiliyordum.

"Diğer tarafta olmak nasıl bir duygu? Acıyor mu? Çaresiz hissediyor musun?"

"Neden"-öksürük-"kalbim"-öksürük-"bu kadar acıyor?"

"Çünkü bu bir ejderha kalbi değil," dedim. "Çok kararlıydın. Kendini çok çabuk zorladın. Ölümsüz hayatında hepimizin çocukken öğrendiği tek kuralı unutmuş olmalısın: Koşmadan önce yürü." Kalp Kıran'ın boynunu daha da sıkı kavradım ve o da çırpınmaya başladı. "O kalp Danielle Margaux'ya aitti. Arkadaşları ona Dawn derdi. Ve o senden daha güçlüydü. Tanıdığım herkesten daha güçlüydü."

Kalpkıran ejderha formunu kaybediyor, tekrar insan formuna dönüyordu. Kuyruğu kaybolduğunda, iki elimle canını sıkmaya başladım ve gözleri kafasının içinde yuvarlanana, uzuvları gevşeyene ve hareketsiz kalana kadar onu tuttum.

Demek birini öldürmek böyle bir şeydi.

Üzerine tırmandım, cebinden Serena'nın zincirlerinin anahtarını çıkardım, tabancamı aldım ve onu başından vurdum. Bundan sonra geri gelme ihtimalini ortadan kaldırmak istedim ama emin olmak için cesedini göle yuvarladım. Bir kaya gibi battığında her şeyin bittiğini anladım.

Nefesimi tuttuğumda kaç mermim kaldığını kontrol ettim. Sadece bir tane. Saydırsam iyi olacaktı.

Sahilde taş sütuna doğru koştum ve adımlarım ses çıkarmayı bıraktığında hızımı artırdım.

Trey ve Naomi onları bıraktığım gibi sırt sırta duruyordu. Reclaimer görünürde yoktu. Bölgede şiddetli rüzgar vardı ve

Trey karanlığı kovmak için alanın etrafına ışık topları yerleştirmişti. İkisi de geldiğimi görmedi. Yukarı bakmaya çok odaklanmışlardı.

Onlara bağırdım ama hiç ses çıkmadı. Yani büyülerini sadece etkilemeyi seçtiği kişilerle sınırlı değildi; tıpkı benim onları kovduğumda yaptığım Etkisiz Bırakma İmalatları gibi bir alanda işe yarıyor olmalıydı. Bunu nasıl yenebilirdim? Luis konusunda şanslıydım -beden Dawn'ın kalbini kaldıramazdı- ama Geri Kazanan'ı yenmek o kadar kolay olmayacaktı. Herhangi bir şansım olması için Serena ve Dark'ı serbest bırakmam gerekiyordu, aksi takdirde bu dövüş de Rian'la olanla aynı şekilde sonuçlanacaktı.

Trey ve Naomi'nin yanından geçip Serena'ya doğru koştum, ancak Reclaimer'ın ters bir darbesiyle yere serildim. O üzerimde durup hırlarken anahtar elimde güvenle duruyordu.

"Şimdiden aşkımdan kaçmaya mı başladın, küçük Kingman?"

Sesler bir anda geri geldi. Muhtemelen yalvardığımı, ağladığımı ya da sızlandığımı duymayı bekliyordu ama bunun yerine sadece kalp kırıklığı duydu. "Onu ben öldürdüm."

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken Geri Kazanımcı hiç kıpırdamadan durdu.

"O öldü, Anna. Seni bu hale getirmek için sana ne yaptı bilmiyorum ama artık özgürsün. Yaptıklarını asla telafi edemeyebilirsin ama kefareti ödemek ölümden daha iyi olmaz mı?"

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Anna?" Yaklaşırken söyledim. "Sen-"

"Katil!"

O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, etrafımızdaki her şey sarsıldı. Yıkılmış evlerin duvarları etrafımızda titreşti ve sonra tamamen parçalandı. Göz ucuyla Trey ve Naomi'nin dizlerinin üzerine çökmüş, kulaklarını kapattıklarını gördüm. Dark ve Serena da kendi kulaklarını sestten korumak için mücadele ediyorlardı.

Kefaret için çok fazla.

Kurtarıcı'nın dikkati dağılmışken Naomi'ye Serena'nın zincirlerinin anahtarını attım. Anahtarı kaptı ve Kurtarıcı bana odaklanmışken zincirlerin kilidini açmak için koştu. Tabancalarından birini ona doğrultmuş olan Trey'i bile görmezden geldi. Ağzını açtı-

Rew yaparken kulaklarım patladı. Görünmez bir güç yakındaki kılıçları kamçıladi ve çelikten bir kasırga gibi bana doğru savruldu. Bana bir ses

patlamasıyla falan mı vurdu?

Tüm Rying kılıçları beni takip ederken sırtım duvara çarptı. Sağ pazumdan koluma, parmak uçlarıma kadar keskin bir acı yayıldı. Kolum uyuştı ve aşağı baktığımda bir kılıcın koluma ve arkamdaki taş duvara saplandığını gördüm. Etrafımdaki her şey dönüyordu ve kusacakmışım gibi hissediyordum.

Hâlâ insan formunda olan Reclaimer bana bakarak, "Hepsini öldüreceğim ve sana da izleteceğim," dedi.

Trey ateş etti ve onu tam göğsünden vurdu. Ancak kurşun herhangi bir zarar vermeden içinden geçip gitti ve Trey ona döndü, bir elini yüzüne vurdu ve onu yere çarpmak için kullandı. Adam hareketsiz yatıyordu. Göğsünün inip kalkışını bile göremiyordum.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu tekrar olmayacaktı.

Naomi Serena'nın sol kolundaki zincirlerden birini henüz çözümüştü ki Serena saçlarından sürüklenerek götürüldü. Tekmeledi ve çığlık attı, Kurtarıcı onu uzağa ve görüş alanının dışına fırlatmadan hemen önce. Bir sıçrama, çarpma ya da başka bir şeyle yere düştüğünü duyamadım.

Bu tekrar olamaz.

Serena ayağa kalkarken üzerime bir ağırlık çöktü. Özgürdü ve öfkeliydi. Geri Kazanımcı tek dizinin üzerine çökmeye zorlanmıştı, Serena'nın sınırsız gücünün tüm ağırlığı üzerine çöküyordu. Ama vücudu yavaşça şekil değiştirirken Geri Kazanan gülüyordu. Tırnakları ve dişleri keskinleşirken derisinin üzerinde pullar oluştu. Arkasından bir kuyruk fırladı ve sırtından tek bir kanat çıktı. Diğerlerinin aksine, tek kanatlı, tamamen yetişkin bir ejderha önümüzde durana kadar durmadı.

Ve çok büyüktü. Kolayca kırk fit yüksekliğindeydi ve kanat açıklığı bunun iki katıydı. Endless Waltz'daki Toothless Wyvern ile kıyaslandığında karınca gibi kalırdı. O şeyi nasıl durduracaktık?

Etrafımızdaki binalar Serena'nın Fabrikasyonlarının ağırlığından eğildi ve yıkıldı. Ejderha bundan etkilenmemiş görünüyordu, yavaşça prensese doğru yürüyor ve attığı her adımda yeri sarsıyordu.

Serena, devasa yaratığın karşısında tereddütsüz durarak onunla yüzleşti.

"Omuzlarımdaki küçük bir ağırlıktan etkilendiğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandı ejderha.

Ejderhanın üzerindeki baskı arttıkça Serena parmaklarını kulaklarına götürdü. Nefes alabilmek için bedenimi etkisiz hale getirmek zorunda kaldım ve Dark'ı tutan taş sütun sallanmaya başladı.

Ejderha, prensesi bir iki adım geriye savuracak kadar güçlü bir şekilde böğürdü, saçları arkasına döküldü.

Beni şişleyen kılıcı elime aldım ve bıçağı pazımdan çıkarmaya çalıştım. Her hareket öyle bir acı veriyordu ki, bayılmamak için durmak zorunda kaldım.

"Bunu daha ne kadar sürdürebilirsin?" Geri Kazanımcı güldü. "Üzerimde biraz baskı kurmak için kaç anı kaybediyorsun?"

Serena ejderhaya, onu tekrar güldüren bir şeyler mırıldandı.

"Bu kadar işe yaramaz birine bu kadar yanlış inanç. Ne yapabileceğini sanıyorsun? Daha fazla zaman için oyalayabileceğini mi? Fabrikasyonların başarısız olduğu an öleceksin."

Prenses bana baktı ve dört kelime mırıldandı: "Beni etkisiz hale getir ve yakala." *Yakalamak* mı? Ne demek istiyordu? Planı her neyse, onu uygulayacaktım. Bana söylendiği gibi ilk kısmı yaptım. Göğsümdeki sıcaklığa odaklanarak onu dışarı attım ve ejderhanın kuyruğu Serena'yı taş sütuna çarpmadan hemen önce bir taşın yere çarptığını duyduğumda işitme duyumun geri geldiğini anladım. Kuvvet taşları yerinden oynatarak sütunu ikiye böldü ve kulakları yırtan bir inilti tepemizde yankılandı. Toz parçaları ve çakıl taşlarıyla tavan sallanmaya başladı.

Alttaki zemine çarptı ve büyük bir çatlak her tarafa yayıldı.

Ve sonra üzerimizdeki Büyük Taş Meydan ikiye bölündü ve çöktü.

Üzerimize. Oh, lanet olsun.

Ejderha ve muhtemelen Karanlık dışında, hâlâ hareket eden tek kişi bendim. Ve dev taş levhalar, ahşap kalaslar ve renkli kumaşlar üzerimize doğru düşerken, olmam gereken kahraman olmak zorundaydım.

Baskı yok.

İlk adım: prensesi yakalamak.

Sanırım önce kendimi kurtarmam gerekiyordu. Pazuma saplanmış kılıcın kabzasını kavradım ve gerçekten acı verici bir hareketle çekip çıkardım. Gözyaşlarımı ve karanlığı geri kııptım ve sonra bana emredileni yaptım. Bir elimde tabanca, diğerinde kılıç, açılı bir duvardan yukarı doğru koştum.

sütunu düştü ve Serena'nın havada mümkün görüldüğünden daha zarif bir şekilde süzüldüğünü -hayır, süzüldüğünü- gördü. Naomi'nin de bir yerlerde bilinci yerinde olmalıydı.

Onu yakalamak için havaya sıçradım, bu bir çarpışmadan çok birlikte yere yuvarlanmadan önce çatırdadı.

Yukarıdan kayalar düşmeye devam ederken Serena yanımda hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Sanki bir şey onları o yöne doğru yönlendiriyormuş gibi, bizden çok ejderhaya doğru yuvarlanıyorlardı.

Serena kolunu omuzlarıma dolayarak, "Sanırım kaburgalarımın birini daha kırdın. Çok iyi nefes alamıyorum."

"Daha iyi olması için öpmemi ister misin?" "Hayır, aptal."

"Bana ukala demediğin için teşekkürler. Bu bana hep yanlış gelmiştir." "Senden nefret ediyorum, Michael Kingman."

Ayağa kalkmama yardım et."

Vücudumun olduğum yerde kalmam için bağırmasına rağmen yaptım. Ejderha kükrüyor, üzerine fırlayan kayaları tokatlıyor ve kırıp geçiriyordu... ve arkasındaki gölgelerde, Dark nihayet zincirlerinden kurtulmuş bir şekilde hapisanesinden dışarı adım attı. Gözümü kırptım ve gölgeler ejderhanın etrafını sararak kollarını ve bacaklarını ince siyah zincirlerle bağladı. Roor'dan süzülen buz onu olduğu yerde dondurdu ve Dark'ın gözleri yakuttan daha kırmızı oldu. 1re'den daha kırmızı. Kandan daha kırmızı.

Paralı Asker boynunu kırdı ve ardından, "Fırsatın varken beni öldürmeliydin, Anna!" diye bağırdı.

Ejderha kükremeye devam etti ama sesi artık daha çok ağlıyor gibiydi.

"Luis kaçtığında sen ve Luis kaçmalıydınız. Hastalıklı, cani arzularınızı başka bir yerde sürdürseydiniz belki fark etmezdim. Belki şu anda bu kadar acı çekiyor olmazdın. Belki de ölmek üzere olmazdın."

Tahta bir kiriş ejderhanın kanadının zarını deldi. Çığlığı o kadar keskindi ki, kesildikten uzun süre sonra kulaklarımda çınlama duydum. Prenses gömleğimi sıkıca kavradı.

"Acıtıyor, değil mi?" Dark kıkırdadı, buz ve karanlık ejderhanın bedenini sarmıştı. "Sen ve Luis'in kendinizden daha zayıf olanlara eziyet etmekten neden hoşlandığınızı anlayabiliyorum. Birini tamamen kontrol etmek iyi hissettiriyor! İzin ver sana

bir seçim. Kalbin durana kadar donmak mı istersin yoksa karanlığın boğazından aşağı süzülüp onu sökmesini mi?"

Ejderha çırpınmaya devam etti ama şimdi yukarıdaki Büyük Taş Meydan'ın daha fazla parçası ona çarpıyordu. İki büyük taş kanadını yere sabitledi. Bir diğeri kafasına öyle bir çarptı ki kollarımdaki ve boynumdaki tüyler diken diken oldu, ardından bir diğeri ve ejderhanın vücudu kemiksiz bir şekilde yere yığıldı, öyle ki Sıçan, bir Yüksek Asil'in halısı için bağırsakları çıkarılıp derisi yüzülebilirdi.

"Bana nasıl ölmek istediğini söyle, canavar!"

Buz vücudunu boyundan aşağısını kapladığı için yanıt alamadı.

"Söyle bana!"

Serena'nın kolunu omzuma attım ve "Gidip aptalca bir şey yapmam gerekiyor" dedim.

Kolunu tekrar bana doladı. "O zaman yap."

Yukarıdan gelen son taşlar ejderhanın üzerine yuvarlanıp onu buz ve kayayla kaplarken, biz de topallayarak ona yaklaştık. Dark ona karşı kazandığı zaferle övünmeye devam ederken sadece başı açıktaydı. Sanki soykırımcı bir terörist değil de aşkını kurtarmak için Ejderha Avcısı olmuş zavallı bir çiftçi çocuğuymuş gibi.

Atış yapabilecek menzile girer girmez ejderhanın acısına son verdim.

Geri Kazanımcı öldüğünde bir insana dönüştü ve neredeyse bitmek üzereydi.

Uğraşacak tek bir canavar kalmıştı.

Dark olduğu yerden aşağı atladı, gözleri hâlâ parlıyordu. "Onun hayatını almak sana düşmezdi, Michael. Buna hakkın yoktu. O ve Luis öldürüldü-"

"Ölüm ölümdür, Dark. Onu intihar ettirmek Zehra'yı geri getirmeyecekti. Bu iş burada bitsin."

"Bana intikam borcu vardı."

Ölü kadını işaret ettim. "Sende. Cesedi gölün dibinde."

"Daha fazla dava açmalıydılar."

İki asilzadeyi öldüren tabancayı Dark'a uzattım. "Eğer onu senden çaldıysam, kafama nişan al. Sanırım hızlı bir ölümü hak etmen için yeterince çalıştım."

Dark burnundan nefes alıp veriyordu, elleri sıkıca kenetlenmişti.

"Beni de vurabilirsin," diye açıkladı Serena. "Tanık bırakmadan."

"İntikamımı kendi yöntemimle almak istedim, Michael."

Tabancayı tutan elim hafifçe titriyordu. "O zaman hıncını benden çıkar ya da yoluna devam et."

Dark küfretti ve sonra gözlerini ovuşturdu. Normal gri renklerine döndüler. "Eğer bana bir daha itaatsizlik edersen seni öldürürüm. Orbis Şirketi seni tam bir üye olarak görene kadar hayatın benim ellerimde."

"Belki bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Serena. "Buradan çıktıktan sonra Michael'ın hayatı yeniden kendisine ait olacak. Michael'ın babamın... Kral Isaac'in kendini öldürdüğünü söylediğini kabul edecek kadar çok şey gördüm. O her zaman bir Paralı Asker olacak ama artık onun hayatını elinde tutamayacaksın."

Serena'nın omzuma dolanan kolu beni rahatlatmak yerine aniden rahatlattı.

Özgürlük böyle bir şey miydi? Unuttuğumdan emindim. Kahretsin.

"Anı mahvetmek istemem ama Naomi ve Trey'i de alıp buradan gitmemiz gerekiyor. Asi ordusu Hollow'u işgal etmeyi, yakıp yıkmayı ve şafakta herkesi öldürmeyi planlıyor."

Serena sanki her şeyi geri alacakmış gibi bana baktı. "Açıkla."

Ona hızlı versiyonunu verdim ama yine de çok uzun geldi. Dark bizi yarı yolda bıraktı, ejderhanın kalbini kendisi için almaya odaklanmıştı. Gözümün ucuyla, onun Reclaimer'ın bedenini yırttığını ve kalbini oyduğunu gördüm.

"Yani şu anda iki şeyden biri gerçekleşiyor," dedi Serena ben sözümü bitirdiğimde. "Ya Gwen ikna edici bir şekilde benim yerimi aldı ve eyalet ordularına komuta ediyor ya da..."

"Yoksa?"

"Ya da beni taklit ettiği için idam edilmek üzere."

"Siz Asiller ve Yüksek Soylular bu kadar çok insanı infaz etmeyi gerçekten bırakmalısınız."

Serena bana yan gözle baktı. "Bu şikâyetini başka bir güne sakla. Buradan çıkmama yardım et, acele etmeliyiz."

"Ayrılmadan önce Trey ve Naomi ile görüşmem gerekiyor. Onlar aileden ve-"

"Zamanımız yok. Hollow tehdit altında, Michael. Kız kardeşinin hayatı da öyle."

"Aile aileyi terk etmez. Ne olursa olsun."

Serena inatçılığını karşısında başını salladı. "Çabuk bul onları."

"Kimi çabuk bulalım?" Naomi, Trey'i tutarken bize doğru tökezleyerek sordu. Her ikisi de kir, toz ve kurumuş kanla kaplıydı ama tamamen hayattaydılar ve önemli olan tek şey de buydu. "Hepiniz bizim için mi endişelendiniz? Ne kadar tatlı. Sizi düşmekten kurtardığımı ve benim sayemde o kayaların hepinizi ezmediğini fark etmişsinizdir diye düşünmüştüm."

"Teşekkür ederim, Naomi. Tüm bunlar sona erdiğinde karşılığını cömertçe alacaksın. İzin vererseniz-"

"Nasılsın, Trey?" Sözümlü kestim.

Naomi onu düşmüş bir kayanın üzerine oturturken bir inilti duydu. "Bu gece iki ejderha kafamı yere çarptı. Acıyor."

"Söylediği şey lne olacağı," dedi Serena. "Gitmemiz gerek."

Naomi ve Trey bize el sallayarak biraz daha oturmamızı istediler. İnsanlar yukarıdaki deliğin etrafında toplanmaya başlamıştı, arka planlarında hâlâ karanlık olan gökyüzü vardı ve bu yeraltı mağarasına bakıyorlardı. Dark'ın elinde çoktan Reclaimer'ın kalbi vardı ve onu bir atıştırmalık gibi inceliyordu. Şu anda onunla uğraşacak vaktim yoktu, bu yüzden Serena ve ben oradan ayrıldık. Birlikte sahile doğru yürüdük, o tekneye bindi, ben de tekneyi kumdan suya ittim ve arkasından tırmandım.

Acele edersek, isyanı durdurmak için hâlâ zamanımız olabilirdi.

ASİL LAKAPLAR

Mahzenlerden çıktığımızda Kingman Kalesi ve Ada boştu, ay batarken gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Büyük Taş Meydan'ın bulunduğu deliğin etrafında sadece birkaç Savunucu duruyordu ve şimdilik orayı kapatmışlardı. Ne Serena'nın ne de benim fazla gücümüz kalmamıştı ve yaramı sardıktan sonra bile arkamızda hafif bir kan izi bırakmaya başlamıştık. Zehir Bahçeleri yakındı ama hâlâ çok uzaktaydı ve onu daha ne kadar taşıyabileceğimi bilmiyordum. Ama taşıyabildiğim kadar taşıyacaktım.

Serena her şeyden daha önemliydi.

Serena tekrar konuştuğunda Ticaret Bölgesi'ni yarılamıştık. "Hangi Kuzgun'un bizi Zehir Bahçeleri'nde bekleyeceğini biliyor musun?"

"Chloe değil. O Gwen'le birlikte."

Serena derin bir nefes aldı. "Umarım Rowan ya da Karin'dir." "Favorilerini mi seçiyorsun?"

"Hayır, sadece güvende olduklarını bilmek istiyorum." "Onları ailen olarak mı görüyorsun?"

"Evet," dedi basitçe. "Ben Karin'le birlikte büyüdüm ve Chloe benim ikizim sayılır. Baban öldükten sonra neredeyse her gün beraberdik... Davey öldükten sonra.

O

aklımı başımda tuttu. Rowan da beni ayakta tuttu ve mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde benimle ilgilendi. Bana taç için bir vekilden ziyade bir insan olarak davrandı."

"Peki ya diğerleri?" Duvara yaslanmış baygın bir sarhoşun yanından geçerken sordum.

"Yasemin, Hannah ve Efyra eski nesilden. Onlarla bağlantı kurmak her zaman zor olmuştur. Onlar için asla prenesten başka bir şey değildim."

"Peki ya dört tüylü kuzgun?"

"Michelle?" Serena sordu. Başımı salladım. "Babamın başına gelenleri duyduktan sonra sana ona güvendiğimden daha çok güvendim."

"Ciddi misin? Ne yaptı ki?"

"O bir Şehir Doğumlu ve bağlılığının tahta olduğunu açıkça ifade etti."

"Bu iyi bir şey değil mi?" "Sadece üzerinde oturuyorsam." Oh.

"Umalım da Zehir Bahçeleri'nde bizi bekleyen o olmasın," dedim, bu konuşmayı bitirmeye hevesliydim.

"Evet, gidelim. Bu gece sabrım tükendi ve onun sabrımı yeniden kazanmama yardımcı olacağından şüpheliyim."

Zehir Bahçeleri'ne girdiğimizde konuşmayı bıraktık. Her zamanki gibi zehirli kök ve saplarla doluydu. Benekli maydanozdan baldıran otuna kadar birini öldürebilecek her şey. Bazı ölümcül maddelerin etrafında kafesler olmasına rağmen asla kilitlenmez ya da denetlenmezdi. Buradan çıkan bir şeyin Hollow'da ne sıklıkla birini öldürdüğünü hep merak etmişimdir.

Bu düşünce üzerinde durmak için çok az zamanımız vardı ki uzakta bir ligure ol gördük. Zırh giymişti ve vadideki zambaklardan oluşan bir tarlada duruyordu. Sırtında bir savaş baltası vardı.

"Onu yakaladım!" Onlara doğru bağırdım.

Kuzgun yüzünü bize dönmüş, saçlarına ördüğü altı tavus kuşu tüyünü gösteriyordu. Jasmine Andel, Efyra'dan sonraki en yüksek rütbeli Kuzgun. Dişi bir aslan varken neden bir yavru gönderdiler?

"Kingman? Serena?" Jasmine Andel tereddütle sordu. "Bu gerçekten sen misin?"

"Yasemin, benim," dedi prenses, sanki çok uzun bir süredir nefesini tutuyormuş gibi.

Kuzgun bize doğru koştu, zırhının ağırlığı altında her adımı gürlüyordu. Serena'yı yakındaki bir banka yatırdım ve Jasmine'in onu incelemesine izin verdim. Kendi bedenim de titriyordu ama yapmak istediğim şeyi yapmıştım. Nihayet dinlenme vakti gelmişti.

"Yaralandın mı?" Jasmine, Serena'nın vücudunu dürtüp dürtmeye devam ederken sordu. Prensesin yanıtları homurdanmalar, yüz buruşturmalar ve keskin nefes alış verişler oldu.

"Ordu konuşlandırıldı mı? İsyançılar yakında Hollow'a saldıracak. Fazla zamanımız yok."

Jasmine Andel, "Hayır, konuşlandırılmadı Serena," demeden önce durakladı.

Bu vücudumda bir sarsıntı yarattı. "Neden? Gwen'in planı-"

"Başarısız oldu."

Alacağım yanıttan çok korktuğum için bir sonraki soruyu soramadım. Serena beni sordu. "Ne oldu?"

"Yüksek Asiller Gwen Kingman'ın oyununu anladılar, Serena. Senin öldüğünü ve Gwen'in tahtı gasp etmeye çalıştığını düşündüler. Gwendolyn ve Juliet Kingman yargılanmadan derhal idam edildiler. Formalite yok, sadece bir balta."

Vücudum titriyordu. Serena ikimizin de ne düşündüğünü sordu. "Bunun anlamı
-"

"Kral Adreann artık tahtta oturuyor. Uzun süre hüküm sürebilir."

Başımın yanlarını tuttum ve öyle yüksek sesle çığlık attım ki, kuşlar yakındaki ağaçlardan yuvarlanıp sisli puslu havaya karıştılar.

Başarısız olmuşum. Tekrar. Şimdiye kadar yaptığım her şey başarısızlıkla sonuçlanmıştı, benim için hiçbir anlamı yoktu-

Serena sırtıma bir tokat attı ve kendimi toparladım. "Nefes al, Michael. Bu henüz bitmedi. Jasmine, beni kaleye götür. Yüksek Asillere durumu açıklayacağım ve idamları kınayacağım. Hollow'u hâlâ kurtarabiliriz. Hala..."

Jasmine Andel büyük baltasını çekmişti. Kenarları yeni doğan sabah ışığında parıltıyor gibiydi. "Özür dilerim, Serena."

"Demek bu yüzden bana 'Ekselansları' değil de 'Serena' diyorsun. Kardeşimin emirlerine göre mi hareket ediyorsun?"

"Hayır," dedi Kuzgun. "Bu benim kendi seçimim. Kral Isaac isyana boyun eğmeyi reddettiğinde Hollow'un başına neler geldiğini gördüm. Sen de aynı yoldan gidebilirdin ama daha büyük bir iyilik için fedakârlıklar yapılmalı. Kardeşin bunu biliyor ve şu anda imparatorla barış görüşmeleri yapmaya gidiyor. Bazı Yüksek Asil aileler düşecek ama Hollow'da gücün hak edenlerin elinde kalacağına inancım tam. Siz barışa giden yolda bir engelsiniz."

Serena başını kaldırıp üzerinde yükselen Kuzgun'a baktı, hâlâ yan tarafını tutuyor ve sığ nefes alıyordu. "Yüksek Asalet'in içinde bir hain olduğunu hep biliyordum. Kim olduğunu asla belirleyemedim. Tüm Kuzgunların aile bağlarını bir kenara atmadığını unutmam ne kadar zavallıca."

"Ne kadar ironik, kendi aileniz sizi körleştirmişken ve siz modası geçmiş ideallere tutunmuşken."

"İmparatorun Andellerin şu anda sahip oldukları gücün bir benzerini bile ellerinde tutmalarına izin vereceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Evet," dedi. "Bir anlaşmamız var."

"Demek ki imparatora çok fazla kredi vermişim. Eşitlik olmadığına göre, gerçekte neyin peşinde olduğunu merak ediyorum."

"Hollow zamanı gelince göreceksin." Bir koluyla baltasını kaldırırken bir duraksama oldu. "Hoşça kal, Serena. Babana onu özlediğimi söyle."

Sonra Serena'nın boynuna saldırdı.

Çarpışmadan önce büyük baltanın sapını bıçağın altından yakaladım.

"Prenses," diye homurdandım baltanın kafasını kesmesini engellerken.

"Herhangi bir arzu

bana yardım eder misin? Belki de Fabrikasyonlarınızla Kuzgun'u dize getirerek?"

"O da bir Nullification Fabrikatörü."

Oh.

Jasmine Andel eldivenli eliyle karnıma bir yumruk indirdi ve nefesim kesildi. Şans eseri baltayı tutmaya devam ettim. Serbest kalan 1. elimi sıktım,

Pazumdan parmak uçlarıma yayılan acıyı görmezden gelerek Kuzgun'un çenesine bir yumruk indirdim. Zar zor fark etti.

"Çocuk gibi vuruyorsun."

İkinci yumruğu beni yere düşürdü, nefes nefese kaldım. Beni tekmeledi, ayağını göğsüme koydu ve ayağıyla aşağı doğru itti. Baltasının bıçağı Serena'nın boynuna dayanmıştı. Tabancam boştu ve çaresizdik.

Bu şekilde ölmeyi reddettim. Burada değil. Yaptığım onca şeyden sonra olmaz. Ama tek başıma yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir fikrim vardı, nasıl kazanacağıma dair bir ipucu. Prenses hâlâ hatırladığım kişi olduğu sürece işe yarama ihtimali çok azdı.

Jasmine'in ayağını üzerimden çekmeye çalışırken, tenime ve bel kemerime sıkıştırdığım tabancaya uzandım. Yasemin'i uyarmamaya dikkat ederek yavaşça geri çektim. Sonra tabanca elimdeyken gülmeye başladım.

Jasmine göğsümdeki baskıyı biraz azalttı. "Sonunda delirdin mi, Kral-"

Tabancamı ona doğrulttum. "Bunu geçersiz kıl."

Jasmine benden yana sıçrayınca silahın sesi kesildi. Bir şey olmadığını anlayınca hırladı ve "Ne zavallı-" dedi.

Serena, çocukken ona verdiğim, Lucky (Şanslı) lakaplı uğurlu bıçağını onun şahdamarına sapladı. Bıçağı her zaman sol ayak bileğine bağlı tutardı ve neyse ki hep orada kalmıştı.

Jasmine bıçağı çıkarmaya çalıştı, ancak Serena boynunun diğer tarafını tutup yerinde tuttu. Ağzından kan geliyordu. Çırpınıyor, damlıyor ve muhtemelen onu boğuyordu. Serena onun sırt üstü düşmesine rehberlik etti ve 1rm tutuşunu sürdürdü.

"Bu acı verici, biliyorum," dedi Serena. "Yalnız ölmeyeceksin ve ailen bu aptalca darbeye karışmadığı sürece onlara zarar gelmeyecek. Bunu benim merhametim olarak kabul et."

Jasmine -bilerek ya da bilmeyerek, bunu söylemek zordu- Serena'nın yüzüne kan sıçrattı. Yine de prenses, bıçağı hâlâ Jasmine'in boynuna saplı bir şekilde 1rm'de kaldı. Başka tarafa bakmadı.

"Babama onu sevdiğimi söyle. Hatırlanmayacaksın."

Bununla birlikte, altı tüylü Kuzgun Jasmine Andel son bir kez seğirdi ve sonra öldü.

Serena ayağa kalktı, bıçağını giysilerinden temizledi ve sonra sendeledi.

Yere düşmeden önce onu yakaladım ve titremesi durana kadar tuttum.

"Michael," dedi sessizce. " z r dilerim. Ailen..."

Boğazımda bir yumru vardı. "Şimdi bunun üzerinde durmak istemiyorum. Adreann'ın kontrolü ele geçirmesini engelleyebilir miyiz?"

"Zaten ta  giymişse, hayır."

"Peki ya kontrolü imparatora vermesini engellemeye ne dersiniz?" "Bunu yapabiliriz."

"Nasıl?"

Serena gözlerini kapattı. "Tek bir asinin bile Hollow'a ayak basmasına izin vermeyerek. Beni güneybatı kapısına kadar taşıyabilir misin?"

Kolayca. Bu noktada biraz daha fazla acının ne önemi vardı? Sanki kalbimin yaşadıklarıyla kıyaslanabilirmiş gibi. Jasmine'in söylediklerinin doğru olduğunu inkâr ediyordu. Annem ve kız kardeşim... Öyleydi... Bu mümkün görünmüyordu.

"Onları durdurmak için bir planın var mı?" Boş sokaklarda birlikte yürürken sordum. Şehrin üzerinde sis vardı, kışın gitmeyi reddeden kalıcı bir kalıntısı.

"Sayılır," dedi ve ayrıntıya girmede.

Vardığımızda güneybatı kapısı ardına kadar açıktı ve görünürde hiç nöbetçi yoktu. Jasmine'in yaptığına şüphe yok. Her şey isyancı saldırısı için hazırlanmıştı. Hollow ile dış dünya arasındaki sınırı geçtikten sonra Serena bana yaslanmayı bıraktı ve olabildiğince dik durdu. Hollow'dan uzaklaşırken hiçbir şey konuşulmadı.

Uzakta, isyancı üssünün yakınında tozun yükseldiğini görebiliyorduk. Bir sürü at ve asker geliyordu.

"Gitmelisin," diye açıkladı Serena. "Mümkün olduğunca çok insanı uyar." "Ne yapacaksın?"

Bana bakmayı reddetti. "Onları elimden geldiğince uzak tutacağım. Unutulmuş olmadan önce kaç tanesini öldürebilirim ya da durdurabilirim bilmiyorum... ama... ama eğer olabilirsem

Bir 6rnek... Tutun onları. Belki o zaman Y6ksek Soylular onların taleplerine boyun eğmek yerine karşı koymaları gerektiğini anlarlar. Belki Adreann bile bunu g6r6r."

"Serena, bu çok saçma. Yapamazsın-"

"Hollow için canımı mı vereyim?" dedi g6zyaşıları y6z6nden akarken. "Kraliçeler b6yle yapmaz mı? Tasız olanlar bile mi? Bu daha b6y6k bir iyilik için."

"Pozisyonunu Adreann'a bırakmış olursun. Bunun ne kadar aptalca olduğunu açıklamama gerek var mı? Onun gerçekte neye benzediğini biliyorsun, değil mi?"

"Elimde kalan tek aile o! Ne yaptığımı 6ęrenince b6y6yecek. Bir Kraliyet mensubunun nasıl davranması gerektiğini g6recek. Kolay bir çocukluk geçirmedi. Kimse yanında değildi-"

"Hiçbirimizin ocukluğu kolay geçmedi. Bu onun davranışlarını mazur g6stermez." "Michael," dedi Serena, sabah g6neşi arkasında y6kselirken.

"Bunu ben yapıyorum.

S6yleyeceğin hiçbir şey beni aksi y6nde ikna edemez. şimdi git. Sana bunu emrediyorum."

Buna g6ld6m. "Emir mi? Sana bunu yapma hakkını kim veriyor?"

"Ben Serena Hollow, kralieyim."

"Eski."

"Eski kraliçe adayı," diye d6zeltti, sinirlenerek. "Bu benim seçimim ve Hollow'a yardım etmek için başka bir yol g6remiyorum. Bu benim Serena Hollow olarak son eylemim. Asil bir davranış olsun."

Bana aşırı dramatik olduğumu s6yleyen t6m pislikleri unutun.

Serena'nın elini tuttum. Hazırlıksız yakalanmıştı ve ben de ř6yle diyecek zaman buldum: "Eğer Hollow'u korumak için aptalca bir girişimde bulunarak hayatını bir kenara atacak ve bir Unutulmuş olacaksan, sonrasında seni dışarı s6r6klemek için de burada olabilirim. Kraliyetimin bunu tek başına yapmasına izin verirsem nasıl bir Kingman olurum?"

"K6t6 bir tane," diye itiraf etti. "Ama bu benim g6revim, senin değil."

"Benim g6revim seni korumak. Bunu ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız. Babanı hayal kırıklığına uğrattım. Seni y6z6st6 bırakmayacağım."

Uzaktaki atlar bize doğru hızla geliyordu. G6neş tam olarak doğmadan kapıya varmış olacaktı.

"Öyle olsun," dedi Serena elimi sıkarken.

"Öyle olsun." Bir duraklama. "Serena, sana bir şey söyleyebilir miyim? Uzun zamandır söylemek istiyordum ve tüm anılarını kaybetmeden önce bilmeni istiyorum."

"Eğer mecbursan."

"Çocukluğumun çoğunda seni sevdim."

Serena homurdandı ve bu zarif olmaktan çok uzaktı. "Gerçekten mi? Seçtiğin an bu mu? Hollow ve Kingman olmamıza rağmen mi? Bize yasak olduğunu öğrettikleri ilk şey ailelerimizin birbirine karışmasıydı ve sen bunu görmezden gelmeyi mi seçtin?"

Ordu, ağır deri zırhlı ve metal kurt başı miğferli bir binici ile parlak gri bir at tarafından yönetiliyordu. İmparatorun kendisi yakında önümüzde olacaktı. Ne yazık ki mermim bitmişti.

"Evet," dedim sonunda. "Ne diyebilirim ki? Kulaklarım hep seçiciydi."

"Evet, her zaman yaptın. Şimdi kendini geçersiz kılmak isteyebilirsin. Onları dize getirmeden önce mümkün olan son ana kadar bekleyeceğim. Mümkün olduğunca çoğunu haklamak istiyorum."

Tüm bedenimi bir sıcaklık kapladı. "Korkuyor musun?" "Kesinlikle."

"Sadece ben olmadığımı sevindim."

"Michael, eğer bir şekilde bundan sağ çıkarsak, bir şeyi hatırlamamı sağlayabilir misin?" Serena sordu, sesi ciddi ve sertti.

"Herhangi bir şey."

Elimi tutmaya devam eden Serena kolunu geri çekti, böylece sol bileği ortaya çıktı. Özensiz, çocuksu bir el yazısıyla *Ike* ismi yazılmıştı. Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Bu benim takma adımın anı dövmesiydi. Bileğinde. Cevap verdiğimi sadece onun bildiği isim. Yani o...?

Serena kendi kendine gülerek onu geri çekti. "Sanırım ben de seçici duyuyormuşum. Sadece ben senden daha düşüncesiz ve inatçıydım ve gerçek aşka inandığım için biraz aptaldım. Kimsenin haberi olmadan aldım ve toplum içinde gizlemek için kremle kapladım. Benim için her zaman sen vardın, Michael. Başka kimse değil. Ve evet, o kumral saçlı kadın hep bendim. Daha önce fark etmediğin için embesilsin."

"Es, ben-"

Serena gülümseyerek, "Şimdi bana duygusal davranma, Ike," dedi. Atlıları gün gibi açık bir şekilde görebiliyorduk. "Sadece sözünü tut."

Derin bir nefes aldım ve elini daha sıkı tuttum.

Yere çarpan toynakların sesi tüm düşüncelerimi engelledi. Bir tanesi hariç.

Yapmalıydım ki-

"Arkadaşlar geliyor!" diye bağırdı yaklaşan ordudan bir ses.

Bekle, ne?

Sürü yavaşladı ve en öndeki atlı, parlak gri atlı olan, önümüzde durdu, attan indi ve sonra miğferini çıkardı. Bu imparator değil, Dawn'ın kur yapma etkinliği sırasında ve Thebian elçiliğinde karşılaştığım yakışıklı İskelet'ti.

Adam bize yaklaşırken, "Prenses Serena, aramızda perde olmadan sizinle yüz yüze görüşmek büyük bir zevk," dedi.

Serena elimi bıraktı ve sonra "Sen kimsin?" diye sordu.

Adam önümüzde diz çöktü ve miğferini göğsüne dayadı. "En içten özürlerimi sunarım Prenses. Benim adım Jay Prince, Yeni Dracon Şehri'nin yirmi bir tüccar prensinden biri ve Regal Paralı Asker Şirketi'nin başlıca bağışçısı. Regal Şirketi, Hollow Prensesi'ni selamlıyor!"

Tek bir koordinasyon anında önümüzde duran tüm kalabalık Serena'yı selamladı ve "Bu bir onurdur Majesteleri!" diye bağırdı.

"Ben... Ben anlamıyorum. Burada ne işiniz var? Asi ordusu nerede?" Jay Prens ayağa kalktı. "Onları bozguna uğrattık Prenses. Hollow'a saldırmayı planlıyorlardı ve Tanrı'nın inayetiyle onları durdurmak için tam zamanında geldik. Sözde imparatoru bile ortadan kaldırdık. Ciara! Hollow'a hediyeğimiz Prenses, lütfen!"

Kısa sarı saçlı bir kadın Serena'ya damlayan bir çuval fırlattı. Çuvalı yakaladı, üstündeki ipi çözdü ve içine baktı. İçinde yanmış, neredeyse tanınmaz halde bir kafa vardı. Sadece kokusu bile midemi bulandırdı ve Milis Mahallesi'ndeki tatsız anıları canlandırdı. Bu imparator olabilirdi ama onun ölümden kaçtığını daha önce gördüğüm için bundan şüpheliydim. Hâlâ bir yerlerde yaşıyordu. Asıl soru, bu hediyeğin bir hata mı yoksa bir manipülasyon mu olduğuydu.

Benim aksime, Serena hâlâ konuşabiliyordu. "Ben... Sen... Benim... Neden buradasın? Bu hizmeti neden Hollow için yaptın? Yeni Dracon Şehri, Hollow'un müttefiki olmadı.

Barut Savaşları'ndan bu yana."

"Bir süredir buradayım. Margaux Keep'teki taliplerinizden biri idim ama o zamanlar... Sanırım başkalarıyla o kadar meşguldünüz ki benim dikkatinizi çekmemi istemediniz." Jay o rahat gülümsemesini takındı. "Ama eski bir dostumdan Hollow'un tehlikede olduğunu duyunca, emrimle Yeni Dracon Şehri'nden Regal Bölüğü'nü getirttim. Adı Angelo Shade."

O piçi nasıl unutmuşum? Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bana bunun olacağını bile söylemişti. Bunun bir blü olduğunu düşünmüştüm. Saldırmak için mükemmel bir fırsat beklediğini fark etmemiştim. Ama son oyunu neydi?

Serena kendini benden daha iyi toparladı. "Haklısın. Bize yardım etmeniz karşılığında size ne vaat etti?"

"Hiçbir şey. Bunu kalbimin cömertliği sayesinde yaptım," dedi Jay Prince bir başka gülümsemeyle. "Ama bu fırsatı hepimizin yararına olacak bir şey teklif etmek için kullanmak istiyorum. Evlen benimle."

Ne?

"Affedersiniz?" Serena sordu.

"Evlen benimle," diye tekrarladı Jay Prince. "Durumunuzu anlıyorum. İmparator öldü ama yardımcılarının çoğu kaçtı ve Naverre hâlâ onların kontrolü altında. Castlen ve Braven'in nasıl olduğunu kim bilebilir? Onlardan en son ne zaman haber aldınız? Bir orduya ihtiyacınız var ve ben dünyanın gördüğü en güçlü ve en sert orduyu sağlayabilirim. Benim yardımımla Hollow'u birleştirebilir, size karşı çıkanları geri püskürtebilir ve Hollow'u altın çağına geri döndürebilirsiniz."

Paralı Askerler ordusu kilisedeki Orbis Bölüğü gibi bağırmadı. Bunun yerine kıpırdamadan durdular, sadece varlıkları bile onlar adına konuşuyordu. Bazı imparatorluklardan ya da krallıklardan daha fazla yıkıma neden olan Regal Bölüğü, Hollow'da daha önce görülmemiş bir şeydi. Kontrol edilebilir bir doğal afet.

"Peki senin bundan çıkarın ne?" Serena sordu, l.'eri sıkıca kenetlenmişti. "Ne istiyorsun?"

Jay'in cevabı basitti. "Kral olmak için. Eski bir İskeletin bile hayal edilemez yüksekliklere çıkabileceğini kanıtlamak için. Bu dünyanın en kötüsünü gördüm ve şimdi onu düzeltmeye çalışıyorum."

"Şartlarım olurdu," dedi. "Resmi bir anlaşma olacak. Vaatler, şahsınızla ilgili soruşturmalar ve daha fazlası." "Arzu ettiğiniz her şey, Prensese."

Prensese tereddüt etti. Serena onun teklifini ciddi ciddi düşünüyor muydu? Hâlâ prensese olup olmadığını bile bilmiyordu. Adreann tahta geçerse tüm bunlar boşa gidecekti.

"Daha önce hiç Paralı Asker Kralı olmamıştı. Bu eşi benzeri görülmemiş bir şey olurdu."

Jay Prince'in "Her şeyin bir ilki vardır" demeden önce bana baktığına yemin edebilirim.

Serena sol bileğindeki dövmeyle ovuşturdu ve hiçbir şey söylemedi.

Jay Prince onun elini kendi elinin içine aldı. "İtirazlarınız veya endişeleriniz ne olursa olsun, bunlar üzerinde çalışabiliriz. Yetki sende olacak. Ben sadece ordunuzu yöneteceğim ve yanınızda oturacağım. İsterseniz, size bir şey olursa benim asla yönetemeyeceğimi yasaya yazın."

"Es, yapmak zorunda değilsin-"

Sözümü kesti. "Görevim açık." Jay

Prince gülümsedi.

"Pek çok koşul ve söz olacak ama teklifinizi kabul ediyorum." Omzunun üzerinden Hollow Kalesi'ne doğru baktı. "Şimdi, bana eve kadar eşlik eder misin? Yoğun bir gece olmuş gibi görünüyor."

"Memnuniyetle," dedi Jay Prens paralı askerlerine ilerlemelerini işaret ederken. Ordusuna şöyle bağırdı: "Kaleye giden yolu açın! Kimseye zarar vermeyin! Hollow için!"

"Hollow için," diye mırıldandı Serena.

Paralı askerler iki yanımızdan koşarak geçtiler, insanlardan çok bir nehir gibi hareket ediyorlardı. Gözlerimi kapattım ve parçalanmadığından emin olmak için elimi kalbimin üzerine koydum. Hâlâ attığını görünce, Serena'nın Jay'le birlikte uzaklaştığını görünce tüm acımı görmezden geldim. Ve savaşa gittik.

YENİ BİR KRALİYET

Görünüşe göre, Serena'nın arkasında paralı askerlerden oluşan bir ordu varken, kimse onun tahtını geri almak için Hollow Kalesi'ne doğru yürüyüşünü durdurmak istemiyordu. Ne Scales'in tek bir üyesi, ne kale muhafızları, ne de dün geceki kutlamalardan sonra hâlâ sokaklarda olacak kadar şanssız herhangi bir zavallı aptal. Jay Prens ve Serena onun atına birlikte bindiler ve ben de konumunu belirtecek şapkası olmayan bir soytarı gibi onun yanında yürüdüm. Taht odasının kapılarını açtığında tüm gözler onun üzerindeydi.

On bir Yüksek Soylu ailenin tamamı, kalan Kuzgunlar ve davetiye alabilecek kadar şanslı bazı Düşük Soylularla birlikte oradaydı. Annem ve kız kardeşim ortalıkta görünmüyordu ve hayatta olduklarına dair son aptalca umudum da sönmüştü. Adreann Efyra'nın önünde diz çökmüştü, elinde bir taç ve sırtında altın bir pelerin vardı. Kapılar açılıp Serena'yı gördüğünde Efyra'nın nefesi kesildi ve taç elinden yuvarlandı. Oda sessiz fısıltılarla doldu.

Adreann daha ayağa kalkmadan bağırmaya başlamıştı. "Ne yapıyorsun Efyra? Sen bile-" Dönüp kız kardeşinin ona doğru yürüdüğünü görünce öfkesi buharlaştı ve ardında tatlı bir gülümseme bıraktı. "Serena! Yaşıyorsun! Biliyordum _"

Serena ona doğru iki parmak hareket ettirdi ve adam dizlerinin üzerine çöktü, vücudu görünmez bir gücün baskısıyla titriyordu. Tacı Roor'un üzerinden aldı ve sanki metali kendi iradesine göre bükmeye çalışıyormuş gibi sıkıca tuttu.

"Efyra, Juliet ve Gwendolyn Kingman nerede?"

"Göztindalar Prenses. Prens Adreann-"

"Onları serbest bırakın," diye emretti Serena. "Bunu kendin hallet.

Derhal." Dizlerimin bağı çözüldü ve neredeyse yere düşüyordum.

Jasmine Andel bize yalan söylemişti. Tanrıya şükür.

Efyra her zaman iyi bir asker olmuştu. Serena'nın önünde eğildi ve ailemi almak için koşuşturmadan önce dilini tuttu. Onun gitmesiyle Serena tahta doğru ilerledi. Chloe kalabalığın arasından sıyrıldı ve basamakları çıkarak tahtın solunda durdu, prenses bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve tacını çenesiyle döndürüyordu. Üzerindeki kir ve çürüklere bakılırsa, orada oturması gereken son kişi gibi görünüyordu.

"Hepinizin görebileceği gibi," diye başladı Serena, "düşmanlarım ölümüm hakkında yalanlar yaydılar."

Kimse cevap vermedi.

"Belki duymuşsunuzdur, dün gece Kalp Kıran Seri Katil tarafından kaçırıldım. Duymadınız mı? İfadelerinize bakılırsa, bu bilgiye sahip değildiniz. Ne yazık. Siz burada kardeşime taç giydirmek üzereyken ben katillerin icabına baktım. Onlar öldü ve biz de onların terör saltanatından kurtulduk. Sonsuza kadar."

Yozlaşmış Prens yerinde kıvranmaya devam etti, baskı onu vücudunu ön kollarıyla desteklemeye zorladı.

"Burası beni alkışladığınız kısım."

Onlar da hiç tereddüt etmeden bunu yaptılar. Jay Prince ve paralı askerleri de boş elini kaldırına kadar onlara katıldı ve sustular.

"Teşekkür ederim. Sınırsız desteğiniz için minnettarım. Kalpkıran öldükten sonra Zehir Bahçeleri'ne gidip bir Kuzgun'la buluştum; Kuzgun'un hiçbirinizin haberi olmadan bana buraya kadar eşlik etmesi gerekiyordu. Hepiniz her ne yapıyorsanız onunla meşgulken seri katilleri yakalamak ya da isyanları sona erdirmek gibi aptalca şeyler için sizi endişelendirmek istemem."

Keşke Trey de burada olsaydı. Buna bayılırdı. Etrafımdaki Yüksek Asiller kafesteki hayvanlar gibi sinmişlerdi. Kimse onunla göz göze gelemezdi.

yalnız konuşmak.

"Jasmine Andel beni öldürmeye çalışmadan önce, yokluğumda kardeşimin taç giydiğini söylediğinde yaşadığım şaşkınlığı düşünün."

Bu, kalabalıktan birkaç tepki aldı. Çoğunlukla küfürler ve l'lerin avuçlara çarpması. Görünüşe göre prensesin pek çok destekçisi vardı ve pek çok düşmanca göz köşedeki Yüce Soylu Andel ailesine çevrilmişti.

"Korkmayın. Onun icabına bakıldı. İsyan da öyle. Bana buraya kadar nezaketle eşlik eden Paralı Askerler, saldırmadan hemen önce onları bozguna uğrattı. Bu harika değil mi?"

Bu kez söylenmeden alkışladılar.

"Hepiniz çok nazıksınız," dedi. "Ancak, tahmin edebileceğiniz gibi, hayatıma yönelik bu son girişimler beni müttefiklerimin kim olduğunu merak eder hale getirdi. Bu hepinize bağışladığım tek merhamet anı olsun. Ben babam değilim. Küçük bir intikam için aileleri yok etmeyeceğim. Eğer Jasmine Andel'in darbesine karıştıysanız, şimdi gidin ve ailenize zarar gelmesin. Eğer gitmezseniz, ayaklarınızın altındaki toprağı yakar ve bana karşı geldiğinize pişman olmanızı sağlarım. Hepimiz anladık mı?"

"Evet, Prenses Serena!" diye bağırdı Yüksek Asiller. İstekle önünde diz çöktüler. Köşede Andel'lerin fareler gibi odadan kaçmadan önce birbirlerine baktıklarını gördüm. Taht Arayıcıları, Castlen ailesi ve Sebastian Margaux - Dawn'ın üvey kardeşi- hemen arkalarındaydı.

Serena devam etti. "Adreann, özel olarak konuşacağız." Nefes verdi. "Şimdi taç giyme törenime geçelim. Hepinizin bildiği gibi, arzu ettiğim takdirde bir aileyi Yüksek Asil statüsüne yükseltme gücüne sahibim. Ve istiyorum da."

Yan kapılardan biri açıldı ve Efyra, kız kardeşim ve annem kapının girişinde duruyordu. Biraz bitkin görünüyorlardı ama sağlıklı ve bütünlerdi ve önemli olan da buydu. Elimden gelse koşup onlara sarılırdım ama soylular ve paralı askerlerden oluşan kalabalık bunu imkânsız kılıyordu.

"Juliet Kingman, öne gelin lütfen."

Annem korku gösterecek biri değildi ve Serena'ya bir Kingman gibi yaklaştı: başı dik ve gözleri tereddütsüz.

Serena tacı döndürmeyi bıraktı ve koltuğunda öne doğru eğildi. "On yıl önce kardeşim Davey öldürüldü. Bunun için kocanızı idam ettik ama

Son kanıtlar bu kararı sorgulamama neden oldu. Onu geri getiremem ama ailenizin mirasını geri getirebilirim. Eğer arzu ederseniz, siz ve aileniz hak ettiğiniz yeri geri alacak mısınız?"

"Hizmet etmek için yaşıyoruz, Prenses."

Annem tahtın sağındaki yerini aldı ve bu bir rüya gibiydi. "İtirazı olan varsa şimdi söylesin," diye emretti Serena aşağıdakilere

Onu.

Daha cesur Yüksek Asillerden biri olan Cyrus Solarin öne çıktı. "Prenses, Kingman ailesi yeniden kurulduysa, Michael Kingman hâlâ Kral Isaac'in cinayetinin baş şüphelisi mi?"

"Michael Kingman," dedi yavaşça, "masum. Michael'ı o gece kaleye izinsiz girerken gördüm ama babamı öldürmek için orada değildi. Kral Isaac kendini öldürdü. Davey öldükten sonra çok acı çekmişti ve bu onun için dayanılmaz bir hal almıştı."

"Prenses!" Efyra bağırdı. "Baban-"

"Babam acı çekiyordu. Yanında olamadığımız için hepimiz suçluyuz. Onun ölümünden hepimiz sorumluyuz." Bir duraklama. "Ama şimdi Davey ile huzur içinde. Ve önemli olan tek şey bu."

"Kral Isaac için," dedi Alexander Ryder, elinde bir kadeh şarapla ortaya çıkarak. Demek hâlâ buradaydı. "Onun acısı hepimize ölümlü ve Raved olduğumuzu hatırlatsın."

Tüm oda en yakın kadehi onlara doğru kaldırdı ve anma şerefine hep birlikte içtiler.

"Yapılacak son bir şey daha var," dedi Serena. "Hükümdarlığım için amaç beyanım. Hayalim basit ve net: İsyanı sona erdireceğim ve Hollow'u yeniden birleştireceğim. Parçalanmış günlerimiz sona erdi. Dünya sahnesine geri döneceğiz ve bizi hatırlamalarını sağlayacağız. İtiraz eden var mı?"

"Hayır, Prenses!" diye bağırdı Hollow Divanı.

"O zaman amacım devam etsin." Ayağa kalktı ve tacı kalabalığa doğru uzattı. "Michael Kingman, bu onuru size bırakıyorum."

Hollow'da yeni bir kral ya da kraliçe tahta geçtiğinde, krallarının tacı başlarına koyması geleneği vardır. Hayatlarının birbirine bağlı olduğunu göstermek için bir çeşit birleşme. Serena'nın Kraliçe'yi hatırlamasını beklemiyordum.

Ama kalabalığı yarararak tacı elinden aldığımnda bileğindeki dövmeve tekrar baktım. Yıllardır oradaydı.

"Serena... Ben olamam-"

"Biliyorum. Ama artık öylesin," diye fısıldadı. "Beni başka bir şey istemek zorunda bırakma.

Lütfen."

Kalabalığa bakarak önümde diz çöktü ve ben de yavaşça etrafından dolaşarak tacı titreyen ellerimle başının üzerinde tuttum. On yıl önce bu benim rüyamdı. Şimdi ise kâbusumdu. Ama altın tacı kumral saçlarının arasına yerleştirirken, söylenmesi gereken sözleri hatırladım: "Yüksel, Kraliçe Serena Hollow! Uzun süre hüküm sürsün! Uzun süre hatırlanacak!"

Kaleyi sarsan ve şehrin dört bir yanından duyulabilen bir alkış tufanıyla ayağa kalktı. Kraliçe Serena Hollow'a baktığımnda her şey beyaz bir gürültüye dönüştü, gözleri dümdüz önüne bakarken odaklanmıştı, acaba bundan sonra olacıklardan korkuyor muydu? İsyan bastırılmış, Kalpkıran ölmüş, hayatı ve tahtı korunmuştu.

Ama ne pahasına?

AİLE BONOLARI

Alkışlar dindiğinde ve son formaliteler başladığında Gwen'e koştum. Bana sarılmak için insanları yolundan itti ve haklıydı. Saçları boyalı ve prenses gibi giyinmişti, neredeyse birbirlerinin aynısıydılar.

Etrafımız potansiyel düşmanlarla çevrili olmasaydı, kucaklaştığımızda çirkin bir şekilde ağlayabilirdim. Bu Gwen'i durdurmadı ve aniden unuttuğum bir şekilde sevildiğimi hissettim. Ne yaptığımızın kimsenin umurunda olmadığı acı bir şekilde ortaya çıktığında annem de bize katıldı. Serena, şimdi taç giyme töreninin tüm ihtişamına gömülmüştü, bize doğru öfkeli bir şekilde yürüyen Chloe'ye bir şeyler fısıldadı.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Gwen bana sarılmayı bıraktığında.

"Bana senin ve annemin öldüğü söylendi," diye gülümseyerek karşılık verdim. "Lyon? Kayleigh?"

"Hem güvende hem de hayatta. Ne oldu?"

"Numara uzun sürmedi. Yozlaşmış Prens birkaç cümle içinde benim bir sahtekar olduğumu anladı. Bu kadar zeki olmasını beklemiyordum. Neredeyse tutuklanıyorduk."

" 'Neredeyse' mi?"

"Neredeyse," dedi annem. "Tam bir kaos vardı. Ryder'lar, Morales'ler ve Solarin'ler bizi savunmak için atladılar. Mahkeme bir açıklama talep etti. Sadece Andeller ve Castlenler bizim oracıkta idam edilmemizi istediler."

"Moralesler ve Solarinler bizi mi savundu? Neden?"

"Bilmiyorum," dedi annem. "Herkes konuşacak kadar sakinleştğinde onlara Serena'nın Kalpkıran'la yüzleşmeye gittiğini ve Gwen'i orduyu harekete geçirmesi için gönderdiğini çünkü asilerin Hollow'a saldırmak üzere olduğunu söyledik."

"Ordunun seferber edilmemiş olması dışında."

"Hayır," dedi Gwen, "öyle değildi. Yozlaşmış Prens fırsatını gördü. Orduyu sadece prensesin harekete geçirebileceği konusunda ısrar etti ve eğer bu gerekliyse, tek seçenek onu taçlandırmaktı."

"Bunu engellemeye çalıştık," dedi Chloe. "Ama hepsi boşunaydı. İnsanlar korkmuştu ve sayıca azdık. Yüce Soylu Margaux'lar burada olsaydı belki durdurabilirdik ama Yüce Soylu Danielle Margaux'nun öldürüldüğünü duyar duymaz gittiler."

Göğsümde bir sızı hissettim ve yüzümü gören Gwen, "Michael, ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Onlara elimden geldiğince anlattım. Rian'ın bir ejderha olduğu kısmını atlادم, o anda bu ayrıntıyı açıklamak istemedim. Onun son derece güçlü bir Büyü Doğuran olması ve onlara yalan söylediğimi itiraf etmem yeterliydi. Kaleye onu öldürmek için gitmiştim ve bu gerçekten hiç çekinmedim. Dawn'ın ölümü benim suçumdu.

İlk konuşan Chloe oldu. "Yüce Asil Antoine ve Camille Margaux ifadenizi duymak isteyecektir. Yüce Asil Kyros Ryder, Evokerler onu sorguladığında çok perişan oldu."

"Elimden geleni yapacağım."

Annem ve kız kardeşim göz göze gelmeyi reddediyorlardı.

"İkinize de yalan söylediğim için özür dilerim. Ben... Ben yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Bunun yükünü başka kimsenin taşımasını istemedim. Bu-"

Annem bana sıkıca sarıldı, elini saçlarımda gezdirdi ve usulca, "Aptal çocuk. Yalnız olmadığını ne zaman öğreneceksin? Bu kararlar her zaman senin sorumluluğunda değil. Aileni hatırla. Arkadaşlarını hatırla. Birlikte daha güçlüyüz."

Sarılmasına karşılık verdim, bırakırsam yok olacağından korkuyordum. "Anne, eve gitmemiz gerek. Olivier ölüyor."

"Bütün hafta boyunca ölüyordu, Michael."

"Hayır, daha da kötüleşti," dedim ondan uzaklaşarak. "Dün gece işaretler tüm vücudunu kapladı. Fazla zamanı kalmadı."

Annemin beti benzi attı. "Bu konuşmaya başka bir zaman devam edebiliriz."

Hadi gidelim."

Ben ayrılmadan önce Chloe elini omzuma koydu ve "Seninle biraz konuşabilir miyim Michael?" dedi.

Kız kardeşime ve anneme el salladım ve Chloe beni selamladı. "Sana minnet borçluyum, Michael Kingman. Naomi'nin ve prensesin hayatını kurtardın ve bunu asla unutmayacağım."

"Lütfen bana selam vermeyin. Kendimi olduğumdan daha önemli hissettiriyor." Elini yanına indirirken gülümsedi. "Sen öyle diyorsan."

"Ama benim için bir soruya cevap verebilirsin. Jay Prince hakkında ne biliyorsun? Onu buraya Angelo Shade'in gönderdiğini ve kendisiyle evlenmesi karşılığında Serena'ya destek vereceğini söyledi. Serena'yla evlenerek Paralı Kral olmak istiyor."

Chloe kaşlarını çatı. "Çok az şey biliyorum. Öncelikle söylentiler ve hikayeler." "Ve?"

"Öyle ya da böyle bir görüş bildirmekte tereddüt ediyorum. Nişanlanmaları onun gerçek karakterini ortaya çıkaracak. Kraliyet nişanları ve düğünleri önemsiz işler değildir."

"Ona güvenmiyorum."

Chloe tek sağlam gözüyle bana dik dik baktı. "Bileğindeki dövmeği gördün, değil mi?"

"O kadar belli mi?"

İç çekerek, "Evet, şu anda ikinizin de aynı şekilde hissedip hissetmemenizin bir önemi yok. Derisinin üzerinde ne yazdığını unutmanızı öneririm. Onu üzmeden ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin verin. Toplum içinde taş suratlı olması, özel hayatında ağlamadığı anlamına gelmez."

"I..."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Zihnim çok dolu ve çok karışık. Belki yarın daha net düşünebilirdim. Ama bugün değil. Chloe bana kraliçenin istediğini yapmasına izin vereceğime dair ailemin üzerine yemin ettirmeye çalışsa da hiçbir şeye bağlı kalmayı reddederek bunu söyledim. Benimle tartışmaktan yorulduğunda yollarımızı ayırdık: Ben Kingman Keep'e, o da Zehirli Bahçeler'deki bir kuşun cesedinden kurtulmaya gitti.

Koşabildiğim kadar hızlı Kingman Keep'e geri döndüm. Rock beni dışarıda bekliyordu. "Çok uzun sürmeyecek," dedi ve birlikte evimize girdik, koşum hafif bir koşuya dönüştü.

Olivier büyük salonun ortasındaydı. Tüm vücudu derisinin altında canlı Rame gibi hareket eden kırmızı işaretlerle kaplıydı ve ayakları çoktan yanmaya başlamıştı, 1re bir fitil gibi bacaklarına yayılıyordu. Etrafı uzaktan ailemle çevriliydi: annem, Gwen, Lyon ve Kayleigh. Dark, Trey ve Naomi bile odadaydı, bir tarafa çekilmişlerdi ve ben de Gwen'in yanına gittim. Kız kardeşimin omzunu sıktım. Annem Lyon'un kucağındaydı ve babasına son bir kez sarılabilmek için çaresizce ağabeyimin elinden kurtulmaya çalışıyordu. 1re'de olsa bile.

Olivier onunla sessizce konuşuyordu, yüzünde bir gülümseme vardı. "Ağlama aşkım. Uzun, çok uzun bir hayat yaşadım. Çok az pişmanlıkla gidiyorum."

Annem kelimeleri oluşturmıyordu, sadece karışık bir inilti.

"Size getirebileceğim bir şey var mı, Büyükbaba?" Rames vücudunda ilerlemeye devam ederken Gwen sordu.

Sertçe öksürmeden önce, "Varlığınız fazlasıyla yeterli," dedi. "Düşündüğüm kadar acıtmıyor. Ve düzinelerce insanla birlikte toplu mezarda ölmekten daha iyi bir yol."

Kayleigh ellerini karnına götürerek, "Hayat sürprizlerle dolu," dedi. "Oh, öyle. Eğer ölümden sonra bir yaşam varsa, karımı tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Bir süredir çok uzun." Olivier anneme döndü. "Seninle çok gurur duyardı Juliet. Sahip olduğun şu harika çocuklara bak. Çok güçlüler. Çok zeki. Çok şefkatli." Bir duraklama. "Hepinizle gurur duyuyorum."

"Lütfen, baba. Bırak veda edeyim. Rames bana zarar vermez."

"Evet, öyle olacak Juliet." Rames beline ulaştığında Olivier yere baktı. "Üzgünüm Juliet, ama böyle olması gerekiyor. Senin incinmene izin vermeyeceğim."
_"

Ne gariptir ki kimse beni aptalca bir şey yapmaktan alıkoymayı düşünmedi. Ben de onların oluşturduğu görünmez bariyeri aştım ve büyükbabama saldırdım.

"Sen ne-"

Onu sıkıca kucakladım ve sıcaklığımın tüm vücudunu kaplamasına izin verdim. Bu Rames'in onu öldürmesini engellemeye yetmeyecekti ama düzgün bir veda etmemizi sağlayacaktı. Annem ne yaptığımı hemen anladı, kendini kurtarmak için Lyon'un ayak parmaklarına bastı ve sonra Olivier'e sarılmak için bana katıldı. Rames onu yakamadı bile.

"Teşekkür ederim büyükbaba," dedim. "Her şey için."

"Michael, anıların! Kes şunu. Ben buna değmem." "Bu hatıra, bedeli ne olursa olsun buna değer."

Olivier tereddüt etti, göğsüne doğru hıçkırarak ağlayan kızının başına son bir kez elini koydu. "Ah, teşekkür ederim, Michael."

Gwen ve Lyon da bize katıldı ve böylece büyükbabamıza uygun bir şekilde veda ettik. Rames boynuna tırmanırken gülümseyerek şöyle dedi: "Artık korkmuyorum. Ne harika bir hayat..."

Annem, "Baba," diye inlerken Rames tüm vücudunu sarmıştı. Lütfen gitme. Sana hâlâ ihtiyacım var."

Ama o gitmişti. Vücudunun olduğu yerde sadece kömürleşmiş kemikler kalmıştı ve ışık pencerelerden kalıntılarının üzerine vuruyordu. Ve böylece, ailem bir hafta önceki büyüklüğüne geri döndü, ancak asla doldurulamayacak bir boşluk daha vardı.

CROSSROADS

Dawn ve Olivier, ölümlerinden bir hafta sonra, baharın gelip çattığı ve şehrin sakinleştiği aynı güneşli günde toprağa verildi.

Olivier'e Kingman Keep mahzenlerinde, zamanı geldiğinde annemin gömüleceği yerin yakınında bir yer verildi. Yaşadığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabileceğimizi düşündük. Etrafının ailesi tarafından sarılmasına izin vermek. Çok az tören ya da kutlama yapıldı ve çoğunu annem kendisi yaptı. Hepimiz yardım etmeye çalışsak da bunun bir kız evladın görevi olduğunu iddia etti. Hepimiz saygılarımızı sunmaya ve heykelini yerinde görmeye gidene kadar buna hiç ihtiyaç duymadı, o zaman gözyaşları onu o kadar bunalıttı ki desteğimize ihtiyaç duydu.

Dawn ise Kraliyet Bahçeleri'nde bir kral için yakılan ateşte yakıldı. Serena onun ne yaptığını öğrendiğinde, ona mümkün olan en büyük onuru verdi. Çoğu kişi bunun Dawn'ın ne kadar genç olduğunun bir yansıması olduğunu, bir kahraman olduğu için değil, onu onurlandırmak için yapılan bir formalite olduğunu düşündü.

Gwen, Naomi, Trey ve ben katıldık. Trey başlangıçta gelmeyi reddetmişti, ancak yakma töreninin yapılacağı gün en iyi kıyafetleriyle Kingman Keep'e geldi. Fikrini değiştiren şeyin ne olduğu sorulduğunda, "İkiyüzlü olmak istemiyorum. Kötüyü olduğu kadar iyiyi de kabul etmeliyim."

Cenaze beklediğimden daha basitti. Yemek, süs eşyası ya da gösterişli bir şey yoktu. Aile, Yüksek ve Alçak Asillerin Dawn'ı onurlandırmak için Margaux ailesinin renklerini -altın ve mor- giymelerini istemişti ve nişanlısı Serena ve Yozlaşmış Prens de dahil olmak üzere herkes bunu yaptı.

Kraliçe ateşi kendisi yaktı ve bunu yapmadan önce birkaç kelime bile söyledi. "Hollow Sarayı'nın seçkin üyeleri, hoş geldiniz," diye başladı Serena, meşaleyi

el. "Bu üzücü günde Yüce Asil Danielle Margaux'nun vefatının yasını tutmak üzere toplanmış bulunuyoruz."

Antoine ve Camille Margaux yıkılmış bir halde birbirlerine sarıldılar. Dawn'ın kardeşi Sebastian, gözlerini kırpmadan önüne bakarken heykel gibi duruyordu.

Diğer herkes ateşin önünde yarım daire şeklinde toplanmıştı. Biz en arkadaydık ve dikkatleri üzerimize çekmemek için elimizden geleni yapıyorduk. Her ne kadar Serena artık babasını öldürdüğümünden şüphelenilmediğine dair söz vermiş ve taç giyme töreninde de bunu söylemiş olsa da, diğer tüm kargaşadan dolayı bunu kamuya açık bir şekilde ifade edememişti. O bunu yapana kadar pek çok şey garip bir hal aldı. Dawn olmasaydı orada olamazdım.

"On dört yaşımdayken Dawn ve ben nasıl hatırlanacağımızı konuştuk," dedi Serena. "Büyük bir kraliçe olmak istiyordum, ailemin gurur duyacağı bir kraliçe. İnsanlara hizmet edecek biri. Tüm saçmalıkların üstünde olacak biri. Dawn özgür olmak istiyordu. Nasıl yaşayacağına ve öleceğine kendisi karar vermek ve kimseye boyun eğmemek istiyordu. Ona yakın olan bizler, onun bunu yaptığını ve bunun için hayat dolu olduğunu biliyoruz. Hayatını istediği gibi yaşadı. İsteddiği kişiyle dans etti, istediği kişiyle konuştu ve her günü son günümüş gibi mücadele etti. Bu yüzden yüzünde bir gülümsemeyle ölmesi benim için sürpriz olmadı.

"Hepinize onun katilini yakaladığımızı söylemek isterdim... ama yakalayamadık. Hiç tanık yoktu. Bulunduğu kalede olması için hiçbir neden yok. Elimizde hiçbir ipucu yok. Işığını çalan kişiyi yakalama umudumuz yok.

"Ama," dedi Serena Dawn'a bakarken, "umudum var. Eğer Hollow'da bir şey varsa, o da dirençli ve inatçı olmasıdır. Onun katilini bulacağız ve bunu onlara ödeteceğiz. Sorumlu kim olursa olsun. Bu yüzden hepinizden onun adını hatırlamanızı istiyorum.

Katilin kendisi duyana ve hayatı için korkana kadar konuşmak. Karşılıksız kalmayacak. Ve ben de bundan emin olacağım."

Dawn'ın üvey kardeşi hıçkıra hıçkıra ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü, l.'si kan akıtacak kadar sert bir şekilde yere çarptı.

"Danielle Margaux, hatırlanacaksın." Serena meşaleyi ateşin üzerine fırlattı ve meşale göz açıp kapayıncaya kadar yandı. "Her zaman."

Rames vücudunun etrafını yaladı, duman yukarıya ve uzağa doğru sürüklendi. Gözyaşlarımı tuttum, belki biri izliyordur diye. Biraz daha güçlü olmak zorundaydım. Etrafım ailemle çevriliyken savunmasız olabilirdim. Şu anda herkes için bir sembol olmalıydım.

Şimdiye kadar adaletten kaçan ve öldürmeye niyetlendiğim piçler listeme Rian'ı da eklemiştim. Kaçamayacak ya da başka kimseye zarar veremeyecekti. Bundan emin olmalıydım. Zaten iki ejderha benim yüzümden sonunu bulmuştu, bir tane daha ne olabilirdi ki?

"Michael, eğer benden daha uzun yaşarsan," dedi Trey bir ağaca yaslanırken, "beni kardeşimin yanına gömün."

"Sadece öldüğümde benim hakkımda hikayeler anlattırsan. Dünyanın adımı bildiğinden emin ol."

Naomi elinin arkasını tırmaladı. "Eğer ölürsem, içinizden biri cesedimden hiçbir iz kalmadığından emin olacak mı? Küllerimi rüzgara savurun."

Birbirimizin şartlarını kabul ettik ve Ire'nin ateşi yutmasını izledik. Ahşaplar çatlamaya başladığında gözlerimi kapattım ve hak ettiğimden daha iyi bir arkadaş a veda ettim. Ateş nihayet sönmeye başladığında Chloe yanıma geldi ve Ateş İmalatçıları yanmayı hızlandırıp onu kül ve kor haline getirene kadar yanımdan ayrılmadı.

"Burada olduğunuz için teşekkür ederim," dedi. Gözünün olduğu yerdeki yara izinin dünya tarafından görülmesine izin vermeyi seçmişti. Ama daha da ilginç, saçlarının kıvrıcık siyah düğümleri arasına gizlenmiş iki tüydü.

"Terfi için tebrikler," dedim.

"Saçınızda daha fazla tüy olması sadece yaşlılarınızdan daha uzun yaşadığınız anlamına gelir."

"Bazen hayatta kalmak kendi başına bir zaferdir."

"Böyle günlerde kendimi başarısız hissediyorum," dedi iç çekerek. "Naomi, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Gittiler ve sadece Trey ve ben kaldığımızda, "Sanırım gitme vakti geldi" dedi.

"Benimle geldiğin için teşekkürler."

Trey tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Kalp Kıran'la olanlar kaderimizi değiştirmez Michael. Ona taç giydirdin. Kraliçenin yanındaki yerini sağlamlaştırdın."

"İkimizin de mutlu olacağı bir çözüm bulunamaz mı?"

"Ben öyle birini görmüyorum. Ataları benim gibi insanlara ne olduğunu umursamadıklarını göstermiş bir kadına güvenmem. Onun farklı olduğuna inansanız bile. Daha iyisini yapacağına."

"O zaman bana güvenin, daha iyi olmasını sağlayacağım."

"Sen bir paralı askersin. Nereye gideceğine dair söz hakkı bile olmayan biri. Özgür olmayan birine nasıl güvenebilirim? Hollow'da daha uzun süre kalacak mısın?"

"Paralı askerlik sınavımı geçersen olacağım." "Ya geçemezsen?"

"O zaman bulana kadar denemeye devam edeceğim."

"Peki bu arada ne olacak? Dönmeni umut etmekten başka bir şey yapmamam mı gerekiyor? Çünkü öyle bir şey olmayacak. Faydalanılmak için beklemeyeceğim." Trey sesini alçalttı. "Biz iyiyiz, Michael. Bu değişmeyecek. Ama bu değişmeyecek," dedi ve etrafımızdaki soyluları işaret etti. "Gelecek nesilleri acıdan kurtarmak istiyorum."

"Başka bir isyan mı başlatacaksın? Nefret ettiğin şeye dönüşürsün."

"Hayır," dedi. "Masumları öldürmeyeceğim. Hâlâ dışarıda olduğunu varsaydığım imparatorun aksine, gücü kendim için istemiyorum. Gücün Hollow'un tüm vatandaşları arasında eşit olarak dağıtılmasını istiyorum."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Her zaman ellerimi tiranların kanıyla kırmızıya boyamam gerektiğini düşündüm - ve gerekirse yaparım - ama sizce başka bir yol olabilir mi? Yozlaşmış bir sistemden faydalanan herkesi yok etmeden bu şehri değiştirebilir miyim?"

"Şimdiye kadar öğrendiğim her devrim, bir zamanlar güce sahip olanlar için ölümle sonuçlandı."

"O zaman belki de benimki ilk olmayacak," dedi yumuşak bir sesle. "Jamal için. Senin için. Dawn, Kai, Naomi ve kırık idealleri miras alan diğer herkes için. Bizler ailelerimizin çocuklarıyız ama bu onların kaderine bağlı olduğumuz anlamına gelmiyor." Trey bulutlara baktı. "Dünyayı değiştirebiliriz."

Arkadaşım çıplak huş ağacının altında kollarını arkasına kavuşturmuş duruyordu. Neden aynı yolda yürüyemediğimizi nihayet anlamıştım. Trey, Hollow'a ve iktidardakilere isyan etmek istediği için kendisini hep kötü adam olarak adlandırmıştı ama o bu şehri geçmişteki hatalarını tekrarlamaktan kurtarmaya çalışıyordu. Ben ise şehri bir zamanlar olduğu gibi geri getirmeye çalışıyordum: Kingman ve Hollow'un hüküm sürdüğü ve aptalca ideolojilerin nesilden nesile aktarıldığı bir zaman. İşte o zaman inkar edilemez gerçeği fark ettim:

Trey her zaman olmak istediğim kahramandı ve ben de kötü adamdım.

Trey bana sarıldı. Sıkıca. "Umarım birbirimizi tekrar gördüğümüzde eski dostlar gibi anılarımızı yad edebiliriz. Ama ne olursa olsun, seni sevdiğimi bil Michael. Sahip olduğum tek aile sensin. Senin için ölürüm... ama..."

Kucaklamasına karşılık verdim. "Ben de seni seviyorum, Trey. Bundan sonra ne olursa olsun." Ayrıldığımızda duygularımız ve kaderlerimiz açıldı.

Ben ağacın altında Naomi'yi beklerken, gözlerimden akanları silerken Trey gitti. Naomi geldiğinde geri döndü, benden daha kötü görünüyordu.

"Chloe'ye olan sonsuz aşkını itiraf etmen kötü mü gitti?" Ben sordum.

"Ona ben söylemedim, seni aşağılık herif... Ben..." Naomi hızla birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Chloe bana birinci kuş tüyü Kuzgun pozisyonunu teklif etti. Kraliçe beni göreve getirmek için gerekli sayıya sahip. Kalpkıran'la olanlardan sonra sadık olduğumu biliyorlarmış ve... benim de onlardan biri olmamı istiyorlarmış."

"Naomi, bu... bu senin çocukluk hayalin."

Rüzgâr etrafımızda hızlanmaya başladı ve yukarıdaki ağacın dallarını salladı. "Reddedilmeyi çoktan kabullenmiştim. Hayatıma devam ettim, yeni bir hedef buldum. Ve şimdi... şimdi annem ve babam öldüğüne ve katillerinin intikamı alındığına göre... onların benimle gurur duymasını sağlayacak şey bana verildi."

"Ne yapacaksın?"

"Yaşı," diye nefes aldı. "Ona bunu düşüneneğimi söyledim ve o da şimdilik kabul etti. Eğer onlara katılmak istersem, katılmam gereken bir etkinlik var."

"Umarım yapmayı seçtiğin şey seni mutlu eder."

Naomi bana ters ters baktı. "Bu kadar destekleyici olduğun için teşekkürler Michael. Hollow'u Orbis Şirketi'ne bıraktın mı? Senden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Kingman Keep'te senin için her zaman bir yer vardır. Sanırım annem kalabalıktan hoşlanıyor."

"Çünkü annen iyi bir insan. Senin aksine." Elimi uzattım.

"Arkadaş mı?"

Bana sarılmadan önce "Ahmak," diye mırıldandı. "Arkadaşlar. Ne yazık ki."

Naomi ayrılmadan önce bana birkaç kez daha hakaret etti. Cenazede istediğimden biraz daha uzun süre oyalandım, Serena'yla konuşacak bir an bulabilir miyim diye umuyordum. Ama Hollow Kraliçesi'nden beklendiği gibi, etrafı ya Kuzgunlar, ya Yüksek Asiller ya da müstakbel kocasıyla çevriliydi. Symon'un beni aradığını fark ettiğimde - henüz olanlarla ilgili tüm detayları duymadığı için öfkeliydi - bir arkadaşımın asla geri ödeyemeyeceğim bir iyilik istemek için oradan ayrıldım.

Hollow'da yaşamak bana iki temel gerçeği öğretmişti. Birincisi, tarihin tekdüze olduğu ve gücü elinde bulunduranlar tarafından yeniden yazılıp şekillendirilebileceğiydi. Diğer ise her zaman yüzeyin altında yatan başka bir sır olduğuydu ve gerçeğin peşinde bir aptal olarak Kalpkıran'la ilgili hiçbir gizemin çözülmeden kalmasına izin veremezdim. Ve defalarca düşünmeme rağmen hâlâ anlamadığım bir şey vardı. Alexander Ryder neden Doğu Yakası'nı Böğürtlenlerle donatmıştı? Kai'nin nedenini bilebileceğine dair bir his vardı içimde, bu yüzden onları kalelerinde ziyarete gittim. Hizmetçiler beni Joey ile paylaştığı odaya götürdüler; Dawn öldürüldüğünden beri orada saklanıyorlardı. Dışarı çıktığı tek zaman onun ölümüyle ilgili soruşturmayla ilgili bir şey olduğu zamandı. Her yemek getirilirdi. onlara.

Diğer elimle kapıyı açarken kapıya vurdum. "Kai? Ben Michael. İçeri geliyorum."

Odaya girdiğimde Kai yatağında dik oturuyordu. Tüm pencerelerden içeri süzülen solgun ışık Kai'yi daha önce hiç görmediğim kadar zayıf ve güçsüz gösteriyordu. Joey odanın köşkündeydi, tahta oyuncaklarıyla oynarken her zamankinden daha canlıydı.

"Dawn'ın cenazesinde yoktun."

Kai bacaklarını örten battaniyeye sarıldı. "Gidemeyecek kadar utanıyordum." "Bu senin hatan değildi, Kai," dedim. "Eğer biri kendini nasıl suçlu hissedecekse

Dawn öldü, öyle olmalı-"

"Adını hatırlayamıyorum," diye araya girdi.

"Ah." Yatağın kenarına oturdum. "Oh."

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum." Kai gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu ve nefes almadan konuşuyordu. "Ama hepiniz onu ne kadar özlediğinizden ve sevdiğinizden bahsederken, ben onun en iyi arkadaşı olmam gerekirken ve artık adını bile hatırlayamazken, sizlerle, ailesiyle, kraliçeyle ya da diğer Yüksek Asillerle birlikte olmaya dayanamadım!"

"Özür dilerim, Kai."

Avuçlarını başına vurdu. "Neden Fabrikasyonlarım bu anıyı benden almak zorundaydı? Gözlerimi almaları yetmedi mi? Neden sihrim beni mutsuz etmeye bu kadar kararlı görünüyor? Mutlu olamaz mıyım?"

"Bazı günler inadına bizden en ironik şeyleri aldığını düşünüyorum."

"Kesinlikle öyle."

"Seni daha iyi hissettirmeyecek ama"-derin bir nefes aldım-"Şu anda neler yaşadığını biliyorum. Fabrications'ım bir süre önce babamın adını benden aldı."

Kai'nin sesi ancak bir fısıltı gibiydi. "Ne? Ne zaman?"

"Gezgin Kilisesi. İdamdan kaçıp Angelo'nun peşinden gittiğim zaman." Öne doğru eğildim, parmaklarım birbirine kenetlendi. "Uzun bir süre sonrasına kadar fark etmedim ve utancımın ailemden kimseye söylemedim. Adını en son ne zaman duyduğundan şüphelenene kadar sadece 'babanı' duyarak ne kadar uzun zaman geçirebileceğin şaşırtıcı." Durakladım. "Dawn'ın adı sana ne gibi geliyor?"

"En iyi arkadaşın," dedi uysalca. "Ve bu her seferinde karnıma saplanan bir bıçak gibi."

"Bence her zaman öyle olacak."

Kai yakındaki bir yastığı kaptı ve içine doğru çılgık attı. Sakinleşince yastığı duvara fırlattı ve sonra sordu: "Rian'ın nerede olduğunu biliyor musun? Onu avlayacağız, değil mi?"

"Yaptığının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun ama nerede olduğunu bilmiyoruz. Şu anda tek yapabileceğimiz yeniden ortaya çıkmasını beklemek."

"Beklemek istemiyorum," diye hırladı. "O benim en iyi arkadaşımı öldürdü! Onun kalbini söktü ve... ve..."

"Biliyorum, biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum ama... Kahretsin. Üzgünüm, Kai. Şu anda hiçbir şey yapamayız." Gözlerimi ovuşturdum. "Yapabildiğim zaman halledeceğim konusunda bana güven."

"Halledecek misin? Neden davet edilmemişim gibi geliyor?"

"Çünkü değilsin."

Kai yorganı üzerinden attı ve bacaklarını yatağın üzerinde salladı. "Michael! Her şeyim var-"

"Yapıyorsun! Olmadığını söylemiyorum ama senden bir iyilik istiyorum. Başka kimseden isteyemeyeceğim bir iyilik. Bu Rian'dan intikam almaktan daha önemli." Nefes verdim. "Yaklaşan bir savaş var, Kai. İsyandan ya da Barut Savaşı'ndan daha büyük bir savaş ve hazır olmamız gerekiyor."

"Neden bahsediyorsun, Michael?"

Joey'i incelerken sessiz kaldım. Genç çocuğun saçları ve teni koyulaşıyor, yeniden hayatla doluyordu. Joey oyuncak ejderhasını etrafında döndürürken kükreme sesleri çıkardığında şüphelerim doğrulanmıştı. Gözleri artık Kai'ninkilerle aynı tonda değildi. Parlak kırmızıydılar.

Ateş Ejderhası'nın kayıp kalbi ve Alexander Ryder'ın şehri Böğürtlenlere boğmasının nedeni tam önümdeydi. İddia etmeye çalıştığı gibi bu ülkenin geleceği için değildi... oğlunun geleceğiyle ilgiliydi. Joey'nin içinde Ateş Ejderhası'nın kalbi vardı ve bu kalple bağlantılı her türlü büyü onu iyileştirmişti. Tıpkı babam gibi Alexander da çocuğunu ölümden kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Yüzlerce, belki de binlerce kişinin ölümü pahasına bile olsa.

Ve Alexander farkında olmadan Joey'i Dark'ın intikamının hedefi haline getirmişti. Dark'ın sırf çocuk olduğu için Joey'nin yaşamasına izin vereceğinden şüpheliydim. Alexander'ı

tüm ejderhaların öleceği acı verici bir şekilde açıktı. Ben de bu yüzden buradaydım. Joey'i ondan kurtarmak zorundaydım.

"Baban sana Joey'i kurtarmanın tek yolunun neden kalp nakli olduğunu hiç söyledi mi?"

Kai bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. "Hayır, neden?"

"Joey'nin içinde Ateş Ejderhası'nın kalbi var."

"Ne? Michael, bu imkansız. Babam bunu nasıl bulmuş olabilir?"

Ayağa kalktım ve sonra tekrar Kai'nin yanındaki yatağa oturdum. "Bence bunu ona kendin sorman daha iyi olur. Bu sana söylerken kendimi rahat hissettiğim bir şey değil. Bence, mümkünse, ebeveynlerimizin Çiğ'lerini kendilerinden duymayı hak ediyoruz, böylece bize onlardan daha iyi olmayı öğretebilirler."

Kai hafifçe başını salladı. "Dark Joey'nin peşine düşecek, değil mi?"

"Muhtemelen."

"Onu nasıl koruyacağız? Dark bir canavar. Ve gittikçe güçleniyor."

Elimi ceketimin cebine attım ve Başbüyücü'nün mektubunu çıkardım. "İşte burada benim iyiliğim devreye giriyor. Ama bu aslında bir iyilik değil... daha çok sana olan büyük bir borcum." Mektubu kalçama vurdum. "Elimde Başbüyücü'den gelen ve dünyanın en büyük gizemlerinden birine dair ilk ipucunu içeren bir mesaj var. Birleşme Enstitüsü'ne gidip bunu çözmeni istiyorum. Bunu kendim de yapardım ama ironik bir şekilde yapamayacak tek kişi benim."

"Neden olmasın?" dedi hemen.

"Çünkü zaten bir kısmını çözdüm, ama her hatırladığımda unutuyorum. Anılarım değişmedi... sadece yok oldular. Bu yüzden birinin bunu benim yerime yapması gerekiyor."

"Ve bunun ben olacağımı mı düşündün?" diye sordu acı acı. "Yapacak başka bir şeyim olmadığı için mi? Sana hayatımda ne yapmak istediğimi bilmediğimi söylediğimi biliyorum, ama bu-"

"Senden bunu yapmanı istiyorum çünkü bunu yapabileceğine güvenebileceğim tek kişi sensin." Babamın yüzüğüyle oynadım. "Ve dürüst olmak gerekirse, Joey'i yanına alırsan, Birleşme Enstitüsü Dark'tan o kadar uzakta ki ikiniz için de endişelenmeyeceğim. Şimdilik onun ulaşamayacağı bir yerde."

"Bunu yaparsam," dedi yumuşak bir sesle, "bu yola girdikten sonra gerçekten geri dönemem."

"Hayır, yapamazsın."

Kai sağ elini çenesinin altına koydu. "En iyi arkadaşım bunu gözünü kırpmadan yapardı. Hep Hollow'dan ayrılmak isterdi ama hiç fırsat bulamadı. Eğer Birleşme Enstitüsü'ne gidersem dünyanın pek çok yerini gezmiş olurum. Çok uzakta."

"Bunu Dawn için yapma, Kai. İstedğin için yap. Eğer yapmazsan, belki-"

"Yapacağım," diye araya girdi. "Kardeşimi korumak için." Yüzüne muzip bir sırıtış yayıldı. "Ayrıca, kör bir adamın dünyanın en büyük gizemlerinden birini çözmesi komik olmaz mıydı? Eminim arşivciler saçlarını başlarını yolarlardı."

"Eminim onlar da isterdi."

Kai mektubu benden aldı ve derin bir nefes aldı. "Peki, bu büyük gizemin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. "Bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum -belki unuturum diye- ama... içimden bir ses bunun büyümüzün nereden geldiğiyle ilgili olduğunu söylüyor. Kaç ülkede büyü olduğunu öğrenmeye çalıştığımda neden hafıza kaybı yaşadığımı açıklamanın tek yolu bu. Nasıl başladığına ya da nereden geldiğine dair hiçbir kayıt yok ve bence Ölümsüzler bunun gizli kalmasını sağlamaya çalışıyorlar. Bilgi güçtür, bu yüzden büyü'nün kökeni hakkındaki bilgi her şeyden daha önemli olmalı."

Kai yatağına geri düştü. "Büyünün kökenini keşfeden adam... Bu unvan kulağa hoş geliyor."

Ve böylece bir daha ne zaman fırsat bulacağımızı bilmeden sohbet edebildiğimiz kadar sohbet ettik. Yollarımız dünyanın iki farklı tarafına ayrılacaktı, ama umarım ortada bir yerde tekrar buluşacaktık.

GERÇEK

Habersiz ve hediyesiz gelmek kabalık olurdu, bu yüzden Angelo'nun evine muşta getirdim. İkiz tabancalardan birini tercih ederdim ama Dark onları ele geçirmişti ve babasına yapacağım küçük ziyareti bilmesini istemiyordum.

Daha önce içeri girmek için kapıyı hiç çalmamıştım ve burayı evim olarak görmekten birkaç ay uzak kalmış olmam da bu durumu değiştirmiyordu. İçeri girerken gürültü yaptım. Ayaklarımı yere vurdum ve l'lerimi duvarlara vurdum. Ona gizlice yaklaşmanın bir anlamı yoktu.

Bu benim savaş ilanımdı.

Çok küçük mutfak masası kitaplarla kaplıydı, tezgahlar boştu ve ocak parlıyordu. Yanında üç çocuğu olmayan Angelo burayı biz gelmeden önceki anıt mezara döndürmüştü. Özellikle de girişin karşısında asılı duran Katherine Naverre'in portresiyle.

Angelo ben gelince kitabını yere bıraktı. "Ben de bunu bekliyordum."

Masaya oturdum, birbirimize bakabilmemiz için eşyaları yerlerinden kaldırdım. "Üzgünüm, geciktim."

"Bana katılmak için mi buradasın? Sürünmeye mi? Yoksa anlamsız savaşınıza devam etmek için mi?"

Muştalarını tahtaya vurdum. "Buraya uzlaşmaya gelmiş gibi mi görünüyorum? Babamın, Davey'nin ve tüm Naverre ailesinin ölümünden sen sorumlusun. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim."

"Ne kadarını biliyorsun?"

"Vance Shade, Zahra, Edward Naverre."

"Ah," dedi o mükemmel gülümsemesiyle. "ok gurur duyuyorum. Bymşsn ve gerekli araştırmayı yapmayı ğrenmişsin. Kralla yüzleşmeden önce aynı şeyi yapmış olsaydın neler olabileceğini bir düşünsene. Belki Isaac hâlâ hayatta olurdu." Gülümsemesi kayboldu. "Peki ne istiyorsun, Michael?"

Dark'ın anılarında gördüğüm masanın altındaki tuzak kapağını işaret ettim.

Angelo şaşırmadan bana baktı. "Nasıl?"

"Fark eder mi?"

"Hayır," dedi ayağ'a kalkarken. "Sanırım hayır."

Angelo masayı itti ve kitapların Roor'a düşmesine izin verdi. Halıyı çekti, kapağı açtı ve merdivenden indi. Ben de tereddüt etmeden onu takip ettim.

Dark bana Angelo'nun Katherine'e olan aşkının felaket olduğ'unu sylediğ'inde, bunu görmezden gelmiştim. Dark'ın ne olduğ'u ve bir ejderhaya dnşebileceğ'i bilgisiyle yzleştiğ'inde amaçlarının ne olduğ'u hakkında daha fazla şey öğrenmeye çok hevesliydim. Ama bu benim cahilliğ'imdi.

Feci aşkın ne olduğ'unu bildiğ'im varsaymıştım. Mantıklı erkekleri duygulandıran aşk. Sabırlı, nazik ve kalp kırıcı bir aşk. Çiftlerin birbirlerini bir an görebilmek için dünyanın öbür ucuna gitmelerine neden olan aşk. Ama Angelo'nun aşkı bu değildi... Onunki dünya yıkıcıydı.

"Michael," dedi Angelo hafıf bir sesle. Uzak duvarda bir fener yaktı. "Seni karım Katherine'le tanıştırayım."

Işık, karanlıkta gördüğüm bulanık sisi aydınlattı. Duvara dayalı bir tabut duruyordu ve Angelo mide bulandırıcı bir gülümsemeyle tabutu açtı. Katherine'in cesedi mumyalanmış ve bir beze sarılmıştı ama üzerinde solmaya yüz tutmuş fıfırlı sarı bir elbise vardı. Angelo rme kokusunu hafifletmek için cesedin etrafını Rowers ve parfmle sarmıştı ama burada koku o kadar yoğundu ki ğrmemek için kendimi zor tuttum. Midemdekileri Roor'un her tarafına samamı sadece ilahi bir müdahale engelledi.

"Muhteşem değil mi?" Angelo sırtı bana dönük bir şekilde sordu. "O sarı elbisesini her zaman sevmiştir. Bu yüzden onu bu elbisenin içine gömmek daha uygun göründü."

"Sen delisin," dedim. "Birini böyle mi hatırlıyorsun? Dinlenmelerine izin vermeyerek mi?"

Angelo omzunun üzerinden baktı. "O dinleniyor, Michael. Ama bu sonsuza dek sürmeyecek. Zamanı geldiğinde yeniden bir araya geleceğiz."

"Sen ne...?" Lafı dolandırdım. "Yani onu gerçekten geri getirmek istiyorsun. Ve Domet sayesinde nasıl yapacağını biliyorsun."

"Evet! Tebrikler, Michael! Başardın!" Angelo kahkahalarla uludu. "Seninle bu konuyu açıkça konuşmak harika." Devam etmemi işaret etti. "Hadi! Bir sonraki mantıklı soruyu sor!"

"Nasıl?"

"Bu bir sonraki mantıklı soru değil, Michael. Sana ne yapacağımı söyleyecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?" Kollarını kavuşturdu. "Tekrar dene."

Derin bir nefes aldım ve zihnimi sakinleştirdim. "Amacınız Katherine'i geri getirmekse, tüm bunları neden yapıyorsunuz? Neden bizi içeri aldın? Davey'i neden öldürdün? Neden..." Başımı arkaya eğdim ve lanet okudum. "Hem Domet hem de Başbüyücü birini hayata döndürme fikrinden korkuyor. Bunu yapmanın bedeli ne kadar ağır?"

"Ölümsüzlük eninde sonunda düzeltilecek anlık bir soyutlamadır, ama birini ölümden döndürmek doğa kanunlarına aykırıdır. Yani maliyeti her şeyi kapsar." Katherine'e özlemle baktı. "Tüm parçaları yerine oturtmak neredeyse yirmi yılımı aldı. Ama şimdi nihayet asıl olaya başlayabilirim."

Boynumu kırdım ve sonra 1'lerimi kaldırdım. "Çıkış arkamda. Gerçekten çıkmaya izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Biri elini boynuma doladı, keskin tırnakları omurgama bir bıçak dayarken derime baskı yapıyordu.

"Merhaba Michael," diye fısıldadı Emelia kulağıma. "Umarım beni çok özlememişsindir."

En azından bu bana Emelia'nın hâlâ hayatta olduğunu gösterdi.

"Yani siz ikiniz - hayır, Jay Prince de suç ortağı olmalı - hep birlikte çalışıyorsunuz. Bu şu anlama mı geliyor... İsyanı sırf Jay'i öldürmek için mi başlattınız?"

ve şehri kurtarmak mı? Hedeflerin hiçbir anlam ifade etmemesinin nedeni bu muydu? Sadece kaos yaratmak ve Serena'nın Jay'in teklifini kabul etmesi için koz yaratmak için miydi?"

Emelia'nın sesi alaycı bir kuşun şarkısı gibiydi. "Hayır desek bile bize inanır mıydınız?"

Naomi'nin eski sözleri geçmişteki hataların acı verici bir hatırlatıcısıydı. "Bir Ölümsüzü öldürmek isteyen bir kurban, kral olmak isteyen bir İskelet ve karısını ölümden döndürmek isteyen bir adam arasındaki bağlantı nedir?"

Angelo, Katherine'in kapısını kapattı ve arkasından çekebilmek için kollarına zincirler doladı. Bu imkânsız olmalıydı ama kolaylıkla yaptı. "Bunu çözmek sana kalmış. Bunu çok kolaylaştırmak istemem, değil mi? Ama sana son bir baba tavsiyesi vereceğim. Eğer sevdiklerini kurtarmak istiyorsan Serena'dan uzak dur ve Orbis Şirketi'yle birlikte kaçabildiğin kadar uzağa kaç. Belki o zaman trajik kaderinden kaçabilirsin."

"Gerçekten onları terk edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Emelia beni duvara doğru itti ve Angelo, Katherine'in eş yalalayla yanımdan hantalca geçerken beni olduğum yerde tuttu. Evine giden merdiveni tırmanmak yerine, gözden uzakta karanlığa doğru devam etti. Ama gözden kaybolmadan önce, "Onları seviyorsan yapacaksın," dedi.

Angelo gittiğinde, Emelia beni serbest bıraktı. Benim bile bir Ölümsüzle dövüşecek kadar aptal olmadığımı bildiği için kıkırdayarak merdivenden geri çıktı.

Angelo'yu kaybolduğu tünelden aşağıya kadar takip ettim ama ona asla yetişemedim. Tünel, Hollow'un dışında, terk edilmiş bir çiftliğin yakınından çıkıyordu. İçinde dokuz yıl öncesine ait bir mektup ve yarı saydam kırmızı bir topla dolu küçük bir şişe dışında hiçbir şey yoktu.

Gwendolyn,

Öncelikle, burayı bulduğunuz için sizi tebrik ederim -sizi buraya benim yönlendirmediyimi varsayıyorum- ancak üzülerek belirtmeliyim ki beni durdurmak için artık çok geç. Şimdiye kadar zincirleme bir reaksiyon başlamış olacak ve ben de sevgilimi geri getirme planımın son aşamasına gelmiş olacağım. Lyon aşkı için Kingman mirasından vazgeçecek, Michael Hollow Kalesi'ni yerle bir edecek ve

Kraliyet Ailesi'ne savaş açacak, Serena Jay Prince ile nişanlanacak ve senin Kraliyetin -Adreann- Cankurtaran'ın ölümsüz katili olacak.

Elbette Domet'in birini hayata döndürmenin maliyetini size söylemeyi reddettiğini varsayıyorum. Bana ve Vance'e yaptığı hatadan sonra akıllıca. Bu yüzden sana bıraktığım hatırayı üvey babandan son bir veda hediyesi olarak kabul et. Eğer onu görmenin bir yolunu bulabilirsen, bedelinin ne olduğunu bilecek ve Katherine'i geri getirmeme neden izin vermen gerektiğini anlayacaksın. Michael ve Serena'nın Tenere'i paramparça etmesini engellemenin tek yolu bu. Benim aşkım felaket olabilir ama onlarınkı kıyamet gibi. Kingman ve Hollow'un birlikte olmamasının bir sebebi var.

Adına çalıştığın Wolven Kralı'na söyle, planlarıma karışmayı bıraksın. Başka bir Celona istemeyiz, değil mi?

*Saygılarımla,
Angelo
Shade*

Dipnot taze mürekkeple yazılmıştı.

Not: Tebrikler Michael, yanıldığımı kanıtladığın için. Her zaman bana karşı çıkanın Gwen olacağını düşünmüştüm. Ama ben bile her şeyi doğru yapamıyorum. Serena'yı Jay Prince'ten korumak için ne kadar ileri gideceksin? Ve Gwen'i Wolven King'den? Yoksa akıllıca olanı yapıp çekip gidecek misin?

Zihnim durdu ve bedenim kendi kendine hareket ederek mektubu ve şişeyi kaptığı gibi Kingman Keep'e geri dönüp Gwen'in yanına koştu ve umarım cevapları aldı.

INTERLUDE

HİKAYELERİN KRALI

"Merhaba Gwendolyn," dedi Symon kule odasının kapısını iterek açarken. En genç Kingman yatağının önünde, sırtı ona dönük bir şekilde durmuş, açık pencerenin önünde battaniyeleri havalandırıyordu. Saçları arkadan bağlanmıştı ve giysileri nehirde çamaşır yıkamaktan ıslanmıştı. "Cevabımı almaya geldim."

"Şu anda bunun için sabrım yok."

"Neden olmasın?" diye sordu, yaklaşarak. "Kimin için çalıştığını öğrenmemden bu kadar mı korkuyorsun?" Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Sen yabancı bir casussun, değil mi? Mantıklı olan tek şey bu."

"Ben değilim."

"O zaman nesin sen?"

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sızlandı, nefret dolu gözlerle ona doğru döndü. "Sadece s-" Gwen'in gözleri tavandan düşen küçük bir kayayı görünce açıldı. Kaya Roor'a çarparak parçalandığında, dikkatle katlamakta olduğu battaniyeyi yere düşürdü. "Symon, gitmen gerek. Hemen şimdi."

"İstediğimi elde edene kadar gitmiyorum."

Gwen ona döndü, ellerini omuzlarına koydu ve onu itti. "Sadece bana güven! Hemen gitmen gerekiyor!"

"Bu çok saçma," dedi odada kalmak için mücadele ederken. Gwen, Kingman ailesinin açık ara en güçlü üyesiydi ama bu onun ilk kez karşılaştığı bir durum değildi.

beladan kurtulmak için kıpırdanmak zorunda kaldı. "Zorlamaya gerek yok. Sadece bana kiminle çalıştığını söyle-"

Gwen'in yatağının önündeki hava cam gibi paramparça oldu ve Symon'u bir patlamayla yere düşmüş gibi yere itti.

İki devasa el yoktan var oldu ve çatlağın kenarlarından tutarak birinin geçebileceği büyüklüğe gelene kadar ayırdı. Arka planda odadan başka bir şey vardı ama Symon çatlaktan tırmanan adama odaklandığı için bunun ne olduğuna konsantre olamadı. Yüzü tamamen pürüzsüzdü, sanki birre tarafından silinmiş gibiydi; ne bir göz, ne bir burun deliği, ne bir dudak, ne de bir yara izi onu lekelemeye cüret ediyordu. Bol beyaz bir pantolon, belinde bronz bir kuşak, altın sandaletler, kurt dişlerinden bir kolye ve omuzlarına dökülen bir leopar postu giymişti. Symon davetsiz misafirin önünde diz çökerken, adamın heybetli varlığı karşısında titremekten kendini alamadı. Sanki bir titanın huzurundaymış gibiydi.

"Symon!" Gwen umutsuzca onu odadan dışarı itmeye çalışarak feryat etti. "Kaç! Lütfen!"

Symon'ın tüm kasları yerinde kilitlenmişti.

"Gwendolyn," diye şarkı söyledi adam. "Gitme vaktimiz geldi. Cankurtaran'ın ölümsüz katili bizi keşfetti ve kardeşlerim için hazırlanmalıyız." Davetsiz misafir Symon'a baktı. "Kim bu?"

Gwen, Symon'a kalkan olmaya çalışırken, "Hiç kimse," diye yalvardı. "O hiçbir şey bilmiyor."

Yüzü olmayan adam Gwen'i sanki bir Ry'miş gibi iterek yolundan çekti. Symon'ın önünde diz çöktü ve Symon'ın kırmızı cüppesinden bir tutam saç kopardı. "Kimsin sen, Arşivci?"

"Benim adım Symon Anderson," dedi sesi titreyerek. "Ben Hikâyeler Kralyım." Symon yutkundu. "Ağzın olmadan nasıl konuşabiliyorsun?"

"Senin göremiyor olman, benim göremediğim anlamına gelmez." Davetsiz misafir Symon'ı yakasından yakaladı ve havaya kaldırdı. Symon kıpırdamadan durdu, zihninin ona Rail, tekme-herhangi bir şey diye bağırmasına rağmen geri çekilemedi. Tüy kalemlerinden biri kollarından eline düştü ve Symon tüm gücünü kullanarak sağ kolunu yavaşça kaldırdı. "Çalışmalarınızdan bazılarını okudum," dedi meçhul adam. "Monarşi hükümetinin sorunlu yönleri üzerine yaptığınız analizler

ustaca hazırlanmıştı. Bu ülkenin köylü sınıfının bazı sıkıntılarını hafifletebilecek bir çözüm bulmaya çalışmanıza hayran kaldım. Akranlarınızın bunu Hollow Konseyi'ne getirmeyi reddetmesi çok yazık."

"Bu bir arşivci olarak yazdığım ilk şeydi." Her kelime bir mücadeleyleydi. "Kimsin sen?"

"Benim pek çok ismim ve unvanım var. Ama tanıyacağınız tek isim Gwendolyn'in işvereni olduğum." Adam nefes verdi. "Beni bugün burada gördüğünüz için üzgünüm." Bir duraklama. "Yükseklikten korkar mısınız?"

Symon başını salladı. Biraz daha ilerlerse kolu yüz­süz adamı bıçaklamaya yetecek kadar yaklaşacaktı. Burada ölmeyecekti. Kardeşinin 1re ve küçük, karanlık yerlerle yaptığı işkenceden kurtulmuştu. Yazılı tarihteki herkesten daha genç bir Kaydedici olmuştu. Şimdiye kadar anlatılmış en büyük hikâyeyi yazmadan ölmeyecekti.

Gwen 1. yumruklarını adamın sırtına vurdu. Adam, açık pencereye doğru yürürken ona uzun uzun bakmadan tekrar itti. Bir bahar esintisi Symon'un cüppesini dalgalandırdı. Tüccarların, mültecilerin ve yoldan geçenlerin sohbetleri ve kahkahaları aşağıdaki sokaklardan yukarı doğru süzülüyordu.

"O zaman bu sizin için gitmenin en kolay yolu olacak," dedi adam. "Başınıza böyle bir şey geldiği için tekrar özür dilerim. Gerçekten çok talihsiz bir durum. Tarihteki en iyi Kayıtçılardan biri olabiliydiniz."

"Bunu neden yapıyorsun?" "Beni gördün."

Symon dişlerini sıktı. "O zaman gözlerimi al, hayatımı değil."

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Beni hatırlamaya devam edeceksin ve bu görüşmeyi hatırlasan da hatırlamasan da düşmanlarım bu hatıraları ele geçirmekte ustadır. Ne yazık ki beni güvende tutan tek çözüm ölüm." Gwen adamın sırtına atladı ve keskin tırnaklarıyla boynunu tırmaladı. Çok geçmeden boynu uzun kırmızı izlerle kaplandı ama yüzü olmayan adam dikkatini Symon'dan ayırmadı. "Gitmeden önce bilmeni isterim ki haklıydın."

"Ne hakkında?"

"Kingman ailesi Celona'yı paramparça etti."

Bu ölümcül bir teselliydi ama Symon yine de hipotezinin doğru olduğunu düşünüyordu. Kingman ailesi beladan başka bir şey değildi. "Nasılsınız?"

kesin mi?"

Yüzsüz adamın derisi sanki gülümsüyormuş gibi hareket etti. "Belli değil mi? Ben de oradaydım."

Symon yedek kalemini davetsiz misafirin yüzüne, tam sol gözünün olması gereken yere sapladı.

Yüzü olmayan adam kıkırdadı, kalemini kopardı ve kanlı gözyaşını sildi, sonra demir kalemi bir dalmış gibi ikiye ayırdı. Binlerce masal yaratmış olan tüy kalem elinde toza dönüştü. "Yaşama isteğinize hayranım. Çoğu kişi benim yanımda zar zor konuşabiliyor. Bu yüzden sana son bir şey söylememe izin ver. Başka bir unvanımı biliyor olabilirsin: Kurt Kral. Şimdi, hoşça kal, Symon. Yapabiliyorsan manzaranın tadını çıkar."

Symon pencereden dışarı fırlarken Gwen çığlık attı. Gittikçe daha da uzaklaşırken ona doğru pençelerini savurdu. Etrafta yakalayabileceği hiçbir şey kalmadığını anlayınca Symon başını yana eğdi ve Hollow'un silüetini, kalenin mimari tarzlarının tuhaf karışımından Hollow Kütüphanesi'nin tepesindeki güzel pirinç saat kulesine kadar hayranlıkla seyretti. Saatin çanları onu her sabah kitap okurken uyandırır ve kütüphanenin dışarıdan gelenlere kapatılacağını haber verdiğinde yatağına yatırır. O karanlık koridorlarda ne zaman kayıp bir kitap bulsa, çatlamış deri sırtları parmak uçlarında hisseder ve her sayfaya sinmiş tozu koklardı. Kütüphane onun eviydi, o pastoral küçük maden köyünden çok daha fazla. Yeraltında geçireceği uzun bir hayat için bu şehirdeki tüm güzellikleri kaçırdığına pişman olacaktı.

"Elveda aşkım," diye fısıldadı Hikâyeler Kralı gülümseyerek.

Sonra sırtı yere çarptı ve geriye hiçbir şey kalmadı.

YÜZSÜZ

"Anne! Gwen nerede?" Symon'ın parçalanmış bedenini taşıyarak büyük salona daldığımda bağırdım. Bacaklarındaki kemikler çiçek açmış Çardaklar gibi dışarı fırlamış, gözyaşı kanallarından ve kulaklarından kan sızmış, kırmızı cübbesinin ipliklerine cam kırıkları ve mürekkep karışmıştı. Onu kaldırdığım anda ellerim siyaha boyanmıştı.

Annemin elinde bir sepet dolusu çamaşır vardı. "Odasında. Ne oldu? Bekle. Symon'a ne oldu?"

Symon'un cesedini masanın üzerine koyup yanından geçerken, o telaşlı halimle birkaç kelime haykırdım: "Wolven King"... "Angelo"... "Tenere"... "onu buldum"-. Elindeki sepeti bıraktı ve Kaydedicinin yanına giderek Rock ve Naomi için çığlık attı. Onu sokağın ortasında bulduğumda Symon'ın nefesi zayıflıyordu.

Gwen'in kapısını çaldım. Penceresi açıktı ve içeriden yumuşak bir esinti geliyordu. Gwen havada atan bir kalp gibi titreşen bir yırtığın önünde duruyordu. Diğer tarafta siyah gri saçları olan yüz­süz bir adam duruyordu. Arka planında siyah kumlu bir sahil vardı. İskelet Sahili mi? Ya da belki Eham?

Bizi dört adım ayırdı.

Gwen yabancı adama doğru çekilirken üç kişi kaldı.

Vücudu eşiği geçerken iki kişi kaldı.

Ona doğru daldım. Acıyla gülümseyip "Bütün borçlar ödenmeli" diye fısıldarken parmak uçları benimkilere değdi.

Yırtık kapandı ve ben onun yatağına düştüm. Bir kalp atışı daha hızlı olsaydım, onu geri çekebilir ya da onunla birlikte yırtıktan geçebilirdim. Kız kardeşimi koruyamadığım için tekmeler atıp küfürler savururken, kapıdan geçmeden önce durduğu yere birden bir taş yığını düştü. Bu benim öfke nöbetimi anında durdurdu. Gwen'i buradan götürmenin de Fabrikasyon ve Dokuma gibi bir bedeli var mıydı? Eğer öyleyse, neydi? Abyss Walking bildiğim kadarıyla en mantıklı olanıydı ama Weaving'in ya da bir Doyumsuz'un yaptığı her neyse onun da sorumlu olamayacağını düşünmek istemiyordum. Ya da adını bilmediğim diğerlerinden biri olabilir miydi?

Ama daha da önemlisi, bu sihir hangi ülkedendi? Kız kardeşimi geri almak için nereye gitmem gerekiyordu?

Yatağının çerçevesine bir kâğıt çakılmıştı.

Veda etmeden gittiğim için üzgünüm. Hepinizi seviyorum. Beni aramaya gelmeyin. İşverenim zaten Symon'u öldürdü ve başka kimseyi kaybetmek istemiyorum. Müsait olduğumda geri döneceğim.

Sevgiler, Gwen

"Michael?" İçeri girerken annemin sesi titriyordu. "Ne oldu?"

"Symon hayatta mı?" Karşı çıktım.

"Evet. Ama ne kadar süreceğini bilmiyorum. Naomi onu bir cerraha götürecektir.

Gwen nerede?"

Angelo'nun mektubunu ona verdim ve sonra yatağın kenarına oturup yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Bu... Ben... Gwen'in bir Wolven Kralı için çalışıyor olması ne anlama geliyor? Bin yılı aşkın süredir ölümler!"

Anneme ne kadar az şey bildiğimi anlattım ve işim bittiğinde duvara yaslanıp pencereden dışarı baktı. Fısıltıyla "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum anne. Ama Angelo'nun mektubunun tamamen doğru olmadığını biliyorum.

Benim bir Paralı Asker olacağımı tahmin etmemişti." İçinde kırmızı bir top olan küçük şişeyi ışığa tuttum. "Terfimi geçeceğim, sonra Gwen'e ve bu anıyı bana gösterebilecek birine gideceğim. Kaderlerimiz yeniden yazılabilir."

Ve hayatımda ilk kez, umut dolu bir hayali gerçeğe dönüştürebileceğime inanıyordum.

ORBİS ŞİRKETİ

Orbis Şirketi'nin rütbelerinde ilerlemem için yapılacak oylama, kısmen Beorn'un başına gelenler, kısmen de Dark'ın Kalp Kıran'ın ölümünden sonra ortadan kaybolması nedeniyle bir hafta ertelenmişti. Yeniden ortaya çıktığında, kendisine kaç kez nerede olduğu sorulsa da tek yaptığı omuz silkmek olmuştu.

Sadece Alexis hâlâ ondan cevaplar koparmaya çalışıyordu ama o bile başaramıyordu.

Oylama yapıldığında zihinsel olarak çok daha iyi bir durumdaydım, ancak yine de başarısız olmanın ne anlama geleceği konusunda gergindim. Ama bunun üzerinde çok fazla durmamaya çalıştım ve kendimi meşgul tuttum. Cenazeler ve hareket edemeyecek kadar çok acı bunu kolaylaştırdı.

Dark beni Lone Wolf'a, Orbis Şirketi'nin geri kalanıyla dolu bir arka odaya getirdi. Hepsi tek bir sandalyeye bakan uzun bir masanın arkasında toplanmıştı. Birkaçını tanıyordum -Haru, Imani ve Alexis- ama çoğu bana yabancıydı ve bu da sinirlerimi yatıştırmıyordu. Geleceğim bir kez daha oylamaya kalmışken olmazdı.

Dark, Imani ve Alexis'in arasına otururken bana tekli sandalyeye oturmamı söyledi. Her birinin önünde birer hançer vardı.

İkimiz de yerleştikten sonra, Imani ayağa kalktı ve işlemleri başlattı. "Orbis Şirketi, bugün burada Orbis Şirketi'nde Paralı Asker çırağı olan Michael Kingman'ın tam Yetkili üyeliğe yükseltilmek için yeterli potansiyeli gösterip göstermediğine karar vermek için toplandık. Son sözleşmesi hakkında birkaç söz söyleyeceğim ve ardından sınavına geçeceğiz."

Odadakiler başlarıyla onayladılar.

"Michael Kingman, Hollow Kralı Isaac'i öldürdüğü iddiasıyla idam edilmeden önce paralı asker olarak alınmıştı. Michael'ın aslında sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğuna inanmak için nedenlerimiz vardı. Dark bize şöyle dedi: 'Michael büyük bir egosu olan küçük bir köpek ve Kingman ailesinin mirasını daha fazla lekelememe konusunda takıntılı. Hollow Kralı Isaac'i öldürdüğüne inanmak için hiçbir sebep yok. "

Lütfen. En azından orta boy bir köpektim. Aksini söylemeleri ne kadar kabaydı. Imani devam etti. "Geçtiğimiz hafta Michael ve Dark, şu anda merhum olan Yüce Asil MaRem Braven için Hollow'a gelen mültecileri araştırmakla görevlendirildi. Mültecilerden birkaçı iki yıl önce Hollow'u kasıp kavuran ve aralarında Berserker Rami ile Machina Şirketi'nin paralı askerleri Bottles ve Flowers'ın da bulunduğu suikastlarla tanınan Heartbreaker Seri Katili'nin tarzında öldürüldükten sonra araştırma yaptılar ve ardından Yüce Asil MaRem Braven ile yüzleştiler. Çatışma Yüce Asil ile sonuçlandı

MaRem Braven Hollow siperlerinden atılıyor."

"Kayıtlara geçsin ki o kurtçuğu ben attım. Michael sadece macera için oradaydı," dedi Dark. "Bir işvereni öldürmenin herhangi bir yansıması benim üzerimde olmalı. Ona değil."

"Not edildi," dedi Nonna masanın uzak ucundan. Bu kadın gözlerini kırpmadan nasıl bu kadar uzun süre bakabiliyordu?

Imani boğazını temizledi. "Tutuklandıktan sonra-"

Parfüm kokan ve mücevherlerle kaplı zarif bir kadın yüksek sesle homurdandı. Herkes ona baktı. "Ne?" dedi sırtarak. "Dark tutuklandı mı? Bu çok komik. Bu en son ne zaman olmuştu? Vargo? Gerçekten bu küçük haberi atlayacak mıyız?"

"Evet," dedi Imani. "Söylediğim gibi. Tutuklanmalarının ve Kraliçe Serena Hollow'la görüştürülmelerinin ardından Dark ve Michael yeni bir sözleşmeyi kabul ettiler: 1nding

Bu şehirde faaliyet gösteren Heartbreaker ve Waylayer. Sanırım orada neler olduğunu hepimiz biliyoruz. İncelemeye başlamadan önce herhangi bir açıklamaya ihtiyacı olan var mı?"

Haru elini kaldırdı. "Michael ve Dark'ın Paralı Asker Beorn Orbis'in intikamını aldığı için kayıtlara geçmesini istiyorum."

İmani yaşlı kadına baktı ve "Çoktan not edildi" dedi. Haru başını salladı ve elini indirdi.

İmani yerine oturdu. "Başka bir şey yoksa devam etmeliyiz. Michael herkesle tanışmadığı için, herkesin sorusunu sormadan önce adını ve Orbis Şirketi'ndeki pozisyonunu belirtmesini öneriyorum. İlk kim başlamak ister?"

Haru ayağa kalktı, gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu ve şöyle dedi: "Haru Orbis, Orbis Şirketi'nin Silah Ustası. Sorum çok basit: Kalpkıran nasıl öldü? Ayrıntıları bilmek istiyorum. Acı verici olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Onu boğarak öldürdüm." Ellerime baktım. "Hayatın gözlerini terk edişini izledim, kafasından vurduğum ve sonra cesedini yakındaki göle attım. Merhamet dilenerek öldü."

Haru önündeki masanın üzerinde duran hançeri aldı ve tahtaya sapladı. "Michael Kingman için."

Sıra zarif kadına gelmişti. Gözleri Naomi'ninkilerle aynı mavi tonundaydı, bu da onun bir Thebian olduğu anlamına geliyordu. "Cassia Orbis, Orbis Şirketi'nin navigatörü, coğrafyacısı ve olağanüstü haritacısı. Dış dünya hakkında ne kadar bilgin var Michael? Altın Sahili'ndeki Vargo ve Medceli klanlarının taktığı maskeler arasındaki farklar nelerdir?"

"Bilmiyorum."

"Doğu Denizi'nde Eham'ın ötesinde ne var?"

"Bilmiyorum."

Cassia dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ve sonra kollarını kavuşturdu. "En azından bana Thebian İmparatorluğu'nun liderinin unvanının ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Naomi bunu bana yakın zamanda söylemişti. Söylediğini biliyordum ama o anda bu kelime aklıma gelmedi. Ben de öyle söyledim.

"O zaman benim oyum açık. Seni denetimsiz bir şekilde dünyaya bırakmak felaket olur. Hâlâ öğrenmesi gereken daha çok şey var." Cassia tekrar yerine oturdu. "Michael Kingman'a karşı."

Bir başkası soru sormak için ayağa kalktığında nefesimi verdim. Kıyafetlerinin üzerine bembeyaz bir önlük giymiş, esmer tenli, iri bir adamdı. Sesi beklediğimden daha yumuşaktı. "Titus Orbis, Orbis Şirketi'nin aşçısı. Sevdiğiniz bir yemek var mı? Varsa, nedir?"

"Şekerlenmiş findık."

"İlginç. Hollow'da onları nasıl baharatlıyorlar?"

"Tarçın ve biberle."

"Bu çeşidi daha önce görmemiştim. New Dracon City'de sadece şeker var, Gold Coast'ta ise zencefil ve sarımsak. Söylesene, neden bu senin favorin?"

"Bana bir arkadaşımı hatırlatıyor."

Titus gülümsedi. "Nasıl yapıldığını biliyor musun?" Başımı salladım.

"Güzel. Bütün bunları bitirdikten sonra bana da biraz yapmanı istiyorum." Titus hançeri eline aldı ve tahtaya sapladı. "Michael Kingman için."

Yanında kör bir adam duruyordu. "Otto Orbis, Orbis Şirketi'nin İmalat Ustası. Bu kadar genç yaşta, ününüz sizden önce geliyor. İnsanlar sokaklarda senin hakkında fısıldaşüyor. Ama benim tek gördüğüm boyundan büyük işlere kalkışan, boğulmamak için mücadele eden bir çocuk. Yanıldığımı kanıtla. Gezgin Kilisesi'nde Kuzgun'un yıldırımını nasıl yakalayabildin?"

Dark bana ters ters baktı. Bunu unuttuğum o gün boyunca konuşmuş olmalıydık. Söyleyeceğim şey hiç hoşuna gitmeyecekti. "Bilmiyorum. Dark beni Fabrikasyon konusunda eğitti - sanırım ayrıntılı olarak - ama o günü tamamen unuttum."

Otto devam ederken Paralı Asker akıl hocam nefesinin altından küfretti: "Yani geçmişte hafıza sorunların mı vardı? On dokuz yaşında mı?"

Ona geçmişimin özet bir versiyonunu anlattım. Masadaki hiç kimse buna sempati de dahil olmak üzere herhangi bir yanıt vermedi.

Otto otururken, "O zaman bu seçim benim için çok açık," dedi. "Çocuk kendi başına kalamayacak kadar düşüncesiz ve her gün ödediği bedeli henüz anlamadı."

uydurmaları kullandığı zaman. Michael Kingman'a karşı."

Ellerimi yüzüme sürdüm. Bu iş umduğum kadar iyi gitmiyordu.

Başka bir paralı asker çoktan ayağa kalkmıştı. Sağ eli olmayan kısa boylu bir adamdı ama birden fazla tabanca taşıyordu. Tıpkı Yeni Dracon Şehri'nden gelenler gibi giyinmişti.

"Gael Orbis. Gümbür gümbür çocuk," dedi adam esneyerek. "Hollow'dan birine oy vermeyi reddediyorum. Michael Man-child'e karşı."

Alexis, ne yaparsam yapayım bana asla oy vermeyecek bir Paralı Asker olacağı konusunda beni uyarmıştı. Bunu kastetmiş olmalı.

Sıra çok ağır dövmeleli bir kadına gelmişti. Derisinin hiçbir yeri kaplanmamıştı. "Jade Orbis, Orbis Şirketi'nin dövmeçisi. Savunduğunuz her şeyi kapsayacak bir imge ya da mühür seçebilseydiniz, bu ne olurdu?"

Hiç tereddüt etmeden "İki el tarafından parçalara ayrılan bir taş" dedim.

Dark yine bana ters ters bakıyordu ama Jade sırtıyordu. "Gerçekten mi? Nasıl yani? Tosburg Şirketi'nin bir hayranı olduğunu düşünmemiştim."

"Değilim," dedim. "O sembol aileme karşı yaratıldı ve ben onu geri almak istiyorum. Onu benim için bir sembole dönüştürmek istiyorum. Kız kardeşim döndüğünde Kingman ailesini taşıyabilir. O bunu fazlasıyla yapabilir. Ben başka bir şey olabilirim."

"Bu sembolün neyi temsil etmesini istersiniz?"

"Geleceğin Paralı Asker Kralı'nın sembolü."

Sessizlik. Ve sonra Jade geniş bir gülümsemeyle oyunu kullandı. "Michael Kingman için."

"Benim sıram," dedi yaşlı kadın yavaşça ayağa kalkarken. "Ben Nonna, Orbis Şirketi'nin tarihçisi ve Birleşme Enstitüsü'ndeki olayların doğal düzenini kaydeden konseyin bir üyesiyim."

Göz kırpmama olayı, onu daha fazla gördükçe daha az ürkütücü hale gelmedi.

Harika.

"Birinci Kingman olarak bilinen kişinin ismi de dahil olmak üzere herhangi bir özelliğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Peki ya üç Wolven Kralı'nın isimleri? Ya da birbirleriyle olan ilişkileri?"

Başka bir "Hayır."

"Aman Tanrım, ne büyük hayal kırıklığı. Tanrı'nın en sevdiği renge ne dersiniz?"

Sorusunu bitirdiği anda cevabımı biliyordu. Diğerlerine cevap verme şansım vardı. Ama bunları? Bunlar imkansızdı. Cevapları bilen biri var mıydı?

Nonna kaşlarını çatarak yerine oturdu. "Ne yazık ki, henüz bağımsız olma zamanının geldiğini sanmıyorum, tatlım. On yıl sonra tekrar dene. Michael Kingman'a karşı."

Imani'nin yanında oturan ve elini yanağına dayayıp hafifçe horlayan Orbis Bölüğü komutanı dışında geriye sadece Dark, Alexis ve Imani kalmıştı. Hepsi bana oy verirse yine de geçebilirdim.

Sırada Alexis vardı. "Alexis Orbis, Orbis Şirketi'nin Silah Ustası. Orbis Şirketi'ne neden katıldığımı biliyor musun?"

Tereddüt ettim. Dark, Zehra öldükten sonra onunla birlikte olmak için katıldığını iddia etmişti ama... ama bana bakışı ve sorusu bir şeyleri kaçırdığımı gösteriyordu. Belki de kaçırmıyordum. Belki de cevap hâlâ doğruydu ama mantık yanlıştı.

"Dark yüzünden katıldın."

"Doğru. Oyum sana." Masaya bir hançer daha. "Michael Kingman için."

Dark ayağa kalkmadı ama yine de konuştu. "Gözlerim açık. Michael Kingman'a karşı."

Herkes hazırlıksız yakalanmıştı. Ama şaşkınlık balonu büyümeden Imani ayağa kalktı ve "Imani Orbis, Orbis Bölüğü'nün ikinci komutanı. Geceleri neler olduğunu biliyor musun Michael?"

Dark'ın az önce yaptığı şey beni tamamen şaşırtmıştı. Benden kurtulmaya mı çalışıyordu? "Evet."

"Bundan korkuyor musun?"

"Hayır," dedim. "Diğerleri gibi ölüyorlar."

"Bunu sakın unutma. Asla." Bir duraklama. "Michael Kingman için." Masada beş hançer ve hâlâ yatan on beş Rat. Beraberlik.

Şimdi ne oldu?

Az önce olanlar konusunda kafası karışan tek kişi ben değildim. Beorn'un ölümü Orbis Bölüğü'nün komutanının kendi kendine çözmesi gereken bir dengesizlik yaratmıştı. İmani uyanana kadar onu yanından dürtükledi.

Orta yaşlı, güneşten kavrulmuş bir cilde sahip olan komutan homurdanarak canlandı. Saçları dağınıktı ve Ryder'ların hepsinden daha sarı olana kadar güneşten boyanmıştı. Boynunu kırarken, parmak eklemlerinin üzerinde *Hold Fast (Hızlı Tut)* yazısının dövmesi olduğunu fark ettim. "Tam üye mi değil mi?"

"Berabere," dedi
İmani. "O zaman bana kalmış."

Orbis Bölüğü'nün komutanı ayağa kalktı, sırtını gerdi ve esnedi. "Michael Kingman, benim adım Tai Orbis ve bu bölüğün komutanıyım. Normalde bu konularda oy kullanmam gerekmez, çünkü bize katıldıktan sonra bir konuda harika olduğunuz sürece kim ya da ne olduğunuz umurunda değil. Size bir sorum yok. Bir testim var."

Tai iki elini de uzattı, birinciler kapalıydı. "Sol ya da sağ. Birinde güneş var, diğerinde yok. Eğer güneşi alırsan, oyum sana."

"Ciddi misin? Tüm bunlar şansa mı bağlı?"

"Evet," dedi Tai. "Şansın bir Paralı Asker için ne kadar önemli olduğunu bilerseniz şaşarsınız. Şansı olmayan biri hiçbir işe yaramaz. Her şey boka sardığında arkanızda böyle birinin olmasını asla istemezsiniz."

"Peki ya oynamayı reddedersem?"

"O zaman emirlerime itaatsizlik etmiş olursun. Ben de seni Orbis Şirketi'nden atarak misilleme yapacağım. Seni Jay Prince veya Regal Şirketi'nden koruyacak hiçbir destek sistemi olmayan haydut bir paralı asker olarak tanınacaksın." Yüzüm düştüğünde bana dişlek bir gülümseme verdi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyordun? Bilmeseydim sorumsuz bir lider olurum. Seni hiçbir tepki almadan öldürebildiklerinde onlara karşı ne kadar dayanabileceğini sanıyorsun?"

"Çok uzun değil," diye
itiraf ettim. "O zaman seç.
Sol ya da sağ."

Orbis Şirketi'nin komutanı hakkında bir şey biliyor muydum? Hangi eli baskındı? Alexis ya da Haru ya da Dark ya da İmani bana hangi elin baskın olabileceğine dair herhangi bir işaret vermiş miydi? Kaçırdığım bir ipucu

olmalıydı. Sadece şans olamazdı. Bu bir sınavdı ve nasıl kazanacağımı göremeyecek kadar kördüm.

"Seçecek misin yoksa orada oturup deli gibi bana mı bakacaksın?"

Belki de bu gerçekten şansa bağlıydı. "Doğru."

Tai elini açtı. Avuç içinde hiçbir şey yoktu. "Yanlış." "Nasıl-"

Diğerini açtı. Altın güneş oradaydı.

Kaybetmiştim.

Hâlâ bir paralı asker çırağıydım.

Hollow'u Dark'la bırakmak zorunda kalırdım. Gwen'in yanına gidemezdim ya da Dawn'ın intikamını alamazdım.

Herkes önemli bir şey olmamış gibi devam ederken ben hâlâ şaşkın bir şekilde orada oturuyor ve çenemin Roor'a çarpmaması için elimden geleni yapıyordum.

Tai koltuğuna dönerken, "İmani," dedi. "İşini bitirir misin?"

"Memnuniyetle efendim." İmani iki zarf çıkarıp masanın üzerine koydu. Masa. "Herkes dinlesin. İki büyük sözleşmemiz var ve bunları zamanında tamamlamak için herkese ihtiyacımız olacak. Komutan, Nonna ve Haru karargâha dönecek. Hepimiz çok uzun zamandır uzaktaydık. Yerel halkın bizi unutmasını istemeyiz."

"Sözleşmeler nedir?" Dark sordu. "İlki

Yeni Dracon Şehri'nde, bir-"

"Benim," diye ilan etti tek eli olan pislik. "İş umurumda değil.

Ben gidiyorum. Otto? Var

mısın?" "Kesinlikle."

"Bu sözleşme için iki kişi eder," dedi İmani. "Hâlâ birkaç taneye daha ihtiyacımız var.

Diğer sözleşme Gold Coast'ta. Bu bir-"

"Oh! Ben! Ben! Ben! Ben!" Cassia elini kaldırarak şöyle dedi. "Bir yılı aşkın süredir okyanusa yaklaşmadım. Nasıl görüldüğünü zar zor hatırlıyorum."

İmani kaşlarını ovuşturdu. "Detaylar ya da sadece sözleşmelerin nerede olduğu kimsenin umurunda mı?"

İmani'yi kızdıracak şekilde, konumların en önemlisi olduğu konusunda fikir birliği vardı. Sessiz kaldım ve Dark'ın ikimiz için de seçim yapmasını bekledim. Her şeyin nasıl gittiğine bakılırsa, gerçekten de yaşadığım sürece ona bağlı kalacaktım. Paralı Askerlerin çoğu nerede karar kıldığına karar verirken çok az tartışma oldu.

gidiyorlardı. Titus ve Alexis Altın Sahil'de Cassia'ya katılırken, Otto, Gael, Imani ve Jade Yeni Dracon Şehri'ne gidiyordu.

"Altın Sahili," dedi Dark, Imani tarafından seçim yapmaya yönlendirilmişti. "Eve dönme vaktim gelmişti."

Yıllardır Hollow'dan ayrılmak istiyordum ama artık gitmem gerekecekmiş gibi görüldüğü için gözyaşlarımı kırptırmak zorunda kaldım. Gitmek istemiyordum. Ailemle birlikte olmak istiyordum, artık bir ailem vardı ve şimdi bu gerçekleşecek son şeydi.

Imani hepimizin bilmesi gereken birkaç küçük detayı daha ele aldı. Altın Kıyısı boyunca yeni ve genç korsan ekiplerinin ortaya çıkışı ve Savaşan Devletler'deki iç savaş hakkında bir güncelleme. Her ikisi de seyahat etmeyi bizim için zorlaştıracaktı ama isyanın Hollow'a yaptıklarıyla kıyaslanamazdı. Hepimiz ayrıldıktan sonra sadece Titus yanıma gelerek bir dahaki sefere ilerlemem için bana şans diledi ve zamanı geldiğinde oyunu alacağımı söyledi.

Sonra Dark ve ben yalnız kaldık. "Neden bana karşı oy kullandın?"

"Çünkü kendi başına olmaya hazır değilsin. Sana geliştirmeni söylediğim şeylerden ziyade ne istediğine ve neyin önemli olduğunu düşündüğüne odaklanmışsın. Sana yardım etmeye çalışıyordum ama sen tavsiyelerimi görmezden geldin."

"Ama Kalpkıran'ı ve bir Yol Katili'ni durdurmana yardım ettim. Bu-"

"Bir şey sayılır mı?" Dark 1nished. "Sayılır. Ama bizden çok fazla yok Orbis Şirketi'nde birbirimize güvenebilmeliyiz. Şu anki haliyle, ailenizle ilgili bir konu gündeme gelirse Paralı Askerlik yükümlülüklerinizi terk etmeyeceğiniz konusunda size güvenmiyorum. Yoksa yanılıyor muyum?"

Bir kez olsun yalan söylemek istemediğim için cevap vermedim ve yine de ona cevabını verdim.

"Bu senin için iyi olacak Michael," dedi Dark benden uzaklaşırken. "Ailenden uzaklaş. Dünyayı gör ve kendi başına bir adam ol."

"Onlar yanımdayken kendi kendimin adamı olamayacağımı kim söyleyebilir? Bu neden senin olmamı istediğin adam olmaktan daha kötü olsun ki?" diye sordum. "Ayrıca Dark, bir sorum daha var."

Dark durdu ama yüzünü bana dönmedi. "Ne?"

"Gerçekten bana yardım etmeye mi çalışıyorsun yoksa beni görebileceğin

bir yerde mi tutuyorsun? Alexis'e de böyle mi yaptın? Onu seninle birlikte olmaya zorladın mı?

Zehra'yı kaybettikten sonra insanların gitmesine izin veremez misin? Kaç tanesi senin ne olduğunu ve ne yapmayı planladığını biliyor?"

"Ne planladığımı senin bile bildiğini sanmıyorum, Michael," dedi soğuk bir sesle. "Bütün ejderhaları öldüreceksin," diye ilan ettim. "Başka ne..." Ve sonra

farkına vardım. Dark'ın zihninde Zehra'yla karşılaşmak bana kolay bir cevap vermişti - Dark onun ölümünü kendine bir amaç vermek için kullanıyordu ve ben de itiraz etmeden kabul etmiştim. Özellikle de Dark bana intikamını aldıktan sonra ölmek istediğini söylediğinde. Ama tüm ejderhaları öldürmek Dark'ın kendini daha iyi hissetmesi için yapması gereken şeydi, tıpkı Angelo'nun tüm Yüksek Soyluları öldürmesi gerektiği gibi. Arzuları farklıydı. İkisi de sevgililerini dünyadaki her şeyden daha çok önemsiyorlardı.

Tam bir aptaldım.

Dark'ın kalbinin derinliklerinde gördüğüm şey intikam değildi; bir zamanlar sevdiği adam için kefareti ödemesi için yalvaran bir kadındı. Ve eğer bu onun her şeyden çok istediği şeyi temsil ediyorsa, neden onun nihai amacının intikam olduğuna inanmışım ki? Ve böylece, baba ve oğul arasında başka bir bağ buldum.

"Başbüyücü odasında bana *yalan* söyledin. İntikam, sen ve Angelo için yaralı gururunuzu onarmanın bir yolu sadece. Gerçekte istediğiniz bu değil," diye mırıldandım. "Sen Zehra'yı ölümden geri getirmek istiyorsun. Angelo da Katherine'i geri getirmek istiyor." Yutkundum. "Bu aşkla ilgili. Ve bunu sadece ikinizden biri yapabilir. Bu yüzden birbirinize karşı çıkıyorsunuz."

Omzunun üzerinden bakarken vücudum gergindi, ne bir gülümseme ne de yüz buruşturma vardı. Sadece beni delip geçen, herhangi bir kılıçtan daha keskin bir bakış. Bu bana Angelo'nun arkadaş canlısı kişiliğinin bozulduğu zamanları hatırlattı. Bedenim buz gibi soğuktu ve ne yaparsam yapayım tenimi hiçbir sıcaklık kaplamıyordu. Yavaşça, "Taraf değiştirmek istiyorsan babamı bul," dedi.

"Üçüncü bir seçenek istersem?"

Omuz silkme. "Kendi başına ayakta durabilecek kadar güçlü ol." "Zaten öyleyim."

"Hayır, sen benim çırağımsın."

Vücudumda, kavurucu bir yaz gününde esen serin bir rüzgâr gibi bir sakinlik dolaştı. "Bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Gözlerimin içine

bak ve yalan söyleyip söylemediğimi gör."

Dark isteksizce yaptı. Gri gözleriyle karşılaştığımda, "Bir Wolven Kralı kız kardeşimi kaçırdı, bu yüzden normalden biraz daha dengesiz olduğum için kusuruma bakmayın. Eğer sen ya da baban Katherine ya da Zahra'yı geri getirmek için arkadaşlarıma ve aileme zarar vererseniz kalbinizi yerim."

Etrafında dört siyah dal kıvrıldı ve gözleri kızardı. "Söylediklerinizi tekrar etmek ister misiniz?"

"Kekeledim mi?"

Vücudumu boşluğa bıraktığımda dallar bana saldırdı. İlkini yakaladım, ikincisini savuşturdum, üçüncüsünün üzerinde tepindim ve dördüncüsünü ısırdım, böylece hepsi kalıcı bir nefes gibi dağıldı. Ve sonra gururunu daha da incitmek için vücudumdaki sıcaklığı dışarı attım, böylece büyüyle saldırmaya devam edemedi. Eğer bu işi şimdi bitirmek istiyorsa, bu 1.'lerimizle olmak zorundaydı. Daha önce bir ejderhayı boğmuştum, o yüzden bunu tekrar yapabileceğime emindim.

"Ben senin çırağınım, Dark. Sana çekmeyeceğimi düşünecek kadar aptal mıydın?"

Dark hiçbir şey söylemedi, gözleri yeraltı gölünde olduğu gibi kıpkırmızıydı. Artık karşılık vermeden yönlendirebileceği bir köpek değildim. O anda Dark beni nihayet bir tehdit olarak gördü. Tıpkı onun gibi sevdiklerimi kurtarmak için ben de onun gibi olabilirdim.

Ve böylece biz canavarlar birbirimize baktık, her birimiz diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekledik.

FELAKET AŞK

Serena'yı batı köprüsünün sonunda beni beklerken bulduğumda neredeyse eve varmışım. Yanında Kuzgunlar yoktu ve ben adını söyleyene kadar beni fark etmemişti bile. Altımızdan akan nehir o ana kadar dikkatini çekmişti.

"Nişanım için tebrik yok mu?" dedi kraliçe, sesinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey saklanıyordu. Boynunu morluklar kaplamıştı, sanki bir fırçayla boyanmış gibi mor ve lekeli. "Ne kadar kabasınız."

"Çok fazla yalan söylememeye çalışıyorum."

"Ne kadar uygun." Serena oturduğu çıkıntıdan zıpladı. "Benimle yürür müsün?"

"Her zaman."

Birlikte, yan yana, Gezgin Kilisesi'ne ve bir zamanlar Büyük Taş Meydan'ın olduğu yerdeki devasa deliğe doğru yürüdük. Gezgin Kilisesi yarı sağlam kalmıştı -çan kulesinin çökmesi sadece bir kısmını yıkmıştı- ama öngörülebilir bir gelecek için kapalıydı. Üç ay içinde iki Geri Kazanımcının kaybedilmesi kilise yetkililerinin Hollow koluna olan inancını azaltmıştı. Keşişlerin hepsi başka yerlere gönderilmişti ve kimse kilisenin ne zaman ya da yeniden açılıp açılmayacağını bilmiyordu. Hiç kimse

Bütün hafta dolu olmasına rağmen bölgedeki savunucular da yoktu ve Serena'ya nereye gittiklerini sorduğumda tek yaptığı omuz silmek oldu.

"Kuzgunlarından nasıl kaçtın?" Deliğe yaklaştığımızda sordum.

"Gizlice kaçtım," dedi kesin bir ifadeyle. "Ben istemezsem kimse beni gerçekten zapt edemez."

"Kimse yok mu?"

"Hiç kimse," diye tekrarladı Serena
usulca. "Jay Prince bunu biliyor
mu?"

Oyuk Kraliçesi cevap vermedi, çömelip delikten çıkan Ay'ın Gözyaşları'nı incelemeye başladı. Onların ışığı bize yol gösteriyordu. Bir tanesini koparıp saçına taktı ve sonra, "Zamanı gelince öğrenecek," dedi.

Bana dokunmak istemeyen bir partnerle dans ediyordum gibi hissediyordum. Bu gece ondan herhangi bir cevap almak istiyorsam daha açık sözlü olmalıydım. "Bileğindeki dövmeden kimseye bahsetmeyeceğimden emin olmak için mi buradasın?"

"Yapmayacağını biliyorum," dedi Serena dik dururken. "Bunlar ölmekte olan bir kadının aptalca son sözleriydi. Geriye sadece bir kraliçe kaldı."

Çukurun etrafından kiliseye doğru yürümeye devam etti. Ay çarpmış bir aptal gibi onu takip ettim.

Biraz ileride, bir eliyle saçlarının yüzüne savrulmasını engellerken diğer eliyle kalbinin üzerinde, meydanın altındaki göle baktı. Mücadelemizin kalıntıları hâlâ belirgindi, düşen molozların ezdiği alan. Aşağıdaki ahşap ve metallerin çoğu, Savunucular bölgede devriye gezmeyi bıraktığında, çukura girmeye cesaret edebilecek kadar cesur olanlar tarafından gecenin karanlığında toplanacaktı.

Serena, "Babam kendini öldürmeden önce korkmuş muydu? Bazı günler korkup korkmadığını merak ediyorum."

"Hayır. Sadece yorgun ve Davey'i tekrar göreceği için umutluydu."

"Bazı duygular ebedidir. Zamanla hafifleyip hafiflemeyeceklerini merak ediyorum." Serena gözlerini kapadı, yüzüne vuran serin rüzgârın tadını çıkarıyordu. "Burası bana Jay Prince'le evlenmememi, seninle kaçmamı söylediğin bölüm Michael. İpuçlarını unuttuysan diye."

"Bunu yapmak isteseydin hâlâ burada olmazdın."

"Haklısın," dedi gülümseyerek. "Çoktan gitmiş olurduk."

"Neden buradasın, Serena?"

Serena çukurun kenarına oturdu ve bacaklarını çukurun üzerine sarkıttı. Ancak ben de onu takip edince cevap verdi. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Sorumdan kaçıyorsun." "Dalga geç benimle."

Nefes verdim. "Yapmam ya da yapmamam önemli değil, sadece onlarla karşılaşsam onları sorumlu tutacağım."

Serena o kadar iğrenç bir şekilde güldü ki sesi sahte çıktı. "Neden böylesin? Neden ailen ve onun sorunları yontulmuş mermer gibi içine işledi? Elimde olsa soyadımı, tacımı ve yaşam tarzımı anında değiştirirdim."

"Sanırım ailemde bunu yapmayan tek kişi bendim."

"Neden?"

Gökyüzündeki yıldızlara ve aylara bakarak tereddüt ettim. Her şey çok sakın görünüyordu. Ada'nın geri kalanında hiç ses yoktu, kilise de öyle... yarı biçimlenmiş bir haldeydi. Tek ışık Kingman Kalesi'nden geliyordu. Bu şehir bir kez olsun huzur içinde görünüyordu.

"İnsanların beni sevmesinin tek yolunun bu olduğunu sanıyordum," diye başladım. "Hayatımı Hollow'a hizmet etmek için kullanmadığım sürece değersizdi. Daha büyük bir şeyin parçası olmam gerektiğini ve eğer olmazsam... o zaman zamanım geldiğinde hatırlanmayacağımı. Çünkü nedense bu beni her şeyden çok korkutuyor. Unutulmak bana ölümden daha çok ölüm gibi geliyor."

"Bir akıl hocası bana iki kez öldüğümüzü söylemişti. Biri cesetle birlikte, diğeri de adımız son kez yüksek sesle söylendiğinde." Serena bir elini boynunun kenarında gezdirdi. "Yine de bundan hiç korkmadım. Ailemi bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek daha kötüydü. BEN... BEN..."

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

Serena gözyaşlarını geri kırıptı. "Evet. Çünkü eğer onlar yoksa, babamı ya da kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim." Göz kırpması işe yaramıyordu. "Tek istediğim yeniden gerçek bir aile. Üzgün olduğumda bana sarılacak ve her şey düzelmese bile düzeleceğini söyleyecek insanlar.

."

Kolumu ona doladım ve sarıldım, o da göğsümün içine ağladı. Sanki benim Kral Isaac'ın ölümünden sonra ağladığım gibi o da ilk kez ağlıyordu. Bunun on yılı aşkın bir süredir yaşadığı ilk savunmasızlık anı olduğundan şüpheleniyordum. Bir tahtta oturandan daha yalnız bir insan yoktu ve ben bile bunu unutmuştum.

Sni ing olmadan konuşabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Ama kendini toparlayıp tekrar dik oturana, kalan gözyaşlarını silene ve ardından "Özür dilerim" diyene kadar oradaydım.

"Yapma. Hepimiz o yollardan geçtik."

"Ama ben kraliçeyim. Benim için daha yüksek bir standart belirlenmiştir."

"Ben de Kingman olmak hakkında öyle demiştim. Bak nasıl sonuçlandı."

Serena güldü, sanki her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermiş gibiydi. "Çocuk olmayı ne zaman bıraktığımı hatırlamıyorum, ama ne zamansa... Tanrım, o daha basit günleri özleyorum. Baskı hâlâ vardı ama idare edilebilir görünüyordu."

"Benim için on yıl önce."

Biraz tereddüt ettikten sonra, "Sanırım benim için de aynı şey geçerli. Kardeşim öldüğünde, annem ve babam bir daha asla aynı odada olmak istemediler, Adreann kendi içine döndü ve her zaman yanımda olması gereken insanlar... birdenbire yanımda olmadılar. O kadar çok insanı o kadar çabuk kaybettim ki... ve... sanırım bu beni kırdı."

"Herkes öyle ya da böyle kırılmıştır. Ama yaşamın güzelliğinin -yaşama sevincinin- zayıflıklarınızı örtecek, güçlü yanlarınızı ortaya çıkaracak ve sizi birlikte daha güçlü kılacak şekilde kırılmış başkalarıyla bir araya gelmek olduğunu fark etmeye başlıyorum. İşte aşk budur. Tanıdık ya da romantik, hiç fark etmez." Bir duraklama. "Her şeyi tek başıma yapamam, sen de yapamazsın. Yapmaya çalışmayın."

"Göt herif," dedi Serena, gözlerini görmeme izin vermeyerek. "Bu kadar dramatik olmayı bırak."

"Önümde neler olduğunu düşününce, akıllı bir adam olmaktansa kör bir aptal olmayı tercih ederim." Serena detaylandırmamı bekledi.

"Gwen Hollow'u terk etti," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Ve Paralı Askerlik ilerleme sınavımı geçemedim, bu yüzden onun yanına gidemiyorum. Dark nereye giderse ben de oraya gidiyorum. Ne zaman ayrılacağımı ya da... Hollow'a dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum. Ve ben... Ben... Bu berbat şehir benim bildiğim tek şey. Hep gitmek istedim. Ama yine

de özleyeceğim. Nedense."

Bu sefer *beni* rahatlattı. Nazik bir dokunuş ve yumuşak bir ninni beni rahatlattı. Tekrar odaklanabildiğimde, "Sanırım ikimizin de hayatı değişmek üzere" dedim.

"Sanırım öyle. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Gold Coast'a."

Daha bitirmemiştim ki Serena gülmeye başladı. Yüksek sesle.

"Ne?"

"Chloe, seni sevimli sürtük," diye mırıldandı Serena. "Bana daha önce anlatmaya çalıştı ama ben başka şeylere odaklanmışım. Ne söylediğini fark etmedim."

"Şu anda benim gibi."

"Michael, Kraliyet düğünü Gold Coast'ta yapılacak. Annemin memleketinde. Ve Chloe bana Jay Prince'in güvenilir olduğundan emin olana kadar paralı asker desteği alacağımızı söylemekte gecikmedi."

"O değil. Ama bu şu anlama mı geliyor-"

"Evet," dedi kraliçe gülümseyerek. Etrafımızdaki her şey kayboldu. "Hollow'dan ayrılıyor olabilirsiniz ama yalnız olmayacaksınız. Orbis Şirketi beni korumakla görevlendirildi. Benimle birlikte dünyanın başka bir bölümünü görmeye istekli misin? Yapacağımız şeyi yapmadan önce birlikte son bir macera-"

"Nihayet anladım," diye araya girdim. "Onların felaket aşkı." Özlem dolu gözlerle bana baktı. "Michael, görevimiz-"

Onu öptüm. O da beni öptü. Ve bu yapabileceğimiz en kötü şeydi.

EPİLOG

Gezgin Kilisesi'ne tek başıma girdim. Terk edilmişti. Fenerler karanlıktı ve düşmüş çan tam ortada duruyordu, etrafındaki taş ve sıralar yok olmuştu. Ortaya doğru yürürken parmaklarım sıraların üst kısımlarını sıyırdı. Hatırladığımdan daha sertti, düzgün bakılmamış ahşap. Suçlu bir adamın vicdanı için kıymıklarla dolu bir koltuk.

Bu çukurda hiç rahat yoktu. En azından benim için.

Yine de bana zihnimde bulunduğum o yeri hatırlatıyordu. Dawn'a son vedamı ettiğim o kiliseyi. Öyle bir yer yoktu ama gözlerim açık ve zihnim odaklanmış bir şekilde oraya en fazla bu kadar yaklaşabilirdim. Hâlâ söylenmesi gereken şeyler, çözülmesi gereken duygular ve insanlar duygusal dengem konusunda endişelenmeden dökülecek gözyaşları vardı.

Neyse ki kilise boşaltılmıştı ve yakın zamanda buraya kimse gelmeyecekti. Kimse burada olduğumu bilmeyecekti. Kimse bu anı hatırlamayacaktı. Kimse bu sözleri kaydetmeyecekti. Bu sadece benim içindi.

İlk sıraya usulca oturdum. Yüzsüz heykel benim tek yoldaşımdı.

Derin bir nefes aldım, parmaklarımı birbirine geçirdim ve tereddüt ettim.

Zihnim odaklanmamış gibi hissediyordum ama kelimelerim net ve güçlü çıktı. "Yüce Tanrım, sanırım bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

TEŞEKKÜRLER

Dokuz ay ve bir pandemi sonrasında işte buradayız. Ve eğer ilk kitabı okuduktan hemen sonra buradaysanız tebrikler! Bu çok daha hızlı bir bekleyiş. Bu kitabı yazmak benim için nispeten kolay oldu - ki ikinci kitap sendromunun genellikle çoğu yazarı vurduğunu düşünürsek bu çılgınca. Ama endişelenmeyin, 3. kitap bu acıyı telafi edecek. Bu kitap 2018/2019'da *Yalancılar Krallığı* çıkmadan önce yazıldı, bu yüzden onu yazarken 2020 ile ilgili stresin çoğundan kaçındım. Bu bir hediye idi ve bu fırsat için minnettarım.

Açıkçası, bu kitabı çıkarmama yardımcı oldukları için teşekkür etmem gereken pek çok insan var. Menajerim Joshua Bilmes, en büyük destekçim ve en güçlü savunucum olmaya devam ediyor. Bana, Michael'a ve yazarlık kariyerime olan inancı için her zaman minnettar olacağım. Ayrıca Zeno Ajans'tan John Berlyne'e ve JABberwocky Edebiyat Ajansı'ndaki diğer herkese de teşekkürlerimi sunuyorum.

ABD'li editörüm Joe Monti, ilk kitabım henüz çıkmadan 2. kitabı yazmamın arkasındaki itici güç oldu. Onun şefkatli rehberliği, kafamdaki tek sesin editörlerimin ve menajerimin sesleri olduğu bir yerde ve zamanda yazmama izin verdi. Bunun için çok minnettarım. İngiltere'deki editörüm Gillian Redfearn, dikkatli düzeltmeleri sayesinde olduğumdan daha zeki görünmeme yardımcı olmaya devam ediyor. Ayrıca bu romanın karanlık unsurlarına eğilmem için beni zorlamasını da takdir ediyorum. Özellikle de o sahnede. Ne yazacağım konusunda fikir edinmek için az pişmiş bir biftek yemem kötü mü?

Harika kapak sanatçıları Richard Anderson ve Benjamin Carré'ye tekrar teşekkürler. Her ikisi de her zamanki gibi harika iş çıkardılar. Bir kitabı basmak bir köyü gerektirir, bu nedenle Caroline Pallotta, Allison Green, Iris Chen, Kaitlyn Snowden, Alexis Leira, Alexis Minieri, Alexandre Su, Stephen Breslin, David Chesanow, Regina Castillo, Linda Sawicki, Andy Goldwasser

ve John

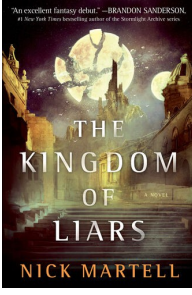
Vairo'ya tüm sıkı çalışmaları için teşekkür ederiz. Lauren Jackson, Madison Penico, Brendan Durkin ve Will O'Mullane'e de destekleri için teşekkür ederiz.

Kitap topluluğu harika ve misafirperver, ancak aynı zamanda ilk kez kitap yazarken zaman zaman yalnız, bu yüzden bana erken destek veren bazı yazarlara ve topluluk üyelerine teşekkür ederim: Brandon Sanderson, Tamora Pierce, James Islington, Edward Cox, Jeremy Szal, Joshua Palmatier, Gerald Brandt, Troy Bucher, Menachem Luchins ve diğerleri.

Her zaman olduğu gibi, hayattaki tüm saçmalıklara rağmen aklı başında kalmama ve yazmaya devam etmeme yardımcı olan yayıncılık dışında bir grup insan var. Anneme ve babama, büyükanneme ve büyükbabama, aileme, Overlord Kilisesi'ne, Bot'un Elçileri'ne ve onların artılarına, Kyle VanLaar'a, Penny'ye ve Erin McKeown'a teşekkür ederim.

Son olarak, seriye devam eden okuyuculara teşekkür ederim. Birinciden ikinciye atlamak her zaman herkesi beraberinde getirmiyor, ama burada olduğunuz için mutluyum. Umarım bu kitabı beğenmişsinizdir ve bir sonrakini de beğenirsiniz. Birlikte bir ayın parçalanışını izleyeceğiz. Teşekkür ederim.

Bu Seriden Daha Fazlası

[Yalancılar Krallığı](#)

Kitap 1

YAZAR HAKKINDA

NICK MARTELL Ontario, Kanada'da doğdu ve yedi yaşındayken ailesiyle birlikte Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındı. Long Island'da liseyi bitirdikten sonra Pennsylvania'daki Susquehanna Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık eğitimi aldı. Düzenli olarak roman yazmaya birinci sınıfta başladı ve ilk romanı *Yalancılar Krallığı* yirmi üç yaşındayken satıldı. Şu anda Allentown, Pennsylvania'nın dışında yaşıyor. Nick'i Twitter'da [@macmartell](https://twitter.com/macmartell) adresinden ya da nickmartell.com adresinden takip edebilirsiniz.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
SimonandSchuster.com/Authors/Nick-Martell

SimonandSchuster.com

SAGAPRESS.COM

[@SagaPressBooks](https://www.facebook.com/SagaPressBooks)
[@SagaSFF](https://www.instagram.com/SagaSFF)

AYRICA NICK MARTELL TARAFINDAN

*Paralı Kralın Mirası Yalancılar
Krallığı*

1230 AVENUE OF THE AMERICAS, NEW YORK, NEW YORK 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Nicholas MacDonald-Martell tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Saga Press İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Saga Press ciltli ilk baskı Mart 2021

SAGA PRESS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefonda Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kapak tasarımı Claire Sullivan
Kapak illüstrasyonu Benjamin Carré
Yazar fotoğrafı Kyle Van Laar

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-5344-3781-4
ISBN 978-1-5344-3783-8 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

